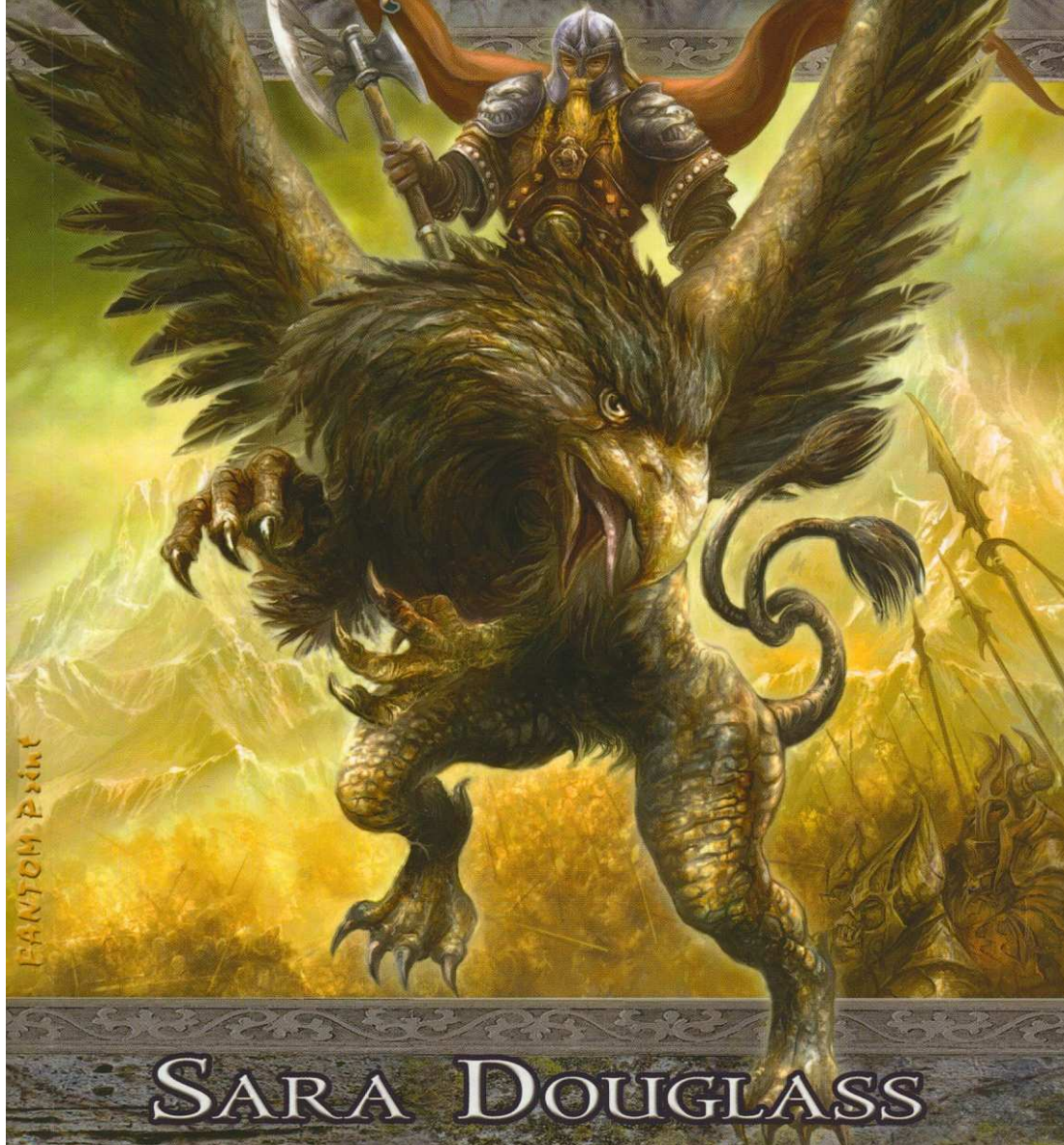

Muž z hvězd

SARA DOUGLASS

POUTNÍKŮV NÁVRAT

KNIHA 3.

MUŽ Z HVĚZD

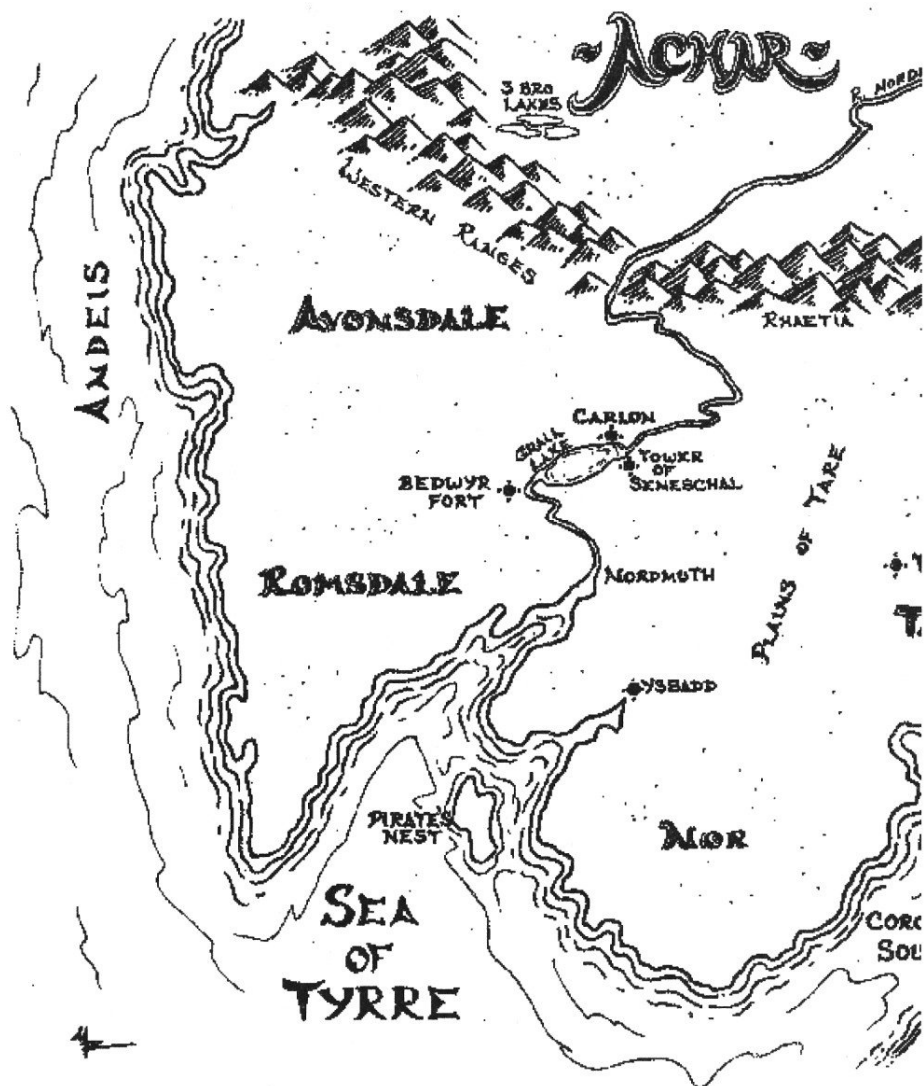
Sara Douglass

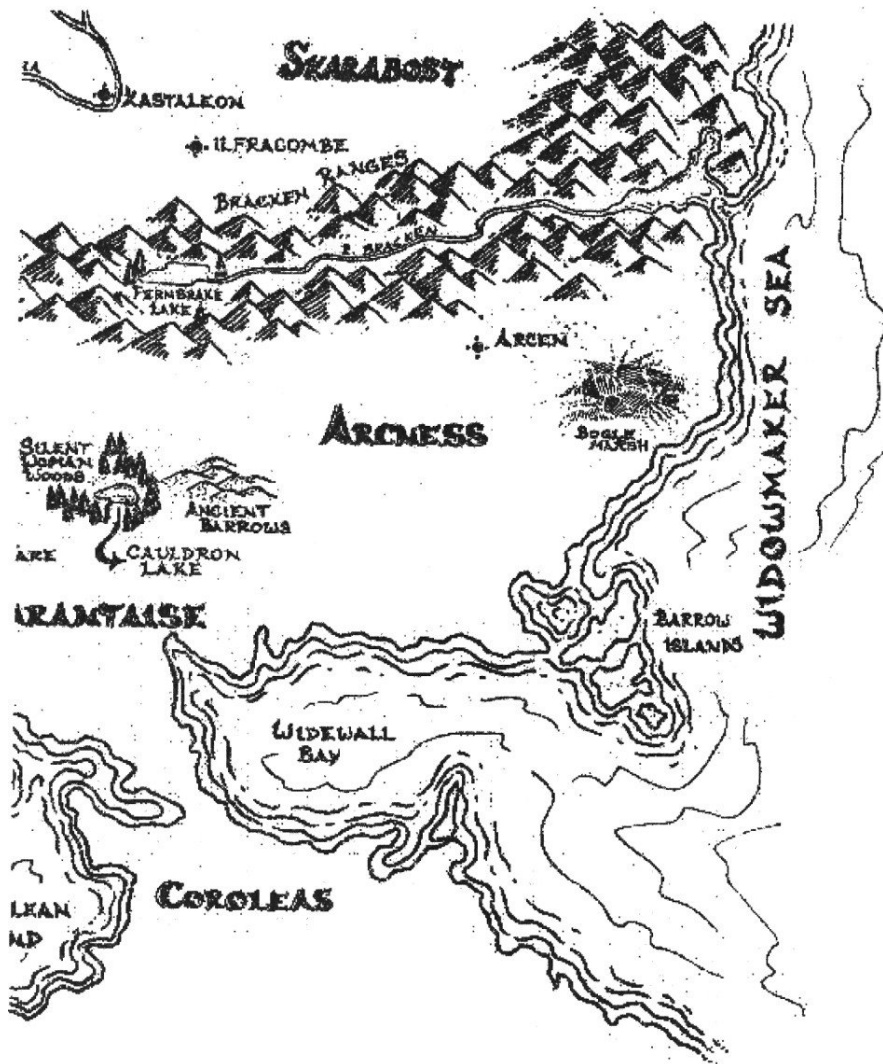
FANTOM Print
2009

Copyright © 1996 by Sara Douglass Enterprises Pty Ltd.
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-034-4

Šest knih *Poutníkova návratu* věnuji A. Lynn Martinové, Timu Strettonovi a Frances Thielové, kteří s přívětivostí sobě vlastní sledovali mé pomalé sklouzávání do Hvězdného tance.

Proroctví Ničitele

Přijde ten den, kdy děti dvě
spojené krví zrodí se,
to první Roh a Křídlo budou vést,
nenávist zakusí k Muži z hvězd.
Ničitel severní zimou zrozený,
přízraky k jihu pod jeho vedením
potáhnou, v patách jim zima a mráz,
nikdo jim nesvede postavit hráz,
Muž z hvězd pak zpřetrhá pouta všech lží,
Tencendor procitne a mnozí s ním
na starou válku zapomenou,
na jedné lodi společně plout,
Pluh, Křídlo, Roh musejí dál,
Gorgael jinak jim pocítit dá,
co je to neštěstí, hrůza a zmar.

Muži z hvězd, slyš a poslouvej,
na svoji sílu pozor dej,
až v pravou chvíli užít ji smíš,
až když svá tajemství vyřešíš.
Strážci projdou zemí,
než moc jim srdce zkazí,
dívenka plačící otočí se,
odhalí vědění, z kterého mrazí,
radostně žena objímá v noci
muže, jenž manžela zabil jí,
prastaré duše v kolébkách spící
po celé zemi zpívají,
mrtvá zas obživne,
zvrácené dítě porodí,

temnější síla
stane se otcem, jenž všechny vykoupí,
moc vody uvolní oči tak jasné,
a ty žezlo duhové vytvoří...

Muži z hvězd, dobře poslouchej,
jenom ty žezlem vládnout smíš,
Gorgael porážce bude blíž,
jenom ty led a mráz roztříštíš.
Ta moc, co bude v rukou tvých,
cestu ti přímou nezajistí,
zrádce z tvých vlastních řad
úklad ti nastrojí,
bolest tvé lásky
nesmí se nezhojit.
Neb to bude smrt tvá.
Ničitel pánem je všemožných lží,
těm nesmíš propadnout,
Tencendor spasí jen odpuštění,
chraň duši jeho i duši svou.

1

Den moci

Den, kdy se Axis pokusil zabít Azhure a pak se s ní oženil, byl vskutku dlouhý. Byl plný moci, která si našla způsob, jak překroutit a zmanipulovat lidské životy. Zaklínaččina moc, zatím nevyzkoušená a nekontrolovaná, ovládla ráno. Nyní, když se Zaklínačka usmívala a líbala svého manžela, se moc stáhla, čekala.

Ale stejně jako se rozlétla brána, za kterou byly uvězněny Azhuřina moc a identita, otevřely se i jiné brány a jiné moci se daly do pohybu – a ne všechny Proroctví vítalo.

Zaklínačka se odtáhla od manžela a přijala teplo a lásku přátel a rodiny. Tencendorem zatím kráčela moc.

Čekal je vskutku dlouhý den.

* * *

Axis vytáhl z kapsičky v kalhotách zaklínaččin prsten. Podržel ho tak, aby ho všichni v komnatě viděli, pak ho navlékl Azhure na prsteník levé ruky. Padl jí dokonale, protože byl pro ni určen.

„Vítej v domě Hvězd, Zaklínačko. Budeme spolu navždy kráčet bok po boku.“

„Navždy?“ řekla Strážkyně brány. „Ty a Zaklínačka? *Navždy?* Jak si přeješ, Muži z hvězd, jak si přeješ.“

Zasmála se, potom z jedné z mís na stole před sebou vzala dvě kuličky a zadívala se na ně.

„Navždy,“ zamumlala a přidala je na hromádku sedmi jiskřících kuliček. K Vyšším. „Devět. A jsou všechny. Kruh se *uzavřel!* Konečně... konečně.“

Zmlkla a hluboce se zamyslela. Prsty se jí třásly. Už měl jedno dítě a další budou následovat. A pak... ještě další.

Znovu podržela ruku nad jednou z mís, vrazila do ní ruku a vytáhla čtyři další kuličky. Přidala je k hromádce měkce žhnoucích zlatých kuliček, jež představovaly ty, kdo nemusejí projít branou. Nižší.

„Ještě *jeden!*“ Tvář se jí křečovitě stáhla. Pomalu, rozechvěle zvedla ruku, potom zavrčela a sebrala matnou černou kuličku z hromádky těch, kdo odmítali projít branou.

Zasyčela, protože nesnášela, když musela propustit duši, aniž by za ni vymohla odpovídající cenu. „Jsi spokojený, Vlčí hvězdo? *Jsi?*“

Přidala ji k ostatním čtyřem na hromádku Nižších.

„Dost,“ vydechla úlevou. „Je po všem. Dost.“

* * *

Faraday utáhla oslíkovi popruh a zkontrolovala sedlové brašny a koše. Nevzala si toho s sebou mnoho: misku z kouzelného dřeva, kterou jí kdysi daroval stříbrný kožich, zelené šaty od Matky, několik příkrývek, pár pevných bot pro případ, že by se zhoršilo počasí, a trochu oblečení.

Na ovdovělou královnu toho není moc, pomyslela si Faraday a snažila se potlačit emoce. Kde byli sluhové? Pozlacený kočár a koně s čabrakami? Společnost dvou bílých oslíků byla vskutku ubohá s ohledem na to, co pro Axise a Tencendor udělala – a ještě udělá.

Kočáry a koně? K čemu by jí byli? Jediné, co potřebovala, co chtěla, byla láska muže, který ji nemiloval.

Vzpomněla si na Azhure a Caeluma. Záviděla jí, ale zároveň s ní sdílela radost z jejího syna. No, pomyslela si, na tom nezáleží. Já jsem

matkou dvaadvaceti tisíc duší. Jejich zrod mi přinese dost bolesti i radosti.

Stáje byly stejně jako zbytek Carlonu tiché. Když Faraday opouštěla Strážce, zaslechla, jak prince a nejvyšší velitele volají do komnat, v nichž zanechala Axise s Azhure.

„Doufám, že se chystá svatba,“ zamumlala Faraday a nevěděla, jestli se má usmívat nebo plakat.

Zhluboka se nadechla a vzchopila se. Proroctví jí přidělilo vlastní úlohu, která ji zavede daleko od Carlonu. Faraday se nemohla dočkat, až opustí palác a město. Nezažila zde nic šťastného. Dokonce i posledních osm dní a nocí, které strávila po Axisově boku, se ukázaly být pouhou lží a zradou. A především těmito vzpomínkám toužila Faraday uniknout.

Proč jí nikdo neřekl o Azhure? Všichni Axisovi blízcí – popravdě i ti, kteří mu nijak blízcí nebyli – o jeho lásce k Azhure věděli, ale nikoho nenapadlo povědět o ní Faraday. Dokonce ani Strážce.

„Namluvili jste mi, že po Borneheldově smrti bude Axis můj,“ křičela na Strážce. „Jediná věc, která mě během strašlivého manželství utěšovala, bylo vědomí, že má oběť bude odměněna Axisovou láskou, ale všechno to byla pouhá lež.“

Ogden a Veremund svěřili zahanbeně hlavy, a když Yr postoupila vpřed, aby ji utěšila, Faraday ucukla.

„Věděl jsi to?“ křičela na Jacka. „Věděl jsi už od začátku, že Axise ztratím?“

„Nikdo z nás nezná všechna tajemství Proroctví, děvče,“ odvětil Jack s nečitelným výrazem.

Faraday na něj mdle hleděla a doslova cítila na jazyku jeho lež.

Povzdychla si. Setkání se Strážci nedopadlo dobře. Nyní litovala krutých slov, která před odchodem pronesla. Ogden s Veremundem se rozběhli za ní a s uplakanými tvářemi se jí ptali, kam jde. „Následuji Proroctví – to jste přece chtěli, ne?“ obořila se na ně.

„Pak si vezmi naše oslíky a brašny a koše,“ žadonili.

Faraday úsečně kývla. „Jak chcete.“

Poté je nechala stát na chodbě. Byli stejnými oběťmi Proroctví jako ona.

Věděla jen to, že se musí vydat na východ a že dřív nebo později bude muset začít vynášet sazenice stromků z Uřiny zahrady v Čarovném lese za Posvátným hájem do tohoto světa.

Faraday vzala do ruky uzdy klidných oslíků a obrátila se k východu ze stájí. Ve stínech vedle vrat spatřila postavu v plášti. Faraday vyskočila a srdce se jí rozbušilo.

„Faraday?“ ozval se tichý hlas a Faraday vydechla úlevou. Napadlo ji, že by temná postava mohl být tajemný a nebezpečný Vlčí hvězda.

„Embeth! Co tu dole děláš? A proč máš na sobě tak silný plášť?“

Embeth si stáhla kápi z hlavy. Tvář měla bledou a staženou a v očích napětí bezesných nocí.

„Odcházíš, Faraday?“

Faraday na ženu zírala a vzpomínala, jak ji Embeth stejně jako Strážci nabádala, aby se za Bornehelda provdala. Také si vzpomněla, že Embeth a Axis bývali dlouhé roky milenci. No, není divu, že jsi mě od vztahu s Axisem zrazovala a nutila mi Bornehelda, když sis Axise tak dlouho sama užívala, pomyslela si kysele.

Ale Faraday si připomněla, že Embeth udělala jen to, co považovala za správné pro mladou dívku neznalou dvorských intrik. Embeth nevěděla nic o Proroctví ani o temném víru událostí, který už tehdy strhl tolik obětí.

„Ano. Tady pro mě není místo, Embeth. Vydám se na východ,“ odvětila neurčitě, aby si Embeth myslela, že míří do rodového sídla ve Skarabostu.

Embeth sepnula ruce. „A co bude s tebou a Axisem?“

Faraday na ni nevěřícně zírala, potom si uvědomila, že Embeth pravděpodobně neví, co se toho dne stalo.

„Přenechám Axise jeho milence, Embeth. Přenechám ho Azhure.“ Promluvila tak tiše, že ji Embeth téměř neslyšela.

„Ach, Faraday,“ řekla, na okamžik zaváhala, pak přistoupila blíž a pevně mladou ženu objala. „Faraday, je mi tak líto, že jsem ti neřekla o... no, o Azhure a jejím synovi. Nedokázala jsem najít slova a po několika dnech jsem přesvědčila sama sebe o tom, že už o nich víš. Že ti o nich Axis pověděl. Ale když Axis včera uznal Azhure a jmenoval jejího syna svým dědicem a já uviděla tvůj výraz, uvědomila jsem si,

že o nich Axis pomlčel. Že ti nikdo nic neřekl. Faraday, prosím, odpusť mi.“

Faraday konečně propukla v pláč, který si od šokujícího okamžiku, kdy během ceremonie poznala hloubku Axisovy zrady, odpírala. Vzlykala a Embeth ji pevně objímala. Ženy stály několik minut v tmavé stáji, potom se Faraday odtáhla, utřela si oči a nenuceně se usmála.

„Děkuji, Embeth. Potřebovala jsem to.“

„Když míříš na východ, určitě mineš Tare,“ řekla Embeth. „Prosím, Faraday, dovol mi, ať tě alespoň kus cesty doprovodím. V Carlonu už pro mě není místo. Timozel zmizel, jen bohové vědí kam, mé další dvě děti jsou daleko a mají vlastní rodiny a Axisovi s Azhure by moje přítomnost asi nebyla zrovna příjemná.“

Stejně jako moje, pomyslela si Faraday. Odmítnuté milenky působí ostudu.

„Judith stále čeká v Tare a potřebuje společnost. A mám i... jiné důvody k návratu domů.“

Faraday si všimla váhání starší ženy. „Hvězdný poutník?“ zeptala se.

„Ano,“ řekla Embeth po chvíli. „Byla jsem hloupá, že jsem podlehla jeho svodům, ale můj starý, pohodlný svět se rozpadl a já se cítila ztracená, osamělá a nejistá. Představoval pro mě únik a já... byla jsem milenkou jeho syna, takže pro mě představoval neodolatelnou výzvu.“

Po tváři jí přelétl hořký úsměv. „Obávám se, že jsem ze sebe udělala hlupačku, Faraday, a ta představa mě bolí víc než cokoli jiného, co jsem v posledních měsících prožila. Hvězdný poutník mě jen využil, aby uspokojil vlastní zvědavost, nezajímal se o mě. Nestali se z nás přátelé jako ze mě a Axise.“

Muži z domu Úsvitu nás obě využili a odhodili, pomyslela si Faraday. „No,“ řekla, „takže mě doprovodíš až k Tare? Jak dlouho ti bude trvat, než si zabalíš?“

K jejímu překvapení se Embeth zasmála. „Jen si osedlám koně. Nechci se vracet zpátky do paláce. Mám na sobě vhodné šaty a pevné boty, a kdybych potřebovala něco dalšího, mám v měšci zlatáky. Nebudeme cestou hladovět.“

Faraday se usmála. „V žádném případě bychom nehladověly.“ Poplácala jednu ze sedlových brašen.

Embeth se na prázdnou sedlovou brašnu zamračila, ale Faraday k ní vztáhla ruku. „Pojď, opustíme spolu muže Úsvitů. Najdeme si smysl života jinde.“

* * *

Zatímco Faraday s Embeth opouštěly carlonský palác, daleko na severu seděl Timozel zasmušile na bezútěšném břehu Šeré zátoky. Napravo od něj se tyčily ponuré Šeré hory, které se táhly asi padesát mil na sever podél západní hranice Aldeni. Od Andeiského moře duly ledové, suché vichry, kvůli nimž byl život v horách téměř nemožný.

Temná voda před Timozelem odrážela temnotu jeho mysli. Daleko na jihu si Embeth možná dělala o syna starosti, on si však na matku ani nevzpomněl – jeho mysl zcela ovládal Gorgael.

Posledních devět dnů mířil Timozel neustále na sever, a to tak rychle, jak jen se odvážil. S každou milí, kterou se vzdaloval od Carlonu a Faraday, cítil, jak Gorgael svírá jeho duši stále pevněji.

Hrůza, která Timozela ovládla, když Faraday upustila misku a zlomila všechna pouta mezi nimi, polevila, ale neopustila ho docela. Jeho dřímotu ovládaly noční můry a on se pokaždé budil s křikem. Už třikrát toho dne usnul v sedle a ve snech na něj pokaždé čekal Gorgael, zarýval mu drápy do krku a skláněl odpornou tvář nad Timozelovou. „Můj,“ syčel snový Gorgael. „Můj! Jsi *můj*!“

A čím dál na sever pronikal, tím strašlivější noční můry byly. Kéž by se mohl obrátit ke Gorgaelovi zády a vydat se zpátky do Carlonu. Našel by způsob, jak Faraday odprosit a znovu se stát jejím kavalírem. Ale Gorgael do něj zabořil drápy příliš hluboko.

Timozela přemohlo zoufalství, plakal a truchlil nad chlapcem, kterým býval, nad slibem, který z něj Gorgael vymámil, nad ztrátou Faradayina přátelství.

Vedle něj chladla mršina dalšího koně, kterého uštval k smrti. Zvíře zavrávalo, zastavilo se a vyčerpaně kleslo na písčitou pláž. Byl to už šestý kůň, kterého během několika dní zabil. Timozel rychle vytáhl nohy ze třmenů a ladně sklouzl ze sedla dřív, než kůň padl k zemi.

Timozel seděl na pláži, pozoroval šedé vlny a přemýšlel, co dál. Jak se dostane na sever, když ten zatracený kůň zdechl?

A proč se vlastně vydal k Šeré zátoce? Ležela mnoho mil na západ od místa, kam měl zamířit – do Jervois, do skraelingy ovládaného Ichtaru a Gorkenským průsmykem dál na sever, dál, dál, dál, až do Gorgaelovy Ledové pevnosti. Čekala ho těžká cesta, která bude možná trvat celé měsíce, a jen jeho odhodlanost a pouto s Gorgaelem mu ji pomůže zvládnout.

Kdykoli pod Timozelem padl kůň, ukradl si dalšího, což nebylo v hustě zalidněném Avonsdale nic těžkého. Ale bylo nepravděpodobné, že by v pusté oblasti kolem Šeré zátoky či v samotných horách nějakého našel.

Napřímil se. No tak půjde pěšky, a pokud ho Gorgael tolik chce, postará se o to, aby se k němu dostal.

Ale dnes ne. Dokonce ani strach z Gorgaelem seslaných nočních můr nezabrání Timozelovi dnes v noci usnout. Zachvěl se, přitáhl si plášť blíž k tělu a zavrtěl se na studeném, vlhkém písku. Bude muset najít dříví na oheň, aby v noci nezmrzl. Kručení v žaludku mu připomnělo, že už skoro dva dny nejedl. Napadlo ho, jestli by ve vodách Šeré zátoky nechtyl rybu.

Přimhouřil oči a zadíval se k obzoru. Co to je tam na moři? Timozel viděl, jak se možná sto kroků od pláže kolébá na vlnách něco malého a tmavého. Slyšel o tom, že v Andeiském moři žijí velryby, a přemýšlel, jestli tmavý obrys není hřbetem jedné z obrovských mořských ryb, která se do Šeré zátoky zatoulala.

Timozel hleděl a mrkal ve sláném vánku. Když se temný obrys přiblížil, vyskočil na nohy.

„Co?“ zasyčel.

Ukázalo se, že je to muž v silném plášti veslující na malé loďce. Mířil přímo k Timozelovi.

Tupá bolest hlavy, kterou Timozel trpěl, vybuchla v bílý žár a Timozel vykřikl a schoulil se v agonii. Ale bolest zmizela stejně rychle, jako se objevila, a Timozel se pomalu napřímil. Když opět vzhlédl, uviděl, že muž na loďce je už téměř u břehu.

Zachvěl se. Muž byl pečlivě zahalený do pláště s kápí, takže mu Timozel neviděl do tváře, ale poznal, že to není obyčejný rybář. Nejvíce ho však rozrušilo, že ačkoli se zdálo, že muž usilovně vesluje,

vesla při ponoru do vody nešplouchala a loďka se pohybovala stejně plynule a klidně, jako by ji pod vodou postrkovala mocná ruka.

Magie! Timozel o krok ustoupil a loďka narazila na břeh.

Muž zvedl vesla do loďky, postavil se a zahalil se do pláště. Timozel cítil, že se cizinec usmívá, i když mu neviděl do tváře.

„Ach, Timozele,“ pronesl muž hlubokým, melodickým hlasem, ladně vystoupil na břeh a vydal se přes písčitou pláž, která je od sebe dělila. „Jaké štěstí, že tu na mě čekáš.“

Timozelovy ruce zvlhly potem a on měl co dělat, aby odolal a neutřel si je o plášť. Poprvé za devět dní se mu myšlenky na Gorgaela vytratily z hlavy. Hleděl na muže, který se zastavil asi tři nebo čtyři kroky od něj.

„Timozele,“ řekl muž a Timozel se navzdory strachu uvolnil. Jak by mohl mít někdo s tak laskavým hlasem nekalé úmysly.

„Timozele. Je pozdě a já bych dnes v noci uvítal teplé místo u tvého ohně.“

Timozel sebou překvapeně trhl a pohlédl směrem, kterým muž ukázal. Ve tmě vesele plápolal oheň. Nad plameny se opékal velký králík a vedle uhlíků stál kouřící kotlík.

„Jak...?“ začal Timozel a znovu ho přepadly pochybnosti a obavy.

„Timozele,“ řekl muž a hlas se mu ještě prohloubil. „Musel jsi rozdělat oheň už dřív a jen jsi na to při svém vyčerpání zapomněl.“

„Ano.“ Timozelovi poklesla ramena úlevou. „Ano, tak to musí být. Cítím takovou otupělost.“

Úsměv Temného muže se pod kápí rozšířil. Ubohý, ustaraný Timozel. Mysl mu už tak dlouho ovládaly stíny, že s ním bylo snadné manipulovat.

„Králík voní dobře,“ řekl a vzal Timozela za paži. K Timozelovu překvapení ho při mužově dotyku úplně přestala bolet hlava. „Pojíme?“

* * *

O hodinu později seděl Timozel u ohně a poprvé po dlouhých měsících se skutečně uvolnil. Už mu nevadilo, že se jeho společník rozhodl neodhalit svoji tvář. V posledních měsících viděl podivnější

tvory, jako třeba opeřené zrůdy, které znečistily palác v Carlonu. Ohrnul ret.

„Nelíbí se ti, co jsi spatřil v Carlonu, Timozele.“

„Odporné,“ řekl Timozel.

„Ach, s tím naprosto souhlasím.“

Timozel se zavrtěl a nenávist k Ikarii ho zcela ovládla. „Borneheld se je pokusil zastavit, ale zklamal.“

Temný muž pokrčil rameny. „Smůla.“

„Zničila ho zrada.“

„Samozřejmě.“

„Měl zvítězit!“ Timozel sevřel ruce v pěst a zahleděl se přes oheň na muže v plášti. „Měl. Má vidina...“

Zarazil se. Proč se o ní zmiňoval? Co když se mu cizinec vysměje?

„Opravdu?“ Temný muž se mu nevysmíval, popravdě zazněl v jeho hlase úžas. „Nesmrtelní tě musí milovat, Timozele, když tě obdarovali vidinami.“

„Ale obávám se, že mě vidina zmýlila.“

„No,“ řekl muž v plášti pomalu, jako by se zdráhal promluvit, „procestoval jsem celý svět, Timozele, a viděl spoustu podivných věcí, slyšel spoustu podivných hlasů. Naučil jsem se ale jedno, a to, že vidiny mohou být často špatně pochopeny nebo vyloženy. Mohl bys,“ nervózně si promnul ruce, „mohl by ses se mnou o svoji vidinu podělit?“

Timozel se na muže zadíval přimhouřenýma očima. Nikdy nikomu neprozradil podrobnosti svých vidin – ani Borneheldovi. Ten věděl jen to, že Artor Timozela obdaroval vizemi, které předpověděly jeho vítězství nad Axisem.

Ale Borneheld *nezvítězil*, že ne? A Artor se zdál tvářit v tvář invazi Zapovězených bezmocný. Dokonce i bratr-velitel dokázal před Axisem jen bezmocně koktat. Timozel sklopil zrak a promnul si oči. Možná vidiny za nic nestály. Byly pouhým výplodem jeho mysli.

„Pověz mi o své vidině,“ zašeptal Temný muž. *Poděl se se mnou.*

Timozel zaváhal.

„Chci o ní slyšet.“ *Poděl se se mnou.*

„Možná ti o ní *povím*,“ řekl Timozel. „Znovu a znovu se mi vracela. A byla vždy stejná. Jel jsem na velkém, vznešeném zvířeti – řvalo tak strašlivě, že se před ním všichni krčili.“ Jak Timozel hovořil, vidina ho

znovu okouzila a on mluvil stále rychleji. „Bojoval jsem za svého pána a jeho jménem jsem velel armádě, která se táhla mnoho mil všemi směry.“

„Páni,“ řekl Temný muž. „To je vskutku úžasná vidina.“

„Stovky tisíc hrdel křičely mé jméno.“ Timozel se naklonil vpřed a do hlasu se mu vkradla naléhavost. „Pospíchali splnit každé mé přání. Nepřítel se trásl hrůzou, protože nemohl nic dělat. Slavná vítězství jsem měl na dosah. Ve jménu svého pána jsem zbavil Achar lůzy!“

„Kdyby se ti to podařilo, tvé jméno by žilo navždy v legendách,“ řekl Temný muž a Timozel slyšel v jeho hlase obdiv.

„Ano! Ano, žilo. Miliony by mi děkovaly. A je toho víc...“

„Mluv!“

„Viděl jsem, jak sedím u ohně se svým pánem a Faraday. Bitvy skončily. Všechno dobře dopadlo. Já... našel jsem svůj osud. Svě světlo.“

Na okamžik schoval tvář do dlaní, a když opět vzhlédl, Temný muž viděl ztracený pohled v jeho zarudlých očích. „Ale všechno to byla lež.“

„Jak to?“

„Borneheld zemřel – na vlastní oči jsem viděl, jak mu Axis vytrhl srdce z hrudi. Jeho muži zemřeli nebo ho zradili a připojili se k Axisovi. A Borneheld by mi tak jako tak nikdy nesvěřil velení.“

„Nevěřil tvé vidině. Možná proto prohrál,“ řekl cizinec a Timozel pomalu kývl.

„Faraday teď spí s Axisem a stane se jeho manželkou a všichni jsme ztraceni. Ztraceni. A já... já...“

„A ty?“ zeptal se Temný muž. „Máš i jiné vidiny? Nebo možná sny?“

Timozelovi se zablýsklo podezřívavě v očích. „Odkud to víš?“

„Ach,“ chlácholil ho Temný muž. „Vypadáš na to. Vypadáš jako muž pronásledovaný vidinami.“

„Teď už mi nedělají starosti vidiny, nýbrž noční můry, které mi očarovaly duši!“

„Možná sis špatně vyložil...“

„Jak si můžu špatně vyložit to, že mi Gorgael zaryl drápy do duše? Je po všem! Po všem!“

Šokovaně zmlkl. Ještě nikdy, *nikdy* se nikomu o Gorgaelovi nezmínil. Potrestá ho Gorgael, když prozradil jejich tajemství?

Nezdálo se, že by cizince Timozelova zmínka o Gorgaelovi rozrušila. „Ach, ano, Gorgael je mým dobrým a drahým přítelem.“

Timozel vyděšeně ucukl a téměř upadl, jak se snažil dostat od muže v plášti co nejdál.

„Tvým přítelem?“

„Ach,“ řekl Temný muž. „Obávám se, že jsi podlehl lžím, které se o Gorgaelovi šíří.“

Timozel na něj zíral.

„Timozele, příteli, jak by mohl být Gorgael zlý a temný, když bojuje proti stejným nepřátelům jako ty?“

„Co tím myslíš?“ Jak by mohla ta nestvůra *nebýt* zlá a temná?

„Zamysli se, Timozele. Gorgael a Borneheld bojují... bojovali za stejnou věc.“

„Cože?“ Timozela napadlo, že by měl možná cizinci useknout hlavu a skoncovat s ním.

„Poslouchej,“ řekl Temný muž laskavě, konejšivě. „Gorgael nenávidí Zapovězené – Ikarii a Avar – stejně jako Borneheld. Gorgael je touží zničit stejně jako Borneheld. Oba měli stejný cíl.“

Timozel se potýkal s cizincovými slovy. Ano, Borneheld skutečně nenáviděl Zapovězené a zoufale je toužil zničit. A Gorgael chce stejnou věc?

„Samozřejmě,“ zašeptal Temný muž. „Samozřejmě.“

„Ale Proroctví říká...“ Timozel si snažil vzpomenout, co *přesně* Proroctví říká.

„Pcha!“ Temný muž se pod kápí zazubil. „Proroctví je jen nástroj Zapovězených, kterým se snaží zatemnit lidem mysl a zaslepit je, aby neviděli skutečného zachránce – Gorgaela.“

„Ano... ano.“ Timozel se hluboce zamyslel. „To dává smysl.“

„A Gorgael touží zabít Axise stejně jako Borneheld.“

„Axis.“ Do Timozelova hlasu pronikla nesmyslná nenávist.

„Kdo přivedl Zapovězené zpět do Acharu, Timozele?“

„Axis!“ zasyčel Timozel.

Temný muž mluvil velmi pomalu a kladl důraz na každé slovo. „Gorgael se zavázal zabít Axise a zbavit zemi Zapovězených. Nechceš to samé i ty?“

„Ano. Ano, přesně to chci!“

„Gorgael ti pomůže zachránit Faraday z odporných spárů Axise a Zapovězených.“

„Faraday! Pomůže mi ji zachránit?“ Měla Faraday ještě naději?

„S tvou pomocí, Timozele. S tvou pomocí.“

„S *mojí* pomocí?“ Mohl by se ve Faradayiných očích vykoupit?

„Ach, Timozele,“ řekl Temný muž sklíčeně. „Gorgael je skutečně nepochopený, a přitom bojuje za správnou věc, ale není dobrý velitel.“ Povzdychl si a Timozel se dychtivě naklonil blíž. „Timozele, potřebuje vojenského velitele. Potřebuje tebe, a ty potřebuješ jeho. Spolu zbavíte Achar odporné náказы.“

Tichý hlásek hluboko v Timozelově duši mu napovídal, aby muži a jeho sladkým slovům nevěřil. Copak Borneheld nebojoval i s Gorgaelem? Copak skraelingové nebyli stejně zlí jako Zapovězení? Ale Timozel byl uvězněn v pavučině kouzel, kterou kolem něj spřádali, a duši mu požírala temnota, proto podobné myšlenky potlačil. Gorgael vrátí Acharu rozum a zdraví.

„Předá mi nadvládu nad vojsky?“

„Ale samozřejmě. Ví, že jsi velký válečník.“

Timozel se uchváceně napřimil. Konečně získá velení! To mu nesvěřil ani Borneheld.

„Copak to nevidíš, Timozele?“ zeptal se Temný muž a stáhl sít' lží.

„Copak *nerozumíš*? Gorgael je pánem z tvých vidin. Sám osud mě musel poslat, abych tě odvezl na sever, kde ti tvůj pán předá nadvládu nad armádami.“

„Opravdu?“ Možná pořád *existuje* naděje, že se jeho vidiny vyplní, že vykoná dobro. Ano, sám osud musel zosnovat toto setkání.

„Opravdu, Timozele.“

Timozel se zamyslel. Jedna věc mu stále nedávala klidu. „Ale proč tedy ruší Gorgael můj spánek tak strašnými nočními můrami?“

Cizinec se natáhl a položil Timozelovi ruku na rameno. „Zapovězení se tě zoufale snaží odvrátit od Gorgaela. To oni ti seslali noční můry, ne Gorgael. Od této chvíle už žádné zlé sny mít nebudeš.“

Rozhodně ne poté, co si promluvím s Gorgaelem, pomyslel si Temný muž. Nebylo nutné rozrušovat chlapcovu mysl sny, ale Gorgael měl vždy sklony k melodramatičnosti.

Z Timozelovy mysli vyprchaly všechny pochybnosti. Konečně našel správnou cestu. Vidiny *byly* pravdivé.

„Gorgael vysvobodí Faraday z Axisova vlivu?“ zeptal se.

„Tím si můžeš být jistý,“ řekl Temný muž. „Jistý. Bude pánem, kterému budeš s hrdostí sloužit. Budeš s ním sedět u ohně, Timozele, s ním a s Faraday, a popíjet víno.“

„Ach,“ vydechl Timozel extaticky a nechal se ovládnout vidinou.

„Tak,“ řekl Temný muž a vstal s ikarijskou ladností, kterou nedokázal zcela potlačit, „co kdybych tě teď odvezl za tvým pánem? Mám tady loďku a za několik krátkých hodin budeme v jeho pevnosti. V *zachránčově* pevnosti. Půjdeš se mnou?“

„Příteli.“ Timozel se postavil a vytřepal si písek z pláště.

„Neprozradil jsi mi své jméno.“

Temný muž si stáhl kápi hlouběji do tváře. „Mám mnoho jmen,“ řekl tiše, „ale ty mi můžeš říkat Příteli.“

* * *

Když Timozel nastupoval do loďky, uvědomil si, jak povědomě Přítelův hlas zní. Proč? Kdo je? Kde už jeho hlas slyšel?

„Timozele? Děje se něco?“

Timozel se na muže zadíval, potom zavrtěl hlavou a usadil se.

„Ne, Příteli,“ řekl. „Nic se neděje.“

* * *

Jayme padl na zem před ikonou milovaného Artora Oráče, jediného skutečného boha Achařanů – tak tomu aspoň bylo ještě před několika týdny.

Kdysi býval bratrem-velitelem Seneschalu, nejstarším prostředníkem mezi Artorem Oráčem a srdci a dušemi Achařanů, nyní však pouze mezi vlastní zlomenou duší a duchy svých snů a ctižádosti. Kdysi ovládal krále i venkovany, nyní sotva spony na svých střevících. Kdysi sídlil ve velké Seneschalské věži, nyní ji obsadili Zapovězení a spálili vědění, které řád hromadil po víc než tisíc let. Kdysi byl mocný a chráněný vojenským křídlem Seneschalu, Sekerníky a Válečnou

sekerou. Nyní zbývající Sekerníci odložili sekery, aby sloužili příšerným Zapovězeným, a Válečná sekera se prohlásil za jejich prince. Válečná sekera. Jayme ho považoval za syna, ale on zradil nejen jeho lásku, nýbrž i Seneschal, a přivedl Zapovězené zpět do Acharu.

Kdysi se těšil přátelství a podpoře svého rádce Morysona. Ale ten ho nyní opustil.

Jayme se pomalu zvedl na kolena a rozhlédl se po komnatě, do které ho před devíti dny zamkli. Neponechali mu toho mnoho. Dřevěnou židli a stůl. Kavalec a příkrývku. Nic víc. Axise napadlo, že by se Jayme mohl pokusit spáchat sebevraždu, proto nechal z komnaty odnést vše, až na to nejnnutnější.

Stráže přicházely dvakrát denně s jídlem a aby se postaraly o jeho potřeby, jinak zůstával sám.

Za celou dobu měl jen dva návštěvníky. Oči se mu zamžily, když si na ně vzpomněl.

Dva dny poté, co v Měsíční komnatě zemřela poslední naděje Acharu, za ním přišla princezna Rivkah...

* * *

Vstoupila do komnaty naprosto tiše a on si jí nevšiml, dokud nevstal od modlitby před posvátnou ikonou Artora.

V okamžiku, kdy se Jayme otočil a spatřil ji tam stát, vyschlo mu v ústech. Nikdy nečekal, že stane tvář v tvář ženě, o níž byl přesvědčen, že ji s Morysonem před lety zavraždili.

Rivkah tam dlouhé minuty jen stála a zírala na něj. Jayme nemohl nesrovnávat její hrdý postoj s vlastní schoulenou podřízeností. Jak je možné, že žena, která se na Acharu a na samotném Artorovi dopustila tolika nepravostí, tady stojí, jako by měla právo na své straně? Jak je možné, že je tak krásná a vznešená, když jsme na úpatí Hor ledových stěn pohodili umírající trosku? *Artore, proč jsi jí dovolil přežít? Artore? Artore? Jsi tam?*

„Proč?“ zeptala se nakonec.

K vlastnímu překvapení jí Jayme odpověděl docela silným hlasem. „Zradila jsi manžela, zemi i boha, Rivko. Nezasloužila jsi žít.“

„Já byla ta, které ublížili, Jayme,“ řekla. „Ale ty bys mě nechal zemřít strašnou smrtí. Jak si pamatuji, neměl jsi dost odvahy na to, abys mi podřízl hrdlo.“

„Byl to Morysonův nápad,“ řekl Jayme. „Myslel si, že bude nejlepší, když zemřeš na dalekém, opuštěném místě, aby tvé kosti nepošpinily bohabojné duše.“

„Ale mého syna jsi ušetřil.“

„Nemohl za tvé zločiny – to jsem si tehdy myslel. Nevěděl jsem, kdo ti ho nasadil do břicha. Kdybych tehdy věděl to, co vím teď, podřízl bych ti krk, Rivko. Ještě předtím, než bys tu zrůdu porodila.“

Rivce zacukaly ruce, což bylo jediné znamení, že ji Jaymova slova zasáhla. Toužila utéct, tolik ho nenáviděla, ale musela udělat ještě jednu věc.

„Proč jsi pojmenoval mého syna Axis?“

Jayme mrkl, protože ho otázka překvapila. Snažil si vzpomenout, ale nakonec pokrčil rameny.

„Pojmenoval ho Moryson.“

„Ale proč Axis?“

„Nevím, Rivko. Tehdy mi to připadalo jako dobré jméno. Netušil jsem, že nám jednou převrátí život vzhůru nohama, že zabije náš svět.“

Rivkah se zhluboka nadechla. „Sebral jsi mi syna a třicet let jsi překrucoval jeho duši, Jayme, zatímco já umírala tam ve sněhu.“ Přistoupila blíž a plivla mu do tváře. „Říká se, že odpuštěním začíná uzdravování duše, Jayme, ale já ti nedokážu odpustit křivdu, které ses na mně, na mém synovi a jeho otci dopustil.“

Otočila se a vydala se ke dveřím.

Když k nim dorazila, Jayme promluvil. Nevěděl, odkud jeho slova pramení, protože vědění, které se za nimi ukrývalo, ani náhlá zuřivost nebyly jeho.

„Jestli to chápu dobře, tak ptačí muž, se kterým jsi zradila Searlase, nyní zradil tebe, Rivko. Odhodil tě, zbavil se tě, protože stárneš. Zrada se vždy vrátí k těm, kdo zradili.“

Rivkah se otočila a šokovaně vytřeštila oči. Nebyla to tak docela pravda, ale přesto jeho slova zabořila. Zaplatila za zradu Searlase smrtí lásky Hvězdného poutníka? Jakou cenu zaplatí za bolest, kterou způsobila před mnoha lety Magarizovi? Olízla si rty a tiše proklela svůj rozechvělý hlas.

„Pak jsem si jista, že zemřeš strašlivou smrtí, Jayme,“ řekla.
Navzdory odvážným slovům se celá chvěla, když rozrazila dveře a proběhla kolem překvapených strážců.

* * *

Jayme se usmál, když si vzpomněl na Rivčino rozčilení. Ale jeho úsměv zmizel při vzpomínce na druhého návštěvníka.

* * *

Jayme slyšel Axise přicházet dlouho předtím, než vstoupil do komnaty.

Axis se na několik minut zastavil přede dveřmi a hovořil se strážemi. Jayme věděl, že si s ním Axis hraje, že chce, aby Jayma jeho klidný hlas přede dveřmi znervóznil.

A jeho taktika fungovala. Když klíč zarachotil v zámku, stáhl se Jaymovi žaludek.

„Jayme,“ řekl Axis ledabyle, když vstoupil do místnosti.

Už jako Válečnou sekeru obklopovala Axise aura moci – nyní se ještě zmnohonásobila a představovala skutečnou hrozbu. Jayme otevřel ústa, aby promluvil, ale neměl co říct.

„Rozhodl jsem se tě postavit před soud, Jayme. Rivkah mě zpravila o vašem rozhovoru,“ řekl Axis, „a o tvé odporné snaze svalit vinu z pokusu o její vraždu na Morysona. Ale nebudeš se zodpovídat jen ze zla, které jsi napáchal na mně a mé matce, ale na všech nevinných duších Tencendoru.“

Jayme našel hlas a odvalu. „A kolik nevinných lidí jsi zavraždil kvůli svým zvrhlým úmyslům ty, Axisi? Zdá se, že spravedlnost vždy stojí na straně vítěze, že?“

Axis ukázal obviňujícím prstem na bývalého bratra-velitele. „Kolik nevinných lidí jsem zavraždil ve jménu Seneschalu, Jayme? Na kolik nevinných lidí jsi poštlal Válečnou sekeru jen proto, že kladli otázky? Kolik nevinných lidí jsem zavraždil? To mi pověz ty. To ty jsi mě posílal, abych vraždil ve jménu Artora!“

„Jen jsem poslouchal Artorovy příkazy, Axisi. Dělal jsem, co bylo nejlepší pro Cestu pluhu.“

Z Axisovy tváře vyprchal vztek a nahradila ho nevíra. „Copak jsi se nikdy neptal, co se děje ve světě okolo? Nikdy jsi nezapochyboval o úzké a brutální Cestě pluhu? Nepřemýšlel jsi o kráse, kterou Seneschal zničil, když před tisíci lety vyštval Ikarii a Avar za Hraniční vrchy? Nikdy jsi nepochyboval o *Artorovi*?“

„Axisi,“ řekl Jayme a postoupil vpřed. „Co se s tebou stalo? Myslel jsem, že tě znám, že ti mohu věřit.“

„Myslel sis, že mě můžeš využít.“

Axis na Jayma ještě chvíli zíral, pak se otočil a vydal se ke dveřím.

„Využil jsem tě jen v Artorův prospěch,“ řekl Jayme tak tiše, že ho Axis sotva slyšel.

Axis se otočil ke kdysi tak milovanému bratru-veliteli. „Udělám vše proto, abych Seneschal zničil, Jayme. Rozdrtím Cestu pluhu na prach. Pohrbím vaši nenávist a fanatismus a neopodstatněný strach a nikdy, *nikdy* nedovolím, aby se něco podobného objevilo v Tencendoru. Blahopřeji, Jayme. Budeš žít tak dlouho, abys na vlastní oči spatřil zkázu Seneschalu.“

Jaymova tvář byla bílá jako sníh a rty se mu chvěly. Napřáhl ruku. „Axisi!“

Ale Axis už odešel.

* * *

Vzpomínka na tuto návštěvu Jayma tak rozrušila, že padl na břicho na zem před Artorovou ikonou a hledal jakoukoli útěchu, kterou mu mohla hrubá rytina poskytnout.

Strážce z jeho komnaty odnesly krásnou, zlatem vykládanou ikonu Artora, která zdobila střed hlavní stěny. Během prvních dvou dnů zajetí tedy vynaložil Jayme mnoho sil na to, aby vyryl do měkké omítky podobu boha v životní velikosti. I když si přitom zlámal nehty, alespoň měl ikonu, ke které se mohl modlit.

Přitiskl čelo k podlaze.

* * *

Zvuky halasné oslavy v ulicích pod ním ho zvečera konečně vytrhly z rozjímání. Navzdory malomyslnosti ovládla Jayma zvědavost a přistoupil k oknu.

Ulicemi pochodovaly jásající davy a Jayme se snažil zjistit, co křičí. Většina držela v rukou korbely piva, několik pak poháry vína. Všichni se usmívali.

„Na zdraví našeho pána a paní!“ vykřikl jeden statný chlapík a dav se vesele přidal.

„Manželství uzavřené ve hvězdách!“ zvolal další a Jayme si s hrůzou všiml, že to zakřičel jeden z okřídlených tvorů v davu.

Zamračil se. Copak už se Axis oženil s Faraday?

Na podlahu za ním spadl kousek omítky. A další. Jayme se ale soustředil na scénu pod sebou, takže si ničeho nevšiml.

„Na Axise!“

„A na Azhure!“

Po stěně se rozběhly praskliny a do komnaty se vydul kus omítky o velikosti pěsti.

„Azhure?“ řekl Jayme. „Azhure?“

Na podlahu padala další omítka, jak stěna praskala a objevovaly se na ní další vybouléniny, ale oslavy davu Jayma natolik uchvátily, že nic jiného nevnímal.

„Kdo je Azhure?“ Jayme přitiskl ke sklu ruce i tvář, aby lépe slyšel volání davu.

Jeden z mnoha důvodů, proč zemřeš, hlupáku.

Jayme odtrhl oči od scény na ulici, soustředil se na odraz ve skle a zafňukal hrůzou.

Stěna za ním ožila a omítka přšela na podlahu.

Jayme tiše fňukal. Byl tak vyděšený, že se nedokázal pohnout. Dál upíral zrak na děs ve skle.

Na tohle ho nedokázalo nic v životě připravit, přesto ale věděl, co se děje.

Artor se přišel bratru-veliteli Seneschalu pomstít za všechna jeho selhání.

„Milovaný pane,“ zachraptěl Jayme.

Ve skle Jayme viděl, jak se stěna zavlnila a vzala na sebe podobu ikony, kterou Jayme před několika dny vyškrábal do omítky.

To už bylo příliš a Jayme zavřel oči hrůzou.

Nemáš odvahu postavit se mi čelem, bratře-veliteli? Nemáš odvahu pohlédnout na svého pána?

Jayme cítil, jak nějaká obrovská moc převzala nadvládu nad jeho tělem. Otočila ho a přirazila zády na okno. Zůstalo mu jen tolik síly, aby nechal zavřené oči. Část jeho mysli, kterou ještě zcela neochromil strach, doufala, že Artor rozbije okenní tabuli za ním a dovolí mu s povděkem najít smrt na dláždění.

Ale Artor znal dobře svoji moc a Jayme nezasáhl sklo dostatečně silně.

Visel asi stopu nad podlahou a nikdo v davu oslavujícím manželství Axise a Azhure nevzhlédl a nespatřil Jayma připíchnutého k oknu jako motýla ke kusu papíru.

Velký bůh Artor dokončil proměnu a vstoupil do místnosti. Příšerně zuřil a jeho vztek byl děsivý. Jayme ho zklamal. Seneschal se rozpadal a i jeho zbytky brzy smete zlý vítr, který vanul Acharem. Den po dni Artor cítil, jak ztrácí duše, které se od něj a od Cesty pluhu odvracely k jiným bohům. To *on* byl jediný pravý bůh. *Požadoval to* a nelíbilo se mu, že by bohové, které před dávnými lety zahnal, mohli znovu povstat.

Jayme zklamal Artora tak nesmírně a dokonale, že sám bůh byl nucen sestoupit z nebeského království, aby bratra-velitele potrestal za jeho neschopnost, která stála Seneschal vítězství nad Mužem z hvězd.

Cos to udělal, Jayme?

Jayme se zachvěl a ucítil, že mu Artor uvolnil svaly potřebné k mluvení. „Udělal jsem, co bylo v mých silách, pane,“ zašeptal.

Pohlédni mi do očí a poznej boha, kterému jsi přísahal sloužit, Jayme.

Jayme se snažil udržet oči zavřené, ale boží moc byla příliš silná. Otevřela mu oči a Jayme vykřikl.

Stál před ním ten největší a nejstatnější muž, jakého kdy Jayme spatřil. Artor se mu zjevil v symbolickém rouchu oráče: v hrubé plátěné bederní roušce, krátkém koženém plášti s kápí pevně staženou kolem tváře a v lýkových sandálech. V jedné ruce držel tradiční bič, kterým poháněl vpřed zápřah, druhou zaťal ve spravedlivém hněvu v pěst. Pod koženou kápí ukrýval těžké, zbrázděné rysy muže zhrublého léty orání, tělo měl svalnaté a zesílené prací se zápřahem a těžkopádným pluhem.

A pod tím vším se ukrýval mocný, zuřící bůh, kterým mnoho dřívějších přívrženců opovrhovalo a odmítalo ho.

Artorovy černé oči se leskly vztekem. *Seneschal se rozpadá v prach a má moc neustále slábnout. Každý den si jiní, méně důležití bohové přisvojují duše Achařanů. A za to tě činím zodpovědným.*

„Nemohl jsem tušit...“ začal Jayme, ale Artor zvedl výhružně bič a postoupil o mocný krok vpřed. Jayme zmlkl.

Moc Matky hrozí proniknout do mé země, jak se ta mrcha, kterou se ti nepodařilo zastavit, připravuje znovu vysadit zlé lesy napříč Acharem. Hrozí, že Hvězdní bohové znovu osvítlí zemi chladným světlem.

„Neměl jsem ani dost informací, ani dost síly, abych bohy, o kterých mluvíš, zastavil...“

A přesto jsi nerozšlápl vejce, ze kterého se zrádná zmije vyklubala. Hrál sis toho hada na svých – na mých – prsou! Vychoval jsi ho, učil ho, dal mu moc i prostředky a potom ho vypustil, aby mohl zničit vše, co jsem vybudoval.

„Axis! Nemohl jsem vědět...“

Bratrstvo Seneschalu se hroutí, úcta k Pluhu se vytrácí a spolu s ní ochabuje i má moc. Dávno zapomenutí bohové se chystají zaujmout mé místo a vypudit mě ze země.

„Dej mi ještě jednu šanci a já se pokusím...“

Ale Artor nechtěl slyšet prázdné výmluvy nebo marné sliby. Jeho rozsudek byl konečný.

Mezi těmi, kdo zůstali, si najdu někoho, kdo bude plnit moji vůli. Někoho, kdo je mi stále věrný. Někoho, kdo dokáže uřídit pluh, nad kterým jsi ty ztratil kontrolu. Zemři, Jayme, a připrav se na věčnost v mé nekonečné odplatě. Okus moji spravedlnost, Jayme! Okus ji!

Artor postoupil vpřed a Jayme našel dost dechu na poslední ubohý výkřik.

* * *

Strážce před dveřmi výkřik uslyšel a vyskočil na nohy. Vzápětí ale rozzářil noční nebe ohňostroj a strážce se uvolnil a usmál se. Nepochyboval o tom, že to byla jen ozvěna oslav v ulicích.

Další výbuch ohňostroje pak přehlušil křik v komnatě, kde Artor vykonával svoji svatou pomstu.

* * *

Faraday a Embeth, které v té době ujely už asi míli Tarskými pláněmi, se zastavily a ohlédly, když k nim dolehlo slabé bouchání ohňostroje.

„Oženil se s ní,“ řekla Faraday bezbarvě, „a lid slaví.“

Obrátila oslíka a pobídla ho dál na východ.

* * *

Když se později té noci vydal strážce zkontrolovat vězně, našel u vzdálené stěny hromadu omítky a pod zavřeným oknem schoulené, zakrvácené tělo.

Vypadalo, jako... jako by ho někdo zoral.

2

Píseň na sušení prádla

Obnova královských komnat ve starém carlonském paláci začala už ve chvíli, kdy Axis porazil Bornehelda, ale ve dnech po Axisově sňatku s Azhure řemeslníci ještě zdvojnásobili své úsilí. Pomáhal jim tucet nejlepších ikarijských zaklínačů – jak jinak by toho během několika dní tolik zvládli? – kteří pod tisíce let starými nánosy a malbami objevili původní výzdobu a barvy a vydávali dělníkům a švadlenám pokyny, jak nejlépe a nejjednodušeji vyzdobit komnaty tak, aby Muži z hvězd a Zaklínače vyhovovaly.

Ikarii užasli, když se dozvěděli, že se objevil zaklínaččin prsten a že dokonale padne Azhure – mezi sebou si ale šeptali, že kdo jiný by měl jej i titul s ním spojený nosit než žena, která už ovládla Vlka, alaunty a srdce Muže z hvězd? Ti, kdo ji během posledních několika dnů viděli, si všimli, že ve stínech jejích očí leží příslib zvláštní moci, a přemýšleli, jestli ji tam umístil prsten, nebo jestli moc, která se uvolnila během utrpení o jejím svatebním dni, k sobě naopak prsten přivolala.

Nikdo, Ikarii ani lidé, nepochyboval o tom, že Azhure může být stejně mocná jako Muž z hvězd, že se sama může stát legendou.

Axis, Azhure a Hvězdný poutník seděli v salónu a Caelum si tiše hrál v koutě. Dvě stěny zdobila okna, která sahala od podlahy až ke stropu velké nefritové kupole, a v lehkém vánku pozdního odpoledne v

nich vlály tenké závěsy. Byli tu už několik hodin a Azhure byla zjevně vyčerpaná. Axis se od ní odvrátil a oslovil otce.

„Tyhle komnaty mají očividně ikarijský původ, Hvězdný poutníku, a Měsíční komnata je vyzdobená podobně jako Hvězdná brána. Jak je to možné? Myslel jsem, že Carlon postavili lidé.“

Hvězdný poutník, který ležel na břiše na lehátku o několik kroků dál a křídla měl roztažená na podlaze po obou jeho stranách, pokrčil rameny.

„Ikarii museli někde žít, Axisi. V dobách starého Tencendoru žili lidé a Ikarii v Carlonu – je to staré město.“

Přetočil se na záda a zahleděl se na strop. Ani Axis, ani Azhure neměli křídla, a proto žasli nad tím, jak se Hvězdný poutník dokáže přetočit, aniž by se do nich zamotal.

„Nepochybuji o tom, že Carlon byl mezi Ikarii velmi oblíbený, Axisi,“ pokračoval Hvězdný poutník, „protože leží blízko Grálového jezera a Spiredore.“ Odmlčel se a na tváři se mu objevil zasněný výraz. „Stačí vyletět z okna a zachytit tě vzdušné proudy z velkých plání.“

Azhure se usmála na Axise. Hvězdného poutníka ovládla taková zahálka, že se dokázal jen líně povalovat v komnatě. Její úsměv ovšem rychle povadl, neklidně se zavrtěla a podepřela si záda polštářem – dvojčata byla s každým dnem větší a těžší.

Axis na ní ustaraně pohlédl. *Unavili jsme tě, drahá.*

„Ne,“ řekla, i když Hvězdný poutník i Axis viděli, jak se jí vyčerpáním klíží oči. „Ne, chci to znovu zkusit. Prosím, ještě jednou, než se vrátíš zpět k armádě.“

Když si Axis uvědomil, kolik času už uběhlo od chvíle, kdy porazil Bornehelda, začal organizovat vojsko, které by si pospíšilo podpořit obranu Jervois na severu. Blížil se podzim a s ním i Gorgaelův nevyhnutelný útok.

Hvězdný poutník se posadil, protože si dělal o Azhure stejné starosti jako Axis. Faraday jí vyléčila záda (s čistými, hladkými zády, které toužily po pohlazení, byla ještě žádoucnější, pomyslel si Hvězdný poutník), ale Azhure stále zůstávala oslabená fyzickým i citovým strádáním, kterým si před čtyřmi dny prošla. Axis i Hvězdný poutník souhlasili s Faradayinou předpovědí, že Azhure bude muset až do porodu odpočívat.

V boji s Gorgaelem ji ale budu nutně potřebovat, pomyslel si Axis. Jak zoufale potřebuji její lučičnické i velitelské dovednosti, alaunty i magickou moc. Jen těžko si mohu dovolit přijít o ni na dlouhé měsíce, kdy se bude zotavovat. Ale když na ni budu tlačit, zemře, a to je nepřipustné. Axis se stále snažil zbavit pocitu viny, a to nejen kvůli událostem předchozích dnů, ale také kvůli tomu, že Azhure přestála strašlivou bitvu u Bedwyrské pevnosti zatížena komplikovaným těhotenstvím. Stiskl jí ruku a uvědomil si, jaké měl štěstí, že Azhure vůbec přežila.

„Prosím,“ řekla Azhure. „Ještě jednou.“ Zvedla ruku, odhodila si z čela neposedné vlasy a na prstě se jí ve zlatém světle pozdního odpoledne zaleskl zaklínaččin prsten.

Dnes se Axis s Hvězdným poutníkem poprvé pokusili naučit Azhure používat ikarijskou moc – ale výsledek všechny zklamal, a to včetně Caeluma, který je vykuleně sledoval z kouta.

Hvězdný poutník usedl na stoličku po Azhuřině boku a vzpomněl si, jak snadno s Jitřenkou cvičili Axise. Azhuřin otec se jí očividně nevěnoval a neučil ji jako malého Axise. Vlčí hvězda Azhure naprosto ignoroval a Hvězdný poutník zuřil při pomyšlení, že ji Vlčí hvězda ponechal napospas strašnému osudu ve Smyrtonu.

Stejně jako se kdysi Hvězdný poutník a Jitřenka dotkli jeho, vzal nyní Axis do dlaní něžně Azhuřinu tvář.

„Poslouchej Hvězdný tanec,“ řekl.

„Ano,“ odvětila sotva slyšitelně.

Alespoň že Azhure slyšela Hvězdný tanec stejně zřetelně jako Axis – na druhou stranu ho slýchávala už dlouho, aniž by tušila, co vlastně poslouchá. Slyšela ho pokaždé, když se s ní Axis miloval, někdy když kojila Caeluma nebo stála u otevřeného okna a na tváři cítila vánek, a častokrát když snila o vzdálených pobřežích, přílivech, skaliskách a písku.

Ale Azhure slýchávala i Temnou hudbu, Tanec smrti, který zpívaly odpadlé hvězdy, když opustily daný kurs. Axis, Hvězdný poutník ani žádný jiný ikarijský zaklínač ji obvykle neslyšeli, ale poznali, když ji použil někdo jiný. Hvězdný poutník slyšel její ozvěnu tehdy v Měsíční komnatě, když Axis bojoval s Borneheldem. Axis ji viděl použít skraeboldy před branami Gorkenu a oba s Hvězdným poutníkem ji

slyšeli to ráno, kdy ji Azhure použila, aby roztrhala na kusy gryfa na střeše Spiredore.

Nyní Azhure zatlačila nepříjemné tóny Temné hudby do koutku mysli a soustředila se na přenádherný Hvězdný tanec. Ikarijští zaklínači ho používali tak, že vplétali zlomky jeho moci do krátkých melodií, které se snadněji zvládaly, do Písní, z nichž každá měla vlastní účel.

Axis s Hvězdným poutníkem se snažili Azhure naučit jednu nebo dvě snadnější Písně. Byly tak prosté, že je všichni Ikarii, kteří studovali na zaklínače, zvládli během hodiny či dvou. Ale Azhure učili už skoro pět hodin a ona nedokázala pochytit ani jedinou frázi.

Azhure zavřela oči a soustředila se na Axisův zpěv. Zpíval Píseň na sušení prádla, směšně jednoduchou věc, která vyžadovala minimální moc, ale ona se ji prostě nedokázala naučit.

Axis skončil a oba s Hvězdným poutníkem zadrželi dech.

Uvolni se, milovaná. Je to jednoduchá Píseň. Zazpívej mi ji.

Azhure si povzdychla a pustila se do zpěvu. Axis s Hvězdným poutníkem sebou trhli. Azhuřin hrubý, naprosto nemelodický hlas postrádal krásu, která byla do této doby u všech Ikarii, ať už byli zaklínači, nebo ne, intuitivní.

Axis si vzpomněl, jak se Azhure pokusila přidat ke zpěvu u táboráků, když cestovali Horami ledových stěn na oslavu Beltide. Už tehdy zpívala naprosto falešně a skřípavě, ale Axis si byl jistý, že jakmile odstraní zábranu, která ukrývala Azhuřinu skutečnou identitu a moc, hudební nadání se u ní projeví samo od sebe.

Ale očividně se mýlil. Pokud měla Azhure vůbec nějakou moc, nebude ji smět použít prostřednictvím Písní.

Aniž by si toho někdo všiml, připotácel se Caelum k lehátku, na kterém rodiče seděli.

„Mami,“ řekl a všechny tak překvapil. „Jednoduché. Vidiš?“

Zabroukal Píseň na sušení prádla stejně nádherně jako Axis.

Azhure otevřela oči, pohlédla na syna a propukla v pláč.

Axis chlapce zamračením umlčel a vzal Azhure do náruče. „Tiše, zlatíčko. Jsem si jistý...“

„Ne!“ vykřikla Azhure. „Je to marné. Nikdy se to nenaučím.“

„Axisi,“ řekl Hvězdný poutník laskavě. „Možná je to tím, že i když Azhure koluje v žilách krev Úsvitů, je nám rodově příliš vzdálená, než abychom ji mohli učit.“

Dar a moc ikarijských zaklínačů byly předávány prostřednictvím krve z rodiče na dítě a zaklínači mohli být vycvičeni jen někým z vlastního domu nebo z rodiny, přičemž se obvykle jednalo o blízké příbuzné. Nového zaklínače obvykle učil rodič, i když jiný člen rodiny mohl pomáhat. Proto mohla Axisova babička Jitřenka pomoci svému synovi učit Axise.

Vlčí hvězda byl sice Úsvit, ale pocházel z dob před čtyřmi tisíci lety. Zemřel, byl pohřben, prošel Hvězdnou bránou a vrátil se z důvodů, které Axis ani Hvězdný poutník nechápali.

Axis pohlédl na otce, potom na manželku. „Azhure, Hvězdný poutník má možná pravdu.“

Azhure se narovнала. „Ale Vlčí hvězda dokázal vycvičit tebe i Gorgaela, Axisi. A vy dva jste mu pokrevně stejně vzdálení jako já vám.“

„Nikdo neví, jak mocný Vlčí hvězda je,“ řekl Hvězdný poutník. „Očividně dost na to, aby využil jakkoli slabé pokrevní pouto, kdežto já a Axis to nedokážeme.“

„Pak mě možná bude moct učit Caelum,“ řekla Azhure. „Viděli jste, jak snadno se Píseň na sušení prádla naučil *on*!“ Bolelo ji, že se nedokázala naučit ani prostou Píseň, kterou zvládlo i batole! „Rodově je mi stejně blízký jako Vlčí hvězda.“

Axis povytáhl překvapeně obočí, protože ho něco takového vůbec nenapadlo, a v tiché otázce pohlédl na Hvězdného poutníka. Dítě že by učilo rodiče? To se ještě nikdy nestalo – ale na druhou stranu se žádný Ikarii ještě nestal zaklínačem *až poté*, co přivedl na svět dítě.

Axisovi ani Hvězdnému poutníkovi se ta představa zrovna nezamlouvala – necvičené dítě mohlo podobně necvičenému rodiči velmi ublížit, ale jakou škodu mohla napáchat Píseň na sušení prádla? Nanejvýš by komnatou zadul teplý vánek. A pokud Caelum *dokáže* Azhure učit, raději by to měli zjistit hned teď.

Hvězdný poutník zachytil Axisovy myšlenky a kývl.

Axis obrátil pohled k synovi, na kterého se ještě stále zlobil za to, že se před matkou předváděl. Dokonce i v tak raném věku měl být Caelum citlivější.

No, Caelume, chceš to zkusit?

Jeho myšlenku zachytili všichni v místnosti. Schopnost slyšet hlas mysli a později jím i hovořit byla jednou z prvních dovedností, které se u Azhure projevily, a každý den se v ní zlepšovala. Alespoň tohle dokázala.

Dítě vážně kývlo. Stydělo se za to, jak matce ublížilo.

Axis chlapce zvedl a posadil si ho na koleno. Dítě vztáhlo ručky k Azhure a ta je po krátkém zaváhání uchopila.

Znovu si Píseň prošli a Caelum hovořil k Azhure hlasem mysli – bylo to pro něj snadnější, protože mu mluvení stále činilo potíže. Azhure zavřela oči a ze všech sil se soustředila, když ale Caelum dozpíval a na řadu přišla ona, z úst vypouštěla jen falešné tóny a tváře zaklínačů se zklamaně stáhly.

„Zbytečné,“ řekla Azhure a odvrátila se, aby ostatní neviděli její slzy.

„Azhure,“ řekl Hvězdný poutník. „Nikdo neví, nakolik návrat Hvězdnou bránou Vlčí hvězdu změnil. Jak ho změnila zkušenosti za bránou. Je velmi pravděpodobné, že moc, kterou jsi po něm zdělila, se naprosto liší od všeho, co jsme doposud znali. Možná je natolik jiná, že ji nemůžeš cvičit tradičními metodami. Axisi...“ Hlas měl náhle pevný. „Azhure očividně má moc. Na vlastní oči jsme viděli, jak roztrhala na kusy gryfa.“

Axis kývl a Azhure si utřela oči a pohlédla na Hvězdného poutníka.

„Viděli jsme, jak Azhure použila Temnou hudbu a zničila gryfa, který ohrožoval Caeluma, ale *neslyšeli jsme ji zpívat!*“

„U hvězd!“ řekl Axis. Šokovalo ho, že si na to sám nevzpomněl.

Hvězdný poutník se rozesmál a krásná tvář se mu radostně rozzářila. Posadil Caeluma na podlahu a vzal Azhure za ruce. „Azhure! Máš moc, *úžasnou moc*, ale tolik se liší od všeho, co známe, že prostě nevíme, jak tě učit. A možná bychom to stejně nedokázali.“

Azhure se usmála, když pochopila, co Hvězdný poutník říká. „Tak k čemu mi ta *úžasná moc je*, když ji mohu použít jen při napadení gryfem?“

Navzdory ustaraným slovům zněl Azhuřin hlas poprvé za dlouhou dobu uvolněně.

„Azhure,“ řekl Axis. „Existuje mnoho důvodů, proč pro tebe může být obtížné moc použít. Hvězdný poutník možná odhalil ten

nejdůležitější. Ale také jsi své schopnosti tolik let potlačovala, že mě nijak nepřekvapuje, že je teď nedokážeš povolat.“

Azhure se zadumala a její úsměv povadl. Během posledních několika nocí ji ve spánku trápily zlé sny a podivné hlasy, ale když se probudila, nepamatovala si podrobnosti. Byly výplodem její nově odhalené moci, která se nekontrolovatelně drala na povrch? Možná by si o nich měla promluvit s Axisem – ale při manželových následujících slovech na ně docela zapomněla.

„A je také možné,“ pokračoval Axis, „že tvoji moc blokují naše nenarozené děti.“

Před třemi dny Axis dvojčata probudil, jak mu právo a povinnost ikarijského otce prikazovaly. Když udělal totéž pro Caeluma a přivedl ho v jejím lůně k vědomí, byla to radostná událost, ale toto probuzení, vlastně celé těhotenství, bylo jiné. Děti spatřily totéž co ona, když ji Axis přinutil znovu prožít matčinu smrt a následné fyzické a citové týrání v rukou Hageny. Bolest a hrůzu, kterou s Axisem protrpěli, zažily i jejich nenarozené děti. Faraday řekla, že to děti ovlivní, netušila ale jak. Teď už to Axis a Azhure věděli.

Probuzení bylo úspěšné a děti byly nyní zcela při vědomí. Ale během samotného probouzení a v následujících dnech se stalo bolestně zřejmé, že dvojčata otci nedůvěřují a nemají ho rády. Azhure s Axisem cítili jejich odpor pokaždé, když se jí Axis dotkl. Dokonce i nyní, když spolu leželi na lehátku, cítili jejich silící nenávist. Na cokoli intimnějšího proto mohli zapomenout a Azhuřina slabost a odpor dvojčat tedy zapříčinily, že Azhure s Axisem ještě nenaplnili své manželství. Axis se pokusil ublížit ženě, která je nosila pod srdcem, a na rozdíl od Caeluma nebyla dvojčata připravena otci odpustit. Ale ani Azhure se netěšila jejich přízni. Jediné, co z nich cítila, byl naprostý nezájem. Děti existovaly jen jedno pro druhé a rodičům buďto nedůvěřovaly, nebo se o ně vůbec nezajímaly.

Axis si dlouho neuvědomil, že je Azhure těhotná, protože necítil k dětem pokrevní pouto. Uvědomil si, že ještě před strašlivými událostmi, k nimž před čtyřmi dny došlo, byla dvojčata natolik pohlcena jedno druhým, že jejich krev nikoho jiného nevolala.

Nutilo ho to přemýšlet, jaké děti vlastně zplodil.

Dvojčata počali mocní rodiče, a budou proto sama zaklínači – i v tuto chvíli projevovala v lůně silící moc. Azhure si povzdychla. Od

chvíle, kdy se děti probudily, se je Axis už pětkrát pokusil učit, ale ony ho pokaždé odmítly.

Blokují snad i Azhuřinu moc?

Axis a Azhure pohlédli jeden na druhého, potom na Hvězdného poutníka a podělili se s ním o své myšlenky. Pověděli mu o svých problémech s dvojčaty, a i když to bylo neuvěřitelné, dosahoval Hvězdný poutník při komunikaci s dětmi větších úspěchů než Axis. Když Azhure nosila pod srdcem Caeluma, nedovolila Hvězdnému poutníkovi, aby se jí dotkl, ale nyní nepochybovala o tom, že to Hvězdný poutník bude muset děti v jejím lůně učit.

Hvězdný poutník zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím si, že by něco takového udělaly. Jsou možná mocné, ale ne tak mocné. A proč by to vůbec dělaly? Ne, Azhure. Pokud se v tobě moc neprobudí časem sama, pak jedinou osobou, která tě bude moci vycvičit, bude Vlčí hvězda.“

3

Strážci

O několik pater pod nimi seděli v kruhu Strážci a drželi se za ruce. Mlčky vzpomínali.

Byla tehdy krásná noc, když se před třemi tisíci lety sešli Charonité v komnatě pod schodištěm vedoucím do jeskyně na břehu řeky Nordry.

Národy Charonitů a Ikarii byly potomky první zaklínačky a rozešly se asi před dvanácti tisíci lety. Ikarii milovali otevřené nebe a uctívali hvězdy, proto jim narostla křídla, aby mohli dát průchod svým touhám. Charonité byli naopak hloubaví a dávali přednost hlubinám před výšinami. Nakonec objevili a ještě rozšířili podsvětí a podzemní řeky. I nadále studovali hvězdy a jejich podzemní řeky odrážely hudbu Hvězdného tance, ale stále více se stahovali do sebe, až dokonce i sami Ikarii začali pochybovat o jejich existenci.

Občas ale i Charonité podlehli nutkání znovu spatřit hvězdami prozářenou noc, cítit vánek, vůni květin a vlhkého listí na lesní půdě a plout po temperamentní Nordře, která se tolik lišila od klidných vod podzemních řek.

Té noci tucty Charonitů zpívaly a tančily cestou vzhůru na povrch. Charonité vždy rádi tancovali a malby na stěnách schodiště je inspirovaly k ještě radostnějšímu křepčení.

V jeskyni pak spustili na hladinu zátočiny, která se v Avarinheimu napojovala na Nordru, čluny s plochými dny. Avarinheim byl před

třemi tisíci lety mnohem magičtější než dnes. Sekery Seneschalu ještě neměly čas ho zničit.

Pět Charonitů se opozdilo, a popadlo tak poslední a nejmenší loďku a se zpěvem ji odneslo k vodě. Naskočili do ní, použili magii a loďka vyklouzla ze zátočiny na Nordru. Pětici nadchly vlhký noční vzduch a nekonečné nebe, a jak loďka plula dál, jejich zpěv sílil radostí a úctou.

Z lesa podél Nordry občas vykoukla tmavá tvář – veselí Charonitů probudilo Avar, kteří vyklouzli z příkrývek a s úžasem sledovali, jak Charonité plují kolem.

Jako ostatní Charonité i ona pětice nakonec přistála u břehu, kde se prastará vrba nakláněla nad vodou a smáčela v ní větve. Vyskočila na břeh s úmyslem protančit celý Avarinheim.

Ale na břehu Nordry seděl podivný muž – Ikarii bez křídel – s pochmurným výrazem ve tváři.

Pětice se zastavila, aby se zeptala, copak se stalo. Charonité sice dávali přednost životu v odloučení, ale nebyli to zlí lidé a muž zjevně potřeboval utěšit.

Muž si povzdychl a promluvil a jeho slova jim vymazala veselí z tváří. Hovořil totiž o budoucnosti.

„Tencendor ponese strašlivý odkaz tisíce let nenávisti a Ničitel bude mít jediný cíl, a to rozdrtit zbytky Tencendoru na prach. Nenávidí a touží rozsévat nenávist. Ničit.“

Charonitům vyprchaly myšlenky na tanec a zpěv z hlavy a zeptali se, odkud tak strašné věci ví.

„Moji duši tíží břemeno proroctví a požívá mé dny a noci,“ řekl a postavil se. „Brzy se stáhnou do ústraní a zvěčním vše, co jsem spatřil, v mocných, magických slovech.“

Pětice na Proroka vážně hleděla a žasla nad odpovědností, kterou na sebe vzal.

Prorok si opět povzdychl a pětice viděla, jaké starosti a bolest ho tíží. Hluboce si ho vážili, ale nezáviděli mu, protože oni snad nejlépe ze všech národů věděli, jakou mocí věštění vládne.

„Poslouchejte,“ řekl a přednesl jim Proroctví Ničitele.

Charonité při jeho slovech sténali, podpírali jeden druhého a plakali. Byli zvyklí na hloubání, krásu a velká tajemství, ale Prorokova slova zničila mír a harmonii jejich myslí. Jak se mohli po tom všem vrátit k bezstarostné existenci? Na slova proroctví nikdy nezapomenou.

„Břímě Proroctví je velmi těžké,“ řekl jeden z pěti, vzal za ruku manželku a vyhledal u ní útěchu.

„To ano,“ souhlasil Prorok.

Promluvil další z pěti, jeden z bratrů. „A proroctví jsou nesmírně křehká. Předpovídají jen to, co může být, neposkytují žádnou jistotu.“

„Dají se snadno překroutit,“ dodal jeho bratr.

Nyní promluvila nejmladší z Charonitů, krásná a svůdná žena. „A přestože Proroctví naznačuje, že Muž z hvězd sjednotí Tencendor, a navzdory Ničitelově nenávisti ho znovu vybuduje do krásy, jeho vítězství není jisté.“

Prorok čekal.

Charonité postupně promluvili.

„Proroctví je jako...“

„Zahrada...“

„Která je plná příslibů krásy...“

„A nekonečných snů...“

„Ale přesto ji může při nedostatku péče...“

„A nevšímavosti...“

„Ovládnout pustota...“

„A žal...“

„A zoufalství...“

„A smrt.“

Prorok se zhluboka nadechl a mladší žena si poprvé uvědomila, jak je pohledný.

Nejzkušenější z Charonitů si všiml, jak dovedně zachází Prorok s mocí a že tedy nemusí být tím, za koho se vydává, že může být někým docela jiným. Ale mlčel a později se stane tím, s kým se Prorok podělí o většinu svých tajemství.

Ale prozatím Prorok vydechl a promluvil. „Potřebuji zahradníka. Někoho, kdo bude připraven sloužit Proroctví a pečovat o ně. Někoho, kdo bude čekat na toho, kdo přijde, povede ho a bude střežit jeho kroky.“

„Udělám to,“ vykřikla jedna z Charonitů. Byla připravena opustit život v rozjímání a sloužit Proroctví.

„Já také!“

„My oba budeme sloužit,“ zvolali bratři jednohlasně.

„A já rovněž,“ řekl poslední z Charonitů vážně a Prorok kývl.

„Moc Proroctví mě sem dnes v noci přivedla, abych se s vámi mohl setkat. Stanete se mými Strážci a svěřím vám Proroctví na budoucí věky.“

* * *

Pětice se nikdy nevrátila domů do podsvětí. Zůstala s Prorokem a přijala tajemství, o která se s ní podělil, a proměny, které na ní provedl. Ztratila předchozí identitu a těla, stala se Strážci a sblížila se mnohem víc než dřív.

Charonité nad nimi truchlili, ale jako ostatní mystické národy Tencendoru se i oni dozvěděli o Proroctví a pochopili, čemu se jejich bratři a sestry obětovali. Rozjímali nad tajemstvími Proroctví a doufali, že zahrada přečká bouři, která na ni nakonec udeří.

* * *

Pětice nyní seděla v kruhu a držela se pevně za ruce, protože potřebovala cítit dotyk, teplo a lásku. Strážci čekali tři tisíce let. Poslední dva roky pak vedli a sledovali a čekali na to, až se Proroctví stane skutečností. Zažili časy tepla a smíchu i hlubokého smutku a ztráty, ale byli spokojení, protože věděli, že udělali pro Proroka a Proroctví, co bylo v jejich silách.

„Proroctví se dalo do pohybu,“ pronesl Jack do ticha.

„A blíží se ke konci,“ odpověděla Yr smutně. V následujících měsících ztratí Yr možná nejvíce ze všech. Byla nejsvobodnější a volnost si užívala.

„A my se staneme...“

„Dost, Ogdene!“ varoval ho Jack. „Všichni jsme věděli, jakou cenu za službu Proroctví zaplatíme, a je zbytečné o tom nyní hovořit. Skutečností zůstává, že jakmile se Axis vydá na sever, aby se střetl s Gorgaelem, budeme se muset pustit do posledního úkolu.“

Tak, řekl to.

Yr trhaně kývla a o chvíli později kývli i ostatní.

„Faraday se vydala na východ,“ řekla. „Axis se chystá vyrazit na sever a Azhure... no, kdo ví, co udělá ona.“

Ostatní mlčky pomysleli na Azhure. Dokonce i Jacka, který toho tolik věděl, objevení zaklínaččina prstenu a to, že si vybral Azhure, šokovalo. Původně si myslel, že Vlk a alaunti se k Azhure dostali kvůli jejímu původu... ale když uviděl prsten na jejím prstě, poznal, že je tomu jinak.

Stejně jako byla první zaklínačka pouze opatrovnící prstenu, byl Vlčí hvězda pouze opatrovníkem Vlka a alauntů.

Nyní vše našlo své místo.

Věděl o tom Prorok? Samo Proroctví nic z toho nenaznačilo... nebo snad *ano*?

Objevení prstenu ještě posílilo úctu Strážců k Azhure – a k Axisovi. Prsten se měl objevit, až se kruh uzavře, a označil oba, Axise i Azhure.

„Kdo ví, jakou roli sehraje v posledním aktu,“ řekl Veremund. „Ale ať už se stane cokoli, musíme doufat, že se Gorgael nikdy nedozví, kdo Azhure je.“

Všichni se opět odmlčeli. Ticho nakonec přerušila Yr a obrátila rozhovor zpět k *jejich* kruhu.

„Jsme v Carlonu, takže já půjdu jako první.“

Jackovi neobvykle zjihla tvář. Přikývl. „Ano, Yr. Ty půjdeš první.“

Yřiny oči zaplavily slzy. „Nastal onen okamžik a já zjišťuji, že lituji spousty věcí.“

Nikdo Yr její slova nezazlíval. Všichni to cítili stejně a nezdráhali by se to říct nahlas. Ale nedovolí, aby jim lítost zabránila splnit povinnost vůči Proroctví a Axisovi. Ne, když zašli tak daleko.

„Velmi mnoha věcí.“

4

Ledová pevnost

Celé hodiny (nebo to snad byly dny?) seděl Timozel naproti Příteli v malé loďce, která hladce klouzala přes zčeřené šedé vlny i po klidné, ledově zelené hladině. Přítel dál předstíral, že vesluje, ale Timozel si byl jist, že použil nějaké kouzlo. Kdo by dokázal veslovat hodinu za hodinou (den za dnem?), aniž by se unavil?

Od chvíle, kdy vypluli z Šeré zátoky, nepronesl Přítel ani slovo. Ale Timozel si byl jist, že se na něj Přítel ze stínů kápě šíleně zubí. Timozel trávil většinu času tím, že hleděl kamkoli, jen ne na muže před sebou.

Jak čas plynul, Timozel si všiml, že se plaví zelenými vodami hladkými jako zrcadlo a tak studenými, že z nich k nebi trčely ledové kry, zpočátku jen tři či čtyři. Brzy však Přítel kličkoval doslova ledovými horami. Na jih od loďky se tyčila velká ledová bariéra a za ní se rozkládala nehybná, tichá pláž. Timozel se kroutil na sedátku, neustále se úzkostně rozhlížel a trhl sebou pokaždé, když k nim ledovými kaňony dolehlo hlasité burácení.

„Příteli?“ zeptal se, když už nedokázal ticho snést. „Co je to za hluk?“

Přítel ještě chvíli mlčky vesloval, nakonec ale promluvil a dokonale tak Timozela vylekal, protože ten odpověď neočekával.

„To se z velkého ledovce na Rozeklané hoře odštěpují kusy ledu a padají do oceánu.“

Timozel se snažil vzpomenout na hrubé mapy severu, které v minulosti viděl. „Jsme v Iskruelském oceánu?“

„Samozřejmě, Timozele, samozřejmě. Táhle dovádějí lední medvědi a na jihu za ledovou krou leží Pobřeží ledních medvědů.“

Timozel se otočil směrem, kterým Přítel ukázal. Z nejbližší kry je pozorovala obrovská lední medvědice, jejíž kožich zežloutl věkem a počasím. V nějakém dávném souboji o mršinu tuleně přišla o ucho a její hlava tak vypadala jakoby nakloněná do strany. V černých očích měla až nepříjemně vědoucí pohled.

„Už jsme skoro na místě,“ řekl Temný muž a krátce pohlédl medvědici do očí. „Ještě tak hodinu či dvě, možná víc, možná méně. Gorgael je už blízko.“

Timozel se zachvěl a ihned na medvědici zapomněl. „Gorgael je už blízko,“ zašeptal. „Gorgael je blízko.“

Doufal, že Gorgael bude přesně takový, jak Přítel říkal. Doufal, že se Gorgael skutečně ukáže být pánem z vidin. Doufal, že v Gorgaelovi najde zachránce, který vyžene Zapovězené z acharských polí a zachrání Faraday z rukou Axise. Pokud se ukážou být jeho naděje plané, Timozel věděl, že se zblázní.

* * *

Gorgael toužil udělat dobrý první dojem. Kromě Drahého muže bude Timozel Gorgaelovým prvním hostem a zloduch z Proroctví Ničitele byl rozhodnut Timozela přesvědčit, že mu bude dobrým pánem hodným jeho služby.

Stál před (pro jednou) jasně planoucím ohněm, v jehož svitu vystupovaly všechny detaily naleštěného, pokrouceného nábytku. Křišťál – alespoň to, co z něj zbylo – který si Gorgael odnesl z Gorkenu, stál na jediné rovné ploše příborníku a v karafě se bohatě třpytilo víno. Všichni skraelingové v Ledové pevnosti byli vykázáni do skrytých komnat a Skraefear, zástupce skraeboldů, čekal v předsíni nervózně na nového velitele.

Gorgael si mnul pařáty a v duchu sledoval, jak Drahý muž kormidluje loďku k Ledové pevnosti. Na Timozelovi toho tolik záviselo a Drahý muž Gorgaela nedávno přesvědčil, že laskavé naléhání a svůdné lži mu spíše získají Timozelovu podporu než čirá hrůza, kterou Gorgael Timozela pronásledoval ve snech.

„Timozel je koneckonců inteligentní muž,“ řekl Drahý muž. „Zaslouží si něco lepšího, než čím častuješ skraeboldy. Něco mnohem lepšího. A kromě toho bude lepší, když se ti zaváže srdcem, ne jen pod nátlakem.“

Gorgael však bude muset samozřejmě zesílit pouta, která k němu Timozela vázala, a k tomu bude zapotřebí trochu bolesti. Jen trošičku.

* * *

Přítel vesloval nějaký čas na severovýchod, znenadání složil vesla do loďky a kývl na místo za Timozelovými zády.

„Odtud už půjdeme pěšky,“ řekl.

Timozel se otočil a jen zíral. Loďka plula ke zmrzlé pláži. Tenká vrstva zrádného ledu ukřývala kulaté oblázky a kamení. Pohlédl na ledové útesy za pláží a obrátil se zpět k Příteli.

„Na tak zrádné půdě si během pěti kroků zlámeme kotníky, Příteli. Víš, kam mě vedeš?“

„Jistě, sladký chlapče,“ řekl Přítel. „Já vždy vím, kam jdu.“

Loďka zaskřípala o pláž, Přítel vstal, protáhl se kolem Timozela a vystoupil na pevnou zem. „Stejně jako nás věrná loďka přenesla přes zrádné vody Iskruelského oceánu, tak nás nohy bezpečně přenesou přes tento břeh.“

Zase magie, pomyslel si Timozel. Seneschal ho sice odmalička učil, že kouzla jsou špatná, ale Timozel začínal chápat, že magie Zapovězených může být zlomena jen podobnou magií. Možná to dokazovaly i jeho vidiny. Opatrně vystoupil na zledovatělý břeh a zjistil, že po něm kráčí stejně jistě, jak Přítel tvrdil. No, ať už Přítel použil jakoukoli magii, aby ho sem dostal, zdála se slabá a neškodná. Možná byla magie zlá, jen když ji používali Zapovězení a jejich parchanti.

Nějaký čas šli kaňonem, jehož stěny neustále stoupaly a přibližovaly se. Timozelův dech se v ledovém vzduchu srážel v malé, mrznoucí obláčky páry. Poprvé si uvědomil, jak je tu chladno, a přitáhl si plášť blíž k tělu. Přítel šel několik kroků před Timozelem, plášť se mu nadouval a zdálo se, že mu zima nedělá žádné starosti. Timozel si uvědomil, že Příteli musí být v poryvech větru vidět do tváře, proto přidal do kroku, aby se podíval.

Ale když se k Příteli přiblížil na jediný krok, země před nimi se prudce zvedla, Timozel musel zpomalit a pomáhat si při šplhání oběma rukama. Ledové stěny se nad nimi uzavřely a nebe téměř zmizelo. Během několika minut šplhal Timozel skoro svisle vzhůru puklinou v ledovci. Přítel lezl nad ním a neustále Timozela zasypával sprškami kamínků a ledových odštěpků a Timozel by klel, kdyby se mu dostávalo dechu.

A co ho dráždilo ještě víc, Přítel si vesele pohvizdoval. Kde bere dech? přemýšlel Timozel, když mu uklouzla ruka a on se málem zřítil dolů. Srdce mu bušilo a po tváři mu stékaly stružky potu. Když spadne, roztrhne se na zledovatělé skále hluboko v propasti. Zaskřípal zuby. Pokud Přítel dokázal šplhat s takovou lehkostí, zvládne to i on.

Zdálo se, že Přítel vycítil Timozelovu zvýšenou námahu, protože zavolal: „Už tam skoro jsme, Timozele. Ještě pár minut.“

To samé jsi říkal před několika hodinami v loďce, pomyslel si Timozel.

Temný muž se vesele zasmál. „Čas pro mě znamená jen málo, Timozele. Ale jak vidíš, já už jsem nahore.“

Přítel ještě nedomluvil a jeho boty už zmizely za vrcholem útesu a v následujícím okamžiku se Timozel chytil mužovy napřažené ruky a nechal se vytáhnout z propasti.

„Vidíš?“ zvolal Přítel. „Ledová pevnost!“

Timozel zamrkal, rozhlédl se a přimhouřil oči. Nebe bylo jasné a sluneční svit oslepoval, jak se odrážel od sněhu. Stáli na zasněžené náhorní plošině, která se táhla donekonečna na sever a východ od ledových útesů na březích Iskruelského oceánu.

„Ledová pevnost,“ zopakoval Přítel a ukázal.

Stála asi o půl míle dál na východ. Byla postavena z rozeklaných, průsvitných ledových ker, které se pod ostrými úhly tyčily k nebi.

Pevnost byla obrovská a Timozel odhadoval, že bude dvakrát větší než Seneschalská věž na březích Grálového jezera.

A byla také velice, velice krásná.

Jak sluneční paprsky dopadaly na ledové stěny a odrážely se v roztodivných úhlech, měnily stěny barvu ze světle fialové na růžovou.

„Krásná,“ zašeptal. „Krásná.“

„Samozřejmě!“ řekl Přítel, vzal Timozela za paži a táhl ho vpřed. „Samozřejmě. Copak jsem neříkal, že Gorgael je hoden tvých služeb? Mohl by někdo tak temný a zoufalý jako Ničitel z Proroctví Zapovězených žít v takové nádheře? Ne! Pojd’.“

* * *

Ledová pevnost byla stejně krásná uvnitř jako zvenčí. Za ledovcovými zdmi chodeb se neukrývaly žádné strašlivé, kroutící se bytosti jako v Timozelových snech a vidinách. Všechno bylo klidné a jasné.

Chodba se vinula srdcem Ledové pevnosti a ze skrytých lamp ji osvětlovala růžová zář. Gorgael odvedl dobrou práci, pomyslel si Temný muž, skutečně dobrou. Pohlédl na Timozela, kterému se na tváři usadil omámený výraz.

Ale to se změnilo, když zahnuli za roh a Timozel zjistil, že se ocitl v chodbě z nočních mûr. Poznal ji podle masivních dřevěných dveří na konci, na které zaklepal zrádnou rukou, když mířil ke Gorgaelovi.

„Ne!“

„Timozele, příteli,“ řekl Temný muž a pevně a chlácholivě stiskl Timozelovi rameno. „Tvůj sen překroutili Zapovězení, nebyl pravdivý. Nikoho tvé zděšení tolik nerozzlobilo jako samotného Gorgaela.“

„Opravdu?“ zeptal se Timozel, protože si zoufale přál Příteli uvěřit.

„Opravdu,“ chlácholil ho Temný muž a opřádal Timozelovu mysl kouzly tak pevně, že mladík neměl šanci odlišit pravdu od lži. „Skutečně. Tak, půjdeme?“

* * *

Gorgael stál uprostřed komnaty, a když se dveře otevřely a prošli jimi Temný muž a Timozel, vztáhl k nich pařáty. Mladík byl bledý a tvář měl navzdory kouzlům Temného muže staženou, a jakmile Gorgaela spatřil, přes obličej mu přelétl výraz hrůzy.

Jak by mohlo být něco tak odporného, tak děsivě znetvořeného, něčím jiným než zrůdou?

Když byl v nočních mûrách a kouzelných vidinách přinucen odevzdat svoji duši Gorgaelovi, Ničitel se k němu vždy choval krutě.

Ale nyní postoupil netvor vpřed, rozevřel ruce s drápy na přivítanou a sklonil hlavu s kly, jako by ho zahanbilo, že se Timozelovi nelíbí. Roztáhl křídla v nevědomé imitaci podřízeného ikarijského gesta a téměř spolkl svůj obrovský jazyk, jak se snažil zkroutit ústa v úsměvu.

Timozel skoro omdlel. Zavrával a Přítel ho musel chytit za loket. „Klid, klid,“ šeptal. „Seber odvalu. Považuj to za zkoušku. Máš dostatek odvahy, abys udělal vše potřebné k záchraně Acharu a Faraday?“

„Ano,“ zamumlal Timozel. „Ano, mám.“ Napřímil se a narovnal ramena. „Mám,“ prohlásil silnějším hlasem.

„Timozele,“ řekl Gorgael a Timozel vyskočil nad silou a mocí Gorgaelova hlasu. Zadíval se netvorovi přímo do stříbrných očí.

„Timozele, jsi můj muž?“

„Chceš zničit Zapovězené?“

Gorgael téměř zavrčel. To štěně se ho odvažuje vyslýchat? Ale cítil na sobě pohled Temného muže a vzpomněl si na jejich plán. „Jak říká mé jméno,“ pronesl tak tiše, jak jen dokázal. „Jsem Ničitel. Žiji jen proto, aby zničil Zapovězené, odporné Ikarii a Avar.“

„Osvobodíš Achar?“

„Vypudím Zapovězené ze země, ano.“

Gorgael osvobodí Achar. Timozel slyšel jen to, co chtěl. Odkášlal si a promluvil silnějším hlasem. „Toužíš zničit Axise?“

Gorgael nedokázal potlačit zasyčení a roztáhl drápy na rukách. „Roztrhám ho na kusy!“

Timozel se usmál a poprvé vypadal uvolněně. „Dobře. Osvobodíš Faraday?“

Gorgael se pousmál stejně ledově. Faraday. Axisova milenka. Klíč k jeho zničení a žena, po níž Gorgael toužil skoro stejně jako po Axisově smrti.

„Pomůžeš mi ji osvobodit, Timozele? Pomůžeš mi zachránit Faraday?“

„Ano, ano, třikrát ano, můj pane,“ řekl. „Jsi přesně takový, jak Přítel říkal.“ Odmlčel se. „Má duše je tvá.“

Hlupáku! pomyslel si Gorgael. Tvoje duše je má už od chvíle, kdy Faraday zrušila tvoji přísahu kavalírství. Sklonil ale hlavu a uculil se. Však Timozel brzy zjistí, jak hluboko mu Gorgael zaryl drápy do duše.

„Tak zpečet' me naši dohodu,“ zašeptal Gorgael.

Temný muž rychle ustoupil.

Během jediného okamžení se Gorgael vrhl s napřaženými drápy k Timozelovi. Byl tak rychlý, že by se Timozel nepohnul, i kdyby chtěl.

Stačil se jen překvapeně nadechnout a vytřeštit oči a Gorgael už byl u něj.

Bleskurychlými pohyby rozcupoval Gorgael oblečení na Timozelově trupu a vrazil mu jako břitva ostré drápy do hrudi.

Timozel otevřel ústa, aby vykřikl, ale bolest byla tak strašlivá, že sotva zachrčel.

Gorgael zakroutil rukou a vrazil Timozelovi drápy hlouběji do těla, pak si ho přitáhl blíž v parodii mileneckého objetí.

Timozelovy vytřeštěné oči osleply agonií. Paže se mu zkroutily u boků, ruce mu marně cukaly.

Temný muž netečně přihlížel. Nedalo se tomu vyhnout, jen ale doufal, že Gorgael provede kouzlo tak dokonale, že si z něj Timozel nebude nic pamatovat. Ztraceně, Gorgael si to užívá. Ubohá Faraday, až se dostane Gorgaelovi do spárů.

Gorgael drásal maso a kosti a téměř fňukal rozkoší. Nakonec vyslal do Timozelova těla zášleh moci. Pokud chtěl Timozel vést Gorgaelovu armádu proti Axisovi, bude potřebovat zdroj moci podobný tomu, jaký dal Gorgael skraeboldům. Bude to jen zlomek moci, kterou vládl sám, ale přesto mnohem víc, než čemu se těšili skraeboldi. Timozel musel ovládnout i je.

„Cítíš to?“ syčel Gorgael extaticky, zavrtěl se a přitáhl si Timozela blíž. „Cítíš?“

Někde v temném koutku mysli, který nebyl zcela pohlcen bolestí, Timozel vzdáleně slyšel Gorgaelova slova a ještě slaběji cítil, jak se mu něco teplého a temného svíjí v břiše. *Cítím.*

Temnota náhle vybuchla v neuvěřitelně žhavou, ostrou agonii a Timozel konečně našel dech k výkřiku. Vzepjal se, zaklonil hlavu a křičel a křičel.

„Ano!“ zasténal Gorgael, vytrhl drápy z Timozela a nechal ho klesnout na zem do kaluže temné krve, která mu prýštila z děsivých ran na hrudi.

* * *

Timozel se nořil ze tmy, která ho pohltila. Byl naprosto uvolněný a cítil se tak dobře, že nechtěl tmu opustit. Usmál se a užíval si toho pocitu. Dokonce ani Yr v něm nedokázala vzbudit takové uspokojení, takové naplnění.

Temný muž zachytil Gorgaelův pohled a kývl. *Poradil sis lépe, než jsem očekával, příteli. Překonal jsi sám sebe. Ten muž teď pro tebe udělá cokoli. Cokoli.*

Gorgael si přemítavě promnul drápem kel. *Dobře.*

* * *

Timozel se protáhl, otočil hlavu, usmál se a otevřel oči.

Přítel s Gorgaelem seděli v groteskně zkroucených židlích u ohně hučícího v krbu. Oba drželi v rukách sklenice s vínem a vlídně na něj hleděli.

Timozel se usmál. „Co se stalo?“

„Přijal jsem tě do služby,“ řekl Gorgael. „Vidíš?“ Poklepal si na hrud’.

Timozel se zamračil, pak si uvědomil, že Gorgael chce, aby pohlédl na svoji hrud’. Opřel se o lokty a překvapeně si všiml, že má na sobě jen kalhoty a boty.

Do hrudi měl vypálený obrys ruky s drápy.

„Moje znamení,“ řekl Gorgael.

„Pak jsem hrdý, že ho mohu nosit, můj pane,“ řekl Timozel odvázně a vstal. Na to, jak se znamení na jeho hrudi ocitlo, si nevzpomínal.

Cítil se spokojený a mocný a Gorgael s Temným mužem se usmáli jeho užaslému výrazu.

„Už cítíš moji moc, Timozele,“ řekl Gorgael, vstal z křesla a vydal se k něčemu, co Timozel dokonce i v šeru komnaty považoval za nejodpornější příborník, jaký kdy viděl. „Víno?“

Gorgael zvedl karafu a zatřásl jí Timozelovým směrem.

„Ano,“ řekl Timozel. „Víno bych uvítal.“ Přemýšlel, jak se kdy mohl bát vznešeného tvora, který stál nyní před ním. Přesně tady měl být. Tohle byla jeho vidina. Jeho osud.

Gorgael podal Timozelovi pohár a mávl ke stolu. „Musíme vymyslet plán, Timozele, jak rozdrtit Axisův odporný rod a vrátit Faraday zpět do světla.“

„S potěšením, můj pane,“ řekl Timozel a usrkl vína.

Temný muž vstal a trojice si připila na budoucí úspěchy.

* * *

Gorgael byl připraven připustit, že Temný muž měl pravdu. Přehnal to, když před dvěma lety zahájil útok na Gorkenskou pevnost. Bylo to předčasné a pošetilé. Skraeboldi zpackali jak útok na háj Stromu země, tak bitvu u Gorkenské pevnosti, kde smaragdový oheň spálil mnoho skraelingů. Ale nyní Gorgael cítil, že má vše potřebné ke zničení Axise v rukách. Posledním kouskem skládačky byl Timozel a ten teď stál po jeho boku a byl ke Gorgaelovi tak pevně připoután, že by prodal svoji duši... ne! Gorgael se téměř zasmál nahlas, Timozel by prodal *Faradayinu* duši, jen aby zajistil svému pánovi vítězství!

„Dost,“ řekl a překvapil tak ostatní. „Musíme plánovat. Timozele, povím ti o armádě, které budeš velet.“

Gorgael hovořil téměř hodinu a Timozelovo nadšení narůstalo. Jak úžasné vojsko mu jeho pán předával! Během posledního roku Gorgael transformoval své hordy. Skraelingové už nebyli mlžnými přízraky, které Timozel spatřil u Gorkenské pevnosti, jež šlo zničit zásahem do oka. Stali se z nich hmotní tvorové s kostěným krunýřem, díky němuž se téměř nedali zabít.

Ledoví červi byli rovněž větší a bylo jich víc.

„Počasí je mé,“ řekl Gorgael nakonec. „Vítr a led už mám skoro úplně pod kontrolou.“

Temný muž kývl. To se v Gorgaelovi projevila avarská krev. Díky krvi a Temné hudbě bude pro Gorgaela snadné rozpoutat v severním Acharu... v Tencendoru ledové peklo. Temného muže Gorgaelovy výsledky v této oblasti velmi potěšily. Před dvěma lety byla Gorgaelova nadvláda nad zimou nejistá a křehká. Teď už měl vše téměř zcela pod kontrolou.

„Pak bys měl vyslat ledové červy na jih co nejdříve,“ řekl Timozel.

Gorgael se zamračil. „Teď?“ Předpokládal, že Timozelovi bude trvat týden nebo dva, než ovládne skraeboldy.

„Axis brzy vyšle na sever velké vojsko, můj pane. Máme štěstí, že už to neudělal. Pokud rozšíříš led na jih už teď, až k Západním horám a Kapradinovým pahorkům, pokud to půjde, budeš moct zmrazit řeky, které ti způsobily tolik problémů. A pokud zamrzne Nordra, budou se Axisovy jednotky muset na sever doslova plazit.“

„Ano, ano,“ řekl Gorgael. „Chápu.“

Timozel svého pána sledoval. Nejasně si vzpomínal, že kdysi považoval Gorgaela za strašlivě znetvořeného a odporného, za personifikaci zla. Nyní mu Gorgael připadal vznešený a jeho podivný vzhled jej dělal jen mocnějším, ne ošklivým či děsivým.

„A tvá ledová kopí, pane? Proč už jsi je znovu nepoužil? Pokusil ses jimi zavraždit Axise u mohyl talonů zaklínačů a mohl jsi je využít i u Gorkenské pevnosti. Pokud je použiješ znovu, určitě napáchají velký zmatek mezi Axisovými muži. A jen si představ, jak probodávají ikarijskou letku!“

Gorgael vypadal zahanbeně. „Hm. Ano, no, musím přiznat, Timozele, že jsem to u mohyl přehnal. Tehdy jsem nebyl tak mocný jako nyní. Obávám se, že ledová kopí už nebudu moct znovu použít, i když byla skutečně pěkná.“

„Ale proč, můj pane, pokud je tvá moc tak velká?“

Gorgael se zazubil a Temný muž se také usmál, protože věděl, nač Gorgael myslí.

„Protože ti odhalím ještě jedno tajemství, Timozele. Zbraň, která dozajista zničí Axise i jeho armádu.“

Zacvakal drápy a Timozel uslyšel v jednom z tmavých koutů komnaty pohyb.

„Dám ti létající sílu, vedle které bude ikarijská letka vypadat naprosto uboze.“

„Gryfové!“ Timozel si náhle vzpomněl na strašlivé létající netvory nad Jervois.

„Ano,“ řekl Gorgael. „Gryfy. Podívej na mého mazlíčka.“

Gryfka, která se k nim plazila po břiše, byla mnohem větší a lví tělo měla mnohem mocnější než ta původní, kterou Gorgael stvořil spolu s Temným mužem. Když se přiblížila k Timozelovi, sklopila podřízeně hlavu.

Temný muž potlačil překvapené zaklení. *Tohle není gryfka, kterou s Gorgaelem stvořili!*

Gorgael na Temného muže lstivě pohlédl. „Na Psí planině jsem ztratil skraebolda, Drahý muži. Z jeho mršiny jsem vytvořil další gryfku. Jen větší, silnější a inteligentnější.“

„A množí se?“ zeptal se Temný muž drsně.

„Stejně jako její mladé,“ řekl Gorgael. Překvapení Temného muže ho potěšilo. „A jejich mladé.“

Obrátil se k Timozelovi. „Jedno mládě ti daruji. No tak, pohlad' ji po hlavě a podrbej ji na krku, má to ráda. Na hřbetě takového tvora se budeš vznášet na poryvech větru stejně jako Ikarii.“

Timozel se sklonil nad gryfkou, která si mu lehla k nohám, a Gorgael zatím vzal Temného muže za loket, odvedl ho stranou a tiše k němu promluvil.

„Možná bych ti měl něco říct, Temný muži.“

Sotva Temný muž zaslechl zvrhlou radost v Gorgaelově hlase, poznal, že to nebude nic dobrého.

„Drahý muži, vím, že jsi chtěl, aby se gryfky po druhém vrhu přestaly množit. Víím, že jsi plánoval počet gryfů omezit.“

Před mnoha měsíci spolu Gorgael a Temný muž stvořili gryfa, tvora s hlavou orla, křídly ptáka a tělem velké kočky. Temný muž vložil hluboko do tvora kouzlo. Stvořili jedinou gryfku, která byla už od počátku březí a krátce po narození vrhla devět mlád'at. Všechno to byly samice, a březí. Po čtyřech měsících vrhly i ony mladé, a opět každá devět. Ale Temný muž si myslel, že zmanipuloval kouzlo tak, aby tím množení skončilo. Chtěl, aby měl Gorgael mocnou létající sílu – a osmdesát dva gryfů bylo víc než dost – ale nechtěl, aby se gryfové množili dál.

„Ale množili se dál,“ zasyčel Gorgael a cítil, jak sebou Temný muž trhl. „Už mám sedm set dvacet devět gryfek. A i ty brzy vrhnou mladé.“

A každá vrhne devět březích mláďat. Víš, kolik jich budu mít potom, Drahý muži?“

Temný muž mlčel, protože ho přemáhala hrůza.

„Přes šest a půl tisíce. A za další čtyři měsíce vrhnou i ony – skoro šedesát tisíc mladých. A za další čtyři měsíce...“

„Dost!“ vykřikl Temný muž a vytrhl se Gorgaelovi.

„A nezapomeň na *druhou* gryfku, kterou jsem stvořil. Ona a její potomci už vrhli osmdesát jedna gryfů. A asi za měsíc se z těch jednaosmdesáti stane sedm set...“

„Ano, ano!“ vyštěkl Temný muž. „Chápu!“

„Ne,“ řekl Gorgael velmi, velmi tiše. „Myslím, že nechápeš. Jsem Ničitel, Drahý muži, a mám v plánu ničit. Ať už proti mně obrátí Axis jakkoli pěkná kouzla, já Tencendor zničím. Gryfové se množí tak rychle, že jich za méně než rok zaplní nebe nad Tencendorem víc než pět set tisíc, Drahý muži. Mysli. Pět set tisíc. No a co, že můj hezoučkový bratr nebo jeho čtyřicet tisíc vojáků tu a tam nějakého zapíchnou? I kdyby unikla jen jediná samice, ta vrhne devět mladých, a ty dalších devět... Nemusím pokračovat. I kdyby unikla jen jediná gryfka, během dvou let obsadí nebe nad Tencendorem alespoň šedesát tisíc gryfů.“

Temný muž na Gorgaela šokovaně zíral.

„Takže vidíš,“ řekl Gorgael, „i kdyby mě Axis zničil v bitvě, postaral jsem se o to, aby mu nezůstalo nic, co by si mohl užívat. Dokonce ani Axis nedokáže zastavit gryfí nákazu. Z jeho krásných, zelených zemí nakonec nezůstane nic než stíny vrhané vřeštícími gryfy kroužícími po nebi. Zakryjí slunce a budou ničit a ničit a ničit, až vůbec *nic* nezbude!“

Ach, hvězdy, pomyslel si Temný muž a cítil, jak se plány, které tři tisíce let pečlivě uváděl do chodu, rozpadají v prach.

Gorgael se vítězoslavně zazubil. *Konečně* Temného muže porazil. A když dokázal zvítězit nad ním, zvítězí i nad Axisem.

5

Svaté tažení

V okamžiku, kdy koroleanské lodě vysadily na břehy zrádné piráty a ti se přidali k vířící mase na bojišti u Bedwyrské pevnosti, Gilbert pochopil, že Borneheld zemře. Borneheld a jeho armáda nedokázali ochránit Seneschal a zklamali Artora.

Nejen že Axis a Zapovězení obsadí krásnou Seneschalskou věž, ale Gilbert si uvědomil, že padne i Carlon. Dříve nebo později obsadí Axis i hlavní město Acharu.

Gilbert moc dobře věděl, že jeho budoucnost leží co nejdále od Jayma, Bornehelda a Carlonu. A také věděl, že budoucnost Seneschalu a Cesty pluhu pravděpodobně spočívá na jeho bedrech. Ukázalo se, že Jayme byl naprosto neschopný postavit proti Axisovi značné zdroje Seneschalu, a bratrstvo nyní leželo roztroušené v ruinách Acharu.

A tak Gilbert na hradbách Carlonu od Jayma a Morysona tiše ucouvl, rozběhl se dolů po schodech a pryč chodbami, až dorazil do měšťanského domu jednoho ze svých mnoha bratranců. Tam si vyprosil koně, oděv, zásoby a měsíc zlatáků a opustil Carlon sotva pět minut předtím, než Borneheld s Gautierem tryskem opustili bojiště a rozkázali uzavřít brány.

Cválal na jih, po dvou dnech zahrnul na východ (Nordru přebrodivl pozdě v noci a málem se utopil) a vydal se na dlouhou cestu přes jižní Tarské pláně. Nebyl si ale tak docela jist, kam vlastně míří. Cítil

nejasné nutkání jet na východ, možná do Arcnessu nebo do Skarabostu.

Každou noc se Gilbert modlil k Artorovi a prosil ho o radu. Artor přece nemohl v hodině nejvyšší nouze opustit ani jeho, ani Seneschal, nebo snad ano?

Byl třetí týden měsíce suchého listí a od bitvy u Bedwyrské pevnosti uplynul už skoro měsíc. Gilbert seděl zasmušile u ohýnku a přemýšlel o budoucnosti. Nevypadala slibně. Od několika kupců, z nichž mnozí se vraceli z Carlonu do Noru, se dozvěděl, že Axis zničil acharský trůn a prohlásil se za Muže z hvězd Tencendoru. Gilbert si odfrkl. Muž z hvězd Tencendoru? Okázalý titul pro znovuzrozený zlý svět.

Zachvěl se v chladném nočním vzduchu a přitáhl si plášť blíž k tělu. Od útěku z Carlonu se moc daleko nedostal. Odhadoval, že se nachází někde v severních oblastech Noru, nebo možná v západním Tarantaise.

Dotkl se váčku s penězi. Šetřil mincemi, jak jen mohl, a na tržištích v malých městečkách zběsile smlouval o ceny jídla a zásob. Vydával se za nižšího šlechtice, což bylo snadné, protože Gilbert skutečně pocházel z jedné z carlonských vznešenějších rodin. Ve východních zemích, kterými už prošly Axisovy armády i Zapovězení, by nebylo moudré vystupovat jako seneschalský bratr. Od obchodníků, na které cestou narazil, zjistil, že ve východním Acharu se stále častěji a sebejistěji pronáší jména starých bohů.

Naklonil se vpřed a šťouchl do chleba, který pekl v uhlících. Život, který si vybudoval v Seneschalu, byl to jediné, co měl. Mladý, ani ne třicetiletý Gilbert v bratrstvu rychle postupoval. Před šesti lety ho Jayme jmenoval svým mladším rádcem a Gilbert se neostýchal přiznat, že jeho cílem byl samotný trůn bratra-velitele. Jayme byl starý, Moryson rovněž, a kdo jiný by se tedy měl stát Jaymovým nástupcem než talentovaný mladší rádce?

O tuto šanci však přišel, když zemi napadl Ničitel a Válečná sekera odhalil svoji pravou tvář a rozhodl se rozdrtit Achar i Seneschal. Gilbertovi teď zůstala jen zničená ctižádost.

A tak tam Gilbert seděl a zasmušile píchal do chleba, který odmítal nakynout. Postupně si však uvědomil, že ho někdo sleduje.

Nějakou dobu se ani nepohnul, upíral oči na černající chléb a napínal uši. Po dlouhých minutách ticha to už Gilbert nedokázal dál snášet.

„Kdo je tam?“ zvolal a vložil do hlasu tolik falešné statečnosti, kolik jen mohl.

Opět se rozhostilo ticho, nakonec se ale ozvalo zaškrábání, jak někdo přesunul váhu z nohy na nohu.

„Gilberte?“ ozval se tenký, rozechvělý hlas. „Gilberte?“

„U Artorovy prdele!“ zaklel Gilbert a vůbec si neuvědomil, že použil nadávku, kterou do té doby slýchal jen od vojáků. „Morysone?“

„Ano, jsem to já,“ řekl Moryson a přišoural se blíž k ohni.

Gilbertovi poklesla čelist, když muže, který býval Jaymovým starším rádcem, spatřil. Moryson vypadal ještě vyzábleji a křehčeji než obvykle a špinavé, potřhané šaty na něm doslova visely. Tvář mu zarůstalo několikadenní strniště a pravá ruka mu cukala, jako by si poškodil nerv v paži nebo na krku.

„Mohu se k tobě připojit?“ zeptal se Moryson a vypadal přitom, jako by měl každým okamžikem omdlít. Gilbert ukázal na místo u ohně.

Moryson si s povděkem sedl. „Je těžké tě dohonit, Gilberte.“

Gilbert dál zíral. Moryson byl ten poslední, koho tu osamělou noc čekal. „Proč nejsi s...?“

„S Jaymem?“ Morysonův hlas zněl silněji, když se posadil. „Proč ne? Protože Jayme se projevil jako naprostý hlupák a zkrachovalec, Gilberte. Možná jsem starý, ale ještě nejsem připravený zemřít.“

Gilbert pomalu zavřel ústa. Myslel si, že Moryson Jayma nikdy neopustí. Muži byli čtyřicet let téměř nerozluční a jejich přátelství bylo tak hluboké a silné – a výlučné, pomyslel si Gilbert rozmrzele – že by vsadil svoji nesmrtelnou duši na to, že Moryson zůstane s Jaymem a bude s ním sdílet jeho osud.

„Jak jsi unikl z Carlonu?“ zeptal se Gilbert.

A proč jsi teď tady?

Moryson si drsně, hrdelně odkašlal a Gilbert mu podal měch s vodou.

Moryson se zhluboka napil a utřel si ústa rukávem. „Děkuji. Už víc než den jsem nic nepil. No, jak že jsem unikl? Viděl jsem, jak běžíš

pryč, když se ukázalo, že ten pitomec Borneheld bitvu s Axisem prohrál. Věděl jsem, proč utíkáš. Carlon už nic nechránilo a Axis by s tebou neznal slitování – a ani se mnou nebo s Jaymem.

Snažil jsem se tě dohonit, ale jsem starý a slabý a během několika minut ses mi ztratil.“

Gilbert se zamračil. Přece by slyšel, kdyby Moryson vyrazil po schodech za ním.

„Jayme možná zůstal a postavil se bývalé Válečné sekeře, ale já se rozhodl zmizet a začít život někde jinde,“ pokračoval Moryson. „Potom, co jsem tě ztratil, jsem se vydal k malým dveřím, které se otvírají na Grálové jezero. Tam jsem našel přivázanou loďku. Byl jsem vyčerpaný, ale děsilo mě, že Axis napadne Carlon, proto jsem odvesloval k místu na sever od Seneschalské věže a dal se na útěk.“

Morysonův hlas během vyprávění sílil. „Celé dny jsem se potácel na východ a jihovýchod, vyhýbal se Axisovi a Zapovězeným, kradl jídlo, kde jsem mohl, a odpočíval, kde jsem se odvážil. Asi po týdnů jsem se od kupce jménem Dru-Beorh dozvěděl, že tě potkal dál na jihu, v Noru. Napadlo mě, že možná najdu budoucnost s tebou. Věděl jsem, že sám nic nez můžu, ale byl jsem si jist, že Gilbert, Gilbert bude mít nějaký plán. A tak jsem se rozhodl tě najít.“

Gilbert na starce zíral. Napadlo ho, že se ze strádání a hrůzy pomátl. Jak přežil tak dlouho?

„A jaký plán podle tebe mám?“ zeptal se. „Co sis myslel, že pro tebe budu moci udělat?“

„Řekl jsem si, že možná víš, kde bychom se mohli ukrýt,“ řekl Moryson a jeho hlas zněl opět křehce. „Sám nepřežiju, ale napadlo mě, že mi pomůže můj starý přítel Gilbert.“

Starý přítel, to určitě, pomyslel si Gilbert rozzlobeně. Moryson s Jaymem si mě celé roky drželi od těla, nikdy se mi s ničím nesvěřili, nikdy jsem jim nestál za zájem. A teď tady vyděšený a bezradný Moryson sedí a má tu odvahu prohlašovat se za mého přítele.

„Napadlo mě, že bychom možná mohli najít roztroušené bratry,“ řekl Moryson. „Axis musel cestou do Carlonu vyhnat tucty bratrů-oráčů.“

Gilbert si konečně všiml zčernalých zbytků chleba, vytáhl je z uhlíků a po celou dobu horečně přemýšlel. Morysonova slova v něm zažehla jiskřičku nápadu. Měl pravdu. Mnoho seneschalských bratrů,

učenců i vesnických bratrů-oráčů, se musí toulat zemí stejně bezcílně jako on a Moryson. Sami nic nedokáží, ale společně...

„Uhodil jsi hřebíček na hlavičku, Morysone,“ řekl. „Mám v plánu vydat se na východ a sebrat veškeré zbytky bratrstva.“

„A co pak?“ zeptal se Moryson. „Co uděláme potom?“

„Bude lepší, když počkám, dokud nás nebude aspoň tucet, Morysone,“ odvětil Gilbert hladce. „Potom vám všem předložím svůj plán.“

Moryson kývl a schoulil ramena. Gilbert si Morysona pamatoval jako silného a hrdého muže, alespoň na duchu, když už ne na těle, ale bratr před ním vypadal zničeně, téměř podrobeně.

No, pomyslel si, Moryson zažil pár perných týdnů a jeho život a moc byly zničeny. Není divu, že stařec nyní touží jen po příkrývce a křesle u krbu. Gilbert se usmál, protože si uvědomil, že se vztah mezi ním a Morysonem dramaticky změnil. Teď bude velet on, on bude vydávat rozkazy a Moryson bude přikyvovat a říkat, že Gilbert to ví nejlépe. U ohně seděli poslední dva vysoce postavení bratři Seneschalu (Axis už Jayma určitě zabil) a z nich dvou byl Gilbert ten silnější. Náhle si uvědomil, že to z něj dělá vůdce Seneschalu. V každém ohledu je nyní bratrem-velitelem!

Chvíli si v té představě liboval, poté ho napadlo ukrojit kus z oharku chleba a podat ho spolu s kusem sušeného hovězího a scvrklým jablkem Morysonovi. To by mělo udržet starce do rána naživu.

Když dojedli a oheň vyhořel, vedl Gilbert noční modlitby k Artorovi. I během nejtrýznivějších dní na útěku se neopomenul za soumraku a za úsvitu pomodlit k Artorovi. O Gilbertovi se dalo říct mnoho věcí, ale rozhodně byl zcela oddán svému milovanému bohu.

* * *

Z modlení vytrhlo Gilberta s Morysonem podivné rytmické bušení. Obklopilo je a muži si vyměnili zmatené, vylekané pohledy, protože zvuk sílil.

„Co je to?“ zeptal se Gilbert nakonec šeptem.

Moryson zafňukal a Gilbert na něj pohlédl. Moryson předtím vypadal slabě a bojácně, nyní se však tvářil přímo vyděšeně. Schoulil

se do klubíčka, jako by se mohl před tím, co se blížilo, zavrtat do země.

„Co je to?“ zasyčel Gilbert.

„Ach!“ sténal Moryson, zmítal se a škrábal prsty po zemi.

„Morysone!“

„Artor!“ vykřikl Moryson. „To je Artor!“

Gilbert na něj vykulil oči. Artor? Gilbertova reakce na okamžik kolísala mezi čirou hrůzou a naprostou extází.

Extáze zvítězila.

„Artore!“ zakřičel a vyskočil na nohy. „Artore! To jsem já! Gilbert! Tvůj věrný služebník! Jak ti mohu posloužit? Jaké je tvé přání?“

Zatracený blázen, zatracený blázen, zatracený blázen, mumlal si Moryson v duchu, ale nevěděl, zda míní sebe, nebo Gilberta. Zatracený blázen! Schoulil se do ještě menšího klubíčka.

Bušení zesílilo v téměř hromové dunění a Gilbert spatřil v dálce světlo. „Artore!“ zaječel znovu.

Světlo se blížilo a Gilbert spatřil, že vyzařuje ze dvou obrovských rudých býků zapražených ve stejně obrovském pluhu. Za nimi kráčel Artor, jednou rukou držel pluh, ve druhé pak třímal bič, kterým poháněl záprah. Radlice se bořila hluboko do země a rytmicky přitom duněla. Za Artorem zůstávala široká, dokonale rovná brázda a mířila rovnou ke Gilbertovi.

Z rozšířených nozder býků stoupala oblaka páry, zvířata pohazovala hlavou ze strany na stranu a koulela zuřivě očima, jako by chtěla rozdumat všechny nevěřící a kacíře, kteří jim stáli v cestě.

Ale Gilbert nebyl ani nevěřící, ani kacíř, proto zůstal sebejistě stát.

„Orej široko, orej hluboko!“ zvolal, jako by znenadání odhalil tajemství života a smrti. Rozpřáhl ruce a zaklonil hlavu. „Můj požehnaný pane!“

Můj dobrý, věrný synu.

„Ach!“ Gilbert nemohl uvěřit tomu, že se mu dostalo takového požehnání.

Artor zastavil záprah ani ne pět kroků od Gilberta a vystoupil zpoza pluhu tak, jak se zjevil i Jaymovi – jako obrovský svalnatý muž zjizvený životem za pluhem. Shodil si kápi z hlavy, aby mu Gilbert mohl pohlédnout do tváře.

Jak šel, svaly se mu nadouvaly. V jedné ruce stále držel bič.

Kdo se to tu krčí v prachu?

„Jen Moryson, požehnaný pane, chudák, kterého události posledních měsíců skoro zlomily,“ řekl Gilbert.

Blázne, blázne, blázne, opakoval si Moryson pořád dokola a někde hluboko ve vyděšené mysli věděl, že tím myslí sám sebe. Byl hlupák, že sem chodil!

Artor vinil ze zničení Seneschalu pouze Jayma a o Morysona tedy ihned ztratil zájem. Podlézavých zbabělců měl víc než dost. Potřeboval muže, který by měl duši a dost odvahy na to, aby Artora dosadil zpět na jeho právoplatné místo nejvyššího boha Acharu. Zuřil. Ten zatracený had dokonce změnil i jméno země z požehnaného Acharu na starý, prokletý Tencendor.

Obrátil oči zpět ke Gilbertovi. *Jsi skutečně duchaplný muž. Muž, o kterého se mohu opřít. Muž, který pro mě znovu vybuduje Seneschal.*

Gilbert padl na kolena a přitiskl si ve zbožňujícím gestu ruce na hrud'. Do očí mu vyhrkly slzy. Konečně Artor poznal jeho cenu.

Po staletí jsem dbal o to, aby Achar zůstával bezpečný a čistý. Ale nyní ho svými kroky pošpinili Zapovězení, kteří se modlí k Hvězdným bohům.

Artor nenáviděl konkurenci. Seneschal se vždy rychle zbavil každého, kdo se třeba jen zmínil o jiných bozích nebo jiných tradicích.

Cesta pluhu zmírání a sám Seneschal chřadne. Bude potřeba velkého odevzdání, aby přežil a znovu obnovil své síly. Jsi mi odevzdán, Gilberte?

„Ano.“ Gilbert téměř vykřikl, jak se snažil boha z celého srdce přesvědčit.

Mám pro tebe úkol, Gilberte.

„Cokoli!“

Znáš Faraday?

Gilbert zamrkal. Faraday? Co by mohl Artor chtít od...

ZNÁŠ FARADAY? zařval mu bůh v mysli.

Gilbert proklel své váhání. „Ano! Ano! Znáám ji! Je manželkou Bornehelda. Tedy byla jí, protože Borneheld je teď už asi mrtvý.“

Je nebezpečná.

„Je to obyčejná žena.“

Hlupáku! Neopovažuj se mi protivit!

„Ano, je nebezpečná, Požehnaný.“

Ano. Je nebezpečná. Musíš ji najít a zastavit.

„Stačí slovo, a zemře, můj pane.“

Artor se zasmál. Byl to příšerný zvuk. *Nebude to tak snadné, Gilberte, ale bude to dobrá zkouška tvého odhodlání. Vyrázila na východ, ale její kouzla mi matou smysly, takže netuším, kde se v tuto chvíli nachází. Tvým úkolem je zastavit ji, než dobrou ornici znovu osází lesy. Pokud to udělá, já... já...*

Gilbert cítil bohův strach. Nevěděl, o čem to Artor mluví, a nechápal, jak by Faraday mohla ovládat zlá kouzla a být nebezpečná. Ale musí to být součást zkoušky.

Budu ztracený, zašeptal bůh. Stačí, aby vysázela lesy, a budu ztracen. Dělal mu velké starosti, že navzdory své moci nedokáže Faraday najít. Znamenalo to, že Matčina moc, ze které Faraday čerpala sílu, narůstá s každým dnem.

Lesy jsou zlé a musí být jednou provždy zničeny. Artor nyní citoval z Knihy pole a brázdy, z posvátného textu, který daroval před tisíci lety lidstvu. *Lesy existují jen proto, aby sloužily lidem, nesmí být dovoleno, aby rostly divoce a neomezeně, aby ukrývaly temné duchy a zlé tvory.*

Gilbert zažil okamžik vzácného prozření. „Proto jsme se temnému lesu postavili před tisíci lety se sekerami v ruce, Požehnaný. Pokud znovu ožije, zahyne Cesta pluhu v jeho kořenech.“

Ano. Ano, odvedeš dobrou práci, Gilberte. Raději bys měl, protože má odplata je strašlivá.

Gilbert plánoval odvést skutečně dobrou práci. Jak těžké by mohlo být najít Faraday a zbavit se jí? „Seberu všechny zbývající bratry-oráče a ostatní bratry, které najdu, můj pane. Čím víc mužů budu mít k dispozici, tím snadněji tu ženu najdu. A až ji najdu, zabiju ji.“

Artor se usmál. Ten blázen se toho musel ještě hodně naučit, ale přestože byl naivní, byl milovanému Artorovi naprosto oddán. Mnoho jemu podobných už nezůstalo.

Dobrá. Pošlu za tebou bratry, kteří ještě stále věří. Budou tvými služebníky.

V požehnání se dotkl Gilbertova čela.

Odvedeš vsutku dobrou práci, bratře-veliteli Gilberte. Vydáš se kvůli mně na svaté tažení. Hodně štěstí.

Poté zmizel.

* * *

Moryson zůstal stočený do klubíčka skoro hodinu, než se odvážil vstát. Sotva dokázal uvěřit tomu, že ho Artor nechal žít. Ještě nikdy za svůj dlouhý, předlouhý život se tak nepřiblížil vlastní zkáze. Rozhlédl se po mladším muži.

Gilbert seděl u vyhaslého ohně a oči mu zářily západem, jak plánoval své svaté tažení.

* * *

Vlčí hvězda se choulil hluboko v temné, přetemné noci. Všechno se kazilo. Gorgael přísahal, že zaplní nebesa gryfy, a Artor, do pekel s jeho šílenou nesmrtelnou duší, kráčel Tencendorem v touze po pomstě. Předpovědělo ty dvě události Proroctví? Ne, a zase ne.

„Musím přemýšlet,“ bručel si pro sebe. „Musím přemýšlet.“

Po čase ho něco napadlo. Azhure. U hvězd, potřeboval Azhure. Tencendor potřeboval Azhure.

6

Carlton

Axis si promnul unavené oči a ze všech sil se snažil ukrýt hluboký neklid. Vzpomněl si, jak zde v komnatě seděl Priam s tváří zbrázděnou starostmi a dělil se o špatné zprávy s veliteli.

Během deseti dnů, které uběhly od jeho sňatku, začal konečně posílat jednotky na sever do Jervois. Předpokládal, že se hlavní voj Gorgaelova vojska znovu pokusí proniknout do jižního Tencendoru přes Jervois jako předchozí zimu. Jednotky využily lodí, což byl obvykle ten nejrychlejší a nejúčinnější způsob přepravy velkého množství mužů a zásob. Obvykle.

„Nemají se jak prosekat?“ zeptal se Axis.

Belial na přítele rozvázně hleděl. „Za Západními horami je Nordra úplně zamrzlá, Axisi. Žádná loď nedopluje do Aldeni ani do Skarabostu. Sever je úplně odříznutý.“

„Stejně jako vojáci, kteří jsou v tuto chvíli v Jervois, Axisi,“ dodal Magariz.

Axis se rozhlédl po komnatě a snažil se sebrat myšlenky. Od dob, kdy se Axis účastnil Priamových porad jako Válečná sekera Seneschalu, se místnost téměř nezměnila. Možná se nezměnil její nábytek a vybavení, ale rozhodně se změnili lidé, kteří seděli okolo velkého kruhového stolu. Kromě Axise se z přítomných účastnil Priamových porad pouze princ Tsgryn. Vévoda Roland byl stále v

Sigholtu, kde pomalu umíral. Nešťastný hrabě Jorge se vydal s prvními jednotkami do Jervois. A baron Fulke dohlížel na poslední vinobraní v Romsdale.

Nyní se o místo u stolu dělili velitelé ikarijských spárů s ravensbundským náčelníkem a acharskou princeznou. Byly tady i další, podivnější osoby, které se shromáždily okolo stolu nebo pod ním. Hvězdný poutník sice nebyl voják, ale přesto se porady účastnil. Azhure, která sice vypadala lépe, ale stále unaveně, seděla o kus dál. A u jejích nohou a po celé místnosti polehávala smečka patnácti velkých alauntů.

No tak, chlape, *mysli*, káral se Axis. Čekají na tvé rozhodnutí. Věř ti.

Pravdou ale bylo, že Axis zatím příliš nepřemýšlel o tom, co udělá, až porazí Bornehelda a vyhlásí Tencendor. Nikdy tak docela neuvažoval o tom, jak se postaví Gorgaelovi. Teď to vypadalo, že Gorgael prosadí svou a konečnou bitvu vybojují za jeho podmínek.

Axis se probral ze zamyšlení a uvědomil si, že na něj ostatní zírají. „Bystrozraku, mohl bys poslat zvědy dál na sever, aby zjistili, na čem jsme?“

Bystrozrak Železný spár, starší velitel spáru ikarijské lety, zavrtěl procítěně tmavou hlavou. „Ne, Muži z hvězd. Ne. Počasí se zhoršuje s každou hodinou. Severáky přinášejí plískanici a mráz. I kdyby zvědové počasí přežili, vůbec nic by neviděli.“

Azhure tiše promluvila. „Kolik mužů máš v Jervois, Axisi?“

„Přes osm tisíc. Pět tisíc jich tam nechal Borneheld a tři patří nám. A jednu osamělou perut' letky. Pokud panuje v Jervois tak špatné počasí, jak se obávám, nebude moct vzlétnout.“

Magariz s Belialem si vyměnili pohledy.

„Pokud Gorgael zaútočí,“ řekl Magariz, „jsou ztraceni. Osm tisíc mužů se neubrání přesile, kterou proti nim postaví.“

„Zatraceně, myslíš, že to nevím?“ zařval Axis. „Ale co můžu *dělat*? Neexistuje způsob, jak dostat na sever rychle víc mužů – dokonce i Andeiské moře ovládají tak silné bouře, že jsme jen za poslední týden ztratili pět lodí.“ Zmlkl a uklidnil se. „Gorgael *zaútočí*,“ shrnul, „a brzy. Můžeme se jen co nejlépe připravit.“

„Vydáme se na sever?“ řekl Belial.

Axis se na něj pevně zadíval, potom se rozhlédl po místnosti a pohlédl do očí každému z velitelů. „S přípravami začneme ještě dnes.“

Zaváhal, potom se rozhodl přiznat své obavy. „Popravdě nevím, co dělat, přátelé. Kde nás Gorgael napadne? Určitě zaútočí na Jervois, ale tam se nikdy nedostaneme včas. Ale kde ještě? Pokud zamrzlo celé Aldeni, pak možná shromáždí armádu tam. Neraď bych vyslal vojsko na jedno místo nebo se zavázal k nějaké akci, dokud nebudu vědět víc o tom, co Gorgael plánuje.“

Je to znovu jako v Ichtaru, uvědomil si Axis. Pokud se Gorgaelovi podaří prolomit obranu Jervois, otevře se mu celé Aldeni. A ocitne se tak sotva padesát mil od Carlonu.

„No, dost pochybností,“ prohlásil Axis okamžitě a formálněji. „Princové Beliale, Magarizi, Ysgryffe a,“ usmál se na manželku, „má paní Azhure, poručnice východu. Za tři dny od vás chci seznam věcí, kterými vaše provincie podpoří Tencendor v boji proti Gorgaelovi. Chci vědět o všem, od jídla po bojovníky a zbraně a cokoli jiného, čím můžete přispět.“

Magarizovi zacukala ústa, ale jeho oči zůstaly vážné. „Nepotřebuji tři dny, abych dal dohromady seznam, Muži z hvězd. Moje severní provincie ti může poskytnout pouze jedinou věc a té máme nadbytek – nepřátele.“

Rozhostilo se ticho, které přerušil Axis.

„Dříve nebo později se budeme muset rozjet do ledového pekla za Západními horami,“ řekl. „A obávám se, že nás na konci pochodu nečeká slavná bitva.“

Obzvláště pokud nenajdu dost sil a odvahy, abych ovládl dostatek Hvězdného tance a mohl použít Píseň války, pomyslel si a téměř ho zmohlo černé zoufalství.

„Před jedenácti dny jsem za radostného výskotu vyhlásil Tencendor. Před deseti dny jsem se oženil se ženou, kterou miluji víc než samotný život. Ale obávám se, že naše radost byla prázdná. Oslavovali jsme snad předčasně? Čekala snad temnota jen na to, až nás bude moct zaskočit?“

* * *

Celé odpoledne se Azhure věnovala povinnostem poručnice východu. Připadla jí zvláštní zodpovědnost, protože se musela postarat o to, aby sjednocení tří národů, tří kultur a tří náboženství proběhlo co nejhladčeji a s co nejmenšími obtížemi. Azhure si v takové výzvě libovala, protože strávila nějaký čas se všemi třemi národy – s Achařany, Avar i Ikarii. Avar sice stále zůstávali v lesní domovině, odkud se pravděpodobně nepohnou, dokud Faraday nevysadí za Hraničními vrchy les, přesto měla Azhure dost práce, protože se do jižních zemí Tencendoru začali přesunovat Ikarii. Na papírování, kterým ji neustále zahrnovali písaři, však měla jen málo trpělivosti. Azhure si ráda poslechla všechny strany sporu, než učinila rozhodnutí, které by bylo nejlepší pro všechny zúčastněné. Už si zvykla na zoufalé výkřiky písařů – „Ale tak se to *nikdy dřív* nedělalo!“ – na což co nejpuvabněji odpovídala: „No tak se to bude dělat teď.“

Brzy zvečera se Azhure vracela rušnými chodbami paláce do královských komnat. Doufala, že se Axis brzy vrátí z jednání s Belialem a Magarizem o nevyhnutelném pochodu na sever. Potřebovala si s ním promluvit o něčem, co se toho odpoledne dozvěděla, a nechtěla tu věc nechávat na později, protože už byla unavená a toužila po prostém jídle a lůžku.

Axis se stále velice bál o její zdraví, a přestože o tom spolu nemluvili, oba si dělali velké starosti s tím, že pořád nedokáže použít svoji moc. Ráno poté, co se ji Hvězdný poutník s Axisem pokusili naučit Píseň na sušení prádla, se Carlon probudil do malého zázraku.

Všechny koše na prádlo ve městě byly během noci vyprázdněny a prádlo vypráno, poskládáno a uloženo.

Existovalo pouze jediné vysvětlení, a to že Azhure použila svoji moc nevědomky ve spánku. Netušila, jak to udělala, a když na ni Axis dál tlačil, rozplakala se, proto nechali celou věc být. Ale Azhure na sobě občas cítila zamyšlené pohledy Hvězdného poutníka i Axise. O čem asi přemýšleli? Uvažovali snad, co se mohlo stát, kdyby se ji pokusili naučit méně neškodnou Píseň? Co kdyby to byla Píseň zmatení? Probudili by se Carloňané celí popletení a omámeně se potáceli ulicemi?

Azhure si oddechla, když dorazila do královských komnat. Axis už tam byl a sluhové zrovna podávali jídlo v Nefritové komnatě.

Azhure občas koukla po Axisovi a všimla si ustaraných vrásek v jeho tváři. Věděla, že některé vyryla ona sama, ale většinu způsobila zoufalá situace jednotek v Jervois. Axis si dělal starosti o každého vojáka pod svým velením. Pokaždé, když nějaký muž zemřel, cítil se Axis provinile. Mohl tomu nějak zabránit? Zemřel ten muž proto, že Axis učinil špatné rozhodnutí? Belial jí pověděl, jak nesmírnou vinu Axis cítil, když v dešti Gorgaelových ledových kopí ztratil u starodávných mohyl tři sta mužů, a jak se ještě prohloubila po katastrofální bitvě u Gorkenu. Během doby, kterou s ním Azhure strávila, to viděla také. Hvězdy ví, jak se musí užírat, protože nepředvídal možný masakr u Jervois.

„Proč se usmíváš?“ zeptal se Axis a oloupal šťavnatý fialový malayam.

„Vzpomněla jsem si, jak jsem dneska odpoledne vyděsila písaře a úředníky. Prý nedělám věci ve správném pořadí, ve správný čas nebo nepoužívám správný postup.“

Ulevilo se jí, když se Axis zasmál a celá tvář se mu rozzářila. „Pak si vedeš dobře, drahá, když už jsi podráždila úředníky.“

Usmáli se na sebe, ale pak Azhure zvažněla. „Axisi. Potřebuji si s tebou o něčem promluvit. Mohu?“

„Nikdy se neboj se mnou mluvit, Azhure. Ztratili jsme celé měsíce, protože jsme spolu nejednali otevřeně.“

„Možná o nic nejde,“ řekla, „ale měl bys to vědět. Dru-Beorh mi dnes odpoledne přinesl zneklidňující zprávy.“ Odmlčela se. „Cestou z Noru narazil na Morysona s Gilbertem.“

Axis se zašklebil. Měl tušit, že o nich ještě uslyší.

„Když se s nimi setkal, cestoval každý zvlášť, Moryson mířil na jih Tarskými pláněmi, Gilbert na východ severním Norem. Poděkovala jsem mu za informace a slíbila, že to zvažím. Axisi, když odsud Faraday odjela, vydala se na východ. Nemohu se zbavit obav, že na ně narazí.“

Axis upřel oči na zbytky malayamu. Po chvíli přestal předstírat, že jí, a utřel si prsty do ubrousku.

„Dal bych hodně za to, kdybych měl ty dva bezpečně pod zámek ve zdejších kobkách, Azhure. Spolu s Jaymem byli přímo zodpovědní za mnoho křivd, které Seneschal napáchal. A při kterých jsem já pomáhal.“ Další vina.

Oba se vrátili zpět k Jaymově podivné smrti a podělili se o to, co si o ní myslí. Nikdo ji nedokázal vysvětlit, a přestože měl Axis radost z toho, že Jayme zemřel způsobem, který odpovídal jeho zločinům, nelíbilo se mu, že unikl soudu. Strážce nic neviděl ani neslyšel a Axis s Azhure se nedokázali zbavit pocitu, že Jaymovu smrt způsobilo nějaké temné kouzlo.

„Faraday?“ pobídla Axise Azhure. „Myslíš, že by mohla být v nebezpečí? Starosti mi ale nedělají jen Gilbert s Morysonem – východním Tencendorem se potuluje spousta bratrů-oráčů. Určitě způsobí hodně potíží.“

Axis zamyšleně usrkával vína. Ještě neměl čas vypořádat se se Seneschalem a Cestou pluhu a bezpochyby se k nim ještě celé měsíce nedostane. Navzdory tomu, že Seneschal padl a v dobách Proroctví se mnoho lidí od Artora odvracelo, Axis věděl, že bratři-oráči si ve spoustě vesnic ponechali značnou moc.

„Faraday?“ zeptala se Azhure znovu.

Trhl sebou a provinile se usmál. „Omlouvám se. Faraday...“ U hvězd, další vína, a největší ze všech. Jak mu kdysi Belial ve vzteku vyčetl, byla to úžasná žena, která si nezasloužila to, jak se k ní zachoval. „Východ země je obrovský. Pochybuji, že by na sebe narazili. A Faraday se o sebe umí postarat, Azhure. Ovládá moc Matky a ta jí dozajista pomůže, když to bude potřebovat.“

„Napadlo mě, že bych za ní mohla poslat malou jednotku vojáků, která by ji chránila.“

„A našli by ji? Uvítala by takovou společnost? A,“ což bylo jádro věci, „můžeme ty muže postrádat?“

„Ne. Možná máš pravdu,“ řekla Azhure, ale přesto si dělala starosti. Faraday s ní jednala laskavě, přátelsky a s úctou, i když Azhure čekala jen hořkost a výčitky.

Pro tuto chvíli se přinutila na Faraday nemyslet. „Ikarii se v malých skupinách přesunují dolů z Rozeklané hory, Axisi. Mnozí se chovají jako děti, jsou tak nadšení, že nevědí, co dělat nebo si prohlédnout nejdřív.“

„Doufám, že svým nadšením neděsí Achařany.“

„Ne. Většina jich stále čeká na Rozeklané hoře a spolu s Vraním chocholem jsme ty, kdo se vydali na jih, požádali, aby se ovládali. Většina se vydala do Kapradinových pahorků, kde se prý pod nánosy

hlíny a kamení ukrývají celá ikarijská města. Během válek Sekery, když Seneschal slavil úspěch a vytlačoval Ikarii z Acharu, ukryli ikarijští zaklínači města v Kapradinových pahorcích kouzly a vrstvami půdy. Ikarii se proto soustředí především na odstraňování magie a zeminy ze starých domovů.“

Axis se pousmál a v očích měl rozmarný pohled. „Rád bych si ta města prohlédl, ale nevím kdy. Ne když nám ze severu hrozí tak velké nebezpečí.“

Několik minut jí poté popisoval přípravy, které ovládly většinu Carlonu, protože bylo nutné připravit na pochod na sever přes třicet tisíc mužů. Než Nordra zamrzla, podařilo se mu poslat na sever jen zlomek vojska. A za to bych asi měl být vděčný, pomyslel si ponuře. Je lepší, že většina armády je stále v Carlonu, kde přežije Gorgaelův nevyhnutelný útok na Jervois.

„Přál bych si,“ dokončil tiše a vzal ji za ruku, „abys mohla jet na sever se mnou. A přesto jsem rád, že tě těhotenství nutí zůstat tady. Alespoň něco bude zachráněno, pokud nás na severu potká katastrofa.“

Pokud vás na severu potká něco zlého, lásko, nebudu mít důvod dál žít, pomyslela si Azhure.

Azhure si přála bojovat po Axisově boku, zároveň ale věděla, že i když už její zdravotní stav není zoufalý, je stále velmi slabá. Nenarozená dvojčata jí s každým dnem vysávala víc a víc sil. Když byla Azhure těhotná poprvé, přála si, aby už se Caelum narodil a ona ho mohla držet v náručí. Po narození dvojčat však toužila proto, aby se zbavila jejich břemena.

Axis s neklidem sledoval, jak bez odmlouvání přijala jeho slova. Dříve by Azhure bojovala ze všech sil o to, aby mohla jet s ním, a to bez ohledu na své těhotenství. To, že pokorně přijala fakt, že musí zůstat v Carlonu, jen prozrazovalo, jak zle jí ve skutečnosti je.

Ale Azhure neměla v úmyslu zůstat v Carlonu navždy. „Až se narodí, přijedu,“ řekla a stiskla mu ruku. „Porod mě čeká už nanejvýš za tři měsíce. Pak budu volná a připojím se k tobě.“

Pokud se budeš mít k čemu připojit, pomyslel si Axis. Pokud ještě budeš mít manžela.

7

Timozelovy plány

Poté co mu Gorgael odhalil, čeho s gryfy dosáhl, Drahý muž zmizel. Gorgaela napadlo, že ho ten úspěch rozčílil. Ale na tom nezáleželo, protože teď mohl mluvit s Timozelem, a to byl dobrý společník, protože byl inteligentní a naprosto podléhal Ničitelově kontrole.

Dnešek byl posledním dnem, který Timozel stráví v Ledové pevnosti, než se připojí k hlavnímu voji armády skraelingů, který ležel na sever od Jervois. Už začal skraelingy organizovat a získával informace prostřednictvím skraeboldů a gryfů. Gorgael škytal radostí, když si vzpomněl, jak Skraefear a jeho dva zbývající bratři trucovali, když jim Timozela představil. Nenáviděli totiž, že přišli o místo po Gorgaelově boku. Ale Gorgael Timozelovi ukázal, jak nejlépe použít zřídlo moci v jeho nitru. Timozel nestrpěl žádný odpor a skraeboldy teď hyzdily šrámy, které jim připomínaly, že není dobré se Timozelovi protivit.

Gorgael se na svého schopného velitele láskyplně zadíval přes prapodivně nakloněný stůl.

„Jaký je tvůj plán, Timozele? Jak vykonáš moji vůli?“

Timozel nevzhlédl od mapy, kterou jen nesmírně obtížně udržoval roztaženou. Do pekel s Gorgaelovou zálibou ve směšně pokřiveném nábytku! „Vykonám ji, jak nejlépe budu moci, můj pane.“

„Ano, ano.“ Gorgael se netrpělivě zavrtěl. „Ale jaký je tvůj plán?“

Timozel poklepal na mapu. „Podle zpráv, které jsem obdržel od gryfů, zůstává posádka Jervois relativně malá. Led na Nordře zabránil Axisovi poslat na sever další muže.“ Odmlčel se. „Znám Jervois velmi dobře. Kanály zmrzly stejně jako řeka a obrana města je teď prakticky nulová. Rozdrtit Jervois nebude problém.“

„Chceš zaútočit přes Psí planinu?“

„Ne.“ Timozel s Gorgaelem se velmi zdráhali nejen rozdělit vojsko k útoku přes Jervois i Psí planinu, ale také vystavit skraelingy mocné magii Sigholtu na jedné straně, a Avarinheimu na druhé. Za dobu, kterou Timozel s Gorgaelem strávil, se toho dozvěděl hodně o magii země, kterou jeho pán plánoval dobýt. „Ne. Zaútočíme vší silou přes Jervois. Nebudou mít čas ani na poslední modlitbu.“

„A pak obsadíš Aldeni a Skarabost?“ zeptal se Gorgael.

Timozel zvedl oči od mapy. Zářily tak ledovým svitem, až Gorgael ztuhl. „Ne.“

To Gorgaela zmátlo. „No, takže rovnou do Carlonu. Dá se tam zničit spousta krásných věcí.“

Timozelovy oči zledovatěly ještě víc. „Ne.“

„No tak co?“

„Naším hlavním cílem *musí* být zničení Axisovy armády. Mám lepší plán. Poslouchej.“

Gorgael poslouchal... a byl nadšen. Byl to dobrý plán, a co víc, byl také *lživý*. Timozel odvede vskutku dobrou práci.

8

Spiredore

Asi čtyři dny poté, co s Axisem mluvili o Faradayině bezpečí, měla Azhure konečně dost času a energie na to, aby navštívila Spiredore. Do věže na protějším břehu Grálového jezera nevstoupila od strašného rána, kdy je s Caelumem na střeše napadl gryf. Ale Azhure věděla, že se tam bude muset vrátit. Potřebovala si promluvit s Vlčí hvězdou a doufala, že se jí ve Spiredore znovu objeví jako před dvěma týdny. A také doufala, že zjistí víc o magii věže.

Azhure užasla, když zjistila, že Axis, Hvězdný poutník i ostatní ikarijští zaklínači, kteří do věže od jejího probuzení až do okamžiku, kdy jí byla darována, vstoupili, viděli jen prázdnou ulitu s prostým schodištěm, které se táhlo vzhůru po stěnách na střechu. Zkroucené balkóny a propletená schodiště nikdo kromě ní a Caeluma neviděl. Vybírá si snad Spiredore, komu svá tajemství odhalí? přemýšlela Azhure, když seděla na přídi loďky a Arne vesloval.

„Má paní, je ti na podobný výlet dost dobře?“ zeptal se Arne, který se navzdory veslování sotva zadýchal. Nebyl si jist, zda Axis ví, kam Azhure šla, a přemýšlel, jestli mu to měl říct. Ale Azhure byla dospělá a nepotřebovala Axisovo svolení. Arne si však dělal starosti, protože Azhure vypadala pobledle a i přes své těhotenství vyzábale, a on se bál, aby ve věži neupadla a nezranila se.

„Je mi dobře,“ řekla Azhure a potlačila podráždění, které v ní otázka vzbudila, protože věděla, že si o ni Arne dělá upřímnou starost. „A kromě toho odvádíš všechnu práci ty.“

„Ale ve věži budeš sama, má paní.“

Azhure se sklonila a poplácala po hlavě velkého světlého psa na dně loďky. „Sicarius na mě dohlédne, Arne. Kdyby se mi něco stalo, zaběhne pro pomoc.“

Arne kývl.

Když přistáli u malého mola, Arne pomohl Azhure vysednout. Pak se usadil, čekal a díval se, jak se za Azhure a jejím psem zavřely bílé dveře.

* * *

Vnitřek věže vypadal přesně tak, jak si ho Azhure pamatovala. Okny vysoko ve stěnách pronikalo do věže sluneční světlo a Azhure v něm viděla každický detail schodiště i balkónů, které se točily do závratných výšek. Ze schodů se otvíraly vchody do komor, komnat, výklenků a balkónů a žádné dva prostory se přitom nenacházely na stejné úrovni. Azhure opět zasáhla krása onoho chaosu. Byla si jistá, že se v prostorách nad ní ukrývají tajemství a záhady. Spiredore žilo magií a bylo na ní, aby ji odhalila.

Skoro hodinu se Azhure procházela přízemím, protože se bála, aby se na schodech neztratila. Očekávala, že jakmile vstoupí do věže, Vlčí hvězda se objeví stejně rychle a tajemně jako posledně – ale komnaty zůstávaly prázdné a schodiště znepokojivě tiché.

Nakonec Azhure unaveně a sklíčeně klesla na holou podlahu jedné z komnat.

Sicarius zakňučel a vtiskl jí hlavu do dlaní.

„No, kamaráde,“ řekla Azhure a podrbala psa za ušima. „Přivedl tě sem někdy Vlčí hvězda? Víš, jak bývalého pána najít?“

Ale alaunt tvrdošíjně mlčel jako samo Spiredore a Azhure si povzdychla. Možná s sebou měla vzít Caeluma. Možná se Vlčí hvězda objevil jen proto, aby viděl vnuka. Vzápětí si ale uvědomila, že Vlčí hvězda projevil tu noc o Caeluma jen okrajový zájem a soustředil se především na ni.

Azhure se zavrtěla na nepříjemně tvrdé podlaze a napadlo ji, že odpověď musí ležet někde uvnitř ní samotné. Copak jí Vlčí hvězda neřekl, že věž byla postavena výlučně pro ni? No, věž sice stála, ale stavitelé jí zapomněli dát klíč.

„Nech toho, ženská!“ řekla si, protože ji vlastní poraženectví podráždilo. Vlčí hvězda jí přece prozradil, jak věž použít, ne? Nakrčila obočí a snažila si vzpomenout, co přesně říkal. Od jejich setkání se stalo tolik věcí, které vzpomínku na jejich rozhovor potlačily... tolik... ale sotva Azhure napadlo, že už si nevzpomene, slova Vlčí hvězdy se rozlehla komnatou.

Je to velmi prosté. Pokud budeš Spiredore jen tak bezcílně bloumat, ztratíš se, přesně jak jsi předpokládala. Ještě než vstoupíš na schody, musíš se rozhodnout, kam chceš jít, a schodiště už tě zavede na místo.

„Samozřejmě!“ zasmála se Azhure a vyškrábala se na nohy. „Samozřejmě! Děkuji!“ Poplácala stěnu, o kterou se opírala, co nejrychleji se vrátila na nádvoří a zadívala se na nejbližší schodiště. Než ale radu Vlčí hvězdy vyzkoušela, sklonila se k psovi. „Sicarie, kdybych zabloudila nebo ztratila orientaci, myslíš, že rozumíš magii Spiredore natolik, abys mě dovedl bezpečně zpátky ke dveřím?“

Alaunt odpověděl ostrým štěknutím a Azhure se usmála. „Dobře. No, Sicarie, půjdeme se podívat za tvým bývalým pánem?“

Azhure se jednou rukou chytila pevně zábradlí, druhou si vykasala sukni levandulových šatů. V duchu si představila Vlčí hvězdu, jeho krásnou, mocnou tvář, měděné kudrny a zlatá křídla.

„Odved' mě k Vlčí hvězdě Úsvitovi,“ řekla a začala stoupat vzhůru.

* * *

Díky své moci a zkušenostem Vlčí hvězda cítil, jak se Azhure pohybuje bludištěm Spiredore a volá jeho jméno. Překvapeně, ale hrdě se usmál nad tím, jak rychle pochopila moc Spiredore. Věděl ale, že by byla katastrofa, kdyby se k němu připojila na místě, kde se právě nacházel, proto si rychle pospíšil za dcerou, než mohla Spiredore opustit.

* * *

Stoupání bylo pro Azhure čím dál obtížnější, a jak pomalu ztrácela dech, přemýšlela, jestli pochopila slova Vlčí hvězdy správně. Ani cesta na střechu přece netrvala tak dlouho.

Sicarius vedle ní lehce a naprosto neslyšně našlapoval.

„U hvězd, Sicarie,“ lapala Azhure po dechu, zastavila se a opřela si hlavu o zábradlí. „Myslím, že ani Vlčí hvězda za tohle nestojí.“

„Pak se ti omlouvám za námahu,“ ozval se nad ní hluboký hlas. Azhure sebou trhla tak prudce, že kdyby ji Vlčí hvězda nechytil za ruku, spadla by.

„Pojď,“ řekl Vlčí hvězda s úsměvem, „přímo nad námi je pohodlná komnata. Ještě dva nebo tři schody a jsme tam.“

Azhure mrkla a pohlédla za Vlčí hvězdu. Mohla by přísahat, že než složila hlavu na zábradlí, točilo se schodiště donekonečna, ale nyní končilo asi dva nebo tři kroky před ní podestou. A na ní zely dokořán dveře.

„Pojď,“ zopakoval otec a Azhure se nechala odvést do komnaty. Klesla na pohodlný polstrovaný a vyšívaný gauč, a zatímco se snažila popadnout dech, Vlčí hvězda pohladil psa, něco mu pošeptal a přistoupil k oknu, které poskytovalo výhled na Grálové jezero a Carlon.

Zvědavě na otce hleděla. Byl tak krásný, jak si pamatovala, a ona přemýšlela, proč nezdělala jeho ikarijský vzhled.

„Víš, že jsem tvůj otec?“ zeptal se Vlčí hvězda, když se otočil zpět k ní.

Azhure si vzpomněla na jejich polibek, ale necítila žádnou hanbu. „Vím, že jsi Vlčí hvězda Úsvit, že jsi se vrátil Hvězdnou bránou a jsi můj otec. Vím, že se má matka jmenovala Niah a byla kněžkou v Hvězdném chrámu.“ Azhuřin hlas zdrsňel, jak se na povrch dral hořký odpor. „Vím, že jsi Niah udělal dítě a opustil ji. Vím, že ti na mně záleželo tak málo, že jsi mě nechal trpět v Hagenových rukách. Vím, že jsi zavraždil Jitřenku.“

Vlčí hvězda postoupil do středu komnaty a tvář se mu stáhla vzteky.

Ale Azhure byla sama natolik rozzlobená, že si toho nevšímal. „A vím, že jsi zrádce, který vydá Axise napospas Gorgaelovi – možná už jsi to udělal.“

„Nevíš *vůbec nic!* Uhádla jsi, kdo jsem, a domyslela sis, že jsem se vrátil Hvězdnou bránou. Pochopila jsi, že jsem tvůj otec, ale zbytek? *Snůška nesmyslů!*“

Azhure mu hleděla upřeně do očí. Nechtěla ho tak rychle obvinít, ale byla vyčerpaná a nešťastná a okřídlený muž před ní mohl za všechny jejich problémy. Myslel si snad, že se mu vrhne s pláčem do náruče, sotva jí odhalí svoji identitu?

„Pak mi pověz,“ řekla, „proč jsme s Niah zůstaly samy. Niah zemřela strašlivou smrtí, Vlčí hvězdo, ale možná tě to vůbec nezajímá, a já dlouhé roky trpěla, byla jsem zoufalá, ztracená a sama. Pověz mi, proč bych tě neměla obviňovat?“

Oči mu zjihly. „Je tolik věcí, o kterých musím pomlčet, Azhure, a Niažina smrt a tvůj život ve Smyrtonu k nim patří.“

Odvrátila se od něj a do očí jí vyhrkly slzy vzteku.

„Azhure,“ řekl a ona cítila, jak usedl vedle ní. „Jsi moje dcera a myslím, že víš, že tě mám rád.“ Vzal ji za ruku. „Neopustil jsem vás dobrovolně... Ach! U hvězd, Azhure! *Co to máš na ruce?*“

Jeho hlas zněl tak zmučeně, že se k němu Azhure rychle otočila. Vlčí hvězda zíral na prsten na jejím prsteníku a třásl se tak silně, až se chvěla i její ruka.

„Vlčí hvězdo?“

„Co to je?“ zašeptal a z tváře mu vyprchala barva. Zvedl k ní velké, fialové oči.

„Je to zaklínaččin prsten, nebo to mi alespoň řekli. Vlčí hvězdo? Ty se chvěješ.“

„Zaklínaččin prsten,“ řekl tiše. „Myslel jsem, že už ho nikdy nespátím. Azhure, odkud ho máš?“

Jeho úzkost byla nakažlivá a Azhure si olízla náhle suché rty.

„Dal mi ho Axis. Dostal ho od převozníka Orra.“ Během posledních několika dnů jí Axis vyprávěl o tom, co zažil na podzemních řekách. „Orr říkal...“

„Že jsem mu ho dal já.“

„Ano.“

Vlčí hvězda se zhluboka nadechl a ovládl se. Mocné, ale nepochopitelné nutkání ho přimělo zplodit s Niah Azhure, ale až do této chvíle netušil, co vlastně přivedli na svět. Zdráhavě se dotkl prstenu.

„Ten prsten představuje obrovskou, nepředstavitelnou moc.“ Pomalu pustil Azhuřinu ruku. Vzhlédl a pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. „Když jsem ho dal Orrovi, myslel jsem, že už ho nikdy nespátřím. Je pro mě nepochopitelné, že ho teď nalézám na prstě vlastní dcery.“

„Měla bych se ho bát, Vlčí hvězdo?“

Zvedl ruku, něžně se dotkl její tváře a v očích měl užaslý pohled. „Ne. Ne. Prsten si tě vybral, vrátil se domů.“ *U hvězd!* pomyslel si. *Kruh se uzavřel v mé dceři!* „Je to neuvěřitelná čest. Neuvěřitelná. Nemusíš se ho bát.“ Koutky úst se mu zkroutily v úsměvu. „Ale já teď mám strach z tebe.“

Azhure cítila, jak podléhá jeho šarmu, když ji hladil po tváři a usmíval se na ni. Věděla, že by se na něj měla zlobit za to, že ji a Niah opustil a vydal je napospas Hagenovi, ale s každým pohlazením se její zlost vytrácela. Chápala, proč mu matka podlehla.

Ale přestože její vztek polevoval, zvědavost a zoufalá touha po odpovědích zůstávaly. „Kdo byla zaklínačka, Vlčí hvězdo, a jakou moc má prsten? A proč ses tak chvěl, když jsi ho na mém prstě uviděl?“

„Tolik otázek, Azhure.“

Hlas jí ztvrdl. „Už skoro třicet let hledám odpovědi, Vlčí hvězdo. Tyhle tři budou pro začátek stačit.“

Povzdychl si a nechal ruku klesnout. Tyto tři otázky nebyly ty nejhorší, jaké mu mohla položit.

„Co víš o zaklínačce? Ne, počkej,“ řekl, když uviděl Azhuřino podrážděné gesto. „Ptám se jen proto, abych neopakoval, co už víš.“

„Svůj původ od ní odvozují Charonité i Ikarii. Byla velmi mocná a byla tou úplně první zaklínačkou. Její prsten ukrývá netušenou moc. Používala svoji moc jinak než jiní zaklínači nebo charonitští mágové.“

„Zaklínačka byla matkou národů, ano.“

Azhure mrkla. Převozník ji nazval nějak podobně, když s Ikarii a Raumem cestovala na Rozeklanou horu po starodávných podzemních řekách.

„Mnoho toho o ní nevíme. Máme jen legendy... a prsten. Byla to pozoruhodná žena a většinu své moci a magie předala dvěma nejmladším synům.“

„Nejmladším?“

Vlčí hvězda se zazubil. „Zaklínačka neměla svého nejstaršího syna ráda. To od něj pochází národ Achařanů.“

Azhure poklesla čelist. „Chceš tím říct, že Ikarii, Charonité a Achařané mají jednu matku?“

Úsměv Vlčí hvězdy zdivočel. „Děti neoblíbeného nejstaršího syna začaly obdělávat půdu, zatímco potomci milovaných synů se vydali odhalovat tajemství vesmíru.“

Azhure přemýšlela, jak by asi Achařané zareagovali, kdyby zjistili, že mají společné předky s Ikarii a Charonity. „Jsou jejími potomky i Avar?“

„Ne. Avar mají docela jiný původ. Ted’ k prstenu. Stejně jako u zaklínačky jsou zprávy o něm velmi staré a protkané tajemstvím.“ Vlčí hvězda věděl o prstenu mnohem víc, ale nebylo na něm, aby Azhure prozradil podrobnosti. To právo patřilo... jiným. „Neobsahuje moc sám o sobě, spíše ji reprezentuje – nepředstavitelnou moc. Po mnoho tisíciletí jí manipuloval, jak chtěl, proto jsem se roztřásl, když jsem ho uviděl na tvém prstě. Mnou také manipuloval.“

Na chvíli se odmlčel. „Bezpochyby jsi slyšela, co si Ikarii vyprávějí o mé vládě.“

„Ano,“ zašeptala Azhure. Její otec tolik toužil odhalit tajemství Hvězdné brány, že do ní vhodil stovky nevinných dětí. Mladší bratr Vlčí hvězdy, Jasný oblak, ho nakonec zavraždil dřív, než mohl vyhladit celý ikarijský národ. Žádný Ikarii a ani nikdo jiný, kdo příběh znal, samozřejmě nepočítal s tím, že se vrátí Hvězdnou bránou.

„Nefascinovala mě jen Hvězdná brána, Azhure,“ přiznal Vlčí hvězda, „ale také prsten, který moji předkové tisíce let střežili. Víím, že nemohu ospravedlnit to, co jsem provedl dětem, ale prsten mě pronásledoval ve snech už od dětství a dohnal mě k šíleným činům. To prsten mi našeptal, že musím obětovat děti Hvězdné bráně... To on mi řekl, že ho mám odnést do podsvětí, aby tam počkal, dokud se neodhodlá přejít do dalších rukou.“

Poslal mě snad i za Niah? napadlo Vlčí hvězdu. A pošeptal mi jméno dítěte, které porodí?

Azhuřina mysl ji nabádala, aby Vlčí hvězdě nevěřila, že využívá prsten k tomu, aby ospravedlnil své neomluvitelné chování, ale v hloubi srdce věděla, že říká pravdu.

„Takže využije i mě,“ řekla a s hrůzou prsten popadla, aby si ho strhla z ruky. „Využije mě a přinutí plnit svou vůli!“

„Ne!“ vykřikl Vlčí hvězda a vzal ji za ruce, aby jí zabránil prsten sundat. „Ne! Podle legend prsten jednou najde ruku někoho, kdo ho bude hoden – dokonce i zaklínačka byla jen jeho opatrovnící, nepatřil jí. Trvalo to deset tisíc let, ale prsten nakonec našel svůj domov. Azhure, roztrásl jsem se nejen proto, že jsem se obával moci, kterou prsten reprezentuje, ale také proto, že jsem si uvědomil, že bych se měl bát tebe.“

Azhure mlčela a hleděla na otce velkýma kouřovými očima. Celáztuhla a dýchala tak mělce, že se jí sotva zvedala hrud’.

„Azhure, prsten si zvolil tebe... a podřídil se ti. Zvolil si tě za svůj domov.“

„Ale já nevím, jak jej nebo moc, kterou podle tebe představuje, použít,“ řekla. „Vlčí hvězdo, jeden z důvodů, proč jsem sem dnes přišla, byl, abych tě požádala o to, abys mě naučil používat mé schopnosti. *Musíš* mě to naučit! Axis mě potřebuje!“

„Jednoho dne tě naučím, co budu moci, Azhure, ale ten den ještě nenastal.“ A budu tě toho moct naučit jen *velmi* málo, drahá Azhure.

„Do pekel s tebou!“ vykřikla Azhure a vytrhla se mu. „*Potřebuji* to vědět!“

„Azhure, poslouvej. Tohle není správný čas ani místo. Ne! *Poslouvej* mě! Ani já, ani nikdo jiný tě nebude učit, dokud budeš těhotná – odhalíš totiž tajemství, která by se dvojčata neměla dozvědět.“

Azhure automaticky otevřela ústa, aby děti bránila, ale pak si vzpomněla na jejich odpor k sobě a k Axisovi. Položila si ruku na břicho.

„A neměla by ses učit ani tady,“ pokračoval Vlčí hvězda. „Existuje místo, kde se můžeš učit rychle a snadno, kde se na tvém studiu budou moct podílet ostatní a kde se moc probudí k životu snadněji.“

„Ostrov mlhy a paměti. Chrámová hora.“

„Ano. Odkud to víš?“

„Niah říkala, že se mám vydat na Chrámovou horu... když umírala.“

Vlčí hvězda ignoroval ostří posledních slov a oči mu potemněly vzpomínkami. „Ach... Niah.“ Možná věděla věci, které Vlčí hvězda

pochopil až nyní. Ale byla koneckonců Představená a znala tajemství bohů intimněji než on.

„Prosím,“ začala Azhure. „Vysvětli mi, proč jsi se k nám tak zachoval.“

„Nemohu, Azhure,“ řekl. „Potřebuji ti vysvětlit spoustu věcí, ale musím počkat, až budeš sama,“ věděla, že mluví o dvojčatech, „a na Ostrově mlhy a paměti.“

Azhure se od něj na chvíli odvrátila. Toužila se dozvědět mnohem víc.

„Ke všemu jsem měl dobrý důvod,“ řekl Vlčí hvězda, protože moc dobře rozuměl její bolesti. „Jednoho dne to pochopíš. Ale povím ti jedno.“

Azhure obrátila oči k otci.

„Nejsem zrádce, za kterého mě považují. Proroctví sice o zrádci hovoří, ale já jím nejsem.“

„Zdá se, že se v Proroctví dobře vyznáš,“ řekla Azhure ostře.

„Zrádce už udělal svůj tah, Azhure. Teď už se nemusíš lidí ve svém a Axisově okolí bát. Zrádce už je se svým pánem. Už se rozhodl zradit, i když konečné zrady se ještě nedopustil.“

Azhure na Vlčí hvězdu zírala. *Kdo je zrádce?* Ale Vlčí hvězda odmítl na nevyslovenou otázku odpovědět. Znovu zvedl ruku k Azhuřině tváři a jeho dotyk byl tak lehký, že ho Azhure sotva cítila.

„Buď klidná, Azhure. Na ostrově najdeš odpovědi, které hledáš. Myslíš si, že musíš stát Axisovi po boku, že za něj musíš bojovat, ale největší službu prokážeš jemu i sobě tím, že strávíš nějaký čas o samotě a rozvineš své schopnosti.“

Zdráhavě kývla. „Táhne mě to tolika směry. Tolik lidí ode mě žádá tolik věcí. *Potřebuji* zůstat na čas sama.“

Sklonil se, poškrábal Sicaria pod bradou a pohlédl zpět na Azhure. „Tolik mi připomínáš svoji matku, Azhure, a ta byla velice, velice žádoucí.“

* * *

Později, když se Vlčí hvězda choulil pod hvězdami, přemýšlel o odpoledním setkání s dcerou. Napřed Gorgael a gryfové, pak Artor a nyní zaklínaččin prsten. Vymykaly se snad věci jeho kontrole?

Možná, ale skutečnost, že si prsten vybral Azhure, mu dodávala naději pro budoucnost. Najednou mu Artor ani nebe zčernalé křídly gryfů nepřipadali jako nepřekonatelná překážka.

9

Jervois

Už deset či jedenáct dnů svírala Jervois ledová noční můra. Jorge nikdy dřív nic podobného nezažil, a to ani v Gorkenské pevnosti, ani předchozí zimu, kdy proti nim Gorgael obrátil počasí. Nic z toho nebylo tak zlé. Bouřková fronta, pokud se tomu tak dalo říkat, dorazila do města během dvou minut. V jednu chvíli bylo chladno a větrno a mraky byly obtěžkány příslibem sněhu, v následujícím okamžiku se do města přihnul tak silný severák, že jen ty nejpevnější kamenné domy zůstaly stát. Vítr s sebou nesl led a smrt a každý, koho zasáhl, na místě zemřel. Jorge ztratil v prvních pěti minutách skoro dva tisíce mužů. Čtyři Ikarii, kteří se zrovna vraceli do města, padli k zemi zmrzlí na kost.

Když se zřítili na ulici, roztrhli se na tak drobné úlomky, že je vichr ihned roznosl.

Den po dni se Jorge a zbytky jeho mužů choulili okolo ohňů. Jervois už nikdo nebránil, kanály, které nechal Borneheld postavit, zůstávaly neobsazeny, protože na otevřeném prostranství nedokázal nikdo přežít. Jaká obrana? pomyslel si Jorge. Kanály musely zamrznout do několika minut po příchodu bouře. Zašklebil se pod příkrývkou a přisedl blíž k ohni. Jervois už žádnou obranu nemělo.

Z toho, co Jorge věděl, se zbývajících šest tisíc mužů ukrylo porůznu ve městě. Už neposílal muže ven pro informace, v takovém

počasí to bylo prostě příliš kruté, a nevěděl proto, v jakém stavu se vojsko nalézá.

Nejhůře na tom bylo osm zbývajících Ikarii. Peruť dorazila den předtím, než se počasí zhoršilo. Čtyři z nich teď byli mrtví a ostatní se krčili u ohňů.

Jorge věděl, že jeho muži počítají s tím, že tu zemřou, protože když přecházel od jedné skupiny ke druhé, aby vojáky povzbudil, zjišťoval, že se většina z nich modlí a připravuje svoji duši na nevyhnutelnou cestu do záhrobí. Jen málokdo se modlil k Artorovi. Ikarii se obraceli ke svým Hvězdným bohům a těch pár Ravensbund'anů pod jeho velením se modlilo k vlastnímu tajemnému božstvu. Ale k Jorgovu překvapení se mnoho mužů modlilo k Axisovi jako k Muži z hvězd a zaříkávalo ho jako boha. Někteří se dokonce obraceli k Azhure, k ženě, která doprovázela Axise a jejíž lukostřelecké dovednosti byly téměř stejně legendární jako samotný Vlk či smečka přízračných psů, kteří s ní běhali.

Když Jorge poprvé uslyšel, jak se muži monotónním hlasem modlí k Axisovi, udělalo se mu nevolno a ucouvl. Copak vojáci *zešíleli*? Axis byl muž jako každý jiný, nebo snad ne? Copak vítězství v boji dodávalo člověku božské postavení? Jorge se vrátil k ohni a myšlenky mu zmateně vířily. Rozrušilo ho to víc než Gorgaelem seslaná bouře venku.

Copak se svět obrátil vzhůru nohama? Trval snad Axis na tom, aby ho muži uctívali jako boha?

Jorge netušil, že Axis za činy svých mužů nestojí. Zmátlo by ho a vyděsilo, kdyby se dozvěděl, že mnoho vojáků a jejich ženy a děti se k němu pomalu a nevědomky začali obracet a vnímat ho jako boha. Celý proces začal už dávno u Gorkenské pevnosti, když Axis vyrazil v čele tří tisíc mužů ven z hradeb, aby odvedl skraelingy pryč od pevnosti a Borneheld a zbývajících vojáci mohli uniknout do Jervois. Viděli, že ovládá smaragdový oheň a na úpatí Hor ledových stěn ho přilétlo pozdravit pět magických okřídlených tvorů. V bezpečí Sigholtu pak tendence vnímat Axise jako něco víc než člověka, či dokonce smrtelníka, pokračovala. Žádný obyčejný smrtelník přece nemohl vládnout takovou mocí. Žádná smrtelná síla přece nemohla poroučet okřídleným tvorům, jako to dělal Axis. Žádný smrtelník nemohl žít v magickém hradě, jakým se ukázal být Sigholt. A když poté Axis

vyrazil v čele vojska na jih Acharem, porazil vraha a uzurpátora Bornehelda a stvořil mocnou říši Tencendor, mnoho lidí si šeptalo, že něco takového by nedokázal žádný smrtelník.

Pomalu a jistě tedy muži a ženy po celé zemi začínali uctívat Axise jako svého boha – Muže z hvězd. Jiní dávali přednost klidné kráse a smrtící jistotě Zaklínačky.

Obzvláště ti, kdo si stále pamatovali prastaré modlitby k paní měsíce.

A právě to vyděsilo Artora natolik, že opustil své nebeské království, přijal podobu oráče a pokusil se nákazu zastavit.

Jorge se zachvěl, přitáhl si přikrývku těsněji k tělu a naslouchal tichým modlitbám, které k němu ze všech stran doléhaly. Kdo by si pomyslel, že se dožije dne, kdy muži pod jeho velením budou vzývat tolik bohů? Do pekel, proč se vlastně dobrovolně přihlásil, že bude obraně Jervois velet? Po Borneheldově smrti se Jorge nechtěl zdržovat v Carlonu a Axis vyhověl jeho žádosti vydat se na sever. Nyní za své impulzivní chování očividně zaplatí smrtí a Jorge si náhle uvědomil, že nechce zemřít. Bylo mu už sice skoro sedmdesát a prožil plnohodnotný život, ale pořád toho chtěl ještě spoustu udělat.

Jorga napadlo, že by se měl také pomodlit, ale nevěděl ke komu. Jeho celoživotní oddanost Artorovi mu připadala nepodstatná. K čemu mu byl Oráč uprostřed ledu? Ochránil snad Artor ty, kdo v posledních dvou letech provolávali jeho jméno, a přesto zemřeli? Ne, Artor byl k ničemu, ale Jorge ještě nebyl připraven modlit se k Hvězdným bohům nebo povolávat na pomoc Axise s Azhure.

* * *

A tak jen seděl.

A čekal na smrt.

Během jediného zabušení srdce bouře ustala. Z náhlého ticha téměř bolely uši, ale nepřineslo mnoho útěchy. Všichni věděli, co to znamená.

Gorgael byl připraven zaútočit.

* * *

Vysoko nad městem kroužil gryf. Jakmile víchř utichl, mračna se rozplynula, jako by bez fičícího severáku nedokázala existovat. Timozel požádal Gorgaela, zda by mohl masakr provést pod čistým modrým nebem, stále totiž dával přednost slunečnímu svitu před šerem.

Nyní seděl na gryfovi a díky rokům u jezdeckva se snadno přizpůsobil pohybům zvířete. Gryf klesal a stoupal a *vřeštěl hlasem zoufalství*. Timozel se otočil k západu a uviděl *mocnou armádu, která se táhla dlouhé míle všemi směry. Bojoval za svého pána a jeho jménem...*

„Dosáhnu pozoruhodných vítězství,“ zašeptal Timozel, kterého znovu uchvátil vidiny. Konečně našel své místo. Všechno dobře dopadne.

Timozel pootočil hlavu. *Snes se níž*, rozkázal a gryfka zakřičela a zakroužila.

Tam. Timozel se spokojeně usmál. Pod ním leželo ochromené Jervois. Mnoho budov téměř pohřbila silná vrstva ledu. Když se Timozel zadíval pozorněji, uviděl, že led zcela odřízl alespoň tři domy. Jeho úsměv se rozšířil. Pokud se uvnitř těch domů nacházeli nějakí lidé, určitě už umrzli. Měl z toho radost.

Oddíly skraelingů postupovaly rychle k jihu a obkličovaly město. Timozel vyhradil k útoku jen čtvrtinu armády, ostatní skraelingy už vyslal na jih k dalšímu cíli. Timozelovi nezbývalo mnoho času. Musel se zbavit ubohé posádky, kterou tu Axis zanechal, během jediného půldne, potom obrátit armádu na jih a... no, ukrýt ji. Ale musel ji dostat na místo do deseti dnů, aby se vyhnul jednotkám, které Axis bezpochyby pošle na sever, až se dozví, že Jervois padlo.

Gorgael by sice mohl zahalit celou severní oblast bouřemi tak ničivými, že by v nich muži nepřežili déle než několik minut, ale Timozel nechtěl, aby Axis musel čelit tak krutému počasí. Prudkému chladu ano, ale ne něčemu, co by mu zabránilo konečně odvést armádu na sever. Timozel si velice, velice přál, aby se Axis dostal na sever.

Jsme připraveni. Timozel se dělil o myšlenky nejen s podřízenými – s nadprůměrně inteligentními skraeboldy a skraelingy – ale také s Gorgaelem, který vše sledoval z Ledové pevnosti.

Hluboko, *velmi* hluboko v nitru opovrhoval Timozel Gorgaelem za to, že se ukrývá v bezpečí své pevnosti. Copak se nechtěl Axisovi postavit tváří v tvář? Nebo... se ho snad bál?

Timozel tyto myšlenky zatemnil a ukryl velice, velice hluboko.

Ale teď mohl myslet na lepší věci. Jako třeba na zabíjení, které ho čekalo tam dole.

Začněte, rozkázal.

* * *

Nejdříve se objevilo devadesát ledových červů. Muži v budovách na severním okraji města slyšeli děsivé šoupání a ječení, jak se červi plazili zmrzlými ulicemi.

Nikdo nevyrazil do protiútoků. I kdyby to udělali, lučištníci by v hrůze sklonili luky.

Gorgael pracoval během posledních měsíců nejen na skraelinzích, nýbrž i na ledových červech. Ve svém neomezeném narcismu dal všem netvorům obrovské stříbrné oči, jako měl on sám.

Jediný problém, který Gorgaela nesmírně dráždil a bránil mu ve vyslání armád na jih, byla skutečnost, že všichni netvoři, ať už skraelingové, ledoví červi nebo skraeboldové, byli kvůli očím strašlivě zranitelní.

Nyní už však ne. Zahalil totiž hlavy skraelingů i ledových červů kostěným krunýřem jen s úzkými štěrbinami pro oči. Sice tím do jisté míry omezil jejich vidění, ale bylo by zapotřebí skutečně zručného šermíře nebo lučištníka, aby jim zasadil smrtící ránu.

Za ledovými červy se plížily tisíce skraelingů. Byli zcela hmotní, vybavení ochranným kostěným krunýřem a tlamy měli otevřené ve sladkém očekávání masakru.

Ledoví červi se klidně a naprosto sebejistě připlazili k hlavním budovám, v nichž se ukrývaly jednotky obránců. Jorge dřepěl pod oknem v přízemí jednoho z domů na tržišti a ústa mu vyprahla strachy. Věděl, že je bezmocný, že nedokáže útok zastavit. Jediné, co mohl pro své muže udělat, bylo rozkázat, aby se stáhli od oken do nižších pater.

Ale copak to pomůže? Jen tím odloží jejich smrt o několik minut.

Ohlédl se po zbytku ikarijské perutě. „Vypadněte!“ zachraptěl. „Vraťte se do Carlonu. Vy jediná máte šanci utéct. Povězte Muži z hvězd, co jste tady dnes viděli. Jděte!“ zakřičel. „Nezdržujte se!“

Velitel perutě Zčeřený chochol Vzlet dal znamení zbývajícím sedmi Ikarii. Nevěřil, že by se dostali do Carlonu. Někde nad hlavami jim určitě kroužili gryfové a Zčeřený chochol viděl, co dokáží. Přesto ale kývl. Možná se jednomu nebo dvěma podaří uniknout.

Rychle se vydali k zadním dveřím a tiše se vznesli do vzduchu. Zamrkali v nečekané sluneční záři a kroužili nad Jervois tak dlouho, jak jen se odvážili. Dobře si prohlédli obrovské vojsko, které se plazilo městem a dál na západě severními aldenskými pláněmi, potom se kvůli ochraně shlukli a pospíšili si na jih.

* * *

Na severu přimhouřil Timozel oči. Takže. Přesně takovou pošetilou ukázkou odvahy očekával. Opravdu si mysleli, že uniknou?

Skraefear, který čekal s jednotkou skraelingů před Jervois, mu zavřískl v mysli: *Dovolte nám je zničit, lorde Timozele! Nebo pošlete gryfy! Během vteřiny je roztrhají na kusy!*

Hlupáku! odpověděl Timozel, načerpal moc ze zřídla, kterým ho Gorgael obdařil, a spoutal Skraefearovu mysl a tělo chladnými ocelovými pouty. Cítil, jak hluboko pod ním Skraefear ječí. Jak si Gorgael v minulosti mohl poradit s takovými neschopnými tupci?

Dotkl se myslí smečky třiceti gryfů, kteří kroužili na západě, a poslal je za Ikarii. *Ale chci, aby jeden nebo dva unikli*, rozkázal a cítil, jak gryfové rozkaz přijali a souhlasili. Alespoň gryfové rozuměli principu naprosté poslušnosti.

* * *

Ikarijská žena na křídle perutě gryfy za sebou spíše vycítila, než uslyšela. Z bezhlesným výkřikem se stočila doleva a gryfové vzápětí zaútočili. Formace perutě se rozpadla, jak se muži a ženy zoufale snažili vyhybat gryfům a pustili se do marného boje o holé životy.

Jednomu po druhém přistáli gryfové na zádech, objali je nohama a zaryli jim drápy a jako břitva ostrý zobák do těla.

Zčeřený chochol ucítil náhlý poryv větru a horký dech, jak k němu vzduchem svištěl gryf. Zoufale se stočil a vrhl se k zemi v naději, že bude mrštnější než netvor za ním. Hmátl po šípu v toulci na zádech, ale zrovna když popadl násadu, sevřel ho gryf ve smrtícím stisku.

Vykřikl, ale na nic jiného se nezmohl. Jednu paži měl zkroucenou a uvězněnou pod tělem gryfa na zádech. Ruku mu zalila agonie, jak mu nepřírozená síla škubla paží, zlámala kosti a zpřetrhala šlachy. Druhou rukou marně šmátral po obrovských tlapách, které měl obtočené kolem hrudi a břicha. Křídla se mu marně třepotala. Ve vzduchu ho držela jen mocná křídla gryfa.

Zčeřený chochol viděl, jak další gryf drží po straně ve smrtícím sevření ikarijskou ženu. Během vteřiny, kdy na ženu hleděl, jí gryf zaryl drápy hluboko do těla a žena doslova vybuchla ve spršce krve, kostí a masa.

Poslední věc, kterou spatřil, než v hrůze zavřel oči, bylo tělo spolubojovnice řítící se k zemi.

Gryf zesílil sevření a Zčeřený chochol věděl, že ho každým okamžikem rozsápe drápy.

A opravdu se tak stalo, nezasadil mu ale smrtelné rány. Zčeřenému chocholu uniklo bolestivé zasténání, jak se mu gryfí drápy zařízly do svalů na hrudi a bříše, ale nezaryly se natolik hluboko, aby ho zabily. Gryf ho několik minut s radostí trhal a drásal, ale pak ho k mužově nevíře pustil a Zčeřený chochol padal téměř sto kroků, než se vzchopil natolik, aby roztáhl křídla a vší silou vyrazil na jih.

Pět pekelných tvorů ho několik mil pronásledovalo a pohrávalo si s ním a Zčeřený chochol vzlykal strachy, protože si byl jist, že ho každým okamžikem vyřídí.

Ale neudělali to. Nakonec ho nechali být, a když se Zčeřený chochol konečně ohlédl, nebe bylo prázdné, neviděl ani gryfy, ani Ikarii.

Byl jediný, kdo z perutě přežil.

Přitiskl si přeraženou paži k hrudi a pomalu zamířil na jih. Poletí několik dní, a až konečně dorazí do bezpečí, bude umírat vyčerpáním a otravou jedem, který se mu z ran rozšíří do těla.

Ve chvílích, kdy byl při smyslech, přemýšlel, proč ho nechali žít.

Téměř ihned poté, co Ikarii odlétli, zaútočili ledoví červi. Zvedli strašlivé hlavy, vrazili je okny v patrech do obklíčených budov a vyvrhli skraelingy přímo dovnitř domů.

V tu samou chvíli napadli skraelingové přízemí domů dveřmi i okny. Když ledoví červi splnili úkol a zbavili se břemena, stáhli se z ulic a připojili se ke společníkům na západě. Do budov za nimi zatím okny vtrhly stovky gryfů.

Útoky ledových červů, skraelingů a gryfů následovaly tak krátce po sobě, až se Jorgovi zdálo, že řev nepřátel ani na okamžik neustal. Slyšel, jak napřed vybuchla okna v patře tržiště, potom v přízemí začali ječet přízraky i muži a ozvalo se další tříštění skla. Jorge sevřel meč v rukách tak studených, že je skoro necítil, a když se zhluboka nadechl, mráz mu téměř sežehl plíce. Postoupil vpřed, aby se postavil prvnímu skraelingovi, který se vrhl k němu.

Ať mi Hvězdní bohové pomohou, pomyslel si Jorge. Hbitým sekáním si držel skraelingy v kostěné ulitě od těla a zoufale se snažil najít otvor, kterým by zasadil smrtící ránu. Dokonce i Axis bude mít co dělat, aby tyhle netvory porazil.

Větší starost než nový vzhled mu ale dělala jejich nečekaná disciplína. Dnešní útok na Jervois byl naplánován a proveden tak dobře jako žádný jiný. Co se naučili? přemýšlel Jorge, lapal po dechu a ruce se mu třásly vyčerpáním. A od koho?

Koutkem oka Jorge viděl, jak okolo něj umírají jeho muži. Dolů po schodišti se plížili gryfové, vrhali se na vyděšené oběti a rvali je v okamžiku na kusy.

Nechci zemřít! křičela Jorgova mysl, ale on věděl, že smrt je nevyhnutelná. Až ho skraelingové zabijí, sežerou ho? Ta představa připadala Jorgovi ještě odpudivější než samotná smrt. Čestný válečník si zaslouží čestný pohřeb.

„Máš pravdu, Jorge,“ prohlásil někdo a na rameni skraelinga se objevila ruka.

Jorge nevěřícně zíral na muže před sebou. Jak... Jak mohl stát tak klidně a uvolněně mezi tak prokletou hordou?

Timozel se na Jorga usmál a věcně se rozhlédl po komnatě, kde skraelingové a gryfové masakrovali zbytky mužů. Nakonec obrátil oči zpět k veliteli.

„Čestní muži si zaslouží čestnou smrt,“ řekl Timozel a zdůraznil přitom slovo „čestní“. „Ale ty a tví muži sotva bojujete čestný boj. Stojíte na straně Zapovězených, prokletých, zlých netvorů. A Axise, jejich zplozence.“

„A za koho bojuješ ty, Timozele?“

Timozel se znovu usmál a Jorge spatřil v jeho očích ledovou krutost. „Já sloužím zachránci, Jorge. Gorgaelovi. A *postarám* se o to, aby zvítězil. Osvobodím Achar od lůzy, která ho obsadila.“

Jorga ochromila hrůza a jeho meč zařinčel o podlahu. „*Zešlél* jsi, Timozele?“ zašeptal.

„Vůbec ne, hrabě Jorge,“ řekl Timozel, sehnul se a zvedl jeho meč. „Konečně jsem při smyslech.“

Potom se zazubil, vrazil Jorgovi meč do břicha, zvráceně jím zakroutil a nechal umírajícího muže padnout k zemi.

Timozel se odvrátil a Jorge se překulil na bok. Podle ostré bolesti, která se mu zařezávala do těla, poznal, že umírá. Sevřel čepel oběma rukama a chabě se ji pokusil vytrhnout z rány.

Bolest byla ale příliš velká, a tak tam mohl Jorge jen ležet a potemňujícím zrakem sledovat, jak Timozel komunikuje se svým strašlivým pánem.

„Axisi,“ zašeptal Jorge posledním dechem a tentokrát to *byla* modlitba. *Pomsti mě!*

Jorge nakonec přece jen našel svého boha.

* * *

Hotovo, můj pane.

Dobře, Timozele. Pobavil ses?

Copak jste se nedíval, můj pane?

Ach, ano, díval jsem se a užíval si. Ale chci vědět, jestli ses bavil ty.

Timozel se usmál. *Ano, ano a znovu ano. Myslím, že se dnes v noci vykoupu v krvi.*

A teď zamíříš na jih?

*Ano. A nachystám Axisovi past.
Dobře, hodný chlapec. Hezký chlapec. Sloužíš mi dobře.*

10

Zčeřený chochol vypráví

O dva dny později hlídka tří perutí nad Západními horami asi čtyřicet mil na sever od Carlonu zahlédla hluboko pod sebou černou tečku, která se pomalu pohybovala nad horskými štíty. Velitelé perutí byli obezřetní, protože každým dnem počítali s Gorgaelovým útokem, proto rozkázali, aby se Ikarii přiblížili jen pomalu a opatrně. Nechtěli se nechat vlákat do pasti.

Ale jak klesali ve spirálách níž a níž a bystré oči soustředili na cíl, jejich velitel, nedávno povýšený velitel spáru Ostré pero Zpěvák, vyrazil bezhlesný výkřik, mocně mávl křídly a vyrazil ke zraněnému příteli pod sebou.

Ostré pero sám přežil útok gryfů, proto poznal rány i jejich zápach dlouho před ostatními.

Dostihli Zčeřeného chochola jen několik minut předtím, než by se vyčerpán zřítil z nebe, a odnesli ho zpět do Carlonu. Tam ho vzali rovnou k Muži z hvězd a vyrušili ho tak při večeři se Zaklínačkou v Nefritové komnatě. Poté ustoupili a mlčky se dívali, jak Muž z hvězd opřádá umírajícího společníka kouzly.

Axis dokázal Zčeřenému chocholu pomoci jen proto, že vskutku umíral. Vzal okřídleného muže, jehož zakrvácenou hrud' hyzdily zelené pruhy infekce, do náruče a jako kdysi Ostrému peru zazpíval i jemu nyní Píseň znovuzrození.

Když se Zčeřený chochol s překvapeným zamrknutím probral, Axis rozkázal, aby ho odnesli do komnaty, kde by si mohl přes noc odpočinout. Promluví si ráno.

Axis ani Azhure se Zčeřeným chocholem nepotřebovali mluvit, aby zjistili, co se stalo.

Axis osobně poslal perut' Zčeřeného chochola do Jervois.

* * *

„Znovu nám zopakuj, co jsi viděl, Zčeřený chochole.“

Zčeřený chochol sklopil zahanbeně hlavu. Seděl u velkého kruhového stolu v poradní komnatě a okolo něj byli usazení velitelé spárů, princové, náčelníci, zaklínači a naproti němu pak sám Muž z hvězd se Zaklínačkou po boku. Ještě nikdy se neocítl v tak vznešené společnosti. Cítil jejich moc.

A ke své hanbě si skoro nic nepamatoval.

Netušil, že se podobná věc stala Ostrému peru Zpěvákovi, když ho Axis uzdravil. Ostré pero se s perutí vracel z hlídky nad Hsingardem, když je napadla smečka gryfů. Přežil jen Ostré pero a Axisova sestra Pěnice, ale Ostré pero byl tak vážně raněný, že když ho Pěnice dopravila zpět domů do Sigholtu, byl na prahu smrti. Ale stejně jako Zčeřený chochol měl štěstí, protože tam byl Axis a zazpíval mu Píseň znovuzrození.

Ostré pero si z útoku, který ho málem stál život, nic nepamatoval.

„Vzpomínám si na velmi málo,“ řekl Zčeřený chochol a Bystrozrak Železný spár stojící po straně se naklonil vpřed a podrážděně ho vybídl, ať mluví hlasitěji.

Zčeřený chochol zrudl studem a zopakoval svá slova silnějším hlasem. „Vzpomínám si na velmi málo, Muži z hvězd.“ Na klíně pod stolem si nervózně mnul ruce. „Pamatuji si, že Jervois zasáhl tak strašlivý mráz, že čtyři vojáci mé perutě zmrzli ve vzduchu. Celé dny jsme se choulili u ohně a nemohli ani vyjít ven, protože bychom ve vichřici ihned zemřeli. Pamatuji si...“ Hlas mu selhal a Bystrozrak se zamračil. Zčeřený chochol si odkašlal a pokračoval. „Pamatuji si, že vítř najednou ustal a hrabě Jorge na mě zakřičel, ať okamžitě letíme do Carlonu a předáme ti zprávu, ale nedokážu si vzpomenout, jaká zpráva

to byla. Stydím se za svoji neschopnost,“ dokončil šeptem. „Měl jsem zemřít se svojí perutí.“

Axis vstal, protože si dobře pamatoval zkušenost Ostrého pera. Obešel stůl a síla jeho osobnosti přitáhla zraky všech v místnosti.

Zčeřený chochol zamrkal, protože nemohl uvěřit tomu, že by na něj tak mocný muž pohlížel tak laskavě.

„Zčeřený chochole,“ řekl Axis, když k okřídlenému muži dorazil. „Není to tvoje vina, že si nevzpomínáš. Když jsem tě uzdravoval, pravděpodobně jsem ti zmátl vzpomínky, takže pokud by se měl někdo stydět, jsem to já.“

„Zachránil jsi mi život, Muži z hvězd.“

„Ano, to jsem udělal,“ řekl Axis a položil Zčeřenému chocholu ruku na rameno, aby mu zabránil vstát. „A díky životu, který ti nyní koluje žilami, dokážu všem v místnosti ukázat tvoji vzpomínku. Je to jen malé kouzlo, Zčeřený chochole, uvolni se.“

Ale Zčeřený chochol se napjal vzrušením, ne nervozitou. Svěřil by Muži z hvězd svůj život, už to vlastně udělal, a pokud mu Muž z hvězd pomůže vzpomenout si na to, co lidé u stolu potřebovali vědět, pak mu bude Zčeřený chochol vděčný dvakrát.

Axis se postavil za Zčeřeného chochola, položil mu ruce na ramena a pustil se do zpěvu. Všech šest zaklínačů u stolu poznalo Píseň vzpomínek, ale zpíval ji tak dovedně a s takovou silou, že všichni včetně Hvězdného poutníka jen užasle zírali. Pokaždé, když jeho syn ukázal svoji moc, přicházel Hvězdný poutník o dech, někdy hrdostí, jindy závistí.

Vzduch nad stolem se zatřpytil a zamlžil. Všichni odtrhli oči od Axise a zadívali se na vidinu před sebou. V šedé mlze spatřili Jorga, jak se odvrátil od okna a zakřičel na Zčeřeného chochola, ať i s perutí vypadne z Jervois. Všichni vojenští velitelé v místnosti, a to i Axis a Azhure, sebou nechtěně trhli nad děsem a zoufalstvím na Jorgově tváři. Jorge možná pochybil, když zůstával na Borneheldově straně tak dlouho, ale byl to výborný velitel a statečný muž, a když mu zkřivil tvář a zamlžil oči takový strach, pak musel vědět, že smrt je blízko.

Obraz se pohnul a změnil, jak diváci vylétli spolu se Zčeřeným chocholem a sedmi členy jeho perutě z budovy a krátce zakroužili nad městem.

„Matko!“ vykřikl Belial, když spatřil, jaká hrůza pronikla do města.

Jen Zčeřený chochol nic neviděl, protože Axis změnil kouzlo tak, aby okřídlený muž znovu neprožil hrůzu, která ho málem zabila.

Letěli se Zčeřeným chocholem a jeho perutí na jih a všichni u stolu zbledli, když perut' napadli gryfové. A když pak ikarijská žena vybuchla v rudé spršce, Axis kouzlo ukončil. Viděli toho dost.

Pohlédl na Azhure. Byla bledá, ale očividně se ovládala.

Zčeřený chochol se rozhlédl. „Fungovalo to?“ zeptal se. Úzkost na tvářích všech okolo ho zmátla.

Axis ho poplácal po rameni. „Ano, Zčeřený chochole, fungovalo. Prokázal jsi nám nesmírnou službu, když jsi nám tu zprávu přinesl, a já ti děkuji a ctím tvoji odvahu.“

Zčeřený chochol se začervenal hrdostí, zároveň ale z Axisových slov vycítil, že byl propuštěn a velitelé si přejí promluvit o zprávě v soukromí.

Vstal a Axis ho vzal za ruku. „Potřebuješ si odpočinout, Zčeřený chochole. Tvé tělo i duše si potřebují odpočinout po hrůze, kterou jsi prožil.“

Zčeřený chochol zasalutoval Axisovi i ostatním velitelům, otočil se a odešel. Všichni cítili jeho úlevu, když konečně vyklouzl ze dveří.

„No, přátelé?“ řekl Axis.

Belial se zhluboka nadechl. „S takovou přesilou by Gorgael zničil Jervois do půl hodiny.“

„Všichni jsme ze vzduchu viděli,“ řekl Magariz, „že kanály byly zamrzlé a skraelingové a ledoví červi pronikli do města, kudy jen mohli. Jorge a jeho muži neměli žádnou šanci.“

„A Jorge to věděl,“ řekla Azhure. „Věděl, že zemře. Už kvůli němu jsem ráda, že se Zčeřenému chocholu podařilo uniknout.“

Axis se znovu posadil. „Kdy se to stalo?“ zeptal se. „Jak je to dlouho, co Jervois padlo? Bystrozraku, jak dlouho by někomu ve stavu Zčeřeného chochola trvalo doletět k Západním horám?“

Bystrozrak se zamyslel. „Dva, možná tři dny, Muži z hvězd. Určitě neodpočíval, protože se zoufale toužil dostat co nejdále od gryfů.“

„Neodpočíval?“ užasl Belial. Jak mohl tak těžce zraněný muž letět dva nebo tři dny bez odpočinku?

„Ikarii mají mnohem větší výdrž než lidé,“ odpověděl Vysoké oko Černokřídlý, jeden ze starších velitelů spárů. „A kromě toho měl vítr v

zádech. Zčeřený chochol se po většinu času vznášel na vzdušných proudech a podřimoval.“

„Takže,“ řekl Axis a obrátil pozornost všech zpět ke kritické situaci. „Nanejdříve před čtyřmi dny napadla Jervois obrovská přesila skraelingů a zničila ho. Museli se vydat...“

„Axisi,“ přerušil ho Magariz. „Můžeš znovu vyvolat vzpomínku Zčeřeného chochola, i když už tu není?“

Axis kývl.

„Když vzlétl, něčeho jsem si všiml. Můžeš mi vzpomínku znovu ukázat?“

Magarizův hlas zněl naléhavě, a Axis proto rychle znovu vykouzlil vidinu Jervois a okolí. Polovina skraelingů byla stále shromážděná před městem, druhá už pronikla hluboko mezi domy.

„Ano,“ řekl Magariz. „Ano! Axisi, přátelé. Podívejte se na nepřátelské vojsko. Co je na něm jiného?“

„No,“ začala Azhure, „samotní skraelingové jsou jiní. S Axisem jsme viděli podobné skraelingy v Hsingardu. Byli hmotní a chránila je kostěná ulita. Magarizi, o tom už jsme ti přece říkali.“

„Ano, ano, to vím, ale o tom nemluví,“ řekl Magariz. „No tak, přece to taky musíte vidět?“

Axis najednou pochopil. „U hvězd, Magarizi! To není *masa* skraelingů. Podívejte tady, tady a tady,“ píchal prstem do šedé mlhy nad stolem. „Pochodují v jednotkách. Je to armáda podřízená pevné disciplíně, ne chaos, na který jsme byli zvyklí.“

„Ano,“ řekl Magariz. „Gorgael si zjevně našel dobrého vojenského velitele.“

„Nedokážu si představit, že by jím byl skraebold,“ řekl Axis a zamračil se.

Azhure si náhle vzpomněla na poznámku Vlčí hvězdy o zrádci z Prorocství, který už udělal svůj tah. Úzkostně se kousla do rtu. Ještě Axisovi o své schůzce neřekla a rozhodla se, že tak udělá ještě ten večer. Velel nepřátelské armádě zrádce? A pokud ano, kdo jím byl?

„Podívejte!“ zvolal Bystrozrak a dostal tak svému jménu. „Podívejte na západ. Jervois nenapadl hlavní voj armády, jen její část a zbytek pochoduje na jih přes Aldeni!“

Všichni pohlédli směrem, kterým ukazoval. Axis zešedl šokem. Přes zamrzlou síť kanálů se pomalu sunul dlouhý zástup (a skutečně to byl *zástup*, ne masa) skraelingů a ledových červů.

„Čeká mě ještě nějaký šok?“ zeptal se a zoufale toužil odpornou vidinu ukončit, ale jen pokud už získali všechny informace.

Dlouhé minuty hleděli na vzpomínku před sebou, potom jeden po druhém zavrtěli hlavami. Zčeřený chochol nekroužil nad městem dlouho. Byl zázrak, že si jeho mysl uchovala tolik informací.

„No,“ řekl Axis, když přerušil kouzlo a vidina zmizela. „Vydáme se na pochod. Nic jiného nemůžeme dělat.“

„Kam?“ zeptal se Bystrozrak zdvořile, ale do hlasu mu proniklo ostří.

„Na sever!“ obořil se na něj Axis. „Kam přesně za Západními horami, to mi zjistí tvé hlídky.“

* * *

Později toho dne stáli Axis a Azhure u otevřeného okna Indigové komnaty, kterou používali jako ložnici. Slunce zapadlo už před mnoha hodinami, ale měsíční svit se i nadále třpytil na hladině Grálového jezera a do tváří jim váł lehký váněk.

Společně s ostatními veliteli strávili odpoledne a brzký večer plánováním výpravy na sever. Z vojenského hlediska už bylo vše připraveno a zrána se k Západním horám vydají vozy se zásobami. Během jednoho dne se pak na dlouhou cestu vydá pěchota. Den poté vzlétne letka. Několik perutí zůstane v Carlonu kvůli obraně a také aby pomohlo Ikarii při stěhování na jih.

„Brzy budu pryč,“ řekl Axis.

Azhure si povzdychla. „Lučištníci si pod velením Ho'Demiho povedou dobře, Axisi. Poslední měsíce cvičili s Ravensbund'any a já Ho'Demimu naprosto důvěřuji, že je dobře využije.“

Axis kývl. „No, tobě taky nebude chybět společnost, až odjedu. Pomohou ti Rivkah i Ysgryff.“

Přestože byl Ysgryff výborný velitel, Axis nechtěl na severu riskovat všechny velitele. A kromě toho tady Ysgryffa dobře využije.

Azhure se zasmála a Axis se na ni zmateně zamračil.

„Jen mě tak napadlo, Axisi. Svěřil jsi mi vládu nad královstvím a ještě před dvěma lety jsem byla obyčejnou dcerou bratra-oráče v odloučené skarabostské vesnici.“

Axis se také usmál. Kdysi si Azhure dělala starosti, že pro venkovanku není po Axisově boku místo, nyní ale staré obavy odložila.

„Dnes ráno na poradě jsem vycítil některé tvé myšlenky,“ řekl Axis, zvažněl a Azhure zvedla hlavu. „Chceš mi něco říct.“

Azhure se odvrátila od okna a pohlédla Axisovi do očí. Až odejde, bude jí tolik chybět! „Nezůstanu v Carlonu dlouho, Axisi.“

„Já vím, Azhure,“ řekl. „Vydáš se na Ostrov mlhy a paměti.“

Azhure zírала. „Odkud to víš?“

„Jsi tím ostrovem uchvácená už od chvíle, kdy sis vzpomněla na Niažinu radu, že na Chrámové hoře najdeš odpovědi.“

„Ano, ale jde tu o něco víc.“

„Spiredore?“

Odvrátila se. Jak by mu mohla něco zatajit? Axisovi se při pohledu na její nádhernou tvář ve světle měsíce zadrhl dech v hrdle. Natáhl se a dotkl se pramínku vlasů, který jí spadl na krk.

„Ano, Spiredore. Když jsem tam byla, mluvila jsem s Vlčí hvězdou.“

Axis něco takového tušil. Ode dne, který strávila ve Spiredore, byla Azhure neustále zamyšlená.

„Řekl mi, že tam odhalím svoji moc.“ V krátkosti Axisovi pověděla, co jí Vlčí hvězda řekl o prstenu a moci, kterou představuje.

„No, doufám, že se ti na ostrově podaří odhalit alespoň část své tajemné minulosti, Azhure. Doufám, že zjistíš víc o tom, kdo jsi.“

Azhure si vzpomněla na výraz Vlčí hvězdy, když poprvé spatřil prsten. „Šokovalo ho, když u mě prsten našel, Axisi. Šokovalo.“

Axis ji objal paží kolem ramen. „Uklidňuje mě, že Vlčí hvězda může být překvapen.“

Azhure se o něj opřela a užívala si jeho tepla. „A stejně žasl i nad tím, že ho ty... my považujeme za zrádce z Proroctví.“

Axis se zamračil. „Věříš mu?“

„Ano,“ řekla. „Ano, věřím. Myslím, že to byl zrádce, kdo zorganizoval Gorgaelovu armádu.“

Axis mlčel. Tak dlouho předpokládal, že zrádcem z Proroctví, tím, kdo ho vydá napospas Gorgaelovi, je Vlčí hvězda. Ale pokud to nebyl on, pak kdo?

„Řekl, že zrádce už provedl svůj tah, že už je se svým pánem, ale konečnou zradu ještě nespáchal.“

Axis se zachvěl a napadlo ho, co ho v budoucnu asi čeká. „Azhure, Hvězdný poutník se bude chtít bezpochyby vydat na Ostrov mlhy a paměti s tebou.“

„Ach, Axisi! To snad ne!“ Azhure se Axisovi podrážděně vytrhla a odstoupila od okna. Poslední věc, kterou potřebovala, bylo, aby ji Hvězdný poutník obtěžoval.

„Axisi.“ Otočila se a zahleděla se na tmavou siluetu u okna. „Potřebuji zůstat na ostrově sama. Nepotřebuji tam Hvězdného poutníka!“

Axisovi se sice při její reakci ulevilo, musel však počítat s každou možností. A pokud tažení na sever nedopadne dobře...

„Azhure, ať už se stane cokoli, sotva budeš sama. Jsou tam tisícovky pirátů. Kněžky Hvězdného řádu. Volný pád a Pěnice už jsou také v chrámu.“

Volný pád a Pěnice se tam odstěhovali téměř ihned po Axisově a Azhuřině svatbě. Od chvíle, kdy Volný pád vstal z mrtvých, se stále více oddával mystice a Pěnice byla osvobozena od povinností, aby ho mohla doprovodit. Nikdo už je nechtěl znovu rozdělit.

„A bezpochyby tam budou tucty ikarijských zaklínačů a možná i obyčejných Ikarii, kteří se v nejbližší budoucnosti na ostrov vydají. Azhure, ostrov bude brzy stejně zalidněný jako Carlon.“

„Ale... *Hvězdný poutník!*“ Azhure věděla, že po ní Hvězdný poutník stále hladoví, že se nikdy nevzpamatoval ze zklamání a ze vzteku, které v něm Azhure vzbudila, když si tehdy před osmnácti měsíci o Beltide vybrala Axise. Nikdy nepřestal dávat Azhure na vědomí, že po ní stále touží a že pokud se naskytne příležitost...

„Azhure.“ Axis k ní přistoupil a vzal ji něžně za ramena. „Věř, nebo ne, mám dobrý důvod, proč chci, aby tě Hvězdný poutník doprovodil.“

Podle výrazu její tváře poznal, že mu nevěří nebo nechce věřit.

„Nebudu u porodu, láska. A ty víš, že bez někoho s ikarijskou krví, kdo by dětem při porodu pomohl, můžete všichni tři zemřít.“

Ikarijské děti byly při vědomí dlouho předtím, než se narodily, a samotný porod je velmi děsil, proto potřebovaly někoho, kdo by s nimi při porodu mluvil. Rivkah při Axisově narození málem zemřela, protože s ní Hvězdný poutník nebyl.

„Do té doby se už určitě naučím používat svoji moc,“ řekla Azhure. „Budu s nimi mluvit sama.“

„A co když ne? A i kdyby ano, oba moc dobře víme, že nás naše děti nemají nijak v lásce. Poslechny by tě? Poslechni si je!“

Odmlčeli se a vcítili se do odporu a nenávisti, které z nenarozených dvojčat vyzařovaly. Tyto pocity s každým dnem sílily.

„Když se mi podařilo prolomit zábranu ve tvé mysli, zažily s námi věci, které je musely vážně ranit,“ řekl Axis. „Pokřivilo to způsob, jakým nás vnímají.“

„Ale proč nenávidí mě?“ řekla Azhure a položila si ruku na břicho. Bylo to nespravedlivé, protože ze všech sil bojovala, aby je během dlouhého, těžkého a osamělého těhotenství udržela naživu. Kolikrát je mohla nechat prostě uniknout ze svého těla?

Axis dlouho mlčel. „Protože jsi mi odpustila a rozhodla ses mě dál milovat,“ řekl nakonec velmi tiše. „*Proto* ti nemohou odpustit.“

Azhure na něj hleděla. Instinktivně věděla, že má pravdu, ale přesto vysvětlení nenáviděla.

„A *proto* s sebou potřebuješ Hvězdného poutníka, Azhure. Už teď jim každý den hodinu či dvě zpívá. Mají ho rády, věří mu a poslechnou ho. Ztraceně! Žádám tě, abys připustila Hvězdného poutníka k porodu, ne kvůli němu nebo kvůli dětem, ale kvůli *sobě*!“

Axis vzal její tvář do rukou. U hvězd! Jak obtížné to bylo vyslovit, ale nebylo vyhnutí. Možná už jim nezůstalo mnoho času a Axis ze sebe nedokázal setřást hrůzu z blížící se katastrofy.

„Azhure, víš, jak moc tě miluji.“

Azhure se usmála. „Nemusíš mi to říkat, Axisi. Já...“

„Tiše, lásko, poslouvej, co ti chci říct. Existuje ještě jeden, mnohem důležitější důvod, proč chci, aby tě Hvězdný poutník doprovodil na Ostrov mlhy a paměti. Možná jsme se s Hvězdným poutníkem hádali a záviděli si, ale je to můj otec, mám ho rád a důvěřuji mu. Azhure, cítím, jak ve mně s každým dnem sílí pocit, že se blíží můj konec. Ne! *Poslouvej* mě. Nevím, jestli se mi podaří porazit armádu, která se seskupuje na severu. Dnes ráno jsme oba viděli, jak je

velká, silná a výkonná. Pokud se mi nepodaří rozvinout své schopnosti ještě před konečným střetem, pak se obávám, že budeme poraženi.“

„Ne, Axisi!“ vydechla Azhure hrůzou a vytřeštila oči, ale on pokračoval.

„Azhure, má moc je sice kouzelná, ale nemůže se rovnat tomu, čemu se musíme postavit. Sotva jsem si poradil s malým vojskem skraelingů, které Gorgael poslal na Psí planinu, a jeho současná armáda je pětisíckrát větší.“

„Axisi!“ zasténala Azhure zoufale a nenáviděla poráženecký stín v jeho očích. „Máš Beliala, Magarize, Ho'Demiho a letku...“

Axis se drsně zasmál. „Budou bojovat stejně statečně jako Jorge a stejně rychle také zemřou, Azhure. Pokud se mi tam na severu něco stane, pokud selžu...“

„Pak nebudu mít důvod dál žít.“

Sevřel ji pevněji. „Ne! Ty *musíš* žít. Kvůli mně, našim dětem a Tencendoru.“

Odmlčel se a následující slova pronesl jen s velkým přemáháním a se zatnutými zuby. „Azhure, pokud zemřu, dovol Hvězdnému poutníkovi, aby tě podpořil a miloval. Miluje tě a oba jste Úsvitové, takže spolu budete šťastní a on bude mým dětem dobrým otcem.“

„Ne!“ vykřikla Azhure, udeřila ho pěstí do hrudi a pokusila se mu vytrhnout.

Ale Axis byl mnohem silnější a držel ji pevně. „Ano, ano a *ano!* Budeš potřebovat radu, pomoc, sílu a lásku, a to všechno ti může Hvězdný poutník dát. Azhure, poslouvej mě,“ pronesl chraptivě. „Pokud zemřu, vyhledej útočiště v Koroleasu. Tam budeš v bezpečí. Budeš si moct napláňovat budoucnost – ať už bude jakákoli.“

Azhure plakala, ale ne nad budoucností, kterou plánoval pro případ své smrti, nýbrž nad odevzdaností v jeho hlase. Axis *očekával*, že zemře!

Po chvíli si ji Axis přivinul blíž, dlouho ji něžně kolébal ve stínech, které vrhal měsíční svit, a sto kroků pod nimi šplouchaly vody Grálového jezera.

11

Pokladnice bohů

Tu noc se sešli na opuštěném severním břehu Grálového jezera: nejstarší Jack, Zeherah, Ogden, Veremund a Yr.

Yr, která se chystala navštívit Pokladnici bohů.

Přišla na řadu první a ostatní jí záviděli, báli se o ni a truchlili pro ni. Byla ale nejmladší, nejsilnější a nejvitálnější, takže bylo jen správné, že půjde jako první. Čekala ji nejdelší cesta, ale přesto měla nejlepší šanci, že dosáhne cíle.

Stáli v řadě a využívali moc, které se jen zřídka kdy dotkli, aby se ukryli a zůstali nerušení.

Jack počkal, dokud se jim kulatý měsíc nevznášel mocně nad hlavami. „Je čas,“ řekl a ostatní si povzdychli.

„Čas,“ zopakovala Yr tiše.

„Čas,“ ozval se melodický hlas za nimi a pětice se otočila.

Yr vyhrkly do očí slzy. Byla vděčná a poctěna, že Prorok bude při tom, až přinese nejvyšší oběť.

Stál tam v celé své kráse, jak ho nikdo z nich, dokonce ani Jack, ještě nespatřil. Odhalil jim svá ikarijská křídla a oni spatřili, že Prorok je ikarijský zaklínač, jehož moc a velikost by pokořily každého, kdo by se mu odvážil postavit.

Téměř splýval s měsíčním svitem, protože měl na sobě stříbrné šaty, které mu těsně přiléhaly k tělu. Nikdo z nich podobnou látku ještě

nikdy nespátřil, byla jemně tkaná, stříbřitě šedá a v záhybech se modře leskla, kdykoli se pohnul. Za ním zářila velká stříbrná křídla.

Pětice se mu uklonila a on úklonu opětoval na projev díky za její služby. Vedli si dobře, lépe, než očekával, a oči mu zvlhly vděkem.

Kývl na Jacka – byl čas začít.

„Přítelkyně a sestro Yr,“ řekl Jack a jeho hlas byl stejně něžný jako vlnky, které jim šplouchaly u nohou. Ruce měl složené před sebou. „Není potřeba dlouhých proslovů. Celá naše služba směřovala k tomuto okamžiku, který nás zavede ke konečnému vzplanutí. Všichni jsme sloužili, jak nejlépe jsme mohli. Sledovali jsme, čekali, a od chvíle, kdy se Prorocství dalo do pohybu, také vedli. Sloužili jsme, jak nejlépe to šlo.“

Chvilí stáli mlčky, Prorok kousek za nimi.

„Ráda bych řekla několik slov,“ pronesla Yr nakonec. „Lituji tolika věcí,“ začala a upřela oči na stříbřité pablesky měsíčního světla na hladině Grálového jezera. „Tolika.“

Nikdo, a už vůbec ne Prorok, jí to nezazlival.

„Tolika,“ zopakovala téměř neslyšně. „Užívala jsem si života na povrchu, i když mě někdy svojí malicherností rozčiloval. Ale našla jsem si přátele, které musím nyní opustit. Nemohu se s nimi ani rozloučit, jak si zasluhují. Bude se mi po nich stýskat a budu jim chybět.“

Ostatní přihlíželi a v očích se jim třpytily slzy. Sdíleli její lítost. Nikdy, nikdy si nemysleli, že si na své cestě najdou přátele.

„Naučila jsem se také milovat,“ řekla Yr. „Bude mi scházet Hesketh a já lituji, že až se ráno probudí a zjistí, že jsem zmizela, nikdy se nedozví, co se se mnou stalo. Obávám se, že pro mě bude truchlit a celý život se ptát, proč jsem ho takovým způsobem opustila. Bude se ptát, jestli jsem v pořádku, jestli nepotřebuji jeho pomoc.“

Rty se jí zachvěly. „Není fér, že odejdu bez vysvětlení, bez rozloučení.“

Ostatní poslouchali a sledovali.

Yr se zhluboka nadechla a její rozechvělý dech prozradil hloubku jejích emocí a strachu. „Ze všeho nejvíce mi bude scházet mé zdraví,“ zašeptala.

Jack ji něžně políbil. „Poznáš mír, sestro Yr. Budeš první, kdo pozná tajemství prastarých bohů z hvězd.“

Ostatní přistoupili blíž, políbili ji a šeptem se s ní rozloučili. Po tvářích Ogdena a Veremunda tekly slzy. Znovu se s ní setkají, ale bude jiná a bude se dál měnit – už nikdy nebude Yr, kterou tak dlouho znali a milovali.

Nakonec postoupil vpřed Prorok a jeho stříbřitá zář je na okamžik oslnila. Něžně položil Yr ruce na ramena a políbil ji na ústa.

„Vždy tě budou milovat za oběť, kterou přinášíš,“ řekl. „A vždy budeš mít místo v mém srdci. Nemohl jsem najít nikoho lepšího.“

Yr se na něj usmála a po lících se jí kutálely slzy, tentokrát však spíše radosti než smutku.

„Yr.“ Usmál se a jí se nad jeho krásou zadrhl dech v hrdle. „Dnes v noci odhalíš jedno z velkých tajemství Grálového jezera, ale budeš k tomu potřebovat odvahu a sílu. Jsi připravena?“

„Ano, Proroku, jsem.“

Zvedl ruku a prohrábl jí světlé vlasy. „Na cestu, která tě čeká, budeš potřebovat moji sílu a dech, Yr.“

Znovu se naklonil blíž a mocně ji políbil.

Když ustoupil, Yřiny slzy byly tytam, vypadala energicky a sebejistě.

„Všechny jsem vás milovala,“ řekla a vydala se k vodě.

Shodila ze sebe šaty, na okamžik zůstala stát a nahá se koupala ve svitu měsíce. Potom zvedla paže nad hlavu, napnula celé tělo a roztáhla prosebně prsty. „Sestro Měsíci,“ vykřikla radostně, „ukáž mi cestu do Pokladnice bohů!“

* * *

Azhure zamumlala a ve spánku se přetočila. Probudila tak Axise, který ji chvíli ustaraně a pozorně sledoval, ale když opět tiše upadla do spánku, zavřel Axis oči a uvolnil se.

* * *

Na jediné zabušení srdce se nic nestalo, potom se měsíční světlo na vlnách zamihotalo, potměnělo a shluklo se v jediném místě ve vodě několik kroků před Yr.

„Děkuji ti,“ zašeptala a vrhla se do vody.

* * *

Plavala velmi dlouho a stále hlouběji a sledovala stříbrnou stezku měsíce. Vlasy se vznášely za ní a samy nyní stříbrně zářily, bystré oči měla otevřené dokořán a pohled upírala do hlubin. Voda okolo ní změnila barvu z modré na indigovou a na černou, jak se nořila hlouběji a hlouběji do tajemství Grálového jezera.

Plavala hlouběji, než by člověk dokázal, ale Yr přece jen nebyla člověk.

Plavala déle, než by mělo být možné, ale Prorok jí propůjčil svoji sílu a dech.

Plavala dokonce i tehdy, když už by to ostatní vzdali v přesvědčení, že se ztratili, protože Yr věřila, a to jí pomáhalo vše překonat.

A stříbrný svit jí stále ukazoval cestu a vedl ji do neznámých hlubin jezera.

* * *

Charonité znali legendu o bozích ještě starších, než byli ti Hvězdní, a o jejich daru v podobě Posvátných jezer. Za bouře, která trvala mnoho dní a nocí, přšel z nebe oheň a málem zničil všechn život. Když stateční lidé nakonec vystoupili z jeskyní, v nichž se před bouří ukryli, objevili jezera v místech, kde dříve žádná nebyla, a hory tam, kde dříve bývaly pláně. V úžasu na jezera hleděli, protože jejich vody tehdy byly čistší než dnes a jasně odhalovaly, co se na jejich dně nachází.

Říkalo se, že v hlubinách Posvátných jezer spí samotní bohové.

Nyní si na tyto legendy vzpomínali jen Charonité.

Ale Yr věděla něco, co ani Charonité ne, a věřila, proto plavala dál.

Zrovna když si myslela, že jí přece jen nebudou stačit síly, zahlédla ve tmě hluboko pod sebou světla. S cílem na dohled se jí vrátily síly, a to navzdory tomu, že ji bolely všechny svaly v těle a plíce křičely po vzduchu.

Prorocství už bylo tak blízko svému naplnění, že Yr plavala dál a vložila do posledních temp všechny zbytky sil, protože si byla jistá úspěchem.

Ano!

Pokladnice se nacházela přímo pod ní. Byla obrovská a téměř zcela zakrytá naplaveninami. Ze dna trčel jen její kulovitý vrcholek obklopený různobarevnými světly. Povrch měl hladký a šedivý a Yr věděla, že na silném světle vypadal stejně stříbrný jako Prorokův oděv nebo její vlasy.

Yr připlavala blíž a pátrala po otvoru, který se, jak věděla, v povrchu Pokladnice nachází.

Aha! To musí být ono! Yr přejela rukama po hladkém povrchu uzavřeného vchodu, až nahmatala kupoli barevných krystalů. Podle instrukcí, které jí Prorok dal před třemi tisíci lety, opatrně tiskla jeden po druhém jednotlivé drahokamy, naslouchala jejich tichému zvonění a obdivovala krásu jejich hudby.

Ta náhle utichla a kupole zapadla do povrchu Pokladnice. V následujícím okamžiku se otevřely kruhové dveře, za kterými zela černočerná tma. Yr byla vděčná, že se brzy bude moci konečně znovu nadechnout, proto mocně vykopla a vklouzla dovnitř.

Sotva vtáhla nohy dovnitř, kruhové dveře se za ní tiše zavřely a z komnaty se vzápětí, díky Prorokovi, začala vyprazdňovat voda. Yr se vyškrábala na nohy, zapřela se rukama o kolena a dlouho lapala po sladkém čerstvém vzduchu, zatímco se její tělo snažilo vzpamatovat ze svízelného ponoru.

Konečně byla tady a zcela zapomněla na smutek a lítost. Dýchala a odpočívala a rychle ji ovládalo sladké vzrušení.

Napřímila se a rozhlédla. Komnata byla malá a prostá, ale ve stěně naproti ní se nacházely další kruhové dveře. Zamířila k nim, promluvila zvláštním jazykem, kterým podle Proroka hovořili starověcí, a dveře se otevřely. Před ní se donekonečna táhla měkce osvětlená chodba a Yr do ní sebejistě a radostně vkročila.

Šla velmi dlouho a mýjela mnoho podivných věcí – pokoje, jeskyně, komory a další chodby – ale znala svůj cíl a nijak ji nelákalo tyto zázraky prozkoumat.

Mířila k velkému Zřídlu moci v samotném srdci Pokladnice.

Po nějakém čase uslyšela Yr melodickou píseň, kterou něco broukalo s téměř bezděčnou intenzitou, a poznala, že se blíží ke Zřídlu. Prorok jí řekl, že Zřídlo moci pohání magie, kterou kdysi ovládali staří bohové, ale Yr netušila, že bude tak krásné.

Nebo tak smrtící.

Zastavila se před otevřeným obloukem obklopeným světly. Uvnitř slyšela Zřídlo moci. Dokonce ani Hvězdná brána nezpívala tak nádherně.

Komnata byla kruhová jako tolik jiných věcí v Pokladnici a v jejím středu se nacházelo Zřídlo. Překvapilo ji, protože si myslela, že bude obrovské, bylo však relativně malé, v obvodu sotva dvakrát větší než buclaté tělo. Sahalo jí do pasu a zářilo zlatou mocí uvnitř.

Přistoupila k němu, chvíli hleděla do jeho zlatého nitra a poslouchala hudbu. Potom si povzdychla, opřela se o jeho okraj a vrazila ruce a tvář do moci, která ji volala.

* * *

Když Yr vyplavala znovu nad hladinu, čtveřici na břehu napadlo, že se vůbec nezměnila. Jakmile se ale přiblížila, spatřili, jak se její modré oči třpytí prazvláštní, oslnivou mocí.

Toužili se jí dotknout, věděli ale, že jediný dotyk by znamenal smrt. A tak se smutně usmáli, kývli a tiše se obrátili k odchodu.

Yr sebrala své šaty a ve vzdálenosti čtyř nebo pěti kroků je následovala.

Pomalů se vydali na východ.

12

Sbohem

Ulice Carlonu už od rána okupovaly davy lidí. Dnes se Jeho Veličenstvo Axis, Muž z hvězd Tencendoru, vydá v čele armády na sever porazit Ničitele Gorgaela. Jakmile splní, co mu bylo předurčeno, všichni si budou dobře žít a navěky se smát a radovat.

Vzrušení ve vzduchu bylo téměř nesnesitelné. Na domech a obchodech se třepotaly pestrobarevné vlajky, lidé se vykláněli z oken a pouliční muzikanti se marně snažili bavit dav.

Armáda čekala ve spořádaných liniích na polích před městskými hradbami. Tito muži žádné vzrušení necítili, protože většinu vojska tvořili veteráni zocelení válkami s Gorgaelem nebo mezi sebou navzájem. Ale všichni do jednoho byli hrdí na to, že tu mohou být, a byli připraveni za Muže z hvězd bojovat a zemřít. Jádrem armády tvořilo dvanáct set bývalých Sekerníků, kteří dlouhá léta bojovali po Axisově boku. Jejich řady pak rozšiřovaly různorodé jednotky od Ysgryffových rytířů, tiše cinkajících Ravensbundanů, acharské pěchoty, arcenské milice, různých šermířů, kopiníků a píkařů až po Azhuřiny lučištníky. Bez ikarijské letky, která měla vyrazit na cestu až následující den, čítala armáda dobře třicet tisíc mužů. Všichni byli působivě oděni do šedého a hrudě jim zdobilo krvavě rudé slunce.

Uniformy byly podobně jako vyprázdňené prádelní koše dalším z mnoha malých zázraků, které v poslední době ovládly Carlon. Axis se

vždy snažil obléct muže do stejnokrojů, proto když Azhure dorazila asi před rokem do Sigholtu, poručila švadlenám, aby se pustily do práce. Ale v posledních měsících se Axisova armáda rozrostla do nevídaných rozměrů, obzvláště poté, co se na jeho stranu přidalo sedm nebo osm tisíc vojáků z Borneheldovy poražené armády, takže nebylo dost času ani dost materiálu na nové uniformy.

Když se ale dnes ráno vojáci probudili, v nohách lůžka každého z nich ležela pečlivě složená uniforma. Všem stejnokroje dokonale padly a všechny byly označeny správnou hodnotí, přestože to bylo naprosto nevysvětlitelné.

Posel, naprosto bezdechý vzrušením, přinesl zprávu o tomto zázraku Muži z hvězd, který zrovna snídal se Zaklínačkou. Axis se otočil k Azhure.

Povytlhl obočí, ale jinak se tvářil bezvýrazně.

Azhure zrudla a zadívala se ven z okna. Po chvíli tiše promluvila.

„Včera v noci jsem měla sen. Zdálo se mi, že na polích před hradbami Carlonu vidím nastoupené velké vojsko. Všichni vojáci měli na sobě dokonale padnoucí šedé uniformy s krvavě rudým sluncem na hrudi. A litovala jsem, že jsme neměli čas podobně vybavit celou naši armádu.“

Axis se na ni dlouze zahleděl. „Pak se modli, aby se ti zdálo o mém vítězství,“ odpověděl nakonec chraptivě a Azhure k němu obrátila toužebný pohled.

„A ty se modli, abych se naučila své sny ovládat,“ řekla, „a já si pak nechám zdát o tvém vítězství.“

Ikarijská letka oděná do černého obsadila všechny balkóny a římsy paláce. Tváře měli bezvýrazné a křídla lehce roztažená, aby je čechrál vánek. Přišli se rozloučit s velitelem letky a jeho pozemní silou, brzy se k nim ale znovu připojí. Několik perutí už odlétlo do podhůří Západních hor, aby se pokusilo najít hordu skraelingů, která se podle informací měla nacházet někde v Aldeni.

V paláci stály Azhure s Rivkou a Cznou u stájí a chystaly se dát sbohem manželům. Czně nebylo ještě devatenáct a stále si pamatovala hrůzu, kterou zažívala u Bedwyrské pevnosti, když nevěděla, co se s Belialem stalo. Chvěla se, jak se snažila ovládnout emoce.

Azhure se natáhla a vzala ji za ruku. Měla Caznu ráda, a to nejen proto, že jako Ysgryffova dcera patřila k Azhuřině rodině – Azhuřina matka Niah byla Ysgryffovou nejstarší sestrou.

„No tak, Cazno, usměj se na manžela. Neměla bys ho vyprovázet slzami.“

Cazna roztáhla ústa v napjatém úsměvu. Zoufale Beliala milovala a děsila se nebezpečí, do kterého se vydával. Přemýšlela, jak se mohou Azhure s Rivkou tak ovládat.

Zbýlé dvě ženy se s manžely rozloučily už dříve v soukromí. Rivkah byla nyní oficiálně Magarizovou manželkou, protože složili manželské sliby den poté, co se Axis oženil s Azhure. Nikdo ze svědků netušil, že se Rivkah s Magarizem neusmívají jen proto, že se milují, nýbrž i proto, že sňatek byl pouze obnovením jejich slibů. Kdysi dávno jako pošetilé děti podplatili seneschalského bratra a ten je oddal sotva den předtím, než král poslal Rivku na sever, kde se provdala za vévodu Searlase z Ichtaru.

Azhure chlácholivě stiskla Cazně ruku a dívka se vzchopila. Cazna byla nesmírně krásná, velmi se podobala Azhure a dospěje ještě do větší krásy. Azhure se modlila, aby Belial dal dívce lásku, kterou si zaslouží.

Ve dveřích o kus dál se ozvaly kroky a ženy se napjaly. Axis a velitelé jeho pozemních sil, Belial, Magariz a Ho'Demi, vyšli na nádvoří a pláště za nimi vlály, jak si nasazovali jezdecké rukavice. Mlčeli a tvářili se pochmurně. Arne je v těsné blízkosti následoval a oči upíral na Axisova záda. Čekal na ně malý průvod sta ozbrojenců na koních se standartami a trubkami – předvedou divadlo, které uspokojí davy v ulicích.

Ho'Demi se vydal ke koni a Azhure se na něj zadívala. Záviděla jeho manželce Sa'Kuye, která doprovodí manžela do války.

Axis se u žen zastavil. Už si s Azhure řekli vše, co potřebovali, ale Axis nemínil promarnit jedinou příležitost pokochat se její krásou.

Nevěděl, jestli ji ještě někdy spatří.

„Přeji ti hodně štěstí,“ řekl jen, naklonil se blíž a lehce ji políbil na rozloučenou.

Já tobě taky.

Magariz a Rivkah se rozloučili stejně krátce, ale Belial se zdržel, aby Cazně něco pošeptal. Kývla a usmála se, poté se Belial připojil k

ostatním. Rychle nasedli, koně se netrpělivě roztančili na dláždění a Axis obrátil Belagueze, aby naposledy pohlédl na Azhure.

Přežiješ! zašeptala v duchu, Axis na ni tvrdě pohlédl a krátce kývl.

Nemohu se dočkat, až tě znovu spatřím.

Potom otočil Belagueze k bráně do ulice a zabořil mu paty do boků. Hřebec si vzrušeně odfrkl a s ostatními v patách vyrazil z brány. Dav je zdravil hlasitým výskotem.

* * *

Azhure tam nějakou dobu stála a srdce jí divoce bušilo, potom se obrátila a vydala se zpět do paláce. Zamíří rovnou do svých komnat, protože se nedokázala dívat, jak odjíždí.

Když zvedla oči, uviděla, že ve dveřích stojí Hvězdný poutník a hledí na ni.

13

Nahoře a dole

Faraday s Embeth mířily pomalu do Tare a cestou narazily jen na několik pasáků ovcí a prasat. Faraday zůstala v Tare sotva dva dny. Embeth ji prosila, ať zůstane déle, ale vzpomínky na Axise byly příliš živé a Faraday jim toužila uniknout co nejrychleji. A kromě toho čím dál na východ jela, tím neodbytnější bylo nutkání pustit se do výsadby sazenic z Čarovného lesa. A tak se Faraday s Embeth v slzách rozloučila a jen s oslíky se vydala do Lesa mlčenlivé ženy.

Poprvé v životě se Faraday ocitla skutečně sama a samota na ni s každým dnem doléhala stále drtivěji, až ji skoro nedokázala snést. Každou noc bojovala u osamělého ohýnku se slzami.

„Matko!“ mumlala si pro sebe jednou v noci. „Čekají tě dlouhé měsíce, kdy budeš osazovat zapadlé části Tencendoru. Copak budeš po celou dobu fňukat jako dítě?“

Ráno třetího dne po odchodu z Tare vysvobodili Faraday z osamění tři ikarijští zaklínači. Ale i jejich společnost se ukázala být dvousečným mečem.

Zaklínači ji pozdravili ze vzduchu, potom se snesli k zemi, aby si s ní promluvili. Faraday je poznala, protože se s nimi setkala během osmi dnů, které strávila s Axisem v Carlonu – Jasná hvězda Hnízdo, Hvězdný svit Dobrosrdce a Bledá hvězda Lomkřídlo. Hovořili spolu skoro hodinu a zaklínači se divili, co dělá tak daleko na východě sama.

„Vydala jsem se splnit úkol, který mi přidělilo Proroctví,“ řekla Faraday a zaklínači kývli. Věděli, že Faraday je Přítel stromů.

Zaklínači byli na cestě zpátky do Carlonu z Kapradinových pahorků, kde se podíleli na odkrývání ikarijských měst, a velkoryse Faraday nabídli, že pokud někdy do pahorků – nebo do Minaretových vrchů, jak jim nyní říkali – zavítá, může zůstat s Ikarii.

Faraday si společnost zaklínačů užila, ale přesto byla ráda, když se s ní rozloučili a odlétli na západ k Tare. Jejich přítomnost jí příliš živě připomínala falešné štěstí osmi dnů v Carlonu a její konečnou ztrátu.

Odpoledne pátého dne po odchodu z Tare se Faraday přiblížila k Lesu mlčenlivé ženy, ovládla ji ale tak hluboká deprese, že se musela doslova nutit jít dál. Během posledních dvou dnů naprosto ztratila chuť k jídlu a dál šla jen proto, že věděla, že kdyby zůstala v táboře, zabalila by se jednou v noci do přikrývek a už se neprobudila.

Asi padesát kroků od temné linie stromů se Faraday zastavila, opřela se o osla a mdle se zahleděla na les. Ledový vítr jí pronikal pláštěm, ale Faraday ho sotva cítila. Byla unavená, tak unavená, a uvažovala, jestli se má utábořit před lesem a vejít do něj až ráno, nebo zariskovat a vydat se dál potmě. Slunce pomalu mizelo v mracích na západě.

Rozhodli za ni osli. Zvíře, o které se opírala, udělalo jeden krok kupředu, pak další a nutilo ji ho následovat, zatímco osel za ní ji pošťuchoval vpřed hlavou. A tak se oslíkům nakonec podařilo ji s velkým přemáháním dotlačit až do Lesa mlčenlivé ženy.

Jakmile Faraday do stinného lesa vstoupila, stromy jí ihned dodaly útěchu. Když ji sem Jack kdysi dávno přivedl, stromy jí odhalily vidinu, ve které, jak si tehdy myslela, spatřila Axisovu smrt. Tehdy se strašlivě vyděsila, ale nyní, když mířila po stezce k pevnosti, jí zpěv stromů připadal radostný a soucitný, krásný, vášnivý a plný života.

Sotva Faraday píseň zaslechla, po tváři se jí rozlil úsměv a samota a deprese zmizely. Po padesáti krocích se pustila oslovy hřívy a šlo se jí hned lehčeji.

„Jste krásní!“ zvolala, sepnula ruce a radostně se zatočila. „Tak krásní!“

Jednoho dne, pomyslela si nadšeně, bude podobně zpívat většina východního Tencendoru. Když kdysi dávno vjeli do lesa Válečná sekera Axis, jeho Sekerníci a bratr Gilbert, připadal jim tmavý a

stísněný, ostré větve jim bránily v jízdě a škrábaly je do tváří a rukou, kořeny se vydouvaly ze země a podrážely kopyta koní. Axis byl možná Muž z hvězd, ale v té době ho ještě stále ovládaly lži Seneschalu a doprovázel ho odporný Gilbert, který se od lží nikdy neosvobodí. Les nechal muže jít, až když je během sta kroků připravil o sekery.

Ale žena, která nyní hopkala stezkou k pevnosti, byla Faraday Přítel stromů, milovaná Matky a všech tvorů v Posvátném háji. A tak jí stromy radostně zpívaly a les se zdál prostorný a plný světla a vítal ji jako samotný Čarovný les.

Axisovi a jeho společníkům trvalo skoro den, než k pevnosti dorazili, ale Faraday se zdálo, že uběhla sotva hodina, když mezi stromy spatřila zlatou zář Kotlíkového jezera.

V úžasu se na břehu jezera zastavila a prohrábala magickou zlatou vodu, která zanechala její ruku zcela suchou. Asi ve čtvrtině cesty okolo jezera stála pevnost ze světle žlutého kamene a Faraday se usmála, protože její okna teple zářila a dveře zely vábivě dokořán. I z dálky cítila, že ji pevnost nejen očekává, nýbrž že po ní doslova touží.

U pevnosti odsedlala Faraday oslíky a ti hned odklusali za budovu, kde bezpochyby najdou teplou stáj a oves. Faraday vstoupila do pevnosti a ztuhla úžasem.

Timozel s Axisem jí vnitřek věže popsali, ale to, co pevnost ukázala Faraday, se od jejich popisu naprosto lišilo. Obrovská kruhová místnost byla vybavená pohodlným nábytkem, hlubokými křesly a pohovkami potaženými pestrobarevnými látkami. Stoly, židle, knihovny, truhlice a skříně byly vyrobeny ze světlého dřeva a lampy a svícny z naleštěné mosazi. A vše doplňovaly pestré přikrývky a husté koberce. Na jedné straně místnosti stálo lůžko se sloupky, vyšívaným přehozem a péřovými polštáři. Na druhé straně komnaty se nacházela kuchyň, na kamnech začínala pískat konvice a na stole bylo prostřeno jídlo. Ve středu místnosti praskal v okrouhlém ohništi, ze kterého měděný komín odváděl kouř, vesele oheň. Po jedné jeho straně stála velká bedna s borovicovými a jabloňovými poleny.

Faraday vešla s vykulenýma očima a rukama přitisknutýma na ústa hlouběji do pevnosti a cítila se nesmírně milovaná.

Celý týden ji pevnost utěšovala a pečovala o ni. Faraday se potřebovala uzdravit a načerpat odvahu a sílu. Když tedy dorazila, pojedla, oblečená si vlezla do postele – byla tak vyčerpaná, že neměla

dost sil ani na to, aby se svlékla – a spala skoro osmnáct hodin. Po probuzení zjistila, že má na sobě teplou flanelovou noční košili a růžové ponožky a na kamnech opět píská konvice. Vedle konvice ležela pánev s míchanými vejíčky a slaninou k snídani. Na stole pak našla chléb, mléko a husté zlaté máslo na bílém porcelánovém talířku.

Ten den nedělala Faraday nic, než že spala a jedla – kdykoli se probudila, čekalo na ni čerstvé jídlo – ale následující dny strávila v Posvátném háji a v Uřině zahradě.

Osmý den se Faraday rozhodla strávit odpočinkem v pohodlí pevnosti. Možná prozkoumá horní patra a přečte si některé z ikarijských textů, které tady prý Ogden s Veremundem uchovali. Faraday věděla, že bude muset pevnost brzy opustit. Už se naučila skoro všechna jména sazenic v Uřině kouzelném semeništi, a jakmile si vryje do paměti poslední, bude se muset vydat dál na východ – a začít vysazovat nový les.

Ale prozatím se Faraday uvelebila v křesle a zavrtěla u ohně s nesmírným potěšením prsty u nohou. Upadla do dřímoty a pevnost kolem sebe sotva vnímala.

Náhle se ale s trhnutím probudila a zamrkala.

Někde velmi, velmi blízko cítila Azhure.

„Azhure?“ řekla Faraday a promnula si oči. „Azhure, jsi to ty?“

Cítila se zmatená, ale ani trochu se nebála.

* * *

Azhure přepadla skoro stejně hluboká deprese, jakou cítila Faraday, když dorazila k Lesu mlčenlivé ženy, proto požádala kapitána palácové stráže Hesketha, aby ji odvezl přes jezero ke Spiredore. Azhure z celého srdce toužila uniknout z uzavřeného carlonského paláce. Královské komnaty, které byly tak krásné a plné útěchy, když je sdílela s Axisem, jí nyní připadaly osamělé a studené.

Hvězdný poutník jí dělal neustále společnost. Volný pád pobýval na Ostrově mlhy a paměti, a proto byl Hvězdný poutník nejvýše postaveným Ikarii v jižním Tencendoru a účastnil se většiny diskusí a rozhodnutí týkajících se přesunu ikarijského národa na jih. Jako dědeček Caeluma a nenarozených dvojčat trávil také čas cvičením

Axisových a Azhuřiných dětí. Večery nebo brzká rána, kdy Hvězdný poutník přicházel do Nefritové komnaty, sedával vedle Azhure a s rukama na jejím vystouplém břichu zpíval dvojčatům, byly pro Azhure velmi nepříjemné. Vzpomněla si na Axisovu prosbu, aby se provdala za Hvězdného poutníka, kdyby se mu něco stalo, a přemýšlela, jestli otci něco řekl. Tvář ani myšlenky Hvězdného poutníka jí nic neodhalily, a kdykoli se ocitl v její společnosti, choval se nesmírně zdvořile, ale Azhure se nedokázala zbavit pocitu, že Hvězdný poutník stále doufá, že se jí jednou bude moci dotknout intimněji.

Cestou přes Grálové jezero tedy Azhure přemýšlela, že bude velmi příjemné strávit odpoledne ve Spiredore. Existovala sice možnost, že by se mohl objevit Vlčí hvězda, ale Azhure si ho nijak nepřála vidět a doufala, že pokud dá své pocity při příchodu do věže jasně najevo, bude se Vlčí hvězda držet dál – ať už dobrovolně, nebo díky zásahu Spiredore.

Azhure si s sebou vzala Caeluma, protože v průběhu posledních dní nestrávila s milovaným synem tolik času, kolik si přála. Do malé veslice se vecpalo také sedm alauntů, a to včetně Sicaria. Tiše se za ní plížili chodbami paláce a stejně tiše, ale odhodlaně pak vskočili do loďky. Hesketh šťavnatě zaklel, ihned však zahanbeně poprosil Azhure o prominutí.

Chudák, pomyslela si Azhure, když se blížili k molu u Spiredore. Vypadá to, že má ještě černější náladu než já. Před týdnem Yr a ostatní Strážci znenadání zmizeli a Azhure, Axisovi i všem ostatním, kdo o Proroctví věděli, dělал jejich náhlý a tajný odchod velké starosti. Hesketh, který choval hluboké city k Yr, na tom byl možná nejhůře ze všech a Azhure napadlo, že ho jednou pozve, aby s ní poobědval. Možná si jen potřeboval promluvit.

A možná, řekla si Azhure, když jí Hesketh pomohl z loďky a alaunti vyrazili přes trávu ke Spiredore, prostě potřebuje Yr.

Věž byla uvnitř příjemně chladná a Azhure se usmála, když se opřela o zavřené dveře. Alaunti prolezli všechny tajné kouty, které našli, a Azhure napadlo, že toho v tajuplné věži mohou hodně objevit.

Půjdeme na střechnu, mami?

Azhure vycítila z Caelumových myšlenek obavy. Její syn ani ona neměli na střechnu Spiredore zrovna nejlepší vzpomínky.

„Někdy jindy, Caelume. Dnes ne. Jsem příliš unavená, než abych šplhala až na střechnu.“

Tak co tady budeme dělat?

Azhure zaváhala. Uvažovala o tom, když včera v noci nemohla usnout. Bylo jí do pláče, protože lůžko jí připadalo příliš prázdné a z dětí v jejím lůně sálal chladný nezájem, a tak se rozhodla, že dnes začne experimentovat s věží. Odhalí, jak velkou má moc.

Doufala, že dělá správnou věc. Co když se opravdu *ztratí*?

Zastavila se pod schodištěm, rukou sevřela sloupek zábradlí a přivolala k sobě alaunty.

Když se shlukli okolo ní, znovu si vzpomněla na slova Vlčí hvězdy.

Ještě než vstoupíš na schody, musíš se rozhodnout, kam chceš jít, a schodiště už tě zavede na místo.

„Chci tam, kde najdu útěchu,“ řekla a začala stoupat vzhůru.

* * *

Pocit, že Azhure je někde poblíž, byl tak silný, že se Faraday naklonila vpřed, poposedla a připravila se vyskočit na nohy.

„Azhure? Azhure? Kde jsi?“

* * *

Azhure? Azhure? Kde jsi?

Sotva Azhure zaslechla Faradayin hlas, zůstala stát, otočila se a zahleděla se do výšek nad sebou. Schodiště se točilo mezi šíleně nakloněnými balkóny a Faraday tak mohla být kdekoli.

„Faraday?“ zavolala. „Faraday?“ Co dělala Faraday ve Spiredore?

Azhure si vykasala sukně a začala stoupat co nejrychleji vzhůru. Caeluma přitom tiskla tak silně, až zrudl v obličeji. Sicarius otevřel tlamu a Spiredore se rozlehlo jeho vytí.

* * *

Faraday uslyšela Azhuřino volání a vyskočila z křesla. „Azhure!“ Zdálo se jí, že zaslechla slabé vytí psů.

Zadýchaná vzrušením a námahou dorazila Azhure na širokou podestu. Zastavila se a zmateně se otočila. Dál už žádné schodiště nevedlo! Co to má být? Slepá ulička?

„Faraday?“ vykřikla. „Nemohu tě najít! Slyšíš mě? Kde jsi?“

Vrátila se na schodiště a zamířila zpět dolů, protože si byla jistá, že musela minout východ.

Faraday uslyšela na točitém železném schodišti vedoucím do vyšších pater pevnosti kroky. Pospíšila si k jeho patě, vzrušeně se smála, držela se zábradlí a hleděla vzhůru.

Ze zatáčky schodiště vyrazil velký světlý pes a protáhl se kolem ní následován šesti dalšími. Pak se opět rozhostilo ticho přerušované jen nehluchými kroky někde nahoře.

„Azhure!“ Vzápětí jí do náruče vstoupila Azhure. Tvářila se užasle a nesmírně šťastně.

Faraday ji pevně objala, nadšeně se rozesmála a několik následujících minut se ženy jen smály a plakaly.

„Jak jsi se sem dostala?“ zeptala se Faraday nakonec.

„Kde to jsem?“ zeptala se v tu samou chvíli Azhure. *Jak jsem se sem dostala? Dokáže mě snad Spiredore přenést z místa na místo jako Axise jeho zaklínačská moc? Je snad Spiredore... dveřmi?*

„Jsme v Pevnosti mlčenlivé ženy, Azhure. Pojd', posad' se k ohni. Uděláme si pohodlí a promluvíme si.“ Zavěsila se do Azhuřiny paže. „Podívej! Pevnost už nám připravila čaj.“

Faraday ji vedla ke gauči a Azhure se rozhlédla po pohodlně zařízené komnatě – a všimla si, že u kamen v kuchyni stojí sedm misek se žrádlem. Alaunti už do nich zabořili čenichy.

Azhure rychle pověděla Faraday o tajemných silách Spiredore.

„Magické pevnosti musí být nějak propojeny,“ řekla Faraday a usmála se. „Ale neztrácejme čas řečmi o pevnostech. Dovol, ať si přitulím Caeluma.“

Caelum k ní vztáhl ručky, protože byl ze setkání s Faraday téměř stejně nadšený jako jeho matka. Ta žena zachránila jeho maminku, zatímco ostatní jen marně lomili rukama.

Faraday vzala chlapce do náruče a tiše na něj mluvila a Azhure se zatím otočila k nízkému stolu vedle gauče a nalila jim čaj. Sedíme tady jako obyčejné hospodyně, mluvíme o dětech a receptech a nikdo by nepoznal, že nás obklopuje magie nebo že milujeme stejného muže, který nám oběma přinesl tolik trápení.

Alaunti vyprázdnili misky, vrátili se k ohni, natáhli se na zem a dokonale tak ženy obklíčili.

„Azhure,“ řekla nakonec Faraday, aniž by vzhlédla od Caeluma v klíně. „Axis. Je...?“

„Ještě to odpoledne se se mnou oženil,“ řekla Azhure co nejlaskavěji, i když věděla, že se každé slovo zařízne Faraday hluboko do srdce.

„Ach,“ řekla Faraday a vzhlédla. „To jsem ráda.“ Potom se jí překvapivě rozlil po tváři zářivý úsměv. „Za ty roky zlomil tolik srdcí, že jsem ráda, že si ho konečně někdo získal.“

„Ano. Podívej, dal mi tenhle prsten.“

Zajímalo ji, jestli ho Faraday pozná, ale ta jen vykřikla nad jeho krásou. Po chvíli se však zamračila.

„Cítím z něj moc.“

„Prý patřival první zaklínačce, matce Ikarii, Charonitů a Achařanů.“ Azhure zkroutila kysele rty. „Teď lidé nazývají Zaklínačkou i mě, ale já si nejsem jistá, jestli se mi to líbí. Doufám, že mě nezadusí osobnost patnáct tisíc let staré ženy.“

Faraday ji chláholivě poplácala po ruce. „Vidím před sebou Azhure, ne ducha dávno mrtvé čarodějky.“

„Hm, Vlčí hvězda říkal, že se nemusím bát, že by se mě prsten pokusil ovládnout. Říkal, že si mě prsten vybral, protože mě považuje za hodnou toho, abych ho nosila. Prý u mě našel domov. *On sám* se ho ale bojí.“

Vzhlédla a Faradayina šokovaná, bílá tvář ji překvapila.

„Vlčí hvězda?“

„Ach,“ řekla Azhure, protože si vzpomněla, že Faraday o jejím poutu s Vlčí hvězdou neví. „Poslouchej.“ A pověděla jí vše, co se od jejího odchodu z Carlonu seběhlo.

„Takže se vydáš na Ostrov mlhy a paměti?“ zeptala se Faraday nakonec.

„Asi do týdne. Nemůžu se dočkat, až odhalím jeho tajemství.“ Azhure pověděla Faraday o pádu Jervois a Axisově pochodu na sever. „Myslím, že cesta na ostrov mi přinese útěchu. Palác je teď tak prázdný, když je Axis pryč.“ Odmlčela se. „A Strážci také zmizeli.“

Faraday odložila šálek a ostře na Azhure pohlédla. „Strážci *zmizeli*? Co tím myslíš? Šli s Axisem?“

„Ne. Zmizeli den předtím, než Axis vyrazil na sever. Nikdo neví, kde jsou. Nikdo.“

Faraday zneklidněla a na několik minut se zadumala. Rozrušila je snad svým káráním a slzami natolik, že zmizeli? Byla si jistá, že Strážci zůstanou s Axisem.

Azhure si vzpomněla na Dru-Beorhovu zprávu. „A mám ještě další zneklidňující zvěsti, Faraday. Gilbert s Morysonem byli viděni, jak míří na východ. Buď opatrná. Nemohu se zbavit tušení, že ti chtějí ublížit.“

Mohu tě pouze varovat, pomyslela si Azhure, když si Axis myslí, že bys ozbrojenou stráž nepřijala.

Faraday si dělala takové starosti se zmizením Strážců, že nad Morysonem a Gilbertem jen mávla rukou. „Ti dva by se zmohli tak akorát na kázání, Azhure. Ale děkuji za varování. Tak,“ vrátila Caeluma matce a usmála se. „Chci ti ukázat skutečný zázrak a zázračný lid. Ale myslím, že psy budeš muset asi nechat tady u ohně.“

Jak si tak spolu povídaly, Faraday napadlo, že by mohla vzít Azhure do Posvátného háje. Svatí a možná i sama Matka by mohli sice protestovat, ale nakonec šlo přece jen o její rozhodnutí.

„Pojď,“ řekla, vstala a napřáhla ruku. Faraday opatrně překročila spící psy a odvedla Azhure i se synem do Posvátného háje.

* * *

Azhure s Caelumem byli naprosto uchvázeni, když je obklopila napřed Faradayina moc, poté Matčin smaragdový oheň.

Mami! vykřikl Caelum, naklonil se vpřed a napřáhl ručky, jak nejdále mohl.

Azhure ho automaticky sevřela pevněji, ale jinak mu nevěnovala pozornost. Když Faraday léčila Azhuřina záda, popisovala jí, jaký je to pocit procházet smaragdovým světlem a dívat se, jak se mění, jak z něj vystupují stromy a nebe v Posvátném háji.

Nyní to Azhure zažívala na vlastní kůži.

Aniž by vycítila změnu, kráčela najednou Azhure po stezce vysypané měkkým borovicovým jehličím, po stranách rostly stromy a na nebi nad její hlavou tančily věčný tanec hvězdy. Hleděla na ně a uvědomovala si, že vidí, jak se pohybují.

Nakonec sklopila oči, pohlédla do strany a uviděla, že Faraday má na sobě háv, jaký nikdy dřív nespatřila. Připomínal jí smaragdové světlo, jak se totiž Faraday pohybovala, tmavnul a světlal a měnil barvy ze smaragdové na modrou, fialovou a hnědou a zpátky na smaragdovou.

Také Faraday jako by se změnila. Byla mocnější, sebejistější a mnohem, mnohem krásnější.

„Jsi si jistá, že sem mohu?“ zeptala se Azhure, protože si nebyla jistá, jak ji tady uvítají. „Avar mě odmítli přijmout a druidy,“ vzpomněla si na Barsarberin chlad, „by asi rozčílilo, kdyby zjistili, že jsem navštívila Posvátný háj. Nelíbila se jim moje násilnická povaha.“

Ale Faraday to nijak nezneklidnilo. „Přijmu za tebe zodpovědnost,“ řekla. „Teď tiše. Vidíš? Vstupujeme do samotného háje. Brzy se dozvíš, jak na tebe Svatí pohlíží.“

Když Faraday vtáhla do háje Axise, aby se stal svědkem Raumovy proměny, téměř ihned vycítila odpor stromů. Kvůli Faraday ho tolerovaly, ale rozhodně ho neměly rády. Nyní ale Faraday nic podobného necítila. Obklopila ji láska a nadšení, kterými háj obvykle vítal ji.

„Nic neříkej, dokud tě neosloví,“ řekla Faraday a Azhure kývla a doufala, že se Caelum bude chovat slušně. Ještě nikdy nebyla vystavena takové moci, jakou cítila tady, žasla nad ní, ale zároveň ji děsila. Když vstoupili do středu háje a vysoko nad nimi se tyčily obrovské stromy, Azhure cítila, jak ji zpod tmavých větví pozorují podivné oči.

Pohlédla přímo před sebe... a vyskočila. Kráčel k ní ten nejúžasnější – a nejděsivější – tvor, jakého kdy spatřila. Měl nádhernou hlavu jelena a svalnaté mužské tělo a Azhure poznala, že

má před sebou jednoho ze Svatých, magického tvora, ve kterého se po smrti proměnili avarští druidové.

Byl tady i Raum?

Ale tento Svatý nebyl Raum. Nebyl to úplný jelen, měl ale stříbrný kožich, který se mu táhl přes ramena do půlky zad, a Azhure si instinktivně uvědomila, že patří ke starším Svatým.

„Zdravím tě, Příteli stromů,“ řekl stříbrný kožich, sklonil se a otřel se tváří o Faradayinu.

Normální řeč Azhure překvapila a podařilo se jí vzchopit jen okamžik předtím, než se k ní Svatý otočil.

„Svatý,“ řekla Faraday. „Přivedla jsem přítelkyni, Azhure Úsvit, aby se s tebou setkala. Doufám, že její přítomnost v Posvátném háji přijmeš.“

Stříbrný kožich se postavil před Azhure a zahleděl se jí do očí. Měl studený a tvrdý pohled a Azhure se roztrásla, oči však nesklopila.

Cítla, jak Caelum zadržel dech.

„Vím, kdo jsi,“ řekl stříbrný kožich zmateně. „Znám tě!“

Pro tuto ženu zradil Muž z hvězd Přitele stromů. Ale proto se necítil tak zmatený. Pomalu zvedl ruku k Azhuřině tváři a přejel jí třemi prsty dolů po čele.

„Už jsi byla přijata jak do Posvátného háje, tak do společnosti Svatých,“ řekl překvapeně.

„Opravdu?“ Faraday se zamračila. Této cti se dostalo pouze avarským druidům a dětem předvedeným Matce.

„Ach!“ řekla Azhure a mysl jí zaplavily vzpomínky. Pomalu obrátila Hagenovo tělo a uviděla nůž, který mu trčel z břicha. Na podlaze kouřily kaluže jeho krve. Shra, avarská dívka, s níž se Raum vracel od Kapradinového jezera, seskočila z lůžka, smočila prsty v Hagenově krvi a nakreslila Azhure na čelo tři čáry. „Pšijata,“ zašišlala. Nikdo netušil, co tím tehdy myslela.

„Přijata,“ zašeptala Azhure a podělila se o vzpomínku s Faraday a se stříbrným kožichem.

Svatý se usmál – kvůli hranatým žlutým zubům a ledovým černým očím vypadal přímo děsivě. „Byla přijata tvá oběť. Buď zdráva a vítám tě na posvátných stezkách, Azhure.“

Úzkost na Azhuřině tváři Faraday zmátla. „Azhure? Proč si děláš starosti? Dostalo se ti velké cti. Jen málokdo se může volně pohybovat Posvátným hájem.“

Azhure pohlédla na Faraday, potom se obrátila zpět ke Svatému. Rty se jí chvěly. „Ach, Svatý, vím, jakou čest jsi mi prokázal. Ale zneklidňuje mě, že mi přístup na tyto posvátné stezky zajistilo bezohledné násilí, kvůli kterému se ode mě odvrátilo tolik Avar.“

Svatý zvedl ruku a dotkl se Azhuřiny tváře.

„Azhure. Byl jsem překvapený jen proto, že tě *znám*, a já znám pouze lidi, kteří byli přijati do háje. Ze Shry vyrostle jedna z nejmocnějších druidek, jaká se kdy Avar narodila, a poznala tvoji cenu. Nepřijali jsme tě jen kvůli Hagenově smrti...“

„I když k tomu velkou měrou přispěla,“ řekl druhý Svatý, který se objevil vedle stříbrného kožichu. Za nimi vystoupilo zpoza temných stromů dalších pět.

„...protože jeho smrt byla pouze prostředkem, kterým tě jedna z největších avarských druidek uznala za hodnou vstoupit na posvátné stezky háje.“

„Hodna? Proč jsem hodna?“

Faraday se usmála. Navzdory všemu, co se Azhure od útěku ze Smyrtonu naučila, stále nedokázala uvěřit tomu, že si zaslouží pozornost, úctu a lásku.

„Hodna?“ Stříbrný kožich se přestal usmívat a sevřel pevněji Azhuřinu tvář. „Proč jsi hodna vstoupit na posvátné stezky háje? Protože jsi, kdo jsi, Azhure. Jsi svatá dcera. Napila jsi se jelení krve. Zachránila jsi životy mnoha Avar, i když se zachovali tak nevděčně. Posvátný háj ti děkuje za vše, co jsi udělala v háji Stromu země. Zachránila jsi Raumovi život a pomohla jemu a Shře utéct před smyrtonskými vesničany. Ale především jsi hodna kvůli prstenu, který nosíš na prstě, Azhure. Kruh se uzavřel.“

Zvedl Azhuřinu ruku a podržel ji tak, aby ji viděli i ostatní. „Prstenec hvězd se vrátil domů. Shra viděla moc ve tvém nitru, proto není divu, že tě přijala. Hagenova smrt byla prostě příhodným okamžikem k formálnímu oznámení, ne *důvodem*, proč tě ona... nebo my přijali. Jsi velmi mocná, Azhure, a také soucitná, pomohla jsi Avar i Faraday a budeš jí pomáhat i nadále. A kvůli tomu všemu tě milujeme a vítáme v Posvátném háji.“

Pustil Azhuřinu tvář a ruku a vzal si od ní Caeluma. „Tvůj syn je zde také vítán. Vítej, Caelume, a kéž tvé nohy vždy najdou cestu do Posvátného háje.“

Caelum žasl, ale nebál se. Podvolil se objetí stříbrného kořichu a překonal úžas natolik, že vrazil ručky Svatému do obličeje a ten se musel odvrátit, aby mu chlapec nevypíchl oko.

„Caelume!“ zamumlala Azhure zahanbeně, ale přemýšlela o jménu, které Svatý dal zaklínaččinu prstenu. Co to znamenalo? A jaký „kruh“ uzavřela? Otevřela ústa, aby se zeptala, ale Svatý ji předešel.

„Tvému synovi koluje v žilách tvá krev a byl počat o Beltide za Písň Stromu země. Bude podobně mocný jako ty a stejně soucitný. Ale, Azhure...“

Hlas Svatého ztvrdl. Azhure při náhlé proměně zbledla a vzpomněla si, jak Svatí vyděsili Axise, když háj poprvé ve snu navštívil. Uvědomila si, že Svatí dokáží zabít lusknutím prstů a aniž by vynaložili sebemenší námahu.

„Azhure, nikdy, *nikdy* nesmíš přivést do háje děti, které nyní nosíš pod srdcem. *Ony nejsou* na zdejších stezkách vítány.“

„Ale byly také počaty o Beltide,“ řekla Azhure. Byla spíše zmatená a vylekaná než rozzlobená. Co bylo s dětmi v nepořádku?

„Byly počaty daleko od Avarinheimu a nesdílí tvůj soucit, Azhure. Dávej si dobrý pozor, dcero, protože tobě a tvým milovaným mohou jednoho dne způsobit velké trápení.“

Dát si pozor? Azhuřina tvář doslova zbělala a oči měla velké a tmavé. Faraday postoupila vpřed a položila jí ruku na rameno.

„Teď ti ukážu krásnou zahradu,“ řekla, „a dvě ženy, které tě, myslím, rády poznají.“

Při dotyku Faradayiny ruky poodešla Azhure o několik kroků, ale pak se otočila zpět ke stříbrnému kořichu, který ji i nadále sledoval.

„Děkuji za přijetí,“ řekla, když konečně dokázala promluvit. „Hodně to pro mě znamená.“ Potom se otočila a následovala Faraday.

* * *

Ten večer, dlouho po západu slunce, kdy už celý Carlon šlel starostí nad tím, kam s Caelumem zmizela, sestoupila Azhure dolů po

schodišti Spiredore. Alaunti jí šťastně funěli v patách. Za její nepřítomnosti se v Pevnosti mlčenlivé ženy dosyta nažrali.

Měla za sebou úžasný den. Přátelství, které Faraday Azhure slíbila, zesílilo a prohloubilo se. Nejen že navštívila Posvátný háj, ale byla do něj přijata. Faraday ji provedla temnou hradbou stromů, aby mohla odhalit čarovný svět, který za ní ležel. Která jiná matka se mohla dívat, jak si její syn hraje v magické bystřině s modrooranžovými pantery a kolem ramen mu poletují ptáci s diamantovými očima? Setkala se s bílým jelenem Raumem a rozplakala se, když jí dovolil, aby ho pohladila po sametovém nose, než zmizel zpátky v Čarovném lese. A celé hodiny si povídala se dvěma ženami, s Matkou, ženou středního věku oděnou do měkkých modrých šatů s duhovou šerpou, a se stařenou v rudém plášti, která jí živě připomínala Orra. Obě ženy v ní svým způsobem vzbudily větší obdiv než Svatý se stříbrným kožichem.

Čtyři ženy a chlapec seděli na sluncem vyhřáté lavičce v Uřině zahradě. Matka zakryla Caelumovi uši, protože mu nepříslušelo tajemství vědět, a Ur zatím pověděla Azhure o sazenicích.

Azhure byla tak dojatá, že ani nedokázala promluvit. Vzala Faraday za ruku a seděly spolu, užívaly si své společnosti a smály se, jak se chlapec plížil po zahradních cestičkách, aniž by si uvědomoval, na jak významném místě se ocitl. V zahradě panoval takový klid a mír a společnost byla tak příjemná, že Azhure zapomněla na strach, který v ní vzbudilo to, co Svatý řekl o dvojčatech. Na Ostrově mlhy a paměti najde odpověď na všechny své otázky.

„Bylo mi požehnáno,“ zašeptala Caelumovi do ucha, když sestoupila do přízemí Spiredore, kde ji s úlevou přivítali Hesketh, polovina palácové stráže a Hvězdný poutník, který už se chystal vyrazit za ní.

14

Hospodyně Renkinová jde na trh

Hospodyně Renkinová si natřásla těžké vlněné sukně a s povděkem se usadila na stoličce u ohrady s ovce. Okolo ní vesele hlučelo tarské tržiště. V jižním Acharu – v Tencendoru, připomněla si – se konal jeden z nejdůležitějších trhů a Tare bylo plné kupců a venkovanů, kteří přišli kupovat a prodávat, pokukovat a klevetit.

Hospodyně se opřela o kamennou zeď za sebou a zavřela oči. Z hospodářství v severním Arcnessu vyrazila před patnácti dny a hnala stádo dvaceti osmi ovci pomalu, aby se mohly dobře nažrat na kopcovitých, travnatých pláních, které musely přejít. Obyčejně by ovce na trh hnál její manžel, ale ten měl, chudák, tentokrát na palcích tak velká kuří oka, že se místo něj vydala ona. Spokojeně si oddychla, sepnula ruce a položila si je na velké břicho. Bylo příjemné uniknout na chvíli manželovi a hejnu dětí. Sice je velmi milovala, ale od chvíle, kdy hospodářství před dvěma lety navštívila ona vznešená dáma, trápily hospodyně podivné sny o dobrodružství a vzrušení – a život v odloučení severního Arcnessu nabízel jen velmi málo obojího.

A tak hospodyně zabalila manželovy nohy do obvazů a chladivých bylinek, dala nejstarší dceři pokyny, jak se starat o mladší děti, a vesele se vydala s ovce na trh. Byly to dobré ovce, měly jasné oči a byly obtěžkány jehňaty a hospodyně věděla, že za ně na trhu dostane dobrou cenu. Ne že by s manželem zoufale potřebovali peníze. Od

chvíle, kdy jim lady Faraday, nechť žije šťastně až navěky, zaplatila za zásoby zlatým a perlovým náhrdelníkem, si Renkinovi žili v pohodlí, které jim záviděli všichni sousedé.

„Lady Faraday,“ zašeptala si hospodyně Renkinová a přemýšlela, co se asi se ženou po odchodu z domu Renkinových stalo.

Otevřela oči a rozhlédla se po tržišti. Náměstí bylo plné lidí, a to nejen kupců a venkovanů. Tu a tam zahlédla hospodyně v davu pestré oděvy a křídla těch, kterým říkali Ikarii, a přemýšlela, co tu mohou tak nádherné bytosti chtít.

Popotáhla a napřímila se. Život se v průběhu roku skutečně změnil. Mátló ji to. Zapovězení byli nyní vítáni. Co se dříve ukrývalo ve tmě, nyní kráčelo po poledním slunci. Staré příběhy, které si lidé dříve vyprávěli šeptem za nocí u ohně, nyní zpíval každý potulný zpěvák – i nyní drnkal mladý, vesele oděný muž na loutnu a zpíval píseň o starých kouzlech davu nadšených venkovanů a dětí.

A po seneschalských bratrech-oráčích nebylo ani vidu, ani slechu. Podobnému zpěvákovi by v minulosti nasadili roubík, odsoudili ho za kacírství a upálili. Nyní se ale lidé smáli a tleskali a házeli mu do klobouku u nohou měďáky. A téměř nikdo nevěnoval okřídleným bytostem v jejich středu pozornost.

Hospodyně dospěla jako mnozí jiní k názoru, že se jí nový svět líbí. Byl barvitější a veselejší, plný vzrušení. Nescházelo jí ani učení Seneschalu, ani občasné návštěvy bratrů-oráčů. Byla ráda, že už se nemusí ohlížet přes rameno, když se vydala do polí sbírat léčivé byliny, a dávat si před dětmi pozor na jazyk, aby jim neprozradila staré příběhy, které jí kdysi dávno ve strachu šeptala babička.

Život se skutečně změnil a zdálo se, že změny začaly ve chvíli, kdy lady Faraday poctila jejich chudý domov návštěvou.

„Hospodyně Renkinová!“

Hospodyně vyskočila překvapeně na nohy. Se širokým úsměvem na tváři před ní stál Symonds Dewes, obchodník s ovceci z Arcenu. Potřásl hospodyně nadšeně rukou, protože ji poznal ze dvou dřívějších cest přes severní Arcen na ovčí trhy v Rhaetii.

„Hospodyně Renkinová, ani netušíš, jak jsem rád, že jsem tě tu našel. Renkinovy ovce jsou velmi žádaným zbožím, a jak vidím, přihnala jsi na trh v Tare vaše nejlepší zvířata.“

Hospodyně se potěšeně zapýřila. Dewes vždy dobře platil, a pokud by si koupil všech dvacet osm ovcí, zůstal by jí prakticky celý den na to, aby se s vykulenýma očima a plným měšcem toulala po tržišti. Nasadila vážný výraz. „Jsou to klenoty našeho stáda, Symondsi Dewesi, a budeš za ně muset zaplatit vysokou cenu, pokud je budeš chtít.“

Dewes se zazubil. Hospodář Renkin vždy dlouho smlouval o nejlepší cenu a zdálo se, že jeho žena nebude jiná. „Ale vypadají vyzáběle a přepadle po dlouhé cestě, hospodyně. Možná bys neměla chtít plnou cenu za poloviční ovci.“

Deset minut se šťastně handrkovali, hospodyně byla neústupná, kupec odhodlaný. Nakonec se shodli na ceně, která oba přesvědčila o tom, že udělali dobrý obchod. Zlaté mince s cinkáním změnily majitele a hospodyně nadšeně zvedla oči, aby kupci poděkovala za štědrost, když se jí dech zadrhl v hrdle. Blížili se k nim dva okřídlení tvorové.

„Symondsi!“ zašeptala a kupec se ohlédl a zadíval stejným směrem. Dvě ikarijské ženy, podle prstenů a moci v očích to byly zaklínačky, se sehnuly nad nejbližší ovcí a nadšeně vykřikly.

„Ještě ses nesetkala se žádným Ikarii?“ zeptal se Dewes a hospodyně zavrtěla vykuleně hlavou. „No, tak to bychom se jich mohli zeptat, proč je tvé... *moje* ovce tolik uchvátily, ne?“

Aniž by počkal na odpověď, vzal Dewes hospodyně za loket a vedl ji k Ikarii. Ženy byly oděny do tak nádherných látek, jaké hospodyně ještě nikdy nespatriřila, a křídla a oči jim ve slabém ranním slunci zářily jako drahokamy.

Kupec se uklonil a představil sebe i hospodyně.

Ikarijské ženy se napřímily a ta nejbližší se zasmála a podala jim ruku. „Já jsem Hvězdný svit Dobrosrdce a tohle je má společnice Bledá hvězda Lomkřídlo,“ drahá žena se usmála a kývla. „Z celého srdce se omlouvám, pokud jsme rozrušily vaše krásné ovce, kupče Dewesi a hospodyně Renkinová.“

„Jen mě překvapilo,“ řekl Dewes, protože hospodyně přemohl úžas, „že vás tak obyčejní tvorové tolik uchvátily.“

Hvězdný svit vzala Dewese za ruku. „Byli jsme tak dlouho uvěznění v horském domově, kupče Dewesi, že nás nyní těší i věci, které vy považujete za naprosto běžné. Ovce skoro vůbec neznáme a tyhle mají tak krásnou slonovinově bílou srst, že jsme se jí prostě

musely dotknout. A jejich oči jsou tak vlahé a tmavé, že nám připomínají naše bratrance Avar.“

„Avar?“ vypravila ze sebe konečně hospodyně. „Kdo jsou Avar?“ Ihned zrudla a zastyděla se za to, že se vyptává tak vznešených bytostí.

Ale Hvězdný svit se laskavě usmála a vzala hospodyně za ruku. „Jsou to lidé Rohu, hospodyně Renkinová, a žijí daleko na severu v Avarinheimu. Až znovu vyrostou lesy, vydají se na jih.“ Hvězdný svit zmateně zmlkla a lehce se zamračila, potom něžně promnula hospodyně ruku ve své.

Její společnice se na Hvězdný svit pozorně zadívala, potom se rychle otočila k hospodyně.

„Děje se něco?“ zeptal se Dewes.

Hvězdný svit sevřela hospodyně pevně ruku, pohlédla na Dewese a zářivě se na něj usmála. Tvář se jí rozzářila takovou krásou a oči takovou mocí, až Dewes nevědomky o krok ustoupil. Kolem skupinky se rozlehla tichá hudba.

„Přerušily jsme snad tvůj obchod s hospodyní, kupče Dewesi?“

„Hm, ne,“ vykotal. „Zrovna jsem jí platil za ovce, když jste přišly.“

„Tak to máme štěstí,“ řekla Hvězdný svit, „protože to znamená, že se hospodyně zbavila všech povinností. Je to tak?“ zeptala se ženy.

Hospodyně, kterou Ikarii naprosto okouzlily, jen kývla.

„Takže můžeš mně a Bledé hvězdě povyprávět o ovcích,“ řekla zaklínačka. „Co ty na to, hospodyně?“

Hospodyně opět jen kývla.

Hvězdný svit pustila ženinu ruku. „Tak si vezmi věci, hospodyně, rozluč se s ovci a dělej nám chvíli společnost.“

* * *

A tak se stalo, že hospodyně Renkinová obědvala s dvěma ikarijskými zaklínačkami pod plátěnou střechou hospůdky vedle tarského tržiště. Zaklínačky jedly po malých soustech pokrm, který jim majitel předložil. Hospodyně od nich nedokázala odtrhnout oči a její jídlo tak zůstalo netknuté.

Hvězdný svit a Bledá hvězda nějaký čas mlčky jedly, dělily se ale přitom v duchu o myšlenky. Každou chvíli zvedly hlavu, chlácholivě se na hospodyně usmály, opět sklopily zrak a věnovaly se jídlu.

Hospodyně sice toužila po dobrodružství a vzrušení, myslela si však, že jejich vrcholem bude návštěva tržiště v Tare, proto na ně jen zírala.

Konečně Hvězdný svit odsunula talíř stranou. „Hospodyně, musíš nám o sobě něco říct.“

Hospodyně pomalu otevřela ústa a zase je zavřela. Co by mohla říct o svém ubohém životě v Arcnessu, aby magické bytosti zaujala?

„Pověz nám, odkud pocházíš, drahá,“ řekla Bledá hvězda. „To pro začátek stačí.“

Hospodyně se nakonec zdráhavě rozhovořila o manželovi a dětech, o jejich životě, který zasvětili ovcím a skrovné úrodě. „Nikdy dřív jsem nebyla dál než pět mil od domova,“ dokončila šeptem, protože si byla jistá, že musí zaklínačky k smrti nudit.

Ikarijské ženy se však znuděně netvářily. „A tvá matka?“ zeptala se Hvězdný svit něžně. „Zůstala s tvými dětmi, zatímco ty jsi vyrazila na trh?“

Hospodyně zavrtěla hlavou. „Ne. Matka zemřela na horečku tři týdny po mém narození.“

Bledá hvězda se opřela a zamračila se. „Tak kdo tě vychoval, hospodyně?“

„Babička, laskavá žena.“

„Ach,“ vydechly zaklínačky. „Tvá *babička*.“ Všichni ikarijští zaklínači hledali cestou na jih ženy, jako byla hospodyně Renkinová. Ale mezi Achařany jich bylo jen velmi málo. Seneschal byl velmi... bdělý.

„Musela to být mimořádná žena,“ řekla Hvězdný svit.

„Nadaná,“ dodala Bledá hvězda a vzala jednu hospodyninu ruku do své. „Možná ti v dětství vyprávěla hezké příběhy.“

Hospodyně ovládlo tak silné napětí, že jen kývla, ale nepromluvila. Oči upírala do klína.

„Jsi v bezpečí,“ řekla Hvězdný svit a zakryla hospodyninu ruku, která ležela v ruce Bledé hvězdy, svojí. Hospodyně prostoupil mír. Vzhledla. „V bezpečí,“ zopakovala Hvězdný svit.

„Nikdy jsem to nikomu neřekla,“ zamumlala hospodyně a do očí jí vyhrkly provinilé slzy. „Nikdy.“

„Samozřejmě že ne,“ chlácholila Hvězdný svit. „Zachovala jsi se, jak jsi měla. Musela jsi.“

„Odvedli ji, když mi bylo osm.“ Po tvářích se jí kutálely slzy. „A dalších deset let se každý rok vraceli a kladli mi otázky. Tolik jsem se bála.“

„O tom nepochybuji.“ Do hlasu Bledé hvězdy proniklo ostří vzteku, ale hospodyně věděla, že se nezlobí na ni.

Hospodyně popotáhla a utřela si nos rukávem. „Upálili ji. To mi řekli.“

„Tebe neupálí,“ řekla Hvězdný svit, nečekaně se naklonila blíž a krátce hospodyně objala. „Teď už jsi v bezpečí.“

Hospodyně se rozechvěle nadechla a pomalu se uvolnila. „Všichni seneschalští bratři zmizeli. Cestou na jih jsem žádného neviděla a ani tady ve městě žádný není.“

„Ne. Bratři jsou pryč a ani bratrů-oráčů mnoho nezůstalo, hospodyně. Teď si už můžeš dělat, co chceš, můžeš věřit, čemu chceš.“

„Povíte mi, co se stalo? Moc toho nevím, slyšela jsem jen nějaké klepy.“

„Jistě, hospodyně.“ Hvězdný svit jí v krátkosti pověděla, co se v zemi za poslední dva roky stalo.

Hospodyně se tvářila ještě šokovaněji než dřív, pokud to bylo vůbec možné. „Takže *jsem* v bezpečí? Seneschal už mi neublíží, když... když...“

„Jsi v bezpečí, hospodyně. Dělej si, co chceš. Máš dceru, která...?“ Hvězdný svit se odmlčela.

Hospodyně zavrtěla hlavou. „Ne, žádná z mých dcer moje nadání nezdědila. Byla jsem ráda, protože jsem si myslela, že budou v bezpečí. Ale teď... je mi to líto. Lituji, že nemám nadanou dceru.“ Hospodyně si náhle uvědomila, že její úžas polevil a hovoří teď s Ikarii, jako by byli staří přátelé. Stydlivě se zazubila.

Hvězdný svit se však přestala usmívat, naklonila se vpřed, natáhla ruku a položila ji hospodyně na čelo. „Klid, nechci ti ublížit. Jen ti chci pomoci vzpomenout si.“

Hospodyně naplnila jasná hudba a žena zalapala po dechu. „Ach! *Tolik* jsem zapomněla!“

„Nepoužívání vede k zapomnění, hospodyně.“ Hvězdný svit se vyčerpaně opřela. Použila mocné kouzlo a bude si muset alespoň den odpočinout, než se budou moci vydat do Carlonu. „Dávej pozor, abys už nezapomněla.“

Hospodyně kývla.

„A to, na co sis vzpomněla, dobře využij, protože tato nová země potřebuje lidi, jako jsi ty.“

* * *

Seděla tam ještě dlouho poté, co zaklínačky odešly, a oči upírala slepě do ulice. Vzpomínala.

Když byla ještě malá, příliš malá na to, aby pomáhala na poli, vyprávěla jí babička příběhy. Vyprávěla jí a učila ji, jak používat bylinky. A kouzla. Nic nebezpečného nebo zlého, jen bylinkové lektvary, které ve spojení s kouzly vyléčí ránu nebo zabrání nákaze, uklidní vztek nebo zplodí lásku. Byly to prosté věci, ale stačilo to na to, aby Seneschal její babičku uvěznil a upálil.

Ode dne, kdy Seneschal její babičku odvedl, žila bezúhonným životem. Nikdy (no, téměř nikdy) nepoužívala bylinky a *nikdy* už znovu nekouzila (jen občas zazpívala ukolébavku). Dospěla, provdala se za hospodáře Renkina a vedla příkladný život v jejich malém domku.

Příkladný a... nudný.

Bylo to zvláštní. Hospodyně nikdy nepovažovala svůj život za nudný, dokud s nimi krátce nepobyla lady Faraday. Do té doby si na babičku a její historky a učení sotva vzpomněla.

Ale poté co lady Faraday odešla a hospodyně se pokusila vrátit zpět ke svému životu, uvědomila si, jak je otupující a nudný, a ona toužila po vzrušení a dobrodružství. Stále častěji si pro sebe nad hrnci mumlala staré verše, a když hnala ovce po vyšlapaných stezkách severního Arcnessu, sbírala divoké byliny. Začala se ohlížet přes rameno a vzpomínala na den, kdy si *oni* přišli pro její babičku. Na dunění kopyt. Na zákeřný lesk seker.

Zhluboka se nadechla. Co měla dělat?

Vrátit se domů. Co jiného jí zbývalo? Vstala, kývla na hospodského a vyšla ven na ulici. Měla peníze za ovce – a byla to pěkná sumička – brašnu a už nic jiného na práci.

Když se ale vrátí domů, využije své nadání? Hospodář Renkin to nebude tolerovat, když by mohla pracovat na polích, a žádné z dětí se nebude chtít naučit staré tradice.

Ale nechtěla strávit zbytek života tím, že bude přikládat obvazy na kuří oka.

Hospodyně se zastavila uprostřed ulice kousek od tržiště a prostou tvář jí zbrázdila nejistota. Náhle spatřila Hvězdný svit Dobrosrdce. Stála několik kroků od ní, křídla měla složená a upřeně na hospodyně hleděla.

„Prosím,“ vydechla hospodyně a pospíšila si k ní. „Pověz mi, co mám dělat.“

„Musíš udělat to, co považuješ za nejlepší,“ řekla Hvězdný svit.

Hospodyně se zastavila, zamyslela se a s očima upřenýma na zem zašoupala nohama. „Hospodář Renkin už mě nepotřebuje tolik jako dřív,“ řekla nakonec zamyšleně. „Chlapci už jsou dost staří na to, aby převzali velkou část zodpovědnosti za hospodářství, a má dost peněz na to, aby najal nádeníky na sklizeň a stříhaní ovcí. A moje nejstarší děvče se dokáže postarat o prcka a dvojčata.“

Usmála se, jak ji něco napadlo, a vzhledla. „Vzácná paní, neznáš náhodou lady Faraday?“

Hvězdný svit se na hospodyně překvapeně zadívala. „Faraday? Ano. Ano, znám ji.“ Ale jak to, že ji znáš ty? přemýšlela. Našly jsme tě s Bledou hvězdou náhodou, nebo za tím byl nějaký úmysl?

„A víš, kde je?“

Hvězdný svit pomalu kývla. „Vydala se na východ, hospodyně. Minula jsem ji cestou do Tare, někde na jih od Lesa mlčenlivé ženy. Cestuje sama se dvěma bílými osly a míří na východ. Víc nevím.“

Hospodynina tvář se zachmuřila. „Na východ? Sama? Chudáček! Božíčku! Tak to by nešlo!“

Hvězdný svit se uvolnila. Ať už to byla náhoda, nebo úmysl, zdálo se, že Faraday bude mít na cestách společnost.

A to nebude tak špatná věc. Vůbec ne.

15

Jezera tří bratrů

Jezera tří bratrů zamrzla do zvlněné krásy, ale žádný z třiceti tisíc mužů, kteří tábořili na břehu nejjižnějšího z nich, nevěnoval jejich půvabu pozornost. Axisovi trvalo skoro čtyři týdny, než s armádou překročil severní Avonsdale a povlovné průsmyky Západních hor. Byl přesvědčen, že je za pohořím budou ledovými krystaly bičovat Gorgaelovy vichry.

Ale našli jen ledový klid.

Proč? Proč? Proč na ně Gorgael nezaútočil celou svojí mocí a ledem, sotva Axis s armádou opustil průsmyky Západních hor?

Počasí bylo tak jasné, že ikarijské hlídky hlásily, že lze dohlédnout až k mlhou zahaleným Šerým horám a ke stále zmrzlým řekám Nordře a Flurii.

„A po skraelinzích ani vidu, ani slechu,“ zašeptal Axis, když stál na severním okraji tábora a hleděl do zmrzlých pustin před sebou. „Žádní skraelingové. Bystrozraku?“

Nejstarší z velitelů spárů letky postoupil vpřed. V černé uniformě a s černými křídly do bělostné krajiny nezapadal. Právě se vrátil ze schůzky s poslední hlídkou, kterou vyslal před třemi dny na sever.

„Jak daleko pronikly hlídky letky do Aldeni?“

„Ne moc daleko, Muži z hvězd.“

Axis se zamračil a Bystrozrak rychle pokračoval. „Tam venku jsou gryfové a já nevystavím malé skupinky zvědů nebezpečí.“

„Kolik? Kde? Zaútočili?“

„Smečky asi patnácti až dvaceti řádů v severovýchodním Aldeni. Žádný ze zvědů nechtěl riskovat napadení, proto se nepřiblížili, a gryfové si jich očividně nevšimli. Myslím, že vidíme lépe než oni. Všichni zvědové se vrátili.“

„A co viděli?“ zeptal se Belial, když se k nim připojil.

„Zmrzlá pole, zřícené budovy...“

Axis neklidně přešlápl, protože si vzpomněl na hnízda skraelingů, která ukrývaly ruiny Hsingardu.

„Vozy potažené jinovatkou, těla lidí i zvířat se zlámanými kostmi s vysátým morkem.“

„Vojsko skraelingů, které jsme viděli ve vzpomínce Zčeřeného chochola, by muselo tuhle provincii úplně vyplenit, aby se uživilo,“ řekl Axis, „ale místo toho se jen nažrali a zmizeli? Beliale? Najdi Ho'Demiho a Magarize. Povečeříme spolu a promluvíme si.“

* * *

Ten večer panovala v táboře ponurá nálada a vojáci u většiny ohňů při jídle mlčeli. Axis seděl s nejvyššími veliteli u malého, nedostačujícího ohýnku. Jeho nálada se s každým dnem, kdy mířili dál na sever, zhoršovala a povětšinou ho obklopovalo ticho.

Někde tam ve zmrzlých pustinách se ukrývala obrovská armáda, alespoň desetkrát větší než ta jeho, a Axis netušil, jak ji porazit, i kdyby ji našel.

Povzdychl si. Gorgael převzal iniciativu, a pokud se Axisovi nepodaří získat ji zpět a porazit masu skraelingů na severu (Nebo snad na východě? Na západě? Nebo snad, u hvězd, na jihu?), všichni zemřou.

Alespoň Azhure bude v bezpečí. Ted' už musí být na cestě na jih na Ostrov mlhy a paměti. Azhure a Caelum. Pokud má zachránit alespoň něco, pak je. I kdyby sám zemřel, oni možná Gorgaelovi nakonec dokážou vzdorovat.

Ale proč? Kvůli čemu?

Trhl sebou, protože si uvědomil, že Ho'Demi promluvil.

„Omlouvám se, Ho'Demi, byl jsem duchem jinde,“ řekl Axis. „Co jsi říkal?“

Ravensbundský náčelník odložil plechový hrnek. „Mohu poslat na sever jednotky Ravensbund'anů, Muži z hvězd. Okřídlené hlídky jsou sice užitečné,“ Ho'Demi se uklonil Bystrozrakovi, ale ten se při slově „užitečné“ stejně naježil, „čelí ale nebezpečí gryfů a neodváží se proniknout hlouběji na sever, aby nebyly napadeny. Ravensbund'anům tyto podmínky vyhovují, narodili jsme se do nich. Sníh je naší chůvou i milenkou. Umíme ho využít a manipulovat jím a gryfové nás nikdy nespátrí. Malé skupiny mých mužů mohou proniknout daleko na sever jen s minimálním rizikem. Využij nás.“

„Šel bys s nimi, Ho'Demi?“ zeptal se Axis. Nechtěl riskovat Ho'Demiho život. „Nedokázali jste skraelingy zastavit, když obsadili Ravensbund.“

„Navrhuji vyslat zvědy, Muži z hvězd, ne nájezdníky. Nechám to na tobě. A... ano, šel bych s nimi. Toužím se netvorům, kteří mě připravili o domov, postavit.“

„Jak rychle se ti podaří celou věc zorganizovat?“

„Do rána, Muži z hvězd. Kam chceš, abychom šli?“

Axis pohlédl na Beliala a Magarize. „Co mi radíte, přátelé?“

„Zatraceně, Axisi,“ řekl Magariz. „Kam mohli zmizet?“

„Do Skarabostu?“ navrhl Belial.

Axis zavrtěl hlavou a zachytil Bystrozrakův pohled. „Ne, Beliale. Ve Skarabostu žádní skraelingové nejsou, i když ho zachvátil vražedný mráz.“

„Mohli nás snad obejít a vydat se na jih ke... Carlonu?“

Magariz sebou při Belialových slovech trhl. V Carlonu byla Rivkah, ale na druhou stranu i Cazna, a Magariz věděl, že si Belial dělá o manželku stejné starosti jako Magariz o tu svou.

Axis se zachvěl a dýchl si do dlaní v marné snaze zahřát je. „Kdyby nás obešli, věděli bychom to. V Západních horách máme spoustu hlídek a zvědů a z Kapradinových pahorků míří na jih tolik Ikarii, že by někdo určitě spustil poplach, kdyby se skraelingové dostali tak daleko na západ.“

„Axisi, měli bychom mít o skraelinzích *nějaké* zprávy. Před příchodem ledu uprchly na jih tisíce venkovanů. Od nich jsme se nic užitečného nedozvěděli?“

Ale Magarizova slova byla prázdná a věděl to. Venkované, kterým se podařilo uniknout, než se vichry a mráz staly smrtící, hlásili, že každý poryv větru, každý závan sněhu s sebou přinášel skraelingy. Kdyby bylo všechno, co uprchlíci říkali, pravda, Aldeni už by se pod tíhou skraelingů muselo propadnout do Andeiského moře.

Belial zaklel do ticha okolo ohně. „*Musí* být v Aldeni.“

„A pokud tam jsou, pak je najdeme,“ dokončil Ho'Demi tiše. „Pokud se zahrabali do sněhu, Ravensbund'ané je objeví. *Já* je objevím!“

Axis vzhlédl od plamenů. „Modli se, abys měl pravdu, Ho'Demi,“ řekl. „Jinak je po nás.“

* * *

Hluboko v chodbách hořely pochodně a v jejich záři se leskly zuby a drápy.

Skraeboldi se krčili a bylo jim mizerně.

Ale Timozel měl radost. Bylo na čase povolat zpátky většinu gryfů, protože už pro ně neměl užitek... prozatím. Zabránili ikarijským hlídkám přiblížit se a víc nepotřeboval.

Ale pár jich na severním nebi přece jen ponechá.

Axis to bude očekávat.

16

Ostrov mlhy a paměti

Azhure se posadila do křesla, které jí námořníci vynesli na palubu, a přemýšlela, jestli ještě někdy pozná pohodlí. Byla teprve v sedmém měsíci těhotenství, ale už přemýšlela, za jak dlouho dokáží dvojčata přežít bez ní – a děti bezesporu myslely na totéž. Dokonce i nyní kopaly nožkami do stěn dělohy, snily o svobodě a toužily uniknout.

Otočila hlavu do strany a zadívala se na Hvězdného poutníka, který stal napjatý a nadšený na přídi lodě s křídly roztaženými za sebou, jako by toužil vzlétnout. Už dva dny se plavili po zčeřených vodách Tyrského moře a nemohli už být daleko od cíle. Kdyby Hvězdný poutník chtěl, mohl by odletět a do večera by byl na ostrově, ale slíbil, že zůstane s ní, a taky zůstal.

Z Carlonu vypluli před čtyřmi dny na Ysgryffově soukromé lodi, *Lachtaní naději*. Azhure ještě nikdy nebyla na moři, a kdyby jí nebylo tak zle, určitě by byla nadšená. *Lachtaní naděje* byla prostorná a pohodlná, nekymácela se moc na vlnách a její tmavorůžové plachty nadouval teplý, slaný a nesmírně příjemný vánek z jihozápadu. Azhure doprovázel zástup dvorských úředníků, peruť letky, princ Ysgryff a Caelum, o kterého v podpalubí pečovala chůva Imibe.

A samozřejmě patnáct alauntů, kteří se povalovali na palubě a chňapali po vlnách, když šplouchly příliš blízko.

Někdy Azhure naslouchala rytmickému cákání vln o trup lodi, nechala se ukoľébat do spánku a snila o podivných březích a zvlněných písčných a kamenitých plážích.

Rivkah zůstala v Carlonu, kde sloužila jako královský zástupce, i když Azhure stále plnila většinu svých povinností a ráno a večer vyřizovala v hlavní kajutě *Lachtaní naděje* korespondenci, kterou jí spolu s ostatními potřebnými dokumenty a informacemi přinášeli z pevniny ikarijští poslové.

U hvězd, říkala si trochu podrážděně, už se nemohu dočkat, až na Ostrově mlhy a paměti odhalím, co potřebuji vědět, zbavím se dětí a připojím se k Axisovi. Ačkoli cítila každé Axisovo nadechnutí v duši – možná jako ozvěnu Hvězdného tance – za poslední měsíc od něj dostala jen málo zpráv. Hlášení přicházela na jih jen nahodile a všechna říkala totéž: Axis táhne na sever, na sever, na sever. Azhure hádala, že v tuto chvíli už je hluboko v provinciích a zachvěla se strachy. Žij, Axisi! Žij! Věř si a žij pro mě.

Hvězdný poutník se odvrátil od přídě a vydal se k místům, kde pod plátěnou střechou seděla Azhure s Ysgryffem.

„Ysgryffe. Jak dlouho ještě?“

Ysgryff potlačil úsměv. „Už to není daleko, Hvězdný poutníku. Proč nás prachožrouty neopustíš a neletíš?“

Hvězdný poutník pohlédl na Azhure. „Ne. Ne, Ysgryffe, zůstanu s Azhure. Slíbil jsem to Axisovi.“

Azhure přimhouřila oči. Co vlastně Axisovi slíbil? Od chvíle, kdy Axis odjel, se Hvězdný poutník choval jako skutečný džentlmen. Azhure věděla, že to pro něj musí být těžké, protože s ní teď trávil každý den celé hodiny a zpíval buďto dětem v jejím lůně, nebo Caelumovi. Ani jednou ale nevycítila, že by se jí dotýkal nebo na ni hleděl neslušně, že by jeho jednání nebo rozhovor překročily rámec slušnosti a dobrých způsobů.

Vůbec se to Hvězdnému poutníkovi nepodobalo. Ne když po ní tolik toužil. Azhure přemýšlela, jestli se drží zpátky kvůli jejímu těhotenství. Možná až porodí Axisovy děti...

Z myšlenek ji vytrhlo tiché plácání křídel. Napřímila se v křesle, zrovna když na palubě měkce přistál ikarijský zvěd.

Uklonil se jí. „Zaklínačko, z jihu se blíží Ikarii.“

„Z ostrova!“ řekl Hvězdný poutník. „Kdo? Viděl jsi, kdo to je?“

Zvěd zavrtěl hlavou. „Ne, Hvězdný poutníku. Je ještě příliš daleko.“
„Děkuji,“ řekla Azhure, kývla, a když zvěd znovu vzlétl, usmála se na Hvězdného poutníka. „Klid, Hvězdný poutníku. Brzy se to dozvíme.“

Ale ani Azhure nedokázala potlačit vzrušení. S námahou se začala škrábat na nohy a nakonec přijala ruku Hvězdného poutníka a nechala si pomoci.

„Je to...?“ začala, opřela se o zábradlí a upřeně se zadívala na jižní nebe, kde se z mlhy nořila temná postava. „Mohl by to být...?“

„Volný pád!“ vykřikl Hvězdný poutník, a protože už se nedokázal dál ovládat, vzlétl.

Během několika minut přistáli Volný pád s Hvězdným poutníkem na palubě, pevně se objali a Volný pád se otočil k Azhure.

„Azhure!“ zasmál se a krátce ji objal. „Jsi obrovská! Copak v sobě nosíš celý ikarijský národ?“

„Někdy mi to tak připadá.“ Azhure se zazubila. „Jsi v pořádku?“

„Ach, Azhure.“ Tvář Volného páda prodchl nesmírný úžas a fialové oči mu zjihly, až vypadaly modré jako okolní moře. „Ani ti nedokážu říct, jak moc! Už dříve jsem viděl zázraky a odhalil tajemství, ale nikdy ne taková jako na Ostrově mlhy a paměti.“

Azhure na něj zírala. Volný pád zemřel, plavil se po řekách smrti a vrátil se zpět do života jako orel, takže tajemství ostrova musí být skutečně nesmírná, když ho tolik uchvátila.

„A Pěnice?“ zeptala se.

„Je na tom ještě líp než já, jen je s každým dnem podrážděnější, protože se nemůže dočkat, až se s tebou znovu shledá.“

Hvězdný poutník neklidně přešlápl. „Mluv,“ řekl. „Mluv.“

Volný pád pohlédl na strýce. „Tajemství ostrova ještě několik hodin počkají. Slova je nedokáží popsat, musíš je spatřit na vlastní oči. Podívej...“ Objal Azhure kolem silného pasu a otočil ji k zábradlí. „Podívej.“

Na vzdáleném obzoru se objevila tak slabá, slaboučká šedo zelená čára, až si Azhure myslela, že si ji jen představuje.

„Ostrov mlhy a paměti,“ řekl Volný pád.

* * *

Po tisíc let znali Achařané Ostrov mlhy a paměti jako Hnízdo pirátů. Po tisíc let vyraželi piráti z ostrovní pevnosti, plenili, napadali a pálili a baroni z Noru, jejichž úkolem bylo s piráty v Tyrnském moři bojovat, jen vrtěli hlavami a tvrdili, že pirátů je příliš mnoho a jsou příliš zákešní, než aby s nimi mohli cokoli dělat. Po tisíc let ukrývalo Hnízdo pirátů svá tajemství a baroni z Noru s piráty spolupracovali, aby to tak zůstalo.

Nyní se na ostrov vraceli Ikarii, aby se modlili v Hvězdném chrámu a ctili i další, posvátnější a mnohem tajnější místa na ostrově.

Ale Ostrov mlhy a paměti skrýval ještě víc tajemství, než Ikarii tušili.

* * *

Lachtaní naděje vplula do severního přístavu Pirátova pozdě odpoledne, proto bylo rozhodnuto, že všichni stráví noc ve městě a do chrámového komplexu se vydají až ráno.

Velikost ostrova Azhure šokovala. Předpokládala, že ostrov bude malinký s několika domky pirátů a kněžek Hvězdného řádu a se samotným chrámem, ale ostrov, který spatřila, když připluli blíž, byl obrovský.

„Ze severu na jih je dlouhý deset mil,“ řekl Volný pád tiše a postavil se vedle ní, když *Lachtaní naděje* spustila kotvu, „z východu na západ pak šest. Vidiš ten vrcholek támhle na jihu?“

Azhure kývla. Celý ostrov stoupal k oné hoře.

„Říká se jí Chrátová hora a zvedá se téměř tři tisíce kroků nad moře. Na její náhorní plošině se pak nachází chrámový komplex.“

„Žila tady moje matka,“ zašeptala Azhure, „a tady jsem byla počata.“

„Ano,“ řekl Volný pád, „tady jsi byla počata, Azhure.“

Azhure se k němu otočila. „Řekl jsi kněžkám, že připluji? Řekl jsi jim, kdo jsem?“

Volný pád zaváhal. „Ne. Ne, neřekl. Myslel jsem, že bys to chtěla udělat sama.“

„Co kněžky ví, Volný páde?“ zeptal se Hvězdný poutník.

„VÍ jen to, že se Proroctví dalo do pohybu, že Muž z hvězd obnovil Tencendor a Ikarii se brzy vrátí, aby znovu zažehli Hvězdný chrám. Pěnice a já jsme jim toho moc neřekli a ony se neptaly. Čekaly tisíc let a jistě si myslí, že dalších pár dnů nebo týdnů už je nezabije.“

„Hvězdný poutníku,“ řekla Azhure, „nemusíš se mnou dnes v noci zůstat. Jsou tady Ysgryff a zástup služebnictva. Zítra ráno se vydáme na Chrátovou horu. Mohl bys tam odlétnout s Volným pádem ještě dnes večer.“

„Ne.“ Bylo to zvláštní, ale zdálo se, jako by Hvězdný poutník najednou ztratil všechnu netrpělivost. „Ne, Azhure. Slíbil jsem Axisovi, že se o tebe postarám. Však na Chrátovou horu už brzy dorazíme.“

* * *

PirátoV ležel v úzké zátocě, která pronikala hluboko do severního pobřeží ostrova. Ve městě žilo pohromadě přes patnáct tisíc pirátů, jejich manželek a dětí a také kočky, psi a kuřata. Přístaviště bylo přečpané lodmi všech možných typů, některé byly postaveny ze dřeva ze zalesněných svahů ostrova, jiné byly uloupeny na vzdálených mořích a v dalekých přístavech.

Lidé tu byli docela přátelští, i když jejich divoké oči, pestrobarevné šátky a ostré zbraně přiměly Azhure držet si Caeluma blízko u sebe. Mnozí z nich se usmívali a mávali na Ysgryffa, když společně kráčeli ulicemi. Baron jim našel příjemné ubytování v hostinci poblíž přístavu, ujistil se, že má Azhure pohodlí, a potom se vydal zajistit vše potřebné na ranní cestu na Chrátovou horu.

Tu noc se Azhure neklidně převalovala, protože ji rušily sebemenší zvuky i pohyby dětí. Z komnaty Hvězdného poutníka, která se nacházela hned vedle té její, se neozývalo vůbec nic a Azhure přemýšlela, jak může zaklínač tak spokojeně spát, když má tajemný Hvězdný chrám, který toužil tak dlouho navštívit, na dosah.

Do dřímoty upadla až ve chvíli, kdy úsvit zbarvil východní obzor, a snila.

Stála ve tmě a obklopovaly ji šplouchající vlny, podezřívavé hlasy a píchající prsty.

„Je to ona?“
 „Musí – copak neslyšíš volání její krve?“
 „Její? Opravdu?“
 Uhnula do strany, aby unikla popichování a otázkám, narazila ale na další.
 „Jak si můžeme být jistí, že je to skutečně ona?“
 Hlasy zněly rozzlobeně, rozrušeně, a ona dostala strach.
 „Bylo by příliš nebezpečné udělat chybu. V tuhle chvíli až příliš nebezpečné.“
 „Jsi nebezpečná, neznámá ženo?“
 Ruka jí vylétla ke krku, kam ji někdo ostře píchl, a okolo se ozvalo lapání po dechu.
 „Má Prstenec!“
 „To má!“
 „Jak se jmenuješ, paní Prstence?“
 „Ukradla jsi ho?“
 Otočila se a snažila se prohlédnout tmu. „Jmenuji se Azhure. A ne, prsten mi darovali.“
 „Azhure!“
 „Ach, to jméno!“
 „Azhure!“
 „Azhure!“
 Zprudka otevřela oči a spatřila nad sebou usmívající se tvář Hvězdného poutníka.
 „Vstávej, krásná dámo. Je ráno a Chrátová hora čeká. Vstávat.“
 „Hvězdný poutníku?“ Azhure se posadila. Oči ji pálily nedostatkem spánku.
 „Zavolal jsem Imibe, aby ti pomohla s oblékáním. Co je to?“ Prsty jí lehce přejel po krku. „Myslím, že jsi se ve spánku štípla. Máš tady malou modřinu, ale nic to není. Tak, tady je Imibe.“

* * *

Vyrazili sice brzy zrána, ale cesta na Chrátovou horu jim zabrala skoro celý den. Většina doprovodu jela na koních a vozech, které

Ysgryff najal, jen Volný pád se rozhodl letět a oznámit kněžkám, že se blíží společnost, podrobnosti jim však neprozradí.

Ten den dostál ostrov svému jménu. Na budovy i každý roh se lepila hebká mlha a viděli sotva na několik kroků před sebe.

„Tak to tu vypadá po většinu času,“ řekl Ysgryff a otočil se na kozlíku, kde seděl vedle vozky. „Včera bylo výjimečně jasno. Z moře vypadá ostrov jako nízký mrak. Většina námořníků se od něj drží co nejdál, a to nejen kvůli pirátům, ale také proto, že se prý mlhou plíží dávno zapomenutí tvorové.“

Azhure se zachvěla a přitáhla si šál blíž k tělu. Kdyby nespatřila ostrov v jasném slunci, mlha by ji dozajista přinejmenším znervóznila. Dokonce i zvuk sem doléhal jen na vzdálenost několika kroků. Hluk města proto zněl velmi tlumeně a kolemjdoucí připomínali spíše duchy než skutečné lidi.

„A Chrámová hora?“ zeptala se.

Odpověděl jí Hvězdný poutník, který upíral oči do mlhy před sebou. „Chrámová hora je vždy na slunci, Azhure. Na úbočí se sice drží mlha, ale náhorní plošina je tak vysoko, že ji neustále ozařují slunce a hvězdy.“

„Zní to, jako bys už ji někdy navštívil, Hvězdný poutníku,“ řekl Ysgryff pobaveně.

„Ikarii na Hvězdný chrám nikdy nezapomněli, Ysgryffe. Nikdy.“ Jeho hlas zněl mdle a bezvýrazně a Ysgryff se po chvíli odvrátil a pustil se tiše do řeči s vozkou.

Poslední příkrčené obrysy domů zmizely a cesta začala stoupat. Po zbytek dopoledne mířili vzhůru stezkou, která se kroutila a točila, jak se svah zvedal stále prudčeji. V poledne zastavili, aby se najedli a napojili koně, brzy se ale zase vydali na cestu, protože to podle Ysgryffa bylo ještě stále dost daleko.

„Poslední část cesty musíme jít pěšky,“ zabručel a zvedl Azhure zpět na vůz a Hvězdný poutník po něm vrhl úzkostný pohled.

V půlce odpoledne mlha opadla a Azhure spatřila, že cestu obklopují vysoké stromy a kapradí.

„Jižní část ostrova tvoří z větší části džungle,“ vysvětlil Ysgryff, když na něj zvědavě pohlédla, „a je neobydlená. Kromě Chrámové hory a přístavního města vypadá ostrov stále tak, jak ho stvořili

bohové. Piráti nechávají džungli být. Kdo ví, možná hluboko v ní skutečně *žijí* neznámí tvorové.“

Azhure se nad krásou Chrámové hory, která se tyčila v celé své velkoleposti nad nimi, zadrhl dech v hrdle. Úbočí stoupala ostře vzhůru další dva tisíce kroků a mezi obrovskými kusy žuly je porůstaly nízké zákrsky. Cesta se kroutila prudce nahoru a končila ve dvou třetinách hory širokou římsou, na které se mohly vozy otočit.

Odtud vedly na náhorní plošinu strmé schody.

Hvězdný poutník už dávno zapomněl na své předchozí podráždění a znovu se úzkostlivě zadíval na Ysgryffa.

Azhure si ničeho nevšimla. „Už jsme skoro tam,“ zašeptala vzrušeně Caelumovi. „Tady žila moje matka!“

Navzdory vzpomínkám, které Axis uvolnil, když rozrazil dlouholetou zábranu v její mysli, si Azhure na matku skoro nepamatovala. Vzpomínala si na laskavou, krásnou tvář, na pár slov, něžný dotyk a ještě něžnější smích... na zčernalé tělo praskající téměř omluvně v krbu. Ale doufala, že na vrcholku najde odpovědi a dozví se víc nejen o matce, nýbrž i sama o sobě. Niah i Vlčí hvězda si přáli, aby se na horu, kterou oba navštívili, vydala. Bylo to jediné místo, na němž žili všichni tři společně, i když tehdy byla pouhým droboučkým zárodkem.

Bylo to místo, kde se podle Vlčí hvězdy bude moct učit, kde ji ostatní budou učit. Kdo? Azhure broukala Caelumovi do vlasů, ale mračila se. Kněžky? Nebo podivné hlasy ve snu?

Doufala, že zde najde *všechny* odpovědi, bála se totiž, že bez nich se Axis ocitne ve strašlivém nebezpečí.

Vozy s vrzáním zastavily a Azhure sebou překvapeně trhla. Neuvědomila si, že už jsou tak vysoko.

Podala Caeluma Hvězdnému poutníkovi a dovolila Ysgryffovi, aby jí pomohl dolů z vozu. Zbytek doprovodu, čtyřicet sluhů a pomocníků, seskakoval z vozů a sundával z nich zavazadla. Azhure se odvrátila od strmé skalní stěny před sebou a zadívala se dolů na ostrov.

Z této perspektivy a pod čistým nebem to byl skutečně úžasný pohled. Ostrov se táhl do dálky na západ i na sever a mlha se rozestoupila natolik, že od ní dokázala odlišit kouř stoupající z komínů domů v přístavu. Na západě se rozkládala džungle a úponky mlhy se stále lepily na listí nejvyšších stromů. Za západním okrajem džungle

pak leželo moře, které z dálky vypadalo stejně zelené a tajemné jako stromy.

„Azhure?“ oslovil ji Hvězdný poutník. „Jak se cítíš? Dokážeš vyjít nahoru po schodech, nebo tě máme já nebo Ysgryff nést?“

Azhure se otočila. Všichni, od vozků po sluhy, ji mlčky pozorovali. Oči jí zalétly ke schodišti. Zaklonila hlavu a sledovala, jak stoupá vzhůru a vzhůru k náhorní plošině. Alaunti už byli skoro v pülce. Copak si myslí, že to nezvládne?

Pomyšlení na tak dlouhé stoupání jí *dělalo* starosti, ale Azhure byla příliš hrdá, než aby se nechala táhnout jako nějaké břemeno. Ztracené děti, klela v duchu. Kdyby jich nebylo, vyběhla bych ty schody bez zadýchání.

„Šetři dech na stoupání,“ řekla úsečně, vykasala si sukně a odhodlaně postavila nohu na schod. „Já už si poradím.“

* * *

Během deseti minut se však ukázalo, že to nebyla tak docela pravda. Znenadání se totiž zhroutila, narazila si holeně a kotníky o kamenné schody a zpocenýma rukama se zběsile zachytila úzkého železného zábradlí, aby zastavila svůj pád. Kdyby Ysgryff nešel přímo za ní a nezachytil ji, nepochybovala o tom, že by se zřítila až úplně dolů.

„Ztracená hrdost,“ zabručel bez dechu. „Určitě za to může jak norská, tak ikarijská krev.“

Hvězdný poutník sestoupil k nim a s Caelumem bezpečně posazeným na boku se volnou rukou dotkl Azhuřiny tváře.

„Dokážeš ji ty nebo některý z vojáků perutě vynést nahoru, zaklínači?“ zeptal se Ysgryff.

„Ne,“ řekl Hvězdný poutník. „Je příliš těžká. Zvládneš to?“

Ysgryff se zazubil. „Když už nebudu moct, přijdeš na řadu ty, ptačí muži. A až nás vyčerpá oba, zavolám jednoho z jejích statných vojáků.“ Pootočil hlavu a pohlédl Azhure do tváře. „Azhure?“

„Omdlela,“ řekl Hvězdný poutník. „No tak, člověče, nemám chuť strávit zbytek dne na úbočí. Nahoře už se o ni postarají kněžky.“

Nakonec se jim přece jen podařilo vynést Azhure bezpečně na vrchol schodiště. Posledních dvacet schodů přitom tiše sténala, jak se

probírala z mdlob. Ysgryff, který si asi před deseti minutami vzal Azhure zpátky od Hvězdného poutníka, ji něžně položil na měkký travnatý koberec a díval se, jak k nim mlčky míří žena, která tu na ně čekala.

„Představená,“ řekl. „Máme tu ženu, je nemocná a těhotná. Potřebuje tvoji pomoc.“

Ale představená, vyzáblá, šedovlasá žena, neměla oči ani pro Ysgryffa, ani pro ženu u jeho nohou.

„Zaklínači,“ zašeptala a hluboce se Hvězdnému poutníkovi uklonila. „Konečně!“

„Zdravím tě,“ řekl Hvězdný poutník, „ale prosím, pomoz tady té ženě.“

Kněžka konečně pohlédla na Azhure, dřepla si vedle ní a vzala její hlavu do rukou. Dlouho hleděla Azhure do tváře a pomalu bledla.

„Ach, hvězdy na nebi,“ zašeptala nakonec a sevřela Azhuřinu tvář pevněji, „ty jsi *její* dcera!“

17

Chrámová hora

Azhure prospala zbytek dne, celou noc a téměř celé dopoledne. Když se probudila, našla v nohách postele sedět šedovlasou ženu v bílém plátěném hábitu a s nebesky modrou šerpou kolem pasu a přes rameno.

„Jsi vzhůru, svatá dcero. Dobře. Víš, kde jsi?“

„Na Chrámové hoře,“ zamumlala Azhure a s námahou se posadila.

„Ano, správně.“ Žena zvedla ze stolku sklenici. „Napij se.“

Azhure si od ní sklenici vzala a zvedla ji ke rtům, protože si uvědomila, že má úplně vyprahlá ústa a hrdlo.

„Je to posilující lektvar, dcero,“ řekla žena. „Jsi velmi slabá. Neboj, tvé děti jsou v pořádku. Myslím, že to ony tě vyčerpávají.“

Azhure dopila, vrátila sklenici ženě a rozhlédla se po prostě zařízené komnatě. „Kdo jsi?“

Žena se usmála a její tvář pozbyla strohosti. „Jsem Představená.“ Odmlčela se. „Nemám jméno.“

„Víš, kdo jsem já?“

Žena kývla. „Ano, vím, ale... ne! Tiše. Nechci o tom teď mluvit.“

Azhure vyhrkly do očí slzy a Představená se naklonila blíž a vzala její tvář do dlaní. „Máš otázky,“ řekla, „já vím. Ale na odpovědi bude dost času. Myslím, že do narození dětí stejně nikam nepůjdeš. Teď se najíš, já tě potom okoupu a obléknu, to bude jen má výsada, a spolu pak půjdeme uklidnit Ikarii a Nory, kteří si o tebe dělají velké starosti.“

Potměšile se zazubila, což vůbec neodpovídalo jejímu věku a autoritě. „Obklopují nás největší tajemství světa a muži venku myslí jen na ženu tady v cele. Na druhou stranu ale vím, jak jsi byla počata, proto mě nepřekvapuje, že budíš takový zájem a lásku,“ řekla, úsměv jí povadl a poplácala Azhure po tváři. „No tak, ochutnej ovoce. Zasytí tě.“

* * *

Poté co Představená Azhure nakrmila, okoupala a oblékla, přinesla jí Caeluma a tiše seděla, zatímco ho Azhure chovala a kojila.

„Jeho otcem je prý Muž z hvězd,“ řekla nakonec.

Azhure vzhlédla od syna. „Ano, je.“

Představená si povzdychla a hrála si se štrápcem šerpy. „Blíží se velký okamžik, Azhure. Doufám, že se ho ukážeme být hodni.“

„Představená, nepřišla jsem sem jen proto, abych se dozvěděla víc o matce a odhalila tajemství svého původu. Chci také zjistit víc sama o sobě.“

Jak kněžka vstávala, zapraskaly jí klouby. „To my všichni, dítě, to my všichni. Je už tvůj syn sytý? Dobře. Pojd', ukážu ti Hvězdný chrám. Otázky do večera počkají.“

Před komnatou čekali Hvězdný poutník, Ysgryff, Volný pád, Pěnice a smečka alauntů a tvářili se velice ustaraně. Azhure potěšeně vykřikla, když spatřila Pěnici, rychle podala Caeluma jeho dědečkovi a pevně mladou ikarijskou ženu objala.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla na jejich dotazy. „Trochu unavená, ale jinak v pořádku.“

„Ale nebude, když ji tady umačkáte,“ prohlásila Představená popuzeně. „Vezmu Azhure na procházku po chrámovém komplexu. Ty nás můžeš doprovodit, Hvězdný poutníku, protože si s tebou stejně potřebuji promluvit. Pěnice, ty půjdeš taky a poneseš dítě. Ostatní zůstanou tady. Dovolím, aby s námi šel *jeden* pes.“

Představená rázně vykročila a Ysgryff s Volným pádem jí rychle ucouvli z cesty. Azhure se na ně omluvně usmála a Sicarius se jí pevně přitiskl k noze. Kněžka je vyvedla do podloubí, které se otvíralo do

nádherné zahrady s levandulovými záhony a nízkými jalovci, a Azhure se zhluboka a nadšeně nadechla.

„Přespala jsi v dormitáři kněžek, Azhure,“ vysvětlila Představená, vedla je podloubím a u vysoké kamenné budovy pak zahnula doleva na chodníček. „Tohle je chrámová knihovna. Dovnitř se můžeš podívat někdy jindy.“

„Volný pád v ní tráví většinu času,“ řekla Pěnice, která kráčela po Azhuřině boku. Vypadala jemněji, než si Azhure pamatovala, a bylo zvláštní vidět ji v šatech místo v kalhotách. Ikarijská žena si nadhodila Caeluma v náručí, potom na Azhure mrkla. „Ale já dbám na to, aby nezapomněl, že jsem tady taky a tajemství chrámového komplexu střeží kamenné zdi.“

Azhure potlačila smích, potom zalapala po dechu úžasem. Představená je totiž zavedla přes malý most na nádhernou dlážděnou cestu, kterou lemovaly kolonády žulových sloupů a kapradím obrostlé potůčky plné ryb a leknínů.

Kněžka ukázala doprava. „Alej vede od schodiště v útesu až k Hvězdnému chrámu.“

Azhure se zadívala směrem, kterým žena ukazovala. Na malé vyvýšenině po levici se nacházel velký mramorový kruh. Azhure se zamračila. Kde je chrám?

Hvězdný poutník se usmál jejím nechápavému výrazu, ale nic neřekl.

„Pojď,“ řekla Představená. „Chci ti napřed něco ukázat.“

Vedla je alejí a přes další můstek na rozlehlé trávníky a ukázala na menší budovy dál napravo. „Škola a ubytovna pro děti,“ řekla a chystala sejít dál, ale Azhure ji vzala za ruku.

„Škola? Děti?“

Kněžka povytáhla obočí. „Nejsme tady úplně izolovaní, Azhure. Mnoho norských šlechticů i většina lidí z Pirátova k nám posílá děti na výchovu.“

Azhure s Hvězdným poutníkem si vyměnili nevěřící pohledy. Jak je možné, že tajemství ostrova zůstalo tak dlouho utajeno, když sem norská šlechta posílala děti na výchovu? A piráti... *vzdělaní* piráti?

Kněžka se vydala přes hezkou zahradu k obrovské kruhové budově ze světlého kamene bez oken.

„Aha,“ řekl Hvězdný poutník tiše. „Vím, co to je. Až vstoupíš, pochopíš, Azhure.“

Kněžka je zavedla dovnitř dveřmi v přízemí, potom vzhůru po několika schodech. Když po nich stoupali, vzal Hvězdný poutník Azhure za loket a ona mu byla za pomoc vděčná. Ocitli se na vnitřním balkóně asi v polovině stěny budovy.

„Ach.“ Na víc se Azhure nezmohla. Cítila, jak jí Hvězdný poutník stiskl pevněji loket.

„Jednoho dne,“ ozvala se Pěnice za nimi, „se tady všichni sejdeme. A až se tak stane, měl bys to být ty, otče, kdo nás slavnostně uvítá.“

Azhure by Hvězdnému poutníkovi to právo neupřela. Stáli totiž na balkóně ikarijské Auly. Kruhy sedadel pod nimi klesaly do hloubky a na opačné straně stoupaly k nebi. Byla to původní Aula ještě z dob, kdy Ikarii poletovali po nebi nad Tencendorem. Byla stále v dokonalém stavu a Azhure nijak nepřekvapilo, když se o několik dní později dozvěděla, že se sem z Pirátova každý měsíc vydávalo asi čtyřicet nebo padesát mužů a žen, kteří schody a kolonády čistili a leštili.

Zdejší Aula byla dvanáctkrát, nebo dokonce patnáctkrát větší než ta na Rozeklané hoře a dojem působila spíše svojí velikostí než složitou výzdobou. Z kruhové podlahy stoupaly vzhůru k nebi zlaté kruhy schodiště a bylo jich tolik, že spodní třetinu Auly halily stíny. Jediná výzdoba, kterou tu Azhure spatřila, se nacházela právě na podlaze. Na rozdíl od Auly na Rozeklané hoře, kde podlahu tvořil zlatě žilkovaný mramor, byla ta zde vykládaná pestrobarevnou mozaikou znázorňující hvězdokupy a galaxie – byla to hvězdná mapa.

A nebyla tu žádná střecha.

„Za starých časů, Azhure,“ řekl Hvězdný poutník a jeho dotyk znězněl, „se Ikarii snášeli do Auly z nočního nebe a všichni nesli v rukách pochodně. Cestou dolů radostně zpívali a říkalo se, že za některých nocí je doprovázely samy hvězdy. Já nemohu...“ Hlas se mu zlomil, proto zmlkl, aby se ovládl. „Nemohu se dočkat, až to zase spatřím.“

Představená na zaklínače chvíli hleděla, potom se otočila k Azhure. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak si to rozmyslela a ukázala na schody za nimi.

„Pojďte,“ řekla, „jsou tady ještě další věci, které musíte vidět.“

Venku Hvězdný poutník Azhure pustil a vyloudil na tváři úsměv. „Nemyslel jsem, že na mě pohled na Aulu tak zapůsobí.“

Pěnice vzala otce za paži a cítila se mu blíží než kdykoli předtím. Chvíli šli zahradami a vinicemi mlčky. Jakmile se Sicarius ujistil, že je Azhure v pořádku, jeho úzkost opadla, očíhával kmeny stromů a vrčel na broskvově zbarvenou kočku, která se třásla vysoko ve větvích. Nakonec se přiblížili k nízké kupolovité budově ze zvláštního zeleného kamene. V obvodu měřila asi sto kroků.

Azhure očekávala, že se kněžka zastaví a zavede je dovnitř, nebo jim alespoň podá nějaké vysvětlení, ale stará žena jen zamumlala „Báň“ a ztuhle a vzpřímeně kráčela dál.

Hvězdná báň, Azhure, řekl Hvězdný poutník v Azhuřině mysli.

Proč ji ignoruje?

Hvězdný řád považuje báň za nesmírně posvátnou. Dovnitř mohou vstoupit jen Představené. Hvězdný poutník se odmlčel. Nevím, co se uvnitř nachází.

Jakmile báň minuli, Představená se opět uvolnila a odvedla skupinku k útesu na nejjižnějším výběžku ostrova. Tisíce kroků pod nimi se o skály tříštily vlny. Hvězdný poutník, Azhure i Pěnice s Caelumem v náručí stáli s naprostým klidem na úplném okraji útesu, protože ikarijská krev jim propůjčovala rovnováhu i odvahu ignorovat hloubku u jejich nohou. Stál vedle nich i pes a skála se mu jemně drolila pod předními tlapami.

Představená byla člověk, a držela se proto od okraje útesu moudře dál. „Vidíte?“ řekla a ukázala. „Schody.“

Ostatní pohlédli tím směrem. Dolů po stěně útesu se táhlo schodiště tak úzké, že po něm mohla jít jen jedna osoba, a jeho spodní část smáčela sprška vln, které bušily do skal a umíraly na nich.

„Kam...“ začala Azhure, ale Představená ji přerušila.

„Vedou do Měsíční hrobky, Azhure.“

Hvězdný poutník zvedl hlavu. „Myslel jsem, že Měsíční hrobku zazdili, Představená. Že je zapomenuta a nepoužívá se.“

Představená na něj chvíli zírala, protože ji uchvátila jeho krása ve slunečním svitu a ve větru, který mu čechrál vlasy a peří na křídlech. Byla tak ráda, že se toho okamžiku dožila. „Je stále otevřená, zaklínači, ale sama si vybírá, koho vpustí dovnitř. Ty bys do ní ale raději chodit neměl.“

Hlas jí zdrsněl varováním a Hvězdný poutník i Pěnice ucouvli, Azhure ale zaváhala, protože se jí zdálo, že v hukotu vln slyší hlasy.

Je to ona?

Jak můžeme vědět, že je to ona?

Má Prstenec?

Azhure? Azhure? Azhure?

„Azhure?“ Hlas Hvězdného poutníka se jí zařízl do mysli tak ostře, až vyskočila. „Chceš vidět Hvězdný chrám?“

Usmála se a následovala společníky přes travnaté svahy k chrámu na nejvyšším místě náhorní plošiny. Ale křik vln se jí ještě dlouho rozléhal v mysli.

* * *

Chrám byl úplně jiný, než Azhure očekávala. Na tváři se jí objevil zklamaný výraz, když vyšplhali na mírný kopeček a ona spatřila chrám v celé jeho... kráse?

„Ysgryff přece říkal, že chrám je dobře udržovaný,“ zašeptala. „Nepoškozený.“

„A taky je, Azhure, taky je,“ řekl Hvězdný poutník tiše, protože ho pohled, který byl Ikarii tak dlouho zapovězen, uchvátil.

Azhure tomu nemohla uvěřit. Viděla jen velký mramorový kruh, který pokrýval celý vrchol kopce a měřil asi padesát nebo šedesát kroků v průměru. Mramor nebyl ani naleštěný, jen dobře zametený, a i to spíše větrem než lidskou rukou. Nebyl tu žádný sloup, zeď, ikona ani žádná jiná ozdoba.

„Tohle je všechno?“ zeptala se. „Nic víc tu není?“

Hvězdný poutník na ni upřel pohled a tvář mu ožila mocí. „Chrám může být postaven z mnoha věcí, Azhure. Někdy je to kámen, jindy dřevo. Někdy krev, naděje a strach těch, kdo se uvnitř modlí. Někdy ideje. A někdy... někdy může být vybudován ze světla a hudby.“

18

Niah

Ten večer, poté co si odpočinula a pojedla, seděla Azhure s Představenou v její prosté komnatě. Na stole mezi nimi hořela jediná lampa a na okamžik propůjčovala jedné krásu mládí a druhé klid, kterého se jí obvykle nedostávalo.

„Povíš mi o mé matce?“ zeptala se Azhure nakonec.

Představená zaváhala, potom kývla. „Ano. Nemám na vybranou.“

„Co tím myslíš?“

Představená se usmála, ale ne pobaveně. „Tvá matka mi kdysi řekla, že budeš jednoho dne sedět v této komnatě a klást mi otázky.“ Drsně se zasmála. „Nevěřila jsem jí. Ale měla jsem. Měla jsem.“

Azhure se naklonila vpřed a položila ruce na stůl. „*Mluv!*“

Kněžčiny ruce sklouzly k šerpě u pasu a pohrávaly si s ní. „Tvá matka přišla do chrámu na vychování jako mnoho jiných norských dětí. Ale zamilovala si to tu a požádala nás, zda by tu mohla po dokončení studií zůstat. Byla jsem o pět let mladší než ona a chodila jsem ještě stále do školy, když se stala novickou, ale dobře si na ty dny pamatuji... jako si dobře pamatuji na tvoji matku.“

„Byla velmi krásná, laskavá a měla mě ráda.“

„Ano, to je pravda. Byla krásnější než ty, ale možná ještě do skutečné krásy dorosteš. Byla laskavá a věděla, jak milovat. Ty jsi stejná a tady ve stínech se mi zdá, jako by přede mnou seděla ona, a ne její dcera.“

„Jmenuje se... jmenovala se Niah.“

„Já vím,“ řekla Představená, „ale, dítě, musíš pochopit, že když ženy vstoupí do řádu a stanou se novickami, odloží svá jména. Pro mě neměla nikdy jméno, ale přitom pro mě byla vším.“

Odmlčela se, a když znovu promluvila, hlas jí ztěžkl smutkem. „Je mrtvá, že ano?“

Azhure sklopila hlavu. „Ano. Zemřela, když mi bylo pět. Ona... ona...“

„Já to nechci slyšet!“

Azhure trhla hlavou vzhůru a oči jí ztvrdly vzteky. „Niažina smrt byla příliš dlouho ztracena v bolesti a zapomenuta, kněžko, která tvrdíš, že jsi byla její přítelkyní! Pokud jsi ji milovala, pokud jsi ji ctěla, pak se podívej, jak zemřela! Alespoň to pro ni udělej!“

Kněžka vytřeštila oči a ruce jí ztuhly na stole, jak hleděla někam za Azhuřino rameno. V temných zákoutích komnaty zahlédla pohyb, slyšela hlas a pak viděla... viděla.

Viděla, jak se nad vzpírající se ženou sklání muž, jak ji drží rukama za krk, třese s ní a kleje. Viděla, jak vrazil ženě hlavu do ohně, jak oheň zachvátil celé její tělo. Slyšela, jak žena křičí a sténá bolestí, jak volá na děvčátko, které se vyděšeně choulilo v koutě.

„Azhure! Jsi dítě bohů. Odpověď najdeš na Chrámové hoře. Ach!“

Žena opět zavřískla.

„Azhure!“ Hlas jí strašlivě praskal, jak jí hlavu zahalila ohnivá koule. „Žij! Žij! Tvůj otec! Ach! Azhure... Ach! Tvůj otec!“

„Ach, bohové!“ vykřikla Představená a zakryla si tvář rukama. „Ach, bohové!“

„Tak zemřela Niah,“ zašeptala Azhure a oči měla nyní klidné. „Tak zemřela má matka! A proto jsem tady a hledám odpovědi na to, proč zemřela. *Mluv!*“

Nakonec Představená spustila ruce a zvedla uslzenou tvář k ženě naproti sobě. „Řekla, že musí odejít. Ale nevěděla jsem kam. Nevěděla jsem proč...“ Hlas se jí zlomil a chvíli jí trvalo, než se znovu ovládla. „Nikdy neposlala žádnou zprávu a já na ni často myslela. Jak se asi má, jaké dítě porodila, jestli je šťastná.“

„Ale věděla jsi, že byla těhotná, když odcházela.“

„Ano.“ Ruce Představené zalétly k zásuvce ve stole a tvář jí ve světle lampy zešedla. „Azhure...“ Zhluboka se nadechla, trhnutím

zásuvku otevřela a vytáhla z ní zapečetěný pergamen. „Tvá matka tady pro tebe tohle nechala. Přečti si to. Počkám venku. Až budeš připravená, zavolej.“

* * *

Azhure tam dlouho jen seděla a hleděla na čtverec pergamenu na stole. Když se po něm konečně natáhla, ruce se jí třáslly tak silně, že je musela zatnout v pěst, aby získala zpět kontrolu nad svaly.

Tohle neočekávala. Tohle ne.

Převrátila pergamen v ruce. Tmavým inkoustem na něm bylo rozmáchle naškrábáno jediné slovo. *Azhure*.

Azhure rozechvěle rozlomila pečeť a dala se do čtení.

Má nejdražší dcero Azhure, kéž žiješ dlouhý a radostný život a hvězdy na nebesích tančí jen pro tvé potěšení.

Píši ti tento dopis uvězněna ve stínu ubývajícího měsíce. Zmenšuje se a já cítím, jak se můj život propadá stále hlouběji do jeho stínu. Těžce na mě doléhá vidina mé vlastní smrti. Před pěti nocemi jsi byla počata a dnes v noci, až odložím pero a zapečetím dopis, odejdu z tohoto požehnaného ostrova. Nevrátím se, ale doufám, že ty jednoho dne ano.

Před pěti dny za mnou přišel tvůj otec.

Měsíc byl v úplňku a mojí výsadou jako Představené bylo sedět v Hvězdné báni a koupat se v jeho svitu. Slyšela jsem jeho hlas ještě předtím, než jsem ho spatřila.

„Niah.“ Jeho tichý, mocný hlas se rozlehl bání a já sebou trhla, protože to bylo už tolik let, co mě někdo oslovil mým rodným jménem.

„Niah,“ zašeptal hlas znovu a já se roztrásla strachy. Nebyli snad se mnou bohové spokojení? Copak jsem je neuctívala během let na posvátném ostrově a v posvátném chrámě správně?

„Niah,“ ozvalo se znovu a já se roztrásla ještě silněji. Strávila jsem sice celý život v celibátu, ale přesto jsem v hlase poznala sotva kontrolovanou vášeň... a bála jsem se.

Vstala jsem a jen roky výcviku a disciplíny mi zabránily z báně utéct. Očima jsem zoufale pátrala po střeše a dlouho jsem nic neviděla, ale pak jsem zachytila pohyb.

Ze střechy báně se ke mně ve spirále snášel stín a já navzdory strachu na okamžik užasla nad tím, že se bohovi podařilo proniknout jemnou sítí báně – ale byl to bůh a já neměla být překvapená.

Stín se zasmál, přistál na zemi přede mnou a znovu pronesl moje jméno.

„Vybral jsem si tě, abys mi porodila dceru,“ řekl, napřáhl ruku a roztáhl prsty. „Bude se jmenovat Azhure.“

V ten okamžik se můj strach vytratil, jako by nikdy ani neexistoval. Azhure... Azhure... Ještě nikdy jsem nespatriila takového muže, jako byl tvůj otec, a vím, že už ani nespatriím. Vzal na sebe podobu ikarijského muže a jeho nahé tělo bylo stejně alabastrové jako sochy ptačích mužů, které prý obklopují Hvězdnou bránu. I ve tmě báně zářila jeho křídla zlatem a vlasy měděným ohněm. Fialové oči měl hladové magií.

Azhure, kněžky hvězd se učí vyhovět všem touhám bohů, i kdyby je máty, ale já s ním šla dobrovolně, ne z povinnosti. Měla jsem na sobě jen prostou košili, a když otevřel doširoka oči a roztáhl prsty, svlékla jsem si ji a vydala se k jeho napřážené ruce.

Když mě vzal za ruku, měla jsem pocit, jako by mě zahalila Píseň, když mě políbil, jako by mě obklopily roztančené hvězdy. Byl tak mocný, a já věděla, že by mohl pouhou myšlenkou ukončit můj život. Možná jsem měla být vyděšená, ale na boha byl něžný – to jsem vůbec nečekala – a pokud mi tu noc způsobil nějakou bolest, nevzpomínám si na to. Ale co si pamatuji, je... ach, Azhure, možná už máš vlastního milence, ale víš, jaké to je ulehnout s někým, kdo dokáže skrz tvé tělo ovládat moc hvězd? Víím, že jsem se několikrát nebezpečně přiblížila smrti, jak mě opřádal kouzly a utvářel tě v mém lůně, ale já mu věřila a dovolila mu, aby si se mnou dělal, co se mu zlíbilo, a když mě obklopil křídly, ulehla jsem na ně, s radostí jsem se mu poddala a zažila na oplátku pětkrát tolik radosti.

Neznám jméno tvého otce, protože mi ho odmítl prozradit, ale nepochybuji o tom, že je jedním z Hvězdných bohů – možná bůh slunce, protože hořel prudkou, smrtící mocí a jeho bledá kůže byla horká na dotek.

Cítím se požehnaná, že si zvolil mě.

Poté co opustil mé tělo, cítila jsem, jak oheň, který zasel do mého lůna, vybuchl v nový život. Něžně se zasmál, když mi ze rtů unikl výkřik, a já otevřela dokořán oči, ale viděla jsem, jak se v jeho vlastních očích zračí stejný úžas. Dlouho jsme nehybně leželi, jeho těžké tělo na mém, hleděli jsme si hluboko do očí a cítili, jak se v mém lůně probouzíš k životu.

Dokonce i nyní, když píšu tyto řádky, v sobě cítím tvůj oheň a magii. Má kouzelná, svatá dcero – buď vším, čím bys mohla být.

Po dlouhé odmlce tvůj otec promluvil.

Řekl mi, že se máš narodit ve vesnici Smyrton daleko na severovýchodě. Řekl mi, že tam máš vyrůst. Řekl mi, že nakonec potkáš Muže z hvězd z Proroctví Ničitele – prý už se potácí na dětských nožkách – a staneš se osou, kolem které se bude točit celý jeho život. Tvůj otec řekl, že v dětství zažiješ mnoho bolesti a trápení – a já se rozplakala, když mi to pověděl, ale on mi utřel slzy a řekl, že vystoupíš ze stínů do jasného světla a najdeš štěstí, které já musím obětovat.

Tvůj otec je na boha velmi něžný.

Než odešel, znovu mě pomiloval – udělal to pro mě, jako malý dík za dceru, kterou mu porodím.

Vím, že ve Smyrtonu zemřu a že muž, kterého mi tvůj otec postaví do cesty a za kterého se provdám, bude mým vrahem. Vím, že mé dny budou od okamžiku, kdy tě přivedu na svět, sečteny. Tvůj otec ode mě žádá krutou věc, protože jak se mám bratru-oráči Hagenovi podrždit, když vím, že zemřu jeho rukou, jak se mám usmívat a ulehát s ním? Jak se mám podvolit jakémukoli muži, když jsem poznala boha, který tě zplodil? Jak se mám podrždit nadvládě bratrstva Seneschalu, když jsem byla Představená Hvězdného řádu?

Tvůj otec uviděl mé pochyby a bolest, která mě čeká, a slíbil mi, že jednoho dne budu znovu zrozena a stanu se jeho milenkou už navždy. Řekl, že zemřel a opět žije a že já se vydám podobnou stezkou.

Řekl, že mě miluje.

Možná lhal, ale já se mu rozhodla uvěřit. Kdybych to neudělala, propadla bych zoufalství. Jeho slib a tvůj život mi pomohou překonat smrt a vrátit se zpět do života.

Doufám, že mi Hagen s tebou dá dost času, aby sis vryla do paměti, jak hluboce tě tvá matka milovala.

Věz, že tě miluji a budu tě milovat i po smrti a na věčnosti, kterou mi tvůj otec slíbil.

Niah

Když dočetla, třásla se Azhure tak silně a oči měla tak plné slz, že nechala dopis spadnout na zem.

„Bud’ zatracen!“ vykřikla. „*Bud’ zatracen* za to, jak hanebně jsi Niah lhal, Vlčí hvězdo!“ Schovala tvář do dlaní a rozplakala se.

* * *

Po dlouhé, dlouhé době se napřímila, utřela si slzy, zvedla dopis, pečlivě ho složila a schovala do kapsy v hávu.

Venku na ni čekala Představená. Vztáhla k Azhure ruce, ale ta ustoupila. „Co víš o mém početí, Představená?“

Oči Představené se leskly soucitem. „Jen to, co mi pověděla tvá matka. Že k ní do bány sestoupil bůh a požádal ji, aby odešla z ostrova. To je vše.“

Azhure ztuhla ramena. „A když za úplňku sedáváš v báni ty, Představená, navštívil tě někdy bůh?“

Žena sklopila oči. „Ne. Nikdy žádný nepřišel.“

„Pak bud’ vděčná,“ řekla Azhure hořce, „protože ti bylo požehnáno.“

* * *

Hvězdný poutník sebou trhl, protože ho probudil zvuk otvíraných dveří a tiché kroky. „Azhure?“

Uslyšel, jak se roztřeseně nadechla, a uvědomil si, že plakala. „Azhure? Co je? Co se děje?“

Posadila se na lůžko vedle něj a dlouho nic neřekla. Vzal ji za ruku a uhladil jí vlasy z čela. Zdálo se, že je mu za dotyk vděčná.

„Hvězdný poutníku?“

„Ano?“

Na dlouho se odmlčela. „Mohu dnes v noci zůstat s tebou?“

„Azhure!“

„Prosím,“ řekla a po tvářích se jí kutálely slzy. Hvězdný poutník ji objal pažemi i křídly. „Prosím, jen mě drž, Hvězdný poutníku, a pověz mi, že mě miluješ.“

19

Sadba

Faraday se z Lesa mlčenlivé ženy vydala pomalu směrem na severovýchod ke starým mohylám a pustila se do vysazování Čarovného lesa. Během několika dní byla celá rozbolavělá, vyčerpaná a strašlivě osamělá. Neustále jí bylo nevolno a večer, když klesla unaveně na kolena, se sotva dokázala přinutit něco sníst. Zdálo se jí, jako by uběhl už celý život od chvíle, kdy si užívala tepla a pohodlí Pevnosti mlčenlivé ženy.

Netušila, že si výsadba vyžádá tolik fyzické a emocionální síly.

Každou noc sebou Faraday házela a převalovala se a ve snech trávila čas v Uřině zahradě, ale také na temných, nepříjemných místech, která nepoznávala. Každé ráno se probudila obklopena několika stovkami hliněných květináčů s dychtivými, veselými stromky. Faraday si nebyla jistá, jak se k ní dostanou, ale napadlo ji, že asi tráví ve spánku mnoho hodin tím, že je po dvou odnáší z Posvátného háje do tohoto světa. Nebylo proto divu, že se probouzela unavenější, než když šla spát. S námahou vstala, povadle se na sazenice usmála, přinutila se sníst několik soust a pustila se znovu do sázení.

To ráno, kdy Faraday opustila Pevnost mlčenlivé ženy, našla osedlaného jen jednoho oslíka. Druhý byl zapražený do malého modrého vozíku. Zmátlo ji to a pochopila, až když se další ráno

vzbudila obklopená stovkami maličkých květináčů. Kdyby nebylo vozíku, nebyla by je schopná všechny odnést.

Faraday trávila celý den a většinu večera tím, že přesazovala stromky do půdy. Pohybovala se omámeně, někdy si nebyla zcela jistá, co vlastně dělá, jindy byla úplně dezorientovaná a netečná a spoléhala se jen na to, že jí Matčina síla dodá odvahu pokračovat.

Vysazovala stromky daleko od sebe, obvykle alespoň sto kroků, a to v širokém pruhu na východním okraji Lesa mlčenlivé ženy. Potácela se vpřed a krvácející rukou se držela hřívky jednoho z oslíků, dokud jí instinkt nebo výkřik stromku neprozradil, že je na správném místě.

Zastavila oslíky, natáhla se pro stromek, který vykřikl, a klesla na kolena na zem. Prsty ji bolely nutkáním kopat, proto odložila stromek stranou, a začala holýma rukama zběsile škrábat po tvrdé zemi. Potom zakrvácenými, zhmožděnými prsty opatrně vyklopila sazenici z květináče, tiše k ní hovořila, oslovovala ji jménem, pobízela ji, aby vyrostla do výšky a síly, a ujišťovala ji, že čekání je u konce a konečná proměna se blíží.

Jakmile Faraday utlačila kolem stromku zeminu, natáhla se pro dřevěnou misku vzadu na vozíku, která byla neustále plná životodárné smaragdové vody. Faraday netušila, odkud se bere, sama ji ale nikdy nenaplnila. Opatrně sazenici několika kapkami vody ke kořenům zalila a zazpívala jí Píseň, kterou spolu s Hvězdným poutníkem při útoku skraelingů probudila kdysi dávno v Avarinheimu Strom země.

Faraday se modlila, aby moc Stromu země dosáhla až tak daleko na jih, aby Strom naplnil svoji malinkou dceru silou a vůlí. Potom několik minut klečela a dívala se na stromek, který se statečně kymácel v ledovém vichru severních Tarských plání. Sazenice vypadaly tak malé a zranitelné, až často přemýšlela, jestli kritické první měsíce vůbec přežijí.

A jak dlouho bude trvat, než vyrostou? Faraday nebyla žádná zahradnice, ale přesto věděla, že trvá celý lidský věk, než stromy vztáhnou větve k nebi. Bude snad muset čekat celý život, než Čarovný les zapustí kořeny a vzroste? Axisův život? Věk *Tencendoru*?

Nakonec si povzdychla, vyškrábala se na nohy, opustila stromek, který si pro sebe tiše broukal, a potácela se dál a dál na sever.

Konec dne byl vždy nejhorší. Faraday trvalo téměř do noci, než všechny sazenice vysadila. Ale když se ohlédla po území, které

osadila, viděla jen trávu a pustou pláň. Někde v dálce za ní se nacházelo několik set, po dvou týdnech několik tisíc sazenic, ale Faraday je neviděla, a dokonce i jejich tiché broukání zaniklo na širých pláních.

Byly tam pořád? Přežijí chladné noci? Bičující lijáky blízké zimy? Příkrov nemilosrdného sněhu?

Faraday si myslela, že jí sázení přinese víc radosti. Místo toho se před ní rozkládaly jen nekonečné pláně a měla neustále rozbolavělé prsty, nohy a záda. A ráno, když otevřela znaveně oči, na ni čekalo dalších několik set jemně se kymácejících sazenic.

* * *

Dva dny poté, co Faraday začala s vysazováním, dorazila k půlkruhu starých mohyl. Bylo to jedno z nejposvátnějších míst Ikarii a Faraday věděla, že tu pravděpodobně najde tábor zaklínačů. Tady řekla Axisovi poprvé, že ho miluje, tady zemřela její matka Merlion a tady ji také Jack s Yr odvedli pryč od milovaného muže k manželovi, který ji okradl o ducha a mládí. Bylo to místo smrti, a nejen kvůli hrobkám dvaceti šesti talonů zaklínačů.

Po tři dny vysazovala stromky v kruhu kolem mohyl a ignorovala Ikarii, kteří jí létali nad hlavou a respektovali její úkol i přání zůstat o samotě. Nakonec jednou pozdě večer vstoupila mezi mohyly.

Nevěděla, co má očekávat. Obrovské mohyly se stále táhly v půlkruhu ze severu na jih, ale byly zbaveny většiny podrostu, takže se zřetelněji tyčily k nočnímu nebi. V šeru z nich vyzařovala tak silná aura moci a spirituality, že vzduch téměř vibroval. Ale Faradayinu pozornost upoutal především sloup ve středu údolí mezi mohylami. Byl to štíhlý obelisk z vinutého bronzu, který zde vztyčili Ikarii, a byl tak vysoký, že Faraday musela zaklonit hlavu, aby mohla sledovat jeho cestu ke hvězdám. Na jeho vrcholku se nacházela velká, plytká mísa, v níž ve tmě hořel a poskakoval modrý plamen – ve dne byl skoro neviditelný.

„Faraday?“ oslovil ji laskavý hlas a Faraday se zdráhavě otočila.

Stál za ní ikarijský zaklínač, v jehož téměř bílých vlasech a světle modrých křídlech se odrážely modré plameny. „Jmenuji se Hvězdný

klid Výšina,“ řekl a vzal ji za ruce. „Zaklínačka nám poslala zprávu, že tudy budeš procházet, a požádala nás, abychom na tebe dali pozor.“

Oči mu ustaraně potemněly, když spatřil tmavé kruhy vyčerpání pod Faradayinými očima a na jejích rukou ucítil odřeniny a strupy. „Jsi unavená,“ řekl.

Faraday se s námahou napřímila a pokusila se o úsměv. „To bys byl taky, Hvězdný klide, kdybys trávil celé dny na kolenou vysazováním jednoho stromku za druhým.“

„Jde to dobře?“ Hvězdný klid vycítil, že netouží po jeho starosti nebo soucitu.

Faraday pokrčila rameny. „Docela ano. Sázím stromky tam, kde je potřeba, a zpívám jim.“ Znovu se usmála, a tentokrát upřímněji. „Jsou rády, že konečně opustí kolébky, Hvězdný klide.“

Pustil její ruce a ukázal na ohýnek u jedné z mohyl. „Pojíš s námi, Faraday? A možná by se naše léčitelka mohla podívat na tvoje ruce.“

Faraday sevřela ruce u boků v pěst. „Ráda s vámi pojím, Hvězdný klide, a budu vděčná za společnost, ale mým rukám nic není. Nepotřebuji, aby se na ně někdo díval.“

Hvězdný klid nenaléhal. „Tak pojd'. Není nás tu mnoho, ale jsme docela veselá společnost.“

Připojili se ke skupině asi deseti nebo dvanácti Ikarii a Faraday vděčně usedla k ohni, poté co ji Hvězdný klid představil ostatním zaklínačům. Napřáhla ruce k plamenům, aby si je ohřála, a Ikarii sebou trhli, řídili se ale Hvězdným klidem a mlčeli. Chvíli hovořili o nepodstatných věcech a rozdávali misky s jídlem. Když potom Faraday odložila téměř netknutou misku stranou, zeptala se, co dělají u mohyl.

„U samotných mohyl nic moc,“ odvětila jedna ze zaklínaček, drobná žena s jemnými rysy a vlasy barvy ohně. „Jak vidíš, vztyčili jsme nad Hvězdnou bránou signální oheň a očistili mnoho mohyl, ale to je prozatím vše.“

„Leží tady pohřbená moje matka,“ řekla Faraday tiše.

Hvězdný klid si vyměnil ustaraný pohled s ostatními. „Opravdu? To jsme nevěděli. Našli jsme nějaké hroby... Muž z hvězd říkal, že tady kdysi ztratil v Gorgaelem rozpoutané bouři mnoho mužů.“

„Ano. Matka zemřela ve stejné bouři. Musí být pohřbená s nimi.“

„Pak se nad jejím hrobem pomodlíme, Faraday Příteli stromů, a popřejeme jí mír v posmrtném životě.“

To Faraday došlo. Několik minut mlčky sledovala modré plameny, které plápolaly vysoko nad nimi, a vzpomínala na matku. „Ty plameny mi připomínají modré stíny, které se mihotají na klenbě nad Hvězdnou bránou,“ řekla nakonec.

„Ty jsi viděla Hvězdnou bránu?“ zeptal se Hvězdný klid překvapeně.

Faraday k němu otočila hlavu. „Ano. Před dvěma lety mě k ní zavedli dva ze Strážců. Prošli jsme...“

Rozhlédla se, zamžourala do noci a ukázala na tmavou mohylu, která se na jednom konci sesunula. „Prošli jsme tamtou mohylou a sestoupili dolů po schodech k Hvězdné bráně.“

Zaklínači se tvářili ustaraně. „Devátou,“ zamumlal jeden z nich tiše.

Teď se překvapeně zatvářila Faraday. „To byla mohyla Vlčí hvězdy?“ zeptala se a Hvězdný klid kývl. Pak námi manipuluje mnohem víc, než jsme tušili, pomyslela si Faraday.

„Máte v plánu ji znovu postavit?“ Ví o tom, že se Vlčí hvězda vrátil zpátky Hvězdnou bránou? Řekli jim to Axis s Hvězdným poutníkem?

Očividně ne. Jeden ze zaklínačů bezstarostně pokrčil rameny. „Ne, myslím, že ne. Možná o tom nevíš, Faraday, ale na devátého talona zaklínače, na Vlčí hvězdu, nevzpomínají Ikarii právě v dobrém. Kdyby se jeho mohyla propadla, nikomu z nás by to nijak zvlášť nevadilo. Bylo by lepší, kdyby se na něj prostě zapomnělo.“

To je nepravděpodobné, napadlo Faraday. „A Hvězdná brána? Už jste se k ní dostali?“

„Ano,“ odpověděl Hvězdný klid s úsměvem. „Dostali. Když jsi byla v komnatě s bránou, pak víš, že do ní vede mnoho vchodů, a to nejen mohylami.“

„Já vím. Ven jsme vyšli tunelem, který podle Jacka kdysi býval hlavní přístupovou cestou k Hvězdné bráně. Ale když jsme ho opustili, zhroutil se za námi. Vykopali jste ho znovu?“

Hvězdný klid zavrtěl hlavou. „Vím, o kterém tunelu mluvíš. Ne. Ten je už úplně zničený. Ale dolů vedou další a vchod do jednoho z nich se nachází i tady mezi mohylami. Strážci o něm zřejmě nevěděli. Je sice malý, ale dolů jsme se už podívali všichni.“ Odmlčel se. „Všichni jsme nahlédli do Hvězdné brány.“

Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho. Faraday vzpomínala na moc a krásu Hvězdné brány, na to, jak se v ní točily a zpívaly pestrobarevné

hvězdy i celé galaxie. Ale vzpomněla si i na to, jak vábila každého, kdo do jejích hlubin nahlédl. „Tak co uděláte?“ zeptala se nakonec.

Hvězdný klid si povzdychl a napřáhl ruce k ohni. „Počkáme. Počkáme, dokud na jih nepřiletí víc Ikarii. Dokud Hvězdný poutník znovu nezažehne Hvězdný chrám.“ Pohlédl na Faraday. „Dokud mohly znovu neobklopí stromy. Potom vykonáme obřad, kterým vysvětlíme půdu. Myslím, že jen málo zaklínačů kdy spatří Hvězdnou bránu. Je příliš krásná... příliš nebezpečná. Bylo ti požehnáno, že jsi ji mohla spatřit, Faraday.“

Faraday se zhluboka nadechla a odvrátila rozhovor pryč od Hvězdné brány. Kdyby na její krásu a moc vzpomínala ještě chvíli, propukla by v pláč. Byla tehdy tak plná naděje a očekávání. „Dělají vám místní Achařané velké problémy?“

„Ne,“ řekl Hvězdný klid. „Hranice mezi Tarantaise a Arcnessem byly vždy řídké osídlené a po podpisu dohody tady u mohyl...“

Faraday vykulila oči. Úplně zapomněla, že Axis s Raumem podepsal s barony Ysgryffem a Grevillem dohodu, kterou šlechtici odevzdali většinu svých zemí Avar a jejich lesu, přímo na tomto místě.

„...se zdejší farmáři odstěhovali na jih a na západ na nová hospodářství.“

„Ano,“ řekla Faraday. „Všimla jsem si, jak osaměle pláň působí.“

Jeden ze zaklínačů se ustaraně naklonil vpřed. „Faraday, my víme, co tu děláš. Jsi Přítel stromů a znovu vysazuješ velké lesy. Uvítala bys společnost? Pomoc? Pro jednoho je to těžký úkol a my si nemohli nevšimnout...“

„Ne,“ přerušila ho Faraday řízně. „Ne,“ zopakovala laskavěji. „Jsem v pořádku a úkol musím splnit sama.“

A nesnesla bych u sebe Ikarii, protože vaše oči a vaše moc mi příliš připomínají Axise. Ale vzpomínka na Axise ji přiměla zeptat se, zda o něm nebo o Azhure v posledních týdnech něco neslyšeli.

„Skoro nic, Faraday, máme jen staré zprávy. Víím, že Axis vede armádu na sever do Aldeni, aby se střetl s hordou skraelingů, a zaslechli jsme, že Zaklínačka odplula s Hvězdným poutníkem na Ostrov mlhy a paměti.“

Hvězdný klid se usmál. „Brzy nebude tento malý ohýnek jediným signálním ohněm obráceným ke hvězdám.“

Z Tare se hospodyně Renkinová vydala odhodlaně na východ. Poté, co zanechala Hvězdný svit Dobrosrdce na tržišti, se jen krátce zastavila u honáka ovcí, který se vracel domů přes severní Arcness, předala mu zprávu pro svého manžela a váček s mincemi z prodeje ovcí, a když si zabalila trochu zásob, vyrazila z města.

Chudák paní, chudák lady Faraday. Vydala se přes širé pláně dočista sama. Co ji to jenom napadlo? Nikdy jsem jí neměla dovolit opustit můj dům, kárala se hospodyně. Nikdy jsem jí neměla dovolit opustit teplo mého krbu.

„Potřebuje přítele,“ zabručela si pro sebe pokaždé, když ráno za úsvitu vstala a brašnu si hodila na záda. „Potřebuje někoho, kdo by jí pomohl.“

Cestou si hospodyně vzpomněla na spoustu věcí.

Napřed vybublaly na povrch recepty a zaklínání její babičky. S každým dnem a s každým krokem se jí vybavovaly další a další věci a hospodyně se neustále zastavovala a kulila oči úžasem. „Ach!“ vydechla. „Jak jsem mohla *na tohle* zapomenout?“

A jak šla, vídala byliny, zastavovala se, dotýkala se jejich lístků a mumlala si pro sebe jejich účel a slova, která bylo potřeba vyslovit, aby se daly využít jejich schopnosti.

Občas některou rostlinku utrhl nebo si uškubla několik lístků a opatrně je uložila do kapsy kabátu. Po pár dnech hospodyně zjistila, že nashromáždila tolik bylin, že strávila celý den jejich sušením, než je všechny opatrně uložila do brašny.

Byla si jistá, že některé z věcí, na něž si vzpomněla, jí babička nemohla říct ani je nemohla nikde odkoukat. Vzpomněla si, jak se škrábala ven z jeskyně spolu s dalšími lidmi, kteří přežili, jen aby našla svět, který tak dobře znala, zničený ohněm z nebes – a pamatovala si i krátery, které zůstaly v zemi a pomalu se plnily vodou, až po několika týdnech zcela zmizely pod klidnými, úžasnými jezery.

Vzpomínala si, jak stála na hoře a dívala se na obrovský les, smaragdové moře kymácející se ve větru. Od stromu ke stromu poletovali pestrobarevní motýli, ale když se její vzpomínka vyostřila, uvědomila si, že to nejsou vůbec žádní motýli, nýbrž nádherní okřídlení lidé, s nimiž mluvila v Tare.

Mnoho jich kroužilo kolem pastelově zbarvených věží stoupajících nad les a vysoko do nebe.

Pamatovala si časy, kdy létající lidé nebyli těmi nejpodivnějšími tvory, kteří se dali potkat na místním trhu, a kdy hudba a písně byly tak rozšířené, že se žilo podle jejich frází a rytmu.

Pamatovala si časy, kdy hvězdy byly blíž a i bohů bylo víc, nejen Artor, a pohybovali se mezi lidmi.

Při té vzpomínce se hospodyně zastavila a dupla nohou do tvrdé hlíny. „Zatracený pluh,“ zabručela. „Jenom zničil mému muži záda a nutil ho celý den plahočit se v bahně.“

Po několika dnech chůze (mohlo to být i déle, protože se tak ponořila do vzpomínek, že ani nevnímala, jak plyne čas) se hospodyně přiblížila k Lesu mlčenlivé ženy. Mnoho hodin stála u jeho jižního okraje a hleděla do temných hloubek. Celý život ji učili, že se má lesů, které dřív porůstali zem, bát, ale hospodyně při pohledu na stromy žádný strach necítila. Na učení Seneschalu už skoro zapomněla, takže tam stála, obdivovala je a říkala si, že les není ani tak temný jako příjemně stinný.

A stromy na ni mluvily, i když neslyšela žádná slova.

Po chvíli hospodyně kývla, obrátila se, vydala se na severovýchod a brašnu si nadhodila pohodlněji na zádech.

Příštího dne našla první sazenici.

Hospodyně na ni velmi, velmi dlouho hleděla. Chudinka se snažila přežít v téhle pustině a tuhá okolní tráva se nad ní tyčila do třikrát větší výšky. Byla ztracená a osamělá a hospodyně si představovala, že podobně se asi musí cítit i lady Faraday.

Hospodyně zabručela a zamýšleně se podrbala na bradě. Neměla by něco udělat? Neměla by si na něco ohledně sazenic vzpomenout? Byly tak ztracené, tak osamělé, tak maličké a bojovaly o život v nepřátelské hlíně.

Připomněly hospodyně její první dceru, která se narodila tak maličká a nehybná, že nikdo nečekal, že přežije. Hospodyně seděla celou noc na lůžku, manžel chrápal na židli vedle ní, držela dítě v náručí a snažila se je přimět k životu. A když se pak prasklinami ve dveřích vedralo dovnitř světlo úsvitu, hospodyně velmi zdráhavě a tak, aby to spící manžel neslyšel, zabroukala dítěti ukolébavku, jednu z

melodií, které si stále pamatovala z babiččina učení. Byla to pěkná písnička, povzbudila dítě, a to od toho rána jen vzkvétalo.

Jak se jí rodily další děti, hospodyně broukala stejnou ukolébavku v prvních hodinách jejich života každému z nich (vždy tak, aby to manžel neslyšel) a žádné z dětí nezemřelo na nemoci ani nákazy, které stály život tolik dětí v sousedství. Artorovo štěstí, říkali závistiví sousedé, ale hospodyně nyní znala pravdu a věděla, že tato drahá malá sazenice potřebuje zazpívat stejnou ukolébavku, aby ji povzbudila a posílila její chuť žít.

A tak hospodyně ukolébavku zabroukala, a když skončila, sehnula se a poplácala laskavě horní lístky stromku.

„Drahoušku. Matka tě miluje.“

Vydala se na cestu a šla, dokud nenarazila na další sazenici a na další a pokaždé jim zazpívala stejnou ukolébavku, pohladila je po lístcích a řekla jim, že je Matka miluje.

A šla dál.

A když se příštího rána posadila, zamrkala a jen užasle zírala.

* * *

Nevstoupila mezi mohyly, ale ne proto, že by se bála Ikarii, modrých plamenů nebo syrové moci, která se nad mohylami vznášela, nýbrž protože se chtěla dostat ke své paní co nejdříve a cítila, že Faraday je jen několik dní před ní.

Ale zaklínači stáli na mohylách, šokovaně hleděli do krajiny za venkovankou putující pláněmi a bedlivě poslouchali. Takže *to* byla hudba, která se jim po dvě noci rozléhala sny!

Žena se na ně usmála, zamávala, ale odhodlaně šla dál.

Když je minula, zaklínači se spontánně pustili do zpěvu Písně díků.

Hospodyně si řekla, že je docela pěkná, ale ne tak pěkná jako ta, která zněla za ní.

* * *

Faraday ležela za chladného rána nehybně a zasmušile pod příkrývkami. Nedokázala se přimět otevřít oči, protože věděla, co ji

čeká, že bude opět obklopená něžně broukajícími sazenicemi, které už se nebudou moct dočkat, až je zasadí. Kdy si bude moci odpočinout?

Faraday si povzdychla a promnula si břicho. Znovu jí bylo nevolno a ona věděla, že by se měla přinutit něco sníst. Ale dokonce ani laskominy v magických sedlových brašnách v ní nedokázaly vzbudit chuť k jídlu. Možná později, až slunce vystoupá výš a první stromky budou zasazeny, něco sní.

Studený, neodbytný vítr jí pronikl pod příkrývky a Faraday konečně otevřela oči. Zamrkala a zmateně se zamračila. Přesně podle očekávání před sebou viděla řady malinkých stromků, ale za nimi... za nimi stály pevné boty, silné kotníky a ještě silnější nohy, které mizely pod hnědými venkovskými šaty z česané příze.

Faraday se posadila a zadívala se venkovance do tváře. Napřed ji nepoznala, ale pak si uvědomila, na koho hledí. „Hospodyně Renkinová! Co? Jak...?“ Zmlkla. Hospodyně Renkinová? *Tady?*

„Má paní,“ zvolala hospodyně, tvář se jí roztáhla v úsměvu, oči se jí leskly a rukama svírala sukně šatů. „Ach, má paní! Prosím, dovol mi zůstat s tebou, neposílej mě pryč. Udělám cokoli, abych ti pomohla, opravdu cokoli.“

„Hospodyně Renkinová,“ zopakovala Faraday, když se hospodyně sklonila, aby jí pomohla vstát. Faraday se postavila, zadívala se na pláň za hospodyní... a uvědomila si, že toho rána neslyší jen zvuky pasoucích se oslíků nebo broukání sazeniček.

Za hospodyninými zády rostl les. Velké stromy dobrých sto kroků vysoké a s větvemi dlouhými padesát kroků i více, aby mohly obejmout větve svých sester. Pod nimi ustoupila tuhá tráva Tarantaise a jižního Arcnessu vonným keřům a květinovým stezkám zalitým zlatým světlem, které pronikalo korunami stromů.

A stromy zpívaly – Faraday později zjistila, že jde o ukolébavku, kterou je naučila hospodyně. Byl to dech beroucí zvuk, i když nijak hlasitý, bohatý a plný života, stínů a rytmu. Každý strom přidal vlastní výrazný hlas, který přesto dokonale ladil s okolními i s hlasem celého lesa. Faraday cítila, jak jí vibruje tělem.

Jak to bude znít, až spustí skutečnou píseň?

Hospodyně pohlédla Faraday do tváře, potom se obrátila k lesu. „Není to příjemný zvuk, má paní? Zní jako moře minstrelů, že ano?“ Jednou nohou klepala do rytmu se stromy.

Faraday odtrhla oči od lesa. „Moře minstrelů, hospodyně?“ Zhluboka a šťastně se nadechla. „Tak co kdybychom novému lesu říkaly Minstrelové moře? Potřebuje jméno a tohle se hodí stejně dobře, a možná lépe než mnohá jiná.“ Odmlčela se. „Hospodyně, co tady děláš?“

„Přišla jsem pomoci,“ řekla hospodyně tiše. Její venkovský přízvuk úplně zmizel, a když jí Faraday pohlédla hluboko do očí, spatřila v nich Matku.

20

Bratr-velitel Gilbert

Artor se Gilbertovi zjevil ještě mnohokrát, když táhl Morysona z Noru na sever, a Gilbertovy oči pokaždé ještě víc potemněly fanatismem, ústa mu ještě víc ochabla extází a jeho odhodlání se zatvrdilo. Udělá cokoli, cokoli, jen aby Artor a Seneschal získali zpět své právoplatné místo v Acharu.

Moryson Gilberta podřízeně následoval na koni, kterého mu nový bratr-velitel neochotně koupil.

Přestože Moryson povětšinou mlčel a nestěžoval si, jeho přítomnost Gilberta často obtěžovala. Občas, ale skutečně jen občas, unikla Morysonovi nějaká pichlavá poznámka, která Gilbertovi živě připomněla doby, kdy byl jen mladším rádcem, a Moryson naopak dlouholetým přítelem bratra-velitele. Copak si Moryson neuvědomoval, že teď má v rukách moc Gilbert? Že Gilbert vede Seneschal? Že Gilbert je Artorovou pravou rukou?

Ale ještě víc Gilberta dráždilo to, že Moryson čas od času někam mizel. Když si Gilbert poprvé všiml, že Moryson je pryč, zpanikařil. Kůň byl na místě, ale stařec ne. Spadl snad Moryson do jezevcovy nory a zlámal si křehké nohy? Unesla ho snad ta létající havěť, jejíž útok Gilbert každým okamžikem očekával? Ulehl snad do trávy, aby zemřel, a zapomněl to Gilbertovi oznámit? Gilbert Morysona skoro hodinu hledal, volal jeho jméno a po tváři se mu řinul pot. Co by si o něm Artor pomyslel, kdyby toho starého hlupáka ztratil? V tuto chvíli

byl Moryson jeho jediným stoupencem, a přestože starce nesnášel, nemohl si dovolit ho ztratit.

Ale zrovna když už si Gilbert myslel, že stařec nadobro zmizel, ohlédl se a uviděl, jak se Moryson belhá přes pláň směrem k němu se zkroušeným výrazem na tváři.

„To moje střeva, Gilberte,“ vysvětlil Moryson rychle. „Jsem už starý a moje střeva někdy nedají pokoj celé hodiny. Ach, je to můj kůň tam za tebou?“

Gilbert zezelenal, odvrátil se a už se víckrát neptal, když Moryson zmizel – povětšinou se to stávalo v noci, ale jednou nebo dvakrát i za dne. Starcova slabost ho znechucovala. Ať mi Artor požehná dobrým zdravím po zbytek života, říkal si, kdykoli se Moryson vpotácel zpět do tábora celý pobledlý a zpocený.

* * *

Nějaký čas šli na sever, potom zahrnuli na severovýchod, přesně jak Artor poručil. Deset dnů poté, co se vydali na svaté tažení, narazili na dalšího bratra, bratra-oráče, kterého vyhnali z jeho vesnice. Chouli se vyděšeně v trávě, protože se jich bál.

Gilbert se napřímil a promluvil tak autoritativně, jak jen dokázal. „Vstávej, člověče. Jak se jmenuješ? Odkud jsi?“

Bratr-oráč, vyzáblý muž středního věku, vyhlédl zpod paže, ale nepostavil se. „jmenuju se Finnis, můj pane, a jsem jen obyčejný ovčák. Jsem na cestě na trh.“

Gilbert ohrnul ret. „No, Finnisi, tak kde máš ovce? A co to vidím na tvou hlavě? Je to snad zarostlá tonzura?“

Finnis si rychle zakryl hlavu paží a tlumeně vyjekl.

Gilbert kopl koně do boků a přiblížil se. „Vstávej, Finnisi, a pozdrav svého bratra-velitele.“

Velmi pomalu vyhlédl Finnis zpod paže. „Bratra-velitele?“

„Bratr-velitel Gilbert, člověče. Tak vstávej!“

Finnis se skoro přerazil, jak rychle se škrábal na nohy. „Ale... ale... já myslel...“

„No, myslel jsi špatně, hlupáku. Seneschal ještě nikdy nezažil tak temné časy, ale s požehnáním Artora a s jeho podporou je překonáme.“

Jistě znáš moje jméno. Gilbert. Kdysi jsem byl rádcem bratra-velitele Jayma.“

Finnis se hluboce zamyslel a zahleděl se na muže před sebou. Nebyl oblečen jako bratr, ale Finnis na druhou stranu věděl, že oblékat se v dnešních dobách do stejnokroje Seneschalu je čirá pošetilost. Gilbert? Ano, Finnis si vzpomínal, že některé z pokynů, které ze Seneschalské věže obdržel, byly podepsány tím jménem. Zadíval se na starce, který se malomyslně choulil za Gilbertem.

„A tohle je bratr Moryson,“ řekl Gilbert. „Můj rádce.“ Dokud nenajdu někoho lepšího.

Morysonovi se zaleskly oči, ale nic neřekl.

„Co se stalo s bratrem-velitelem Jaymem?“ zeptal se Finnis Gilberta.

Gilbert nasadil uctivě truchlivý výraz. „Zavraždili ho odporní netvoři, kteří zastínili slunce nad Seneschalskou věží, bratře Finnisi. Zemřel s Artorovým jménem na rtech.“

To zní dobře, řekl si Gilbert, aniž by si uvědomil, že říká naprostou pravdu. „Mě pomazal samotný Artor,“ řekl a udělal znamení Pluhu, „ochráním tě a obnovím slávu Seneschalu.“

Finnis poprvé za dlouhou dobu pocítil naději a uctivě pokýval hlavou. „Povíš mi, co mám dělat, bratře-veliteli Gilberte?“

„Rád, bratře Finnisi, ale teprve až se utáboříme na noc. Prozatím se můžeš podělit o koně s Morysonem.“

Od toho dne se Gilbertův průvod rozrůstal, a když se přiblížili k severnímu Tarantaise, čítal už kromě něj a Morysona osm seneschalských bratrů. Poté co narazili na Finnise, našli každý den či dva dalšího bratra – Gilberta napadlo, že Artor musel obrátit jejich kroky směrem k němu, a bratři potvrdili, že se jim Artor skutečně zjevil ve snu. Většina z nich bývala bratry-oráči, ale poté co Axisova armáda prošla Arcnessem a Tarantaise, je venkované vyhnali z vesnic.

„Jak je možné, že lidé přijali Zapovězené tak snadno?“ zeptal se každý, když Gilbertovi pověděl svůj příběh, a Gilbert vždy odpovídal: „Protože je ta odporná havěť očarovala. Ale nemusíte se bát, Artor je spasí.“

Gilbert neměl dost peněz na to, aby každému bratrovi koupil koně, proto dospěl ke kompromisu a pořídil v Tare levného koně a vůz. Poslal do města v převleku Morysona s tím, že i kdyby ho chytili,

nebyla by to velká ztráta. Ale Moryson se po několika hodinách přece jen vrátil s rozviklaným, ale použitelným vozem a herkou, která vypadala stejně stará jako sám bratr. Gilbert ke svému znechucení zjistil, že kobyla trpí stejnými střevními obtížemi jako Moryson.

Od té chvíle se pohybovali kupředu rychleji. Gilbert jel na koni v čele, Moryson řídil vůz, na kterém se kolébala skupina bratrů.

Na konci prvního týdne měsíce jinovatky dorazili k Lesu mlčenlivé ženy, ale drželi se od něj co nejdál. Žádný z bratrů se k němu nechtěl přiblížit. Jen Artor věděl, jací démoni se v něm za poslední měsíce usadili.

„Před několika lety jsem do toho lesa vešel,“ řekl Gilbert bratrům a pro jednu přitáhl koni uzdu a zpomalil, aby mohl s ostatními promluvit. „Nejen že jsem do něj vešel, ale provedl jsem jím Válečnou sekera a dva Sekerníky. Byli příliš vyděšení, než aby se dokázali pohnout z místa. Ze země tehdy vylezli odporní tvorové a napadli je, ale já se jim postavil a zachránil své spolčníky před strašlivou smrtí. Nevím ale proč,“ povzdychl si Gilbert melodramaticky, „když Válečná sekera nakonec zradil nejen Seneschal, nýbrž i samotného Artora.“

Bratři, kteří nadsakovali na voze, se na Gilberta s obdivem zahleděli.

„V pevnosti uprostřed lesa jsem odhalil velká tajemství,“ pokračoval Gilbert, „ale Válečná sekera současně vypustil do světa dva demony, kteří tam žili a vydávali se za seneschalské bratry. Nedokázal jsem ho zastavit, i když jsem se snažil, seč jsem mohl. Myslím, že úpadek Acharu začal v okamžiku, kdy byli ti dva vypuštěni.“

Bratři zalapali hrůzou po dechu, ale Moryson se ve stínech kápe zazubil.

„Já se stromů nebojím,“ řekl Gilbert, „a až mi Artor přikáže, postavím se jim a stromy se před mým spravedlivým hněvem vyvrátí z kořenů. Pluh zvítězí a vyrve pahýly stromů ze země.“

Ale dokonce i Gilbert zmlkl, když o dva dny později objevili nově zasazený les.

„To tady nebylo,“ zašeptal. „Tím jsem si jistý! O *tomhle* mi nikdo nic neřekl!“

Když vystoupali na malý kopeček, zatáhl Moryson za otěže, kobyla se s povděkem zastavila, a zahleděl se před sebe. Několik set kroků před nimi se rozkládal Faradayin les. Rozpínal se asi míli k obzoru a

všichni viděli, že se hustý a zelený táhne mnoho mil na sever. Daleko na severu zahlédl Moryson staré mohyly, které se zvedaly ze středu zeleně, a vábící modrý plamen.

Jeho společníci zírali na les s ústy i očima dokořán.

Dokonce ani Les mlčenlivé ženy neměl tak vysoké, statné a *mocné* stromy. Mezi větvemi poletovali ptáci a z nory vylezl hnědočerný jezevec, který byl na pláních velmi rozšířený, a odběhl asi padesát kroků k linii stromů.

Vrátil se domů.

„Je to odporné!“ zašeptal Finnis.

Jeden z bratrů načrtl znamení Pluhu a ostatní ho rychle napodobili.

„Les zpívá!“ zachraptěl Gilbert.

A les opravdu zpíval. Nijak hlasitě a na takovou dálku se ani nedalo rozeznat, o jakou píseň jde, ale všichni cítili, jak jim těly vibrují útržky melodií.

„Říkají mu Minstrelové moře,“ prohlásil Moryson znenadání a zamrkal.

Kobyła zvedla znavenou hlavu, zaržála a nastražila uši.

„U Artorovy prdele, nezajímá mě, jak se jmenuje!“ vykřikl Gilbert, který byl příliš vyděšený, než aby se zajímal o to, odkud Moryson jméno zná. „Zpátky! Zpátky než nás uvězní! Morysone, obrať koně. Utáboříme se v údolí za kopcem, z dohledu tohoto démonského semene.“

* * *

Tu noc přivolal Gilbert pro své stoupence Artora. Nikdy dřív to neudělal a raději jim Artorova slova předával, ale věděl, že po hrůze, kterou ten den spatřili, potřebují najít útěchu v Artorově přítomnosti. A zdůrazní tak ostatním svoji pozici po Artorově boku.

Klečel a modlil se v půlkruhu bratrů a už se nedivil, že ho Artor varoval před Faraday. Mohla za to ona? To ona vysadila... snažil si vzpomenout na jméno, které Moryson použil... Minstrelové moře? Kdy nakazili *ji*? Gilbert si vzpomněl na pohledy, které si Axis s Faraday vyměňovali u ohně mezi Sekerníky kdysi dávno. Možná ji Axis omámil už tehdy.

No, na tom nezáleželo. Artor už se postará o to, aby Gilbertova oddanost nepolevila. Pokud si Artor přál, aby les zničili, tak to udělají.

Pokud si Artor přál, aby zničili Faraday, udělají to.

Se sklopenou hlavou prosil Gilbert Artora, aby se jim zjevil. Vyslal modlitby a přivolal boha k sobě.

Rytmické bušení pluhu do země cítil ze všeho nejdřív hluboko v kostech. Potom uslyšel těžké, šílené funění býků s rozzuřenýma rudýma očima. Gilbert zvedl hlavu a rozjásaně rozhodil ruce.

Bratři za ním se choulili hrůzou. Moryson po straně se snažil ovládnout strach a zabořil tvář do dlaní.

Artor pobídl záprah vpřed a Gilbert vyskočil na nohy. „Artore!“ zvolal.

Můj drahý Gilberte, šeptal Artorův hlas přes pláň a bůh vystoupil zpoza pluhu. Tělo mu hrálo svaly. Viděl jsi, co provedla? Ted' už chápeš?

„Ach, ano!“ vydechl Gilbert. „Je to odporné... odporné!“

Skutečně odporné – ale bez tvé pomoci mnoho nezmůžu, drahý Gilberte.

„Cokoli, Artore, cokoli!“

Svět kolem nás se hroutí, Gilberte. Ta druhá mrcha hrozí otevřít brány dokořán, ale s ní nic nezmohu. Je příliš daleko. Příliš mocná.

Druhá mrcha? Gilbert se zamračil, ale boha nepřerušil.

Na tom nezáleží. Když zastavíme Faraday, zničíme celý plán. Dám ti jedinou radu, Gilberte, rozlad' strunu a pozorně naslouchej. Uslyšíš, jak nelibý zvuk bude následovat!

„Ano, Požehnaný.“

Dostaň ji, Gilberte.

„Ano,“ zasyčel Gilbert extaticky.

Dostaň Faraday. Musíš ji zastavit, Gilberte. Jinak ZEMŘU!

Gilbert vykřikl, jak se mu Artorův hlas zaryl do těla, a slyšel, jak za ním křičí i ostatní bratři.

Potom se Artorův hlas ztišil do šepotu. *Pohybuje se ted' rychleji a Čarovný les se rozrůstá. Jdi do Arcenu, Gilberte. Pospěš si. Zastav ji, než spojí stromy se Stínolesem. Pokud se jí to podaří... zastav ji!*

Gilbert sklopil hlavu a cítil, jak k němu Artor přistoupil. Roztřásl se, ale bůh mu jen položil laskavou ruku na rameno.

Propůjčím ti svoji moc, Gilberte. Udělám z tebe ještě mocnější nástroj.

Když tentokrát Gilbert vykřikl, slyšely ho i stromy v dálce a jejich melodie nakrátko utichla.

Pokud moji moc použiješ dobře, zastavíš ji, Gilberte.

„Ano,“ zašeptal Gilbert a překvapilo ho, že vůbec dokáže promluvit. Matně si uvědomil, že se pomočil, když ho Artor plnil mocí. Bůh zvedl hlavu a rozhlédl se po půlkruhu třesoucích se bratří za Gilbertem.

Služte mu dobře.

Bratři téměř jednohlasně zvolali, že budou.

Morysona opět ovládla hrůza. Jen ať se mě Artor nedotkne, protože nevím, co by se stalo. Nevím, jak bych zareagoval!

Plňte jeho rozkazy.

Ano!

Zničte ji.

Ano!

21

Meč

Axis stál v troskách jervoiského tržiště a hleděl na zmrzlé tělo Jorga, hraběte z Avonsdale. Jeho jinovatkou potažené oči hleděly do věčnosti, kam odešel, a rukama stále svíral čepel, která ho zabila. Svou vlastní čepel.

Od Jezer tří bratrů vedl Axis armádu opatrně, velmi, velmi opatrně čtyři týdny na sever. Každíčkým okamžikem očekával útok. Kde jsou skraelingové? Kam zmizeli? Pokaždé, když poryv větru snesl z kopce sněh, Axis sebou trhl, každé, když zakřičel pták, byl si Axis jist, že ho ikarijská hlídka varuje před katastrofou.

Cestovali pomalu, a to nejen proto, aby nepadli do léčky, ale také aby neztratili kontakt se zásobovacím průvodem. S tak velkou armádou v tak zpustošené krajině by se musel vrátit, kdyby zásoby už nemohly být dál přepravovány na mulách, protože vozy závěsemi neprojely. Axis si nyní dělal stejně tak starosti s jídlem jako se skraelingy.

Gorgaelovy bouře Aldeni zcela zpustošily. Provincie vévody Rolanda bývala jednou z hlavních zásobáren Tencendoru, ale nyní z ní zůstala jen mísa plná sněhu a ledu. Pokud se mi podaří skraelingy zahnat, říkal si Axis s pohledem upřeným na Jorgův zmučený výraz, pokud porazím Gorgaela, vzpamatuje se tahle země ještě vůbec?

„Axisi?“

Belialův tichý hlas se ozval za ním a Axis se otočil.

Když Belial spatřil Jorgovo tělo, zastavil se a zvedl oči k Axisově tváři. „Po celém městě je to stejné. Budovy jsou plné zmrzlých mrtvol. Většinu rozsápali. Ne jako...“

„Ne jako Jorga, Beliale? Slyšel jsi snad o tom, že by skraeling, ledový červ nebo i zatracený skraebold někdy použili meč?“

„Axisi.“ Belial položil příteli chlácholivě ruku na rameno. „Možná Jorge...“

„Ne!“ Axisův hlas byl pevný. „Byl to statečný muž, Beliale, a nezemřel by vlastní rukou. Ne.“ Hlas mu zjehl. „Vidíš ten úhel? Meč mu do těla vrazil někdo jiný.“

Ale kdo? Měl snad Jorge v táboře zrádce?

Belial odvedl Axise pryč od Jorgova těla. „Spálíme všechny, kdo tu zemřeli, Axisi. Rozloučíme se s nimi se ctí.“

Pomalou vyšli ven z budovy. Vzduch venku byl ledový, ale nefoukalo, a stejně tak tomu bylo po celou dobu, co byli v Aldeni. Gorgael si s nimi hrál.

Axis se zachvěl zlou předtuchou. „Nelíbí se mi to, Beliale. Proč skraelingové nezůstali a nenažrali se? Roztrhali muže na kusy, ale nesežrali je. Tak skraelingové obvykle nejednají. Někdo je ovládá, Beliale, někdo...“

Znenadání se Belialovi vytrhl a máchl pěstí do vzduchu. „*Kde jsou?*“ zařval.

* * *

Ten večer spálili mrtvé a rozloučili se s nimi. Belial si chvíli myslel, že nenajdou dost paliva, aby zmrzlá těla zažehli. Muži ale náhodou objevili hluboko ve sklepeních pod tržištěm sudy s olejem a mrtví hořeli rychlostí, která zmírňovala hrůzu jejich smrti.

Belial s Magarizem se později připojili k Axisovi v jeho stanu. Tábor rozbili kus od města, protože nikdo nedokázal spát uprostřed jeho vzpomínek a Axis se také nedokázal zbavit pocitu, že téměř nedotčené budovy představují past.

Axis seděl se svěšenou hlavou na polním lůžku a znovu a znovu obracel v ruce meč. Byl Jorgův a Axis mu ho vytrhl z těla, když ho dva muži odnášeli na pohřební hranici.

„Je to dobrý meč, Axisi,“ řekl Magariz, když se posadil.

„Ano,“ řekl Axis nepřítomně. „Vskutku dobře vykováný. Celé týdny trčel v Jorgově břiše a nezrezavěl. Vidíte? Zbytky krve se odlupují.“ Zvedl hlavu. Belial stál vedle ohňového koše, který vydával veselou zář, i když moc nehřál. „Napadlo mě, že bych si ho nechal, Beliale. Možná ho i nosil.“

„Axisi...“ začal Belial, ale Axis sklopil oči a pokračoval.

„Nejsem natolik připoutaný ke svému meči, abych ho nevyměnil za lepší, a tenhle *je* lepší. Má escatoriánskou čepel, ostrou a pevnou, a jílec vykovali, pokud se nepletu, v ysbaddských kovárnách. Je to dobrá čepel... a touží po pomstě. Použiju ji a probodnu s ní toho, kdo ji vrazil Jorgovi do břicha.“

Magariz s Belialem si vyměnili pohledy. Axis si toho všiml. „Ach,“ řekl a zkroutil koutky úst vzhůru. „Ještě nejsem připraven nechat se ovládnout zvrhlostí, přátelé, ale musím přiznat, že propadám zmatku a marnosti. Kde je nepřátelská armáda? Kdo jí velí?“

„Nemůžeš použít svá kouzla, Axisi?“ zeptal se Belial. „Najít je s jejich pomocí?“

Axis odložil meč stranou. „Ne. Zkoušel jsem to, ale nemohu nic dělat. Gorgael propůjčil armádě svoji moc a používá Temnou hudbu, kterou já neovládám. Nerozumím jí ani kouzlům, která používá. Pokud armádu ukryl s pomocí své moci, tak já ji tou svou nenajdu. Musíme se spolehnout na silné nohy a křídla a bystré oči, Beliale.“

Magariz se naklonil vpřed, aby zachytil teplo ohňového koše. „Nějaké zprávy, Axisi?“

„Ne. Slyšeli jste hlášení ikarijských hlídek. Po celém Aldeni nevidí nic než sníh a led.“

„A co Ichtar?“

„Tvá zaslíbená země, Magarizi? Ne, tam jsem je neposlal. Ichtar je příliš nebezpečný, nejistý. Gorgael ho ovládá už dva roky a já se příliš bojím útoku gryfů, než abych vyslal Ikarii tak daleko.“

„A ze Sigholtu taky nic? Nebo z Rozeklané hory?“

„Nic, Beliale,“ řekl Axis. „Vůbec o Gorgaelově armádě ani o plánovaném útoku nevěděli a nemají ani tušení, kde by mohla být teď. No tak,“ řekl řízně, „povězte mi, co si myslíte. Kdybyste té armádě veleli vy, kam byste zamířili? Jaké by byly vaše plány?“

„Past, Axisi,“ řekl Magariz a prsty si nevědomky promnul jizvu na tváři. „Past.“

Axis hořce zkroutil rty. „Říkáš past. Ale jaká past, Magarizi?“

Magarizi pokrčil zahanbeně rameny. „Možná tě chce vylákat na sever, do Ichtaru. Možná se ukryl tam.“

„Ne,“ řekl Belial pomalu. „Ne. Když Axis vyvolal vzpomínku Zčeřeného chochola, viděli jsme, jak masa skraelingů míří přes Jervois na jih.“

„Ale možná *to* byla ta past,“ trval na svém Magariz. „Proč nechali Zčeřeného chochola uniknout? Všichni víme, že ho gryfové mohli roztrhat na kusy jako zbytek perutě. Ale nechali ho jít. Dovolili, aby se k nám vrátil s informacemi.“

Axis na něj ostře pohlédl. „Dobře, Magarizi. Ale co když to byl jeho plán? Co když chce, abychom si přesně tohle mysleli? Co když nás *chce* vlákat do Ichtaru?“ Odmlčel se a hluboce zauvažoval. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas velmi tiše. „Co když nás chce nalákat do Ichtaru a *vpadnout nám do zad*?“

„Ocitli bychom se v pasti,“ řekl Belial. „Neměli bychom kam utéct.“

„Dobrá, dobrá, promysleme si to.“ Axis vstal a začal pochodovat sem a tam. „Víme, že je tady někde velká armáda skraelingů. Víme, že jí velí generál, který ví, jak vést válku, dokáže zachovat chladnou hlavu a... umí používat meč.“ Pohlédl na Jorgovu čepel. „Myslíme si, ne, *víme*, že nastražil past. Beliale, kdybys byl jím a dostal se na *jih* od Jervois, kde bys ukryl tak velké vojsko?“

Belial se zhluboka nadechl a zauvažoval nad možnostmi. „Západní hory by byly očividnou volbou, ale tam máme tolik zvěďů a jednotek, že by si určitě něčeho všimli. Východ Aldeni? V ohybu Nordry, v místech, kde leží Kastaleon?“

Magariz zavrtěl hlavou. „Ne. Zvěďové to tam prohlédli.“

„Mohli se ukrýt pod závějsi,“ naléhal Belial. „A čekat.“

Všichni se při pomýšlení, že by závěje okolo náhle ožily, zachvěli.

„Modlím se, aby tomu tak nebylo,“ řekl Axis. „Ještě něco?“ Zadíval se na velitele, ale ti po chvíli přemýšlení zavrtěli hlavami.

„No.“ Axis se otočil k ohňovému koši. „Nezůstanu tady a nenechám se chytit do pasti. Varujte muže. Ráno vytáhneme zpět na jih. Pokud nás chtějí sežrat, budou muset přijít za námi.“

Axis ležel na polním lůžku zabalený do přikrývek a podřimoval. Dlouho snil o Azhure, o její vůni, o jejím smíchu, o tom, jak ji drží v náruči. Myslel na ni neustále a napadlo ho, jestli by se nad jejich večerní poradou rozesmála, pohodila hlavou a řekla, že ona ví, kde skraelingy najít. Ale v tuto chvíli byla daleko na jihu a bděl nad ní Hvězdný poutník a Axis doufal, že se k němu během několika měsíců připojí.

Pokud bude ještě naživu.

Zabručel, převrátil se a přiměl se myslet na něco jiného. Nechtěně se mu do mysli vloudil obrázek Faraday. Vypadala přepadle a vyčerpaně, skoro stejně zle jako těhotná Azhure. Ale usmívala se na někoho a Axis cítil, že je v pořádku. Alespoň že ona je v bezpečí, protože v jihovýchodním Tencendoru žádní skraelingové nebyli.

Jeho mysl se znovu vrátila ke skraelingům. Otevřel oči a zahleděl se na plátno stanu vlající ve větru.

Musí někde být. Dal své mysli volnost a nechal ji toulat se po známých územích západního Tencendoru. Neměli moc času na to, aby se ukryli, sotva týden nebo dva, a tak velká armáda se nepohybovala nijak rychle. Jakmile se vyjasnilo, vyslal do Aldeni ikarijské hlídky. Zamračil se a vzpomínal, jak dlouho vlastně bouře trvaly. Asi tři týdny po útoku na Jervois.

Kam se mohla armáda během tří týdnů dostat? Od Jezer tří bratrů pochodovali na sever docela rychle, ale přesto jim cesta trvala čtyři týdny.

Zatraceně! Mysli, člověče!

Ho'Demi byl tam venku. U Jezer tří bratrů se od armády oddělilo několik jednotek ravenbundských zvěďů a vyrazilo různými směry. Axis s nimi zůstával v kontaktu jen občasným spojením myslí s Ho'Demim.

Ano, Ho'Demi byl tam někde venku, protože přísahal sloužit Proroctví a Muži z hvězd... a Axis doufal, že jeho věrnost Muži z hvězd je silnější než věrnost Proroctví. Ale Axis přesto se spojením myslí váhal. Ho'Demi by ho kontaktoval, kdyby bylo potřeba, a Axis nechtěl ravenbundského náčelníka rušit, když pro něj neměl nic důležitého.

Axisova mysl dlouho bloudila, vracela se k Azhure a poté i ke Caelumovi. Uvolnil se, začal usínat a představoval si, že Azhure leží v příkrývkách s ním, představoval si různé způsoby, jak si s ní užívá noci. Povzdychl si a zavrtěl se pod příkrývkami. Ne, neexistoval lepší způsob než strávit temnou noc...

Prudce otevřel oči a trhl sebou tak silně, až málem spadl z lůžka. U všech bohů, proč to nikoho z nich nenapadlo?

Ho'Demi! zavolal myslí. *Ho'Demi, jsi tam? Kde jsi? Ho'Demi?*

* * *

Ho'Demi?

Ho'Demi zaklel, protože sebou při probuzení tak silně trhl, až se udeřil hlavou do stropu ledové jeskyně, ve které přespával. *Muži z hvězd?*

Ach, Ho'Demi. Překvapil jsem tě. Omlouvám se.

Muž z hvězd měl určitě dobrý důvod, proč ho tak nečekaně vzbudil. Ale Ho'Demi si nedokázal odpustit úsečnou odpověď. Poprvé za dlouhou dobu pohodlně usnul. *Co je?*

Ho'Demi, kde jsi?

V zatracené ledové jeskyni.

Ticho.

Ho'Demi si promnul vrcholek hlavy a krev, kterou cítil na prstech, mu na náladě nijak nepřidala. *Daleko na západě.*

Díky hvězdám. Axis nedokázal ukrýt úlevu, která se mu rozlila myslí. *Jsi někde poblíž Šerých hor?*

Ano. Tak den pochodu, nanejvýš dva.

Ho'Demi. Poslouchej mě. Mám nápad.

„To si vybral tu nejlepší chvíli,“ zabručel si Ho'Demi pod vousy, ale přesto poslouchal.

* * *

Axis se řídil pouze předtuchou a věděl, že pokud se mýlí, on i jeho muži zemřou, přesto ráno vydal rozkaz vyrazit na západ místo na jih. Směrem k Šerým horám.

22

Kotlíkové jezero

Nikdo nepochyboval o tom, že je Yr nemocná. Tváře i oči jí hořely horečkou, kůži měla plnou skvrn, její vlasy ztratily lesk a občasné záchvaty trasu ji při chůzi téměř srážely na kolena.

Ale na jejich laskavé otázky odpovídala vždy sladkým úsměvem a říkala: „Je mi dobře.“

Nikdo nenaléhal ani se jí nedotkl. Všichni věděli, že moc, která z Yr sálala, je jako nákaza a každým dnem sílí. Zeherah ji bedlivě sledovala. Ona navštíví Pokladnici bohů v Jezeře života jako poslední a tím pádem bude muset nést nejtěžší břímě péče a útěchy.

Strážci se pomalu vydali přes Tarské pláně k Lesu mlčenlivé ženy. Cesta jim trvala skoro šest týdnů, protože nechtěli Yr příliš vyčerpát. Šli mlčky, obvykle v noci, vyhýbali se zalidněným oblastem a všechny ovládla zádumčivá, vážná nálada, nikoli však smutek.

Nyní stáli na břehu Kotlíkového jezera. Předchozí noc přespali v pevnosti, která jim poskytla stejné pohodlí jako předtím Faraday. Poprvé za dlouhé týdny se Yr dobře a téměř bezbolestně vyspala.

Nyní přišli na řadu Ogden s Veremundem a ostatní hluboce litovali, že ničivá moc dozajista spálí nezkrotný humor bratří, jako okradla Yr o trpkou uštěpačnost. Všichni znali svůj osud a přijímali ho. Ale přesto litovali.

„Lituji, že uběhlo tolik času,“ řekl Ogden. Ruce měl složené před sebou a oči upíral na zlaté jezero. „Tolik jsem si užíval života.“

„Nikdy jsem neočekával, že si najdu tolik přátel,“ řekl Veremund vedle něj. „Nečekal jsem, že si budu Muže z hvězd vážit jako přítele, a ne jen jako hrdinu Proroctví.“

Bratři si povzdychli a jednohlasně promluvili. „Litujeme, že se už neprojedeme po pláních, že nebudeme za večerů sedávat u ohně, naslouchat Axisovu zpěvu a radovat se z jeho úsměvu.“

„Znovu se s ním sejdete,“ ozval se laskavý hlas za nimi a skupinka se otočila. Byl to opět Prorok ve své stříbrné nádheře a Strážci se usmáli a uklonili se.

Vydal se blíž, políbil Yr a obrátil se k Ogdenovi s Veremundem. Prorok přistoupil k Ogdenovi, vzal jeho tvář do dlaní a políbil ho stejně něžně jako předtím Yr.

„Vždy vás budou milovat za obět', kterou přinášíte,“ řekl. „A vždy budete mít místo v mém srdci. Nemohl jsem najít nikoho lepšího.“ Poté políbil i Veremunda a stejně tak mu požehnal.

Po tvářích bratrů se kutálely tiché slzy. Stejně jako Yr se cítili poctěni a vděční, že se Prorok rozhodl sdílet s nimi tento okamžik.

Když Prorok ucouvl, rozloučil se s bratry Jack a nakonec je políbila i Zeherah a pošeptala jim slova na rozloučenou.

Yr se nepohnula.

„Jsi připraven, bratře?“ zeptal se Veremund a Ogden kývl a vzal ho za ruku.

Poté dva Strážci vstoupili do zlatého jezera.

Nemuseli vykonat stejnou pouť jako Yr v Grálovém jezeře, protože vody Kotlíkového jezera se působením magie už dávno vypařily. Ale jakmile se dostali k Pokladnici, kterou nepokrývalo žádné bahno, a proto se vyjímal v celé své kráse, museli projít stejným procesem jako Yr a stisknout drahokamy v daném sledu, aby získali přístup dovnitř. Prošli chodbami Pokladnice, našli Zřídlo moci a napřed Ogden a potom i Veremund se nad ně naklonili a přijali jeho moc.

* * *

Když vystoupili z jezera, oči jim horečnatě zářily a rty se jim třásly a Yr přišla blíž a objala je.

„Vítejte,“ řekla. „Vítejte na poslední cestě.“

23

Hvězdný chrám

„Azhure?“

Azhure otevřela oči. „Jsem vzhůru, Hvězdný poutníku. Pojď dál.“

Hvězdný poutník vstoupil mlčky do Azhuřiny komnaty. Snažila se vyškrábat z postele a zaklínač si pospíšil, aby jí nabídl pomoc. Oči mu potemněly starostí, ale nic neřekl. Azhure se nelíbilo, když ji obskakovali.

Od chvíle, kdy dorazili na Chrátovou horu, uběhl už měsíc a Azhure s každým dnem slábla, jak z ní dvojčata vysávala sílu a život. Hvězdný poutník přemýšlel, jak je možné, že Caeluma odnášela jen s malými problémy a s takovou energií, a tyto děti ji tak vyčerpávají. Možná za to může jen fakt, že jsou dvě. A možná taky ne.

Zachytila jeho ustaraný pohled a chláholivě se usmála. „Dobře jsem si odpočala, Hvězdný poutníku. Opravdu. Je všechno připraveno?“

„Ano. Máme dost času. Pojď, napřed musíš něco sníst. Čeká nás dlouhá noc.“

Nechala se odvést k malému stolku. Jakmile se posadila, Hvězdný poutník jí oloupal nějaké ovoce a kousek po kousku jí ho předkládal.

„Jez,“ řekl. „Jez.“

Aby mu vyhověla, vložila si Azhure kousek ovoce do úst a jen s pramalým nadšením žvýkala. Nechtěla Hvězdného poutníka zklamat

ani mu přidělat další starosti, protože dnešní noc pro něj bude stejně těžká jako pro ni, možná těžší. I kdyby na Ostrově mlhy a paměti už nic dalšího neodhalili, stála by výprava za to, protože přátelství mezi ní a Hvězdným poutníkem se konečně prohloubilo a vyzrálo. Dříve v ní jeho touha vždy vzbuzovala nepříjemný pocit a rozdělovala je, ale její současný stav zchladil dokonce i chtíč Hvězdného poutníka. Usmála se.

Ale šlo o víc. Od noci, kdy si Azhure, rozrušená matčiným dopisem, přišla k Hvězdnému poutníkovi pro útěchu, byl zaklínač neustále s ní a nabízel jí bezpodmínečnou lásku a oporu. Zažehnutí Hvězdného chrámu bylo odloženo skoro o deset dnů, protože Hvězdný poutník trávil tolik času po jejím boku.

Polkla a vzala si další kousek ovoce. Tu noc neudělal Hvězdný poutník nic než to, oč ho požádala – objal ji a řekl jí, jak moc ji miluje. Nakonec s tichým pláčem usnula v objetí jeho paží a křídel, a když se ráno probudila, políbil ji něžně na čelo a na tvář a nechal ji jít.

Hvězdný poutník ji utěšil, ale udělal ještě něco mnohem důležitějšího – získal si její naprostou důvěru a s ní i její přátelství.

„Přemýšlela jsi o tom, o co jsem tě požádal?“ zeptal se Hvězdný poutník a vytrhl ji tak ze zamyšlení.

Pokývla a vložila si do úst třetí kousek ovoce, aniž by ho ochutnala. „Přemýšlela, Hvězdný poutníku, ale... Ach, já nevím. Kdyby tady byl Axis, bylo by to jiné...“

Do očí jí vyhrkly slzy a ona se zhluboka nadechla a pokračovala. „Já... my...“ Pokrčila rameny a posunovala kousky ovoce po talíři. „Nemáme k těm dětem tak blízký vztah jako ke Caelumovi,“ dokončila šeptem se sklopenýma očima a tváře jí zrudly. Zahanbovalo ji přiznat, že nemiluje své děti.

Navzdory jejím obavám Hvězdný poutník věděl, jak se cítí. Každý den učil nenarozená dvojčata zaklínačské dovednosti, a i když na něj reagovala dobře, věděl, že k matce necítí nic než nezájem a nenávisť.

Kdyby měl v sobě nosit takový odpor dnem i nocí on, asi by pro něj bylo také obtížné děti milovat. Netušil, proč chlapec a děvče chovají k rodičům takový chlad a jeho mají rády, obzvláště když se na Azhure provinil stejně jako Axis. A proč nenávidí matku za to, že miluje jejich otce a odpustila mu?

„Azhure, děti *potřebují* jména. Je pro mě obtížné je učit a neoslovovat jmény.“

Azhure konečně vzhlédla. „Tak je pojmenuj ty.“

„Já? Azhure, je výsadou rodičů...“

„*Pojmenuj* je,“ naléhala Azhure. „Ode mě by žádné jméno nepřijaly.“

„A ty moje jména přijmeš?“

Kývla.

„No dobrá.“ Hvězdný poutník děti dobře znal a věděl, co jim bude vyhovovat. „Azhure, budou to mocní zaklínači, a jejich jména proto musí zrcadlit jejich moc, ale také osobnost.“ Zhluboka se nadechl a prozradil Azhure, jaká jména vybral.

Azhure se opřela, protože ji jméno, které zvolil pro chlapce, šokovalo. „Ale je tak mocné,“ zašeptala a nevědomky si přitiskla ruku na břicho, „dokonce i pro mužského zaklínače. Jsi si jistý?“

Kývl a Azhure po chvíli sklopila hlavu na znamení souhlasu. Už se nedivila, že jí s dětmi nebylo příjemně.

* * *

Procesí k chrámu nebylo nijak formální, všichni se prostě vydali mlčky alejí, až se na travnatých svazích okolo matného mramorového kruhu shromáždilo asi osm nebo devět tisíc osob. Bylo zde mnoho lidí z Pirátova, dalších pět lodí dopravilo z Noru šlechtice i poddané a dostavilo se i několik set Ikarii, kteří během posledních týdnů přilétli ze severu.

Azhure stála s Caelumem v náruči ve středu chrámu. Na sobě měla jen lehké levandulové šaty, protože navzdory pozdní roční době i výšce vál jen mírný větřík.

Netušila, co se stane.

Stála s Caelumem sama. Hvězdný poutník hovořil s jiným zaklínačem kousek stranou a Volný pád s Pěnicí čekali v předních řadách diváků vně kruhu. Nebyli zaklínači, proto se nebudou na zažehnutí podílet.

Tak proč jsem tady já? napadlo Azhure. Nejsem žádná zaklínačka, protože neovládám svoji moc. Tu noc, kdy hovořila s Představenou,

sice použila své schopnosti, ale netušila jak, věděla jen, že vyvolaly vztek a úzkost.

Azhure zaklonila hlavu, zahleděla se na nebe nad sebou a sevřela pevněji Caeluma. Bude muset počkat, dokud se dvojčata nenarodí, teprve pak se bude moci naučit víc. Nejenže to řekl Vlčí hvězda, ale Azhure sama cítila bariéru, kterou v ní jejich přítomnost vytvořila.

Potřebovala být sama. Úplně sama.

„Mami?“

Sklopila oči a usmála se. Caelum kulil zvědavě oči a rozhlížel se. „Co se dnes v noci stane?“

„Nevím, Caelume. Hvězdný poutník mi odmítl cokoli říct.“ Políbila ho na hlavičku. „Ale určitě to bude něco úžasného.“

„Přál bych si, aby tady byl táta.“

„To já taky, Caelume,“ řekla. „To já taky.“

Někde hluboko uvnitř Azhure Axise cítila, cítila jeho životní sílu, jeho dech, ale to bylo vše. Zprávy ze severu byly až šíleně nejasné a před pěti dny jí posel přinesl měsíc starý dopis od manžela, který však mnoho neříkal, jen to, že ji miluje, že mu chybí a neustále na ni myslí. Nedožvěděla se tedy, kde je, jestli našel armádu skraelingů nebo v sobě odhalil moc, kterou by mohl nepřátele porazit.

„Žij,“ zašeptala Azhure jako pokaždé, když se její myšlenky obrátily k Axisovi. „Žij.“

Hvězdný poutník, řekl jí Caelum v mysli a Azhure otočila hlavu.

Hvězdný poutník mířil radostným krokem přes kruh směrem k nim a oči mu zářily vzrušením. Oblečený byl jen do zlatých kalhot. Stejně jako Azhure byl i on bos. Křídla měl roztažená, takže zachytávala měkké světlo hvězd.

„Hvězdný poutníku,“ řekla Azhure, když k nim dorazil. „Nejsem si jistá, co tady s Caelumem děláme. Co můžeme udělat?“

Co mohu udělat?

Hvězdný poutník ji vzal za ramena, sklonil hlavu a rychle políbil ji i Caeluma. „Můžeš sdílet tento zážitek, Azhure. Prsten ti dává právo stát ve středu kruhu a Caelum má právo tady být jako tvůj dědic. Tak,“ hlas mu zvěčněl, ale jeho vzrušení bylo stále patrné, „jsou všichni na svém místě?“

Pomalů se rozhlédl. Mezi Ikarii, kteří na obřad dorazili, bylo i několik tuctů zaklínačů a ti teď stáli v pravidelných rozestupech na kraji kruhu tváří dovnitř.

„Kněžky?“ zeptala se Azhure a rozhlédla se po kněžkách Hvězdného řádu.

Hvězdný poutník ukázal na stranu a Azhure se otočila a uviděla, že devět knězek stojí v těsné skupince za okrajem kruhu s hlavami skloněnými v modlitbě nebo meditaci.

„Jsou svědky,“ řekl Hvězdný poutník, „protože na zažehnutí Hvězdného chrámu se mohou podílet jen zaklínači. Azhure.“ Pohlédl jí do očí. „Ať už se stane cokoli, neboj se. Budeš v bezpečí. Ať už se stane *cokoli*.“

Kývla a zamrazilo ji strachy i vzrušením. Caelum se v jejím náručí úzkostlivě zavrtěl. Hvězdný poutník se usmál a pohladil ho po vláscích. „Narodil ses, aby ses stal svědkem velkých zázraků, Caelume. Doufám, že tohle bude jen jeden z prvních.“

Potom je opustil, vydal se podél kruhu, pohlédl každému zaklínači do očí a komunikoval s nimi způsobem, který Azhure nedokázala určit.

Okolo kruhu i mezi přihlížejícími panovalo dokonalé ticho, takže Azhure z dálky slyšela tichý hukot vlnobití.

Azhure? Azhure? Jsi to ty?

Nad nimi se točily hvězdy.

Hvězdný poutník dál chodil po kruhu, ale zpomalil krok a sklopil hlavu, křídla však měl i nadále roztažená. Jak dál a dál zpomaloval krok, blížil se ke středu kruhu.

Azhure si uvědomila, že zaklínači zpívají. Slova a hudba byly tak tiché, že je Azhure nedokázala rozpoznat, slyšela však dost na to, aby poznala, že zpívají v posvátném jazyce Ikarii. Byla to klidná hudba, která se mísila s hukotem vln pod nimi, a Azhure poprvé za dlouhé měsíce cítila, jak do ní vtéká životodárná energie. Zhluboka se nadechla a usmála se.

Caelum na matku užasle pohlédl.

Hvězdný poutník šel nyní velmi, velmi pomalu a byl tak blízko, že Azhure viděla, že zavřel oči. Mlčel, naslouchal, ale roztahoval prsty u boků a svaly na ramenou a na zádech se mu chvěly.

Píseň získala na hloubce, na naléhavosti a citu. Caelum a Azhure se rozechvěli její mocí a hvězdy nad nimi se na okamžik rozplynuly.

Hvězdný poutník se zastavil za ní a náhle, nečekaně ji popadl za ramena a vyrazil výkřik, po kterém se přes ni přelily vlny moci. Zalapala po dechu a upadla by, kdyby ji Hvězdný poutník nedržel. Koutkem oka zahlédla, že Hvězdný poutník nyní stojí vzpřímeně, hlavu má zakloněnou a oči upírá na nebe.

Křídla měl roztažená a Azhure na okamžik napadlo, že se ji s Caelumem pokusí vynést do vzduchu.

Ale pak její pozornost upoutal pohyb okolo a ihned na Hvězdného poutníka zapomněla. Všichni zaklínači roztáhli křídla tak, že se jejich špičkami dotýkali špiček křídel svých sousedů, stejně jako Hvězdný poutník zaklonili hlavy a radostně zvedli paže k nebi.

A Hvězdný poutník se dal do zpěvu.

Azhure už ho dříve slyšela zpívat, především v Aule na Rozeklané hoře, ale tehdy předvedl jen zlomek své moci.

Nyní ji slyšela celou. Byla tak krásná, až se zapotácela a vykřikla. Hvězdný poutník jí bolestivě zaryl prsty do ramen a ona cítila, jak do ní vplývá jeho moc. Matně si uvědomovala, že ji svírá jen z jediného důvodu – aby je oba ukotvil ve víru moci, který uvolnil.

Azhure cítila, jak ji obklopila a pronikla do ní jeho moc, cítila a slyšela, jak ji sevřela jeho Píseň a pozvedla ji, pak ucítila a uslyšela, jak se do zpěvu pustili i všichni ostatní zaklínači a nechali svoji moc plynout do mramorového kruhu.

Zasténala, protože byla přesvědčená, že nemá dost sil na to, aby to zvládla.

Avšak ve chvíli, kdy si myslela, že už to nedokáže dál snést, Píseň náhle utichla, Azhure ale dál cítila její moc v kruhu.

„Čekej,“ zašeptal Hvězdný poutník za ní. „Čekej... čekej... čekej...“

Náhle se rozesmál, pustil ji a na nohách lehkých jako vánek se roztančil po kruhu. „Cítíš to?“ vykřikl. „Cítíš?“

Stejně rychle, jako ji opustil, se i vrátil, ale tentokrát se jí nedotkl.

„Cítíš?“ zopakoval nevzrušeně.

A Azhure to skutečně cítila. Mravenčení v bosých chodidlech, lehounký dotyk na nahých pažích.

„Žije,“ řekl Hvězdný poutník až podivně hluše. „Chrám žije.“

Mramorový kruh, který Azhure dříve považovala za tak všední a nepodnětný, se velmi, velmi pomalu temně fialově rozzářil. Azhure

viděla, jak se jeho slabý svit odráží v Caelumově tváři a ve tvářích zaklínačů. Když pootočila hlavu, viděla, jak zář teče přes bledou kůži Hvězdného poutníka, až to vypadalo, že svit pohlcuje.

Potom mramor pod jejich nohama zmizel.

Šokovaně vykřikla a byla by upadla, kdyby ji Hvězdný poutník znovu nechytil za ramena. Pod sebou teď neměla nic než fialovou zář. Nejen že Azhure pod nohama nic necítila, ona ani nic neviděla.

„Hvězdný poutníku!“

„To je v pořádku,“ šeptal. „Jsi v bezpečí.“

Fialový svit zablikal, na jediné zabušení srdce potemněl a pak... pak se celý kruh proměnil v obrovskou nádrž kobaltového světla, které přímo *tepalo* mocí. Azhure pohlédla dolů a uviděla, jak se pod ní točí hvězdy, a když vzhlédla, uvědomila si, že světlo stoupá k nebi v obrovském sloupu moci... a že nejen nad ní, nýbrž i všude okolo víří hvězdy.

Stáli – nebo se vznášeli – ve středu signálního ohně, jehož moc Azhure ani nechápala a kterým proplouvaly hvězdy.

Rozplakala se nad jeho krásou. Hvězdy poletovaly tak blízko, že cítila jejich spalující moc, jejich zář ji však nesežehl. Vlasy jí cuchal vítr a ona věděla, že ho zvedly při letu hvězdy. Pronikala jí hudba a ona věděla, že je to krása Hvězdného tance.

„Musím si dát pozor,“ zašeptal Hvězdný poutník za ní, „aby mě nepohltila.“

Věděla, co tím myslí. Moc Hvězdného tance byla tak blízko, že kdyby si to přáli, mohli by se jí nechat obklopit.

Dlouho tam jen tak stáli, ostatní zaklínači se vznášeli okolo a uctívali spolu s nimi hvězdy.

Sem jsme přicházeli studovat, pochopit a uctívat, rozlehl se její myslí hlas Hvězdného poutníka, a teď opět můžeme. Podívej, Hvězdný chrám.

Po dlouhé, dlouhé době odtáhl Hvězdný poutník Azhure s Caelumem k okraji sloupu a společně překročili jeho hranice.

Tisíce lidí, kteří přišli, aby se stali svědky obřadu, užasle přihlížely, a jak Hvězdný poutník odváděl Azhure dolů po travnatém svahu, ohlédla se. Zvenku byl chrám krásný, i když ne tak jako zevnitř. Vypadal jako velký sloup světla, tyčil se až do nebe a v jeho středu tančily hvězdy.

„Bude dál hořet, nezhasne,“ řekl Hvězdný poutník, když se zastavila. „Jako před dávnými lety. Jen ať ho Gorgael z ledové pevnosti na severu vidí a pozná moc Hvězdného tance. Jen ať ho vidí zbytky bratrstva Seneschalu a poznají, že Ikarii získali zpět svoji domovinu.“

Zachvěla se a on ji pevněji objal paží. „Vstoupí dovnitř i ostatní?“ zeptala se. Viděla matné obrysy několika zaklínačů vznášejících se v chrámu.

„Dovnitř mohou jen zaklínači, protože nikdo jiný by moc chrámu nepřežil,“ řekl.

Azhure vykulila oči. „Ale já... já...“

„Já nepochyboval ani o tobě, ani o tom, co jsi,“ řekl Hvězdný poutník. „A chrám také ne.“

* * *

Všichni zaklínači u mohyl hleděli na jihozápad, a i když velký světelný sloup Hvězdného chrámu neviděli, cítili ho.

Všichni byli na povrchu, u Hvězdné brány nikdo nebyl, a tak nikdo nic neviděl.

Modré stíny, které se honily po kupoli nad Hvězdnou bránou, zavrávaly, poskočily, jejich pohyb se zrychlil a barva zvýrazněla. Alabastrové sochy okolo brány nabyly v sílícím svitu temně fialovou barvu. Z Hvězdné brány se linula tak mocná hudba, až jí celá komnata vibrovala.

A pak hudba i světlo vybuchly a z brány vystoupilo sedm rozesmátých postav. Vystoupily z hvězd.

Jako první se objevil muž a otočil se, aby pomohl ženě. Pak se objevilo dalších pět postav, dvě ženy a tři muži. Když do komnaty vstoupila poslední z nich, hudba dosáhla ohlušujícího crescenda a utichla.

„Už je to dlouho,“ řekl první muž a objal ženu vedle sebe. Pětice pohlédla jeden na druhého, pak na muže a ženu před sebou, všichni se pevně objali a oči se jim třpytily radostí.

„Jsme zpátky!“ zvolal jeden muž, potom zaklonil hlavu a hlasitě vykřikl. „*Jsme zpátky, Artore!*“

První muž se společnickovu nadšení usmál, ale nepokáral ho. Hvězdy věděly, že to všichni cítili stejně.

„Pojďte,“ řekl. „Nemáme moc času. Příliv stoupá a volá její jméno. Brzy nás bude osm.“

„A pak devět,“ vydechla jeho manželka. „*A pak nás bude devět!*“

24

Čarodějnice

Hospodyně byla darem od Matky. Se ženou po boku našla Faraday odvahu a srdce vysazovat stromky s novým nadšením. To první ráno, kdy se objevila, vyčistila hospodyně Faradayiny ruce utišující bylinnou mastičkou, obvázála je a po celou dobu si přitom tiše broukala ukolébavku. Potom Faraday přinutila sednout si, uvařila jí dobrou snídani a po zbytek dne jí pak nosila a podávala sazenice a každé zazpívala melodickou ukolébavku. Mezi káráním, léčením, vařením, smíchem a nošením povyprávěla Faraday o své cestě do Tare a o rozhodnutí opustit na několik měsíců manžela, aby se staral sám o sebe.

„Udělá mu to dobře,“ řekla, když se Faraday tiše zeptala, jestli bylo její rozhodnutí správné. „Po patnácti letech si potřebujeme jeden od druhého odpočinout.“

Tu noc uvařila hospodyně večeři z přísad, které našla v sedlových brašnách na oslíkovi. „Magie, magie,“ mumlala si, když se v brašnách přehrabovala, usmívala se ale, a když pojedly, vyprávěla Faraday o své babičce i její příběhy.

Tu noc Faraday dobře spala, a když se ráno probudila, zjistila, že sazenice, které předchozího dne vysadila, se nyní tyčí sto kroků do nebe a jejich broukání se rozléhá tichým ránem.

Faraday stále občas nebylo dobře, ale hospodyně jí dala bylinky, které ulevily jejímu tělu, a smích a přátelství ulevily její duši, a když si

Faraday postěžovala, že jí nedává nic na oplátku, hospodyně se usmála a řekla, že se s ní Faraday dělí o dobrodružství, krásu a hudbu, a to je víc než dost.

A tak osazovaly krajinu, až dorazily do opevněného města Arcen. Jejich příchodu si bylo těžké nevšimnout. Měšťané mnoho dní v úžasu přihlíželi, jak se k nim blíží velký les. Faraday trvalo dva dny, než vstoupila bránami do města, a lidé po celou tu dobu stáli na hradbách a pozorovali dvě malinkaté postavičky v dáli.

Někteří měšťané byli nervózní. Od chvíle, kdy ve městě sesadili nadvládu Seneschalu, uplynulo koneckonců teprve několik měsíců. Ve městě ale naštěstí přebývalo mnoho Ikarii, kteří lid ujistili, že je to jen Faraday Přítel stromů a přináší zázraky, ne tmu.

„Už velmi brzy,“ řekl jeden Ikarii, „se Arcen proslaví jako brána do čarovného lesa a váš trh bude vzkvétat díky přízni Achařanů, Ikarii a možná i Avar. A vidíte? Osazuje jen jalovou půdu – obchodní cesty zůstávají otevřené a pole volná. Nikomu neubližuje.“

A Faraday bývala *královnou*. Mnohé překvapilo, když zjistili, že Faraday Přítel stromů je také královna Faraday, vdova po všeobecně nijak neoplakávaném Borneheldovi.

„A milenka Axise,“ zašeptal jeden Ikarii a jeho slova se rozléta. Faraday byla královnou jen krátce, ale získala si pověst spravedlivé a soucitné vladařky. Zatímco Borneheld byl zaměstnán na severu, vládla Faraday celému jižnímu Acharu a mnoho kupců v Arcenu mělo dobrý důvod pohlížet na ni laskavě, protože její příznivá rozhodnutí zvětšila prosperitu města.

A je tak krásná, šeptali si lidé, když se Faraday se společníci jednou pozdě odpoledne konečně objevila před městskými branami, že pro nás bude její návštěva ctí.

Sám starosta Culpepper Fenwicke přišel Faraday a hospodyně přivítat až k bráně a doprovodil je do svého domu, kde je čtyři dny a čtyři noci hostil.

* * *

Gilbert vedl malý průvod bratrů na severovýchod a cestu jim dlouhé týdny přehrazovala hradba stromů tak vysokých, až se Gilbert obával, že zastíní slunce.

A za všechno mohla Faraday. Každou noc šeptal Artor Gilbertovi do ucha, povzbuzoval ho k větší snaze a připomínal mu, že ho odporní tvorové, které Faraday každým dnem vysazovala, vysávají a oslabují.

Jejich šepot sílí, milý Gilberte, a s každým dnem očarovávají další a další slabé Achařany. Na jihu se dělo ještě něco mnohem, mnohem horšího, ale o tom se Artor Gilbertovi nezmínil.

Znič Faraday, Gilberte, a potom se zaměříme na samotné stromy. Založíme spolu pěkný požár, ty a já. Zabij Faraday a já tě nechám zažehnout oheň.

A tak Gilbert naléhal a týral své stoupence, kázal jim a neustále zdůrazňoval odpornou povahu lesa, který se kolem Arcenu rozrůstal. Bratry s každým dnem ovládala hlubší a hlubší deprese, protože jak by oni mohli zastavit katastrofu takových rozměrů? Ale když se ptali Gilberta, když na něj za jízdy z vozu křičeli své otázky, Gilbert jel daleko před nimi, usmíval se a opakoval, že má úžasný plán, který však odhalí až v pravou chvíli.

Moryson seděl mlčky a zahalen v plášti na kozlíku, v rukách držel otěže stále bujnějšího koně a přemýšlel, jestli Gilbert opravdu *má* plán, nebo jestli Artor Gilbertovi ještě neprozradil podrobnosti.

Cestovali podél jižního okraje Minstrelového moře dlouhé týdny, nakonec však Gilbertovi nezbylo než zlým lesem projet, aby se dostal k Arcenu. Artor mu během posledních několika nocí našeptával, že tam zastihne Faraday, a představa, že bude moct vlhkýma rukama konečně sevřít křehké hrdlo kacířky, dodala Gilbertovi odvahu vstoupit do lesa.

Minstrelové moře se nyní táhlo od Lesa mlčenlivé ženy až k Arcenu a zcela uzavíralo prastaré mohyly, samotnému Arcenu se však vyhnulo, neboť se stočilo na jihovýchod ke Kapradinovým pahorkům. S každým dnem, kdy další a další sestry nacházely cestu z Uřiny zahrady do bohaté půdy plání, zpěv lesa sílil a byl stále krásnější a živější a jeho listí se natahovalo ke slunci a k hvězdám radostněji.

Gilbert jel nyní za vozem (bude lepší, když hlavní riziko ponese Moryson) a klid zachovával jen s nejvyšším vypětím sil. Bylo to horší, mnohem horší než výprava, kterou podnikl s Axisem do Lesa

mlčenlivé ženy. Onen les byl starý a zdál se vyprahlý a unavený, tento však byl mladý a vitální, a přestože to Gilbert odmítal přiznat, cítil jeho magii. Koruny stromů zcela zastiňovaly nebe a Gilbert měl pocit, jako by ho zaživa vhodili do temné hrobky.

Bratři se cestou lesem k arcenským bránám krčili vzadu na voze, ale zdálo se, jako by se Moryson hudby ani ducha Minstrelového lesa neobával. Byl už starý a zažil spoustu podivných věcí, proto ho nerozrušil ani pohled na podivné tvory skotačící v křišťálově čistých vodách potůčku.

Po téměř čtyřech hodinách se cesta před nimi rozjasnila a Gilbert s povděkem popohnal koně vpřed kolem vozu. „Vidíte?“ vykřikl. „Bezpečně jsem vás provedl!“

* * *

V Arcenu panoval čilý ruch a Gilbert žasl. Jak mohl život pokračovat tak vesele a bezstarostně, když se čtyři sta kroků na jih a na východ tyčily hrozivě k nebi zlé stromy?

Arcen byl jedním z hlavních měst země. Měl vysoké hradby a byl hustě zastavěný, mohl se pochlubit zastřešeným tržištěm, což prozrazovalo, jak mocné jsou místní řemeslnické a kupecké cechy, a radnicí, která svou krásou překonávala mnohé svatyně, které Gilbert spatřil. Zdejší ulice byly nejen vydlážděné, ale každé ráno a každý večer byly také zametány, aby se na nich nehromadily prach a odpadky. Město obývalo skoro šedesát pět tisíc lidí a Gilberta šokovalo, když se dozvěděl, jak snadno před Axisem kapitulovalo. Bylo postaveno tak, aby odolalo mnohaměsíčnímu obléhání, přesto během jediného krásného rána otevřelo Axisovi brány a vydalo mu svého pána.

Ale Gilbert si myslel, že ví proč. Město bylo zlé, protože ho svou špínou a lžemi nakazili Zapovězení. Jeho vznešený pán, který tak dlouho a oddaně bojoval za Bornehelda i Artora, byl obětí, kterou nabídl zrádci před branami. Burdel teď odpočíval u Artora, a přestože za života nepoznal nic než zradu, byl odměněn alespoň na věčnosti, pomyslel si Gilbert, když vedl vůz se stoupenci ulicemi k tržišti.

Jednou nebo dvakrát se zastavil, aby se zeptal na směr, potom s průvodem zamířil k malému hostinci v boční uličce těsně před velkým náměstím. „Počkejte tady,“ řekl a nešikovně sklouzl z koně. „Půjdu zařídit ubytování. S nikým nemluvte.“

Gilbert vstoupil do hostince s názvem Kupcova chýše a snažil se co nejpersvědčivěji tvářit jako šlechtic. Odhodil si plášť z ramen a upravil si kabátec, na který byl vsutku pyšný, i když jeho tmavě růžový samet dlouhými měsíci na cestách značně utrpěl.

„Hostinský,“ zavolal hlasitě na muže, který si přecpanou hospodou klestil cestu k němu. „Pokoj pro mě, ten nejlepší, jaký máte, a něco vhodného pro mé sluhy.“

Hostinský si ho prohlédl od hlavy k patě. Podle oděvu poznal občana Carlonu, a bohatého k tomu. Muž si nemohl nevšimnout naditého měšce, který visel Gilbertovi u opasku.

„Můj pane,“ zamumlal a ukázal na zalidněný výčep, „jak vidíš, dobře se nám daří. Mohu ti nabídnout dobrý pokoj a podkroví stáje pro tvé sluhy, ale,“ povzdychl si, „obávám se, že cena bude vysoká.“ Odmlčel se a vyslovil částku.

Gilbert se zamračil. Chtěl se začít s mužem handrkovat – u Artora! Za takovou částku by si mohl pronajmout komnaty v paláci! – ale na tak veřejném místě se cítil nechráněný a ze všeho nejvíce toužil dokončit obchod a odplížit se do úkrytu. Nervózně se rozhlédl po zalidněné hospodě – mohl tu být někdo, kdo by ho poznal? – a úsečně přikývl.

„Kdybych nespíchal, starochu, tak bych tvému vydřidušství nevyhověl. Ale čeká mě důležitá schůzka a už se nemohu dále zdržovat. Dobrá.“

„Půlku předem,“ řekl hostinský a Gilbert po něm vztekle hodil několik mincí.

„Doufám, že za to pokoj stojí.“

* * *

Jakmile se Gilbert ujistil, že bratři jsou pohodlně ubytováni – musel uznat, že podkroví je čisté a postele útulné – vrátil se do svého pokoje, umyl se, rychle pojedl a pospíšil si ven do ulic.

Bylo sice už pozdě odpoledne, ale davy stále neřídly, a Gilbert si proto musel cestu na tržiště doslova proklestit. Podle Artora tady najde Faraday a Gilbertovi se stáhl žaludek vzrušením.

Náměstí dominovala obrovská kamenná budova tržnice a Gilbert užasl, když si uvědomil, že došky na její střeše jsou z čistého zlata. Přízemí tržnice se otvíralo do ulice a v jeho podloubí vzkvétaly řady a řady krámků.

Gilbert vklouzl dovnitř a zastavil se hned u toho prvního.

„Pardon,“ řekl.

Žena vzhlédla. „Ano?“ Gilbert hleděl na všechno možné, jen ne na její zboží. Přimhouřila oči. Možná to byl jeden ze šlechticů, kteří se toulali tržištěm a hledali ženské, které by mohli večer nalákat k sobě domů.

„Pardon,“ zopakoval Gilbert, i když už upoutal ženinu pozornost. Nelíbilo se mu, jak na něj hledí. „Chtěl jsem se zeptat, jestli bych mohl požádat o nějaké informace.“

„O co jde?“ řekla úsečně.

„No, zajímají mě ty stromy.“

Žena se konečně napřímila, utřela si ruce o hrubou látku na bocích a upřeně se na něj zadívala.

„Zajímalo by mě,“ dodal rychle, „jak daleko na sever se táhnou. Teprve dneska jsem totiž dorazil z jihu.“

Rozvážně se nadechla. Stromy byly něco nového a těm, kdo je ještě nikdy nespatriili, musely připadat divné. „Končí tady u města. Přímo u severních hradeb.“

Gilbertova tvář se uvolnila do úsměvu. Takže tady *musí* být! „Jsou neobvyklé,“ řekl. „Dobrý lid z plání není na podobné věci zvyklý.“

„Neobvyklé jsou,“ řekla žena a přemýšlela, o co muži jde. „Ale za poslední měsíce jsme zažili spoustu podivných událostí a viděli spoustu podivných lidí.“

„Ale stromy,“ naléhal Gilbert, „ty tě neděsí?“

Žena se pousmála. „Děsit mě? To vůbec ne, milý pane, jsou docela pěkné. Já a můj muž jsme si říkali, že bychom si jednou odpoledne vyrazili na piknik. Možná bychom se prošli stinnými stezkami.“ Uvolnila se a po tváři se jí rozlil srdečný úsměv. „Ptáci krásně zpívají, hlavně ráno. Přináší nám velkou radost, to jo.“

Její slova Gilberta šokovala, ale povzbudilo ho, že se tak rozmluvila. „Jak je možné, že stromy tak rychle vyrostly? Asi před pěti nebo šesti měsíci jsem projížděl okolo Arcenu,“ lhal, „ale tehdy tady ještě nebyly.“

Žena se doslova rozzářila. „No, milý pane, taky se objevily teprve před čtyřmi dny. S ní.“

„S ní?“

„S ní.“ Žena ukázala.

Gilbert se zadíval směrem, kterým ukazovala, a na okamžik nic neviděl.

Potom pohlédl rovnou do tváře Faraday.

Stála u krámků kus od něj a Gilbert se na okamžik vyděsil, že ho spatřila, ale vzápětí se bezstarostně otočila ke kypré, růžolící venkovance po svém boku a zasmála se nějaké její poznámce. Po jejím druhém boku stál podsaditý šedovlasý muž, možná kupec, ale přepychově oděný a se zlatým řetězem na krku.

„Opravdu tu *jsi* cizí,“ řekla žena opatrně a opět se na muže pozorně zadívala, „když nepoznáš starostu Culpeppera Fenwicka.“

„Samozřejmě že jsem ho *poznal!*“ odsekl Gilbert. „Mračil jsem se na ženu vedle něj.“

Pak bych si na tebe měla dávat pozor, řekla si žena a stáhla se do sebe, když se mračíš na ni. Bez dalšího slova se sklonila nad zbožím a Gilbert si opět začal klestit cestu davem.

Ted' už ho dlaně doslova svědily a v uších mu řval Artorův hlas.

* * *

Faraday si pobyt v Arcenu užívala, ale toužila vyrazit dál. Věděla, že ji čekají chladné a studené země Skarabostu, kterými nebude postupovat tak rychle jako Arcenem, a přesto byl čas kriticky důležitý. Až bude Axis připraven postavit se Gorgaelovi, Minstrelové moře už musí být propojeno s Avarinheimem.

Jinak Axis selže.

„Axisi,“ zašeptala a hospodyně se k ní naklonila a krátce ji objala.

„Měla bys mu to povědět,“ řekla Matčíným hlasem.

„Ne.“ Faradayiny oči se zaleskly slzami. „Ne. Nepotřebuje to vědět.“

Culpepper si nebyl jist, o čem si ženy šeptají, ale výraz Faradayiny tváře mu dělал starosti, proto postoupil vpřed. „Řekl jsem něco špatného?“ zeptal se úzkostně. „Unavil jsem tě?“

„Ne,“ řekla Faraday. „Ne, vůbec ne. Mračily jsme se jen nad takovou drobností, starosto Culpeppere. Jaké hosty jsi pozval k pobavení dnes večer?“

Culpepper se živě rozhovořil a vedl ženy podloubím k náměstí.

Muže, který se plížil davem za nimi, si nikdo nevšiml.

* * *

Když trojice vykročila, Gilbert zaváhal. „Zatraceně!“ zabručel a po zádech se mu řinul pot. „Už jsem ji skoro měl!“

Nebyl si tak docela jistý, co udělá, až se k Faraday dostane, věděl ale, že se její sladký, sladký krček při nejslabším tlaku zlomí. A hospodyně ani tlustý starosta nevypadali na to, že by dokázali zachránit topící se kotě, natož Faraday. V následném zmatku snadno unikne, Artor i Achar budou zachráněni a on získá zpět Seneschalskou věž.

Už se nemohl dočkat, až vyzdobí komnatu bratra-velitele podle svého vkusu.

* * *

Culpepper si uvědomil, že ženy jistě ocení nějaký čas o samotě, proto se snažil vyklidit jim co nejrychleji cestu davem. Ale Faraday pošťuchovali lidé, kteří se jí toužili dotknout...

„Vidíš, jak její oči magicky září, Harolde?“

„Paní? Mohla bys požehnat Martě, paní? Má horečku.“

„Filipo, kdyby ses dokázala chovat tak vznešeně, taky bys získala každého mužského, kterého bys chtěla.“

Až na toho, po kterém skutečně toužíš, pomyslela si Faraday, ale přesto se na matku s dcerou usmála, pohládila horečnaté dítě a laskavě promluvila s každým, kdo na ni zavolal.

Její postup tržištěm se zpomalil.

* * *

„Artore, už jsem skoro u ní!“ zašeptal Gilbert a oči se mu leskly tak horečnatě, že mu všichni ustupovali z cesty. Ten chudák jistě toužil po dotyku paní.

To byla pravda, avšak Gilbert chtěl od Faraday víc než jen laskavý úsměv a dobré slovo.

Faraday řekla Culpepperovi, že není unavená, ale teď cítila, jak na ni doléhá vyčerpání, a jen doufala, že se bez velkého povyku dostane zpět do starostova domu.

Uslyšela za sebou pohyb a za rameno ji popadla horká ruka.

Mám ji! pomyslel si Gilbert nadšeně. Ještě okamžik a bude po ní!

„Ruce pryč od mé paní!“ zasyčel hlas po straně a Gilbert, který zažil v poslední době spoustu podobných věcí, vycítil z hlasu moc. Zaskřípal ale zuby a zesílil stisk. Faraday musela zemřít a on ji nepustí, když už byl tak blízko.

Moc, která mu šeptala do ucha, se přece nemohla rovnat Artorově. Sáhl hluboko do sebe pro Artorovu pomstu. Oči mu rudě zažhnuly.

„Pust' ji!“ rozkázal hlas ještě mocněji a na nohu mu dupla těžká bota.

Gilbert vyjekl bolestí, moc, které se sotva dotkl, mu unikla... a Faraday pustil.

Faraday se začala otáčet, aby zjistila, kdo se jí tak naléhavě domáhá, když ruka sklouzla z jejího ramene a ona byla volná.

„Tudy, má paní,“ řekl Culpepper. „Jakmile se vrátíme domů, nechám ti připravit horkou koupel.“

„Ach,“ vydechla Faraday rozkoší. „Koupel!“ Ihned zapomněla na dav, který ji i nadále postrkoval, a vydala se cestou, kterou pro ni starosta vyklidil.

Gilbert se téměř pozvracel bolestí a byl si jistý, že všechny kosti v noze má rozdrcené. Konečně vzhlédl. Stála před ním podsaditá venkovanka s hrubou kůží a zplihlými vlasy, ruce měla založené na bocích a tvář staženou vzteky.

„*Nech ji být!*“ zasyčela a Gilbert znovu slyšel v jejím hlase moc.

„Myslíš si, že mě můžeš zastavit?“ řekl a i do jeho hlasu pronikla moc. „Myslíš, že můžeš zastavit velkého Artora? Jsi na to dost *dobrá*, čarodějnice?“

Zbledla a ucouvla. „Nech ji být,“ zopakovala, ale její hlas už nezněl tak jistě. „Chrání ji Matka.“

Gilbert se ohavně zazubil a žena se otočila na podpatku a zmizela v davu.

* * *

Artor měl pramalou radost. Gilbert byl tak blízko, *tak* blízko!

Kdybys nebyl tak hloupý, Gilberte, ta mrcha by už teď ležela mrtvá v arcenských stokách!

Gilbert se krčil a plazil po dřevěné podlaze pokoje v Kupcově chýši. „Má pomocníci, Požehnaný! Odpornou ženskou! Myslím, že je sama čarodějnice!“

Měl jsi být připravený, Gilberte!

„Ach, teď už budu, můj pane.“

Měl jsi použít moc, kterou jsem ti daroval, dřív, Gilberte.

„Ach, poučil jsem se, Požehnaný.“

Kdybys s sebou vzal bratry, mohla už být mrtvá. Mohli... čarodějníci... rozptýlit a ty jsi mohl tu ženštinu zabít.

„Příště je použiju, můj pane. Nebojím se jí.“

Přesto si myslím, milý Gilberte, že bych ti měl dát víc moci. S čarodějnicí jsem nepočítal.

„Ach, to ne!“ zafňukal Gilbert a zaryl nehty do podlahy.

Milý Gilberte, přijmi moji blahovůli.

25

Švitoření

Z Jervois Axis pomalu táhl s armádou na západ k Šerým horám. Mohli jet mnohem rychleji, ale Axis váhal, protože pokud se mýlil a vydal by se příliš daleko na západ, odkryl by tím svá jižní a severní křídla a zanechal je nebezpečně nechráněná.

Chtěl si své tušení napřed potvrdit, a to rychle. Ale zdálo se, že se potvrzení nedočká.

„U hvězd, Axisi,“ řekl Bystrozrak Želený spár a zahalil se do křídel, aby se po kolena ve sněhu alespoň trochu zahřál, „pověz nám, co si myslíš!“

Axis seděl mlčky na Belaguezovi, choulil se v plášti a upíral oči na západ. Belial pohlédl na Magarize, oběma bylo stejně chladno a mizerně jako Axisovi, a pobídl koně blíž.

„Musíš nám říct, co si myslíš... jaký máš plán, Axisi,“ řekl. „Zatraceně! Proč míříme na západ?“

Axis se konečně pohnul. Sevřel Belaguezovu uzdu. „Přijďte dnes večer do mého stanu,“ řekl a kopl koně do slabin. „Bystrozraku, ty přines všechna hlášení ze Šerých hor, jaká máš.“

* * *

Malinký stan byl třemi muži a ikarijským velitelem spáru doslova přecpaný, ale aspoň unikli větru a těla vyhřívala stan vlastním teplem. Brzy se jim začalo kouřit z oblečení i z peří a muži si svlékli šály a rukavice.

„Myslím, že se ukrývají v Šerých horách,“ řekl Axis, zvedl oči a pohlédl na velitele.

„Šeré hory?“ zeptal se Magariz. „O těch vím jen málo.“

„To většina lidí, protože do nich jen málokdo zavítá,“ odpověděl Axis. „Já o nich vím víc jen proto, že velitel jedné z mých kohort pocházel z vesničky na jejich úpatí. Před dávnými pokoleními, možná ještě v dobách Tencendoru, byly hory teplejší a častěji v nich pršelo. Tehdy v nich ještě žili lidé. A co je důležitější, celá pokolení horníků v nich hloubila tunely a hledala opály. Teď jsou doly opuštěné.“

„A možná taky nejsou,“ řekl Belial. „Axisi, proč tě napadly zrovna Šeré hory?“

Axis pokrčil rameny. „Prolétly mi myslí, když jsem usínal, příteli. Ale poslouvejte,“ do hlasu se mu vloudilo nadšení, „byl by to dokonalý úkryt, nemyslíte? V opuštěných štolách by se schovala celá armáda a hvězdy ví, že skraelingové milují temné skrýše pod zemí.“

„A dá se v nich taky nastražit dokonalá past!“ řekl Belial. „Ať už bychom se z Jervois vydali na sever nebo na jih, nepřítel by nám mohl vpadnout do zad. A bylo by to poslední místo, kde bychom ho hledali.“

„Bylo to poslední místo, kde jsme ho hledali,“ řekl Axis suše. „Bystrozraku, požádal jsem, abys poslal hlídky na západ. Jaké přinesly zprávy?“

„Nic zvláštního, Axisi. Několik hlídek proletělo nad horami, ale viděly jen zasněžené vrcholky a temná údolí. Nic tam nežije.“

„Ale co v horách?“ naléhal Axis. „Kde jinde by mohli být?“

„Axisi,“ řekl Magariz. „Co když skraelingové jsou tam ve štolách? Co uděláme? Polezeme dovnitř po jednom s pochodněmi v rukách? Nebo je zdvořile požádáme, aby vylezli ven a postavili se nám v boji jako správní džentlmeni?“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Nikdo z velitelů nezáviděl Axisovi jeho postavení.

„Ho'Demi?“ zeptal se nakonec Belial. „Ozval se ti?“

Axis zavrtěl hlavou. „Pokud zjistí něco, co bych měl vědět, spojí se se mnou. Ale je někde v Šerých horách. Někde hluboko.“

Ho'Demi s sebou vzal do hlubin Šerých hor pět mužů, pět dobrých Ravensbund'anů. A všichni teď byli mrtví.

Ho'Demi se chtěl spojit s Axisem – snažil se s ním spojit už pět dní – ale štolý a tunely prosákla nějaká Proroctvím zatracená moc, která v tom Ho'Demimu bránila.

Možná za to mohly tisíce tun proklaté skály nad ním, možná temná moc dosud skrytého vojska skraelingů, tím si Ho'Demi nebyl jist.

Ale Ho'Demiho domov obsadili Gorgaelovi mazlíčci a on si byl nyní téměř jist, že stejně tak prolezli i místní doly.

Poté co se s ním Axis spojil, přesunul Ho'Demi svoji malou jednotku zvěďů do Šerých hor. Snadno našli opuštěnou štolu a opatrně do ní sestoupili. Ve stěnách ještě stále vězely železné žebříky a Ho'Demi si byl jist, že se s nimi utrhnou a všechny je zabijí, ale zrezivělé železo vydrželo a oni bezpečně sešplhali do dolu. Otvorem nad nimi pronikalo dolů slabé světlo, ale to se po několika krocích ztratilo. Tma se zdála tak hustá, jako by žila a pohybovala se okolo nich s plynulostí, na kterou by byl hrdý každý ravensbundský tanečník.

Nikomu se to nelíbilo, ale Muž z hvězd je požádal, aby hory prozkoumali, proto potlačili strach a šli dál a dál.

Ho'Demi nedovolil zažehnout světlo. Byl si jistý, že stříbrné oči skraelingů budou zářit i v takové tmě a že muži uslyší jejich šeptání. Ho'Demi ještě nepoznal tichého skraelinga. A tak šli tmou, *jedli* tmou, *dýchali* tmou, protože Ho'Demi nechtěl skraelingy varovat. Chtěl muže dostat ven živé.

Ale jeho muže odvěkli jednoho po druhém v naprosté tichosti do věčné noci opuštěných dolů. Ti vpředu si náhle uvědomili, že poslední v řadě zmizel, a nikdo nedokázal přesně říct, kdy se to stalo.

Nakonec se jako poslední rozhodl jít Ho'Demi, ale během hodiny zmizel muž úplně vpředu a pak i ten poslední a Ho'Demi zůstal ve tmě naprosto sám. Docela ztracený.

Kdyby mohl, vzal by nohy na ramena a utekl by, ale během chůze ztratil orientaci a teď se nízkými tunely už jen plazil. Dokonce i smrt by byla vysvobozením.

Ale Ho'Demi nebyl připraven zemřít. Musel sloužit Proroctví a čekala na něj Sa'Kuya. Na několik minut si odpočinul a polkl doušek

vody z téměř prázdné čutory, kterou měl zavěšenou u opasku. Poté se znovu vydal na cestu... pomalu... pomalu... a každým okamžikem očekával smrt.

* * *

Čirip, čirip. Čirip, čirip.

Ho'Demi trhl hlavou vzhůru a opět se udeřil o strop.

Čirip, čirip. Čirip, čirip.

Ho'Demi si uvědomil, že slyší hlas v mysli, ne ve štole okolo.

Čirip, čirip. Čirip, čirip.

Ať už jeho muže uneslo cokoli, šlo si to konečně pro něj. Protáhl si ruku a sevřel v ní jílec dýky. Pokud nedokáže zabít ty tvory, zabije alespoň sebe. Když zemře vlastní rukou, bude moci alespoň předstírat, že zahynul na otevřených ledových pláních Ravensbundu.

Čirip... kdo jsi? Čirip... kdo jsi?

Ravensbund'an, odvětil instinktivně v duchu a tvorové, kteří se, jak cítil, shlukli v tunelu za ním, překvapeně zmlkli. *Jmenuji se Ho'Demi a jsem náčelník Ravensbund'anů.*

Čirip... na tom nezáleží, čirip... stejně můžeš zemřít.

Proč? Ho'Demi cítil, že potřebují, aby zemřel, ale netušil proč. A on *chtěl* vědět proč. Každý si zasloužil vědět, proč má zemřít.

Čirip, čirip. Jak to, že s námi mluví? Ostatní to neuměli. Nikdy, čirip, čirip.

Mluvím hlasem mysli, protože je výsadou ravensbundských náčelníků. Všichni Ravensbund'ané slouží Proroctví a náčelník pak nejvíce ze všech. Proč chcete, abych zemřel?

Aby ses k nám mohl připojit. Nechceš se k nám připojit?

Ne. Chci se odsud dostat pryč.

(Povzdech) To my taky, čirip, čirip. Ale může nás přijmout jen svět krutější, než byl ten, který jsme ztratili.

Ho'Demi měl pocit, že mu vybuchne hlava. Když v mysli komunikoval s Axisem, nebolelo to, ale tihle tvorové mu zarývali do hlavy ostré drápy s každým slovem, které... zašvitořili. Byl zmatený. *Potřebujete svět krutější, než byl ten, který jste ztratili?*

Jsmo ztracení, ztracení, ztracení, čirip, čirip.

Slovo „ztracení“ se rozlehlo Ho'Demiho myslí a rozeznělo se tunelem.

Smutní, smutní, smutní, čířip, čířip.

KDO JSTE? zakřičel Ho'Demi do černé tmy.

Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho. Pak... *Naše těla jsou pryč. Ztracená. Uloupená. Rozdrcená na prach a kamínky, aby zdobila zlaté prsteny a ošklivé prsty.*

Něco v Ho'Demiho myslí zapadlo na místo. *Vy jste... duše opálů?*

Čířip, čířip. Duše, ztracené. Připojíš se k nám? Nebo nám můžeš nabídnout svět krutější, než byl ten, který jsme ztratili?

Ho'Demi se zprudka posadil na prach a štěrk. Mezi lidem Tencendoru se dlouho tradovalo, že opály jsou kruté a přinášejí smůlu, ale jejich krása pro ně stejně zajistila trh.

Kdyby jen lidé věděli.

Zeptali jsme se tvých společníků, jestli znají svět, krutý svět, který by nás přijal, ale oni jen přijali smrt a nechtěli s námi mluvit.

Ale kdyby mohli promluvit, vsadím se, že by navrhli svět, který vám teď nabídnu i já, pomyslel si Ho'Demi. Pohnul se. *Nabídnu vám krutý, překrutý svět, který je přesto krásnější než ten, který jste ztratili. Nikdo vás z něj nevyžene, nikdo do něj nepřijde s kladivy a dláty.*

Cítil divoké vzrušení ztracených duší. *Čířip, čířip. To můžeš? Uděláš to? Opravdu?*

Ale nabízím dohodu. Za svět chci svobodu a... informace.

Duše ovládla podezřívavost. *Tak nám ten svět ukaž. Ukaž nám ho a nelži, protože to poznáme.*

Ho'Demi se opřel o stěnu tunelu, zavřel oči a vyvolal si v myslí obraz. Během jediného zabušení srdce se tunelem i jeho myslí rozlehlo vzrušené švitoření.

Náš, čířip, čířip? Odvedeš nás tam? Odvedeš? Odvedeš? Odvedeš?

Na okrajích plání žijí různé tvorové a další po nich cestují. Musíte je tolerovat.

Ale nebudou dolovat, dolovat, dolovat?

Ne.

Ach, čířip, čířip. Pak mohou žít. Pak mohou cestovat. Je krásný. Je studený a tvrdý a září tolika barvami jako náš dřívější svět. Je krutý, že?

Krutější, než si umíte představit. Vody, které ho obklopují, znají lidé jako Iskruel, kruté moře.

A jak se náš nový domov jmenuje, čirip, čirip?

Ho'Demi se usmál. Ledovec.

* * *

Odvedli ho, *čirip, čirip*, za skraelingy. Skraelingy neobtěžovali, protože ti se ukrývali v přírodních jeskyních, které ztraceným duším, *čirip, čirip*, nepatřily.

Ho'Demi vyhlédl zpoza balvanu v ústí tunelu a konečně spatřil měkký svit stříbrných očí a uslyšel zběsilé šeptání skraelingů.

Čirip, čirip. Tyhle jsi hledal?

Ano, přátelé. Kdy mě asi napadlo, že budu ty, kdo zabili Ravensbund'any, nazývat přáteli? Můžete je odsud vypudit?

Říkal jsi krutý svět, že ano?

Studený, tvrdý a zmrzlý. Tma, kterou teď obýváte, je proti němu příjemná.

Ach! Čirip, čirip. Kdy?

V tuto chvíli bojují moji lidé s nepřítelem, který šeptá pod námi, ale až se mi naskytne příležitost vrátit se domů, přijedu pro vás.

Jsi věrný muž. Cítíme to. Přijď pro nás, čirip, čirip.

Ho'Demi ucouvl od balvanu. *Dokážete je odsud vyhnat?* zeptal se znovu.

Když se rozhodneme, dokážeme odsud vyhnat kohokoli, cokoli. Čirip, čirip.

Tak to udělejte.

* * *

Axisi?

Axis se v sedle Belagueze napřímil tak rychle, že málem spadl. Belial za ním pobídl koně vpřed.

Ho'Demi?

Axisi. Našel jsem je. Měl jsi pravdu. Schovávali se v dolech Šerých hor.

Axis se zamračil. Schovávali?

Poutem mezi nimi k němu zalétlo hořké pobavení. *Čeká tě strašlivý nepřítel, Muži z hvězd. Skraelingů je tolik, že tomu neuvěříš, a mají tak pevný krunýř, že lučištníci budou muset mít skutečně pevnou ruku a bystrý zrak, pokud je budou chtít zasáhnout do oka. A gryfové... gryfové začerní celé nebe. Ale už nejsou v dolech. Vyhnal jsem je ven.*

COŽE?

Ach, měl jsem pomocníky, čirip, čirip.

Axis Ho'Demiho proklel. Copak z chladu zešílel?

Vydej se k ústí řekly Azle, Muži z hvězd. Tam se začínají shromažďovat.

Ústí Azle, Ho'Demi?

Čirip, čirip, Axisi. Čirip, čirip.

26

Led a smích

Bojoval za velkého pána a jeho jménem velel obrovské armádě, která se táhla mnoho mil všemi směry.

Timozel se usmál a dovolil, aby mu chlad pronikl až do morku kostí. Od okamžiku, kdy přísahal věrnost svému pánovi, mu už zima nevadila. Dokonce po ní toužil.

Do zad mu dul ledový vítr a stovky tisíc tvorů křičely jeho jméno a pospíchaly, aby mu splnily každé jeho přání. Před ním ležela další armáda, ubohý nepřítel, a třásla se hrůzou. Jeho brilantnosti se nemohla rovnat.

Pootočil hlavu a viděl, že armáda skraelingů se skutečně táhne všemi směry a všichni šeptají jeho jméno. Brzy, až vydá rozkaz, ho budou křičet.

Dosáhne pozoruhodných vítězství.

„Brzy,“ vydechl Timozel a znovu se zadíval před sebe.

Celá věc nedopadla přesně podle očekávání, ale na tom nezáleželo. Střetne se s Axisem (a kolik měsíců, let po tom okamžiku toužil?) za vlastních podmínek a s armádou desetkrát větší, než byla Axisova. Možná Timozel bývalého velitele nepřekvapí, ale může ho porazit, a taky to udělá.

Rozpoutala se velká, úžasná bitva a nepřátelské pozice byly zničeny – všichni nepřátelé, muži i ostatní tvorové, zemřeli. Timozel neztratil jediného vojáka.

Vidina bezpochyby hovořila o Jervois. To byla skutečně velkolepá bitva a Timozel si vítězství nesmírně užil.

Další den, další bitva. Nepřítel toho dne použil odpornou magii a Timozelovo vojsko utržilo těžký zásah... ale Timozel přesto dosáhl vítězství a nepřátelé i jejich ochromený velitel před ním ustoupili.

Timozel věděl, že nebude snadné nepřítele porazit – nemohl ignorovat skutečnost, že Axis je zkušený a bojem zocelený velitel a jeho armáda taky – ale doufal, že Axis dnešního dne *zemře*. Vidina mu koneckonců znovu a znovu ukazovala, že zvítězí. Jak snadno zvítězí.

Timozel chtěl Axise zastihnout na ústupu. Napadnout jen lehce chráněný zadní voj průvodu cestou do Carlonu. Doufal, že Axis dojde k závěru, že když nenašli skraelingy v severním Aldeni, musel je nepřítel obejít a pochoduje přímo na Carlon. Axis by se pak obrátil k jihu a Timozel by nechal sklapnout past v Šerých horách.

Ale Axis neuprchl na jih a ti prokletí... *švitořící*... znervóznil jeho vojsko ve štolách natolik, že byl nucen vyvést skraelingy zpět na povrch. A tak odtáhli k řece Azle (byla zamrzlá stejně jako severní části Šeré zátoky) a Axisova armáda ležela asi míli a půl na východ.

Dnes se střetnou. Dnes Timozel Axisovi konečně dokáže, kdo je lepší velitel. Axis už znovu Faraday nepošpiní.

Oči mu zalétly ke svahům Šerých hor. Ne všechny skrčené hroudy byly balvany.

Timozel se obrátil zpět k ledovému poli před sebou. Viděl, jak v dálce sníh potemněl prvními formacemi nepřátelské armády.

* * *

Díky hvězdám za Ho'Demiho a jeho podivnou dohodu se ztracenými dušemi v dolech v Šerých horách, pomyslel si Axis, přitáhl Belaguezovi uzdu a nechal armádu pochodovat kolem. Kdyby nebylo těch duší, byl bych dozajista poražen dřív, než bych tasil meč.

Kdyby skraelingové zůstali schovaní ve štolách, neměli bychom je odtamtud jak vyhnat a mohli by nás kdykoli napadnout. Možná by zaútočili až po několika týdnech a nechali Axise a jeho armádu mrznout v téhle zatracené zemi.

Od chvíle, kdy Ho'Demi Axise kontaktoval, uběhlo už dvanáct dnů a Axis po celou dobu vedl muže k ústí řeky Azle. Zdejší krajinu moc dobře neznal, a i kdyby se v ní orientoval v dobách, kdy ji ještě porůstala tráva, nyní by ji stejně nepoznal. Hory, pláně i řeku pokrývala silná vrstva ledu. Bouře už sice pominuly, ale vzduch zůstával ledový a severák řezavě ostrý. V noci muži křičeli chladem, a Ikarii na tom byli nejhůře. Ohňů bylo jen málo, a když už se je podařilo rozdělát, hořely jen uboze. Zásoby armády přepravovaly muly a už se tak prohýbaly pod nákladem potravin, že nemohly nést i dříví.

Všichni trpěli a Axis věděl, že chlad, který zažili a ještě zažijí, nalomí výkonnost armády. Jeho pozornost upoutal pohyb na nebi a zvedl oči právě ve chvíli, kdy na ledu vedle něj přistál Bystrozrak.

„Muži z hvězd.“ Bystrozrak si přitiskl zaťatou pěst na hrud' a Axis si všiml, že Bystrozrakova ruka je promodralá zimou.

„No?“

Bystrozrak se zachvěl a Axis si uvědomil, že zima za to může jen zčásti. „Čekají tři hodiny pochodu odsud, Muži z hvězd. Jsou jich statisíce. Skraelingové a ledoví červi.“

„Gryfové?“

Bystrozrak zavrtěl hlavou. „Ty jsem neviděl.“

„Ale *musí* tu někde být.“

Bystrozrak kývl na Šeré hory. „Řekl bych, že se ukrývají ve skalách a rozsedinách.“

Axis se na hory zadíval. Měl ostrý zrak Ikarii, který ještě zostřovala moc zaklínače, ale i přesto neviděl nic než holou skálu poškrábanou kusy ledu padajícími z vrcholů. Ale musí tam být. V tom s Bystrozrakem souhlasil.

„Nechci zbytečně riskovat letku, Bystrozraku. Co myslíš ty?“

„Nemůžeš si *dovolit* nás nevyužít, Muži z hvězd. Vojsko skraelingů je obrovské, disciplinované a spořádané. Ještě nikdy jsi... jsme něčemu takovému nečelili. Bez naší pomoci budou pěší jednotky do několika hodiny zničeny.“

Přeceňuješ nás, pomyslel si Axis zasmušile. Tak obrovské armádě skraelingů bude trvat sotva hodinu, než nás rozdrtí. Zachvěl se a poděkoval Hvězdným bohům, že Azhure, Caelum a Hvězdný poutník jsou daleko na jihu. Kdyby došlo k nejhoršímu... nezemře veškerá naděje v téhle ledové pustině.

Připojili se k nim Belial a Magariz. Oba muži byli stejně jako Axis zabalení do přikrývek a plášťů. Sice se tak hůř pohybovali, ale zmrzlá paže v boji nikomu nepomůže.

„Beliale, měli jste s Magarizem šanci prohlédnout si terén?“ zeptal se.

„Ano. Nikdo není ve výhodě. Říční údolí je široké a rovné a na jihu je ohraničené Šerými horami, na severu kopci západního Ichtaru.“

„Řeka je zamrzlá?“

„Úplně, Axisi. Stejně jako severní část Šeré zátoky,“ odvětil Magariz. „To nám nepomůže.“

Skraelingové nenáviděli tekoucí vodu a Borneheldovi se podařilo je dlouhé měsíce zadržet jen díky síti kanálů, které nechal postavit mezi Nordrou a Azle. Ale Gorgael teď zmrazil severní Tencendor tak dokonale, že všechny řeky na sever od Západních hor byly zamrzlé. Nenáviděné vody už skraelingy nijak neomezovaly.

Axis se zamyšleně kousal do rtu a oči upíral na hory v dálce. Ostatní na něj hleděli a čekali na rozkazy. Zachraň nás, Axisi, pomyslel si Belial, protože mám příliš mnoho věcí, pro které mohu žít.

Axis na přítele ostře pohlédl, jako by zachytil tok jeho myšlenek, potom si prudce strhl rukavici z pravé ruky. Zahleděl se na zaklínačův prsten a něžně se ho dotkl.

Konečně zvedl oči. „Mám plán,“ řekl tiše. „Je velmi křehký, ale mohl by se podařit. Raději by *měl*, protože nic jiného mě nenapadá.“

* * *

Armády se střetly ve chvíli, kdy polední slunce, jež ozařovalo zledovatělou pustinu, začalo klesat k západnímu obzoru. Útok byl jen velmi málo promyšlený, armády prostě postupovaly vpřed, až se srazily na jižním břehu zamrzlé Azle. Posledního půl míle hnal Axis armádu tvrdě vpřed, protože nechtěl, aby se vojsko skraelingů dostalo daleko za řeku. Jejich přežití spočívalo v tom, že udrží skraelingy na zmrzlých březích.

Ale jak tak obrovského netvora zastavíme? přemýšlel Axis zoufale, když pobízel muže vpřed. Jak zatlačíme zpět vojsko tak velké, že mu stačí jen zůstat nehybně stát, aby nás porazilo?

Vrhl proti skraelingům vše, co měl. Přední linie nesly veškeré palivo a hořlaviny, které měli k dispozici, ale skraelingové už nebyli ubozí zbabělci jako dřív a ohně se nebáli.

Kopí, píky, oštěpy a šípy – všechny zbraně se snažily proniknout kostěnými výstupky okolo očí, ale pevný krunýř kryl skraelingy tak dokonale, že bylo třeba přesného míření a chladné hlavy a tu nebylo snadné si v rozpoutané hrůze zachovat. A skraelingové bojovali dobře. Byli disciplinovaní a řídili se příkazy a Axis si uvědomil, že už se mu nepodaří vyděsit je a přimět k útěku jako několikrát v minulosti.

Arne se od Axise nehnul ani na krok. Ať už Axis vedl Belagueze kamkoli, Arne mu vždy chránil záda. Přimhouřenýma očima bedlivě sledoval okolí, protože cítil, že s sebou severní vichry nesou zradu, ale Axis nezemře, pokud tomu Arne bude moci zabránit.

Během několika minut Axis poznal, že mužům hrozí, že je nepřítel převálcuje, tak obrovské přesile čelili.

Bystrozraku, pokud se odvažujete, zaútočte. Axisovi se nelíbilo, že musí použít letku, ale neměl na vybranou. Jen okřídlení lučištníci mohli zasáhnout další řady a Axis potřeboval postup nepřátel zpomalit.

Ho'Demi? Pošli prosím své lučištníky. Před šesti dny se Ho'Demi znovu připojil k Axisovi a nyní velel jednotkám lučištníků, a to včetně Azhuřiných. Axis doufal, že šípy zbrzdí příval posil do předních linií. Ale třicet tisíc mužů proti třem stům tisícům nepřátel byla ubohá, směšná síla a všichni to věděli.

Ale přesto bojovali dobře a odvážně. Ale mnozí umírali a na některých místech v předních liniích umíralo víc lidí než skraelingů.

Arnovi s Belialem se dlouho dařilo držet Axise stranou hlavních bojů, ale po čase se rozpoutala bitva tak prudká a zmatená, že se Axis ocítl tváří v tvář skraelingům s jedinou myšlenkou znovu a znovu jim vrážet meč do očí.

Nad hlavami jim kroužila letka a pálila salvy šípů, které byly někdy tak husté, že zatemnily slunce, a Axis měl pocit, že přední řady skraelingů povolují.

Chtěl použít svoji moc, ale ještě nenastala správná chvíle. Ještě ne... ještě ne. Potřeboval si šetřit síly, protože tím, co se chystal udělat, se zcela vyčerpá – a i tak riskoval, že si ublíží, protože chtěl využít skutečně velkou část Hvězdného tance.

Axis se vyklonil ze sedla a popadl jednoho ze skraelingů za krk. Někdo jiný už ho zranil, takže byl snadnou kořistí, ale přesto mu oči vzdorně svítily, když mu do nich Axis vrazil meč.

„Timozele,“ zašeptal, když umíral.

Axis šokovaně zavrával a jen Arnova pohotová reakce zabránila dalšímu skraelingovi vrhnout se zlatému muži na hrdlo.

„Timozele?“ zachraptěl. „*Timozele?*“

Arne popadl Belagueze za uzdu a odtáhl koně pryč od nejhorších bojů. Axis ještě stále zíral do míst, kde se skraeling rozpadl a které nyní zakryla masa bojujících těl. Meč mu visel ochable v ruce.

Arne se natáhl a uštědřil Axisovi políček. „Odhalil jsi zrádce, Muži z hvězd! Věděl jsi, že existuje! Teď *bojuj!* Zvítězíš pro nás!“

Axisovi se vyjasnily oči a sevřel pevněji jílec meče. „Timozele!“ zopakoval. „Ach, *bohové!*“

Zadíval se na nebe. *Bystrozraku? Kde jsme?*

Na břehu Azle, Muži z hvězd. Pokud to chceš udělat, udělej to teď. Pozemní jednotky už se dlouho neudrží. Zadní řady skraelingů už se přeskupují k novému útoku. Máš možná deset minut, než vás znovu napadnou. Udělej to teď!

Ano. Stáhněte se, Bystrozraku. Už jste riskovali dost.

Daleko na severu uviděl Axis Beliala. Rychle mu dal znamení a Belial úsečně kývl. Obrátil hlavu k Magarizovi na jihu a Magariz také kývl. Bude to těžké a možná přitom ztratí i několik svých mužů, ale pokud se o to nepokusí, zemře jich mnohem víc.

Axis couval s Belaguezem dál od předních linií a Arne mu vyklízel cestu. Svlékl si rukavici, naposledy se zadíval na prsten, potom si vyprázdnil mysl a soustředil se jen na Píseň, kterou potřeboval.

Začal si ji pro sebe broukat, hlas mu sílil v melodii a slova, a jak se hudba nesla nad bojištěm, muži jásali a dávali si dobrý pozor, aby stáli tam, kde mají.

Vítej, Axisi. Hezká hudba. Má to být tvé rekviem?

Timozelevo vyrušení, jeho *schopnost*, Axise šokovalo a Píseň na okamžik zakolísala. Ale pak vytlačil Timozeleova slova z mysli a znovu ovládl Píseň.

Bojuji za svého pána, Axisi, a jeho jménem dosáhnu velkých vítězství. Ve srovnání s Gorgaelem jsi ubožák.

Axisova tvář se stáhla. Ztraceně! V Axisově mysli se svářely otázky a emoce. Ze všeho nejvíce toužil Timozela najít a zeptat se ho proč? Proč Gorgael? Ale to si nemohl dovolit. Píseň. Musel se soustředit jen na Píseň. Vzpomněl si na Azhuřin klidný úsměv a vypudil myšlenky na Timozela z mysli.

Tělo mu naplnila moc Hvězdného tance a Axis musel *bojovat*, aby nad ní udržel kontrolu. Ještě nikdy se nepokusil použít tolik moci a obával se, jaký na něj bude mít vliv.

Pod nohama předních řad se v ledu na Azle objevily praskliny. Muži pomalu couvali, i když to znamenalo, že skraelingové získají území.

Vody hluboko pod ledem odpovídaly na volání Písně.

Timozel zaklel. Sledoval bojiště z kopců na sever od řeky. Viděl, o co se Axis snaží.

Nepřítel toho dne použil odpornou magii a Timozelovo vojsko utrhlo těžký zásah...

Ale co mohl dělat?

„Gryfové,“ zachraptěl. „Měl jsem je použít už dřív. *Ted!*“

A tak gryfové zaútočili.

Vzlétli ze skal Šerých hor, kde se ukrývali. Roztáhli křídla, nesli se na poryvech severáku a křičeli hlasem zoufalství.

Bylo jich přes devět set.

Jako první se vrhli na letku, přesně podle Timozelova rozkazu, a jednotky, které se ještě nestáhly, byly zdecimovány.

Pět set se jich potom obrátilo a napadlo Axisovu armádu, čtyři stovky zůstaly a vraždily podle chuti Ikarii, a pokaždé, když gryfové zakroužili a slétli k zemi, odnesli s sebou muže.

Několik gryfů sestřelily z nebe šípy. Nebylo jich ale mnoho, protože Gorgael své létající miláčky dobře vyzbrojil a většina šípů tedy pouze sklouzla po husté srsti a zřítily se ve smutném dešti zpět k zemi.

Axis si útoku gryfů zpočátku nevšiml, neuvědomil si, jak jimi potmělo nebe. Tělo mu sežehávala moc Písně, které dal natolik volný průchod, nakolik se jen odvážil.

Led se konečně rozlomil a propadl se do rozbouřených vod řeky Azle. Desetitisíce skraelingů a několik tuctů mužů ihned zmizely pod hladinou a stovky tisíc přízraků zůstaly zuřivě, ale bezmocně stát na

severním břehu. Na jižním břehu jich zůstalo uvězněno několik set, ale ty téměř ihned podlehly přesile Axisovy armády.

Axis se probрал z transu a užasl nad tím, že moc Písně vůbec přežil. S úlevou pohlédl na volně tekoucí vody Azle. Dnes přežijeme, pomyslel se a schoulil se v sedle, a se zbytkem se vypořádáme, až si odpočineme a promyslíme si, co dál.

Ale Axisovi nebylo dovoleno odpočívat ani přemýšlet. Sotva zamrkal a probрал se zpět k vědomí, popadl ho za rameno Arne. „Muži z hvězd!“ zařval. „Zachraň nás!“

Copak to právě neudělal? Copak právě...?

V tu chvíli ale nad sebou uslyšel vřeštění, Arne se vrhl vpřed, srazil ho ze sedla a Belaguez se vzepjal a připojil svůj ryk ke křiku netvora, který se na ně řítí z nebes. Axis si matně uvědomil, že jim nad hlavami prosvítl velký stín a popadl jezdce na koni za Arnem.

„Gryfové,“ zabručel Arne, když postavil Axise na nohy. „Jsou jich stovky.“

Axis se konečně rozhlédl a to, co viděl, ho šokovalo. Okolo umírali muži po stovkách, jak se vřeštíci gryfové s otevřenými zobáky, smrtícím svitem v očích a s napřaženými spáry vrhali z nebe. Byli celí promáčení krví, ale nebyla jejich.

„Odved' muže do...“ úkrytu, chystal se Axis říct, ale žádný úkryt *neměli*. Říční údolí bylo široké a rovné a mužům bude trvat skoro hodinu, než se dostanou k úpatí Šerých hor.

A hodinu neměli.

Na protilehlém břehu řeky se masa skraelingů začala smát. Byly jich tam stovky tisíc a jejich veselí se neslo nad burácející vodou a mísilo se s výkřiky umírajících mužů.

Timozel stál na kopci a prohýbal se smíchy.

Podělil se o své myšlenky s Gorgaelem, sdílel pánovu radost, potom přivolal osobního gryfa. Přeletí řeku a osobně se zbaví Axise. Zazubil se. Nečistá magie Axisovi vítězství nezajistí. Je ochromený a čeká jen na to, až Timozel ukončí jeho trápení.

Axis se v hrůze otočil. Všude, kam se podíval, masakrovali jeho muže. Bohové! Co mohl udělat? Jakou Píseň války by mohl použít, aby létající netvory zničil?

Žádnou. Písně války byly všechny ztracené.

Horečnatě přemýšlel, kroutil prstenem na prstě a sledoval jeho konstelace. *Dej mi Píseň, kterou zničím gryfy*, žadonil a na jeden dlouhý, strašlivý okamžik si myslel, že hvězdy neodpoví. Ale pomalu, zdráhavě vytvořily konstelaci, která v Axisovi vzbudila skoro větší hrůzu než masakr okolo.

Pokud tu Píseň zazpívá, zemře. Obsahovala *tolik* moci... nikdo nemohl použít tolik moci, a přežít. Ale copak měl na vybranou? Stejně zemře a bude lepší, když položí život za záchranu zbytku armády, když jej uchová pro Azhure nebo pro Hvězdného poutníka, než když zemře zbytečně a bude jen sténat nad vlastní neschopností.

„Omlouvám se,“ zašeptal a dal se do zpěvu.

Byla to ta nejodvážnější věc, jakou kdy udělal.

Už při první notě cítil, jak mu tělem protéká nekontrolovatelná moc. Snažil se ji nasměrovat, dokud ještě mohl, dát jí smysl, ale přesto cítil, jak ho svazuje a kroutí se mu tělem, pálí ho a ničí. Cítil, jak začíná umírat.

Nikdy by si nepomyslel, že smrt může tak strašně bolet.

Arne, který stál vedle Muže z hvězd a chránil ho, se otočil, protože Axis vyrazil z hrdla strašlivý výkřik, zároveň však musel uskočit, aby se vyhnul zkroucenému a ohořelému tělu gryfa, které se zřítilo na zem. Gryfové jeden po druhém umírali, ale Arne jim nevěnoval pozornost.

Co se to děje s Axisem?

Muž z hvězd padl k zemi a křečovitě se zmítal. Z očí mu stoupal dým a – Arne se zalkl – *hořely!*

* * *

Timozel zavrčel, když uviděl, jak mu jeho gryf hoří před očima. Gryfové! Zběsile se rozhlédl po scéně před sebou, ale pak se uvolnil a usmál se. Velitel na opačné straně řeky možná zvítězil, ale zaplatí strašlivou cenu.

Vskutku strašlivou.

Timozel se znovu rozesmál. V Gorgaelově Ledové pevnosti čekalo přes sedm tisíc gryfích mláďat, protože těch devět set, co tu dnes zemřelo, vrhlo před několika měsíci mladé. Brzy vrhne mladé i oněch sedm tisíc gryfů, odletí na jih a připojí se k němu.

A muž, který použil nečistou magii k tomu, aby těchto devět set zničil, se teď zmítal na zemi, křičel, hořely mu oči, kůže mu bublala a pálila se, prsty se mu kroutily do černých spárů a Timozel věděl, že už nikdy, *nikdy* podobou moc nepoužije.

Nebo jakoukoli jinou moc.

„Dnešní vítězství je tvé,“ zašeptal. „Užij si smrti.“

Zítra najde cestu přes řeku a dá se se skraelingy do pronásledování zbytků Axisovy armády. Možná ledoví červi řeku přeplavou. Ano. Ano, ledovým červům voda nevadí a vyvrhnou mezi ubohé pozůstatky nečisté armády desítky tisíc skraelingů.

Timozel se znovu rozesmál.

* * *

Arne upustil meč a klesl na kolena. „Axisi,“ zašeptal.

Muž sebou přestal házet a ležel jako mrtvý. Tvář – alespoň to, co z ní zůstalo – se mu stáhla a někde hluboko v sobě našel dost sil na to, aby naposledy zašeptal.

„Azhure, je mí to tak líto. Tak strašně líto.“

27

Azhure

Azhure seděla pod pomerančovníkem v sadu na Chrámové hoře, kojila Caeluma a užívala si sluníčka na začarovaném ostrově, když ucítila, jak se křehké pouto mezi ní a Axisem přetrhlo.

Chvíli seděla bez hnutí, hleděla do prázdna a přemýšlela, co náhlá a dokonalá prázdnota, která ji pohltila, znamená. V okamžiku, kdy pochopila, dotklo se její mysli tiché zašeptání.

Azhure, je mi to tak líto. Tak strašně líto.

„Neeeee!“ vykřikla Azhure a Caelum se k ní přidal, protože také cítil, jak se živé pouto s otcem přerušilo. Vyskočila na nohy a vrávoravě se rozběhla k chrámu, kde, jak věděla, byl Hvězdný poutník. „Neeee!“

Dostihl ji u Hvězdné bány. Hvězdný poutník ihned věděl, co se stalo, protože si vzpomněl na to, co cítil, když zavraždili Jitřenku, a nyní cítil to samé – tentokrát však byla zhašena životní síla jeho syna.

Azhure hystericky vzlykala a Caelum na tom nebyl o nic lépe, proto Hvězdný poutník potlačil vlastní žal, aby utišil matku s dítětem.

Ale Azhure se odmítala nechat uchlácholit. Hvězdný poutník sebral Caeluma z Azhuřiny náruče, posadil ho na trávu – chlapec si tady neměl jak ublížit – a objal Azhure pažemi a křídly v zoufalé snaze utišit její křik a zklidnit ji.

Bušila mu pěstmi do hrudi a do křídel, protože toužila někoho udeřit, někomu ublížit, popřít, co zlomené pouto a zašeptání znamenaly. „Ne!“ křičela. „Žij pro mě!“

„Azhure,“ mumlal Hvězdný poutník a srdce mu pukalo. Jeho syn mrtvý? Jak se to mohlo stát? Ztratil ho na tak dlouho, a nyní znovu?

„Azhure... je pryč. Nemůžeme nic dělat. Vůbec nic.“

Rozplakala se a zabořila Hvězdnému poutníkovi tvář do hrudi. „Ne, ne, ne, ne,“ mumlala pořád dokola, jak odmítala přijmout skutečnost, a Hvězdný poutník se ji zrovna chystal odvést zpět do její komnaty v dormitáři kněžek, když znovu zavřískla, tentokrát však agoníí, a zhroutil se na zem.

„Azhure? Azhure? Co je?“

Azhure se zmítala a držela se Hvězdného poutníka. Zírala na něj očima vytřeštěnými bolestí, ale nedokázala promluvit, protože ji sevřel stah tak silný, až se schoulila a začala dávit.

„Ach, bohové,“ zasténal Hvězdný poutník a zakřičel na kněžky.

* * *

Byl to strašlivý porod.

Hvězdný poutník Azhure ani na okamžik neopustil, ale ani on, ani tři kněžky, které o ni pečovaly, jí nemohli nijak pomoci.

Dvojčata byla odhodlána uniknout z matčina těla, jak nejrychleji mohla. To chlapec si porod vynutil a nic z toho, co Hvězdný poutník řekl, jej ani jeho sestru nezastavilo. Na rozdíl od ostatních ikarijských dětí je porod neděsil, dvojčata byla prostě netrpělivá a ani je nenapadlo, že ubližují vlastní matce.

Pokud je to vůbec zajímalo.

Poslední hodinu Azhure jen ochable ležela. Naštěstí upadla do bezvědomí a Hvězdný poutník přestal na děti naléhat a soustředil všechnu energii na Azhure.

Po dlouhé, předlouhé době pohlédl na Představenou. „Bohové, má paní, co můžeme dělat?“

„Modlit se, Hvězdný poutníku,“ zamumlala Představená, „aby se děti narodily brzy. Je skoro mrtvá.“

„Mrtvá?“ zašeptal Hvězdný poutník a obrátil oči k Azhure. Dýchala jen mělce, nezdravě bledá kůže na ní visela a leskla se potem.

„Zbývá jí už jen málo sil,“ řekla Představená. „A obávám se, že nechce žít. Co se stalo?“

Hvězdný poutník jí pověděl, jak s Azhure cítili Axisovu smrt.

Kněžky si vyměnily vyděšené pohledy, ale neměly čas nad ztrátou Muže z hvězd truchlit. Ne když svaté dceři hrozila smrt.

Hvězdný poutník se sklonil nad Azhure a vzal její zemdlitou tvář do dlaní. „Žij, Azhure. Nesnesl bych, kdybys taky zemřela.“

A tak porod pokračoval a jen kněžky si dělaly starosti o děti, které se zoufale toužily narodit, myslely na ně ale jen okamžik, protože jejich matka byla mnohem důležitější.

Když děti vyklouzly z matčina těla, Azhure začala silně krvácet a málem ji ztratili. Představené trvalo tak dlouho, než přesvědčila její lůno, aby se uzavřelo a přestalo krvácet, že ona i Hvězdný poutník byli doslova zmáčení krví.

O děti se musely postarat dvě mladší kněžky, které dvojčata odnesly na stranu, umyly je a zabalily. Děti zdravě a šťastně křičely, že jsou konečně na světě, a na matku, která na lůžku bojovala o život, si ani nevzpomněly.

Teprve pozdě v noci, po pěti hodinách námahy, vypětí a starostí, řekla Představená Hvězdnému poutníkovi, že Azhure má šanci přežít.

„Pokud ji neschvátí horečka nebo infekce,“ řekla, „a pokud jí ještě zůstala vůle k životu.“

Hvězdný poutník zvedl oči od Azhuřiny tváře. „Pokud nebude mít vůli žít, Představená, *vnutím jí svoji! Nenechám ji zemřít!*“

Kněžka na něj dlouho hleděla, potom kývla a mlčky odešla. Čas ukáže.

28

Rozhovor na kopci

Timozel stál na vrcholu nízkého kopce a díval se, jak zbytky Axisovy armády ustupují na jihozápad. Zuřil.

Můj pane. Srazili jsme je na kolena!

Gorgael pochodoval sem a tam po komnatě v Ledové pevnosti na severu. *Přesto chci, abys splnil můj rozkaz.*

Timozel se napjal, snažil se potlačit vztek a pochopit Gorgaelovu do nebe volající hloupost. *Můj pane, stačí jeden den a rozdrtím je. Dva dny nanejvýš. Hned zítra ráno mohu převést ledové červy přes Azle.*

Ne, chci, aby ses vrátil na sever.

Gorgaela zničilo, když se dozvěděl, že Axis zabil devět set gryfů. Jeho mazlíčky! Axis je spálil! Skutečnost, že si tím Axis přivodil vlastní zkázu, Gorgaelovi zcela unikla. Jeho gryfové byli mrtví!

Můj pane, máš jich ještě sedm tisíc a za šest týdnů vrhnou přes šedesát pět tisíc mladých. Pane! Vyslechni mě! Dovol mi je zničit! Vítězství máme na dosah!

NE! zařval Gorgael v Timozelově mysli. **NE! POSLECHNEŠ MŮJ ROZKAZ!** *Stáhni se na sever. Až se vzpamatujeme z naší strašlivé ztráty, dokončíme práci. Odmítám dál riskovat. Slíbil jsi, že tuhle bitvu vyhraješ!*

A to jsem taky ztraceně udělal! zuřil Timozel, ale pečlivě své myšlenky ukryl. *Ústup může být náš konec, můj pane.*

Jak to, Timozele? Jak? Copak nejsou Axis a jeho armáda na kolenou? Chci tě na severu. Hned.

Zatraceně, pomyslel si Timozel. Během jediného dne mohli vymazat...

Znenadání ho sevřela Gorgaelova moc. Prohnul se v zádech a zařval takovou agonií, že se masa skraelingů hluboko pod ním pohnula a rozrušeně začala šeptat.

SPLŇ MŮJ PŘÍKAZ!

Ano, pane, fňukal Timozel a obrátil se, aby vydal rozkazy.

* * *

„Moji mazlíčci!“ bručel Gorgael rozzlobeně. „Jak mohl zničit moje mazlíčky?“ Sehnul se a dotkl se hlav zbývajících dvou gryfů, těch, které původně stvořil z rozpuštěné masy mrtvých skraeboldů. Díky Temné hudbě, že jsem si tu nechal tyhle dva, aby mě v noci zahřívali. Gorgaelovou instinktivní reakcí bylo stáhnout armádu zpět pod ochranu ledu a sněhu, zpět k domovu.

„Odvážný čin,“ řekl Temný muž u krbu. „Ale vidím, že tě neobelstil.“

„Nevěděl jsem, že má Axis tolik moci,“ vztekal se Gorgael. „Myslel jsem, že Hvězdný tanec nemůže ničit tak snadno... S tím jsem nepočítal.“

„Samozřejmě že ne. Udělal jsi správnou věc, Gorgaele.“

Temný muž se téměř zhroutil úlevou, když Gorgael přinutil Timozela uposlechnout rozkazy. Srdce mu stále nepříjemně bušilo. Obával se, že se Timozelovi podaří Gorgaela přesvědčit, aby pokračovali v útoku. Katastrofa byla tak blízko, a dokonce i teď Temný muž jen sotva dokázal uvěřit, že to Gorgael neviděl, *necítil*. Kdyby dovolil Timozelovi bojovat dál...

U hvězd! oddechl si Temný muž tiše a ukryl své myšlenky stejně pečlivě jako svoji tvář. Díky všem bohům, že je gryfy tak posedlý! Poskytně nám čas, abychom se vzchopili!

Pokud vůbec můžeme.

„Necítím Axise.“ Gorgael se zastavil před Temným mužem a marně se mu pokusil nahlédnout pod kápi. „Kde je? Co se s ním stalo?“

Předtím jsem vždycky cítil nepříjemný tlak na duši. Je *opravdu* mrtvý?“ Oči se mu zaleskly.

„Je lstivý,“ radil mu Temný muž. „Nějak se mu podařilo zastřít svoji moc, aby tě přesvědčil o tom, že zemřel.“ Nic lepšího ho nenapadlo.

Gorgael na něj ještě chvíli nepříjemně zíral, potom kývl. „Ano, ano, tak to musí být. Axis se mě snaží obelstít... Chce mě přimět, abych na něj poštal celou svoji armádu. Někde se schovává a plánuje další lest. Ne, ne, já se do léčky chytit nenechám.“

Gorgael pochodoval po místnosti, cvakal drápy a horečnatě přemýšlel o tom, co se toho dne stalo. „Vysazuje,“ mumlal. „Vysazuje sazenice a s každým stromem, který zapustí kořeny do země, slyším, jak Píseň sílí.“

„Ještě má před sebou dlouhou cestu,“ řekl Temný muž a ulevilo se mu, že změnili téma.

„Ale už toho udělala příliš!“ zasyčel Gorgael.

Temný muž vzhlédl od svých rukou v rukavicích. „Dokud nezasadí poslední strom, máme čas. Pokud se jí nepodaří úkol dokončit, tak jim ani sto mil lesa pod Avarinheimem k ničemu nebude. Lesy se *musí* spojit.“

„K ničemu?“ Gorgael si odplivl do ohně. „K ničemu, Temný muži? Stromy možná ještě nezpívají naplno, ale přesto už ve mně budí úzkost. Mám plné ruce práce s Axisem, ale musím udělat něco s jeho milenkou a s její zatracenou sadbou.“ Přešlápl a zamračil se. „Jak ji můžu zastavit?“

„Nemusíš dělat vůbec nic!“ řekl Temný muž vesele a Gorgael se ještě víc zamračil. „Nic,“ zopakoval Temný muž, „protože je jí v patách sám Artor!“

„Artor?“ vydechl Gorgael.

„Opravdu,“ zasmál se Temný muž. „Jen ať ten ubohý bůh odvede všechnu práci za tebe. Má stejný zájem na zničení lesa jako ty.“

„Neublízí jí?“

„Ne, jen zastaví její odporné zahradničení.“

„A co pak?“

„Pak se jí chopíš ty. A využiješ ji, jak jen budeš chtít.“

Gorgael se zamyslel. Bylo tu něco, čeho si nevšiml? Co mu Temný muž neřekl? Ale přesto se usmál. „Ano, to se mi bude líbit.“ Jeho úsměv povadl. „Už odcházíš, Temný muži?“
„Zjistím, co se stalo s Axisem, Gorgaele.“

29

Pozdě v noci

„Hvězdný poutníku?“

Azhuřin slabý hlas probral Hvězdného poutníka z dřímoty a zaklínač s trhnutím zvedl hlavu z paží, které měl složené na jejím lůžku. „Azhure!“ Natáhl se a pohladil ji po čele. „Jak se cítíš?“ Byla to hloupá otázka.

Pokusila se o úsměv, ale nepodařil se jí, proto si povzdychla a natočila hlavu k jeho ruce. „Žiju, Hvězdný poutníku. To je všechno.“

„A budeš žít dál, Azhure.“

„Proč, Hvězdný poutníku? Axis je mrtvý.“ Hlas jí selhal. „Axis je mrtvý!“

„A my dva jsme naživu a ty máš tři děti, pro které bys měla žít. Drž se toho.“

„Tři,“ zamumlala a položila si ruku na přikrývkami zakryté břicho. „Skoro mě zabily. Myslím, že se o to pokusily.“

Hvězdný poutník otevřel šokovaně ústa, aby to popřel, ale pak je pomalu zavřel. „Dvojčata jsou vedle v pokoji a Caelum také. Chceš je vidět?“

„Na Caeluma se podívám ráno,“ zašeptala, otočila hlavu a zahleděla se na strop, „ale teď mě příliš bolí u srdce. Dvojčata nechci vidět vůbec.“

Hvězdný poutník tam dlouho jen tak seděl a hladil ji po čele, protože ho potěšilo, že je při vědomí a mluví, ale zneklidnily ho její

slabost a malomyslnost. Ale copak mohla na Axisovu smrt zareagovat jinak? Hvězdný poutník měl pocit, jako by mu duši zalila chladná temnota. V místech, kde dříve cítil Axisovu životní sílu, zela dokonalá prázdnota.

Azhure otočila hlavu a obrátila pohled k Hvězdnému poutníkovi. Pod očima měla temné kruhy. „Vyhrál, že, Hvězdný poutníku? Gorgael vyhrál. Teď už mu nic nezabrání obsadit Tencendor.“

„Ráno,“ zamumlal Hvězdný poutník. „Promluvíme si ráno. Teď odpočívej.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a Hvězdný poutník se podrážděně zavrtěl.

„Kdo to může být?“ zašeptala Azhure.

„Možná Představená,“ řekl Hvězdný poutník a zvedl hlavu. „Dále.“

Dveře se pomalu otevřely a do místnosti vstoupil Vlčí hvězda.

* * *

Azhure s Hvězdným poutníkem šokovaně ztuhli – Hvězdný poutník nepochyboval o tom, koho má před sebou. Z očí mu zářila zaklínačská moc – a jaká moc! – a Hvězdného poutníka volala jeho krev Úsvitů.

Vlčí hvězda na Hvězdného poutníka dlouho hleděl, jako by ho vyzýval k útoku, potom se vydal k Azhuřinu lůžku, ladně si složil zlatá křídla, sedl si a usmál se na dceru.

„Azhure. Tolik jsi toho vytrpěla.“

Azhure cítila, jak ruka Hvězdného poutníka na jejím čele ztuhla, proto k němu obrátila prosebný pohled. „Hvězdný poutníku! Prosím, neudělej nic pošetilého!“

„Byl by hlupák, kdyby se o to třeba jen pokusil!“ zasyčel Vlčí hvězda a obrátil mocný pohled k Hvězdnému poutníkovi.

Nepřátelství mezi zaklínači bylo tak zřejmé, že Azhure poprvé od odpoledne zapomněla na svoji ztrátu. „*Prosím!*“ vykřikla. „*Prosím!*“

„Zavraždil jsi moji matku,“ zařval Hvězdný poutník a chystal se vstát, „zavraždil jsi svoji těhotnou manželku a stovky ikarijských dětí! Nemysli si, že tady budu jen tak sedět a bavit se s tebou!“

Azhure chytila Hvězdného poutníka rozechvěle za ruku a zastavila ho. Neodtrhl ale zuřivý pohled od Vlčí hvězdy a vycenil na něj vztekle zuby.

„Ke všemu jsem měl dobrý důvod, hlupáku!“ obořil se na něj Vlčí hvězda. „Nenechávám se ovládat ubohými emocemi a pomíjivým chtíčem. Mám větší zodpovědnost, než si dokážeš představit!“

„A taky neseš víc viny, než si umím představit!“

Vlčí hvězdě se zachvělo chřípí a chystal se postavit. Azhure cítila, jak vzduch v komnatě praská napětím.

„Dost!“ vykřikla a hlas se jí zlomil námahou a bolestí a oba zaklínáči se k ní ustaraně obrátili. „Dokud jsem tady, budete se oba chovat slušně,“ řekla. „Hvězdný poutníku, nedovolím, aby ses pokusil Vlčí hvězdě pomstít. *Nedovolím to*, rozumíš? Nechci tě taky ztratit!“

Hvězdný poutník ztuhle kývl a sklopil oči k příkrývce.

„Vlčí hvězdo?“ Azhure počkala, dokud jí nevěnoval plnou pozornost. „Vlčí hvězdo, víš, co si o tobě Ikarii myslí. Můžeš Hvězdného poutníka vinit za jeho zlost? Za jeho bolest? Respektuj ho a přestaň se mu posmívat.“

Vlčí hvězda zatnul zuby, ale také ztuhle kývl.

„Dobře,“ řekla Azhure vyčerpaně. „Protože nemám dost sil na to, abych oplakávala dalšího milovaného.“

Vlčí hvězda se zhluboka nadechl, a přestože mu oči hořely záští k Hvězdnému poutníkovi, vzal Azhure něžně za ruku.

„Axis žije,“ řekl zpříma a pomalu se usmál. „Axis žije.“

* * *

Prohlášení Vlčí hvězdy ohromilo Azhure s Hvězdným poutníkem víc než jeho příchod.

„Axis žije?“ zeptala se Azhure. Cítila se tak zmatená, že ji ta slova vůbec nepotěšila. „Ne, to není možné. Není. Já ho necítím. Hvězdný poutníku?“

Hvězdný poutník vrtěl stejně zmateně hlavou. „Ne... Tedy, ano, Azhure. Vlčí hvězdo? Ani jeden z nás ho necítí. *Musí* být mrtvý!“

Vlčí hvězda dál držel Azhure za ruku a obrátil pohled k Hvězdnému poutníkovi. „Někdy mám pocit, jako by mě smrt pronásledovala jako

stín. Nedokážu ji setřást. Ale dnes vám přináším život.“ Povzdychl si. „Včera odpoledne došlo u řeky Azle ke strašlivé bitvě.“

Azhure zasténala a Hvězdný poutník ji vzal za ruku.

„Gorgael byl v obrovské přesile, Azhure, ale Axis vedl armádu do boje i přesto, že nevěřil ve vítězství.“

„Vždy pochybuje,“ zašeptala Azhure a překvapilo ji, jak snadno přešla do přítomného času.

„Ano, pochybuje, ale nikdo nemůže pochybovat o jeho odvaze. Azhure, Hvězdný poutníku, Gorgaelova moc je mnohem větší, než jsem si kdy představoval...“

„Což vůbec není tvoje vina,“ řekl Hvězdný poutník a Azhure mu stiskla ruku.

Vlčí hvězda po něm střelil temným pohledem a klidným tónem pokračoval. „Později, Hvězdný poutníku, později. Gorgael má gryfy. Víte o nich.“

Azhure s Hvězdným poutníkem kývli.

„No.“ Vlčí hvězda zkroutil rty. „Měl jich devět set sedm, které mohl poslat na Axise u řeky Azle. Ne, počkejte, vysvětlím vám to později. Prozatím dovolte, abych vám pověděl o Axisovi. Podařilo se mu zastavit skraelingy a gryfové vši silou zaútočili. Musel něco udělat. Ale nad jeho činem jsem užasl i já. Nemyslel jsem si, že má dost odvahy.“

„Neznáš Axise tak dobře jako my,“ řekla Azhure.

„Znám ho lépe, než si myslíte!“ vyštěkl, ale pokračoval klidněji. „Zničil gryfy Písní, ale zničil tím zároveň i sám sebe. Hvězdný poutníku,“ otočil se k němu, „ty to pochopíš. Ovládl šokující množství moci Hvězdného tance. Skoro ho to zabilo... a teď je z něj mrzák.“

Azhure vykřikla a pokusila se posadit, ale Vlčí hvězda ji přitlačil zpátky. „Ne, vyslechni mě, Azhure. Brzy se za ním vydáš a hvězdy ví, že tě potřebuje.“

„Ale my ho necítíme,“ řekl Hvězdný poutník, protože se bál doufat, bál se Vlčí hvězdě uvěřit. „Proč ho necítíme? Proč se pouto přetrhlo?“

„Protože Axis ztratil všechnu svoji moc. Ztratil spojení s Hvězdným tancem, díky němuž členové rodiny cítí navzájem svoji životní sílu.“ Pokrčil rameny. „Je z něj mrzák.“

Bylo to ještě horší, ale Vlčí hvězda si nemyslel, že Azhure je v tu chvíli dost silná na to, aby to přijala. Brzy sama zjistí pravdu.

Dlouho mlčeli a Azhure s Hvězdným poutníkem se snažili přijmout, co jim Vlčí hvězda právě oznámil.

Hvězdy, pomyslela si Azhure, potřebuje mě teď víc než dřív. *Musím* za ním! Ale nemohu, ne tak slabá, ne bez moci. Alespoň že už se narodily děti.

Nakonec Azhure zvedla zrak k otci. „My dva si musíme promluvit,“ řekla. „Na Ostrov mlhy a paměti jsem si měla přijít pro odpovědi. Tady jsem se měla naučit ovládat svoji moc. Vlčí hvězdo, ukrýváš se za tajemstvími, žalem a stíny, které nikdo nechápe, ale dnes mi konečně *odpovíš*.“

Vlčí hvězda kývl. „Ano, nastal správný čas. Ale Hvězdný poutník musí jít pryč.“

„Ne!“ zavrčel a Azhure cítila, jak se jeho ruka napjala.

„Ne,“ souhlasila. „Hvězdný poutník zůstane. Musíš se zodpovědět více lidem než jen mně. Hvězdný poutník zůstane.“

Oči Vlčí hvězdy se zaleskly a pohodil hlavou, ale zdráhavě souhlasil. „Ale přesto existují věci, které bys měla vědět jen ty, Azhure.“ Zvedl její ruku tak, aby ona i Hvězdný poutník viděli zaklínaččin prsten. „Prsten to vyžaduje. Tvá vlastní moc to vyžaduje. Pokud se máš stát tím, co ti předurčil osud, musíš to udělat sama. Dokonce ani já se na tom nemohu podílet.“

Azhure se zamračila, ale Vlčí hvězda svá slova dál nevysvětlil. „No,“ řekl, „tvá první otázka?“

Začala s nejstarším a největším žalem.

„Niah,“ řekla. „Proč si jí lhal?“

Vlčí hvězda nakrčil obočí. „Lhal? Nerozumím.“

Azhure pohlédla na Hvězdného poutníka. „Hvězdný poutníku? Mohl bys přinést její dopis?“

Ukázala dopis Hvězdnému poutníkovi ještě tu noc, kdy si ho poprvé přečetla. Nyní ho vytáhl ze skříňky a podal ho Vlčí hvězdě.

Zaklínačovy fialové oči se rozšířily, když si četl Niažina slova.

„Byla tak krásná, na duši i na těle,“ řekl nakonec a zvedl oči k Azhure. „Já jí lhal? Pořád nechápu.“

„Řekl jsi jí, že ji miluješ. Proč jsi musel lhát?“

„Nikdy jsem Niah nelhal,“ odpověděl Vlčí hvězda. „Nikdy. Miloval jsem ji a stále ji miluji.“

Azhuřina tvář se stáhla. „Měla se *znovu narodit*, Vlčí hvězdo. Chceš tím říct, že skutečně dokážeš zařídit, aby se znovu narodila?“

„Do mého vztahu s Niah ti nic není, Azhure.“

„*Ale je!*“ vykřikla Azhure a nadzvedla se. „*Je, protože jsem se musela dívat, jak umírá!*“

Vlčí hvězda sebou trhl a Hvězdný poutník se sklonil nad Azhure, aby ji uchlácholil.

„Ano, je,“ zopakovala Azhure a ulehla zpátky. „Vysvětli mi to.“

„Niah se *opravdu* znovu narodí, Azhure,“ řekl Vlčí hvězda tiše a klidně a upřeně hleděl dceři do očí. „Ale až za několik let. Až se Prorocství naplní. Víc ti nemohu říct.“

Azhure kývla. Přijala jeho slova, ale po tváři se jí kutálely slzy. Zvedla volnou ruku a utřela si je.

„Proč musela zemřít, Vlčí hvězdo? Proč musela tolik trpět v Hagenových rukách? *Proč jsi ji nechal trpět?*“

„Proč musela Niah zemřít? Proč musela trpět? Ze stejného důvodu, Azhure, vždy ze stejného důvodu.“ Vlčí hvězda zaváhal, protože nenáviděl pravdu, ale musel ji pronést. „Protože tys musela trpět, Azhure...“

Hvězdný poutník vyskočil na nohy, neboť nemohl uvěřit tomu, co slyší. „Žádné dítě nemusí trpět. Jak tady můžeš sedět a...“

I Vlčí hvězda se prudce postavil. „Protože vím *víc* než ty a protože jsem *taky* trpěl. Necháš mě teď domluvit?“

„Hvězdný poutníku,“ žadonila Azhure a oba zaklínači se posadili.

„Azhure. Možná tomu nebudeš věřit, ale plakal jsem pro tebe každý den, který jsi strávila s Hagenem. Když jsem řekl, že jsi musela trpět, nebylo to proto, že bych to *chtěl*. Azhure, stejně jako ostatní jsem i já svázán Proroctvím. I já se jím musím řídit... i když jsem někdy nechápal proč.“

„Dost výmluv, Vlčí hvězdo,“ procedil Hvězdný poutník. „*Proč* musela Azhure trpět?“

Vlčí hvězda si povzdychl a promnul si oči. „Kvůli tomu, co se z tebe stane, Azhure.“ Spustil ruku, a když pohlédl na dceru, ani jí, ani Hvězdnému poutníkovi neunikl soucit v jeho očích. „Jednoho dne budeš vládnout velkou mocí, Azhure, a ten den už je blízko. Větší mocí, než je ta má, a *rozhodně* větší mocí než Hvězdný poutník.“ Střelil po zaklínači dalším nepřátelským pohledem. „Azhure, musela

jsi trpět, protože jen utrpení přináší soucit a bez soucitu bys mohla moc, kterou získáš, zneužít. Musela jsi trpět, aby se z tebe stala žena, kterou jsi.“

„A trpěl jsi ty, Vlčí hvězdo?“ zavrčel Hvězdný poutník.

„Víc, než se kdy dozvíš, Hvězdný poutníku,“ řekl tiše.

„Dost, Hvězdný poutníku, Vlčí hvězdo. Otče,“ poprvé ho tak nazvala, „cos tím myslel, žena, kterou jsi?“

„Do úsvitu získáš odpovědi, Azhure. To ti slibuji. Ale prozatím nemohu říct víc.“ Ne v přítomnosti Hvězdného poutníka.

Azhure kývla a vrátila se zpět k hrůze, kterou zažila jako dítě. „Ale proč Smyrton? Proč Hagen? Proč jsi poslal Niah na sever?“ Odmlčela se. „Trpět se dá kdekoli.“

„Musela jsi tam být, aby ses setkala s Axisem. A protože jsi musela být blízko Artorovi. Smyrton pro Artora hodně znamená, leží v srdci jeho země, a tys tam musela vyrůst, abys ho dobře pochopila a odhalila jeho slabiny.“

„Cože?“ zeptala se Azhure. Artor? Ale Vlčí hvězda se tvářil nečitelně a odmítal cokoli vysvětlit.

„Přišel jsi za mnou někdy?“ zeptala se.

Vlčí hvězda kývl. „Nemohl jsem tě pominout. Udělal jsem pro tebe, co jsem mohl.“

„Alayne,“ řekla a uvědomila si, jak dalece s ní Vlčí hvězda manipuloval.

Vlčí hvězda znovu kývl a Hvězdný poutník se zatvářil zmateně.

„Po Niažině smrti, když jsem byla ještě dítě,“ vysvětlila Azhure, „přicházel do Smyrtonu každé dva týdny potulný kovář, Hvězdný poutníku. Jmenoval se Alayne. Byl to můj jediný přítel a vypravoval mi spoustu příběhů.“ Hořce se zasmála. „Pověděl mi starou legendu o Caelumovi, podle které jsem pojmenovala svého syna. Myslela jsem, že to já mu dala jméno. Ale ne. Byl to Vlčí hvězda.“

Vlčí hvězda se snažil vysvětlit. „Vyprávěl jsem ti příběhy o moci a udržoval tvoji moc živou pod příkrovem strachu.“

Poodvrátila od něj hlavu.

„A teď mám otázku já,“ řekl Hvězdný poutník.

„O tom nepochybuji,“ odpověděl Vlčí hvězda.

„Proč jsi vycvičil Axise i Gorgaela?“

„Hvězdný poutníku, možná tomu neuvěříš, ale stejně ti řeknu, že Proroctví neovládám. Jsem jím svázán stejně jako ostatní,“ zopakoval. „Ale mohl jsem učinit jistá opatření. Věř mi, chci, aby Axis svého bratra porazil, a udělám cokoli, aby Proroctví dosáhlo úspěšného konce. Axis potřeboval výcvik a já si myslel, že bude lepší, když vycvičím i Gorgaela.“

Hvězdný poutník se netrpělivě zavrtěl, ale Vlčí hvězda ho ignoroval. „Vzal jsem si Gorgaela do péče, abych dal Axisovi šanci ho porazit.“

„Cože?“ zeptala se Azhure ostře a obrátila tvář zpět k otci.

„Zasel jsem do něj nejistotu a ta už ho přiměla udělat jednu vážnou chybu. Doufám, že jednoho dne se ukáže být fatální.“

„Axis je často nejistý,“ řekla Azhure.

„Možná to zdědili po otci,“ zaryl si Vlčí hvězda do Hvězdného poutníka, ale pokračoval dříve, než ten odpověděl. „Azhure, to tvým úkolem bude naučit Axise věřit si a radovat se.“

Usmála se a přikývla. V očích měla přemítavý pohled. Chystala se obrátit rozhovor zpět ke své moci, ale Hvězdný poutník ještě neskončil.

„A Jitřenka? Jaký důvod jsi měl k vraždě mé matky?“

„Dělám, co musím, abych splnil Proroctví, Hvězdný poutníku.“

Hvězdný poutník doslova zavrčel. „Využíváš Proroctví jako výmluvu, odpadlíku.“

„Viděla mě v převleku, který každodenně používám. Nemohl jsem dovolit, aby mě prozradila. Dělám, co musím,“ zopakoval.

„Jako když jsi vraždil děti,“ zašeptal Hvězdný poutník chraplavě.

Vlčí hvězda poprvé zneklidněl a Azhure přemýšlela, jestli použije stejnou výmluvu, jakou dal jí – že ho k tomu přinutil zaklínaččin prsten. Ale Vlčí hvězda překvapil Azhure i Hvězdného poutníka.

„Za to se omlouvám, Hvězdný poutníku. Tobě a tvým prostřednictvím všem Ikarii.“

Vyvedl Hvězdného poutníka z míry tak dokonale, že ten jen zíral. Nakonec otevřel ústa, aby něco řekl, ale Vlčí hvězda vyhlédl z okna a mávl rukou, aby Hvězdného poutníka umlčel.

„Azhure,“ řekl naléhavě, „čas se krátí a já ti musím něco říct, než... no, musím ti něco říct. Azhure, Gorgael mě přechytračil.“ Krátce se zasmál. „Nenávidím, že to musím přiznat, ale nic jiného mi nezbývá.“

Víš, že Gorgael znovu stvořil gryfy, ale neznáš jejich strašlivé tajemství.“ A Vlčí hvězda jim vysvětlil, že gryfky se rodí březí a každá generace vrhá další a další mladé. „Během několika měsíců bude mít Gorgael šedesát pět tisíc gryfů, které obrátí proti Tencendoru. A až ti vrhnou mladé...”

Nechal je chvíli přemýšlet o důsledcích. „Azhure. Axise téměř zničilo, když se musel vypořádat s devíti sty. S více už si neporadí. To bude tvůj úkol.“

„Ale jak mohu...”

„Ještě dnes v noci se dozvíš vše potřebné. Slíbil jsem ti, že jakmile budeš konečně sama, získáš odpověď na mnoho otázek a naučíš se ovládat svoji moc. Azhure, jsi připravena vypořádat se se svým dědictvím?”

Náhle se cítila dokonale klidná. „Ano.”

Vlčí hvězda se sklonil, odhodil z ní přikrývku a vzal ji do náruče – vyděsilo ho, jak je lehká a že vykřikla bolestí, sotva ji zvedl.

„Stůj!” vykřikl Hvězdný poutník a znovu vyskočil na nohy. „Co s ní chceš udělat?”

„Už tě mám dost!” zavrčel Vlčí hvězda a Hvězdný poutník cítil, jak ho sevřela moc talona zaklínače a mrštila s ním o stěnu.

Narazil hlavou o kámen a ztratil vědomí.

30

Měsíční hrobka

„Klid, Azhure,“ chlácholil ji Vlčí hvězda, když s ní tiše pospíchal ven z dormitáře. „Tvé utrpení brzy skončí.“

„Ať už plánuješ cokoli, nemám na to dost sil,“ začala Azhure a rozplakala se bolestí.

„Musíš, drahoušku. Musíš najít sílu. Chyt' se mě kolem krku. Chvilí tě ponesu.“

Když vyšli do předpokoje, zapískala Azhure na Sicaria, ale Vlčí hvězda na alaunta zavrčel a Sicarius si lehl zpátky na zem. „Ne,“ řekl. „Jen ty a já, Azhure. A pak už jen ty. Sama.“

Blížil se úsvit a venku panoval chlad. Azhure se třásla a Vlčí hvězda kráčet rychle alejí.

„Kam jdeme?“

„Do Měsíční hrobky, Azhure. Buď dnes v noci silná. Pro mě. Pro Axise.“

Třásla se stále silněji, Vlčí hvězda ji k sobě tiskl tak pevně, jak jen se odvážil, a v duchu proklínal její děti. Všechno zdržely a málem matku zabily. Svoji krásnou matku.

„Buď silná!“ obořil se na ni. „Teď není čas podlehnout ženské slabosti.“

To už bylo na Azhure příliš, zesílila sevření a vyštěkla. „Jsi jako všichni mužští, Vlčí hvězdo. Svedeš ženu, uděláš jí dítě a pak ji

opustíš, aby o samotě trpěla! Neohrnuj ret nad něčím, čemu nerozumíš!“

Vlčí hvězda se usmál, ale neřekl nic až do chvíle, kdy se přiblížili k útesu na jihu ostrova.

Pod nimi duněly o skály vlny.

Azhure?

Azhure? Azhure? Jsi to ty?

Má prstenec? Je to ona?

Vlčí hvězdo? Vlčí hvězdo, přivedl jsi ji?

„Ano,“ zašeptal. „Ano, už jdeme. Buďte trpěliví.“

Vlny sténaly a Azhure vykřikla, protože ji jejich kvílení děsilo a cítila, jak se jí ozvěna rozléhá krví. Pokusila se Vlčí hvězdě vykroutit, ale držel ji příliš pevně. „Ne!“ křičela.

„Ano,“ zašeptal znovu a Azhure se mu odvážíla pohlédnout do tváře. Ihned pochopila, proč Niah v dopise napsala, že jeho oči „hladověly magií“.

Stáli na okraji útesu a Azhure se úzkostlivě držela Vlčí hvězdy, protože se bála, že ji pustí. Měsíc byl temný, ale ve světle hvězd matně viděla úzké schodiště, které se zařezávalo do skály a které jim Představená před několika týdny ukázala.

Vlny vřeštěly: *Azhure! Azhure!*

Zasténala, ukryla tvář v otcově hrudi a tiskla si pěsti na uši. Vítr ji rval za inkoustově černé vlasy a vyškubával je z drdolu.

„Azhure,“ řekl Vlčí hvězda. „Teď tě postavím. Musíš být silná.“

„Ne!“ vyjekla a zoufale se ho držela, když ji postavil na nohy. Okraj útesu se odlomil a levá noha jí sklouzla do prázdna.

Azhure!

Přitiskla se k Vlčí hvězdě, prsty mu zarývala do masa a vzlykala hrůzou. Vítr ji každým okamžikem vyškubne z jeho náruče a svrhne ji ze skály!

„Azhure,“ řekl. „Přežij dnešní noc a už nikdy se nebudeš muset bát smrti.“

„Vlčí hvězdo!“

„No tak, Azhure.“ Hlas Vlčí hvězdy byl něžný jako milencův. „Dál už musíš sama. Počkám tu na tebe.“

Azhure byla příliš šokovaná a vyděšená, než aby něco řekla, a tak na něj jen zírala. Pustil ji, ona se ho naopak pevně chytla. „Nemohu...“

Sejít dolů po schodech? V jejím stavu? Schody byly úzké a foukal tak silný vítr, že by se z nich zřítíl i zdravý muž, natož ona. Ne! Ne!

„Ano!“ zařval Vlčí hvězda, vytrhl se jí a shodil ji dolů ze schodů.

Azhure několik děsivých okamžiků padala, rozdírala si kůži na rukách a chodidlech, jak se zoufale snažila zachytit, jak bojovala o život. Přistála tváří dolů na kameni, a když zvedla hlavu, uviděla, jak na vrcholku schodiště stojí Vlčí hvězda a klidně na ni hledí.

„Jdi,“ říkal jí, ale jeho slova se ztrácela ve větru. *Jdi. Ted' už nemůžeš zpátky.*

Azhure! Pojd'! Pojd'!

Tiskla tvář na kámen a bojovala s mdlobou. Všechno ji bolelo a měla strach. Při pádu se v ní něco roztrhlo a ona cítila, jak znovu krvácí.

Azhure! Rychle!

Pokud nepůjdeš, zemřeš!

Ale když budu zbytečně pospíchat, zemřu také, pomyslela si a ovládl ji vztek na Vlčí hvězdu i na hlasy, které na ni zdola křičely. Pomalu se obrátila, takže na schodech seděla, a spustila se dolů. Napřed nohy, potom zadek a pustila se až ve chvíli, kdy neměla na vybranou, rychle se ale chytla dalšího výstupku.

Tiskla se ke skále, jak nejvíce mohla, ale přesto vedle ní zůstával sotva palec volného místa. Propast ji vábila.

Pomalu se spouštěla dolů.

Ztráta krve už byla tak vážná, že se Azhure točila hlava.

Jsem mrtvá, pomyslela si. Nikdy nedokáže vylézt po schodech zpátky nahoru.

Azhure!

Ticho, už jdu.

Znovu uklouzla, zřítíla se o několik schodů níž a zastavila se, až když se zachytila výstupku ve skále.

Nohy jí trčely od stehů dolů do prázdna.

Nebyly tu už žádné schody, jen hladové, volající vlny.

„Co se děje?“ vzlykala a držela se útesu. „Co se děje?“

„Azhure,“ pošeptal jí do ucha sladký hlas. Trhla sebou a byla by spadla, kdyby ji sametová ruka pevně nechytla za paži. „Azhure. Dveře. Vidíš. Už držíš v ruce kliku.“

Pomalů, velmi pomalů otočila hlavu po hlase. Z kamene vystupoval muž s jemnou, světlou kůží a očima zářícíma dokonalým klidem a mírem.

„Kdo jsi?“ zašeptala a věděla, že ruka, která jí svírá, je to jediné, co jí drží naživu.

„Jmenuji se Adamon.“

Hlava se jí šíleně točila. Ne... ne... nemohla slyšet správně.

„Vejdi do Měsíční hrobky,“ řekl bůh nebes a Azhure cítila, jak jí vtáhl dovnitř skalou, jako by to byla obyčejná mlha.

* * *

Zadržela dech, ale nebylo to potřeba, protože Adamon jí vzápětí pomáhal na nohy v komnatě, kterou osvětlovala tak jemná zář, že nedokázala najít její zdroj.

Stěny pokrývala zářící, slonovinově bílá plíseň... Snila? Nebo snad zemřela?

Ležím snad na lůžku a ztráta krve mě natolik oslabila, že se mi celá dnešní noc jen zdá? Nebo jsem odešla do posmrtného života? Tak si ho nepředstavovala.

„Nic z toho, drahá Azhure,“ řekl Adamon. „Přišla jsi navštívit Měsíční hrobku. Vidíš? Spí.“

Azhure pohlédla do míst, kam Adamon ukazoval, vzpomněla si, že měsíc je v novu. Na jedné straně komnaty stálo lehátko, na němž ležela zády k nim žena.

Lehátko bylo vystláno tisíci drobných květů měsíčice.

„Je jen odrazem skutečného měsíce, který se ukrývá v temných stínech nebes, a bohyně měsíce, která stále chodí po zemi.“

„Dost, Adamone,“ zasmál se melodický hlas. „Dočista chudáka Azhure zmateš a ona se zadusí otázkami!“

Azhure se otočila po hlase tak rychle, až se jí zatočila hlava. Když se jí znovu pročistil zrak, viděla vedle sebe stát překrásnou ženu v hávu tak jemném, že se lepil na křivky jejího těla.

Vztáhla k ní ruku. „Jsem Xanon, zlatíčko.“

„Musím být mrtvá!“ zašeptala Azhure. Adamon a Xanon byli nejmocnější Hvězdní bohové, bůh a bohyně nebes, ale nepochybovala o tom, že postavy před ní jsou skutečně tím, kým tvrdí.

„Nejsi mrtvá,“ řekl Adamon, protože chápal její zmatek. „Nezemřela jsi, vrátila ses domů.“

Z mlhy vystoupily další postavy a všechny byly tak krásné a mocné jako Adamon a Xanon. Jeden za druhým přistoupili k Azhure, vzali její tvář do dlaní a políbili ji na ústa.

Narcis, bůh slunce.

Flulia, bohyně vody.

Pors, bůh vzduchu.

Zest, bohyně země.

Silton, bůh ohně.

S každým dotykem Azhure cítila, jak se do ní vlévá život a energie. A s každým polibkem se obnovovala její radost ze života. Když od ní odstoupil Silton, zasmála se nadšením z pocitu zdraví a síly, který ji naplňoval.

Nyní k ní přistoupila Xanon, políbila ji a Azhure cítila, jak něco hluboko v ní na polibek, na dotyk reaguje. Xanon se tajuplně, vědoucně usmála, ale nic neřekla a uvolnila místo manželovi.

„Vítej doma, Azhure,“ řekl Adamon velmi tiše a Azhure se k němu otočila. Vzal její tvář do dlaní. Kůži cítila jeho moc, ale nebála se ho. Sklonil se a políbil ji vášnivěji než ostatní. Azhure se zhluboka nadechla jeho sladkého dechu a povzdychla si, když ustoupil.

Cítila se zase celá. Pohlédla dolů a uviděla, že její ušpiněné, zmáčené šaty zmizely a nahradil je tenký háv podobný tomu, jaký měly na sobě Xanon, Flulia a Zest.

„Je vás jen sedm,“ řekla tiše a rozhlédla se. „Ale kněžek je devět, za každého boha jedna. Kde jsou ostatní?“

Adamon posmutněl. „Nejsme všichni, Azhure. Je nás jen sedm. Chceme, aby se k nám připojila bohyně měsíce a bůh písň. *Potom* nás bude devět.“

Azhure se zamračila a snažila si vzpomenout, co Hvězdný poutník a Jitřenka vyprávěli Axisovi o Hvězdných bozích tehdy odpoledne při výcviku na Rozeklané hoře. Existuje devět bohů, ale přestože k nim podle Hvězdného poutníka patří i bohyně měsíce a bůh písň, jejich

jména ještě nebyla odhalena. Zamračila se ještě víc. Ikarii se modlili k sedmi bohům, kteří nyní stáli před ní... ale nikdy ne k měsíci nebo k písni.

Bohyně nebes natáhla ruku. „Azhure, pojď, posad' se k nám.“ Odvedla Azhure ke kruhu nízkých lehátek.

„Požádali jsme Vlčí hvězdu, aby tě přivedl,“ začal Adamon, jakmile se usadili, „protože si s tebou potřebujeme promluvit.“

Azhure se neodvažovala ptát, ale jejich úsměvy ji vybízely. „Je jedním z vás?“ Možná bůh písňů?

„Patří k Nižším,“ odpověděl Pors hlasem lehkým jako jeho živel. „Jedním z mnoha. Ale nás je *jen* devět.“

„Tví psi také patří k Nižším,“ řekla Zest a zasmála se výrazu Azhuřiny tváře. „Stejně jako Orr a jeho společníci v podsvětí.“

„A já,“ ozval se ostrý hlas a Azhure vzhlédla a spatřila, jak na světlo vystoupila vysoká, štíhlá žena. Měla mrtvolně vyzáblou tvář, ale bohaté černé vlasy, které se jí vlnily kolem boků. Azhure se nedokázala rozhodnout, jestli je to ta nejkrásnější, nebo ta nejodpornější žena, jakou kdy spatřila.

„Strážkyně brány,“ představila se žena, usedla na stoličku za lehátky a složila ruce nemotorně do klína, jako by je chtěla udržet v klidu.

„A co tvé povinnosti, strážkyně brány?“ zeptal se Adamon.

„Měsíc je v novu, tak se beze mě na jednu noc obejdou,“ řekla strážkyně, „a nikdo nezemře. Dnes v noci se tady stanou důležité věci. Musím být u toho.“

„Jak si přeješ.“ Adamon obrátil pohled zpět k Azhure. „Azhure, v zemi se dějí důležité věci a mají mnohem dalekosáhlejší důsledky, než si uvědomuješ. Nejde jen o souboj mezi Axisem a jeho bratrem Gorgaelem, nýbrž i o válku mezi bohy. Artor nyní kráčí zemí...“

Azhure se zachvěla, když si vzpomněla, jak strašné skutky byly jeho jménem vykonány.

„...a snaží se nám zabránit v návratu.“

„Myslela jsem, že všichni bohové žijí v nebeských královstvích...“ Azhure se odmlčela. Popravdě nikdy o tom, kde bohové přebývají, dlouze nepřemýšlela.

„Nás sedm bylo přes tisíc let uvězněno na studeném, tmavém místě, Azhure. Nemohli jsme odpovědět na modlitby Ikarii,“ odpověděl

Adamon. „Ale to jsme ještě nebyli všichni, kruh nebyl uzavřen, a proto jsme nemohli bojovat. Když se ale Ikarii vydali na jih, když získali zpět svá posvátná místa a osvobodili zemi od Artorova útlaku, uvolnily se mříže našeho vězení. A když...“ Adamon zmlkl, protože ho nadšeně přerušila jeho žena.

„A když Hvězdný poutník znovu zažehl Hvězdný chrám, získali jsme zpět svobodu!“ vykřikla a zatleskala jako malé dítě.

Adamon se na ni láskyplně usmál. „Ano, když znovu zažehl Hvězdný chrám, brány našeho vězení se konečně otevřely. Brzy nás bude devět, což také pomohlo.“

„Ale když jsme teď volní,“ Silton se naklonil vpřed a oči mu zahořely emocemi, „Artor se nás znovu pokouší uvěznit a chce také zabít Matku, které se nikdy dřív nedokázal ani dotknout. Touží po úplné moci.“

„Faraday!“ vydechla Azhure.

„Ano, Faraday je v nebezpečí a brzy bude potřebovat tvoji pomoc, ale ještě ne.“ Adamon se odmlčel. „Napřed musíš pomoci Axisovi. Bez tebe ani bez Faraday neuspěje.“

Azhure sklonila hlavu. „Axis skoro zemřel a teď je z něj mrzák.“

„Nemůže zemřít,“ prohlásila strážkyně brány ostře. „Protože nemusí projít bránou. Prosil a žadonil,“ řekla úsečně, „ale já mu nedovolila projít.“

„Udělal jsi dobře,“ řekla Xanon a vykulila oči úlevou. „Kdyby prošel, byli bychom ztraceni.“

Strážkyně brány pokrčila rameny. „Udělal jsem jen to, oč mě požádal.“ Bohové se zmateně zamračili, a tak vysvětlila. „„Navždy“ řekl, když se oženil se Zaklínačkou, a „navždy“ to taky bude.“

Azhure zvedla hlavu. Odmítala přijmout, co žena právě řekla. „Ne.“ Zakroutila prstenem na prstě.

„Azhure.“ Xanon si přisedla blíž a objala ji paží kolem ramen. „Musíš přijmout, kdo jsi. A tvým úkolem bude přimět Axise, aby přijal, kým je on.“

„Mužem z hvězd,“ řekla Azhure napjatě.

Rozhostilo se dokonalé ticho.

„Ano, samozřejmě,“ zašeptal Adamon nakonec. „Axis. Muž z hvězd. Bůh písně.“

„Ne,“ prohlásila Azhure. „To nemůže být pravda.“

„Přijmi to,“ zamumlala Xanon a obrátila ji za ramena k odrazu bohyně měsíce.

Postava se ve spánku pomalu otočila. Azhure viděla, že má havraní vlasy, a když se žena přetočila docela, Azhure si uvědomila, že žena má její tvář.

„Ne...“

„Přijmi to,“ zašeptalo sedm bohů.

„Ne,“ vykřikla Azhure, upřela pohled do prázdna, ale nechala bohyni, aby ji objala.

„Jsme stále zranitelní,“ řekl Adamon po chvíli, „a pořád můžeme být poraženi. Artor je silný. A já jen doufám, že Axis je bůh písň. O to místo se uchází dva lidé – Axis a Gorgael. Pokud se Gorgaelovi podaří Axise porazit – je teď jediný, kdo může Axise zabít – zaujme místo mezi námi.“

„A to by se nám vůbec nelíbilo,“ řekla Flulia. „Protože bůh písň by ovládal Tanec smrti.“

„Azhure,“ řekl Adamon, „to, co jsi tu dnes v noci slyšela, tvůj život nijak výrazně nezmění. Ale potřebovala jsi to slyšet, abys dosáhla své moci. Už tě vyhledali alaunti a Vlk. Nosíš Prstenec hvězd, symbol jednoty a celistvosti...“

„Který byl propůjčen zaklínačce, aby ho během života nosila, ale ve skutečnosti čekal na tebe,“ přerušil Pors.

Azhure zavrtěla hlavou. „Ne. To nemůže být pravda. Vždy existovalo devět bohů. Vždycky. Jak bychom teď mohli s Axisem tvrdit, že jsme... že...“

„Že patříte k Devíti?“ zeptala se Xanon. „Devět bohů se schází postupně. Vždy existoval potenciál a potřeba devíti bohů. Postupem času byla odhalena jména sedmi z nich. Ale stále bylo potřeba Měsíce a Písň. Až do dneška. Brzy budeme všichni pospolu.“

Azhure se tiše zasmála, ale její smích zněl ostře. „Ne, ne. Ne! To už zachází *příliš* daleko. Před dvěma lety jsem byla obyčejná venkovanka. Potom jsem se stala milenkou Muže z hvězd, jeho manželkou a nakonec ikarijskou zaklínačkou. A vy mi teď říkáte, že jsem... že jsem bohyně?“ Odmlčela se a přelétla pohledem po skupince, jako by

čekala, že to popřou. „Připomíná to bleskurychlou cestu z hlubin. Točí se mi z toho hlava. A myslím, že se mi to nelíbí.“

Xanon jí pevněji sevřela ramena. „Azhure, věř mi, kdysi jsme všichni bývali lidmi nebo Ikarii. Měli jsme nízké postavení... ale všichni jsme byli přímými potomky zaklínačky. Každého z nás povolali a tím se probudily naše schopnosti. Nízké postavení,“ zopakovala, mrkla na Porse a ten se rozesmál.

„Před sedmi tisíci lety jsem byl obyčejný bahenní rybář, Azhure. Myslel jsem si, že náplní mého života bude lovit v mokřinách hnědé žáby a prodávat je na tržištích v západním Tencendoru. Ale pak...“ pokrčil výmluvně rameny a pohlédl na Flulii.

„Já byla pradlenou v městečku, které stálo na místě, kde se dnes rozkládá Ysbadd,“ řekla. „Zajímalo mě jen čisté, naškrobené prádlo a nic víc. A přesto jsem jednoho dne zjistila, že mě čeká mnohem větší úkol, a bylo pro mě nesmírně obtížné takovou představu přijmout.“

„Pro všechny to bylo těžké,“ řekla Xanon, „hlavně pro ty, kdo byli povoláni jako první. Ale byl to úkol a povinnost, pro které jsme se narodili, a nikdo z nás je nemohl odmítnout.“

„Azhure, ze všech devíti bohů máš nejvznešenější rodiče. Vlčí hvězda je mocný talon zaklínač a jeden z Nižších. Niah byla Představenou Hvězdného řádu, jejíž nejdůležitější povinností vždy bylo sloužit Měsíci.“ Adamon se opřel a na okamžik se zamyslel. „A byla jsi počata za úplňku v Hvězdné báni. Jak můžeš pochybovat o svém povolání?“

„Jsi poslední vyvolenou, Azhure. Narodila ses asi dva roky po Muži z hvězd a Ničiteli. A proto se v tobě uzavřel kruh hvězd. Brzy nás bude devět. Brzy budeme úplní.“

„Ale *bůh*?“ Azhure stále kulila oči strachy.

Adamon se natáhl a vzal ji za ruku. „Azhure, přikládáš slovu *bůh* příliš velkou váhu. Jsme jen magičtí tvorové a ovládáme magii. A ty už jsi se s mnoha podobnými tvory setkala a přijala je. Copak jsi neakceptovala Strážce?“ Váhavě kývla. „A zaklínače? Vlčí hvězdu? Orra? Nebo samotného Axise?“

Azhure znovu přikývla, tentokrát odhodlaněji, a Adamon se chlácholivě usmál. „A podívej na Vlčí hvězdu. Vstal z mrtvých a už tři tisíce let kráčí zemí. Orr sedí u vesel už mnohem, mnohem déle. Uvítala jsi alaunty, i když jsou ještě podivnější. Porodila jsi děti muži,

který zpívá magii. Popíjela jsi čaj s Matkou a Ur v Čarovném lese. Proč je pro tebe tak obtížné přijmout představu ,boha'?"

„Azhure,“ řekl Silton naléhavě. „Máme zodpovědnost, ale nezasahujeme do běžného života lidí. Jsme magičtí tvorové, jak říkal Adamon, jen žijeme na jiné úrovni, než jakou jsi doposud poznala. Přijmi to.“

„Nesmrtelní?“ zašeptala Azhure.

Pors opět pokrčil rameny. „Kdo ví?“

Azhure dlouho mlčela. „Budeme s Axisem muset... hm, trávit čas tady?“

Bohové si vyměnili pohledy a vybuchli smíchy. „Ach, Azhure,“ řekla Zest nakonec, „copak si myslíš, že celé dny sedíme v zamlžené komnatě a tváříme se zasmušile? Ne. Občas se sejdeme. Ale teď jsme volní a každý budeme trávit čas po svém. Pokud budete chtít s Axisem žít v Tencendoru, uděláte to. Pokud se rozhodnete usídlit v Sigholtu nebo v Carlonu, máte na to právo. Všichni si žijeme podle svého. Zatím jsi z bohů poznala jen Artora a ten se rozhodl ukrýt a zahalit do přetvářky. My takoví nejsme.“

Přes Azhuřinu tvář přelétl výraz takové úlevy, že se bohové znovu rozesmáli, a dokonce i strážkyně brány se uculila. Azhure se konečně uvolnila a zazubila se. Magický tvor. Ano, to by mohla přijmout. „Takže mi ukážete, jak mám použít svoji moc?“

„Azhure, bude nám potěšením,“ odvětila Xanon. „Ale musíš se učit pomalu. Prozatím stačí, když budeš vědět, že nemusíš s mocí *zacházet* ani jí *poroučet*. Ty sama jsi *magie* a moc se pro tebe brzy stane instinktem. Až skutečně přijmeš, kdo jsi, tvá moc rozkvetne. Ale my ti pomůžeme.“

„Nebudu muset zpívat, že ne?“ zeptala se Azhure s pokřiveným úsměvem a Adamon ji poplácal po ruce a potlačil úsměv.

„Ne, ale jednoho dne se dozvíš o Hvězdném tanci víc než všichni zaklínači okolo tebe.“

„A Axis? Co mohu udělat pro něj?“

„Vydej se za ním, Azhure, a my s tebou budeme mluvit cestou,“ řekl Adamon. „Budeme tě učit. A ty naopak musíš učit Axise a přimět ho, aby přijal svůj osud.“

„Cestou zesílíš,“ řekla Xanon hlasem tak tichým, že ji Azhure sotva slyšela.

„Zase se uvidíme, Azhure.“ Pors.
„Brzy nás bude devět.“ Flulia.
„Kruh se uzavře.“ Silton.
„A teď,“ řekl Adamon a vstal, „slunce už vychází a ty se musíš vrátit k dětem a k Hvězdnému poutníkovi. Bude tě potřebovat, protože trpí strašlivou bolestí hlavy.“

* * *

Azhure zjistila, že stojí na schodišti, které se hluboce zařezávalo do stěny útesu. Zavrávala a vylekaně se opřela o skálu, ale pak se zarazila.

„Instinktivně,“ zamumlala a nechala ruce klesnou k bokům.

Instinktivně, zpívaly vlny, jak voda stoupala v přílivu. Azhure se zasmála a vyběhla nahoru po schodech.

Když dorazila na vrchol, Vlčí hvězda jí podal teplý plášť a objal ji. „Možná se teď dlouho neuvidíme, Azhure, ale pamatuj, že tě mám rád.“

Potom zmizel.

* * *

Hvězdného poutníka našla, jak s tváří staženou bolestí vede skupinu ustaraných kněžek a Ikarii k útesu. Sicarius běžel před nimi, a když Azhure zahlédl, vesele se rozštěkal.

Hvězdný poutník nemohl uvěřit svým očím. Když Azhure viděl naposledy, byla slabá a rozbolavělá, ale teď skoro poskakovala, halila se do pláště, tváře měla zružovělé zdravím a svěžestí a vlasy za ní vlály.

Když k nim dorazila, vzala jeho hlavu do rukou, políbila ho a ucouvla. „Lepší?“ zeptala se s potměšilým leskem v očích a Hvězdný poutník si uvědomil, že bolest hlavy zmizela.

„Jak?“ zeptal se a ona se vesele rozesmála a vzala ho za ruku.

„Instinktivně!“

31

„Naučme se spolu žít“

Hvězdný poutník ignoroval všechny, kdo se natlačili do komnat v dormitáři, a dotkl se Azhure tváře prsty. „Kam tě Vlčí hvězda vzal? Co... co se stalo?“ Byla jiná a Hvězdný poutník tak docela nechápal jak. Nebyly to jen její obnovené zdraví a síla, změnilo se na ní něco podstatného.

Azhure se usmála, ale neodpověděla.

Moc, pomyslel si Hvězdný poutník. Viděl, jak jí v hlubinách očí tančí moc, ale nepoznával ji.

„Jsem v pořádku, Hvězdný poutníku. Víc ti nemohu říct.“

Hvězdný poutník si najednou uvědomil, že je smířená sama se sebou. Ještě nikdy taková nebyla. Z očí jí nezářila jen moc, nýbrž i klid a mír.

„Ysgryffe.“ Azhure se otočila od Hvězdného poutníka ke strýci. „Už nemohu dál ztrácet čas. Jsou ikarijské hlídky někde poblíž?“

Ysgryff kývl a pokynul jednomu z Ikarii v místnosti, aby je přivedl. „Azhure...“ začal, ale ona ho mávnutím umlčela.

„Musím za Axisem,“ řekla. „A rychle. Ysgryffe, potřebuji se vrátit do Carlonu. Můžeš připravit *Lachtaní naději* k vyplutí hned zítra ráno?“

Kývl a v modrých očích měl zamyšlený pohled.

„Dobře. Do dvou hodin vyrazíme do Pirátova. Axis je zraněný, ochromený a potřebuje mě.“

Lidé v komnatě zalapali po dechu hrůzou a Azhure si uvědomila, že Hvězdný poutník nikomu neřekl ani o návštěvě Vlčí hvězdy, ani o tom, co jim odhalil. Upřeně se zadívala na Hvězdného poutníka.

Povíme jim o Vlčí hvězdě?

Ne. Hvězdný poutník zavrtěl neznatelně hlavou. *Raději ne.*

„Na řece Azle se strhla bitva,“ řekla Azhure krátce. „Axisovi se podařilo skraelingy zahnat, ale teď je ochromený.“ Omluvně roztáhla ruce. „Omlouvám se, ale víc nevím.“

„Můžeš mu pomoci?“ zeptal se Volný pád a objal Pěnici okolo pasu. Oba vypadali šokovaně.

Azhure se usmál. „Ano, vím, že ano. Aha, tady jsou hlídky.“

Třem zvědům se nějak podařilo vtlačit do přecpané komnaty. Azhure se zhluboka nadechla a promluvila. „Jak rychle se dostanete do severního Aldeni?“

Ptačí muž pokrčil rameny. „To záleží na počasí nad Západními horami, Zaklínačko. Bude to trvat přinejmenším několik dní.“

„No, udělejte, co budete moci. Chci, aby se zpráva dostala na místo.“

„A komu ji máme předat?“

„Axisovi nebo Belialovi. Tomu, kdo ji pochopí. Povězte jim, že už jsem na cestě a že nemají dělat nic, dokud se k nim nedostanu.“

Zvěd přikývl a vyklouzl z místnosti. Azhure se obrátila ke zbývajícím dvěma. „Pro vás mám důležitější úkol,“ řekla tiše a naléhavě. „Tuhle zprávu musíte předat za každou cenu. Lete na Rozeklanou horu. Povězte Vranímu chocholu, že musí *okamžitě* evakuovat svůj lid. Chci, aby všichni Ikarii, muži, ženy i děti, odlétli co nejdříve na jih, do Avarinheimu nebo ještě dál. Ti, kdo letět nemohou, se nesmí vydat do Avarinheimu podél Nordry. Budou muset sestoupit k podzemním řekám a vyprosit si, zaplatit nebo jinak přinutit převozníka, aby je na jih odvezl. Rozumíte? Zopakujte mi to.“

Azhure počkala, dokud jí zvědové zprávu nezopakovali. U hvězd, pomyslela si nešťastně, může trvat celé týdny, než se zpráva na Rozeklanou horu dostane. Týdny.

„Azhure?“ Z myšlenek ji vytrhl Volný pád. „Co se děje?“

„Axisovo zranění není jediná špatná zpráva, Volný páde. Gorgael má gryfy...“

Pěnice zbledla a zachvěla se. Nikdy nezapomene na hrůzný okamžik, kdy na její perut' zaútočili gryfové.

Azhure pohlédla na Pěnici a pokračovala. „Mnohem víc, než jsme tušili.“ V krátkosti jim vysvětlila, jak se gryfové množí. „Mrtvá zas obživne, zvrácené dítě porodí,“ citovala Prorocství a ušklíbla se, „a já se obávám, že Gorgael nedokáže odolat pokušení a pošle je na Rozeklanou horu.“

„Hora nemá téměř žádnou obranu,“ zašeptala Pěnice a Azhure kývla.

„Je příliš otevřená, příliš zranitelná.“

Volný pád zbledl. Většina Ikarii byla stále na Rozeklané hoře. „Modleme se, aby se odtamtud dostali včas,“ řekl.

„Nemůžeme nic udělat?“ zeptala se Pěnice.

„V tuto chvíli ne,“ odvětila Azhure. „Můžeme se jen modlit. Až se dostanu na sever, uvidíme.“ Pohlédla na zvědy, kteří stále čekali u dveří a oči měli vytřeštěné hrůzou z toho, co slyšeli. „Jděte,“ řekla. „*Leťte!*“ Během okamžiku vyrazila hlídka ze dveří. *Leťte!*

Hvězdný poutník postoupil vpřed a dotkl se Azhuřiny paže. Zoufale si s ní toužil promluvit o samotě a jen taktak se ovládl, aby na ostatní nezakřičel, ať táhnou. „Azhure, co mohu udělat já?“

Azhure se otočila a objala ho. „Už jsi udělal víc, než tušíš, Hvězdný poutníku. Zůstaň tady. Postarej se o to, aby chrám dál zářil. Uctívej bohy.“

Azhure...

Já vím, Hvězdný poutníku. Později. Promluvíme si později.

„A teď,“ řekla tiše a obrátila pohled k zavřeným dveřím svých soukromých komnat, „si musím promluvit s dětmi.“

* * *

V komnatě panovalo ticho, když Azhure odložila plášť a vydala se k lůžku pod oknem, na kterém spal Caelum. Očka měla pevně zavřená, jako by se soustředil na nějaký moc krásný sen, jednu ruku svíral v pěst ve svých černých kudrnách, druhou měl uvolněně rozevřenou na příkrývce.

„Caelume,“ zašeptala, sehnula se a zvedla ho.

Mami? Mami! Jsi v pořádku!

Je mi lépe, než kdy dřív, Caelume.

Caelum se probudil a promluvil nahlas. „Táta?“ zašeptal, protože si vzpomínal na události předchozího dne.

Azhure se zasmála a její smích se hlasitě a překvapivě rozlehl tichým pokojem. „Táta žije, zlatíčko. A připojili se k nám tvůj bratr a sestra.“ Pohlédla na dvě kolébky u krbu, ale nepohnula se.

Caelum vykulil oči a otočil hlavu. „Kde?“

Azhure se usmála a pohládila ho po tváři, aby oddálila okamžik, kdy bude muset přistoupit ke kolébkám. „Byla to dlouhá noc, drahoušku. Tvá matka viděla a slyšela mnoho podivných věcí.“

Caelum se obrátil zpět k Azhure a zadíval se jí do očí. Opatrně zvedl ručku, ale nedotkl se jí. *Ve tvých očích září podivné věci, mami.*

„A jednoho dne,“ pošeptala mu, „ti o nich možná povím. Přivítáme teď tvého bratra a sestru do domu Hvězd?“

Pomaloučku se vydala ke kolébkám. Cítila, že obě děti jsou vzhůru a čekají. Zhluboka, rozzlobeně se nadechla, protože si vzpomínala na bolest, na *agonii*, kterou jí způsobily. Neporodila je, prorvaly si cestu na svět.

Ale byla v pořádku, a to možná žádné z nich nečekalo. A nebyla už jen Azhure, což *rozhodně* žádné z nich nečekalo.

Zastavila se u první kolébky a pohlédla dolů, tvář měla bez výrazu a oči klidné.

Děvčátko leželo na zádech. Odkopalo přikrývku a teď mávalo ručkama i nožkama. Jakmile zahlédlo matku, ztuhlo.

Její dcera. Azhure vždy toužila po dceři, protože doufala, že se jí nějakým způsobem podaří znovu stvořit pouto, které měla s vlastní matkou. Ale s tímto dítětem to nikdy nebude možné. Nikdy.

Posadila si Caeluma na bok, natáhla se dolů a lehce se dotkla tváře dítěte.

Děvčátko sledovalo matčinu ruku. Bylo na světě teprve dvanáct hodin, ale Azhure věděla, že jeho oči jsou stejně bystré jako jeho mysl.

Navzdory všemu se Azhure usmála. Dětská kůže byla hebká než prachové peří a hlavičku mu pokrývaly drobné zlaté kudrny. Azhure si všimla, že se podobá Pěnici, a pohládila dceru po jemných vláscích.

Dítě ucuklo a Azhuřiny oči ztvrdly. Znovu se zhluboka nadechla, ovládla se, dotkla se prsty rtů a přitiskla je dítěti na čelo.

„Vítej do domu Hvězd, Říční hvězdo Úsvite. Jmenuji se Azhure a jsem tvá matka.“ Azhure zmlkla a spolkla drsná slova, která se jí drala na jazyk. „Doufám, že se jednoho dne naučíme mít jedna druhou rády.“ Neměla, co jiného by řekla.

Říční hvězda. Hvězdný poutník zvolil krásné a zvláště mírumilovné jméno pro dítě, které způsobilo rodičům tolik trápení. Možná v dítěti vycítil něco, co Azhure ne. „Doufám, že uděláš čest svému jménu, Říční hvězdo,“ řekla krátce, potom podržela Caeluma tak, aby se mohl dotknout sestřiny tváře a pozdravit ji.

„Pojď,“ řekla a zvedla ho zpět do náruče. „Je tady ještě tvůj bratr.“

Azhure musela sebrat odvalu, aby do druhé kolébky pohlédla. To chlapec vyvolával nenávist, vynutil si porod, začal všechnu tu hrůzu a strhl do ní i sestru. Netušila, jestli na něj vůbec dokáže pohlédnout s klidem. I v tu chvíli cítila, jak z něj sálá odpor a visí nad kolébkou jako mrak.

Caelum se k ní přitiskl a Azhure se na něj usmála a milovala ho za útěchu, kterou jí poskytuje.

Pak pohlédla dolů.

Její druhý syn se podobal Vlčí hvězdě. Hlavičku mu zdobily tmavě měděné kudrny a velké nepřátelské oči měly barvu té nejtemnější fialové, jakou kdy Azhure spatřila.

Dračí hvězda. Jméno, které Hvězdný poutník zvolil, Azhure šokovalo, ale nyní, když na chlapce hleděla, věděla, proč to udělal. Byl mocný, velmi mocný, a získá ještě víc moci. Ale jméno Dračí hvězda nevěštilo nic dobrého.

Caelum se roztřásl a Azhure ho objala pevněji. Pomalu spustila ruku do kolébky, ale než se mohla dotknout chlapcovy tváře, popadl ji ručkou za ukazovák.

Azhure se prudce nadechla. Chlapec jí bolestivě sevřel prst a přimhouřil oči.

Azhure se konečně přestala ovládat. Bojovala dlouho a ze všech sil, aby si děti udržela, a pokud se rozhodla Axise milovat i navzdory tomu, co jí provedl, byla to jen a jen její věc.

„Spratku,“ zamumlala a vyslala k dítěti vlnu ostrého pokárání.

Pustil ji, vyjekl překvapením, a jak Azhure doufala, také rozpaky. Položila mu prsty na čelo. „Vítej do domu Hvězd, Dračí hvězdo Úsvite. Jmenuji se Azhure a jsem tvá matka... a jsem také mnohem

víc, než s čím jsi asi počítal. Doufám, že se naučíme jeden druhého respektovat a žít spolu.“

Dračí hvězda na ni bez mrkání hleděl a Azhure zvedla prsty. „Caelume?“

Caelum jí zdráhavě dovolil, aby ho spustila do kolébky a on mohl bratra pozdravit, ale Azhure vycítila, jak se mu ulevilo, když ho opět vzala do náruče.

Chudáčku Caelume, mít takového brášku, který tě bude týrat. Ale jsi synem svého otce a jistě jsi po něm zdědil moc, která ti dovolí se s ním vypořádat.

Bratři nepřinesli Axisovi nic než bolest a žal, pomyslela si, a já doufám, že ti Dračí hvězda přinese víc radosti. Nevesele se usmála. V to alespoň doufám.

Ulevilo se jí, že splnila mateřskou povinnost, a ucouvla od kolébek. „Zítra odplujeme do Carlonu, Caelume, a pak se připojím k tvému otci.“

* * *

Axis. Azhure seděla v křesle u ohně, kojila syna a myslela na Axise. Strážkyně brány říkala, že ji Axis prosil, žadonil, aby mu dovolila projít branou a zemřít. Jen slib, který jí dal, když jí o svatbě nasazoval zaklínaččin prsten – Prstenec hvězd – ho o smrt, po které tolik toužil, připravil. Hvězdy! pomyslela si zděšeně. Jeho zranění musí být strašlivá, když ho dohnala až k bráně.

A pokud ještě žije, jak se vyrovnává s tak těžkým zraněním? S takovou bolestí?

Axisi! zavolala v mysli, ale nedostala žádnou odpověď.

32

Velení

„Axisi?“

Belial se sklonil a dotkl se jeho ramene, rychle však uskočil, protože Axis sebou ostře trhl. „Omlouvám se, neuvědomil jsem si, že spíš.“

Matko, pomyslel si, jak může spát v takových bolestech?

„Jen jsem dřímал,“ zamumlal Axis. „Jen dřímал.“

Belial se posadil na stoličku a pohlédl na Magarize. Arne stál u spuštěné chlopně stanu a přešlapoval z nohy na nohu.

Nikdo nevěděl, co dělat. Jak pomoci. Měl být mrtvý, ale nezemřel. A jen smrt mu mohla ulevit od agonie.

Belial si promnul oči, protože stále nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Když se gryfové zřítily z nebe, sebral zbývající velitele, shromáždil jednotky a stáhl se zpět na východ. Arne s Magarizem přehodili Axisovo tělo přes Belaguezovo sedlo, považovali ho totiž za mrtvého, a připojili se k ústupu.

Tábor rozbili asi dvě míle na jihovýchod od Azle a každým okamžikem očekávali útok. Ale ten nepřicházel.

Pohyb u vchodu do stanu upoutal Belialovu pozornost, a tak vzhlédl. Dovnitř vstoupili Ho'Demi, Sa'Kuya a Ostré pero Zpěvák. Kývl na ně, nesmírně se mu ulevilo, když Sa'Kuyu spatřil, a promluvil na Axise.

„Axisi, dohonil nás zásobovací průvod a je tady Sa’Kuya. Dovol, ať tě ošetří.“

Nikdo netušil, jak Axisovi pomoci, proto alespoň smáčeli jeho zranění ledovou vodou, a Belial doufal, že Sa’Kuya mu teď nějak uleví od bolesti. Tiše k němu přistoupila.

„Muži z hvězd,“ řekla. „Mám masti a utišující čaj. Tady, napij se napřed.“

Arne podepřel Axisova ramena a Sa’Kuya mu přiložila ke rtům malý šálek. Zašklebil se, ale podařilo se mu spolknout několik doušků.

„Dobře,“ řekla Sa’Kuya. „Teď ti natru popáleniny mastí.“

Axis sebou trhl, když mu co nejněžněji vtírala mast do ran na tváři, a nedokázal potlačit zasténání.

Magariz s Belialem sebou při každém přidušeném výkřiku soucitně trhli a Magariz si musel utřít z očí slzy. Bohové, modlil se, prosím, nechte ho zemřít, protože jak ho mohu v tomto stavu odvést domů k Azhure a Rivce?

Ostré pero, který dlužil Axisovi mnohem víc než Belial s Magarizem, nespouštěl z muže zmítajícího se na lůžku tmavé oči a přál si, aby mohl Axisovi zazpívat Píseň znovuzrození, jako to Axis kdysi udělal pro něj.

Sa’Kuya našťestí brzy skončila, sebrala nádobky a obvazy a pospíšila si ven ze stanu. Víc udělat nemohla.

„Beliale?“ zasténal Axis a Belial se natáhl a položil mu ruku na rameno.

„Tady, příteli.“

„Mluv se mnou, člověče! Dej mi něco, na co bych se mohl soustředit!“

Belialovi se po tvářích řinuly slzy, ale jeho hlas zůstával klidný. „Jsou tady Magariz a Ostré pero, Axisi, a na pažích cítíš Arnovy ruce.“

Axis se zachvěl a zhluboka se nadechl. Zdálo se, že to pomohlo. „Je někdo z vás zraněný?“

Belial zavrtěl hlavou, ale pak si uvědomil, že ho Axis nevidí. „Ne,“ řekl rychle. „Ne. Utržili jsme jen pár škrábanců.“

„Ostré pero,“ řekl Axis. „Proč jsi tady ty, a ne Bystrozrak?“

Ticho. Potom... „Bystrozrak je mrtvý,“ řekl Ostré pero. „Stejně jako šest dalších velitelů spárů. Ostatní jsou vážně zranění. Já... já jsem teď nejstarší velitel letky.“

„Ach, bohové,“ vykřikl Axis a odvrátil se. „Měl jsem být rychlejší.“
„Kdybys nejednal v tu chvíli,“ řekl Magariz, „nebyl by tu *nikdo* z nás.“

„Jak na tom jsme?“ zeptal se Axis nakonec.

„Půlka letky je mrtvá,“ řekl Belial. „Gryfové ji rozsápali na kusy. Z pozemního vojska zemřely tři tisíce mužů ve spárech skraelingů nebo se propadly do řeky, když se prolomily ledy, další dva tisíce unesli gryfové. Další čtyři a půl tisíce mužů jsou zraněné.“

Magariz vstal a opatrně se posadil na okraj Axisova lůžka. „Axisi. Co se stalo? Co pro tebe můžeme udělat?“

Axis dlouho mlčel. „Abych zničil gryfy, přijal jsem do těla příliš mnoho z moci Hvězdného tance,“ řekl nakonec. „Příliš mnoho... Alespoň vy určitě vidíte, co mi provedla.“ Odmlčel se, olízl si suché rty a Arne mu dal znovu napít utišujícího čaje, který tu Sa’Kuya nechala.

„Měl bych být mrtvý.“ Znovu se odmlčel a vzpomněl si, jak strážkyně brány odmítla jeho prosby. Návrat po řece mrtvých byl horší než noční můra.

A teď byl uvězněný v těle, které by nemělo být schopné udržet ani jiskřičku života.

„Měl bych být mrtvý,“ řekl Axis a nikdo mu nezazlival, že mu v hlase zaznívá vztek. „A ztratil jsem všechnu svoji moc. Ztratil jsem kontakt s Hvězdným tancem.“

Ostré pero ztuhl. Ze všech ve stanu nejlépe chápal, co to pro zaklínače znamená. „Nic neslyšíš? Nic *necítíš*?“ zeptal se.

Zbytky Axisovy tváře se zkroutily v parodii úsměvu. Belial s Magarizem se rychle odvrátili. „Nevěděl jsem, co to znamená žít bez něj, Ostré pero. Dokonce i když jsem byl Válečnou sekerou a žil uprostřed lží Seneschalu, Hvězdný tanec mi vždy zněl v duši – i když jsem to tehdy nevěděl. A teď nevím, jak žít bez něj. Nemám důvod, a přesto nemohu zemřít.“

Otočil slepou tvář k Belialovi. „Beliale, proč *jsme* vlastně ještě naživu? Myslel jsem... myslel jsem, že na nás pošle své přízraky. Kolik času už uběhlo od bitvy?“

„Patnáct hodin,“ řekl Belial.

„Patnáct hodin? Copak tahle bolest trvá teprve patnáct hodin? Myslel jsem, že už žiju v tomhle... vězení patnáct let. Jak dlouho musím ještě trpět?“

Belial mu stiskl rameno.

Magariz si odkašlal. „Axisi. On... hm, Timozel se z nějakého důvodu stáhl na sever.“

„Vyslal jsem hlídky, aby sledovaly jeho ústup, Muži z hvězd,“ oznámil Ostré pero. „Ne, nemusíš se bát. Na nebi nezůstali žádní gryfové a hlídky se vrátily nezraněny. Armáda skraelingů táhne podél řeky Azle na sever.“

„Proč?“ řekl Belial. „Proč se stahují? On...“ Belial stejně jako ostatní jen sotva věřil tomu, že Timozel bojuje za Gorgaela. „Mohl nás během několika hodin zničit. A přesto...“

„Timozel poslouchá Gorgaelovy příkazy,“ ozval se Ho'Demi. „A možná Gorgael znejistěl, když jsi zničil jeho gryfy.“

„A možná je to další past,“ řekl Axis drsně.

Belial si vyměnil pohledy s ostatními ve stanu, potom sklopil oči zpět k Axisovi. „Axisi,“ řekl, „přebírám velení nad armádou.“

Axis ležel chvíli mlčky, pak vyrazil chraptivý smích. „A já se s tebou o to nebudu hádat, Beliale, protože jsem zbytečný, zbytečný, zbytečný.“

„Axisi...“ začal Belial.

„Gorgael zvítězil, Beliale, protože jak se mu mohu v tomhle stavu postavit? Stáhl Timozela na sever jen proto, aby si s námi hrál.“

„Zatraceně, Axisi!“ vyštěkl Belial. „Nevzdám to, dokud mi z těla nevyprchá život. Budu bojovat, dokud budu mít zač bojovat. Ty stále žiješ, a dokud žiješ, existuje naděje.“

Axis se odvrátil, ale Belial si toho nevšímal. „Poslal jsem zprávu na jih, Axisi. Azhure.“

Axis sebou trhl a otočil se zpět k Belialovi. „Azhure?“

„Možná ti pomůže ona,“ řekl Ostré pero. „Má vlastní moc.“

„Nesmí se setkat s Gorgaelem,“ řekl Axis. „Zavolej zpět svého posla, Beliale, protože já nechci, aby byla Azhure vystavena téhle tragédii. A kromě toho jí zbývá ještě několik týdnů do porodu. Já,“ hlas se mu zlomil, „nechci, aby viděla *tohle*.“

„Přesto si zaslouží to vědět,“ řekl Belial, „a je dost silná na to, aby snesla pravdu. Teď chci, abys mi poradil, kam odvést armádu. Máme sledovat Timozela? Ustoupit na jih? Co myslíš?“

„Nejsme ve stavu, abychom skraelingy pronásledovali,“ řekl Magariz, „a kromě toho má Axis pravdu, mohla by to být past. Možná by bylo nejlepší stáhnout se do Carlonu.“

„To je příliš daleko,“ řekl Belial. „Muži i koně jsou vyčerpaní a máme příliš mnoho zraněných, než abychom tak dlouhý pochod zvládli.“

„Co třeba Šeré hory?“ navrhl Ho'Demi. „Můžeme se v nich ukrýt a švitořící nám neublíží.“

„Ale kdyby se skraelingové obrátili zpět na jih, zůstali bychom tam uvězněni,“ namítl Belial. „Potřebujeme zásoby a ty tam nenajdeme. A kromě toho jsou ty hory strašně pochmurné.“

„Sigholt,“ zašeptal Axis.

Všichni ve stanu se k němu otočili.

„Sigholt,“ zopakoval hlasitěji. „Tam budeme v bezpečí. A Jezero života může vyléčit...“

Zmlkl a všichni se od něj odvrátili. Jezero možná bylo magické, ale uzdraví ho?

Belial se zamyslel. Ze všech možných útočišť se Sigholt skutečně nacházel nejbližší. Ale bude to dlouhý pochod... a se zraněnými velmi pomalý. Ale bude lepší pokusit se alespoň o něco než tady jen sedět a čekat na smrt.

„Sigholt,“ prohlásil pevným hlasem a rozhodl se. „Vyrážíme do Sigholtu. Ostré pero, vyšli tam všechny vojáky letky, které jen můžeš. Ponech si jen jednu nebo dvě perutě, které bychom mohli poslat na hlídku... a na výzvědy. Chci vědět, jestli se skraelingové vydají znovu na jih. Magarizi, Ho'Demi, dnes ještě zůstaneme tady, ale zítra ráno vyrážíme na cestu. Raněné přivážeme na muly nebo na nosítka mezi zvířata, pokud nedokáží sedět. Axisi...“

„Pojeďu na Belaguezovi,“ řekl.

Belial zbledl. „Axisi, to nezvládneš.“

„Zatraceně, nenechám se nést na nosítkách, Beliale! Pokud budeš muset, tak mě k tomu zatracenému koni přivážeš, ale nenechám se nést!“

Belial na něj chvíli zíral, pak úsečně přikývl. „Jak si přeješ, Axisi.“

Poté co všichni odešli, ležel Axis ve tmě a trápil se myšlenkami na Timozela.

Timozel. Byl tak krásné dítě a vyrostl z něj nezbedný, ale přesto rozkošný chlapec. Pořád jen žertoval a smál se a pro Ganelona znamenal úplně všechno.

Stal se z něj okouzlující muž, ale Axis teď přemýšlel, jestli šarm jen nepředstíral. Byl dobrý válečník a Axis se mu zrovna chystal předat velení jedné z jednotek, když spolu s Faraday zmizel.

Jak se změnil! Kdy? Když jsem se stal milencem jeho matky? uvažoval Axis. O to šlo? Zmítal se na posteli, přemýšlel a křičel v agonii, jak se mu přikrývka odírala o spálenou kůži. Dlouhé minuty lapal po dechu, snažil se ovládnout a znovu se v myšlenkách vrátil k Timozelovi.

Kdo ví, co chlapce změnilo. Axis si kdysi dělal starosti s tím, jak Embeth oznámí, kdyby se Timozel ocitl na špatném konci pět dlaní dlouhé, ostré oceli – napadlo ho někdy, že to možná bude on, kdo onu čepel jednou vrazí do Timozelova břicha, jako ji on zabodl do Jorgova?

A Axis teď toužil mu ji do těla nejen vrazit, nýbrž se o ni *opřít*, *zakroutit* jí a cítit, jak *škrábe* o kosti.

„Timozele,“ zašeptal Axis do šera stanu. „Doufám, že už tvá zrada skončila. Kolik mužů, které jsi kdysi nazýval přáteli, kvůli tvým rozkazům zemřelo? A Gorgael? Jak jsi se mohl přidat k *němu*? Co jsem ti provedl, Timozele, že se mi tak krutě mstíš?“

33

Past!

„To snad ne, hospodyně!“ chichotala se Faraday.

„Ale ano,“ kývala hospodyně lživě hlavou a radovala se z toho, že vidí Faraday tak veselou. „Nic se nedalo dělat. Vyklouzl ven jako namazaný... no, jednoduše a hladce. Bylo to moje třetí dítě, takže to bylo jednodušší.“

Faraday si klekla a s úsměvem zabořila prsty do měkké hlíny. Na úpatí Kapradinových pahorků nebyla země tak tvrdá jako v Arcnessu, a snadněji se proto obdělávala. A protože nikdy nebyla zorána, ochotněji přijímala Faradayin dotyk.

Faraday vyhloubila důlek a hospodyně jí podala sazenici. Stromek se celý chvěl a nedočkavostí téměř vyskočil z květináče. Faraday sestru chlácholila, zpívala jí a hladila ji po lístcích. Jakmile se sazenice uklidnila, Faraday si ji vyklopila do dlaně a vsadila ji do země.

„Thono,“ zašeptala sazenici. „Přeji ti, abys vyrostla do výšky a aby se tvůj hlas brzy připojil k hlasu Stromu země.“

Potom za zpěvu Písně Stromu země udusala Faraday kolem stromku hlínu, posadila se na paty a vzpomínala na Thonin příběh, na radosti a strasti jejího života, jako vzpomínala na osudy všech sazenic, které zasadila.

Hospodyně ji mlčky sledovala. Později zazpívá stromku svoji směšnou, krátkou ukolébavku, kterou si všichni tak oblíbili, ale prozatím se jen dívala. Měla z děvčete radost. Od chvíle, kdy se k

němu připojila, Faraday přibrala, do tváří se jí vrátila barva a bez odmítnutí pila odvary z bylinek, které jí hospodyně připravila. Dobře, že jsem se rozhodla dělat jí společnost, řekla si hospodyně. Šlechtičny mají sice urozený původ a jsou krásné na pohled, ale každá potřebuje hodnou, rozumnou ženskou, která by jí řekla, co může čekat.

Faraday vzhlédla a usmála se výrazu na hospodynině tváři. „Jednoduše a hladce, hospodyně? No, mohu jen doufat, že máš pravdu. Teď mi podej ruku. Přisahám, že mi kolena po všem tom klekání a vstávání dočista ztuhla.“

Hospodyně pomohla Faraday na nohy a poplácala ji po ruce. „Dneska tě čeká už jen pár sazenic, drahá. Vadilo by ti, kdybych se šla tak na hodinku nebo dvě projít do té rokle támhle?“

Faraday pohlédla doleva. Roklina byla dlouhá, úzká a panovalo v ní šero, ve kterém se určitě bude dobře dařit bylinkám. Mávla rukou. „Jen jdi, hospodyně. Doufám, že najdeš něco ostrého, čím bychom si dnes večer okořenily jídlo.“

Hospodyně se usmála a kývla. „A možná i trochu máty do ranního čaje, má paní?“ Znovu poplácala Faraday po ruce a vydala se pryč.

Faraday se dívala, jak hospodyně odchází a její těžké boty nezanechávají na trávě ani stopu.

„No tak, Faraday,“ zamumlala si pro sebe, když hospodyně zmizela za hustými kapradinami, „už se skoro stmívá a ty ještě musíš zasadit Meeru, Borsth a Jemilu.“ Mlaskla na oslíky za sebou a vydala se dál dlouhým, širokým údolím.

Faraday byla se svým postupem víc než spokojená. Z Arcenu se spolu s hospodyní vydaly na sever a na úpatí Kapradinových pahorků pak zabočily na severozápad. Osázím krajinu až ke Kapradinovému jezeru a poskytnu tak ikarijským městům, o kterých tolik slýchávám, stín na procházky za horkých letních odpolední. Během posledního týdne či dvou jim nad hlavami poletovalo čím dál víc Ikarii, někteří jen zamávali, jiní slétli dolů, aby si s nimi promluvili, a Faraday se nemohla dočkat, až spatří, co dál na západě odkryli.

A od Kapradinového jezera zamíříme k Matce. Faraday se zhluboka nadechla, protože byla celá vzrušená a nedočkavá. Na místo dorazí právě na Yuletide a doufala, že ji tam pozdraví někteří Avar.

Zazubila se. Co si asi Avar pomyslí o hospodyně, a co ona o nich? Faraday netušila, jak letos Avar s Ikarii Yuletide oslaví, když byli tak

daleko od háje Stromu země, ale byla si jistá, že ať už udělají cokoli, bude to krásné a dojemné.

Otočila se. Výhled na pláň jí zastíraly nízké kopce, viděla za nimi ale nádech zeleně. Minstrelové moře se teď ve velkém oblouku táhlo pláněmi Tarantaise a Arcnessu a něžně si prozpěvovalo. Faraday věděla, že až se zítra probudí, stromky, které dnes zasadila, budou vzrostlé a budou si radostně zpívat a brzy se Minstrelové moře roztáhne hluboko do Kapradinových pahorků.

* * *

Hospodyně si vesele pohvizdovala a toulala se roklinou. Chvilí trvalo, než se jí po lstivém útoku na tržišti v Arcenu zlepšila nálada. Bylo to *odporné* překvapení a hospodyně si byla jistá, že zabránila vraždě. Stále si vzpomínala na muže se zlou tváří a s ještě zákeřnějším dotykem. Uvědomila si, že za vším musí stát Artor, protože stejný zápach cítila, když si přišli pro její babičku.

Povzdychla si. Faraday o tom, co se stalo, neřekla, protože jí nechtěla přidělovat starosti, ale nesmírně se jí ulevilo, když konečně opustily Arcen. Už je nečekala žádná přelidněná tržiště, která by mohla její paní uvěznit, nýbrž jen otevřené pláň a hudba stromů za nimi.

Hospodyně šla ještě chvíli dál a mířila hlouběji a hlouběji do rokle. Tam! Byla si jistá, že tu někde roste máta. Kopce byly plné léčivých bylin, a není krásné, že se jimi může bezstarostně procházet a prohlížet si je? Napřímila se, zadívala se před sebe a oči se jí zaleskly. Aha! Táhle mezi vrbami viděla bylinku, která Faraday jistě uleví, až přijde její čas...

Zezadu ji do hlavy udeřil kámen a hospodyně se zhroutila na zem. Z úkrytů na svazích rokliny vyskočilo osm bratrů a nemotorně se rozběhlo dolů. Potlačilo rozjařené výkřiky a spokojilo se s tím, že zvedlo mlčky pěsti do vzduchu.

Dostali čarodějnici!

Hospodyně byla jen omráčená, ale na nohy se vyškrábat nestačila, protože bratři byli v okamžiku u ní a dva největší si jí prostě sedli na záda.

„Uf!“ vydechla, když jí další přitlačili obličej do hlíny. Faraday!

„Co teď?“ zeptal se jeden z bratrů, když vzrušení z úspěšného lovu opadlo.

Ostatní horečnatě přemýšleli. „Počkáme,“ řekl jeden nakonec. „Počkáme, dokud nás nezavolá bratr-velitel.“

* * *

Faraday si Gilberta nevšimla, dokud se neotočila, aby vzala z vozu poslední sazenici. Stál na jeho opačné straně, tvář měl rudou a upocenou a oči mu hořely fanatismem.

Zasyčel a Faraday nevědomky o krok ucouvla.

„Gilberte?“ Nemohla tomu uvěřit. Neviděla ho už od... odkdy? Od Borneheldovy smrti, tím si byla jistá. Co tady dělá? „Gilberte?“

„Čarodějnice!“

„Gilberte!“ Do Faradayina hlasu proniklo napětí a očima zalétla ke stromku na voze. I z dálky cítila jeho strach.

„Co to děláš, Faraday?“ zeptal se Gilbert a Faraday ucukla před odporem v jeho hlase. A slyšela ještě něco víc...

Co to dělám? zběsile přemýšlela. Má Gilbertovi říct, co přesně dělá? Jak to mohl *nevědět*? Náhle se jí v mysli vynořilo Azhuřino varování před Gilbertem a Morysonem. Faraday si tehdy z Azhuřina varování nic nedělala, ale teď cítila nebezpečí, které z muže sálalo.

A kde je hospodyně? Očima rychle přelétla po kopcích.

„Té čarodějnice jsme se zbavili,“ prohlásil Gilbert a Faraday k němu rychle obrátila pohled.

„Čarodějnice?“ zašeptala. *Zbavili?*

„Teď už jsme tu jenom ty a já.“ Gilbert obešel vůz a Faraday si oddechla. Nevšiml si sazenice. „Je na čase, abys zemřela, Faraday.“

Nešokovala ji ani tak jeho slova, ale způsob, jakým je pronesl.

„Ne.“ Pokusila se usmát a ustoupila o další krok. „Gilberte, určitě jsi jenom unavený a hladový. To je vše. Proč nezůstaneš a nepojíš s námi?“ *Co provedl s hospodyní?*

Gilbert se blížil. „Zlá, Faraday. Jsi zlá. Je na čase, abys zemřela. Artor říká, že je na čase, abys zemřela.“

„Gilberte...“ Ucouvla ještě o krok a rukama sevřela sukně svých šatů.

Gilbert se zastavil a podivně se usmál. „Proč jsi zavrhla Artora, Faraday? Kdysi jsi byla tak zbožné děvče. Skutečná boží služebnice. Proč ho teď popíráš?“

„Našla jsem jiné bohy, Gilberte,“ řekla. „Krásnější a soucitnější, než je Artor.“ Zhluboka se nadechla a snažila se zachovat klid. „Dovol, abych ti vyprávěla o Matce.“ Sáhla po Matčině moci.

A nic nenašla.

Gilbert vybuchl v divoký smích. „*Hlupačko!* Copak nevíš, že mě Artor obdaroval svojí mocí? Tvá ubohá Matka není ve srovnání s ním ničím!“

Konečně si uvědomila, co se na Gilbertovi změnilo. Obklopovala ho aura moci, kterou Faraday viděla už dřív. U Axise, Hvězdného poutníka, Azhure, Rauma, a dokonce občas i u hospodyně. Ale ty obklopovala moc hvězd nebo země, Gilbertovi zářilo z očí něco docela jiného. Cizího. Zlého. Odřízlo ji to od Matky.

„*Artorova moc!*“ zasyčel a s napřaženýma rukama udělal krok vpřed.

„Je tvůj Artor skutečně všemocný, Gilberte, když teď velká část Tencendoru uctívá lesy namísto prašných brázd?“

Gilbert mrkl, ale nezaváhal. „Artor už připravuje svůj pluh, čarodějnice, a jeho vztek brzy vyvrátí tvé stromy z kořenů!“ Oči mu vzplály a Faraday se zdálo, že v jejich hlubinách vidí dva rudé býky šíleně pohazující rohy.

Vykřikla a otočila se, aby se dala na útěk, ale noha jí uvízla v králíčí noře. Spadla na zem a slyšela, jak Gilbertova noha zaskřípala o štěrk vedle jejího ucha, a ucítila, jak ji zezadu popadl za šaty.

„Mrcho!“ zabručel a druhou rukou ji chytil za vlasy. „Je čas zemřít.“

Vytáhl ji na kolena a vzrušením nad strachem, který viděl v jejích očích, nedokázal popadnout dech. Natáhl se jí po krku. Tentokrát uspěje, tentokrát nezklame!

Místo toho ale ucítil, jak někdo chytil za krk jeho.

„Ne!“ zakvílel spíše rozčilením než strachem. „Nastal *můj* čas!“

„Správně!“ řekl Moryson a stiskl Gilbertovo hrdlo tak pevně, až bratru-veliteli zfialověl obličej a oči se mu odporově vyvalily z důlků. „Čas *zemřít*, ty pomatený idiote! Zašlo to už příliš daleko!“

Gilbert pustil Faraday, marně se pokusil uvolnit prsty, které mu svíraly hrdlo, a Faraday se rychle odplazila od zápasících mužů.

Moryson! Stařec zešílel ještě víc než Gilbert. Prořídle hnědé vlasy mu stály na hlavě a modré oči mu svítily něčím, co Faraday považovala za demenci. Rty měl ohrnuté v úšklebku a zuby se mu leskly slinami. Vypadal stejně nebezpečně jako vzteklý pes.

Jak Gilbert sípal a zběsile koulel očima, Faraday cítila, jak se bariéra, která jí bránila sáhnout po moci, rozpadá. Vyškrábala se na nohy, nasála do sebe tolik Matčiny moci, kolik jen mohla, a nechala jí prostoupit své tělo.

Moryson s Gilbertem se teď váleli po zemi v sevření tak těsném, že Faraday nedokázala rozeznat jednoho od druhého – a když Morysona zachrání, obrátí se proti ní?

Ozvalo se mokré prasknutí a zafňukání a muži znehybněli. Starý, vetřák a naprosto pomatený Moryson se zadýchaně vyškrábal na nohy. Gilbert ležel mrtvý pod poslední sazenicí, kterou Faraday vysadila, takže mu její lístky něžně spočívaly na tváři.

„Hlupačko,“ zavrčel Moryson, „touláš se tu a vysazuješ si zahradu. *Dávej si pozor na stíny!*“

Faraday na něj zírala, tělem jí vibrovala Matčina moc, ale i když cítila Morysonův vztek, nezdálo se jí, že by jí z jeho strany něco hrozilo. Pomalu nechala moc odplynout.

K jejímu šoku se Moryson rozesmál. „Víš, koho jsem právě zabil, Faraday? Posledního bratra-velitele Seneschalu! Ha, ha, ha! Chudáka starého Gilberta zavraždil jeho vlastní rádce!“ Poskakoval kolem Gilbertova těla v hrozivé parodii tance, potom se zastavil a znovu upřel pohled na Faraday. „Faraday!“

Ztuhla, protože ji překvapil rozkaz v jeho hlase.

„Faraday, tvá přítelkyně leží uvězněná pod těly osmi bratrů. Ale jsou to zbabělci, a když se jim ukážeš s Matčinou mocí v očích, myslím, že se rozprchnou rychleji než skraelingové před smaragdovým ohněm. Ale dávej si pozor!“ řekl. „Dávej pozor na stíny! Artor nezemřel, jen jeho sluha, a Artor stále touží po tvé smrti... velmi po ní touží. *Dávej si pozor na stíny!* Ještě není čas zemřít!“

Přitáhl si plášť k tělu a šílenství v jeho očích ustoupilo. „Požádej o pomoc Azhure, Faraday. Pokud se po tvé stopě vydá sám Artor, dokáže ti pomoci jen ona. Matčina moc proti Artorově nic nezmuže.“

Otočil se a kulhal pryč.
Faraday mrkla a Moryson zmizel.
Faraday chvíli jen stála a zírala, potom si vykasala sukně a rozběhla se najít hospodyní. Z očí jí vyzařovala Matčina moc.

* * *

Artor pochodoval sem a tam za pluhem a býci v záprahu pohazovali hlavami.

Gilbert byl mrtvý. A zabil ho Moryson! Ten *ubožák*? Něco tu nebylo v pořádku... něco bylo velmi, velmi špatně, ale Artor nechápal co.

A to ho děsilo. Všechno se kazilo. Gilbert ho zklamal a Zapovězení znovu kráčeli zemí.

Artor pochodoval sem a tam za pluhem a přemýšlel. Měl už jen jedinou šanci, ale pokud ji správně využije, pak i kdyby se ocitl Příteli stromů tváří v tváří, i kdyby jí pomohli všichni její spojenci, zastaví ji. Zabije ji.

Existovalo už jen jedno jediné místo, které zcela ovládal. Místo, kde původně daroval lidstvu Pluh. Místo, kde mohl zničit Matku i všechny ostatní, kdo se mu odvážili postavit a odepřít mu právo na tuto zemi a její duše.

Jediné místo. Jeho místo.
Smyrton.

34

Přilivy, stromy a led

Azhure se vyklonila přes zábradlí na přídi *Lachtaní naděje*, jak nejdále mohla, rozpřáhla ruce a smála se do větru.

Byli už nedaleko ústí Nordry a velmi brzy, nanejvýš za dva dny, budou v Carlonu. A odtamtud do Spiredore... a za Axisem. Dva dny. Otočila se a rozhlédla se po palubě. Zpět se s ní vydali jen Ysgryff, děti, Imibe a několik úředníků. Imibe nyní seděla na palubě a krmila jedno z dvojčat. Azhure je krmit odmítla. Ikarii, a to včetně Hvězdného poutníka, zůstali na Ostrově mlhy a paměti.

Azhuřino rozhodnutí vzít s sebou děti Hvězdného poutníka šokovalo.

„Nechej je u mě,“ žadonil, „musím pokračovat v jejich výuce. A budou tu v bezpečí.“

Azhure zavrtěla pevně hlavou. „Ne, Hvězdný poutníku. Děti půjdou se mnou. Brzy se zase shledáte. A jejich výcvik?“ Pokrčila rameny. „Caelum se může učit ode mě nebo od Axise, a pokud dvojčata naši výuku nepřijmou, pak zůstanou bez výcviku.“

A nebude špatné, napadlo ji, když jejich výcvik ještě na chvíli odložíme. Získaly by jen dovednosti, kterými by nám dál znepříjemnily život.

Azhure pověděla Hvězdnému poutníkovi jen málo o tom, co se dozvěděla v Měsíční hrobce. Věděla, že se změnila a že se tato změna odráží v jejích očích i v chování, ale cítila, že Hvězdný poutník ani

kdokoli jiný kromě Axise by se ještě neměli dozvědět pravdu. Nepochybovala o tom, že pravda vyjde najevo časem.

A za úplňku. Azhure pohlédla vzhůru, i když jasné nebe měsíc ukrývalo. Narůstal a sílil s každou hodinou, kdy se vznášel mezi hvězdami, a dokonce i za dne Azhure cítila jeho volání v přílivu a hukotu vln. I teď ji volaly: *Azhure! Azhure! Azhure!* A delfíni, kteří poskakovali před přídí lodě, tančili do rytmu hudby jejího jména.

Azhure se usmála na Ysgryffa, který stál u Imibe a trochu zmateně na ni hleděl. Nikdo její nenadálý návrat k dobrému zdraví nechápal, ale všichni z něj měli radost. Navzdory nejasným zprávám ze severu, katastrofické bitvě a Axisovým strašlivým zraněním se nikdo v Azhuřině přítomnosti necítil sklíčený.

Ne když se usmívala a smála a říkala: „Všechno dobře dopadne.“

* * *

Bouře zasáhla zbytky Axisovy armády plnou silou Gorgaelova vzteku. I přesto, že se velitelé rozhodli zamířit s vojskem do Sigholtu, vichry a led je donutily vyhledat úkryt v podhůří a později i v dolech v Šerých horách.

Po tři dny se krčili ve štolách. Zdraví vojáci posedávali a sklesle si čistili výstroj a zranění leželi v temných tunelech stejně nehybně a poslepu jako Muž z hvězd.

Alespoň je neobtěžovali švitořící. Ho'Demi s nimi trávil čas, protože ho vyhledali, a jednoho dne se vrátil z hlubin dolu s hrubou dřevěnou bedýnkou v rukách.

Belial povytáhl obočí.

„Dal jsem jim slovo,“ vysvětlil Ho'Demi a Belial přikývl. Ho'Demi mu pověděl o podivném slibu, který ztraceným duším dal.

„Chtěl jsem se sem vrátit, až válka skončí, a vyzvednout je,“ pokračoval Ho'Demi, „ale jsme tady a oni si mezi sebou šeptali a hádali se tak dlouho, až mě přiměli souhlasit, že je vezmu s sebou. Takže, tady jsou,“ řekl, zvedl bedýnku a Belial se na ni v tlumené záři pochodně zadíval. „Nikdo ji nesmí otevřít, jen já. Nikdo, rozumíš?“

Belial znovu přikývl. Neměl v úmyslu otvírat bedýnku plnou zlomyslných, ztracených duší.

Ho'Demi si bedýnku připevnil vzadu k opasku, kde mu nebránila v pohybu. Když se ve tmě rozhostilo obzvlášť hluboké ticho, lidé poblíž téměř cítili vzrušené *čirip, čirip* duší uvnitř.

Čtvrtého dne se bouře utišila. Hlídky hlásily, že nebe už není tak temné, přestože mračna stále zakrývají slunce. Pláně pod horami byly zasypané sněhem, ale s vytrvalostí a odhodláním se možná budou moci vydat na východ.

„Co myslíš?“ zeptal se Belial Magarize a Ho'Demiho, kteří se krčili vedle něj, aby se zahřáli. Axis ležel kousek od nich, ale mlčel už tak dlouho, že jen občasné trhnutí pod přikrývkou prozrazovalo, že je stále naživu.

„Já jsem pro, abychom z tohoto pochmurného místa vypadli co nejdříve,“ řekl Magariz. „Raději zemřu pod otevřeným nebem než v dole.“

„Ho'Demi?“

„Souhlasím, Beliale. Nemáme proč tu zůstat.“

„Ale co když je to past? Co když Gorgael utišil bouři, aby nás vylákal ven? Kdyby nás podobné počasí zastihlo ve chvíli, kdy bychom se neměli kam ukrýt, umrzli bychom.“

Všichni až na mě, pomyslel si Axis, který rozhovor poslouchal. Já bych zůstal uvězněný ve zmrzlé mrtvole, naživu, a přesto mrtvý. Co musím udělat, abych tomuhle životu unikl?

Během posledních tří dnů se Axisův stav ještě zhoršil. Maso na něm hnilo, ale on žil dál. A s každou hodinou, s každou minutou bolest narůstala.

„Rozhodnutí je na tobě, Beliale,“ řekl Magariz.

Belial pohlédl na Axise a uviděl, jak se mu lesknou oči. To rozhodlo. Nemohli nechat Axise dál trčet ve tmě.

„Vyrážíme,“ řekl, „a co nejrychleji zamíříme do Sigholtu.“

Magariz s Ho'Demim se vydali vše zařídit a Belial si dřepel vedle Axise. „Jsi vzhůru, příteli?“

Axis neznatelně kývl. „Nemůžu spát, Beliale.“

Belial se cítil bezmocný. Nikdo nemohl jeho příteli ulevit. A co bude s jejich válkou? Co udělají s Gorgaelem? Co se stane, pokud se *dostanou* do Sigholtu? Co pak? *Kam* pak?

„Všechno to byl jen sen,“ zašeptal Axis a Belial nevěděl, jestli mluví s ním nebo sám se sebou. „Nádherný sen. Poškádli nás

kratičkým okamžikem krásy a naděje, a když jsme se probudili, zjistili jsme, že to všechno byla odporná lež. Skončili jsme, Beliale, skončili.“

Belial seděl, zíral na Axise a snažil se sám sebe přesvědčit, že se Axis mýlí. Ale hluboko v srdci věděl, že má pravdu.

* * *

„Měl jsi pravdu, Gorgaele, Axis žije a plánuje tvoji zkázu.“

„Já to věděl!“ zavyl Gorgael a vyskočil z křesla. „Udělal jsem dobře, že jsem armádu stáhl od Azle!“

Timozel už týden vedl skraelingy zpátky na sever ke Gorkenskému průsmyku, ale neustále si stěžoval. Každý den se hádal a prosil svého pána, aby znovu zvážil své rozhodnutí, dával si ale pozor, aby nezašel příliš daleko.

Přestože Gorgael trval na tom, aby Timozel pokračoval dál na sever, jeho námitky mu dělaly starosti. *Měl* zakročit, když dostal šanci? *Byl* Axis ochromen, nebo možná dokonce zabít mocí, kterou obrátil proti gryfům? Gorgaela trápila nejistota, ale ta teď pominula. Slyšel jen to, co slyšet chtěl.

„Určitě?“ zeptal se Temného muže a přimhouřil oči.

Temný muž mírně kývl. „Jistě, Gorgaele. Co by se stalo, kdybys Timozelovi dovolil zaútočit? Axis by bezpochyby poštvál na skraelingy smaragdový oheň jako tehdy u Gorkenské pevnosti.“

Gorgael se zachvěl, protože si na to moc dobře vzpomínal. „Podaří se mi ho někdy porazit?“

„Ach, Gorgaele,“ řekl Temný muž. „Je to jen dočasný neúspěch, nic víc.“

„Už mám podobných neúspěchů až po krk,“ zabručel Gorgael.

„Máš gryfy a ti se dobře množí.“

„A podívej, co Axis provedl devíti stům z nich!“ řekl Gorgael.

„To ano, ale poradí si stejně se sedmi nebo sedmdesáti tisíci? Dokonce i Axisova moc není neomezená. Stačí, abys počkal, Gorgaele, a Proroctví se vyplní. A kromě toho konečný boj vybojujete jen ty a on. Nezáleží na tom, co si vaše armády navzájem provedou, oba víte, jak to nakonec skončí.“

„Konečný souboj,“ řekl Gorgael. Jeho hlas zněl klidně a v očích měl zamyšlený pohled. Náhle trhl hlavou, protože mu poslední bitva připomněla Faraday a ta zase... „Stromy!“

„Ach, ano.“ Temný muž se postavil ke krbu a zády ke Gorgaelovi. „Stromy. Rostou.“

„Myslel jsem, že jsi říkal, že ji Artor zastaví!“ Gorgael cítil, jak se les s každým dnem rozrůstá. Jak Faraday vysazovala Minstrelové moře, Gorgael ztrácel nadvládu nad zimou. Sice ne nějak výrazně, ale natolik, že musel zastavit bouři, kterou vyslal nad Aldeni. A teď přemýšlel, jak dlouho se mu ještě podaří udržet jih Ichtaru v zajetí nepřírozené zimy.

„Za všechno můžou skraeboldi!“ vykřikl. „Měli zničit Strom země, když se jim naskytla příležitost!“

„To už je minulost, Gorgaele,“ řekl Temný muž mírně a obrátil se tváří k němu. „Plánuj budoucnost. Timozel může v Gorkenském průsmyku shromáždit a přeskupit armádu – vzpomínáš, jakou škodu tam tvé vojsko napáchalo? – a dokonce ani Axis se svojí armádou ho z průsmyku nevyženou. A odtamtud bude moct Timozel přivést Axise rovnou k tobě.“

„Ano, ano,“ jásal Gorgael. „V Tencendoru není dost lidí na to, aby postavil armádu, která by se vyrovnala té mojí. Tedy pokud... stromy.“ Jeho mysl se k nim neustále vracela. Proč si musel dělat starosti o Axise i o stromy?

A Faraday. Byla hádankou, která ho doháněla k šílenství. Musí jí zabránit vysadit stromy, protože ty by ho mohly ještě zničit. Ale přesto ji potřeboval živou, protože byla klíčem k Axisově smrti.

„Artor ji nezabije, že ne?“ zeptal se znovu.

„Ne,“ ujistil ho Temný muž. „Artor ji možná oslabí, ale já mám situaci pod kontrolou. Přežije. Získáš svoji milenku.“

Gorgael zhluboka vydechl. „Dobře.“

* * *

Šeré hory opatrně opustil dlouhý zástup prochladlých, zraněných a sklíčených mužů. Poletovaly nad ním zbytky letky a zprávy, které přinášely, Beliala těšily, ale zároveň mu dělaly starosti.

Timozel vedl armádu skraelingů dál na sever, hlídky hádaly, že ke Gorkenskému průsmyku. Na nebi se neukázali žádní gryfové. Počasí sice nebylo nejlepší, ale víceméně odpovídalo ročnímu období. A hodinu za hodinou, den za dnem se Axis držel v sedle podepřen příkrývkami a provazy a slepé oči upíral před sebe. Povětšinou jel mlčky, ale Belial věděl, že každý Belaguezův krok, každé jeho uklouznutí na sněhu působí Axisovi mučivou bolest.

A Belial se nedokázal ubránit myšlence, že Axis je jediný, kdo je může zachránit, ale tím, že je zachránil u řeky Azle, je vlastně všechny odsoudil k pomalé smrti.

Vzpomněl si na Azhure a přemýšlel, jestli ji vzkaz dostihl ještě před příchodem bouře. A pokud ano, mohla jim nějak pomoci?

35

Rivčino tajemství

Azhure viděla věže a prapory Carlonu dlouhé hodiny předtím, než *Lachtaní naděje* zakotvila. Měšťané si lodi také všimli, a v přístavu ji proto očekával velký dav. V popředí stály Rivkah a Cazna, držely se za ruce a tváře měly zbrázděné napětím, zároveň však doslova zářily nadšením.

Azhure se naklonila přes zábradlí, zamávala jim a přitom přemýšlela, jaké zprávy pro ni mají. Neohlásila svůj příjezd, a tak uvažovala, jestli si dělaly starosti o ni, nebo zda za jejich napětí mohly zprávy ze severu.

Rivkah pustila Cazninu ruku a pospíšila si k lávce, aby Azhure objala. „Azhure! Jak se máš? Kde jsou děti? Co se stalo? Proč jsi se vrátila tak brzy? Máš nějaké zprávy ze severu? Ach, Azhure!“ Sotva zadržovala slzy.

Azhure ji pevně držela a krátce objala i Caznu. Zblízka si všimla, jak je Cazna pohublá a bledá a Rivčiny oči se třpytí slzami.

„Jsem v pořádku,“ řekla, „a dvojčata se narodila. Jaké máte zprávy ze severu?“

„Máme jich málo,“ řekla Rivkah a chytila Azhure pevně za ruku. „Příliš málo.“

„No,“ Azhure se usmála a pokusila se obě ženy uklidnit, „tohle není správné místo, kde bychom měly o těchto věcech mluvit. Pozdravte Ysgryffa a Caeluma a... mé nejmladší děti.“

„Ach,“ vydechla Rivkah, když chůvy postoupily vpřed, „jsou krásné! Jaká jsi jim dala jména?“

„Říční hvězda a Dračí hvězda.“

Rivkah rychle vzhledla k Azhuřině tváři. Stejně jako Ikarii věděla, jak mocné je chlapcovo jméno.

„Jsou skutečně krásné, že ano?“ dodala Azhure a ušklíbla se.

„Ale pojdte,“ řekla, když se Rivkah a Cazna přivítaly s Ysgryffem a políbily Caeluma. „Musíme si promluvit.“

Vchod do paláce se nacházel jen kousek od hlavní brány Carlonu, proto Azhure navrhla, aby šli pěšky. Lidé i Ikarii se na ně usmívali a mávali jim, ale Azhure cítila, že ve městě panuje pochmurná nálada. Ať už se k nim ze severu donesly jakékoli zprávy, musely být vskutku ponuré. Očima krátce zalétla k východu, kde se na pozadí zataženého nebe třpytila věž Spiredore. Brzy, slíbila si, už brzy.

„Zaklínačko!“ Ulicí jí vstříc běžel kapitán palácové stráže Hesketh.

„Zaklínačko,“ zopakoval zadýchaně, když ji doběhl.

„Co se děje?“ obořila se na něj Rivkah, protože ji Heskethův výraz polekal.

Hesketh ji ignoroval. „Zaklínačko, právě dorazil ikarijský posel ze severu. Má pro tebe zprávu od Beliala.“

„Belial?“ vykřikla Cazna a popadla Hesketha za paži.

„Ne od Axise?“ řekla Rivkah a v očích se jí objevil úzkostný pohled.

„Má zprávy pro Zaklínačku,“ řekl Hesketh pevně a vytrhl se Cazně.

„Tiše, Rivko, Cazno,“ řekla Azhure. „Brzy se jistě dozvíme víc. Ysgryffe,“ otočila se a pokynula strýci. „Podepři, prosím, Caznu.“ Zavěsila se do Rivky a popohnala všechny k paláci.

Jak se blížili ke královským komnatám, Azhuřina úzkost narůstala. Co se stalo během týdne, který strávila na palubě *Lachtaní naděje*? Podařilo se Axisovi navzdory snaze strážkyně brány zemřít? Prošel snad jinou branou? Opustil ji?

„Imibe,“ řekla úsečně, když se zastavili v předpokoji, „odnes děti a nakrm je. Potom si musí odpočinout. Ysgryffe, zůstaň s námi. Heskethe, přiveď posla. A teď,“ zavěsila se do Rivky a Cazny, „se posadíme v Nefritové komnatě a poslechneme si, jaké zprávy nám Ikarii přinesl.“

Posel vstoupil a Azhure se ihned začala obávat nejhoršího. Křídla měl oškubaná a zakrvácená, oděv špinavý a tvář přepadlou vyčerpáním, stál ale hrdě a elegantně složil křídla, aby mohl Azhure pozdravit.

„Zaklínačko.“

„Modrokřídlo Věčný lete,“ řekla Azhure, protože ptačího muže poznala. „Jaké neseš zprávy?“

„Přiletěl jsem ze severu,“ řekl a posluchači se netrpělivě zavrtěli. „Zdržel jsem se, protože mě nezvykle silná bouře na mnoho dní uvěznila v jižním výběžku Šerých hor. Zprávy, které přináším, jsou proto týden staré a já netuším, co se zatím stalo.“

Pohlédl na Rivku a Azhure si uvědomila, že se zdráhá před ní promluvit.

„To je v pořádku, Modrokřídlo,“ řekla. „Nakonec se to všichni musíme dozvědět a já asi tuším, co se chystáš říct.“

Modrokřídlo přikývl. Vyprávěl jim o zkáze Aldeni, a obzvláště Jervois. Rivkah s Caznou zbledly, když se dostal k Jorgově smrti. Potom jim popsal bitvu u Azle a v tu chvíli zbledla i Azhure, protože Vlčí hvězda jí neřekl, o jak děsivě krutý střet šlo. Modrokřídlo jim pověděl, jak Axis prolomil ledy zamrzlé řeky, utopil mnoho skraelingů a hlavní voj uvěznil na severním břehu.

„Už víme, kdo velí nepřátelské armádě,“ řekl. „Je to Timozel, bývalý Sekerník a kavalír lady Faraday.“

Timozel? Azhure se zamračila a snažila si vzpomenout, kdo to je. Aha. Embethin syn. Přikývla. „Timozel. No, alespoň už víme, o koho se jedná. Pokračuj.“

„Když se ledy na řece prolomily, jásali jsme, protože jsme si mysleli, že je konec,“ pokračoval Modrokřídlo. „Ale potom nás znenadání napadli gryfové a všechno se zdálo ztraceno.“

Jak popisoval hrůzu gryfího útoku, nevynechal jedinou podrobnost. Cazna tiše vykřikla a jen s velkou námahou se ovládla. Rivkah ji objala paží, oči však upírala na Modrokřídlo, protože věděla, že to nejhorší teprve přijde.

Mnohem tišším hlasem Modrokřídlo popsal, jak Axis použil Hvězdný tanec. „Krutě na to ale doplatil,“ zašeptal.

„Pokračuj,“ řekla Azhure napjatě, když se Modrokřídlo odmlčel. „Mluv!“

Modrokřídlo se zhluboka nadechl a zadíval se někam nad jejich hlavy. „Měl zemřít. I teď nikdo neví, proč ještě žije.“

Rivkah vytřeštila oči a ruka jí vylétla k ústům.

„Zaklínačko.“ Modrokřídlo pohlédl zpříma na Azhure a v dokořán otevřených očích měl soucitný pohled. „Axis sice dýchá, ale jeho duše žije v mrtvém těle. Je potrháné a spálené jako hadrová panenka, kterou dítě odhodilo do ohniště. Až se rozpadne, nevím, co se stane.“

Azhure něco z toho očekávala, ale nebyla připravena na hrůzu, která ji zachvátí, když uslyší tak otevřená slova. Na okamžik si vzpomněla na Niažino zčernalé, zmítající se tělo v krbu a otrásla se. Když promluvila, ulevilo se jí, ale zároveň ji šokovalo, že její hlas zní tak klidně. „A Belial? Magariz?“

Modrokřídlovi se ulevilo, že změnili téma, proto rychle odpověděl. „Žijí a jsou v pořádku, paní. Zaklínačko,“ zalétl pohledem zpět k Azhure, „Belial ti posílá zprávu. Axis tě potřebuje. Já tě potřebuji. Až budeš v pořádku, připoj se k nám. Vezmi luk, psy a koně a přijed’.“ To je vše.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Azhure potlačovala slzy nad agonii Axise i Beliala, protože ten se musel dívat, jak jeho přítel trpí.

„A přesně to mám v plánu,“ zašeptala nakonec. „Připojím se k nim, jak nejrychleji to půjde.“

Cazna zvedla bledou tvář. „Poslal Belial nějakou zprávu mně?“ zeptala se a rty se jí chvěly.

Modrokřídlo zavrtěl lítostivě hlavou. „Princezno, měl čas jen na několik krátkých slov. Všichni byli zoufalí. Ale jsem si jist, že na vás neustále myslí.“

„A Magariz je v pořádku?“ zeptala se Rivkah. Nepřekvapilo ji, že jim Modrokřídlo nepřinesl žádné osobní zprávy, ale přesto ji pro Caznu bolelo srdce. Padlí na bojišti někdy nebyli nejkrutější ranou, jakou mohla válka zasadit.

Modrokřídlo se pousmál. „Ano, princezno Rivko. Na bojišti má d’ábelské štěstí.“

Rivkah se uvolnila a byla Modrokřídlu vděčná za úsměv, který prozradil víc než slova.

„Jaké jsou ztráty?“ zeptal se Ysgryff. Proč se bavili o manželích, když bylo třeba promluvit si o důležitějších věcech?

„Hrozivé,“ odvětil Modrokřídlo a řekl jim, jak hrozivé. Potom vysvětlil, že se Timozel nevysvětlitelně stáhl zpátky na sever a stejně nevysvětlitelně ustaly po třech dnech i bouře.

„Gorgael nás neustále překvapuje svojí nestálostí,“ řekla Azhure. „Možná za to mohou rady, které dostává. Děkuji, Modrokřídlo. Jdi se najíst, a až si odpočineš, znovu si promluvíme. Heskethe?“

Hesketh postoupil vpřed ode dveří a Modrokřídlo opustil komnatu.

„Heskethe. Vyslala jsem na sever za Axisem... nebo za Belialem posla. Byl tady?“

„Před několika dny, Zaklínačko, ale nevím, jak daleko se dostal. Pokud za Západními horami zuřila bouře, možná se zdržel.“

Azhure se kousla do rtu a přemýšlela, jak se vede poslům, které vyslala na Rozeklanou horu. Ale bylo příliš brzo, než aby už dorazili na místo, a příliš brzy i na to, aby obdržela jakékoli potvrzení. „Děkuji, Heskethe. Požádal bys, prosím, kuchaře, aby nám připravili něco k jídlu? A tak za hodinku, za dvě ho podali?“

Uklonil se, otočil se a chystal se odejít, když ale dorazil ke dveřím, zastavila ho Azhure tichou otázkou. „Slyšel jsi něco o Yr, Heskethe?“

Ztuhl a Azhure dostala svoji odpověď. Kývla a voják opustil komnatu.

* * *

„Vydám se na sever,“ řekla Azhure po chvíli mlčení. „Za Axisem.“

„Pojeďu taky,“ řekla Rivkah klidně.

„I já!“ zvolala Cazna.

„U hvězd!“ řekla Azhure. „Nemůžu se zatěžovat s vámi dvěma. Zůstanete tady.“

„Azhure...“ začala Rivkah s neodbytným pohledem v očích, když ji přerušilo tiché zaklepání. Byla to Imibe a nesla Caeluma.

„Omlouvám se, Zaklínačko,“ řekla, „ale Caelum je neklidný a chce se k vám připojit. Mám ho ještě chvíli zaměstnat?“

„Ne,“ řekla Azhure a vztáhla k synovi ruce. „Ne, může zůstat s námi. Děkuji, Imibe.“

Přitulila si Caeluma k hrudi, počkala, až Imibe odejde, potom se otočila k Rivce a v očích měla stejně tvrdý a odhodlaný pohled jako ona. „Rivko, nevezmu vás s sebou. Potřebují vás tady.“

„Nesmysl,“ řekla Rivkah a utišila Caznu, když se dívka pokusila promluvit. „Je tu Ysgryff,“ kývla na prince Noru, který pobaveně a stejně elegantně kývl na ni. „Dokáže se postarat o zájmy Carlonu i zbytku Tencendoru, který Gorgael ještě neobsadil. Já *půjdu* s tebou.“

„Mami? Kam jdeme?“

Azhure se podrážděně kousla do rtu. „Za tatínkem, drahoušku. Ale musím jít sama.“

„Azhure!“ Cazna se s rozzářenýma očima naklonila vpřed a nevšímalá si Rivčiny snahy umlčet ji. „Čekaly jsme tu celé měsíce, čekaly jsme na jakékoli zprávy... a žádná z nás není rozmazlená dvorní květinka, která zvadne při dotyku první sněhové vločky. Toužíš se připojit k manželovi, ale to my také!“

„Stejně jsme se chystaly vyrazit zítra na sever, Azhure,“ řekla Rivkah. „A když jsi teď tady a chystáš se vydat za Axisem, můžeš jet s námi,“ dokončila velkoryse a sklopila oči, aby zamaskovala jejich pobavený lesk.

„Mami, já chci taky za tatínkem.“

Azhure se ze všech sil snažila zachovat klid. „Cesta je těžká, nebezpečná. Nemůžeme riskovat nás všechny.“

„Zatraceně, Azhure!“ vybuchla Rivkah. „Odmítám tu dál trčet! Můj syn a můj manžel jsou tam na severu, *a já tam budu taky!* Pokud mě odmítneš vzít s sebou, vyrazím hodinu po tobě. Celé měsíce jsem táhla s Axisovou armádou východním Tencendorem a neexistuje žádný důvod, proč bych to nemohla udělat znovu!“

Cazna na ni také vzdorně hleděla a Azhure potlačila zaklení. Pokud chtěla ty dvě udržet tady, bude je muset dát pod zámek. „Ysgryffe?“ řekla. „Předávám ti vládu nad Carlonem.“

Sklonil hlavu. „Jak si přeješ.“

Rivkah s Caznou si vyměnily vítězoslavné pohledy, ale Azhure ještě neskončila. „Pojedete na sever, ale ne přímo k Axisově armádě. *A v tom mě poslechnete!*“

Obě ženy nad rozkazem a mocí v jejím hlase zamrkaly. Rivkah si všimla Azhuřiny sebejistoty už ve chvíli, kdy mladá žena vystoupila na

břeh, ale myslela si, že je to důsledek znovu nabytého zdraví. Ale šlo o něco víc. „Tak tedy kam?“ zeptala se.

„Do Sigholtu. Pokud Timozel vede armádu na sever, Axis ho bude muset nakonec následovat. A pokud je tolik vojáků zraněných, budou potřebovat léčivou moc Jezera života a pohodlí Sigholtu. Už brzy své manžely uvidíte.“

„Ale, Azhure,“ namítla Cazna, „pokud pojedeme na sever, bezpochyby v Aldeni na armádu stejně narazíme.“

Azhure se usmála a pohládila Caeluma po kudrnách. „Ale my nepojedeme, Cazno.“ Sklonila se, políbila Caeluma na hlavičku a její podráždění zcela vyprchalo. „A pokud se vydáme do Sigholtu, můžu s sebou vzít i tebe a dvojčata, zlatíčko.“ Povzdychla si. „A Imibe a kojné asi budou muset jít taky. Bude nás celý průvod.“

Ano, Sigholt byl dobrý nápad. S radostí se tam vrátí a nijak ji to nezdrží. Nanejvýš několik dní.

A my si alespoň budeme moct promluvit, Azhure.

Hlas se rozlehl komnatou a Azhure šokovaně zvedla hlavu. Ostatní zareagovali jen na překvapený výraz její tváře.

„Azhure?“ zeptal se Ysgryff. „Co se děje?“

Čas o samotě ve sněhu ti umožní růst.

Adamon! vydechla Azhure. Ano, možná to tak bude nejlepší. Napřed se s Rivkou, Caznou a s dětmi vydá do Sigholtu a potom... na jihozápad... sama... aby mohla růst.

A až se setká s Axisem...

„Azhure?“ zeptala se Rivkah. „Co myslíš tím, že nepojedeme?“

Azhure se tajuplně usmála. „Ráno se vydáme na cestu, Rivko. Zabal si jen to nejnutnější, co sama uneseš. Vyjedeme si na loďce.“

„Na loďce?“ Rivkah se začínala zlobit, protože si myslela, že se ji Azhure snaží oklamat, možná se chystá odjet uprostřed noci bez nich.

„Spiredore!“ vykřikl Caelum a Azhure se zasmála a pocuchala mu vlásky. „Ano, lásko. Spiredore nás vezme do Sigholtu.“

* * *

Poté co jim Azhure povprávěla o porodu dvojčat (přešla ho co nejrychleji) a o zázracích Chrámové hory a samotného chrámu a

pojedli lehké jídlo, které sluhové přinesli, Cazna s Ysgryffem odešli. Imibe odnesla Caeluma, aby se mohl prospat, ale Rivkah se zdržela.

Když se za ostatními zavřely dveře, přisedla si blíž. „No, Azhure?“ řekla. „Co se s tebou stalo?“

Azhure pokrčila rameny a přemýšlela, čeho si Rivkah všimla. „Vyrostla jsem, Rivko.“

Rivkah se usmála. „Myslím, že jde o víc. Není to jen tím, že bys dospěla. Ale pověz, co jsi zjistila o Niah.“

„Ach, Rivko.“ Vzala ženu za ruku. Rivkah byla dlouho jediná, kdo o Azhuřině touze zjistit víc o matce věděla, a Azhure se s ní nyní ráda podělila o to, co odhalila. Řekla jí o matčině dopise a o tom, co jí prozradila Představená. Pověděla jí o chrámu a o nádherném nefritovém stropě Hvězdné bání, kterou jí Představená nakonec ukázala, ale neřekla jí o Vlčí hvězdě ani o jeho tvrzení, že Niah miloval a že bude znovu zrozena. A neřekla Rivce ani o noci, kterou strávila u Hvězdného poutníka.

Rivkah plakala a nakonec sevřela Azhure v náruči. „Jsem tak ráda,“ zamumlala, „že jsi toho o matce tolik zjistila, Azhure. Dobře si její dopis uschovej.“

A teď,“ odtáhla se, „mi pověz o dětech. Byl porod tak snadný, jak jsi naznačila? Viděla jsem pohledy, které po tobě Ysgryff vrhal. Pověz mi, co se doopravdy stalo.“

Je příliš vnímavá, řekla si Azhure, ale poslušně se opřela a po vykládala Rivce, co se skutečně stalo. „Jsem ráda, že jsem se jich zbavila, Rivko, i když mi není příjemné to říct... a ony jsou rády, že se zbavily mě. A ano, jejich jména vybral Hvězdný poutník, ne já ani Axis.“

„A jak se Hvězdný poutník vlastně má?“ zeptala se Rivkah a povytáhla šibalsky obočí.

Azhure se zasmála. „Konečně se z nás stali dobří přátelé, Rivko. Napětí mezi námi zmizelo. Bez jeho lásky a přátelství bych to nezvládla.“

„A...?“

„A co?“ řekla Azhure našťvaně.

„A co ty, Azhure?“ řekla Rivkah. „Jsi jiná. Změnila ses.“ Zazubila se. „Ale pořád jsi stejně výbušná jako dřív.“

Azhure se uvolnila a zasmála se. „Ano, změnila jsem se, Rivko, a hodně jsem se toho o sobě dozvěděla. Ale... chci si o tom napřed promluvit s Axisem. Vadí ti to? Týká se to i jeho.“

„Ne, samozřejmě že ne. Azhure...“

Rivkah zmlkla a Azhure na ni pohlédla. „Rivko? Co se děje?“

Rivkah sklopila oči k rukám, které měla sevřené v klíně. Zhluboka se nadechla, vzhlédla a zadívala se Azhure zpříma do očí. „Jsem tři měsíce těhotná.“

Azhure zamrazilo do morku kostí. „Pro lidskou ženu je na těhotenství příliš pozdě,“ řekla nakonec napjatě.

Pro lidskou ženu? podivila se Rivkah, ale pak si řekla, že to z Azhure mluví ikarijská krev.

„Ano,“ řekla, „jsem. To dítě je dar.“

„Dar?“

„Ten den, co tě Faraday vyléčila a pak vás s Axisem opustila, mě odvedla stranou, aby se se mnou rozloučila. Azhure, byly jsme si tak blízké, i když jsme se neznaly dlouho. Obě jsme byly vévodkyněmi z Ichtaru a obě jsme kvůli tomu trpěly, a to nás stmelilo. A obě jsme milovaly zaklínače a také kvůli tomu trpěly.“

„A?“

Azhuřiny oči byly ledově chladné a Rivkah se jí nedivila. „A Faraday mi dala dar. Říkala, že pochází od Matky. Políbila mě, a když se odtáhla, naplnil mě tak dobrý pocit, byla jsem najednou tak plná života, že jsem sotva dokázala popadnout dech. Dala mi sílu, abych mohla počít dítě. Myslím, že ještě tu noc. Azhure, Magariz si zaslouží dědice. Přej nám to.“

„Axis si nezaslouží dalšího bratra!“ řekla Azhure napjatě. „Kvůli bratrům má jenom problémy a trápení... a ty chceš na svět přivést dalšího, aby ho trápil?“ Ani jedna z nich nepochybovala o tom, že dítě bude chlapec.

Ženy na sebe chvíli hleděly, potom se odvrátily, protože nenáviděly propast, která se mezi nimi otevřela.

„Rivko,“ řekla Azhure nakonec a natáhla se, aby vzala ženu za ruku. „Nezazlívám ti tvé štěstí, ale...“

„Ale je divné mít matku, která synovi stále může porodit soka,“ dokončila za ni Rivkah hořce a vytrhla se jí. „Axis si myslel, že je

poslední dědic Acharu. No tak se zmýlil.“ Vzdorně zaklonila hlavu. „Já udělám cokoli, abych to dítě ochránila, Azhure. *Cokoli!*“

Budeš ho chránit i před Axisem? přemýšlela Azhure, ale nahlas nic neřekla. Zatraceně, proč musel být Axis tak sentimentální a dát Rivce zlatou čelenku a ametystový prsten královského úřadu. Měl je nechat rovnou roztavit. A nyní jeho *legitimní* bratr zdědí nejen královskou krev, ale i královské insignie a každý Achařan nespokojený s novým pořádkem se k němu obrátí.

„Do pekel s tebou, Rivko!“

Rivkah popadla Azhure za ramena a s divokým výrazem v očích s ní zatřásla. „Přísahaj mi, Azhure. Přísahaj, že mému dítěti neublížíš. *Přísahaj mi to!*“

Azhure na ni zírala.

„Pokud mě máš ráda, odpřísáhni mi to!“

Z Azhuřiných ramen vyprchala trocha napětí. „Přísahám, že tvému dítěti neublížím, Rivko... pokud se nepostaví Axisovi! Pokud to udělá, pak věz, že se postavím na Axisovu stranu a moje přísaha bude neplatná.“

Rivkah napjatě přikývla a pustila ji. „Neočekávám, že bys dovolila, aby mé dítě vstoupilo mezi tebe a Axise, Azhure. Přijímám tvůj slib.“

Azhure se uvolnila. „Ted' už chápu, proč tolik toužíš jet za Magarizem. Neví to, že ne?“

Rivkah zavrtěla hlavou. „Byl to původně jediný důvod, proč jsem se chtěla vydat na sever, Azhure. Ale zprávy o Axisovi...“ Tvář jí povadla a ženy zapomněly na předchozí nepřátelství a pevně se objaly a rozplakaly se.

„Azhure,“ řekla Rivkah nakonec a utřela si oči, „víš, že to bude moje první legitimní dítě?“

Azhure zmateně zamrkala. „Ale Borneheld...“

Rivkah se usmála a pověděla Azhure to, co s Magarizem tak dlouho tajili. Že podplatila seneschalského bratra, aby ji a Magarize oddal. „Byli jsme tak mladí,“ řekla tiše, „a strávili jsme spolu jen jedinou noc. Chudák Magariz dlouhé roky přemýšlel, jestli je Borneheld jeho syn.“

„A vy jste o tom nikomu neřekli?“ Azhure to šokovalo.

Rivkah se zasmála. „K čemu by nám to bylo, Azhure? Bratr byl tak starý, že jistě za rok či dva zemřel, a žádný jiný důkaz o sňatku jsme neměli.“

„Nikdy jsi to neřekla Hvězdnému poutníkovi?“

„Ne. Proč? Nezajímalo by ho to.“

Azhure se zasmála. „Chudák Borneheld. Celé roky nevěděl, že je taky vlastně bastard. A velí manželovi své matky!“

„Azhure,“ Rivčin smích utichl, „budeš mi stát po boku?“

„Ano, Rivko. Ano, budu.“

36

Návrat do Posvátného háje

Tu noc, kdy se Faraday vrátila do Posvátného háje pro další sazenice, našla na trávníku v jeho středu sedět Azhure. Caelum si hrál u jejích nohou a společnost jí dělalo několik Svatých, kteří s ní hovořili o spletitosti Hvězdného tance.

„Faraday!“ Azhure vyskočila na nohy a Svatí se rovněž ladně postavili.

Faraday se rozběhla a objala ji. „Azhure! Ach, vypadáš tak dobře! A děti?“

„Jsou krásné, Faraday, a daří se jim dobře. Jsem zpátky v Carlonu.“

„Použila jsi Spiredore, abys se sem dostala.“

„Ano. Doufám, že tě neruším.“

„Nesmysl!“ Faraday se do Azhure zavěsila. „Necháme Caeluma na starost Svatým a my se spolu projdeme Čarovným lesem do Uřiny zahrady.“

Mrkla na Svaté, kterým očividně nijak nevadilo, že se z nich nečekaně staly chůvy, a vydala se s Azhure mezi stromy.

„Podle moci ve tvých očích vidím, Azhure,“ řekla Faraday, když opustily háj, „že jsi čas na Ostrově mlhy a paměti dobře využila.“

„Ted' už na mně není nic tajemného,“ odvětila Azhure tiše a povyprávěla Faraday o své matce a také něco z toho, co ji potkalo v Měsíční hrobce.

Faraday se zasmála, i když věděla, že jí Azhure velkou část zatajila. „Jsi větší hádankou než kdy dřív. Ale,“ úsměv jí povadl, „něco ti dělá starosti?“

„Tobě taky,“ poznamenala Azhure, ale nenaléhala. Faraday jí o tom poví, pokud bude chtít. „Faraday, Axis je zraněný. Zle. Je ochromený. Na severu Aldeni se odehrála bitva.“

„Azhure!“ Faraday se zarazila a její výraz Azhure připomněl, jako moc Faraday Axis stále miluje. „*Mluv!*“

Azhure jí pověděla, co věděla, což nebylo moc. „Ráno se za ním vydám.“

„Můžeš mu pomoci?“ Živá duše uvězněná v mrtvole? Ach, Matko, pomoz mu!

„To doufám, Faraday. To doufám.“

Faraday se zachvěla a potlačila nutkání všeho zanechat a rozběhnout se za Axisem. Byl teď připoután k Azhure a ta mu bude muset nějak pomoci. Pokud se mu vůbec *dalo* nějak pomoci. „Musí přežít, Azhure.“

Azhure na okamžik ovládla žárlivost, když spatřila city, které se Faraday zračily ve tváři. Faraday už projevila Axisovi lásku tím, že mu zachránila život po útoku skraeboldů na Gorkenskou pevnost. Dokázala by mu pomoci i teď? „Já vím, Faraday. *Nemusíš* mi to říkat.“

Ženy šly pomalu a mlčky dál. Okolo dováděli bláznivě zbarvení ptáci a zvířata a Azhure se divila, jak je možné, že kolem panuje taková radost, když ony dvě jsou ponořeny do tak pochmurných myšlenek.

Mysl jí zalétla k Rivce. Faraday jí umožnila počít Axisova budoucího soka. Proč? Z pomsty? Azhure se chystala o tom zmínit, když Faraday promluvila a zahnala její myšlenky.

„Já mám taky noviny,“ řekla Faraday. „Měla jsi pravdu, když jsi mě varovala před Gilbertem a Morysonem.“

„Faraday! Ublížili ti snad?“

„To ne, ale ne proto, že by to nezkusili, Azhure.“ Faraday jí pověděla o střetnutí s Gilbertem a o Morysonově nečekaném zásahu. „Nic takového jsem nikdy dřív nespatriła, Azhure. Nebyl to Moryson, jak jsem ho znávala. Vypadal šílený... Já nevím, tak nějak jiný. A proč Gilberta uškrtil? Myslela bych si, že bude po mé smrti toužit stejně jako on. A Moryson se v minulosti vraždy nijak neštítel – Rivkah, a jak

se obávám i Priam se stali obětmi jeho ctižádosti. Azhure,“ Faraday znenadání změnila téma, „Gilbert se mě pokusil zavraždit na rozkaz Artora, ale nedohnal ho k tomu prostý náboženský zápal. Jeho oči zářily... mocí. Artorovou mocí.“

„Faraday, buď opatrná, buď velmi opatrná,“ řekla Azhure. „Artor kráčí zemí.“ Zaváhala. Kolik toho mohla Faraday prozradit? „Prorocství vypustilo do světa víc než jen Axise a Gorgaela.“

Faraday na ni hleděla. Tebe a mě? napadlo ji. A koho ještě? Koho ještě?

„Ano,“ povzdychla si a sklopila oči. „Nikdo z nás už nebude stejný. Podivín Moryson mi to taky řekl. Řekl mi, že kdyby se po mé stopě vydal sám Artor, mám požádat o pomoc tebe.“

„To řekl Moryson?“ Azhure se zamračila. „Ale on neví, kdo jsem. Zmizel z Carlonu dlouho předtím, než...“ Zmlkla a horečnatě přemýšlela, ale dobře si své myšlenky střežila. *Moryson?*

„No, ať už je to jakkoli, Moryson říkal, že mi pomůžeš.“

Azhure se usmála a položila Faraday ruku kolem pasu. „O tom nepochybuj. Zavolej mě, Faraday, a já přijdu. Nikdo netouží víc než já vidět Artorův Pluh shořet na prach. Ale doufám, že se budeš řídit Morysonovým varováním stejně jako mým. Když teď Gilbert zemřel, Artor využije jako nástroje jiné lidi.“

„Ano, mami,“ řekla Faraday vážně a Azhure se rozesmála.

„A jak jde vysazování?“

„Ach!“ Faraday se šťastně usmála, protože byla ráda, že se dostaly k příjemnějším tématům. „Azhure, sázení jde výborně! Celý jihovýchodní Tencendor už se kolébá do rytmu hudby stromů Minstrelového moře a já jsem teď v Kapradinových pahorcích... Yuletide strávím u Kapradinového jezera. A odtamtud se vydám do Skarabostu.“

„A dáváš na sebe pozor, Faraday? Zrovna teď jsi velmi zranitelná.“

„Ach, mám společníci. Povím ti o ní.“

Ještě chvíli spolu kráčely lesem a povídaly si o různých věcech, až dorazily do Uřiny zahrady.

„Faraday,“ řekla Azhure, když se zastavily a dívaly se, jak se Ur belhá zahradou směrem k nim, „jak pomohou stromy Axisovi?“

Faraday pohlédla na Azhure velkýma zelenýma očima. „Jak nejlépe budou moci, Azhure, jak nejlépe budou moci... Víc ti nemohu

prozradit. Myslím, že každá si střežíme svá tajemství. Ach, tady je Ur. Podívej, kdo nás navštívil!“

Azhure se otočila, vzala Ur za ruku a srdečně se na ni usmála. Oči jí zalétly za ženino rameno. Zahrada vypadala prázdněji než dřív.

„Tolik se jich vrátilo domů,“ řekla Ur tiše, „a přesto jich ještě tolik čeká. Možná bys, drahoušku, mohla Faraday pomoci dnes v noci přenést sazenice.“

37

„Tvůj jazyk je příliš sladký!“

Azhure objala Ysgryffa. „Děkuji ti, Ysgryffe, za všechno. Děkuji ti za přátelství, za příběhy, kterými jsi mi krátil čas na palubě *Lachtaní naděje*, a ze všeho nejvíce děkuji tobě i tvým lidem za to, že tak dlouho uchovávali tajemství Ostrova mlhy a paměti.“

Ysgryff se zajíkl. Považoval se za příliš zběhlého a vypočítavého, než aby se nechal ovládnout emocemi. Ale na druhou stranu ještě nikdy neměl takovou neteř. Poplácal ji po zádech s přesvědčením, že na ni mohou být Nor i Niah pyšní. „Jsi si jistá, že víš, co děláš, Azhure?“

Zaklonila se a utřela mu slzy z tváří. „Ne, ale to mě ještě nikdy nezastavilo.“

Zasmál se a nechal ji jít. „Vypadáš unaveně, neteři. Možná ti chybí *Lachtaní naděje* a vlny na moři.“

„A možná jsem strávila celou noc zahradničením, strýčku,“ zazubila se a odmítla mu to vysvětlit. „Teď se rozluč s dcerou. Až se vrátí, snad s sebou přivede i svého manžela.“

Ysgryff se obrátil k Cazně, která vypadala poprvé za dlouhé měsíce vesele, a objal ji. Mohl být pyšný i na svoji nejmladší dceru a bez ní a bez Azhure bude Carlon skutečně pustým a prázdným místem. No, možná pozve na návštěvu nějaké ikarijské zaklínače – hvězdy ví, že

jich teď po nebi poletovalo dost na to, aby se mohli na hodinku či dvě zastavit.

Stáli venku přede dveřmi Spiredore ve slabém dopoledním slunci. Všichni až na Azhure vypadali nechápavě a téměř nervózně. Jak je všechny dostane do Sigholtu? Byl tu jen jediný kůň, a to Venator. Rudá srst se mu leskla netrpělivostí a za ohlávku ho držel jeden z podkoních. Azhure koně láskyplně pozdravila. Uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy se na něm naposledy projela, a teď ho poplácala po šíji, zatahala ho za ucho a pošeptala mu, že už zítra spolu budou pádit po severním Tencendoru.

Cazna ustoupila od otce a připojila se k Rivce, která stála s Imibe a dvěma kojnými. Azhure je najala v Pirátově a každá z nich držela v náručí jedno dítě. Kolem nohou se jim nadšeně točili alaunti a občas se zapomněli a rozštěkali se na jezero nebo na věž. Vycítili změnu v Azhure a magii, která je čekala.

Azhure se poprvé za dlouhé měsíce oblékla do upnutých šedých kamaší a tmavě rudé tuniky a vlasy si nechala rozpuštěné. Naposled se otočila ke Carlonu, zamávala Ysgryffovi, potom kývla na Spiredore. „Jste připravení?“

Rivkah popošla vpřed, pak zaváhala. Azhure jim nevysvětlila, jak je do Sigholtu dostane, ale Rivkah se nedokázala zbavit podezření, že se jedná o léčku, která má ukrýt Azhuřiny plány vydat se na sever bez nich. Chystala se je snad zamknout ve věži, naskočit na Venatora a odcválat na sever?

„Nic takového,“ řekla Azhure a otevřela dveře. „Pojďte,“ pobídla je a vstoupila dovnitř.

Rivkah pohlédla na ostatní, protože ji rozčililo, že jí tak snadno četla myšlenky, a následovala Azhure do Spiredore.

Téměř ihned se zastavila a zvedla oči vzhůru, protože užasla nad nádhernou výzdobou věže. Azhure se usmála a něžně ji odtáhla stranou. „Postav se sem, Rivko, jinak se dovnitř všichni nevejdeme.“

A opravdu, když vešla i Cazna a kojné, vypadala věž přeplněně. Alaunti pobíhali po atriu a Venator na Azhuřino hvízdnutí vstoupil dovnitř, přestože se trásl z blízkosti lidí a psů.

Azhure ho poplácala po šíji, aby ho uklidnila, a doufala, že se mu Spiredore přizpůsobí.

Dveře se za nimi samy od sebe zavřely a Azhure přemýšlela, jestli tam Ysgryff, sluhové a Carlon ještě vůbec jsou, nebo jestli, jakmile se dveře věže zavřou, existuje už jen jeden jediný svět, a to Spiredore.

Zazubila se, nadhodila si Caeluma v náručí a vydala se ke schodišti. „Spiredore,“ řekla jasně. „Chci... chceme se dostat k mostu před Sigholtem.“

A bez dalšího slova vysvětlení se vydala vzhůru.

Kůň si odfrkl, vydal se za ní a jeho kopyta duněla na dřevěném schodišti.

„Rivko?“ řekla Cazna tiše a Rivkah vzala mladou ženu za ruku.

„Bude to dobrodružství, Cazno, a Sigholt si jistě zamiluješ. Pojd’,“ řekla a vedla ji. Psi prolétli kolem nich vzhůru po schodech a Rivkah se ohlédla, aby se ujistila, že je kojné následují.

Stoupali skoro hodinu, až už Rivkah nemohla dál. Bolely ji nohy a malou brašnu si musela neustále přehazovat, aby ulevila svalům na ramenou. Ustaraně se dotkla břicha. Co když je příliš stará na to, aby dítě donosila?

„Azhure?“ zavolala. „Kam to jdeme? Proč šplháme nahoru na věž?“ Zahleděla se vzhůru, až se jí ze šíleně nakloněných balkónů zatočila hlava. Zavrávala a přepadla ji taková hrůza, že vykřikla a zběsile hmátla po zábradlí.

Azhure byla ihned u ní a chytila ji kolem pasu. „Klid, Rivko. Všechno je v pořádku, už tam skoro jsme. Věř Spiredore. Pojd’. Ty taky, Cazno. Pojd’te se mnou dopředu a uvidíte.“

Táhla je nahoru po schodech a kolem koně, který vztyčil hlavu a zvědavě nastražil uši.

„Vidíte?“ Ocitly se na vrcholu schodiště a před nimi se do dálky táhla chodba, na jejíž stěny se lepila namodralá mlha, takže vypadala téměř kruhově.

„Co?“ Rivkah se zprudka zastavila. „Jak může existovat tady ve věži něco takového? Táhne se dál, než...“ To, co spatřila na konci chodby, ji šokovalo. Cazna také jen nevěřícně zírala.

„Sigholt,“ řekla Azhure hrdě a Sicarius zavyl, rozběhl se a vyrazil do sluníčka na konci chodby.

Rivce vyhrkly do očí slzy. Jakou magií věž a Azhure vládli? Na konci chodby se ve slunečním svitu koupal sigholtský most a za ním se

do výše tyčily světlešedé zdi. Ze stínů brány vystoupil muž, šedivý a vyzáblý, ale stále živý.

„Roland,“ zašeptala Rivkah, vytrhla se Azhure a se smíchem se rozběhla chodbou. „Rolande!“

Cazna vykuleně hleděla.

„Vezmi za uzdu mého koně a vstup do Sigholtu, Cazno,“ řekla Azhure něžně, „a až se tě most zeptá, jestli jsi věrná, odpověz podle toho, co ti řekne srdce.“

* * *

Jejich příchod Rolanda šokoval, ale také nesmírně potěšil.

„Rivko!“

Bez dechu ho objala. „Podívej, kdo ještě přichází, Rolande.“ V následujícím okamžiku mu u nohou štěkali Azhuřini psi, potom vedla přes most koně žena, kterou napřed považoval za Azhure. Dívku zřejmě šokovalo, že mluví s mostem. Potom se objevila Azhure se třemi ženami a třemi dětmi, z nichž jedno zavýsklo radostí a napřáhlo k Rolandovi ručky.

„Rolande!“

Roland políbil Azhure na tvář a vzal Caeluma do náruče. „Azhure! Caelume! Co? Jak? Ach, zatraceně... Jaké nesete zprávy?“

„Ach, Rolande,“ zasmála se Azhure. „Copak jsi od chvíle, kdy jsme odjeli, abychom sjednotili Tencendor, *nic* neslyšel?“

Roland se téměř trásl netrpělivostí. „Zprávy? Tady? Jsme tak izolovaní, až máme pocit, že žijeme ve vlastním světě. Kolik měsíců už uplynulo od chvíle, kdy odsud Axis odvedl svoji armádu? Jak chlapec vyrostl! A tyhle děti? *Tvoje*?“

Azhure se na něj zazubila. „Rolande, kde jsou tvé způsoby? Během hodiny jsme urazili nespočetné míle a ty chceš, abychom se s tebou bavili tady na nádvoří?“

Roland mávl k pevnosti. „Jídlo, oheň a pak si promluvíme. Pověz mi, jak se má můj přítel Jorge? Pořád bojuje, jako by neměl přijít zítřek?“

Azhure pohlédla na Rivku, smutně se usmála a vzala Rolanda za ruku. „Rolande, musíme ti toho tolik povědět.“

Mnohem později, když na pevnost a na jezero padlo šero, stála Azhure sama na střeše Sigholtu. Na sobě měla jen dlouhou bílou košili a černé vlasy jí vlály v teplém větříku od jezera. Opřela se rukama o kámen, zavřela oči a nasávala do sebe teplo, život a vůně okolo.

Když je znovu otevřela a otočila se, napůl očekávala, že za sebou uvidí stát Axise, že se na ni bude usmívat, natahovat k ní ruku a kynout láskyplně a vášnivě prsty.

Ale Axis tam nebyl, jen noc a první hvězdy na nebi a Azhure zamrkala, aby potlačila slzy. Axis byl daleko na západě, možná se právě brodil sněhem, možná ležel zapomenutý v ledu a potřeboval ji víc než kdy dřív. Tady to cítila, cítila jeho nouzi a touhu a slyšela, jak ji volá, volá, volá. Měla co dělat, aby se jen tak v noční košili nerozběhla dolů ze schodů a dál směrem na západ.

„Axisi,“ zašeptala a otočila se zpět ke krajině pod sebou.

Během měsíců, které uběhly od chvíle, kdy odešla, se město na březích Jezera života pod ochranou modré mlhy a kopců dál rozrostlo. Kopce porůstaly kapradiny, divoké kvítí a stromy, které se kývaly ve větru, a hustý porost rozdělovaly otevřené mýtiny a posekané cestičky. Vítr k ní nesl vůni trávy a květin a ještě před západem slunce Azhure zachytila zpěv ptáků a křik dětí, které si hrály na svazích nejbližší Břehova.

Jezero se třpytilo jako rubín, jak se v něm odrážela poslední vzpomínka na slunce. Azhure si všimla, že barva jeho vod v posledních měsících ztmavla. Bylo krásné, tajemné a vznešené a stále tepalo životem. Během dne vypadala voda jezera obklopená modrou mlhou jako šaty z rudého hedvábí a modrého tylu, které nějaká obryně rozložila na slunce, aby je vykartáčovala, ale pak ji upoutalo něco důležitějšího a ona na ně zapomněla.

Břehov, město na břehu jezera, se možná nerozšířilo, ale rozhodně dospělo. Všechny domy teď byly postaveny z kamene, střechy měly ze šedých došků a okenice a dveře natřené zelenou, tmavě růžovou nebo krémovou barvou. Nade dveřmi se kývaly vesele pomalované vývěsní štíty a většina oken měla lesklé, do olova zapuštěné skleněné tabulky. Měšťané teď procházeli ulicemi, zapalovali lampy a povídali si.

Roland jí řekl, že nikdo neodešel. Kdo by si to taky přál? Jezero a kopce jim poskytovaly všechno jídlo, které si jen mohli přát, a dny tu byly dlouhé a příjemné navzdory bouřím, které, jak věděli, zuřily za mlhou.

Zprávy o Jorgově smrti Rolanda zdrtily. Byli přáteli po mnoho desetiletí, bojovali, oženili se a mysleli si, že zemřou bok po boku v nějaké zoufalé bitvě. Jorge v takové bitvě skutečně zahynul, ale Roland byl daleko a pomalu umíral v mystické říši jménem Sigholt.

Azhure ihned poznala, že Rolandova smrt už je blízko. Dříve možná jen vykukovala ze stínů, teď ale hleděla Rolandovi zpřímá do tváře. Roland ji ujistil, že necítí žádnou bolest, ale u jídla se mu roztřáslly ruce a po doušku či dvou odložil stranou sklenici vína. Ještě tak měsíc, možná i déle, ale své milované Aldeni už Roland rozhodně znovu nespátí.

A za to byla Azhure vděčná, protože Aldeni nyní sténalo pod krutým jhem Gorgaela a takový pohled by starce jen zneklidnil a zneprzyjemnil mu umírání. Roland byl něžný muž, a to navzdory vojenské výchově a válečnické minulosti, a zasloužil si sladké pohasínání, které nyní zažíval v Sigholtu. Až bude umírat, nebude cítit žádný vztek.

Umíral Axis taky sladce? Nebo celé noci zuřil ve tmě?

Azhure se otřásla a jen s vypětím všech sil se bránila slzám. Zítra odjede, ale jen se psy, s koněm a s Vlkem, přesně jak ji Belial požádal, a vydá se tryskem na západ. Nepochybovala o tom, že Axise najde, protože měsíc nyní tloustl a bude jí svítit na cestu.

Hluboko pod sebou cítila tah a tlak vln u paty Sigholtu.

Azhure.

Otočila se, ale nebyla překvapená ani vyděšená.

Přistoupil k ní Adamon, objal ji paží okolo ramen a druhou rukou ji pohladil po tváři a po vlasech. Uvědomila si, že se jeho tmavé vlasy podobají Caelumovým. Kroutily se mu kolem ramen a slabý svit hvězd a měsíce ozařoval linie svalů na jeho těle.

Neplač pro něj.

Znovu se zachvěla a Adamon jí stiskl pevněji ramena.

Čeká na tebe, ale zároveň se bojí s tebou setkat. Sedí na koni, desetidenní mrtvola, a přemýšlí, jestli v něm najdeš ještě něco, co bys mohla milovat. Bojí se.

Já bych se taky bála.
Ano. To my všichni. Nikdo z nás nezažil to, co on.
Azhure se opřela o jeho tělo a hledala útěchu. Co musím udělat?
Bojí se moci Hvězdného tance, Azhure.
Strašlivě ho popálila.
Zneužil ji. Určitě měl důvod, o tom nepochybuji, ale přesto ji zneužil. Není divu, že mu ublížila.
Objala ho pažemi. Měl teplou kůži a ona cítila, jak se pod jejím dotykem chvěje. Pomoz mi.
Proto jsem tady. Azhure, slyšíš Hvězdný tanec?
Jistě.
Pak dovol, abych ti prozradil tajemství, svaté tajemství o Axisovi a Hvězdném tanci. Vzal její tvář do rukou a pošeptal jí ho do ucha.
Azhure se šokovaným výrazem ucouvla.
Představ si, Azhure, co jsi v noci držívala v náručí. Cítil, jak se zachvěla. Sdílela jsi podobný vztah, jaký existuje mezi měsícem a Hvězdným tancem. Rozumíš?
Rozechvěle se usmála. Myslím, že ano.
Pochopíš, Azhure. A právě váš vztah ti umožni mu pomoci.
Nerozumím.
Později, krásko, později. Máš před sebou ještě dlouhou cestu a musíš dospět, než se dostaneš k Axisovi. Uběhne mnoho nocí, během nichž za tebou já nebo někdo jiný přijdeme. Ale většinou já.
Pustil její tvář a přitáhl si ji blíž. Azhure, řekl už ti někdy někdo, že tvé oči mají stejně šedomodrou barvu jako vlny, které se tříští o útesy Ostrova mlhy a paměti? A že tvé vlasy jsou stejně inkoustově černé jako vesmír, který objímá hvězdy? A že tvá pleť je...
Ucouvla a usmála se. „A řekl někdy někdo tobě, Adamone, že tvůj jazyk je příliš sladký a tvé ruce příliš hedvábné?“
Zasmál se, políbil ji a zmizel.

* * *

Když se Azhure vrátila do svých komnat, našla na posteli rozložené šaty, jaké nikdy dříve nespatriła. Dotkla se látky a žasla nad jejich krásou.

Přitiskla si je ke tváři a zdálo se jí, že zachytila slabou vůni Xanon.

Dlouho se tou vůní opájela, potom prudce zvedla hlavu, rozhlédla se po komnatě a vzpomínala.

Přesně před rokem zde rodila Caeluma. Připadalo jí to už tak dávno – deset roků, ne jeden. Tehdy byla jen Azhure. Jitřenka žila a Axis odmítal přiznat, že ji miluje. Faraday byla její nemesis, ne přítelkyně.

Přesně před rokem. O Yuletide.

38

Yuletide

Faraday vysazovala Minstrelové moře od Arcenu do Kapradinových pahorků a odtud ke Kapradinovému jezeru. Nyní dokonce i Prasečí strouha, kde kdysi Jack s Yr uspali kouzlem Timozela, ležela hluboko ve stínu a v tiché písni.

Poslední tři dny si Faraday s hospodyní prohlížely ztracená ikarijská města v Kapradinových pahorcích a Ikarii jim sloužili jako průvodci.

Posledních tisíc let znali Achařani Kapradinové pahorky jen jako středně vysoké pohoří, které bylo povětšinou tak neúrodné, že jeho svahy zarůstaly jen hnědou kapradinou. Ale v dobách starého Tencendoru a také nyní nazývali Ikarii pahorky Minaretovými vrchy, a i když odkrývání měst teprve začalo, Faraday chápala proč. Každý den bylo sejmuto ochranné kouzlo z dalšího minaretu a další z věží vyrazila k nebi.

Stejně jako na Rozeklané hoře se i v Minaretových vrších nacházela většina ikarijských staveb uvnitř samotných hor. Faraday užasla, když zjistila, že celé pohoří je protkané širokými chodbami a komnatami. Ale staří Ikarii budovali i na povrchu. Průsmyky i po svazích se táhla dlouhá podloubí, terasy poskytovaly výhled na Skarabost i Arcness, plošiny a balkóny dovolovaly Ikarii vzlétnout a nechat se unášet vzdušnými proudy, ale také přistát. A pak tu byly samotné minarety, velké kupole a věže z bledě růžového, zlatého a modrého průsvitného kamene se po stovkách tyčily k nebi.

A kolem všech těchto teras, balkónů a kupolí se bude něžně kolébat Minstrelové moře. Ikarii Faraday ukázali, kde má vysazovat.

„Kdysi,“ vysvětlili jí, „se Minaretové vrchy nacházely v srdci velkých lesů, které zarůstaly Tencendor, a zdejší věže nad stromy vítaly slunce. A teď tomu tak bude zase. Tady žili Avar a Ikarii bok po boku, tudy kráčeli a zpívali Matka i Hvězdní bohové. A teď tomu tak bude zase.“

Když s hospodyní vyšplhaly na vrchol hor, které objímaly Kapradinové jezero, otočila se a ohlédla.

„Matko, jak bych si přála spatřit tohle všechno jednou v celé kráse,“ řekla tiše a hospodyně na ni vyplašeně pohlédla.

„Ale uvidíš, má paní,“ řekla. „Samozřejmě že uvidíš!“

Faraday se na ni smutně usmála, vzala ji za ruku a obrátila ji ke Kapradinovému jezeru.

„Podívej,“ řekla, „Matka.“

Pod nimi svítilo v odpoledním světle něžně jezero, a přestože nebylo tak nádherné, jako když z něj zářila moc, bylo krásné. Faraday sázela stromky vzhůru do kopce směrem k vrcholu a nyní je vysází až dolů ke břehu a spojí tak starý háj u jezera s Minstrelovým mořem.

Hospodyně ucítila, jak Faraday ztuhla, a ustaraně na ni pohlédla. „Má paní, co se děje?“

„Nic!“ Faraday se zasmála. „Podívej!“

Hospodyně zamžourala. Z lesíku vystoupilo několik tmavých postav a ukazovalo do míst, kde s Faraday stály.

„Avar!“ zvolala Faraday a vzrušeně sevřela hospodyninu paži.

Faraday přemýšlela, jestli se nyní, když byla moc Seneschalu zlomena, vydali někteří Avar na jih, nebo jestli se rozhodli počkat, dokud nevysadí Minstrelové moře až k jejich domovu. Ale teď tady byli, bylo ji pět nebo šest, mávali na ni a Faraday byla celá rozrušená. Nevadilo by jí, kdyby strávila Yuletide u Kapradinového jezera jen s hospodyní, ale přítomnost Avar z toho udělá zvláštní událost.

Z Avar se Faraday zatím setkala jen s Raumem a se Shrou, a i to jen krátce. A nyní se Přítel stromů seznámí s dalšími lidmi stromů.

* * *

Ale Faraday nespíchala. Měla před sebou ještě celé odpoledne a nedovolila, aby její vlastní nadšení zastínilo vzrušení sazenic, které se konečně dočkají toho, že budou vyňaty z kolébek a vsazeny do země. Jejich radost byla ještě větší díky tomu, kde najdou domov – na březích Kapradinového jezera, na místě, odkud pocházela semena pro původní lesy Tencendoru.

A tak Přítel stromů vyzvedávala stromky z květináčů, zpívala jim a laskavě s nimi hovořila a hospodyně kráčela za ní a broukala si ukolébavku. A ještě za nimi, velmi opatrně, aby kopyty nebo koly vozu nepoškodili sazenice, klusali bílí oslíci.

* * *

Bylo už pozdě odpoledne, když Faraday konečně skončila s výsadbou a vstoupila na travnatou louku mezi stromy. Šest žen a dítě z Avar trpělivě čekaly, zatímco pracovala, a teď před ní stály a některé si nervózně uhlazovaly dlouhé hávy nebo tuniky.

Dítě však žádné podobné zábrany nemělo. Vyhnulo se ženě v čele a rozběhlo se přes mýtinu.

„Faraday!“ vykřiklo děvče a Faraday ho poznala, postoupila vpřed a popadla dítě do náruče.

„Shro!“

Holčička během dvou let, kdy ji Faraday neviděla, vyrostla. Byla teď mnohem větší a ztratila většinu dětské kyprosti. Ale stále se přátelsky zubila a oči měla stejně vlhké a temné, jak si Faraday pamatovala. Shra objala Faraday pažemi kolem krku a bublala smíchy, zatímco se s ní Faraday nadšeně točila. Pouto, které se mezi nimi vytvořilo, když je Raum představil Matce, během odloučení nevybledlo.

„Shro,“ zopakovala Faraday tišeji, naposledy dítě pevně objala a postavila ho na zem. Ženy se k nim vydaly a byly vzdálené sotva tři nebo čtyři kroky, když si Faraday všimla jejich nervozity.

Vedla je malá, křehká druidka, vyzařovala z ní ale stejná moc, jaká kdysi obklopovala i Rauma. Navzdory úzkosti v očích měla na tváři klidný výraz a rty odhodlaně stisknuté.

„Příteli stromů,“ řekla, uklonila se a dlaně si přitiskla na čelo. „Vzdávám ti čest. Kéž vždy najdeš stín pro odpočinek a stezky Posvátného háje ti zůstanou navždy otevřeny.“

Napřímila se. „Jmenuji se Barsarbe a jsem avarská druidka.“

Faraday se uklonila a pozdravila Barsarbe stejným způsobem, pak postoupila vpřed a políbila ženu na obě tváře. „Zdravím tě, Barsarbe. Jmenuji se Faraday. Jsem ráda, že se s tebou a s tvými lidmi konečně setkávám.“

Faradayin polibek Barsarbe očividně překvapil, ukázala ale na ženy za sebou. „Moje společnice, Příteli stromů. Druidky Merse a Alnar, Elien a Cria z klanu Plochého kamene a Relm z klanu Borovicové stezky.“

Faraday každou z nich formálně pozdravila a políbila, potom se otočila a pokynula hospodyni, ať přistoupí blíž.

„Má přítelkyně a společnice hospodyně Renkinová. Přišla za mnou ze severního Arcnessu.“

Barsarbe se zamračila a promluvila dřív, než hospodyně dostala šanci Avar pozdravit. „Příteli stromů, myslím, že obyvatelé plání pro tebe nejsou vhodnou společností.“

Faradayin výraz ztvrdl. „Já *také* pocházím z plání a Matka mě přijala do služby. A já přijala do služby hospodyně. Častokrát ke mně promluvila hlasem Matky a každý den zpívá sazenicím a dodává jim sílu růst. Přežila jsem a stojím tu dnes před vámi z velké části i díky tomu, že mi hospodyně Renkinová dělala společnost.“

Barsarbe se při Faradayině pokárání začervenala. „Odpusť,“ řekla a sklopila oči. „Stydím se za to, že... no...“

„Faraday Příteli stromů.“ Vpřed postoupila starší druidka Alnar. „Barsarbe se snaží říct, že se Avar stydí za to, že ani Příteli stromů, ani Muži z hvězd nekoluje v žilách krev Avar, ale jeden z nás dal život Gorgaelovi. Je to pro nás těžké. A náš stud nás občas přiměje říct věci, kterých později litujeme.“

Faradayina tvář se uvolnila. „Barsarbe, Alnar... přátelé. Proroctví nás všechny využívá po svém. Existovaly doby, kdy jsem nechtěla být Přítelem stromů, kdy jsem se při pohledu na stromy trásla a prosila Artora o ochranu. Ale přijala jsem svůj úděl, budu ho přijímat i nadále a našla jsem mír. Barsarbe, lidé Pluhu, Křídla a Rohu musí bojovat bok

po boku, a až Tencendor konečně zvítězí, budeme po jeho stezkách kráčet spolu. Matka si sama volí své služebníky.“

Pokáraná Barsarbe se zhluboka nadechla a vzhlédla. „Příteli stromů,“ řekla tiše, „nezačaly jsme nejlépe.“ Pozdravila hospodyní se stejnou úctou a stejnými slovy jako Faraday a políbila ji na tváře, jako Faraday políbila ji. Hospodyně se začervenala a zašoupala nohama, ale podařilo se jí přivítání oplatit a zářivě se na ostatní Avar zazubila.

Shra se usmála a vzala ženu za ruku.

„Posaďme se do stínu stromů,“ řekla Alnar, aby vymazala zbytky trapné situace, „a pojezme spolu. Zbývá ještě mnoho hodin, než nastane úplná tma a my budeme moci sloužit Yuletide, a potřebujeme si promluvit o spoustě věcí.“

Faraday s hospodyní odsedlaly oslíky a posadily se k Avar. Z avarských jídel okusila Faraday zatím pouze chléb malfari, a proto nyní s hospodyní nadšeně ochutnávaly neobvyklé pokrmy. Avar naopak žasly nad sedlovými brašnami, které jim hospodyně podala a z nichž vytahovaly jídla, o kterých se jim ani nezdálo.

„Magie,“ řekla Cria a Faraday se na ni usmála.

„Oslíci a brašny jsou darem Ogdena a Veremunda,“ vysvětlila. „Dvou Strážců.“

Barsarbe kývla a ochutnala horké hrozinkové noky, které právě rozbalila. „Ano, setkali jsme se s nimi a s Mužem z hvězd o Yuletide před dvěma lety.“ Zazubila se. „Byli velmi přátelští.“

Faradayin úsměv povadl, když se Barsarbe zmínila o Axisovi. Nechtěla se o něm ještě bavit. „Jak jste cestovaly na jih? Narazily jste na nějaké nebezpečí?“

Avar za sebe nechaly mluvit Barsarbe a Faraday si uvědomila, že druidka musí být vskutku mocná, když dosáhla tak vysokého postavení v relativně mladém věku.

„Šly jsme pěšky, Faraday Příteli stromů,“ vysvětlila Barsarbe, „přes Travnaté pláně, jako to dělali od dávných věků druidové, když odváděli děti k Matce. Ale tentokrát jsme se nemusely skrývat a kráčely jsme otevřeně a hrdě.“

Přestože byla moc Seneschalu zlomena, Faraday si uvědomovala, jakou odvalu ženy projevily, když se vydaly do neznáma. „Potkaly vás cestou nějaké těžkosti?“

Barsarbe pohlédla na své společnice, potom na Faraday. „Jen málo, Faraday Příteli stromů. Většina vesničanů, na které jsme cestou narazily, byla zvědavá a nabídla nám přístřeší.“ Ušklíbla se při té vzpomínce. „Ale trvalo nám skoro týden, než jsme se odvážily pozvání přijmout. Většina cesty uběhla klidně, ale v jednu chvíli...“

Alnar poplácala Barsarbe po ruce a pokračovala. „Ve Smyrtonu jsme narazily na potíže, Příteli stromů.“

Faraday vzhlédla a zbystrila. Smyrtoňané ponechali Azhuřino utrpení bez zájmu a odvrátili zrak. „Jaké potíže?“

Starší druidka pokračovala. „Házeli po nás kamení a hanlivě na nás křičeli, Příteli stromů. Žádný z kamenů nás nezasáhl, ale jejich nenávisť nás zneklidnila... stále nás zneklidňuje.“

„Smyrton je zvláštní vesnice,“ řekla Faraday tiše.

„Ale při výsadbě jí budeš muset projít, Faraday,“ řekla hospodyně Renkinová. „Smyrton musí připadnout stromům, jiné cesty není.“

Faraday i Avar na ni překvapeně pohlédly. Hospodynin hlas opět ztratil venkovský přízvuk. Opět z něj zaznívala Matčina autorita.

„Dávej si pozor na stíny,“ pokračovala hospodyně, „protože se v nich ukrývá Artor.“ Objala Shru paží, jako by se Artor chystal vyskočit ze stínů právě teď a odnést ji.

Faraday se zachvěla, ale spíše nad mocí v hospodynině hlase než nad jejími slovy. Ostatní na tom byli podobně.

Barsarbe na hospodyně hleděla, potom polkla a otočila se k Faraday. „Přišly jsme ti pomoci, Faraday,“ řekla. „Nemohly jsme zůstat v Avarinheimu a jen čekat a nic nevědět. Přišly jsme pomoci.“

Faraday se natáhla a vzala druidku za ruku. „Děkuji,“ řekla. „Děkuji.“

„Faraday, víš, co se stalo s Raumem?“ zeptala se Merse. „Když opustil Avarinheim, byl... no...“

„Procházel proměnou,“ řekla Faraday. „Ano, já vím.“ Zářivě se usmála. „Proměnil se. Byla jsem u toho. Poznal klid a mír a jeho nohy našly stezky Posvátného háje, Merse. Raduj se.“

* * *

Neuspořádaly žádný obřad, protože ceremonie slunce se o Yuletide konala v háji Stromu země a poprvé po tisíci letech se bude konat také v Hvězdném chrámu. Ale avarské ženy zažehnou vlastní kruh ohně a pět z nich spolu se Shrou a s hospodyní nyní procházelo po břehu jezera a kladlo na hromádky suché kapradí. Barsarbe s Faraday seděly mezi stromy a pozorovaly je.

„Před válkami Sekery slavili Ikarii Yuletide vždy v Hvězdném chrámu,“ vysvětlila Barsarbe, když začaly vycházet hvězdy, „když ale zůstali uvěznění v horách, slétávali dolů a slavili s námi.“ Odmlčela se. „I tento rok se obřadu v háji Stromu země zúčastní mnoho zaklínačů, Hvězdný poutník nám ale bude chybět.“

Faraday kývla. „Hvězdný poutník je teď v chrámu,“ řekla, pažemi si objímala kolena a hleděla na jezero. „Azhure říkala, že chrám před nějakým časem znovu zažehl a ten teď vysílá do nebes oslnivé světlo. Určitě povede ceremonii tam.“

Barsarbe mrkla. „Azhure? Ty ji znáš?“ Myslela si – *doufala* – že už o té ženské nikdy neuslyší. Noc zchladla.

„Ano, Barsarbe. Spřátelily jsme se. Proč se ptáš?“

„Žila mnoho měsíců s námi,“ řekla Barsarbe.

„Nemáš ji ráda,“ poznamenala Faraday.

Barsarbe odpověděla pomalu a opatrně, když teď věděla, že Azhure je Faradayinou přítelkyní. „Byla po Rivce první obyvatelkou plání, se kterou se většina z nás setkala. Zneklidňovala nás... Znervózňovalo nás násilí, které ji všude provázelo.“

Faraday obrátila k Barsarbe pevný pohled. „Je stejnou obětí násilí jako tvůj lid, Barsarbe.“

Barsarbe se otřásla, protože si nedokázala představit Azhure jako oběť – navzdory jizvám, které hyzdily její záda. „Omlouvám se, Faraday Příteli stromů, ale z nějakého důvodu jsem si ji nikdy nedokázala oblíbit.“ Odmlčela se. „Co se s ní stalo?“

Faraday na druidku dál hleděla klidnými zelenými očima. „Nebude se ti to líbit, Barsarbe, ale provdala se za Axise a porodila mu tři děti.“

Barsarbe sebou divoce trhla a vytřeštila oči vzteky. „To mělo být tvé právo!“ zasyčela. „Proč ti to udělala... *udělal*?“ Oči jí zalétly dolů. „Jak ti mohl provést něco takového? Tak tě zradit! Musí to být její vina! *Její!*“

„Barsarbe,“ přerušila ji Faraday, „za to, co se stalo, se jen těžko dává někomu vina. Nikoho neviním, nikomu nic nezazlívám. Lituji, to ano, a jsem smutná, ale nikoho neviním. A Azhure nenese žádnou vinu, Barsarbe.“

Ale Barsarbe to odmítala přijmout. „Proroctví jasně říká, že...“

„Proroctví bylo špatně vyloženo,“ obořila se na ni Faraday. „Ano, ulehla jsem s mužem, který mi zabil manžela, ale neprovdala jsem se za něj. A Azhure... Azhure je trpící dívenka, která odhalí dávné vědění. Je Ikarii a zaklínačka, a možná mnohem víc. Vládne stejnou mocí jako já nebo Axis a Svatí i Matka ji přijali nejen kvůli její moci, ale také kvůli tomu, kdo je. Pokus se udělat totéž.“

Barsarbe se odvrátila a ve tváři jí zacukal sval.

„Je moje přítelkyně, Barsarbe,“ řekla Faraday.

Barsarbe náhle pochopila, proč Azhure tolik nenávidí. Nebylo to jen násilím, které ji pronásledovalo jako stín – i když i z toho se jí dělalo zle – ale také intuitivním vědomím, že Přítel stromů má Azhure ráda. Barsarbe to odmítala, odmítala pouto, které se mezi ženami vytvořilo. Přítel stromů patřila Avar a nikomu jinému!

„Nepatřím nikomu!“ zasyčela Faraday. „A přátele si vybírám sama. Axis potřebuje Azhure, já ji potřebuji a ať ti Matka pomůže, Barsarbe, pokud jednoho dne zjistíš, že ji také potřebuješ.“

„Nemůžu uvěřit tomu, že tě kvůli ní zradil,“ řekla Barsarbe. „Možná by měli Avar znovu zvážit slib, který mu dali.“

Faraday jen těžko ovládala zuřivost. Nemohla uvěřit tomu, že Barsarbe může tak nenávidět a nic nechápat. Není divu, že Gorgael tolik nenávidí, Avar leží nenávist v krvi.

Nakonec se jí podařilo spolknout hořká slova. „Pokud se Avar rozhodnou Axisovi nepomoci,“ řekla mdle, „pak se musí smířit s tím, že se jejich pánem stane Gorgael. Axisovo vítězství leží v rukou tvého lidu, Barsarbe, protože to moc Avar stvoří Duhové žezlo. Stromy ho podpoří, tím jsem si jistá. Volba je vaše, ale musíte být připraveni přijmout důsledky!“

* * *

Uběhlo už tisíc let od chvíle, kdy se obřady Yuletide dotkly takové moci. V háji Stromu země a na Chrámové hoře zažehli ikarijští zaklínači posvátné ohňové kruhy, kterými provázeli Píseň, a ty živily probouzející se moc země, stromy, které Faraday zasadila, Strom země a také návrat Hvězdných bohů.

Hvězdný poutník se spirálovitě vznášel v kobaltovém sloupu světla Hvězdného chrámu, kolem pluly hvězdy a chrám obklopoval kruh ohně. Roztáhl paže i křídla a vzal do sebe tolik moci, kolik se jen odvažoval, potom zaklonil hlavu a zavřel oči, protože nedokázal krásu chrámu snést. Přihlížejícím vně chrámu připomínal velký stříbrný kříž vznášející se v temně fialovém chrámu. Hvězdy kolem něj kroužily, ale nikdy se ho nedotkly.

„Bylo mi požehnáno,“ zašeptala Představená a po vrásčitých tvářích se jí kutálely slzy, „protože jsem se toho dožila.“

„Nastal čas velkého požehnání,“ ozval se za ní tichý hlas.

„To ano,“ řekla Představená, aniž by pohlédla na toho, kdo promluvil.

Xanon se ve stínech kápě usmála. „A já se cítím požehnaná, protože jste mi sloužily. Děkuji.“

Představená se zvědavě otočila, ale žena zatím splynula s davem, který chrám obklopil.

Představená se lehce zamračila. Žena sice zmizela, ale ve vzduchu se dál vznášela zvláštní vůně a její slova ulpěla kněžce v mysli. *Děkuji.*

Když se Představená otočila zpět k chrámu, spatřila, že se stříbrná postava nevznáší ve světelném sloupu sama.

* * *

V háji Stromu země oslavili Avar a Ikarii Yuletide krvavou obětí, jako to dělávali už po tisíce let. Když kruh ohně ožil, rozezněla se Píseň Stromu země ještě hlasitěji, protože cítil na jihu Minstrelové moře a nemohl se dočkat, až jejich Písně splynou. Ale stromy byly ještě stále příliš vzdáleny, a dokonce ani hlas Stromu země nedoletí tak daleko.

* * *

Okolo Kapradinového jezera zapálily Avar spolu s hospodyní kapradinové hranice. Když vzplály a jezero obklopil ohnivý kruh, vody ožily smaragdovým ohněm a ženy se rozplakaly nad jeho krásou.

Faraday se snažila zapomenout na roztržku s Barsarbe, ale představa, že by Avar stále mohli Axise odmítnout, ji děsila. K nočnímu nebi vyšlehl sloup smaragdového světla, což se nestalo ani tu noc, kdy Matku přivolal Raum, a Faraday napadlo, že vypadá jako signální oheň.

* * *

Gorgael se zmítal a kroutil a křičel vzteky, jak lidé po celém Tencendoru zažehávali ohnivé kruhy. S každým plamenem ztrácel kontrolu nad ledem.

„Cítím oheň!“ vřeštěl a v agonii poskakoval po komnatě. „Pálí!“

Ale nebyl tu nikdo, kdo by se s ním o jeho bolest podělil, jen sedm tisíc gryfů. Pobíhali po podlahách a po stěnách, skákali ze střech, pronikali do všech zákoutí Ledové pevnosti a plazili se po ní, až pevnost připomínala velký dort prolezlý mravenci.

A brzy vrhnou mladé.

* * *

Jako před čtyřmi tisíci lety a jako o každém Yuletide od svého návratu do Tencendoru stál Vlčí hvězda u okraje Hvězdné brány.

Jednou nohou se opřel o její nízký okraj, naklonil se vpřed, upřeně poslouchal a díval se.

Necítil nic než vábení Hvězdného tance.

Zpátky! Zpátky! Zpátky!

Vlčí hvězda odolal. Už nepovažoval Hvězdný tanec za neodolatelně krásný a svůdný. Nahlížel za něj a nakláněl se blíž a blíž a blíž.

„Nic!“ vydechl úlevou, když konečně ustoupil. „Nic tu není!“

* * *

Azhure vyklouzla z plátěné košile a oblékla si šaty, které jí připravila Xanon. Dlouho stála před zrcadlem, vážnými očima si prohlížela svůj odraz a rukama něžně hladila látku, která lnula k jejím křivkám.

Látka neměla jméno, protože nikdy dřív neexistovala. Ve světle lampy zářila havraní modří, tak temnou modří, až téměř hraničila s černou. Azhure se pohnula, zadržela užasle dech a znovu se pohnula. S každým pohybem, s každým nadechnutím se po látce honily stíny. Tu byly v ohbí ramene, tu na prsou, pak zase na křivce zad nebo utíkaly dolů po stehnech. Temné tvary představující stíny narůstajícího a ubývajícího měsíce jí klouzaly po těle, jako stíny neustále se měnícího měsíce kloužou po zemi.

„Magie,“ zašeptala a zatočila se. „Jsem magie.“

Zachytil ji tah vln a oči, kterými zalétla k oknu, jí potemněly.

* * *

V srdci chrámu otevřel Hvězdný poutník oči a zjistil, že hledí do tváře Narcisovi, bohu slunce. Vznášel se jen krok od něj, a když natáhl ruku, udělal totéž i Hvězdný poutník a jejich prsty se přímo ve středu sloupu dotkly.

Odvedl jsi dobrou práci, Hvězdný poutníku, a já ti děkuji.

„Narcisi?“ zašeptal Hvězdný poutník.

Kruhy hoří po celém Tencendoru, Hvězdný poutníku, a Ničitelovo sevření povoluje.

V místech, kde se Hvězdný poutník boha dotýkal, ho pálily prsty, ale nebyl to nepříjemný pocit.

Byl jsem vzkříšen a zítra se vznesu nad svět, Hvězdný poutníku.

„Udělal jsem, co jsem mohl.“ A někdy ani to nestačilo, pomyslel si, ale víc jsem nemohl dát.

Nic víc jsme nemohli žádat. Za ohnivé kruhy, za chrám, za Axisovo otcovství, za lásku k Azhure a za péči o ni, za to vše ti já... my... děkujeme, Hvězdný poutníku.

Chvíli se s napřaženými pažemi vznášeli mezi hvězdami, dotýkali se prsty a hleděli si do očí.

Bude ti požehnáno, Hvězdný poutníku.

Zmizel a Hvězdný poutník zůstal sám mezi hvězdami.

* * *

Obřad skončil. Avar a Ikarii v háji Stromu země se uvolnili. Všichni zaklínači i někteří druidové cítili, že uspěla i ceremonie v Hvězdném chrámu, a většina z nich proto odešla do lesa.

Vraní chochol Úsvit, talon Ikarii, se uctivě uklonil Stromu země a vystoupil z kruhu kamenů, jehož ohně pomalu dohořovaly.

Z lesa vystoupil posel a Vraní chochol se zastavil. Tvář ptačího muže byla zvrásněná vyčerpáním a křídla měl svěšená, ale oči mu zářily odhodláním.

„Talone!“ Posel hbitě zasalutoval, i když Vraní chochol viděl, že padá únavou.

„Ano? Co se děje?“ Vraního chochola zamrazilo pokaždé, když podobně vyčerpaný posel dorazil.

„Talone, přináším vzkaz od Zaklínačky.“

„Ano?“

„Talone, Zaklínačka posílá naléhavou zprávu z Chrátové hory. Říká, že je nezbytně nutné, abys evakuoval všechny své lidi z Rozeklané hory. Ti, kdo nedokáží na jih odletět, se *nesmí* vydat dolů zledovatělými stezkami podél Nordry. Říká: ‚Budou muset sestoupit k podzemním řekám a vyprosit si, zaplatit nebo jinak přinutit převozníka, aby je na jih odvezl.‘“

„Cože? Zbláznila se snad? Evakuovat Rozeklanou horu? Kdo si myslí, že je, že se mi odvažuje rozkazovat?“

„Talone, Zaklínačka si zoufale přála, aby tě zpráva co nejrychleji dostihla. Obává se Gorgaelova úderu.“

„Pcha! Gorgael má vojska skraelingů daleko na západě. Nebude...“

„Talone!“ Poslův hlas zněl velmi naléhavě. „Bojí se gryfů. Jsou jich tisíce. Slyšel jsem, že rozdrtili vojsko Muže z hvězd na západě. Letka utrpěla nejvíce,“ dokončil tiše. „Poslouchej.“

Vraní chochol poslouchal a zbledl.

* * *

Na lůžku čekaly na Azhure boty a rukavice ze stejného materiálu. Oblékla si je. Cítila volání šeptajícího větru za mlhou a cítila tah vln tříštících se o Tencendor, ale spolkla netrpělivost.

Axisi!

Musela se napřed rozloučit. Vyšla ven do hlavní komnaty, sebrala Vlka a přes rameno si přehodila toulec se šípy s modrým opeřením.

Plášť si nevzala, protože ho nebude potřebovat.

Jak šla, zvedly se za židlemi, u stěn a u krbu tiché stíny a přidaly se k ní.

Nastal čas běžet. Lovit.

Prošla komnatou a vstoupila do ložnice, kde spaly děti. Imibe dřímala a dvojčata spala v kolébkách vedle jejího lůžka. Azhure je ignorovala a vydala se rovnou ke Caelumově postýlce. Byl vzhůru, přesně jak tušila.

Caelume. Víš, co je dnes za noc?

Yuletide. Noc, kdy jsem se narodil.

Azhure se usmála, něžně ho pohladila po tváři a litovala, že ho nemůže vzít s sebou. *Vzpomínáš si na tu noc, Caelume?*

Zaváhal. Ano... ano, vzpomínám. Způsobil jsem ti velkou bolest.

Ne. Působíš mi jen radost, synu. Odmlčela se. Musím jít, Caelume.

Já vím. Přivedeš domů tátu?

Pokud budu moci.

Caelum si všiml jejího váhání. *Vraťte se domů, mami.*

Azhure vyhrkly do očí slzy. *Jak nejdříve to půjde, Caelume. Jak nejdříve to půjde.*

Sklonila se, políbila ho a odešla.

* * *

Rivkah se s trhnutím probudila. Vycítila, že je někdo v komnatě. Ztuhla v očekávání útoku.

„Dobře si pamatuješ na mládí strávené na carlonském dvoře, Rivko.“

Rivkah se s úlevou uvolnila. „Azhure?“ Zamžourala do tmy. „Co tu děláš?“

Azhure vstoupila do tlumené záře žhavých uhlíků v krbu. Rivkah zalapala po dechu a napůl se posadila. „Azhure! Co to... co to máš na sobě?“

Azhure byla oblečená do oděvu, který jí padl tak dokonale, že se při pohybu sotva vrásnil. Rivkah popravdě neviděla jediný šev. Napřed si myslela, že šaty mají tmavě modrou barvu, ale jak se Azhure pohnula, Rivkah spatřila, jak se jí po těle honí tmavé stíny měsíců, čtvrtky, půlky i úplňky. „Nádherné!“ zašeptala.

„Dala mi je Xanon,“ odvětila Azhure věcně a Rivkah prudce vzhledla k její tváři. Spatřila v ní neznámou divokost.

Azhure se posadila na kraj lůžka a vzala Rivku za ruku. „Neboj, Rivko, jsem to pořád já, Azhure. Děvče, se kterým jsi se spřátelila ve Smyrtonu.“

Rivkah kývla. „Nikdy jsem našeho přátelství nelitovala, Azhure. Někdy mám pocit, že jsi mi víc dcerou než Pěnice.“

Azhure stiskla Rivce ruku. „Dnes v noci vyrazím za Axisem. A za...“ Zmlkla.

„Azhure? Co se děje?“

Azhure se otrásla. „Nic. Dáš za mě pozor na Caeluma? Až odjedu, bude neklidný a bude si dělat starosti o otce.“

„To my všichni,“ řekla Rivkah. „Bud' opatrná, ať už uděláš cokoli... Ať už půjdeš kamkoli.“

Azhure kývla, naklonila se blíž a políbila Rivku na ústa.

Vítr za mlhou vyl a vlny na březích se proplétaly s řasami.

Azhure! Azhure! Azhure!

* * *

Kruh ohně kolem jezera vyhořel, hvězdy zakryly mraky a Faraday cítila, že noc byla úspěšná.

„Letos prolomíme Gorgaelovy ledy,“ řekla. „Nastal poslední rok podřízení a invaze.“

„Faraday.“ Barsarbe přistoupila blíž. „Omlouvám se, že jsem mluvila tak zle o tvé přítelkyni Azhure.“

Lituješ jen toho, že je má přítelkyně, ne toho, jak jsi o ní mluvila, pomyslela si, ale přesto kývla. Hospodyně po jejím druhém boku Barsarbe opatrně sledovala a opět držela pevně za ruku Shru.

„Barsarbe.“ Faraday pohlédla druidce do očí a nedovolila jí odvrátit se. „Jsi nejvyšší druidkou svého lidu, a proto tě čeká těžký úkol. Nedovol, aby ti osobní pocity zabránily sloužit co nejlépe svému lidu. Nedovol, aby ti osobní nenávisť zabránila co nejlépe jim poradit.“ U Matky, lituji, že na tvém místě není Raum.

Barsarbe otevřela ústa, aby promluvila, ale Faraday pokračovala a hlas jí ztvrdl. „Mám zodpovědnost, Barsarbe, a to nejen k tvému lidu. Nepatřím jen vám. Druidko Barsarbe, dobře poslouvej. Vysadím stromy až k Avarinheimu, a ráda. Ale vše, co udělám potom, udělám jen z lásky k Axisovi a k Azhure, ne z povinnosti k tvému lidu.“

Barsarbe na Faraday zírala, protože nevěděla, co říct a jak to říct. Jak mohla své první setkání s Přítelem stromů tak zpackat? Ale na druhou stranu, kdo mohl tušit, že si Azhure najde cestu tak hluboko do srdce Přítele stromů? „Neodvedeš nás domů?“

„Uvidíme, jak dopadne Proroctví, Barsarbe. Pokud budu volná, udělám to s radostí. Ale ať už se stane cokoli, získáte svého vůdce.“

Faraday chtěla vysvětlit, co tím myslí, ale byla si jista, že Barsarbe i ostatní Avar poblíž ví, o čem mluví. Ucítla, jak ji za ruku vzala malá ručka a pohlédla dolů. Shra stála vedle ní a upírala mladé oči na Barsarbe.

„Přijala,“ řekla jasně. „Já Azhure přijala, druidko Barsarbe, jménem všech Avar. Svatí ji taky přijali, Faraday?“ Zvedla oči a Faraday se na ni usmála. „Faraday, neboj se, netruchli. Avar Axisovi pomohou. Dávám ti své slovo.“

Barsarbe zkroutila vztekle ústa.

Faraday se na dívku zadívala a napadlo ji, kdo vlastně Avar vede. Barsarbe, nebo Shra? Mocná a zkušená druidka, nebo pětileté dítě? Faraday doufala, že děvčátko.

Hospodyně se na Shru zadívala a hrdě, láskyplně se usmála. Když na ni děvče pohlédlo, kývla lehce na souhlas.

* * *

Po Azhuřině odchodu se Rivkah opřela o polštář a v očích se jí usadil zamyšlený pohled. Zvedla ruku, aby si odhodila vlasy z tváře, zavadila ale o něco lehkého a jemného na polštáři.

Rivkah se obezřetně rozhlédla, potom se uvolnila a zatvářila se zmateně.

Na polštáři u její hlavy ležel květ měsíčice.

39

Lovkyně

Azhure se zdržela jen na tak dlouho, aby osedlala Venatora, potom se mu vyhoupla na hřbet a pobídla koně ven z bran pevnosti a přes most. Alaunti jí běželi v patách jako tiché stíny.

Ze Sigholtu vyrazila Azhure mlhou na jihozápad k západním průsmykům Urqhartů. A odtamtud do Hsingardu.

Jeden z alauntů zavyl, ale Sicarius ho krátkým, ostrým štěknutím utišil.

Kouzelná, hebká modrá mlha obklopovala Sigholt v téměř míli širokém pásu. Vetřelec, kterého most nepoznal, se dlouhé hodiny zmateně toulal mlhou, až ji opustil přesně na tom samém místě, kde do ní vstoupil. Ale Azhure se neztratila, pádila mlhou ostrým cvałem, a když z ní vyjela, ocitla se v Urqhartských kopcích.

Za mlhou měl Gorgael mráz stále pevně pod kontrolou. Vichry fičely horami, hvízdaly průsmyky a nesly s sebou sníh a led. Jak jela, rval jí vítr za vlasy a útočil na tělo, ale Azhure jen pohodila hlavou a smála se a ani koni, ani psům chlad a vichr nevadily.

„Hsingard,“ zašeptala a pobídla Venatora do trysku.

Se Sicariem v čele se alaunti rozběhli.

Před devíti měsíci vedla Azhure do Hsingardu vojsko o síle několika set mužů, aby zjistila, co tam skraelingové provádí. Gorgaelova armáda kdysi tak hrdé město zcela zničila, a jak s Axisem

odhalili, proměnila hromady suti v hnízda. Obrovské podzemní komnaty sloužily přízrakům jako lůžkům.

Gorgael teď měl obrovské množství skraelingů – Azhure je cítila jako přílivovou vlnu daleko na severu – a dozajista se dál množili ve zbývajících pohodlných kamenných lůžkách pod Hsingardem.

Když Azhure pronikla do města naposledy, sotva s doprovodem unikli živí. Zasadili tehdy skraelingům těžkou ránu, ale největším úspěchem bylo, že se jí podařilo vyvést vojsko z města s relativně malými ztrátami. Nyní se Azhure chystala dokončit to, co před mnoha měsíci začala.

Jela celý den a ani ona, ani kůň a psi se neunavili. Za soumraku konečně opustila poslední průsmyk a asi půl míle před ní se na pláni rozkládal Hsingard.

Psi běželi před koněm, věřili a cenili zuby a jak je, tak stezku před nimi ozařoval široký pruh měsíčního světla tak jasného, jako by byl měsíc v úplňku. Ale měsíc teprve dorůstal a nic nemohlo vysvětlit květy měsíčice, které se tu a tam snášely vyjícím větrem něžně k zemi za Azhure.

Jakmile projela, měsíční svit pohasl, vítr opět zesílil a rval květy na kusy.

Ale Azhure, kůň i psi se soustředili jen na hromady sutě, které se před nimi tyčily dvacet kroků do výšky a táhly se skoro půl míle od severu k jihu. Hsingard.

Zaklonila se v sedle, sundala si z ramene Vlka a vložila do něj šíp.

„Lovte!“ vykřikla a alaunti začali výt.

Jejich bledá těla se proplétala stíny a suti a vklouzávala do temných puklin. Nakonec zmizela celá smečka z dohledu, ale Azhure slyšela i nadále ozvěnu jejího vytí, které se rozléhalo podzemními komnatami a mrtvými ulicemi města.

Alaunti vyhnali z úkrytů skraelingy i jejich mladé. Skraelingové se otáčeli, chňapali po psech a cvakali čelistmi, ale nemohli je zasáhnout. Zdálo se totiž, že je tvoří jen bledé stíny, zlaté oči a horké, ostré tesáky a zuby skraelingů je neustále mýjely. A tak utíkali.

Azhure slyšela vráskot skraelingů pod sebou. „Na povrch!“ křičela. „Na povrch!“ Hluboko pod ní ji alaunti slyšeli, ohrnuli pysky v krutých úsměvech a štváli skraelingy ven před sebou.

Proto se narodili. Aby lovili spolu s lovkyní.

Hřebec se pod ní roztančil a Azhure zvedla Vlka k tváři, zadívala se přes dlouhou násadu šípu... a skraelingové se po desítkách, po stovkách vyvalili na povrch, mávali pažemi, oči jim svítily hrůzou a tlamy otvírali v řevu...

A Azhure vypustila šíp, a sotva opustil luk, popadla další a střílela a střílela... a střílela...

A skraelingové umírali.

Byli přesvědčeni, že na ně čekají desetitisíce lučištníků a za patami mají desetitisíce psů, protože šípy z odporného stříbrného měsíčního svitu pršely tak hustě, že jim nedokázali uniknout. Každý šíp si neomylně našel cestu do úzké štěrbiny mezi kostěnými výstupky a zabodl se do stříbrného oka a brzy zvuk pukajících očních bulv přehlušil řev živých i vzrušený štěkot psů.

A z noci se k zemi snášely květy měsíčice, za každého zabitého skraelinga jeden, a křehoučké kvítky brzy pokrývaly zemi okolo a plavaly v potocích světle rudé krve.

Azhure se nezastavila, aby přemýšlela, odkud se šípy berou nebo odkud bere sílu a rychlost k tomu, aby pokryla zem tolika mrtvolami. Alaunti dál štváli skraelingy vpřed, ona střílela a rudý hřebec koulel očima a poskakoval a vlastním koňským způsobem přemýšlel, jak by asi květy chutnaly.

Najednou bylo po všem. Azhure zamrkala, spustila Vlka, ale tětivu nechala napnutou. Rozhlédla se. Seděla na koni uprostřed hlavního náměstí Hsingardu, které se koupalo v jasném měsíčním svitu, bylo plné těl skraelingů a zalité potoky krve... a k zemi se dál snášely měsíčice.

„U hvězd,“ zašeptala, „co jsem to udělala?“

Schoulila unaveně ramena, šíp vrátila do toulce, který byl, jak si matně všimla, stále plný šípů s modrým opeřením a hvízdla na alaunty.

Vyloupli se z prasklin a temných děr, šťastně se zubili a jazyky jim visely ze zakrvácených tlam. Azhure sklouzla dolů z Venatora a dotkla se hlavy každého ze psů, kteří se kolem ní shlukli, aby jim tiše poděkovala za službu, kterou jí prokázali. Potom poplácala koně a znovu se rozhlédla po nádvoří.

Koutkem oka zahlédla světlo, a když se otočila, uviděla, že v chráněné uličce sedí muž a pomalu otáčí nad ohněm rožeň.

Vzhlédl a Azhure i na dálku poznala lesk Adamonových očí.

Musíš si odpočinout, Azhure. A najíst se. Připoj se ke mně.

* * *

Psi i kůň leželi stočení kolem nich a spali.

Užila jsem si lov.

Adamon kývl a podal jí další kus pečené koroptve. Potřebovala doplnit energii. Azhure si maso vzala a hladově se do něj zakousla, i když si matně uvědomovala, že je to její devátá nebo desátá porce.

Proč jsem tak hladová?

Lov vyčerpává. Budeš si muset den a noc odpočinout, než budeš moci vyrazit dál na západ za Axisem.

Azhure si olízla prsty a zadívala se na rožeň. Nad ohněm se opékali další tři ptáci a ona přemýšlela, jestli víc nedostane.

Dostaneš vše, co budeš potřebovat, Azhure. Adamonovi zajiskřilo v očích. Dokonce i my se můžeme unavit, když vydáme příliš mnoho energie... nebo magie.

Můžu zničit Gorgaelovo vojsko stejně, jako jsem zničila tyhle skraelingy?

Adamonovy oči ztratily pobavený lesk. *Ne, Azhure. Ani se o to nepokoušej. Gorgaelova armáda je třistakrát větší než ta, kterou jsi zničila dnes v noci. Dokázala by ses v tuhle chvíli postavit takovému vojsku? Udělala bys to, co Axis?*

Azhure si vytáhla z vlasů měsíčici a obrátila ji v prstech. *Takže i bohové mají své hranice.*

Ano. Máme.

Zvedla oči. Moc jsem si ten lov užila. Přece to mohu nějak využít v Axisův prospěch, ne?

Budeš lovit jiné netvory, Azhure.

Gryfy?

Ano, gryfy. A další bytosti.

Azhure se zamyslela. *Gryfy bude těžší zabít. A koho dalšího budu lovit?*

Až přijde čas, dozvíš se to. Ted' jez a odpočívej.

* * *

Z Hsingardu jela Azhure několik dní na jihozápad podél jižního okraje Urqhartských kopců. Tak daleko na severu víchr a sníh stále fičely, ale Azhure se zdálo, že cítí drobný rozdíl. Vítr stále nepolevoval, ale měla pocit, jako by už nebyl v nárazech tak... rázný. Sázej, Faraday, pomyslela si, sázej.

A dávej pozor na stíny.

Azhure si stále dělala starosti o Faraday, ale Axis měl v tuto chvíli naléhavější potíže. Dokáže mu pomoci, až dorazí na místo? Bude mít dost sil? Kolik času už uběhlo od chvíle, kdy ho Hvězdný tanec ochromil? A kde je? Azhure netušila, jestli se její zpráva k Belialovi vůbec dostala, a tak si během jízdy zamyšleně hryzala ret. Kdyby velela ochromené armádě, kam by ji odvedla? *Kde jsou teď?*

„Hledejte,“ zašeptala psům před sebou a Sicarius otočil hlavu a tázavě na ni pohlédl. „Najdi Axise, Sicarie, a zaveď mě k němu.“

Pes sklonil hlavu a rozběhl se ještě rychleji.

A tak jela.

A často měla společnost.

* * *

Azhure, řekla Xanon jednoho dne, když bez problémů běžela vedle Venatora a vlasy se jí proplétaly s jeho hřívou, *povím ti o Hvězdném tanci. Musíš to vědět, pokud máš pomoci Axisovi.*

Ano. Mluv.

Pamatuješ si tajemství, které ti Adamon prozradil?

Azhure cítila, jak jí po páteři proběhl záchvěv vzrušení. Ano.

Dobře. Azhure, veškerý život existuje v Hvězdném tanci. Vše živé mu musí naslouchat.

Nerozumím.

Porozumíš. Teď budeme na pár minut mlčet a ty jed' a poslouvej... poslouvej Hvězdný tanec.

Slyším ho neustále.

Ano, to ano, ale napadlo mě, jestli mu skutečně nasloucháš. Nech se jím prosáknout... a poslouvej, jak kopyta koně buší do sněhu, jak psi lapají po dechu, jak ti tluč srdce.

Azhure zavřela oči, kolébala se do rytmu koňského cvalu a nechala se obklopit Hvězdným tancem. Pootevřela rty a Xanon se usmála.

Jakmile se Azhure uvolnila v hudbě Hvězdného tance, nechala k sobě proniknout další zvuky. Dunění Venatorových kopyt... dech psů při běhu... tlukot vlastního srdce...

...tříštění vln o břehy...

...východ a západ měsíce...

XANON!

Xanon zaklonila hlavu, rozesmála se a zvuk jejího smíchu podtrhl Azhuřino pochopení.

Xanon, zašeptala Azhuřina mysl, vše živě tančí do rytmu Hvězdného tance. Všichni odměřujeme takt.

Ano. Rytmus prostupuje celý náš život. Dobře. Rozumíš. Ted' jed' a naslouchej rytmu Hvězdného tance... tak totiž tluče život.

* * *

Tři dny cesty od Hsingardu projela Azhure Jervois. Bylo tiché a prázdné, bez lidí i Ikarii, a opuštěnými ulicemi se hnal sníh. Ale led a mráz, který Azhure viděla ve vzpomínce Zčeřeného chochola Vzleta, byly ty tam. V Jervois sice stále kralovala zima, ale v krytých zákoutích Azhure občas zahlédla ptáka nebo veverku, kteří se tam choulili a čekali na tání.

Možná cítili, že se daleko na jihu rozrůstá Minstrelové moře.

Tu noc se utábořila v malém domku na okraji města a Adamon se k ní připojil u ohně.

Adamone, Xanon mi ukázala, jak vše živé tančí do rytmu Hvězdného tance.

Ano.

Azhure se na chvíli zadumala, podepřela si bradu rukou a zahleděla se do ohně. *Adamone, slyším i Temnou hudbu. To kromě Vlčí hvězdy žádný jiný Ikarii nedokáže.*

Ano, Azhure. A cítíš její šílený rytmus?

Azhure se otřásla. *Ano, ano, cítím.*

Představ si, Azhure, že by zesílil natolik, aby přehlušil Hvězdný tanec. Představ si, co by se stalo.

Život by se roztrhal na kusy, kdyby se jím pokusil řídit.

Přesně tak.

Azhure se napřímila a odhrnula si vlasy z tváře. Adamone, hvězdy, slunce a měsíc musí být obklopeny jak Hvězdným tancem, tak Tancem smrti.

Oba tance se neustále uchází o přízeň nebeských těles, Azhure. Ale který z nich miluješ?

Azhure se usmála. Víš, že miluji Hvězdný tanec.

Ano.

Axise.

Ano. Pomoz mu.

* * *

Z Jervois vedli alaunti Azhure na západojihozápad. Nad hlavami i za zády jim poletovaly kvítky měsíčice a ozařovalo je měsíční světlo, a to bez ohledu na to, zda byl měsíc v úplňku či v novu.

Během jízdy doprovázeli Azhure Xanon a někdy i Pors a Silton a vysvětlovali jí zvyky bohů, prohlubovali její instinkt, uspokojovali její zvědavost a dovolovali jí růst.

Někdy psi vyčenichali tlupu skraelingů nebo hnízdo či dvě a v takových chvílích jim Azhure dala volnost a nechala je lovit.

A kdykoli zastavila, aby si odpočinula a najedla se, připojil se k ní vždy Adamon a podělil se s ní o pečenou koroptev a chléb.

Azhure nikdy nevěděla, odkud se oheň nebo jídlo vzaly. V jednu chvíli jela, a vzápětí seděla u ohně, psi jí leželi stočení do klubíčka u nohou a spali a Adamon jí hleděl do očí a usmíval se.

Pověz mi o vašem boji s Artorem, řekla jednoho dne.

Adamon si povzdychl a pohledná tvář se mu stáhla. Promnul si čelo a pohlédl na Azhure. *Opravdu to chceš vědět?*

Musím, ne?

Zasmál se a psi se ve spánku zavrtěli. *Učíš se rychle, Azhure. Tolik jsi vyrostla. Dobrá. Povím ti o Artorovi.*

Na několik minut se odmlčel, ale Azhure nenaléhala.

Hvězdní bohové jsou připoutaní k tomuto světu – k zemi, k vodě, ke vzduchu a k ohni, Azhure. Ke slunci a k měsíci.

Přikývla. *Jste spoutaní těmi, kdo se k vám modlí.*
Adamon sebou trhl. Neuvědomil si, že její instinkt natolik zesílil.
Ano, Azhure. Uctívání Ikarii nás poutá k tomuto světu.
Azhure na okamžik uvažovala. Připoutaní. *Chtěli byste... cestovat...
kdyby to bylo možné?*
Adamon se zamyšleně usmál. *Chtěli bychom? Tím si nejsem jist.*
*Ale na tom nezáleží. Azhure, za tímto světem, za Hvězdnou branou, se
nachází mnoho stvoření...*
Bohů?
Adamon se neklidně zavrtěl. *Některá z nich zajisté mají téměř
božské schopnosti. Mnoho z nich je svobodných, nejsou spoutaní.
Pátrají.*
Po čem?
Po věřících. Po potravě. Po duších.
A Artor je jedním z nich, že?
Ano, Azhure. Je.
Azhure se zhluboka nadechla. *Artor přišel z vesmíru...?*
Hvězdnou bránou.
*Aha. Hvězdnou bránou. Artor přišel Hvězdnou bránou, protože
toužil po uctívání a po životě a podařilo se mu vás uvěznit. Jak?*
*Byli jsme slabí. Bylo nás jen sedm a kruh nebyl uzavřený. A Artor je
starý a velmi mocný. Je uzavřeným kruhem sám o sobě. Když
Seneschal vyhnal Ikarii a Avar z Tencendoru a uvěznil je za
Hraničními vrchy, Artor nás vypudil do mezihvězdných pustin, kde
jsme se potáceli bez cíle a zůstali uvěznění. Když Axis znovu stvořil
Tencendor a Ikarii se vydali na jih...*
*Když byla odkryta posvátná místa a znovu zažehnut chrám, byli jste
osvobozeni. Ano, tomu rozumím. Dění ve smrtelném světě je zrcadlem
dění ve světě bohů.*
Adamon se natáhl a pohladil ji po tváři. *Chápeš to tak dobře,
Azhure.*
Azhure mu dovolila, aby ji ještě chvíli hladil, pak ho něžně vzala za
ruku a usmála se. *A proč si myslíš, že teď budeme schopni Artora
porazit?*
*Byli jsme slabší a nechápali jsme, že chceme-li Artora porazit,
musíme spojit naši moc s mocí Matky.*
A tentokrát?

Adamon poposedl vpřed a vážně na ni pohlédl. *Azhure, tentokrát budeš muset bojovat za nás. Vyrostla jsi ve Smyrtonu, blízko Artorovi...*

Azhure ovládlo vzrušení. *Vlčí hvězda řekl, že jsem musela vyrůst ve Smyrtonu, abych byla Artorovi nablízku a mohla mu porozumět!*

Ano, Azhure. Byla jsi z nás všech Artorovi nejbližší. Znáš ho nejlépe.

Azhure se zamyslela. Ale Axis byl Válečnou sekerou. On přece...?

Ne. Ve Smyrtonu se soustředí moc. Artorova moc. Ze všech lidí, kteří se tam narodili, jsi jí jen ty dokázala odolat. Až nastane čas postavit se mu, budeš z nás nejsilnější. Nejlépe připravená mu vzdorovat a odolat jeho moci.

A Faraday a já se mu musíme postavit společně. Azhure konečně pochopila. Moc Matky a moc hvězd.

Ano.

* * *

Čím hlouběji pronikala do Aldeni, tím víc víchř a sněžení polevovaly. Panoval zde sice břítový mráz, ale byla to obyčejná zima, ne Gorgaelovo zlo. Azhure se rozesmála a kopla Venatora do slabin, aby ho přiměla k ještě větší rychlosti.

Axis už byl blízko, cítila to a psi nyní běželi s čenichy neustále u země.

Mlčeli.

Stopovali.

I nadále hovořila s Adamonem. Od Strážců i od Hvězdného poutníka jsem slyšela o Ohňové noci. O dávné noci, kdy z nebe přšel oheň a po zemi kráčeli Hvězdní bohové. Oheň stvořil posvátná jezera.

Ano. Byli to bohové starší, než jsme my, Azhure. Adamon rožnil nad ohněm další koroptev a Azhure se ušklíbala. Popravdě už se jí začínaly zajídat. Jsme ještě mladí, učíme se a rozvíjíme se. Hvězdní bohové, kteří se zřítili na zem za noci ohně, shořeli. Nevíme, co se s nimi stalo.

Nabídl Azhure kus ptáka, ale ona zavrtěla hlavou a Adamon se usmál. Byla už skoro připravená. Jsem rád, že jsi se o Ohňové noci zmínila, Azhure. Musíš Axisovi ode mě předat zprávu.

Jistě. Pokud mu dokážu pomoci.

Adamon na ni ostře pohlédl. *Musíš.*
Azhure si povzdychla. *Ano. O jakou zprávu jde?*
Ať už se během následujících měsíců stane cokoli, o Ohňové noci musí být v háji Stromu země. Avar ji stále slaví třetí týden měsíce růží.
Proč tam musí být?
Azhure, Avar jsou ti, kdo stvoří Duhové žezlo, a to je možné jen o Ohňové noci.
Proč?
Duhové žezlo je jediná zbraň, kterou může Axis použít proti Gorgaelovi, a bude stvořeno z moci starých bohů, kteří se zřítily o Ohňové noci na zem.
Rozumím.
Adamon vstal a hodil nesnědený kus koroptve do ohně. „Jed', Azhure, protože Axise ovládá zoufalství a tebe čeká ještě dlouhá cesta.“

40

Rytmus Hvězdného tance

Belial seděl u ohně a zíral na stan. Utábořili se tu před deseti dny a od té doby se odsud nehnuli. Zčásti za to mohl Axisův stav, ale především to, že je konečně dohonil Azhuřin posel. „Jsem na cestě,“ zněla Azhuřina zpráva. „Nedělejte nic, dokud k vám nedorazím.“

Kde jsi, Azhure? pomyslel si Belial bezútěšně. A co uděláš, až dorazíš? To, co posel Belialovi sdělil, ho povzbudilo. Porodila a je v pořádku. Touží se připojit k Axisovi. Pomůže mu.

A naučila se používat svoji moc? zeptal se Belial posla.

Ptačí muž si byl téměř jist, že ano. Říkal, že se změnila, a s tím se musel Belial spokojit.

Chlopeň stanu se pohnula a Belial sebou trhl.

Ven vyšel Arne. Tvář měl nezdravě bledou a plnou vrásek.

„Jak je mu?“ zachraptěl Belial, protože mu náhle vyprahlo v ústech.

„Pořád žije,“ řekl Arne. „Přišel jsem pro vodu.“

U ohně stálo vědro plné sněhu a Arne z něj nabral vodu do džbánu. Axis měl neustále žízeň a Beliala napadlo, jestli jsou jeho vnitřní orgány stejně spálené jako zbytek těla. Bohové, řekl si už posté toho dne, proč nemůže prostě zemřít?

Axisův stav se zhoršil natolik, že i kdyby Belial neobdržel Azhuřinu zprávu, pochyboval, že by urazili velkou vzdálenost. Když se vydali na východ, domáhal se Axis toho, že pojede na Belaguezovi, ale jak mu

tělo dál selhávalo, nedokázaly ho už ani přikrývky a lana udržet vzpřímeně a v den, kdy dorazil posel, sklouzl dvakrát ze sedla a provazy, které ho měly držet, ho málem přerázly v půli, jak visel z koně a sténal.

Nyní trávil Axis celé dny a noci v temném stanu a někdy téměř blouznil bolestí a zoufalstvím. Po většinu času s ním zůstával Arne a Belial ho střídal jen tehdy, když si potřeboval odpočinout.

Hodiny, kdy seděl tiše ve stanu s Axisem, doháněly Beliala k šílenství. Nikdy by ho nenapadlo, že se bude muset bezmocně dívat, jak jeho přítel tolik trpí.

Proč nemůže zemřít? *Proč?*

* * *

Noc byla temná a těžká mračna halila stříbrný kotouč měsíce na nebi. Tábor se pomalu ukládal ke spánku, koně dupali, muži spolu tiše hovořili, někdo se zasmál, cinkaly postroje.

Rozhostilo se ticho a Belial cítil, jak ho zmáhá dřímota. Ozvalo se zafrkání, potom zaržání koně a Belial trhl hlavou vzhůru. Všude ale panoval klid a Belial se opět uvolnil. Začalo jemně sněžit, a tak se zahalil pečlivěji do pláště, protože byl příliš unavený, než aby vstal a našel si přikrývku nebo volný kavalec.

Ve stanu panovalo ticho a Belial doufal, že Axis unikl do spánku nebo do bezvědomí.

Znovu se s trhnutím probudil. Něco měkkého ho polechtalo na ruce, kterou si držel okraj pláště, on sebou podrážděně škubl.

Ale šimrání neustávalo, proto otočil hlavu, aby se podíval.

Na hřbetě ruky mu díky sněhové vločce ulpěl křehký fialový kvítek.

Belial mrkl, protože ho napadlo, že má z únavy přeludy, ale květina nezmizela. V úžasu vzal kvítek do ruky a zvedl ho k nosu. Voněl tak silně, až se Belialovi zatočila hlava.

Někde štěkl tiše pes.

Belial se pomalu posadil. V táboře žádní psi nebyli. Pocházel snad z Aldeni a přežil nějak zdejší mráz? Otočil se a ohlédl, protože ho napadlo, že by se po něm měl podívat, když mu tvář olízl drsný jazyk.

„Co...“ začal, ale pak padl na záda, jak ho pes porazil a začal mu nadšeně olizovat obličej.

Sicarius!

„Ach, Matko!“ řekl Belial a do očí mu vyhrkly slzy. „Azhure!“

„Nikdo jiný,“ zasmála se a Belial vyskočil na nohy. Azhure stála na opačné straně ohniště, ruce měla založené v bok a oči i ústa jí při pohledu na něj zjihly.

Belial jen zíral. Vždy považoval Azhure za krásnou, ale nyní mu připadala doslova nádherná. Vzpomněl si, jak dorazila do Sigholtu a on jí pomohl z koně. Tehdy ho napadlo, že ji obklopuje divoká aura. Ta nyní zářila stokrát silněji.

Bez přemýšlení obešel táborák a sevřel ji v náruči.

Azhure ho objala, vnímala jeho bolest a vzpomínala, jak se cítila, když ji kdysi držel. „Tiše,“ mumlala, hladila ho po vlasech a líbala ho na tváře jako dítě. „Už jsem tady. Teď už bude všechno v pořádku.“

„Ach, Azhure,“ mumlal, „Azhure!“ Propukl v pláč.

Dlouho tam jen tak stáli, Azhure ho kolébala a snažila se ho utěšit. Oči se jí leskly slzami, protože Belialovo zoufalství jí naznačilo, jakou noční můru asi zažívá Axis.

Nakonec se od něj odtáhla. „Pověz mi všechno,“ řekla.

A Belial to udělal. Nepustila ho a on cítil, jak jí paže ztuhly hrůzou, i když se dál tvářila klidně. Když skončil, znovu ho objala, hladila ho něžně po tváři a oči upírala do dálky.

„Děkuji, Beliale,“ zašeptala, „za všechno, co jsi pro něj udělal.“

„Azhure. Můžeš mu pomoci? Miluješ ho natolik, abys to dokázala?“

„Miluji ho, Beliale, a udělám, co budu muset.“

* * *

Axis ležel nehybně v nekonečné noci a přemýšlel, kdy se z bolesti stal tak drahý společník. Byla tím jediným, co ho udržovalo přítomného, protože dokud se jí držel, dokud se na ni dostatečně soustředil, zoufalství ustoupilo a stal se z něj pouze temný mrak v koutku vědomí.

Bolest a žízeň. Z jeho žízně se stala téměř živá bytost, která ho odmítala nechat být, nedovolovala mu spát a neustále se domáhala toho, aby jí naslouchal, aby ji uspokojil.

Otočil hlavu a chystal se Arna šeptem požádat o další doušek vody, když se chlopeň stanu otevřela a zase zapadla na místo. Zavřel ústa a přemýšlel, jestli Belial přišel vystřídat Arna. Belial byl jeho přítel, ale Axis nechtěl, aby u něj seděl, protože pokaždé, když se přiblížil, cítil jeho hrůzu a lítost.

Arne se tiše a překvapeně ozval, ale pak se opět pohnula chlopeň stanu a rozhostilo se ticho.

Axis ležel nervózně napnutý a snažil se zachytit nějaký zvuk. „Beliale?“

Jedinou odpovědí byly ale tiché kroky. Na Beliala až příliš tiché. Takže to nebyl on. Možná Belial nedokázal další stráž u spálené mrtvolky zvládnout a poslal mu nějakého bezejmenného vojáka. Axis se mu nedivil. Dokonce i přátelství musí mít své hranice.

Ozvalo se škrtnutí zápalky.

„Ne,“ zachraptěl Axis. „Zhasni lampu.“ Rozkázal, aby v jeho přítomnosti nikdo nerozsvěcel – nechtěl dál snášet hrozivé lapání po dechu, kdykoli si ho někdo dobře prohlédl. Zaslechl ale cinknutí cylindru, jak ho někdo sundal a znovu nasadil na lampu, a pak téměř cítil teplou zář, jak se osoba přiblížila k lůžku a posvítla si na něj. Takže teď už se ho nejen šítily, ale dokonce ho i odmítali poslouchat?

Axis se chtěl na lůžku otočit, ale tělo ho neposlouchalo, takže mu nezbylo než tichou prohlídku snášet. „Uhas to!“ chraptěl. „Uhas to!“

Potom zachytil vůni oné osoby a ztuhl. Byla tak teplá a voňavá. Zbytky rukou mu zacukaly na přikrývce, protože pod prsty doslova cítil její kůži.

„Azhure,“ zašeptal. „Azhure... prosím... *jdi pryč!* Prosím, jdi! Nedívej se na mě! Prosím... prosím... *JDI PRYČ!*“

* * *

Belial uslyšel Axisův výkřik a udělal krok vpřed.

Na rameni však ucítil ruku. „Ne, Beliale, dobrý muži. Nech je být.“

Belial se otočil. Stál za ním krásný muž, kterému se kolem ramen kroutily tmavé vlasy. Byl oblečen jen do lehkých šatů, jako by byl teplý letní den. „Kdo jsi?“ řekl Belial.

Necítil žádný strach, žádný vztek.

Muž ukázal na oheň. „Posadíme se, Beliale? Myslím, že nás čeká dlouhá noc.“

„Dobrá.“ Když se usadili u ohně, Belial se k muži zmateně obrátil. „Kdo jsi?“

„Na mém jméně nezáleží, Beliale.“

„Jsi přítelem Axise?“

Mužovy oči zalétly ke stanu. „Ano. Ano, jsem. Přítelem Axise i Azhure.“

* * *

Stále nepromluvila.

Slyšel, jak odložila lampu na stoličku u lůžka, a pak ke své hrůze ucítil, jak se natáhla po příkrývkách a stáhla mu je z těla.

„Ne!“ vykřikl znovu, rozplakal se a marně se snažil zakrýt své zničené tělo. Proč ho musela tak vidět? Proč? *Zatraceně, proč pro ni musel Belial poslat?*

Potom uslyšel šustění lehké látky a přestal trhat pažemi. Co to dělá? Proč odmítala promluvit? Proč odmítala dát najevo hrůzu? Proč jím neopovrhne?

Ucítil pohyb vzduchu a zaslechl, jak látka padá na zem.

Naklonila se blíž. „Axisi,“ zašeptala tak tiše, že ji skoro neslyšel. „Axisi.“ Její slova byla plná lásky. „Axisi.“ Lehla si vedle něj a objala ho svým měkkým, teplým tělem.

Ještě nikdy nezažil takovou agonii, jako když se o něj otřela a rvala mu kůži z těla. Prohnul se v zádech a otevřel ústa, aby vykřikl. *Proč? Proč?* Přestala se hýbat a ležela těžká, teplá a uvolněná vedle něj, jako by se právě milovali, a její kůže už ho nemučila, nýbrž osvobozovala od bolesti.

Poprvé po neuvěřitelně dlouhé době cítil, jak mu tělo prostupuje teplo.

Přiblížila svoji tvář k jeho a políbila ho lehce na to, co zůstalo z jeho líce, nosu a úst.

„Pomoz mi zemřít,“ zašeptal. „Prosím.“

* * *

Připojila se k nim veselá žena stejně krásná jako muž. Její šaty byly tak průsvitné, až se Belial začervenal, ale ona si toho zdvořile nevšímal a podala mu ruku k polibku.

„Vidím, že manžel už dorazil,“ řekla, „a já jdu pozdě. No, jako vždycky.“

Obrátila se k muži. „Jsou uvnitř?“ Belial slyšel napětí v jejím hlase.

Její manžel kývl.

Žena se otočila zpět k Belialovi. „Pak nám nezbývá než čekat. Možná bychom si mezitím mohli promluvit. Beliale, věz, že o tobě víme.“

Její slova byla podivná a Belial jen zíral.

Usmála se a Belial zahlédl v jejích očích podobnou divokost jako v Azhuřiných. Napjal se. *Kdo jsou?*

Muž odpověděl rychle a ostře. „Přátelé, Beliale. Na ničem jiném nezáleží.“

Žena ho poplácala po ruce. „Beliale, ať už se dnes v noci stane cokoli, nesmíš se bát. Slib mi to.“

Belial kývl. „Za poslední roky jsem spatřil tolik podivných věcí, že mě jen tak něco nerozhází.“

„Jsi pevný jako skála, Beliale.“

* * *

„Azhure,“ zašeptal a vyhnul se jejím ústům, „co tady děláš?“

Cítil na tváři její úsměv a napadlo ho, jak ho dokáže snést. „To je podivná otázka pro ženu, která vklouzne manželovi do postele a snaží se ho potěšit polibky.“

Snažil se ucuknout, odtáhnout se, ale lůžko bylo příliš úzké a on neměl kam uniknout. „Azhure, pomoz mi zemřít,“ požádal znovu.

„Ne.“

„Jak mám takhle dál žít?“ vykřikl a překvapil ji natolik, že se odtáhla.

„Axisi,“ řekla mírně. „Ukážu ti cestu.“

„Ke smrti?“

„Strážkyně brány tě odmítla, milovaný. Přisahali jsme si věčnost a tu taky spolu strávíme.“

Axis ležel nehybně a snažil se přemýšlet, snažil se ignorovat její teplo. Nikdy Azhure o strážkyni brány neřekl. „Jak to víš?“ zeptal se nakonec. Pobavily snad jeho zoufalé prosby strážkyni natolik, že se vydala na povrch, aby se o své pobavení podělila s jeho manželkou?

Azhure ho pohladila po hlavě a snažila si vzpomenout, jak hebké bývaly jeho vlasy. „Setkala jsem se s ní na Ostrově mlhy a paměti, lásko.“

Zahořkle mlčel. Co tady dělá? Co pro něj může udělat?

„Tohle ti provedl Hvězdný tanec.“

Cítila, jak se mírně uvolnil.

„Ano. Azhure, neměl jsem na vybranou! Gryfové... gryfové... obsadili celé nebe a sáпали na kusy moji armádu...“

„Tiše. Já vím. Belial mi pověděl, co jsi udělal.“

„Azhure, ztratil jsem všechnu moc. *Nikdy* jsem si nemyslel, že život může být tak pustý.“ Odmlčel se. „Jsem zbytečný!“

„Axisi...“

„Azhure, modlím se, abys nikdy nezažila to, co já tehdy. Moc celého Hvězdného tance je strašlivá. Strašlivá...“ Zmlkl, protože Azhure ho znovu políbila na rty.

„Ano, moc je strašlivá věc, obzvláště když ji zneužiješ.“

Popadl ho vztek. „A co bys udělala ty, kdybys byla na mém místě?“

„Dívala bych se, jak má armáda umírá, protože bych neměla odvahu udělat to, co ty. Teď to musíme napravit, Axisi,“ řekla prakticky a téměř prudce.

„Ach, ano? A mohla bys mi říct, jak se to chystáš udělat?“

„Odevzdám nás Hvězdnému tanci, miláčku.“

„*Ne!*“ Musela ho obejmout oběma pažemi, jinak by v hrůze spadl z postele. „*NE!*“

* * *

„Aha, tady jste!“

Belial mrknul. Žena vstala a přivítala u ohně dalších pět cizinců. Připojili se k nim dvě ženy a tři muži a všichni byli beznadějně krásní a odění do toho nejtenčího šatu.

Všichni políbili Beliala na ústa, dokonce i muži – když se poslední odtáhl, šokovaně ho napadlo, že si trochu moc dovolují – potom se pozdravili s dvojicí u ohně a sedli si. Alaunti se pomalu připlížili ze stínů, natáhli se na boky a na záda a cizinci se usmívali, hladili je a mumlali jejich jména.

Belial se znovu posadil a jeden z mužů, mladší než byl ten první a s ohnivě rusými vlasy, se dotkl Belialovy paže. „Omlouváme se, že tě tak rušíme, Beliale. Ale...“

„Ale přišli jsme, abychom se stali svědky,“ řekla jedna z žen, jejíž tvář doslova zářila životem, „a chceme, aby ses jím stal i ty.“

„Děkuji,“ řekl Belial, i když netušil, proč to udělal. „Bude mi ctí.“

„Ne,“ řekl první muž velmi tiše. „To my jsme poctěni, že tady můžeme být s *tebou*, Beliale.“

V tu chvíli Axis vykřikl a všichni obrátili oči ke stanu.

* * *

„NE!“

„Axisi...“

„Ne! Azhure, víš *vůbec co říkáš*?“

„Ano,“ odvětila klidně, „vím.“

Přál si, aby mohl uniknout jejím dotykům i šíleným nápadům. „Zabije mě to.“

„Myslela jsem, že přesně to chceš!“ vyštěkla.

„Nechci zemřít,“ zašeptal a náhle si uvědomil, že je to pravda. Azhure byla tady a on si zoufale přál uvěřit tomu, že ho dokáže vyléčit.

„Jsi si tím jist?“ zeptala se stejně tiše.

„Ano.“

Zhluboka se nadechla. „Miluješ mě?“

„Ano.“ Hlas se mu zlomil.

„Pak mi věř.“

„Miluji tě... a věřím ti.“

„Milovaný,“ zašeptala, vzala jeho hlavu do rukou a přitiskla si jeho tvář na prsa. Leželi tak, dokud neucítila, že se celý uvolnil.

„Cítíš, jak mi tluč srdce?“ zeptala se.

Bušilo mu pod lící, a život tlukotu tlumil dokonce i jeho bolest. Ještě nikdy neslyšel krásnější hudbu. Uvolnil se ještě víc a nechal se chlácholivým bušením uklébat.

„Axisi.“

„Hm?“

„Poslouchej mé srdce. Poslouchej jeho rytmus.“

„Ano.“

„Poslouchej... *poslouchej*.“

Axis už téměř usínal, když ho náhle ovládl pocit, že slyší v tlukotu něco jiného. Bušení... zpomalovalo... ano, to je ono. Tlukot jejího srdce...

Buch.

...zpomaloval. Zhluboka se nadechl a napil se jejího života a vůně.

„Srovnej své srdce s mým, lásko,“ zašeptala v dálce a on se usmál.

„Srovnej tlukot svého srdce s mým.“

Buch.

Zamyslel se. Zdálo se, že je to snadno splnitelná prosba, ale on se ještě nikdy nepokoušel ovládnout své srdce. Zpomalit ho?

Buch.

Její srdce nyní tlouklo tak líně, že se mezi jednotlivými stahy stačil nadechnout.

„Pomaleji,“ mumlala a Axis byl tak uvolněný, že jí nedokázal nic odmítnout. Jeho srdce zpomalilo. Sotva vnímal, co Azhure dělá, proto se nebál.

Zabořil jí tvář hlouběji mezi ňadra, jak se snažil dostat blíž k jejímu srdci, a cítil, jak mu přitiskla ruku na temeno hlavy, povzbuzovala ho, milovala ho.

Buch.

A jeho srdce zpomalilo do rytmu s jejím.

Hluboký nádech a...

Buch.

Vycítil, kdy nastal ten neuvěřitelný okamžik a jejich srdce společně...

Buch.

„Poslouchej,“ dolehlo k němu z dálky a Axis poslouchal.

Buch.

„Poslouchej... cítíš to?“

„Ano,“ zašeptal. Zdráhal se pronést i to jediné slovo, ale nedokázal se vzepřít jejímu naléhání.

Buch.

Jejich srdce tloukla do rytmu a otřásala jím tak silně, až si myslel, že se rozpadne. Zasténal, ale nic ho nebolelo, nebál se.

„Věř mi.“

„Ano.“

Buch.

„Slyšíš naše srdce, Axisi, bijí společně, bijí do rytmu Hvězdného tance.“

Nemyslel si, že se někdy ocitne jiné osobě tak blízko. Že s ní bude sdílet každé zabušení srdce... Zažíval opravdové naplnění.

Buch.

„Poděl se s Hvězdným tancem, Axisi.“

Skoro ji neslyšel, a když pochopil význam jejích slov, neměl kdy se vylekat, protože její srdce teď bylo tak těsně spoutáno s jeho, že ho táhlo dál a hlouběji...

Buch.

Dělili se s Hvězdným tancem a jejich srdce bušila dokonale do rytmu hudby hvězd.

„Slyšíš to, Axisi?“

Téměř plakal. „Ano.“

Buch.

„Věř mi, Axisi. Nech se hudbou pohltil. Splyn' s Hvězdným tancem, Axisi. Vznášej se v jeho pažích.“

„Bojím se.“

„Když s Hvězdným tancem splyneš, neublíží ti. Jen když ho zneužiješ, raní tě.“

Buch.

„Užívej si Hvězdného tance, Axisi! Pust' se! Ted'!“

A Axis jí důvěřoval, pustil se a nechal se Hvězdným tancem pohltil.

* * *

Buch.

Adamon zvedl zprudka hlavu a vyměnil si rychlé pohledy s ostatními. „Ano!“ zašeptal.

Buch.

„Co se děje?“ zeptal se Belial. Cítil bušení, ale nerozuměl. Položil ruku na zem a...

Buch.

...poskočila pod ním. „Co je to?“

„Tiše, Beliale,“ řekla Xanon. „Teď už je všechno v pořádku. Pod rukou ti tepe samotný život. Cítíš ho?“

Silton se zhluboka nadechl a uvolnil se. „Podařilo se jí to.“

„Ano,“ řekl Pors. „Podařilo. Splynul.“

Belial přelétl po skupině očima. Všichni byli náhle uvolnění a smáli se a on si teprve v tu chvíli uvědomil, jak byli doposud napjatí.

Muž, který vystoupil z noci jako první, se natáhl přes oheň a vzal Beliala za ruku. „Jmenuji se Adamon,“ řekl, „a tohle je moje manželka Xanon.“

Kývla. I ostatní se představili.

Belial přemýšlel, proč mu jejich jména připadají tak povědomá, když ho náhle Xanon políbila na tvář a vstala.

„Teď už půjdeme, Beliale. Možná se znovu setkáme, možná ne.“

Adamon se také postavil a objal ji paží okolo pasu. „Neruš je, Beliale, bez ohledu na to, co uvidíš, uslyšíš nebo ucítíš. Počkej na ně.“

Belial také vstal a Adamon se něžně dotkl jeho tváře. „Jsme za tebe vděční, Beliale. Tak vděční. Nezapomeň na tuto noc, a až budeš starý a na kolena budeš houpat vnoučata, pověz jim o hodinách, které jsi strávil u ohně s Hvězdnými bohy.“

Zmizeli a zmatený Belial zůstal u ohně sám a společnost mu dělali jen alaunti.

* * *

Axis se radoval a manželka po jeho boku se těšila s ním. Vznášeli se mezi hvězdami a nesla je moc Hvězdného tance, která pronikala hluboko do Axise, a on konečně pochopil tolik věcí.

Pochopil, proč mu Hvězdný tanec ublížil. Jeho účelem nebylo ničit ani zabíjet, a proto se mu hnusilo, že ho Axis použil k vraždění i tak temných tvorů, jakými byli gryfové.

A tak ho popálil.

Písně války nikdy neexistovaly, a pokud ano, pak používaly jinou moc, ne Hvězdný tanec. Písně války? Pověsti. Legendy Nic víc.

Azhure vedle něj se usmála.

Aby porazil skraelingy, bude muset použít něco jiného...

„Axisi, láska,“ řekla Azhure a Axis se na ni usmál. „Vojsko skraelingů porazí magie, ale ani tvá, ani má.“

„Stromy.“

„Ano. Faraday a Matčina moc.“

„Tencendor tvoří mnoho věcí, nejen moc Hvězdného tance.“

„Ano, ale o tom si můžeme promluvit později. Ted' poslouvej... užívej si... a nech se protékat Hvězdným tancem.“

A tak se vznášeli, srdce měli spojená nejen jeden s druhým, ale také s Hvězdným tancem, a ztratili se v jeho tlukotu.

Nakonec mu zašeptala do ucha. „Muži z hvězd. Musím ti prozradit tajemství.“

Usmál se. „Jaképak?“

„Posvátné tajemství, Muži z hvězd.“

Zasmál se. „Tak ho Muži z hvězd pověz.“

„Muži z hvězd,“ usmála se, „ty jsi Hvězdný tanec.“

Já? Cítil, jak jím vibruje její láska a Hvězdný tanec. „Ach.“

Cítil, jak se přiblížila. „A já jsem Měsíc a všechny naše dny a noci jsou propleteny. Ty zpíváš jen pro mě a já tančím jen pro tvé potěšení a do rytmu tvé hudby.“

„Ach.“ Jak se tak vznášeli mezi hvězdami, nic mu nepřipadalo zvláštní.

„Muži z hvězd.“ Zasmál se, protože i mezi hvězdami cítil laskání její rukou. „Víš, že tě mám radši takového, jaký jsi býval?“

„Byl jsem tehdy hezčí.“ Ale tady, uprostřed lásky a krásy, ho nezajímalo, jak jeho roztrhané, spálené tělo tam na lůžku vypadá. Potom si vzpomněl, jak se styděl, když z něj Azhure stáhla přikrývky. „Ale co mohu dělat? Jak mohu obnovit to, co bylo zničeno?“

„Ach, Muži z hvězd.“ Hvězdami zvonilo její veselí. „Vzpomínám si, jak Hvězdný poutník s hrdostí a láskou před všemi Ikarii prohlásil,

že už sis jako dítě v Rivčině lůně zpíval Píseň zrození. Řekl, že jsi možná vzešel z jeho sémě a z Rivčina lůna, ale stal ses tím, kým jsi chtěl být.“

„Chtěla bys, abych stvořil dítě, které bys mohla chovat v náruči a broukat mu ukolébavky?“

„Ach, ne,“ zamumlala, „ale chtěla bych zpátky manžela, a kdybych se ho rozhodla chovat v náruči, rozhodně bych mu nezpívala ukolébavky.“

Zasmál se, vzpomínal a dal se do zpěvu.

A jakmile skončil, naplnili mezi hvězdami své manželství.

* * *

Srdce jim stále bušila, ale nyní jen sotva uspokojenou touhou. Azhure si povzdychla, protáhla se, užívala si dotyku jeho těla na svém i jeho rychlého nadechnutí, když se pohnula. „Milovali jsme se mezi hvězdami, nebo na téhle úzké, hrbolaté posteli? Přísahám, že si nevzpomínám.“

„Záleží na tom? Děkuji ti, Azhure.“

Usmála se. „Ach, to já ti musím poděkovat. Nikdy jsem se necítila tak...“

„Ne.“ Položil jí prsty na ústa a umlčel ji. „Ne. Děkuji ti za svůj život.“

Mlčky ho pozorovala. Plet' měl bledou z nedostatku sluníčka, ale jinak vypadal úplně stejně, jako když ho poprvé zahlédla při příjezdu do Smyrtonu. „Nedokázala bych bez tebe žít.“

Hladil ji po vlasech, pak do nich zabořil prsty. „Kdo jsi, Azhure?“

„Cože?“ zasmála se překvapeně. „Kdo jsem?“

Lehce ji políbil. „Co jsi se naučila na Ostrově mlhy a paměti, že jsi mě dokázala vzít na takové místo?“

Mlčela. Vzpomínal si na to, co mu pověděla, když je prostoupil Hvězdný tanec?

„Vzpomínám si, Azhure. Mluv.“

Zhluboka se nadechla a pověděla mu o setkání s Hvězdnými bohy v Měsíční hrobce.

Přijal vše rychleji než ona. Ale na druhou stranu toho mnohem víc zažil a zážitky posledních několika hodin ho na to připravily.

„Píseň a Měsíc,“ řekl, zadíval se jí do očí a usmál se. „Už se nedivím, že jsme jeden druhému nedokázali tehdy pod hvězdným nebem o Beltide odolat, drahá Azhure.“

Dotýkal se jí a ona se chvěla, ale Axis ji jen hladil po plochem břiše. „A ta dvojčata?“

„Ta dvojčata?“ Usmála se tónu jeho hlasu. „Čekají v Sigholtu, milovaný, spolu s Caelumem.“ Odmlčela se. „Hvězdný poutník je pojmenoval Dračí hvězda a Říční hvězda.“

Ztuhl. „Mocná jména. Obzvláště chlapcovo. Ublížila ti?“

Zaváhala, odvrátila pohled a Axis tak dostal odpověď. Tvář mu ztvrdla. „Každý zodpovídá za své činy, Azhure, a jednoho dne přijde řada i na ně.“

„Ale prozatím jsou to děti a možná jen potřebují lásku a péči.“

Suše se usmál a odkulil se od ní. „Věříš tomu ještě méně než já, Azhure. Cítím to. Jeden před druhým nedokážeme předstírat. A teď,“ hlas mu zjhl a vzal ji znovu do náruče, „mi pověz, co ses ještě dozvěděla.“

Hovořila dlouho: o Představené a o Niažině dopise, o zázracích Chrámové hory a zažehnutí chrámu a nakonec i o temnějších věcech.

„Artor sestoupil na zem, Axisi,“ řekla tiše a cítila, jak se roztřásl.

„Hvězdy! Co jsme provedli, že si zasloužíme *jeho*?“

Křivě se usmála. „Jsme tady, Axisi, proto je tu i on. Adamon řekl, že já a Faraday se s ním budeme muset nakonec vypořádat.“

„Azhure! Ach, ne! Přece vám mohu...“

„Ne.“ Ted' umlčela dotykem ona jeho. „Musíme to být já a Faraday.“

Cítila, jak se znovu zachvěl.

„Je toho víc.“

„Ano. Je. Gorgael má víc gryfů.“

„Cože?“ Axis se v hrůze zvedl na lokty.

Mluvila tiše a rychle a vyprávěla mu, co jí pověděl Vlčí hvězda.

Axis se celý třásl a Azhure pochopila, jak hlubokou bolest prožil. Myšlenka, že alespoň zbavil Tencendor gryfů, mu pomohla snášet agonii. „Azhure! Azhure... já si s tolika *neporadím*. Já... Hvězdný tanec... nemohu...“

„Tiše, láska. Já je zvládnou. Mám svůj luk a psy a zničím je pro tebe.“

Zadíval se na ni. „Opravdu jsi dospěla, že ano, Azhure?“

Dotkla se jeho tváře. „Jsme jako jeden, Axisi. Ty, já a Faraday. Společně porazíme Gorgaela i kohokoli jiného, kdo se nám postaví.“

„Ale Gorgaelovi se musím nakonec postavit já sám.“

„Ano.“ Odmlčela se. „Adamon chtěl, abych ti předala zprávu, Axisi. Říká, že se toto léto o Ohňové noci musíš dostavit do háje Stromu země.“

„Ohňová noc... Do té zbývá ještě šest měsíců.“

„Co o ní víš?“

Zavrtěl hlavou. „Nic moc. Jen to, že Seneschal zakázal, aby ji venkované slavili.“

„Avar pomohou stvořit Duhové žezlo, Axisi, a to se může stát jen o Ohňové noci v háji Stromu země. Využijí moc starých bohů, kteří se zřítili na zem a shořeli o první Ohňové noci.“

„Azhure,“ řekl Axis, „Proroctví varuje, že až se postavím Gorgaelovi, jen bolest mé milenky mě může rozptýlit a zničit. Láska, buď opatrná. Nechci, aby tě Gorgael unesl.“

Pobaveně se zasmála. „Gorgael že by mě unesl? To by mohl zkusit, Axisi. No,“ její úsměv povadl, když si uvědomila, jak je ustaraný, „aspoň už si nemusíš dělat starosti se zrádcem. Alespoň že on už udělal svůj tah.“

„Ach,“ vydechl Axis pomalu a porozuměl. „Timozele.“

Dlouho mlčel. „Když byl ještě chlapec, měl jsem ho moc rád, ale pak vyrostl a změnil se. Kéž bych věděl, co ho přimělo vstoupit do Gorgaelových služeb.“

„To se možná nikdy nedozvíme, Axisi. Ale aspoň už si nemusíš dělat starosti se skrytými zrádci.“

Zašklebil se. „Tím chceš říct, že už nemusím rvát své přátele na kusy v zoufalé snaze odhalit je. Ano, máš pravdu. Zrádce vykonal svůj tah. A teď,“ vzal její bradu do prstů, „jediné, co musím udělat, je zabránit tomu, aby ses dostala Gorgaelovi do rukou.“

Něžně ho políbila. „Axisi, musím ti říct ještě jednu věc. Jde o moji matku.“

Belial, Magariz, Ho'Demi, Arne, Ostré pero a několik dalších velitelů seděli celou noc a velkou část následujícího dne u ohně.

„Jsi si jistý, že Azhure byla v pořádku?“ zeptal se Ostré pero už asi posté a Belial se na něj zamračil.

„A podivní návštěvníci, kteří tě nabádali, abys Azhure s Axisem nerušil?“ řekl Arne ustaraně. „Opravdu se jim dá věřit, Beliale? Co když tam ve stanu bojují s neznámými démony a čekají na to, až je zachráníme?“

„Na svoji představivost můžeš být hrdý,“ řekl Belial, i když si stejnou scénu znovu a znovu přehrával v mysli. Jen podivný tlukot, který občas cítil v srdci, mu bránil zareagovat.

„No,“ řekl Magariz, aby řeč nestála, „aspoň že se zlepšilo počasí.“

Nebe se přes noc vyjasnilo, a přestože bylo stále chladno, slunce jim stálo vysoko nad hlavou a rozpouštělo sněh, takže se jim u nohou tvořily stále větší louže. Ho'Demi mrzutě hleděl na své boty, které měl až po kotníky promáčené, a stýskalo se mu po suchém ledu domoviny.

„Do hodiny budu muset s Ikarii odletět,“ bručel Ostré pero. „Pokud tady v tomhle vlhku zůstaneme, začnou nám plesnivět křídla.“

„Ne, Ostré pero, ještě chvíli počkáme. Ale pokud do večera ze stanu nevyjdou, dám rozkaz ráno vyrazit. I sněhové závěje jsou mi milejší než tahle břečka. Pojedeme do Sigholtu.“

„A co bys udělal se mnou, Beliale?“ zeptal se Axis příjemně a vykoul ze stanu. „Zabalil bys mě do kusu plátna a přehodil přes Belaguezovo sedlo?“

„Axisi!“ vykřikl Belial, a když Axis vyšel ven ze stanu, ostatní pomalu vstali.

Nechal je, ať se vynadívají, potom se zazubil na Beliala. „Dlouho jsem jenom polehával, Beliale, ale teď jsem zpátky na nohou a ocenil bych, kdybys mi řekl, kam jsi dal moje oblečení.“

Belial na něj chvíli zíral s otevřenými ústy, potom vybuchl smíchy, přistoupil k němu a bez ohledu na jeho nahotu ho pevně objal.

Chlopeň stanu za Axisem se pohnula, ven vyšla Azhure a uhlazovala si přiléhavý modrý oděv. „Myslela jsem, že bys ho chtěl radši živého než mrtvého, Beliale.“ A Belial se po ní natáhl a strhl ji do objetí.

Pak je obklopili ostatní, smáli se a křičeli, psi vyli a slunce svítilo a během několika okamžiků věděl o tom, co se stalo, celý tábor.

Belial s usazenými tvářemi poodstoupil. „Příteli. Vracím ti velení. Myslím, že tě rádi vidí,“ zakřičel, aby přehlušil muže, kteří provolávali Axisovo jméno.

Axis se zazubil a hvízdal. Belaguez se vzepjal, přetrhl provaz, kterým byl přivázaný k ostatním koním, a odcválal k pánovi.

Axis popadl volně visící provaz, vyhoupl se hřebci na hřbet a zasalutoval velitelům.

„Kam?“ zavolal na tisíce mužů okolo a ti odpověděli: „Kamkoli nás povedeš, Muži z hvězd!“

Belaguez se vzepjal a poskočil nadšením z toho, že má svého pána zpět, živého a zdravého, a Axis se radostně zasmál. „Kam, Azhure?“

Usmála se a oči jí zářily štěstím. „Myslím, že je na čase, abychom se vrátili domů.“

„Do Sigholtu!“ vykřikl Axis, zabořil paty Belaguezovi do boků a kůň vyrazil mezi muže. „Pojedeme do Sigholtu, a pak? Do Ledové pevnosti samotného Gorgaela! Co nás teď může ještě zastavit?“

41

Kapradinové jezero

Kupředu se doslova plížili. Ogden s Veremundem nebyli nikdy tak statní jako Yr a s prastarou mocí, která jimi nyní kolovala, se jejich fyzický stav začal rapidně zhoršovat. Dokázali ujít sotva sto nebo dvě stě kroků, než se museli zastavit a odpočinout si. Bledé tváře jim hyzdily šarlatové skvrny, dech jim sípal a bublal v plicích a ruce se jim bez užitku třásly u boků. Ale Yr v sobě držela moc mnohem déle, už skoro čtyři měsíce, některé dny se vůbec nedokázala pohnout a Strážci seděli v kruhu kolem ní a s pochmurným mlčením přihlíželi, jak zoufale lpí na životě.

Jack se Zeherah téměř šileli úzkostí, jak se blížili ke Kapradinovému jezeru. Nemysleli si, že cesta bude tak těžká a dlouhá! A ještě je stále čekaly dvě nejdelší trasy.

A po dnešní noci zůstane už jen Zeherah a bude se muset sama o své společníky postarat.

„Nemyslel jsem si, že to bude tak zlé,“ řekl jí Jack, když čekali na okraji kráteru, který jezero ukrýval, až je ostatní doženou. Ogden visel Yr na paži, ale Jack netušil, kdo koho podpírá. Veremund se za nimi potácel vlastním peklem.

Zeherah se k Jackovi přitiskla, protože věděla, že už se ho bude moci dotýkat jen několik hodin. „Do Ohňové noci zbývá už jen pět měsíců,“ řekla. „Pět měsíců.“

„Zvládneme to.“ Jack se odvrátil od ostatních k Zeherah, neboť chápal její bolest a sdílel ji.

„Budeme muset,“ řekla a mrkáním potlačila slzy.

Cesta Kapradinovými pahorky byla o to těžší, že se snažili vyhýbat pátravému zraku stovek Ikarii, kteří nad horami poletovali. Strážci by se jinak z jejich společnosti radovali, ale nemohli si dovolit být spařeni. Každý Ikarii, který by se k nim přiblížil, by riskoval, že se nakazí strašlivou mocí, která nyní ze tří z nich sálala. Strážci nechtěli riskovat, že někomu ublíží nebo že je někdo odvrátí od jejich cíle.

Alespoň že je před zvědavýma očima ukrývaly stromy. Poprvé narazili na les, který Faraday vysadila, protože se z Lesa mlčenlivé ženy vydali rovnou na sever a minuli tak Faraday v její cestě na východ. Strážci se těšili z něžného zpěvu stromů, a stromy jim naopak nabízely soucit a úkryt před mrazivými nocemi. Alespoň že Faraday pokračuje ve výsadbě, říkali si. Modlili se k Prorokovi, aby se do Avarinheimu dostala živá a zdravá.

Yr s Ogdenem konečně dorazili k čekající dvojici a během několika minut je dohnal i Veremund. Jack se Zeherah poskytl společníkům téměř půlhodinu na odpočinek, pak se vydali na cestu dolů k jezeru. Šeřilo se, a než se dostanou k vodě, bude už hluboká noc.

Když vstoupili na stezku, Zeherah cítila, jak se Jack chvěje, a proto mu stiskla ruku a užívala si jeho dotyku.

Avar a Faraday odešli už před několika týdny a Strážci tak měli jezero jen pro sebe. Na břehu skoro hodinu odpočívali, potom Jack sevřel hůl a vstal.

„Chceš, abych hůl dál nesla, až... až...“ Zeherah nedokázala větu dokončit.

„Ne. Ponesu ji dál sám. Mám ji u sebe už tak dlouho a nepochybuji o tom, že až tady skončím, budu potřebovat její oporu.“

Zeherah už nedokázala dál potlačovat slzy. „Nemyslela jsem si, že to bude tak těžké,“ vzlykala a Jack se k ní sklonil a pohlídl ji po tváři. Vzala ho za ruku a políbila ji a Jack bojoval s city.

Yr, Ogden a Veremund byli ztraceni ve vlastním utrpení, proto jen netečně přihlíželi. Na tomto rozloučení se nemohli nijak podílet.

„Jacku,“ ozval se hlas a Jack vzhlédl. Přes trávu k nim pomalu kráčel v celé své moci a stříbrné kráse Prorok a měděné vlasy mu zářily jako odpolední slunce.

Prorok položil něžnou ruku Zeherah na vlasy a ona se zhluboka nadechla, polkla slzy a pokusila se usmát. Jack se napřímil, protože byl odhodlaný nedat před Prorokem najevo pochybnosti.

Ale Prorok ho prohlédl a chápal ho. „Všechno jde dobře,“ řekl a láskyplně se zadíval na Yr a na ostatní. „Proroctví se blíží vyvrcholení a Axis s Azhure přijali své dědictví.“

Yr vzhlédla. „Dědictví?“

„Mysleli jsme si, že Axis bude...“ zašeptal Veremund. „Ale Azhure?“

„Jsou poslední z devíti bohů,“ řekl Prorok a Strážci se zhluboka nadechli. Ach tak.

Jack si povzdychl a zadíval se na jezero. „Je čas. Proroku, podržíš mi hůl?“

Prorok si od něj hůl vzal a stiskl Jackovi ruku. „Vždy tě budu milovat za oběť, kterou přinášíš,“ řekl, naklonil se blíž a políbil Jacka na ústa. „A vždy budeš mít místo v mém srdci. Nemohl jsem najít nikoho lepšího.“

Jack mrkl, potom se sklonil k Zeherah. „Lásko,“ zašeptal, „někdy si přeji, abys mě tehdy při plavbě po Nordře před mnoha tisíci lety nedoprovodila. Kdybys tehdy neplula se mnou, zůstala bys v bezpečí v podsvětí a nemusela teď čelit tak krutému osudu.“

„A byla bych tě ztratila mnohem dřív,“ řekla statečně, zvedla tvář a nechala se políbit. „Jdi v míru, Jacku, má láska tě bude provázet.“

Prorok s holí v ruce o několik kroků ustoupil, kývl lehce na Jacka, Strážce odhodil šat a zachvěl se v chladném nočním vzduchu.

„Lituji mnoha věcí,“ přiznal a ostatní na něj hleděli se soucitem. „Nikdy jsem si nemyslel, že se mi bude tolik stýskat po životě.“

Na dlouhý okamžik se zadíval do očí Zeherah, potom zmizel.

* * *

Čekali mnoho hodin a úsvit už byl na dosah, když se Jack z jezera vynořil a oči se mu leskly mocí. Nákaza už mu začala pronikat do srdce.

Zeherah zatnula zuby a sklopila hlavu, protože na něj skoro nedokázala pohlédnout, ale pak se napřímila, usmála se a kývla a Yr s

Ogdenem a Veremundem Jacka objali a přivítali ho v bolestivé komunitě.

Na rozdíl od předchozích příležitostí s nimi Prorok tentokrát zůstal, vrátil Jackovi hůl a krátce mu stiskl ramena. Potom pohlédl na ostatní trpící Strážce. Jejich těla byla přepadlá a nezůstala už jim skoro žádná síla. Na některých místech z nich v cárech visela kůže a oči se jim třpytily stejně tak bolestí jako mocí. Z těl jim sálal žár, Yr přišla o většinu vlasů a Ogden s Veremundem ztráceli ty své po hrstech.

„Je to pro vás těžké,“ řekl Prorok. „Chápu to a možná vám dokážu nějak pomoci.“

Obrátil se a přiblížil se k jezeru, až mu voda šplouchala u nohou. Nevěděl, jestli to bude fungovat.

Rozpřáhl ruce. „Matko!“ zvolal. „Vyslechni mě! Pomoz, prosím, mým služebníkům, kteří jsou také tvými. Copak k tobě Jack s Yr nepřivedli Přítele stromů? Nechránila a neutěšovala Yr Faraday v nejčernějších hodinách? Nesnažili se všichni zachránit stejně tak tebe jako Hvězdné bohy? Matko, vyslyš mě. Pomoz jim dokončit úkol. Pokud požaduješ krev, neprolili už jí dost?“

Když Matka odpověděla, slyšel ji jen Prorok.

Krev, Vlčí hvězdo? Kdo si myslíš, že jsi, že mi vyčítáš krvavou oběť? Copak má vlastní dcera nemusí přinést...

Matko! Já tě prosím, nevylévej si zlost, kterou máš na mě, na Strážcích. Udělali toho pro tebe a pro Faraday stejně tolik jako pro mě a pro ostatní.

„Pomoz jim,“ prosil naléhavě a po tvářích mu tekly slzy.

Jeho žal pohnul Matčiným srdcem. Pokladnice v hlubinách Kapradinového jezera ji nezajímala, stejně jako ji nezajímalo to, že Jack celé roky nad jezerem bděl. Ale zjistila, že Prorokův žal jí lhostejný není.

Stejně jako ostatní si myslela, že necítí bolest ani lásku.

Jezero se rozzářilo smaragdovou zelení, která zalila tváře všech přihlížejících. Prorok se obrátil ke Strážcům a jeho slzy byly zjevné všem. Jeho žal Strážce dojal stejně jako Matčina moc.

„Okoupejte se,“ zašeptal. „Okoupejte se ve vodách jezera a Matka vás obejmě, bude vás milovat, naplní vás svojí mocí a silou a dodá vám odvahu pokračovat. Ty taky, Zeherah, protože budeš muset měsíce snášet břemeno péče, lásky a odvahy.“

A tak Strážci, kteří se doslova potáceli bolestí a vyčerpáním, vstoupili do Matčiny náruče.

42

Smrt a dědictví

Projížděli světem, který se rychle zotavoval. Byl stále měsíc vlka a zemi tedy i nadále svírala zima, ale byla to obyčejná zima a Gorgael ztrácel nadvládu nad většinou středního Tencendoru.

Muž z hvězd a Zaklínačka jeli v čele armády a po stranách je doprovázeli velitelé Belial, Magariz a Ho'Demi a všichni, kdo pochodovali za nimi, si byli jistí, že do měsíce či dvou dosáhnou vítězství.

Axis se otočil k Magarizovi a Belialovi po levici a zasmál se. „Vidíte, přátelé? Gorgael ztrácí kontrolu! Už brzy se možná většina země zbaví jeho nadvlády.“

Magariz se zavrtěl v sedle. „Axisi? Kdy vyrazíme na sever, abychom se postavili Timozelovi a jeho vojsku?“

„Už se nemůžeš dočkat, až si vybojuješ zpět své země, princí? No, nedívím se ti. Stejně jako ty toužím zbavit tuhle zemi všech skraelingů a konečně se postavit bratrovi,“ dodal Axis tiše. „Kdy?“ Očima přelétl po nebi. „Možná na jaře nebo na začátku léta. Nijak netoužím po dalším zimním tažení.“

„Je moudré čekat tak dlouho?“ zeptal se Ho'Demi a Axis na něj chápavě pohlédl. Ravensbundský náčelník toužil ještě víc než Magariz osvobodit svoji zem... a lidi, kteří v ní zůstali.

„Všichni potřebujeme čas, abychom se uzdravili, Ho'Demi,“ řekl Axis. „Armáda možná získala zpět ducha, ale potřebuje také nabýt síly. Sigholt nám poskytne čas i příležitost se zotavit. A podívej se na tuhle zemi, Ho'Demi.“ Mávl v širokém oblouku rukou a ukázal na tající sníh a bující zeleň. „Jak Faraday vysazuje stromy, bude se tání šířit dál na sever. Nemohu porazit skraelingy, dokud neskončí s výsadbou, a ani nechci. Než se vydám na sever, chci, aby roztály země až po Hory ledových stěn. Skraelingové se tak ocitnou v nevýhodě, a my naopak budeme mít veškeré výhody na své straně. Ztraceně, přátelé! Tentokrát chci zvítězit!“

Zasmál se a jeho dobrá nálada byla nakažlivá. Velitelé se smáli s ním, ale Belial se po chvíli odvrátil. Matko, modlím se, aby měl pravdu, říkal si. Modlím se, aby období krásy a naděje přetrvало. Zvedl hlavu a usmál se na přítele. Modlím se, abychom *tentokrát* čelili realitě, a ne další lži.

* * *

Nad Jervois se počasí zhoršilo a armáda vjela do severáku, který stále hnal sníh a led. Ale přestože Gorgael dál ovládal většinu Ichtaru, i zde bylo znát, že brzy nastane tání. A jakmile vstoupili od Urqhartských kopců, řezavý vítr otupěl a zem byla povětšinou holá.

Za den či dva spatří hebkou mlhu, která ukrývá Sigholt a Jezero života, a to znamená, že budou jen několik hodin cesty od přístřeší a pomoci.

„A od vašich manželek.“ Azhure se zazubila na Beliala s Magarizem, když brzy odpoledne projížděli úzkým průsmykem. „Budete se muset vzdát svobodného staromládeneckého života a znovu se ujmout manželských povinností. Možná byste chtěli raději rovnou vyrazit na sever do Gorgaelovy pevnosti?“

Belial mrkl na Magarize a zasmál se. „Už se nemůžu dočkat, až zase uvidím Caznu, Azhure. Všichni tři,“ ukázal na sebe, Axise a Magarize, „jsme byli nuceni krátce po svatbě opustit manželky a vydat se na sever. Axis měl větší štěstí než my, protože převzal manželské břímě dřív, než čekal.“

Všichni se rozesmáli a Axis zachytil Azhuřin pohled. *Řekla jsi to Magarizovi?*

Ne. Je to Rivčino právo a potěšení.

Axis se odvrátil a Azhure se zhluboka nadechla. Nepřijal zprávy o matčině těhotenství dobře.

* * *

Hlídky zahlédly modrou mlhu pozdě odpoledne. Axis se usmál na Azhure a oslovil Beliala, Magarize a Ho'Demiho. „No, přátelé, strávíme ještě jednu noc pod širým nebem a vydáme se do pevnosti ráno, nebo...“

„Jed'me hned!“ řekl Magariz a tvář mu ožila vzrušením. „Už se nemůžu dočkat teplé postele.“

Bude teplejší, než si představuješ, pomyslela si Azhure, potom pohlédla na zbývající dva velitele a povytáhla obočí.

Belial se zasmál Magarizově nedočkavosti, ale ani se nepokusil potlačit tu svou. „Utábořil by ses tu na noc, kdybys věděl, že tě tam uvnitř čeká Azhure, Axisi? Myslím, že ne. Říkám, jed'me.“

Ho'Demi kývl. „Sa'Kuya mi o tvé magické pevnosti vyprávěla, Muži z hvězd. Chci mostu říct spoustu věcí.“

„Takže pojedeme až do noci a necháme se přivítat hvězdami, přátelé. Arne? Vrat' se zpátky a pověz velitelům jednotek, že budeme pokračovat v cestě ještě několik hodin, ale na jejím konci nás čeká pohodlí, dobré jídlo a úkryt před větrem.“

Jakmile vstoupili do modré mlhy, vítr utichl a brzy celou armádu obklopil strašidelný opar. Axis pobídl Belagueze vpřed a užíval si vlhkého dotyku magie na tvářích.

„Axisi?“ Azhure se k němu připojila. „Když jsi teď doma, zbavíš Sigholt mlhy?“

„Když teď *jsme* doma,“ řekl Axis mimoděk a usmál se na Azhure. Modrá mlha se na ni lepila, takže vypadala jako čarodějka, který vystoupila z mýtu, aby ho pokoušela.

Měl v úmyslu po návratu do Sigholtu kouzlo odstranit, ale když teď viděl, jak se Azhure vznáší v mlze po jeho boku, změnil názor. „Ne,“

řekl. „Ponechám Sigholtu modrou sukni ještě nějaký čas. Země okolo jsou stále nebezpečné.“

Azhure se usmála. Nevadilo jí, že Sigholt zůstane ještě na čas ukrytý. Chystala se promluvit, ale přerušil ji hlasitý, nadšený hlas.

„Muži z hvězd! Vítej! Vítej!“

„Most,“ řekl Axis a pobídl Belagueze do cvalu.

Pevnost i nádvoří ožily vzrušením, jak lidé pospíchali ven z postelí a halili své noční košile nebo nahá těla do plášťů, aby přivítali první jezdce, kteří už cválali přes most.

Okolo Sigholtu se rozléhal hlas mostu, zdravil známé a vyzýval cizince, ale ti, kdo už ho přejeli, na to ve svém nadšení ihned zapomněli.

Všichni se koupali v jasném měsíčním svitu a z nebe se občas snesl křehký květ měsíčice a ulpěl jim ve vlasech.

„Kde je? Kde je?“ křičela Cazna, dlouhé černé vlasy měla rozpuštěné, pevně svírala Rivčinu paži a očima zběsile pátrala mezi muži a koňmi, kteří zaplnili nádvoří. „Copak tady není?“

Rivkah se chystala něco říct, protože stejně tak prohledávala očima dav, když se k Cazně přitočil zezadu jezdec a zvedl ji do sedla.

„Beliale!“ zašeptala, ale víc už říct nemohla a ani to nebylo nutné.

Rivkah na ně chvíli hleděla a přemýšlela, jestli je má vyrušit a zeptat se na Magarize, ale pak si to rozmyslela. Belial ani Cazna by jí stejně nevěnovali pozornost. Obrátila se zpět k davu... a ocitla se tváří v tvář synovi.

„Axisi.“

Sesedl, Belaguezovu uzdu držel volně v ruce a jen tam stál jako klidný ostrov v moři vzrušení a hleděl na matku.

„Axisi,“ řekla, postoupila vpřed, napřáhla k němu ruku a on ji po chvíli váhání objal. Byla už v pátém měsíci těhotenství, a když se břichem přitiskla k Axisovi, bojoval s emocemi. Připadalo mu nenormální, aby tak stará žena nosila pod srdcem dítě.

Jeho bratra. Cítil to.

Rivkah se odtáhla, protože vycítila dotyk jeho moci. „Je mi to líto, Axisi,“ řekla, ale ihned se za svoji omluvu proklela.

„Rivko!“ zvolal Magariz, bez jakýchkoli ohledů odstrčil Axise stranou a objal manželku.

Jeho reakce byla úplně jiná než Axisova. „Rivko!“ vydechl a vykulil oči. „Já... já...“

„Trvalo to třicet pět let, Magarizi,“ řekla něžně. „Ale přesto ti dám dědice. Doufám, že ti artritida nezabrání pohoupat ho na kolena.“

Axis sevřel pevně rty a odvrátil se. Podal Belaguezovu uzdu podkonímu a rozhlédl se po Azhure.

Našel ji u hlavního vchodu do hradu. V náruči držela Caeluma.

„Tati!“ vykřikl Caelum a Axis zvedl syna vysoko do vzduchu a pevně ho objal. Azhure postoupila vpřed a pevně je oba objala.

„Zase jsme rodina,“ řekla a Axis se sklonil a políbil ji.

„Roland?“ zeptal se.

„Prý už tři týdny neopustil lůžko.“

Světlo v Axisových očích pohaslo. Strávil tolik času na prahu smrti, že si nebyl jist, zda se dokáže tak brzy dívat, jak umírá někdo jiný. Kývl a zapátral v davu po Belialovi.

„Beliale!“ zavolal, když ho uviděl, jak objímá Caznu, a netrpělivě čekal, až se k nim dvojice připojí.

„Cazno,“ řekl a přiměl se k úsměvu. „Omlouvám se, ale budu tě muset na chvíli připravit o manžela.“ Tvář jí posmutněla, ale stoicky se napřímila. „Beliale, rozkaž velitelům jednotek, ať rozbijí tábor na trávě mezi Sigholtem a Břehovem, a potom se ke mně připoj v Rolandových komnatách. Umírá.“

„Ano, Muži z hvězd.“ Belial rychle políbil Caznu, pak zmizel v davu a křičel jména velitelů.

Axis vzal Azhure za ruku. „Pojď, půjdeme se podívat na Rolanda.“

* * *

Roland byl jedno z poslední pout, která vázala Axise s minulostí, jež pomalu upadala v zapomnění. Axis zůstal chvíli stát u Rolandovy postele a hleděl na něj, potom se posadil na její okraj a vzal vévodu za ruku.

„Alespoň,“ usmál se Roland, jako by věděl, nač Axis myslí, „zemřu se starým pořádkem a nebudu překážet v tom novém.“

„Nepřekážíš,“ řekl Axis. Azhure usedla s Caelumem v náruči vedle něj do křesla. Když se blížili k Rolandově komnatě, Axis se zeptal,

jestli je moudrý bratr Caeluma s sebou, ale Caelum prohlásil, že trávil s Rolandem každý den mnoho hodin, a Azhure pohlédla Axisovi do očí. *Nemusíme ho chránit před smrtí, Axisi.*

Rolandův úsměv povadl. Tvář měl vyzáblou a kůže šedou a zpocenou. Axis ten pohled dobře znal. Tělo bylo mrtvé, ale duše odolávala a lpěla na životě. „Slyšel jsem, že jsi vybojoval velké bitvy, Axisi.“

Axis pokrčil rameny. „To sice ano, ale o jejich velikosti rozhodnou dějepisci. Čekají nás ještě mnohem větší.“

Rolandovy oči prostoupily stíny. „Azhure mi řekla, že Jorge zemřel.“

Axis kývl. „Zavraždil ho zrádce. Timozel, syn lady z Tare.“

Rolandova kůže se ještě víc scvrkla, pokud to bylo vůbec možné. „Ach, ne, Axisi! Já měl toho hochy tak rád.“

„To my všichni,“ řekl Axis tiše, „a všichni jsme se zmýlili.“ Dotkl se meče u boku. „Mám u sebe Jorgův meč, Rolande, kterým ho Timozel zavraždil. Přisahal jsem, že mu ho jednou vrazím do břicha.“

Roland se odvrátil. „Možná nelituji, že musím tento svět opustit, Axisi. Jorge už na mě určitě čeká v posmrtném životě a vyčiní mi za to, že jsem ho nechal tak dlouho čekat.“

Axisovy oči se naplnily slzami. „Tvé děti a vnuci jsou v pořádku, Rolande, a Aldeni se probouzí ze smrtícího spánku.“

Roland bez zájmu kývl, protože dál myslel na Jorga. Už brzy starého přítele znovu spatří.

Azhure se naklonila blíž a lehce Rolanda políbila na ústa. „Budeš nám chybět, Rolande. Tvůj humor, tvá moudrost.“ Zvedla Caeluma, aby se mohl také rozloučit.

Dveře komnaty se otevřely a dovnitř vstoupil Belial. Vyměnil si pohled s Axisem a posadil se na opačnou stranu lůžka.

Roland na něj pohlédl. „Zaklínačka tvrdí, že jsem moudrý, Beliale, ale možná jsem se zmýlil, když jsem tak dlouho zůstával s Borneheldem. Co myslíš?“

„Myslím, že i Borneheld si cenil tvé moudrosti,“ řekl Belial a pokusil se usmát, „i když jí tak docela nerozuměl.“

Roland se zachechtal. „Na válečníka máš skutečně dvorné chování, Beliale.“

Jeho smích utichl. „Bojím se, Beliale... a myslím, že ty jediný tady v komnatě mě skutečně chápeš.“

Rozhostilo se naprosté ticho. Axis otevřel ústa, aby něco řekl, ale zjistil, že nemá co. Azhure si opřela bradu o Caelumovy vlásky a pohled upřela na Rolandovu tvář. Belial vzal Rolanda za ruku.

„Bojím se,“ zopakoval Roland a zemřel.

* * *

Axis chvíli stál a hleděl na Rolanda, pak se vzchopil a pohlédl na Beliala, který stále seděl se svěšenou hlavou na lůžku. „Beliale?“

Belial vzhlédl a Axise nepřekvapilo, jak má zarudlé oči. „Beliale,“ řekl. „Roland už se nebojí.“

Belial obrátil pohled k Azhure, která se na něj klidně dívala. Axis pokračoval. „Zavolám sluhy a postarám se o Rolanda sám, Beliale. Nemusíš zůstat. Cazna už na tebe určitě čeká.“

„Ne,“ řekl. „Ne. Měl jsem Rolanda taky rád, obdivoval jsem ho a určitě by ocenil, kdybych zůstal, pomohl připravit jeho tělo na pohřeb a bděl u něj až do svítání.“

Azhure vstala a Axis vzal Caeluma do náruče. „Kde jsou dvojčata?“ zeptal se mdle.

* * *

Axis s sebou vzal Caeluma nejen proto, že potřeboval oporu, nýbrž také doufal, že se k němu dvojčata budou chovat smířlivěji, když bude jejich bratr nablízku.

Naneštěstí se zmýlil.

Zastavil se před dveřmi do jejich komnat, položil ruku na kliku, potom ji rychle stiskl a vstoupil, než ho mohla docela opustit odvaha. Nijak po setkání s nejmladšími dětmi netoužil, ale nemohl se mu vyhnout. Caelum otočil hlavu ke dveřím, které vedly do několika menších komnat stranou od Axisovy a Azhuřiny ložnice, a Axis se k nim pomalu vydal. Zpod dveří pronikalo měkké světlo, a když je otevřel, našel Imibe, jak se v prvním z pokojů sklání nad kolébkou.

Axis zamrazila u páteře zlá předtucha, ale tiše se pokáral. Jak se můžeš nazývat velkým válečníkem, když se bojíš dvou malých děťátek?

Imibe se napřímila a Axis kývl na dveře. Uklonila se, odešla a zavřela za sebou.

Potom se stejně jako Azhure přede dvěma měsíci přiblížil Axis pomalu ke kolébkám, aby děti pozdravil. A stejně jako Azhure přistoupil napřed k dceřině. Dcera. Axis se snažil radovat, protože byla vskutku krásné dítě, ale hleděla na něj s tak neskonalým nezájmem, že v sobě nedokázal vykřesat ani jiskřičku nadšení.

Natáhl se dolů a pohladil ji po tváři. Proč ho nemohla mít ráda? Proč ji nemohl mít rád on? Jediné, co k sobě cítili, byl nezájem.

„Vítej do domu Hvězd, Říční hvězdo Úsvite. Jmenuji se Axis a jsem tvůj otec.“ I když tě to nezajímá, pomyslel si a z chladné apatie, která z jejího mdlého pohledu sálala, se mu dělalo skoro nevolno. „Doufám, že se naučíš shovívavosti a toleranci,“ dodal náhle, „protože tvá krása bude bez nich prázdná.“

Potom Caeluma odložil a vzal dceru do náruče, zvedl ji a něžně ji políbil na čelo. „Chci se tě naučit milovat, Říční hvězdo,“ zašeptal. „Prosím, dovol mi to.“

Ale dívka se jen odvrátila. Axis stiskl pevně rty, položil ji zpátky do kolébky a vzal Caeluma znovu do náruče. „A teď tvůj bratr,“ řekl.

Z Říční hvězdy vyzařovala apatie, z Dračí hvězdy ale tak hluboká nenávisť, že Axis šokovaně ucouvl, sotva do kolébky nahlédl.

„U hvězd!“ zašeptal a Caelum zafňukal a přitiskl se blíž k otci. „Co jsem provedl, že jsem si vysloužil takový odpor?“

Dračí hvězda se v kolébce otočil a zamračil se na otce a bratra. Malé ručky zaťal vztekem a podrážděním v pěst. Doufal, že se otec nikdy, *nikdy* nevrátí domů.

„Proč?“ zeptal se Axis a znovu se naklonil nad kolébkou. „Proč?“

Kvůli tomu, co jsi provedl matce.

„Musí jít o něco víc!“ řekl Axis a snažil se ovládnout. Pokud mezi nimi stojí jen to, proč Dračí hvězda nesnáší i Azhure?

Dítě mlčelo a pěstičky mu cukaly a Axis pochopil, že kdyby byl Dračí hvězda větší, fyzicky by ho napadl. Axis přesto užasl nad mocí, která z chlapce vyzařovala.

To já bych měl být první, řekl Dračí hvězda znenadání. Já bych měl být tvůj dědic. Mám moc, potenciál, zasloužím si to. Udělej ze mě svého dědice a budu tě milovat.

To Axise šokovalo ještě víc a uviděl, jak Caelumovi vyprchala z tváře téměř všechna barva. „Nikdo si nevybírám, kdy nebo komu se narodí,“ pokusil se vysvětlit mírně a pak zopakoval to, co řekl Říční hvězdě. „Chci tě milovat. Dovol mi to.“

Dračí hvězda přimhouřil oči. *Já chci být tvůj dědic! Musím jím být já, ne ten ubožák, kterého držíš v náručí. Proč jsem se musel ocitnout v Azhuřině opotřebovaném lůně jako DRUHÝ?*

Šokovaný Axis se v tu chvíli přestal ovládat. *Jak tady můžeš ležet a kárat mě za to, co jsem provedl Azhure, když jsi ji málem roztrhal na kusy, jen aby ses narodil? Nezasloužíš si ji za matku a já jsem rád, že nejsi mým nejstarším synem! Jsem z celého srdce rád, že nejsi mým dědicem, Dračí hvězdo. A neuvítám tě v domě Hvězd, dokud se nenaučíš pokoře a soucitu!*

Zhluboka se nadechl a se zuřivým pohledem ve vytřeštěných očích opustil komnatu.

* * *

Dračí hvězda mřížovím kolébky sledoval, jak otec odchází s Caelumem přitisknutým pevně na hrud', a nenáviděl.

Stanu se tvým dědicem, pomyslel si se zlovůlí na někoho tak malého až překvapivě soustředěnou, protože nikdo si to nezaslouží víc než já!

* * *

Axis vyšel z komnaty, stále jím cloumala zlost. Na chodbě našel tiše hovořící Azhure a Beliala. Když se přiblížil, Azhure vzhlédla a zbledla, když spatřila výraz jeho tváře.

„Chci, aby Dračí hvězda zmizel z našich komnat,“ řekl napjatě. „Nechci, aby se přibližoval ke Caelumovi nebo ke své sestře. Pokud k nám Říční hvězda nic necítí, je to jen a jen jeho vina.“

Belial otevřel šokovaně ústa. „Axisi? Je to jenom dítě. Jak můžeš...“

Axis se k němu otočil a znovu se přestal ovládat. „Jen dítě? Nenávidí dost za celý oddíl skraelingů, Beliale! S tím nemusím žít a nemusím tomu vystavovat své děti!“

Azhure mu položila ruku na paži a Axis se otočil a podělil se s ní o to, co se stalo v ložnici.

„Axisi!“

Belial přeskakoval pohledem z jednoho na druhého a přál si porozumět. „Axisi,“ řekl, „nedovol, aby dnešní noc zničila tvůj vztah se synem.“ Rychle se zamyslel. „Pokud chceš, já s Caznou se ho ujmeme a ty tak získáš čas si všechno promyslet. Cazna bude určitě ráda, že se bude mít nad kým rozplývat.“

„Raději jí dej dítě sám!“ vyštěkl Axis, ale po chvíli úsečně kývl. „Jak si přeješ. Můžeš si chlapce vzít. Ale ať mi nejde na oči!“

S tím se otočil a odešel a Azhure si pospíšila za ním.

43

Volba

S Rolandem se rozloučili za soumraku následujícího dne a na cestu do posmrtného života ho vypravili velkou pohřební hranicí na březích Jezera života. Pohřbu se zúčastnili téměř všichni, protože Roland byl velmi oblíben nejen mezi obyvateli Břehova, ale také mezi vojáky Axisovy armády. Dostavil se dokonce i zbytek letky a jako čestná stráž doprovodil Rolandovo tělo od pevnosti k hranici.

Most plakal, když se přes něj Roland vydal na poslední cestu, protože spolu dlouhé hodiny přátelsky hovořovali a most si ho velice vážil.

Dostavila se i Cazna s chlapcem v náruči. Stále byla překvapená z toho, že se tak nečekaně stala matkou. Ale usmívala se, broukala dítěti a necítila nic ze zášti, kterou Dračí hvězda neustále vysílal k rodičům a bratrovi.

Když bylo po všem, přivolal Axis Ostré pero Zpěváka.

„Muži z hvězd,“ zasalutoval ptačí muž a postavil se do pozoru.

„Ostré pero,“ začal Axis, „děláme si starosti.“

Slova se ujala Azhure. „Přilétlo sem jen pár Ikarii, je to tak, Ostré pero?“

„Ano, Zaklínačko,“ řekl Ostré pero. „Několik jich dorazilo krátce předtím, než jsme se vrátili, ale většina tu byla už od chvíle, kdy Muž z

hvězd obehnal Sigholt kouzlem. Ti, kdo by se vydali na jih z Rozeklané hory, by pevnost jen těžko našli.“

„Donesly se ti nějaké zprávy o tom, že by Ikarii opustili Rozeklanou hora?“

Ostré pero se usmál. „Zaklínačko. Víš, jak je Sigholt izolovaný. Ikarii, kteří by se vydali na jih, by letěli do Avarinheimu a potom rovnou na jih.“

Azhure si vyměnila ustarané pohledy s Axisem. „Ostré pero, možná to nevíš, ale před dvěma měsíci jsem poslala Vranímu chocholu zprávu, aby evakuoval Rozeklanou horu. Obávala jsem se útoku gryfů, Gorgael jich má stále mnoho, a jak sám víš, Rozeklaná hora nemá téměř žádnou obranu.“

Tvář Ostrého pera se zachmuřila. „S letkou bychom tam byli...“

„Ne,“ řekl Axis a zvedl ruku. „Ne. Ostré pero, Gorgael má stále přes sedm tisíc gryfů...“

Ostré pero tak zbledl, až Azhure dostala strach, že omdlí.

„A já nechci, abyste ty nebo kdokoli jiný předstírali, že letka dokáže Rozeklanou horu ochránit.“

„Napadlo nás, že bychom tě poslali na sever tak s jednou perutí,“ řekla Azhure a upřeně se na Ostré pero zadívala. „Zjisti, co se děje, a pomoz jim, pokud budeš moci.“

Azhure mohla jít sama, ale zdráhala se. Věděla, že ji Faraday bude během šesti nebo sedmi týdnů potřebovat, a nemyslela si, že by se během té doby dokázala dostat na Rozeklanou horu a zpátky, protože jí instinktivní moc nedovolovala cestovat mezi posvátnými místy jako Axisovy zaklínačské schopnosti. Instinkt ji zároveň nabádal, že by bylo pošetilé postavit se Gorgaelovi teď. Stále potřebovala zesílit. A nechtěla také opustit Axise. Ne když ho sotva našla. A ani Caeluma.

„Bude těžké, ne-li nemožné, Rozeklanou horu evakuovat,“ řekl Ostré pero. „Jsou tam malé děti...“

„Poslala jsem Vranímu chocholu zprávu, aby děti vypravil do bezpečí podzemními řekami,“ řekla Azhure. „Nevidím důvod, proč by Orr odmítl.“

Ostré pero pohlédl na Axise. Setkal se s převozníkem před dvěma lety a nabyl tehdy dojmu, že nevrlý Charonita nepřistoupí na nic bez dlouhého přesvědčování. Charonité neměli na Ikarii právě nejlepší názor, a pokud se za ním Vraní chochol vydal osobně a dožadoval se

toho, aby převozník děti odvezl... Ostré pero se otřásl a jeho reakce neunikla Axisovi ani Azhure.

„Ostré pero,“ řekl Axis. „Musíme zjistit, jestli jsou Ikarii z Rozeklané hory v bezpečí. Ujisti se, že odlétnou do Avarinheimu nebo i dál na jih do Tencendoru, ale postarej se o to, ať odtamtud zmizí!“

Ostré pero kývl, zasalutoval a odvrátil se.

* * *

Na cestu s perutí se vydal hned další den ráno a letěl tak rychle, jak jen mohl. Každou noc v Avarinheimu šest či sedm hodin odpočívali, pokud to šlo, pak ve společnosti nějakého klanu, a Avar jim oznámili, že od Yuletide se na jih nevydalo žádné větší množství Ikarii.

Jeden z klanových náčelníků pokrčil rameny. „Několik týdnů před Yuletide jich tudy prolétlo asi dvě stě každý den, ale od té doby jen asi patnáct až dvacet za několik dnů, veliteli spáru, to je všechno.“

U hvězd! Ostré pero zaklel, když si uvědomil, že na Rozeklané hoře musí být stále desetitisíce Ikarii. Tu noc povolil letce jen čtyřhodinový odpočinek a zase ji přiměl vzlétnout.

Když dorazili na Rozeklanou horu, zjistili, že je stále plná Ikarii, což uvrhlo Ostré pero do deprese, jakou nezažil od chvíle, kdy gryfové doslova zničili letku u řeky Azle.

Zahlédli je, jak se blíží, a na jednom z balkónů na samotném vrcholu hory přivítal Ostré pero sám Vraní chochol.

„Talone,“ řekl Ostré pero, roztáhl křídla a hluboce se uklonil.

Vraní chochol zkroutil rty v pochmurném pobavení. „Podle tvých insignií vidím, že se z tebe stal velitel spáru, Ostré pero. A teď mi ještě řekneš, že velíš celé letce, ne?“

Ostré pero se napřímil a v jeho tmavých očích bylo tolik žalu, že Vraní chochol ucouvl. „Ne,“ zašeptal. „To nemůže být pravda!“

„Talone,“ začal Ostré pero, ale Vraní chochol ho ignoroval.

„Slyšel jsem,“ řekl a napůl se odvrátil, „že letku napadli gryfové, ale Bystrozrak? Vysoké oko? Bystré oko? Širé křídlo?“

Ostrému peru se na tváři objevil tak soucitný výraz, že Vraní chochol zasténal.

„Nemyslel jsem, že je to tak zlé,“ řekl. „Ostré pero?“ Pohlédl na ptačího muže. „Je situace vskutku tak zoufalá?“

Ostré pero zavrtěl hlavou a přál si, aby je Vraní chochol odvedl dovnitř, pryč z větru. „Ne, není. Věřím, že stále existuje naděje. Ale, můj pane, musíš rozkázat evakuaci. Hora se nedá ubránit!“

Vraní chochol mu konečně pokynul, ať ho následuje dovnitř. „Pošli perut', ať se občerství, Ostré pero, a my si zatím promluvíme.“

„Pane,“ naléhal Ostré pero. „Strávili jsme noc s Avar a nejsme unavení. Má perut' může začít s evakuací. Ale, u hvězd, pane,“ Ostré pero už se nedokázal dál ovládnout, „*proč jste ještě tady?*“

„Dovoluješ si hodně, Ostré pero!“ obořil se na něj Vraní chochol, napřímil se a zamračil se na ptačího muže zpod hustého černého obočí.

Ale Ostré pero se nenechal zastrašit. „Nedovoluji si vůbec nic, pane,“ řekl. „Jen se ptám, proč tě nezajímá přežití ikarijského národa?“

Všichni na doslech ztuhli a Vraní chochol se zhluboka, šokovaně nadechl. „Veliteli spáru,“ řekl, „chci tě *ihned* vidět ve svých komnatách! Tvá perut' může počkat na tvé... nebo na mé rozkazy v předpokoji.“

Ostré pero slyšel hrozbu v hlase Vraního chochola, ale neustoupil. „Talone,“ řekl, „jsem zde na rozkaz Muže z hvězd a Zaklínačky. Po právu se obávají toho, že Rozeklané hoře hrozí velké nebezpečí. Dostal jsem rozkaz uspíšit evakuaci, jak jen to půjde.“

Pokud Vraní chochol ještě pochyboval o svém místu v novém pořádku, teď už nabyl jistoty. „Chápu, veliteli spáru,“ řekl tiše. „Ale přesto žádám, abychom si promluvili v soukromí mých komnat.“

Ostré pero kývl. „Jak si přeješ, talone. Ale čeká mě spousta práce a nemám čas na dlouhé vybavování.“

Vraní chochol na něj chvíli zíral, pak se obrátil na podpatku, zamířil k nejbližší šachtě, vstoupil do prázdna a na uraženě ztuhlých křídlech se začal ve spirále snášet dolů.

* * *

„Pane,“ řekl Ostré pero, když osaměli, „nechtěl jsem tě urazit. Ale jde o čas.“

„Ostré pero,“ povzdychl si Vraní chochol, „chápu, jaké nám hrozí nebezpečí. Ale evakuaci provází tolik problémů.“

Ostré pero netrpělivě přešlápl, ale Vraní chochol ho ignoroval. „Musel jsem se poradit se staršími a svolat shromáždění.“

Ach, u nebes! zaklel Ostré pero, tys svolal kvůli tomuhle shromáždění? Nemohl jsi alespoň jednou převzít iniciativu?

Vraní chochol pokrčil rameny. „Nedokázali jsme se dohodnout. Mnoho Ikarii nechce odejít...“

„Pak zemřou,“ řekl Ostré pero a doufal, že Vraním chocholem otřese natolik, že se chopí činu.

„A já se jim nedivím!“ odsekl Vraní chochol a fialové oči se mu zablýskly. „Žijeme tu v bezpečí už víc než tisíc let a netušíme, co nás tam na jihu čeká.“

„Život, Vraní chochole!“ zakřičel Ostré pero. „*Do pekel s tebou!* Pro co jiného letka bojovala a umírala, než aby dobyla pro Ikarii zpět jižní země? Města ožívají, posvátná místa jsou odkrývána, les se znovu rozrůstá. *To vás tam na jihu čeká!*“ Zhluboka se nadechl, až mu na krku vystoupily šlachy. „Tady najdete jen smrt. Možná za několik minut, hodin či týdnů. To nikdo neví. Ale co ti dává právo zahrávat si se životy našich lidí, Vraní chochole? Co?“

„Má mnoho starostí, veliteli spáru,“ ozval se něžný hlas za Ostrým perem a ten se zprudka otočil. Zářivé pírkó, manželka Vraního chochola, vešla tiše dovnitř a mířila k nim. „Viděl, jak se mu pod rukama rozpadá starý svět. Já a Vraní chochol,“ přistoupila k manželovi a vzala ho za ruku, „teď patříme ke starším a jen s obtížemi přijímáme změnu.“

„Přijmete snad snadněji smrt?“

Vraní chochol si promnul oči. „Pokud vydám rozkaz, kam naši lidé půjdou, Ostré pero?“

Ostré pero mávl netrpělivě rukou. „Do měst v Minaretových vrších. Do Avarinheimu. Do Sigholtu nebo do Carlonu, anebo dokonce až na Ostrov mlhy a paměti.“

„Ostré pero, na Rozeklané hoře žijí desetitisíce Ikarii. Odhalená města v Minaretových vrších nás všechny nepojmou a naši přátelé v Avarinheimu mají sotva dost zásob na to, aby užívali sebe, natož i nás. Nemohu své lidi vyslat do neznáma.“

„Najdeme pro ně místo...“

Vraní chochol odmítl.

„Pak jsi horší než Vlčí hvězda,“ prohlásil Ostré pero se smrtícím chladem, „protože budeš mít na svědomí krev desítek tisíc, možná dokonce vyhladíš celý národ. On zabil jen dvě stě dětí.“

Vraní chochol a Zářivé pírkó na něj ublíženě hleděli. „To nemůžeš myslet vážně,“ začal Vraní chochol.

„Myslím to smrtelně vážně.“

Vraní chochol s manželkou na něj dál zírali. To nebyl Ostré pero Zpěvák, kterého dříve znali.

„Seber odvahu a odved' svůj lid do bezpečí,“ řekl Ostré pero tiše. „Jinak to udělám za tebe.“

* * *

„Ale kam půjdeme?“ vyptávala se ptačí žena a velké zelené oči měla plné úzkosti. „A co si vezmeme s sebou? Ach, myslím, že rozhodnutí letět na jih je příliš zbrklé. Myslím...“

„Nemám čas poslouchat tvé stížnosti, má paní,“ řekl Ostré pero. „Leť šachtou na balkón a můžeš vyrazit na cestu. Na zavazadla není čas. Jsem si jist, že tvůj život a život tvého syna,“ uklonil se mladému chlapci, „jsou mnohem důležitější.“ Chlapec, který měl dobrodružnější povahu než jeho matka, na Ostré pero mrkl a rychle matku odvedl.

Vraní chochol ustoupil. Jakmile Ostré pero získal talonovo svolení, a což bylo důležitější, jeho autoritu, neztrácel čas. Každá minuta mohla znamenat zmařený život, každá hodina několik stovek.

Mnoho Ikarii bylo odhodláno jít. Stejně toužili vyrazit na jih. Během pěti hodin, které uběhly od chvíle, kdy Ostré pero vyrazil z komnat Vraního chochola, odletělo už přes osm tisíc Ikarii. Zamíří napřed do Avarinheimu, kde se shromáždí, a pak tam, kde pro ně bude místo. Ostré pero doufal, že dobré vztahy, které Azhure s Axisem navázali s Achařany, se vztáhnou i na nenadálou invazi desítek tisíc ptačích lidí.

Ale přestože mladší pokolení byla připravena a ochotna odejít, starší Ikarii se naneštěstí nedokázali rozhodnout. V sázce toho bylo tolik, čekalo je tolik nejistot. Co se stane s Rozeklanou horou, až odejdou, a kdo vůbec gryfy spočítal?

Na tyto otázky neznal Ostré pero odpověď. Jedinou odpovědí, kterou mohl nabídnout, bylo, že věří Zaklínačce. Mnoha Ikarii to nestačilo. Nakonec se Ostré pero snížil k hrozbám a zastrašování. Na ty, kdo odmítli, neměl trpělivost. Viděl, jak gryfové povraždili jeho spolubojovníky, a sám pocítil jejich spáry. A když křičel, Ikarii poslouchali. Ostré pero stál na prahu smrti a vrátil se zpět a tato zkušenost mu propůjčila auru, která, když ji posílil vztekem, umlčela většinu námitek a přesvědčila většinu váhavců.

Kéž jim hvězdy pomohou, modlil se Ostré pero, když z balkónu sledoval, jak vzlétla další skupina, pokud na ně ve vzduchu zaútočí gryfové. Jižní obzor se černal křídly a jejich počet jim nabízel jistou ochranu, a jakmile se dostanou na dosah Písně Stromu země nad severním Avarinheimem, budou v bezpečí.

Ustoupil od okraje balkónu, otočil se a vydal se zpět do nitra Rozeklané hory. Ustoupil na okamžik stranou, aby uvolnil místo další skupince vysídlenců. Členové perutě činili při evakuaci zázraky a Ostré pero doufal, že jejich jména budou žít navždy v legendách, protože si to za vše, co pro ikarijský národ udělali, zasloužili.

Ale Ostré pero věděl, že jeden úkol bude muset splnit sám.

Děti. Malí Ikarii, kterým ještě nenarosila křídla anebo křídla měli, ale jejich letové svaly byly příliš slabé, než aby je odnesly do Avarinheimu. Novorozeňata nesly matky přivázané na prsou, ale batolata a starší děti budou muset jít pěšky – nebo plout.

Ostré pero rozkázal, aby se děti shromáždily v jedné z nižších komnat Rozeklané hory s tím, že je k podzemním řekám odvede osobně, protože si myslel, že by měl převozníkovi předložit žádost někdo, s kým už se setkal.

A jakou cenu bude žádat?

Ostré pero pokrčil rameny. To se dozví až za několik hodin, protože pochyboval, že by děti dokázaly sejít dolů po schodech rychleji než dospělí Ikarii. Ale podcenil jejich nadšení a hbitost.

Ostré pero se ve spirálách snesl dolů do komnaty, kde se děti shromáždily pod dohledem dvou členů jeho perutě, a s čelistí pokleslou úžasem jen zíral. Očekával, že tam najde tak dvacet, nanejvýš čtyřicet dětí, nečekal, že jich tam bude skoro šest set a že na něj budou hledět s rozzářenými tvářemi.

Pomalů se snesl na podlahu a otočil se k Jasnému oku ze své perutě. Pokrčila rameny, protože chápala jeho úžas. „Já reagovala stejně, velitelé spáru. Neuvědomila jsem si, kolik je tu dětí.“

Ostré pero se otočil zpět k davu. „Hvězdy, pomozte mi,“ zamumlal. „Co na to převozník řekne?“

Nezbývalo mu než je odvést dolů. A tak Ostré pero mávl na členy perutě, ať se vrátí zpět ke svým povinnostem a vyvedou z hory dospělé, potom se otočil tváří k dětem.

Odkašlal si a uvědomil si, že neví, co říct. Ostré pero to s dětmi zrovna dobře neuměl.

„Ach,“ začal hloupě, „určitě se dívíte, co...“ Ne, to by nešlo.

„Hm, čeká nás velké dobrodružství...“ Hvězdy! To je ještě horší!

„Poslouchejte,“ řekl nakonec a promluvil normálním hlasem, nesnažil se mluvit shovívavě. „Rozeklaná hora čelí strašlivému nebezpečí.“

„Gryfům,“ píplo malinké dítě v první řadě.

„Ano, gryfům. Ničitel Gorgael – slyšeli jste o něm?“

Stovky dětí kývly.

„No, Gorgael má tisíce gryfů a mnozí se bojí, že je pošle na Rozeklanou horu.“

„Kdybychom zůstali, povraždili by nás,“ řekla jedna rusovlasá dívka tak prakticky, že na ni Ostré pero pohlédl.

„Ano, všichni by zemřeli. A tak jsem tady, abych všechny dostal do bezpečí. Pro vás by bylo příliš nebezpečné sejít dolů po stezkách podél Nordry, proto vyzkouším něco jiného.“

„Jasně oko řekla, že poplujeme po podzemních řekách!“ vykřiklo jedno dítě vzrušeně. „Co jsou podzemní řeky?“

Dalších deset minut jim Ostré pero vysvětloval, co je to podsvětí a kdo jsou Charonité. Povyprávěl jim, jak se po podzemních řekách plavil před dvěma lety s Rivkou, Zaklínačkou a s Mužem z hvězd a že se všichni bez větších problémů dostali do bezpečí.

„Takže,“ dokončil, „chtěli byste vyzkoušet podzemní řeky?“

Odpověděl mu chór nadšených hlasů a Ostré pero neviděl nikoho, koho by ta představa zneklidnila. Požádal starší děti, aby každé vzalo za ruku někoho mladšího, potom zavedl dav do prvního z tunelů.

Kráčel v čele, protože jako jediný znal cestu, a musel věřit, že ho budou děti poslušně následovat. Co když jedno špatně zabočí a stovky

dalších, které ho budou následovat, se ztratí? Co když jedno z menších dětí zpanikaří a zadní řady odmítnou jít dál?

Ale nikdo špatně nezabočil, nikdo nezpanikařil a všichni ho následovali bez stížností. Po deseti minutách se jedno z dětí dalo do zpěvu a během několika zabušení srdce se k němu připojily i všechny ostatní. Ostré pero to zahrálo u srdce a připomnělo mu to, že naděje existuje.

Trvalo skoro hodinu a půl, než se dostali ke schodišti do podsvětí.

Mnoho dětí poznamenalo, jak krásné schody, které vedly hluboko pod zem, jsou, a prsty se dotýkalo vytesaných obrazců tanečníků na stěnách. Děti dychtivě sestupovaly dolů po schodišti z průsvitného růžového mramoru, které se točilo ve spirále podél stěn šachty.

A tak za tichého zpěvu vstoupily děti ikarijského národa do podsvětí.

Ostré pero chodil dříve po schodech jen se zraněnými Ikarii, ale děti po nich seběhly rychleji než dospělí. Nepotřebovaly žádné přestávky, a kdykoli se Ostré pero zastavil, aby vzhlédl vzhůru šachtou, viděl dlouhé řady dětí, které zpívaly, držely se za ruce a následovaly ho dolů.

„I kdybych už v životě nic jiného neudělal,“ zamumlal si pro sebe, když se díval, jak děti po dvojicích sestupují, „jsem rád, že jsem mohl tohle spatřit. Jen se modlím, abych je nevedl do zkázy.“

Po několika hodinách se shromáždili v prosté šedé komnatě na dně šachty a Ostré pero se postaral o to, aby se žádné z dětí nepřiblížilo ke břehu podzemní řeky. Děti mlčely, protože je přemohla vážnost komnaty a řeka, která něžně tekla kolem a v jejích vodách se zrcadlily hvězdy.

Jakmile poslední dítě sešlo dolů po schodech, Ostré pero se nervózně nadechl a přistoupil ke zlaté trnoži se zvonem. Zaváhal, potom natáhl ruku a špičkami prstů do něj udeřil.

Ozvalo se trojí jasné zazvonění a některé děti se nervózně zavrtěly.

„To je v pořádku,“ chlácholil je Ostré pero a obrátil se k davu. „Převozníkovi bude trvat několik hodin, než...“

Náhle si všiml, že děti nehledí na něj, nýbrž do jednoho z tunelů, ze kterého vytékala voda.

V dálce blikalo světlo.

Převozník byl rychlý! Ostré pero zatnul ruce v pěst a na šíji se mu nervozitou naježila tmavě rudá pera.

Do komnaty vplula velká pramice. Na zádi seděla postava v plášti, ruce měla složené a hlavu pod kápí svěšenou. Když pramice zastavila před Ostrým perem, zvedl převozník hlavu.

„Kdo volal převozníka?“ zeptal se drsný hlas. „Kdo zazvonil na zvonec?“

Ostré pero postoupil vpřed a uklonil se tak hluboko, až málem poklekl. Roztáhl křídla tři kroky do stran, až zaškrábala o kámen.

„To já, převozníku,“ pronesl se sklopenýma očima. „Velitel spáru Ostré pero Zpěvák.“

„Cože?“ Převozníkův hlas zněl překvapeně. „Copak, Ostré pero? Nemysli si, že si na tebe nevzpomínám. Tentokrát s sebou nemáš žádného zaklínače, který by mě sekýroval a dráždil?“

Ostré pero vzhlédl. „Ne, převozníku. Jsem tady jenom já a nevinné děti ikarijského národa.“

Převozník vybuchl smíchy, stáhl si kápi a odhalil holou hlavu, vyzábělé rysy a podivuhodně dětské fialové oči. „Žádné dítě není nevinné, Ostré pero. Jakmile se poprvé nadechne, nasává do sebe zkušenosti. No tak, postav se a pověz mi, co chceš.“

Ostré pero se napřímil. „Převozníku, přišel jsem tě požádat o velkou laskavost.“

„Laskavost? Přece víš, že nikomu laskavosti neprokazuji, Ostré pero.“

Ostré pero si olízl náhle suché rty. „Převozníku, Rozeklané hoře hrozí útok gryfů, proto ji musíme evakuovat. Děti nemohou letět a nemůžeme použít stezky podél Nordry. Převozníku...“

„Ne.“

„Ještě jsi ani neslyšel moji žádost!“ vykřikl Ostré pero, postoupil vpřed a úpěnlivě zvedl ruce.

Převozník na něj zíral. „Chceš, abych odvezl tyhle děti do bezpečí, Ostré pero.“

„Ano, já...“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nemám děti rád a těchhle je strašně moc.“

Ostré pero stiskl pevně rty. „Jsou slušné a zdvořilé, převozníku, a zaslouží si šanci žít.“

Převozník zavrtěl hlavou a pomalu si natáhl na hlavu rudou kápi.

„Posílá je Axis!“ vykřikl Ostré pero.

„Splnil jsem dluh, který jsem vůči němu měl.“

„A Azhure!“

Převozník zaváhal, ale pak si nasadil kápi na hlavu a zakryl si celou tvář. „Ne.“

„Jsem ochotný zaplatit.“

Převozníkova nezdravě žlutá tvář vyhlédla zpod rubínové kápě.

„Zaplatit?“

„Největším tajemstvím ze všech, převozníku. Životem.“

Orr na Ostré pero zíral. Ptačí muž se napřímil, tmavé oči měl klidné, stál hrdě a důstojně a rudá křídla držel kousek od těla.

„Čím životem?“

Ostré pero na něj klidně pohlédl. „Svým.“

V komnatě se rozhostilo ticho. Všechny děti upíraly oči na Ostré pero.

„Jsi ochotný položit za tyto děti život, Ostré pero Zpěváku?“

„Je to malá cena, převozníku.“

„Ale jsi tak mladý, plný života... a odvahy.“

Ostré pero mlčel a hleděl převozníkovi upřeně do očí.

„Dobrá,“ řekl převozník a uzavřel dohodu. „Přijímám. Tvůj život za převoz dětí.“ Dál ale Ostré pero bedlivě sledoval.

Ostré pero se s úlevou uvolnil. „Děkuji, převozníku,“ řekl. „Je mi ctí, že jsem hoden zaplatit.“

Ne, to já jsem poctěn, zašeptal převozník v mysli, protože jen málokdo nabídne sám sebe. Když jsem o ceně řekl Hvězdnému poutníkovi, rozhlédl se po skupině, kterou vedl, a sám sebe ani nevážil. Ne, to já jsem poctěn, Ostré pero Zpěváku.

„A kam chceš, abych děti odvezl?“

Ostré pero pomalu otevřel ústa. Zvážil vše, až na konečný cíl. „Ach... do Sigholtu?“

„Tak to je snadné, Ostré pero, protože tyto vody vtékají do Jezera života. Pokud teď děti nasednou do loďky...“ Netrpělivě ukázal na první řadu dětí.

„Ale všechny se do ní nevejdou, převozníku,“ začal Ostré pero, ale převozník se usmál a ukázal za sebe.

„Možná sis nevšiml těch ostatních, Ostré pero.“ Za převozníkovou lodí se na hladině něžně kolébal další tucet pramic tlumeně ozářených světly a všechny byly svázané provazy.

Ostré pero kývl a pobídl děti vpřed. Pomalu, ale s čím dál větší sebejistotou nasedaly do lodí. Převozník vystoupil z první pramice, počkal, až se všechny naplní a děti se usadí, potom se obrátil k Ostrému peru.

„Tvůj život, Ostré pero,“ řekl a položil mu ruku na tvář.

Ptačí muž se napjal, ale nebál se. Nemyslel si, že převozník bude žádat bolestivou smrt. Čekal se zadržným dechem, ale nic se nestalo.

Pomalou vydechl a otevřel oči. Mezi převozníkovými prsty viděl Charonitův šílený úsměv.

„Co sis myslel, že udělám?“ zachechtal se převozník. „Vezmu tě po hlavě palcátem?“

Spustil ruku a usmál se. „Život, Ostré pero, a ty sis myslel, že tě o něj chci připravit?“

„No tak co jsi tím myslel?“ řekl Ostré pero rozzlobeně. Chtěl zemřít důstojně a nelíbilo se mu, že se převozník jeho oběti vysmívá.

Máš pravdu, Ostré pero Zpěváku. Omlouvám se.

Převozník se napřímil, zvažněl a znovu položil Ostrému peru ruku na tvář. „Ostré pero,“ řekl. „Chci tvůj život jen použít. Život má nesmírnou cenu, ale jen dokud žiješ. Když život ukončíš, ztratí veškerou hodnotu. Rozumíš?“

Ostré pero pomalu pokýval pod převozníkovou rukou hlavou. „Chceš, abych ti dovolil využít svůj život.“

„Ano. Dobře. Ale tvůj život ti bude stále z větší části patřit. Ostré pero, chci ho použít k tomu, abych pomohl Charonitům. Je nás už jen málo a jsme připoutaní k podzemním řekám. Ale máme velmi cenné znalosti a myslím, že je na čase, abychom se o ně podělili. Jsi stále mlád, ale za několik let tě povolám zpět k podzemním řekám. A budu tě učit. Přijímáš?“

Ostré pero znovu přikývl a převozník spustil ruku. „Přijímám. Ale myslel jsem, že jsi Axise naučil vše, co víš.“

„Naučil jsem ho věci, které potřeboval vědět,“ řekl Orr, „ale rozhodně ne vše. Zbytek předám tobě, Ostré pero Zpěváku.“

Ostrému peru vyhrkly do očí slzy. „Děkuji ti za svůj život, převozníku.“

Ne, to já ti za něj děkuji, Ostré pero. Potom se otočil, posadil se do pramice v čele a rozložil si kolem sebe plášť.

„Připraveni?“ zavolal a děti jen mlčky kývly, protože na něj převozník zapůsobil.

„No,“ řekl, „tak poplujeme.“ A lodě samy od sebe vyrazily k otvoru ve vzdálené stěně komnaty. Převozník se ještě jednou otočil a Ostrému peru se zdálo, že vidí, jak se mu pod kápí leskne úsměv.

Když první loďka proplula otvorem, Ostré pero slyšel, jak se jedno z dětí zeptalo.

„Převozníku, vadilo by ti, kdybychom zpívali?“

„Bude mi ctí,“ řekl převozník a Ostrému peru se zdálo, že říká pravdu.

* * *

Vznášel se ve spirálách vzhůru a skoro se nemusel namáhat, protože ho teplý vzduch, který stoupal z hlubin, nesl výš a výš Rozeklanou horou. Z nižších komnat jeskynního komplexu se do téměř opuštěné Auly dostal sotva za hodinu.

Sedělo tady klidně a tiše skoro osmnáct set Ikarii, kteří, jak ho členové perutě informovali, odmítli Rozeklanou horu opustit. Zbytek odlétl.

Ostré pero se postavil do středu kruhu ze zlatého mramoru s fialovým žilkováním a děsilo ho, jak se někdo může bez boje odevzdat smrti. Rozhlédl se po Aule a zjistil, že zná každého, koho tu vidí. U posledního z nich se zastavil.

Vraní chochol Úsvit, talon všech Ikarii, se pomalu postavil. Oblečený byl do královského fialového šatu a na krku měl pověšený drahokamy posázený náhrdelník talona. Vedle něj seděla stejně klidně Zářivé pírkó a byla rovněž oděna do šatu a šperků svého úřadu.

„Rozhodli jsme se tady zemřít,“ řekl Vraní chochol. „Narodili jsme se tu a všichni jsme starší. A proto tady také zemřeme.“

„Vraní chochole...“ začal Ostré pero, ale Vraní chochol zvedl ruku.

„Neutečeme, ne od života, který jsme znali. Tam venku je nový svět a panuje v něm nový pořádek, a my jsme si jisti, že nechceme být jeho součástí. Gryfové možná přiletí, a možná také ne, ale my tu zůstaneme.“

„Vraní chochole, to není nutné. Všichni můžeme uniknout. Pokud mě budete následovat...“

„Ne,“ řekl Vraní chochol, natáhl ruku a rozepnul si náhrdelník. „Myslím, že Axis vrátil Volnému pádovi dědičný titul. Dej to mému synovi. Bude z něj skutečně velký talon. Chtěl bych ho ještě jednou spatřit, Ostré pero, ale bohužel se tak nestane.“

„Zatraceně!“ vykřikl Ostré pero a odmítl náhrdelník přijmout. „*Nemusí to tak být!*“

„Ale my to tak chceme,“ řekla Zářivé pírkó tiše. „Copak každý z nás nemá právo naložit se životem, jak se mu zlíbí? Když se rozhodneme zemřít, máš právo nám to upírat?“

Ostré pero vzlykal a kladl si jejich nesmlouvavost za vinu, ale nevinil je. Ne když dobrovolně nabídl svůj život převozníkovi. „Prosím,“ žadonil, padl na kolena a roztáhl za sebou rudá křídla. „Nedělejte to!“

Vraní chochol před ním poklekl a vzal jeho tvář do dlaní. „Jdi, Ostré pero. Seber perut' a leť. Vezmi si tohle,“ vtiskl mu náhrdelník do zdráhavých rukou, „a uchovej to pro Volného páda. Polib ho za mě, jeho i Pěnici, a pokud ještě neuzavřeli sňatek, důrazně je pokárej. Ostré pero, slib mi, že až bude po všem, až války skončí, Ikarii se sem vrátí, zapálí pohřební hranice na naši památku, smyjí krev ze stěn a znovu toto místo vysvětlí ve jménu Hvězdných bohů a všech, kdo tu žili, zemřeli a byli tu šťastní.“

Ostré pero zaklonil hlavu a zakřičel, ale Vraní chochol hovořil dál i přes ozvěnu.

„Slib mi to, Ostré pero, slib mi, že ostatní jednou znovu vysvětlí tohle úžasné místo, které o nás pečovalo a milovalo nás, že ho zasvětlí především mé matce Jitřence, která byla tak krásná a milovaná.“

* * *

Axis a Azhure se za svitu měsíce koupali v Jezeře života a smáli se,
když náhle užasle otočili hlavy.

Přes jezero k nim plulo třináct lodí plných tiše zpívajících dětí.
Převozníka nikde neviděli.

Vyčištění Ichtaru

Rodiny v Břehově ubytovaly šest set ikarijských dětí. Většina rodin si vzala jedno nebo dvě, aby udržela sourozence pohromadě. Nyní děti trávily dopoledne ve škole s acharskými dětmi (dalo velkou práci najít stoly a židle pro všechny) a odpoledne pak průzkumem voňavých svahů okolo jezera. Nezdálo se, že by jim rodiče nějak zvlášť scházeli, a nikdy si nestěžovaly. Když se do Sigholtu vrátil Ostré pero, s mnohými si promluvil a řekl Axisovi, že se mu zdá, že je plavba po podzemních řekách změnila.

Axis přemýšlel, co jim asi Orr řekl a jestli je něco *naučil*. Ale děti na něj jen zmateně hleděly, když se zeptal, a tak si nakonec přestal dělat starosti, usmál se a nechal je hrát si.

Zprávy, které Ostré pero přinesl, Axise rozrušily, ale nepřekvapily. Vranímu chocholu se nikdy nelíbily změny, které Axis nastolil, ani vědomí, že žije v dobách Proroctví Ničitele. Axis přejížděl zamyšleně prsty po náhrdelníku, který mu Ostré pero odevzdal.

„Možná vyrazím na sever osobně,“ řekla Azhure. „Možná se mi podaří přesvědčit je, aby odtamtud odešli.“

„Ne,“ řekl Axis a zvedl zrak. „Ne. Potřebuji tě tady. Jak dlouho by ti trvalo, než by ses dostala na sever, a zase se vrátila zpátky?“

„Mohla bych využít podzemní řeky,“ nadhodila. I když se snažila přesvědčit, věděla, že má Axis pravdu.

„A kde je vchod?“ Axis ukázal oknem na jezero. „Netuším to ani já, a to vím o podzemních řekách víc než kdo jiný. Ostré pero?“

„Muži z hvězd?“

„Předpokládám, že jsi se pokusil přesvědčit Vraního chochola, aby odešel?“

Ostré pero mlčel. Jak své zběsilé prosby popsat? „Snažil jsem se,“ řekl nakonec a Axis kývl, protože viděl bolest v jeho očích.

„Azhure, ty jsi nikdy nebyla Vranímu chocholu blízká. Pokud ho nepřesvědčil Ostré pero, tak tobě už se to vůbec nepodaří. On i ti, kdo s ním zůstali, se rozhodli.“ Povzdychl si a vrátil náhrdelník Ostrému peru. „Vraní chochol ho svěřil tobě, Ostré pero. Uchovej ho v bezpečí... dokud ho nebude potřeba. Až... až se to dozvíme... pošlu pro Volného páda. Bude se muset odtrhnout od studia na Ostrově mlhy a paměti a ujmout se královských povinností. S Rozeklanou horou už nic víc nezmůžeme. Varovali jsme je a Ostré pero většinu Ikarii zachránil, ale víc dělat nemůžeme.“

Mlčky se Azhure zeptal, jestli se nemůže s gryfy vypořádat, ale ona jen zavrtěla hlavou a odvrátila se. Až nastane čas vydat se na lov gryfů, dozví se to, ale ještě nenadešel. Ti, kdo na Rozeklané hoře zůstali, si budou muset poradit bez ní.

Pokud gryfové horu napadnou.

A Azhure se nyní skutečně nechtěla vydat na sever. V krvi jí sílil pocit, že za měsíc či dva jí bude potřeba na východě, kde bude muset něco ulovit... něco jiného než gryfy. Něco ve spojení s Faraday.

Východem země stále krácel Artor, a i když jí při pomýšlení na smrt Vraního chochola, Zářivého pířka a dalších starších pukalo srdce, kdyby se Artorovi podařilo zastavit Faraday, byla by to katastrofa. A tak se s tím Azhure smířila. A kromě toho ji v Ichtaru čekalo příliš mnoho práce.

* * *

Na konci měsíce havrana zahájil Axis tažení za znovudobytí Ichtaru. Ikarijské hlídky využíval jen opatrně a pouze k tomu, aby se ujistil, že se vojsko skraelingů skutečně stáhlo na sever. Rozkázal, aby vojáci zbavili provincii všech zbývajících hnízd. Oddíly o síle až tisíce

mužů projížděli skrz naskrz zemí a pátraly po nich. Doprovázely je okřídlené hlídky, které podávaly zprávy o jejich postupu, a v půlce měsíce hladu obdržel Axis hlášení o tom, že bylo odhaleno několik menších hnízd, která byla zničena s minimálními ztrátami na životech. Jedním z největších býval Hsingard, ale o ten už se postarala Azhure.

Axis zůstal v Sigholtu až do konce druhého týdne měsíce hladu, kdy se mu doneslo, že jeden z oddílů odhalil hnízda tak velká, že neměli šanci je zničit.

„Kde?“ zeptal se okřídlené hlídky.

„Na severu Urqhartských kopců,“ oznámil voják.

„V dolech,“ řekla Rivkah. Stála u okna komnaty s mapami a nyní se otočila k Axisovi. Hleděl jí do tváře a odmítal se nechat rozptýlit jejím narůstajícím břichem. Byl doma už měsíc, ale zatím s Rivkou o jejím těhotenství nemluvil.

„Tamní doly jsou obrovské, nejbohatší v celém pohoří, Axisi.“ Rivkah se posadila ke stolu a Axis se uvolnil. „Searlas se přede mnou jednou vychloubal, že důl je přes půl míle hluboký a tunely se táhnou kopci dlouhé míle.“

„Mohly by jich tam dole být desetitisíce,“ zamumlala Azhure a pohlédla na psa u svých nohou. „Muži se k nim nedostanou, aniž by je skraelingové roztrhali na kusy.“

Axis se na ni podíval a oči se mu usmívaly. „Azhure, uvědomil jsem si, že my si užíváme tepla a bezpečí sightholtských mlh a Belial s Magarizem zatím riskují a zažívají dobrodružství při lovu na skraelingy. Brzy se z nich stanou legendy a na nás všichni zapomenou.“

Zazubila se. „Lenošíme tu a tloustneme.“

„Vydáme se na lov?“ zašeptal Axis a Azhure se rozproudila v žilách krev. Severní výběžek Urqhartských kopců byl vzdálen jen několik dní cesty a lov během jediné noci skončí. Ani ne za týden budou zpátky doma.

Rivkah je sledovala a uvědomila si, že zcela zapomněli na všechny ostatní v komnatě.

„Vydáme se na lov,“ odpověděla Azhure s očima upřenými do Axisových. Pomalu se usmál. „Vydáme se na lov.“

Napřímila se v sedle. V každém Venatorově pohybu cítila rytmus Hvězdného tance. S láskou pohlédla na Axise. Jel lehce a uvolněně, oblečený do hnědé tuniky a kalhot, z ramen mu vlál karmínový plášť a na hrudi mu zářilo krvavě rudé slunce. Azhure napadlo, že ho neviděla tak uvolněného, sebejistého a plného života od chvíle, kdy Skarabostem mířili ke Carlonu.

Axise s Azhure doprovázela jen smečka alauntů.

Byli na cestě už dva dny a v dálce se k nebi tyčily Urqhartské kopce. Dorazí k nim ještě ten večer.

Nohy i břicha koní byly obalené bahnem, na kterém se jen velmi nepříjemně spalo, ale Axis s Azhure se z bláta radovali, protože znamenalo, že Gorgaelova nadvláda povoluje a zima ustupuje dál na sever.

Alaunti běželi s čenichy u země před nimi.

„Ještě dvě hodiny,“ řekl Axis. „Ho'Demi říká, že čekají v prvním průsmyku.“

Oddílu velel Ho'Demi, a pokud se on zdráhal do dolů vstoupit, pak nebezpečí muselo být vskutku obrovské.

Azhure kývla. Zachytila stín Ho'Demiho myšlenek, i když ne konkrétní slova. „Kolik mužů ztratil?“

„Asi pět nebo šest, byli mezi prvními, kdo vstoupili do dolů. Azhure, určitě to zvládneš?“

Axis se tvářil ustaraně, a ne bezdůvodně. Podle kusých zpráv, které zatím obdrželi, to vypadalo, že hnízda v dolech mohou být větší než ta v Hsingardu... a Azhure Axisovi prozradila, jak vyčerpaná se po lovu v Hsingardu cítila.

Usmála se pro sebe. „Budu v pořádku, Axisi. Oba jsme během posledního měsíce zesílili.“ Pohodila hlavou, rozesmála se a užívala si toho, jak si vítr pohrává s jejími vlasy. „A kromě toho budeme poprvé po dlouhých měsících bojovat bok po boku.“

Byli tak zaujatí jeden druhým, že si nevšimli černé tečky, která jim kroužila nad hlavou.

Ho'Demi vyskočil na nohy, sotva uslyšel dunění kopyt. „Muži z hvězd, Zaklínačko!“ Natáhl ruku, aby pomohl Azhure ze sedla, ale ještě než k ní stačil přikročit, seskočila na zem.

„Ho'Demi.“ Azhure mu krátce potřásla rukou, potom ustoupila do strany, aby se s ravenbundským náčelníkem mohl přivítat i Axis. Ho'Demi pohlédl za ně a zamračil se. Viděl jen alaunty, kteří zvědavě pobíhali po táboře.

„Kde máte vojsko?“ zeptal se. „Bude potřeba alespoň pěti tisíc mužů, abychom doly vyčistili.“

Axis se zazubil na Azhure, potom poplácal Ho'Demiho po rameni. „Pět tisíc, přáteli... anebo jen Azhure a mě.“

Ho'Demi vytřeštil oči. „Muži z hvězd, přece nechceš...!“

Ale Axis se na Ho'Demiho přísně zadíval. „Pochybuješ snad o nás, Ho'Demi?“

Ravenbund'an ihned sklopil zrak. „Ne, Muži z hvězd. Nechtěl jsem zpochybnit tvé rozhodnutí, ale...“

„Ho'Demi.“ Azhure ho vzala za paži. „Pověz nám o dolech. Podělili se s tebou švitořící o nějaké užitečné informace? Mají tam dole bratrance, kteří by nám mohli pomoci?“

Posadili se k Ho'Demiho ohni. Půda na svazích byla našťestí suchá. Jednotky se choulily kolem ohňů, vojáci upírali oči na Muže z hvězd a Zaklínačku a šeptali si, že ti dva vyčistí doly sami.

„Obávám se, že švitořící nám nepomohou, zaklínačko. Jsou to jen opály a říkají, že smaragdy a diamanty, které se tady těžily, jsou jen mrtvé kameny bez srdce a duše. Takže ne, nepomohou nám. Dohoda zněla, že nám pomůžou v Šerých horách, a teď se jen touží dostat do nového domova. K ničemu nám nebudou.“

„To nevádí,“ řekla Azhure lehce a položila ruku na Vlka vedle sebe.

„Pověz nám, co víš,“ požádal Axis a Ho'Demi načrtl hrubý nárys dolů do měkké hlíny před nimi.

„Šachty nejsou vertikální, ale několik set kroků prudce klesají, pak se rozvětvují do tunelů. Je tu pět dolů, každý má jednu hlavní šachtu a všechny jsou navzájem propojené sítí tunelů.“

„Takže pět východů,“ řekl Axis. Zvedl oči. „Azhure?“

„Víš, kde jsou skraelingové soustředění, Ho'Demi?“

„Ano, Zaklínačko. Tady, tady a tady.“ Ukázal na tři doly ve středu. „Horní tunely jsou prázdné, ale ty patnáct set kroků hluboko jsou plné mlád'at a vajec.“

„A dospělých?“

„Ano. Je jich tam hodně. Musí to být jedno z nejlépe střežených hnízd.“

Axis se narovnal a zadíval se na ravensbundského náčelníka. „Jaký je tvůj odhad?“

„Dospělých? To se dá těžko říct, Muži z hvězd, protože nikdo z nás se tam dole nezdržoval a nepočítal je, ale řekl bych, že jich může být klidně i osm až deset tisíc a třicetkrát tolik mlád'at.“

Axis pohlédl ostře na Azhure. „S kolika jsi bojovala v Hsingardu?“

„Možná tak s osmi až devíti tisíci, byli mezi nimi dospělí i mlád'ata.“

„Je to pro tebe příliš nebezpečné,“ řekl s pohledem upřeným na její tvář.

„Chci lovit, Axisi.“

„Ale i tak...“

Ho'Demi obracel pohled od jednoho k druhému. „Dovol, abych ti pomohl, Zaklínačko. Mám tady tisíc mužů a mnozí z nich jsou lučištníci. Azhure, všichni chceme lovit. *Využij nás!*“

„Azhure?“ Axis povytáhl obočí.

Uvolnila se, usmála se a roztáhla ruce v bezmocném gestu. „Jste v přesile, pánové. Dobrá, Ho'Demi, použiju tvé muže a děkuji ti za ně. Takže.“ Sklopila oči k hrubé mapě, kterou Ho'Demi načrtl, a rázně pokračovala. „Uděláme to takhle.“

* * *

Azhure s Axisem běželi dolů prudce se svažující šachtou nejvýchodnějšího dolu, až dorazili ke čtvrtému tunelu nalevo.

„To musí být ono,“ řekl Axis tiše a ve tmě nahmatal Azhuřinu ruku. Nevzali si s sebou žádné světlo a Axis ani nevykouzlil světelnou kouli, jako to udělal kdysi dávno v Hsingardu. Nechtěli skraelingy varovat, proto se při navigaci šachtou spolehli jen na vrozené schopnosti; ani jednou přitom neklopýtli.

Sicarius po Azhuřině boku tiše zakňučel a Azhure se lehce dotkla jeho hlavy. Pes se nedočkavě chvěl, ale Azhure prozatím držela jeho i další dva psy, které vzala s sebou, zpátky.

„Axisi?“

„Počkej,“ zašeptal. *Ho'Demi? Jsi připravený?*

Ano, Muži z hvězd. Všechno je připravené.

Axis se usmál a Azhure to cítila. „Takže lovme!“ vykřikla a její hlas se rozlehl tunely. „Lovme!“

Pokynula, tři alaunti vyrazili vpřed a jejich lehké kroky během okamžiku utichly. Uslyšela šepot hudby a vzápětí se v Axisových rukách rozzářilo světlo.

Azhure v náhlé záři zamrkala. „Axisi...“

„Já vím, Azhure, já vím. Světlo a ochrana. To je všechno.“ Azhure si dělala starosti, že Axis v zápalu lovu použije Hvězdný tanec k zabíjení skraelingů. Zamračila se a přemýšlela, jestli ho má znovu varovat.

„Já vím!“ řekl ostře a Azhure se usmála.

„Omlouvám se, Axisi. Pojd'me.“ Obrátila se a vstoupila do tunelu. Za chůze zvedla Vlka a vložila do něj šíp.

Ho'Demi a jeho muži zatarasili východ z nejzápadnějšího dolu balvany, takže jím žádný skraeling neunikne. A pokud šlo všechno podle plánu, rozdělil Ho'Demi oddíl do tří skupin, z nichž každá nyní sestupovala hlavní šachtou jednoho z dolů s pochodněmi v ruce a v doprovodu čtyř alauntů.

Plánovali zahnat skraelingy do přírodní jeskyně na konci šachty na západ od té, kterou dolů sestoupili Azhure s Axisem. Tam, Azhure se usmála na Ho'Demiho, budeme moct lovit, jak se nám zlíbí.

A tak se i stalo.

Rámus, světlo a psi, kteří jednotky mužů sestupující šachtami doprovázeli, vyděsili skraelingy natolik, že se dali v šeptajícím davu na útěk. Nebyli si však jistí, kterým směrem se dát, proto vráželi jeden do druhého a drásali se navzájem drápy, takže jich mnoho zemřelo ještě předtím, než se k nim nepřítel vůbec dostal. Vřítelo se mezi ně dvanáct psů, kteří běželi před muži, štěkali a vrčeli, až dav úplně rozběsnili a zahnali ho na východ, do jeskyně a k poslední šachtě... K Azhure.

Dav narazil napřed na Sicaria a jeho dva psí společníky. Čekali na ně s břichy přitisknutými k zemi, a když se přes ně skraelingové

převalili, začali po nich chňapat a s každým kousnutím zlomili vaz nebo utrhlí hlavu jednomu mláděti.

Dospělé to nezajímalo. Řítily se zoufale vpřed, aby unikly psům, světlu i hluku, dokud... dokud... se smečka skraelingů v čele znenadání nezastavila a nezačala vřeštět. Marně si ale zakrývala tváře a vzpírala se davu, který na ni tlačil zezadu.

Tunelem letěl šíp. Skraelingové ho ještě neviděli, ale cítili ho. Byl modře opeřený a smrtonosně zářil – a mířil přímo na ně.

V následujícím okamžiku ho spatřili. Prolétl poslední zatáčkou a držel se ve středu tunelu. Jeho kovový hrot zářil jasně jako slunce a modrá pera ječela, jak protínala vzduch.

Tři alaunti, kteří chňapali po nohách a břichách davu, ihned zalehli.

Šíp vybuchl, sotva zasáhl první řadu skraelingů, kteří se obrátili ke společníkům a marně se pokusili prchnout zpět směrem, odkud přišli. Přes linie skraelingů se přelil oheň, napřed zlatý, potom oranžový a nakonec temně fialový, a pronikl až do jeskyně.

Všichni skraelingové, které plameny v tunelu zasáhly, se rozpadli v šedý prach, jenž vzápětí zfialověl, a než stačil klesnout na zem, proměnil se v květy měsíčice, až celou podlahu pokrýval nádherný koberec.

Tunel osvětila jemná modrá zář.

Azhure kráčela květinami, smála se a sebrala ze země vystřelený šíp. Psi před ní se zvedli, setřásli ze sebe kvítí a pokračovali v lovu. Axis šel za ní, uhasil ohnivou kouli a na tváři se mu objevil užaslý výraz, ale také hrdost.

Pak si všiml, jak Azhure zavravorala, a pospíšil si za ní.

Skraelingové zůstali uvězněni v jeskyni a shora, zezadu i zepředu na ně pršely šípy. Světlo a psi byli dost zlí, ale žena se šípy byla přímo vražedná. A tak umírali, plakali, zmítali se a vřeštěli a brzy i muži sklonili luky v úžasu a hleděli na Zaklínačku na opačné straně komnaty. Dívali se, jak vypouští do masy skraelingů jednu salvu šípů za druhou a s každým padlým skraelingem se odněkud shůry snesl do masakru kvítek, takže se podlaha jeskyně brzy ztrácela v krvi, květinách a rozpadajících se tělech skraelingů.

Když na zem klesl poslední kvítek, vzal Axis Azhure kolem pasu. Sklonila Vlka a celou vahou se opřela o Axise.

„Přehnala jsi to,“ řekl, když ucítil, jak se třese a lapá po dechu. Věděl, že se nebezpečně vyčerpala.

„Budu v pořádku, jen si potřebuji odpočinout,“ zamumlala, ale neprotestovala, když ji zvedl do náruče.

„Muži z hvězd?“ zavolal Ho'Demi přes jeskyni. Stále žasl nad tím, čeho se stal svědkem. „Je v pořádku?“

„Musí si odpočinout, Ho'Demi. Odved' muže šachtami na povrch a my se k vám připojíme, jak nejdříve to půjde.“ Ukázal na fialovou a rudou masu mezi nimi. „Přes tohle nikdo neprojde, takže se musíme vrátit šachtami, kterými jsme sešli dolů.“

Ravensbundský náčelník se otočil k odchodu a Axis na něj v mysli zavolal. *Příteli? Děkuji ti.*

Ho'Demi se ohlédl přes rameno a mlčky se na něj zadíval. *Postarej se o ni, Muži z hvězd.*

* * *

Axis se vracel zpět tunelem a Sicarius a další dva psi mu běželi v patách. Když teď vzrušení z lovu pominulo, cítil únavu a odhadoval, že mu bude trvat tak dvě nebo tři hodiny, než vystoupá šachtou na povrch.

Najednou se ale zastavil, protože ho přepadlo zlé tušení. Tunel před ním se zatáčel... ale v černočerné temnotě by zatáčku neměl vidět. Cítil ano, ale ne vidět.

Stěny a staré stopy po perlíku ozařovalo slabé světlo. Axis pomalu postavil Azhure na nohy. Kdo je to? *Co?*

Lásko? Musíš na chvíli zůstat stát sama. Je tu...

Sicarius však ut'al jeho myšlenku v půli. Protáhl se kolem nich a spolu s oběma psy se rozběhl pryč tunelem a zmizel za zatáčkou.

„Axisi?“ Azhure byla tak vyčerpaná, že se jen těžko soustředila.

Axis otevřel ústa a ztuhl. Prachem na podlaze šoupaly nohy a na skalnatou stěnu padl stín. Axis sáhl po meči, ale pak si vzpomněl, že ho nechal na povrchu. Pohlédl na Vlka, ale ihned ten nápad zavrhl. I kdyby se mu podařilo luk natáhnout, nezasáhl by ani spící krávu na pět kroků. Luk byl jediná zbraň, kterou Axis nikdy neovládl.

Do zatáčky vstoupila belhavým krokem sehnutá, otrhaná postava. Byl to starý muž oděný do špinavých hadrů horníka.

„Dobrý pane,“ zavolal. „Dobrý pane? Posadíš se k nám na chvíli? Máme sladkou vodu a rybízový koláč a tvá manželka vypadá unaveně.“

Potom se obrátil a zase se odbelhal.

Axis za ním zíral a cítil, jak se o něj Azhure těžce opřela.

„U hvězd,“ řekl Axis, „doufám, že jsi tím, za koho se vydáváš.“ Zvedl Azhure znovu do náruče a nervózně obešel zatáčku. Jen skutečnost, že psi vypadali uvolněně, mu zabránila otočit se a pokusit se projít krvavým masakrem v jeskyni.

Ve středu tunelu za zatáčkou hořel malý ohýnek, okolo něhož seděli čtyři muži a tři ženy. Všichni byli staří a oblečení do hornických hadrů.

Muž, který Axise pozval, na něj zamával. „Posaď se.“

Axis si pomalu sedl na zem a Azhure si držel blízko u sebe. Když pod sebou ucítila pevnou zem, probrala se a rozhlédla. „Proč...“ začala, ale nejbližší stařena jí vtiskla do ruky čutoru.

„Pij, paní, pij. Osvěží tě.“

Azhure poslechla a opravdu se hned cítila lépe. Podala čutoru Axisovi, který rovněž usrkl a cítil, jak se mu břichem šíří teplo, jako by se napil pálenky. Beze slova a aniž by odtrhl oči od lidí u ohně před sebou, podal čutoru zpět Azhure.

„Kdo jste?“

„Rybízový koláč?“ Nyní se vpřed naklonil muž na opačné straně ohně a podal Axisovi talíř. „Právě upečený, pane, ještě je teplý.“

Axis zaváhal, ale Azhure něco zamumlala, a tak jí talíř podal. Leželo na něm devět koláčů.

„Vezmi si jeden,“ zašeptala Azhure a sama udělala totéž, „a podej talíř dál.“

Zdála se silnější a už se o něj neopírala. Axis na ni pohlédl, vzal si koláč a podal talíř dál. Každý ze sedmi horníků si vzal jeden.

Azhure se do koláče zakousla a ihned se napřímila a oči se jí rozzářily. Žvýkala a v koutcích úst jí ulpívaly drobky. „Jez,“ zamumlala s plnými ústy.

S obezřetným pohledem v očích zvedl Axis koláč pomalu k ústům a zakousl se do něj. Téměř ve stejnou chvíli, kdy ucítil sladkou chuť

koláče, se mu do žil vlila síla. Překvapeně sebou trhl a jen s velkou námahou udržel ústa zavřená a žvýkal dál.

„Vítej, Axisi.“ Jedna z žen napráhla ruku a Axis ji uchopil, protože ho stále ovládala síla, kterou mu koláč propůjčil.

„Jmenuji se Xanon,“ řekla, Axis přestal žvýkat a zíral na ni.

Špinavé oblečení spadlo na zem. Ruka, kterou držel, byla v jednu chvíli tvrdá a mozolnatá, vzápětí hebká a měkká. Ženin úsměv se rozšířil, vrásky na tváři se vyhladily a Axis si uvědomil, že hledí na tu nejkrásnější ženu, jakou kdy spatřil.

Polkl a Xanon se zasmála. Zvedla se, naklonila se blíž a políbila ho.

Zachvěl se a Azhure střelila po Xanon ostrým pohledem, ale pak vstali i ostatní, vzali ho za ruku, políbili ho na ústa a tiše ho přivítali. Roztrhané hadry padaly na zem, plet' se zpevňovala a do tváří se vracela barva.

Když poslední z nich ustoupil, Prstenec hvězd na Azhuřině ruce se rozzářil tak oslnivě, až všichni museli zavřít oči a počkat, dokud záře nepotemněla.

„Je nás devět,“ řekl Adamon. „Konečně je nás devět.“

* * *

Seděli spolu, hovořili a smáli se, až nakonec Adamon vstal, podal ruku Axisovi a pomohl mu na nohy. Azhure už se vzchopila a nyní stála vedle manžela, a když Adamon jeho ruku pustil, vzala ji do své.

„Možná už nedostaneme šanci promluvit si, než se postavíš Gorgaelovi,“ řekl bůh nebes tiše. „Věz ale, že tě sledujeme a doufáme. Kéž tě navěky ozařuje svit hvězd.“

Axis kývl, protože nedokázal promluvit. V jejich společnosti ho zalil tak hřejivý pocit, že ho skoro nedokázal snést. Azhure mu pevně stiskla ruku.

„Až se s Gorgaelem střetneš, nikdo z nás ti nebude smět pomoci,“ řekla Zest a postoupila vpřed. „Ani Adamon, ani Xanon, ani já, a dokonce ani Azhure. Musíš se mu postavit jen ty sám.“

Narcis se zasmál a krátce se dotkl Axisova ramena. „A postarej se, abys vyhrál, Axisi. Svě místo mezi námi máš jistě *jen* tehdy, když zvítězíš. Jinak...“

„Jinak se ho ujme Gorgael,“ řekla Xanon a tentokrát se držela zpátky. „A myslím, že by se Azhure nelíbilo, kdyby tady měla stát a držet za ruku Gorgaela!“

„Nemám v úmyslu ji opustit, Xanon. Zvítězím.“

Usmála se. „Axisi. Buď opatrný. I my máme své hranice. Dnes večer jsi viděl, jak magie Azhure vyčerpala.“ Úsměv jí povadl. „A ty sám jsi na vlastní kůži zažil, co se stane, když svoji moc zneužiješ nebo jí použiješ příliš. Buď opatrný a dobře své činy zvažuj. To je vše, co jsem ti chtěla říct.“

Axis vážně kývl a chystal se odpovědět, ale sedm bohů znenadání k jeho překvapení zmizelo a tunel zůstal až na něj, Azhure a trpělivé psy prázdný.

Pohlédli jeden na druhého, zasmáli se a vydali se znovu k povrchu.

Když vyšli ven, zjistili, že noc minula a nad hlavami jim září slunce. Jen pocit, že Azhure s Axisem jsou v pořádku, zabránil Ho'Demimu poslat dolů pátrací oddíly.

* * *

Černá tečka, která celý den kroužila po nebi, odlétla na poryvech větru pryč.

45

Gorgael přemýšlí

Gorgael seděl v křesle, opíral se, nohy měl natažené u krbu a přemýšlel. Celé hodiny letěl v gryfčině mysli, díval se jejíma očima, poslouchal jejíma ušima.

To, co viděl a slyšel, ho přimělo přemýšlet, zda by neměl pozměnit své plány. Byla brutální síla správným krokem? Nebylo by lepší, kdyby zkusil něco promyšlenějšího? No, možná ano, ještě nebylo příliš pozdě. Určitě nebylo příliš pozdě.

A tak seděl a přemýšlel.

Hlavně o ženě s havraními vlasy, která Axise doprovázela. Gryfka, kterou poslal na výzvědy, byla jedna z těch původních dvou a Gorgael ji jen nerad vystavoval nebezpečí (obrovská smečka gryfů v chodbách brzy vrhne mladé a on bude mít k dispozici sedm tisíc gryfů), ale zoufale potřeboval informace. Timozel se stáhl daleko na sever, takže všechny zprávy, které Gorgaelovi posílal, byly buďto mnoho týdnů staré, nebo zcela zbytečné.

Co má Axis za lubem?

Kde je?

Jak velkou má armádu?

A jak dlouho bude ještě ta *mrcha* vysazovat stromy, než se dostane do Avarinheimu? Už téměř ztratil kontrolu nad počasím pod Gorkenským průsmekem, ale to by mu zas až tolik nevadilo, kdyby mohl použít své zdroje ke zmaření Axisových plánů.

Gryfka toho moc nezjistila – nepřítel zničil jedno z hnízd a zabil nějaký jeho dobytek – ale to, co slyšela a viděla, bude užitečné.

Kdo je ta černovlasá žena?

Kdo...?

Proč se na ni Axis tak láskyplně usmívá, když jeho milenkou je *Faraday*?

Jaký luk jí to visel přes rameno a jakou moc měli bílí psi, kteří se jí motali kolem nohou?

Kdo... *ach!* Gorgael vyskočil z křesla, uklouzl a byl by upadl, kdyby se drápy na koncích křídel nezachytil krbové římsy a nezachránil se tak před potupným pádem.

Nezajímalo ho to ale, protože mu na hladinu mysli tiše vyplula vzpomínka... vzpomínka, kterou hluboko pohřbil, protože ji nepovažoval za podstatnou, když se kolem děly důležitější věci.

Ale tohle možná byla *ta nejdůležitější* věc ze všech.

Když Axis sebral Carlon tomu hlupákovi Borneheldovi, poslal Gorgael ke Grálovému jezeru gryfku. Odvedla dobrou práci a oznámila mu spoustu zajímavých věcí, ale udělala jednu smrtící chybu. V příkopech kolem Jervois totiž ochutnala lidské maso, a když zahlédla na vrcholu bílé věže nechráněnou matku s dítětem, znovu na ně dostala chuť. A tak zaútočila a o vše, co do okamžiku smrti spatřila, se věrně podělila se svým pánem.

Gorgael nyní stál u krbu, vzrušeně sebou trhal a vzpomínal na gryfčinu smrt. Snášela se dolů ze slunce, což byla dobrá taktika, protože žena ji nezahlédla, dokud nebylo skoro pozdě. Ale místo aby ženu roztrhala na kusy, popadla gryfku obrovská síla a... rozpletla ji. Jinak Gorgael nedokázal gryfčinu smrt popsat. Kouzla, která při jejím stvoření použil, byla rozpletena a udělala to žena, která nyní jela s Axisem.

Gorgael soustředil myšlenky na ženu a dítě. V žilách jí kolovala krev, které Achařané říkali norská. Ženy toho národa často doprovázely armádu a nabízely své služby za jídlo a pár hodin v teplém kavalci. Proto ho nijak nepřekvapilo, když ji uviděl na místě, kde se právě odehrála vítězná bitva, ani že v náručí svírala plod své neopatrnosti.

Gorgael si v duchu vybavil vyděšenou tvář dítěte. Mělo ikarijské rysy. Pletí a vlasy se podobalo matce, ale rysy mělo ikarijské.

No, možná že ta ženská zahřála postel nějaké opeřené zrůdě.
 To si Gorgael dříve myslel, ale už ne, ne když ji spatřil po Axisově boku. Ne když teď viděl, jak na ni Axis hledí s láskou.
 Dítě... mělo dítě Axisovy rysy? Mělo? *Mělo?*
Ano!
 Gorgael zavřeštěl radostí a jeho křik se rozlehl ledovou pevností a nesl se míle tundrou. Pobíhal po komnatě, zběsile zatínal ruce v pěst, křídla měl roztažená a drápy na jejich koncích vyrývaly hluboké šrámy do nábytku.
 Žena... a dítě.
 A... Gorgael se zprudka zastavil a vytřeštil oči dokořán, protože si vzpomněl, co se stalo, když žena zničila gryfku. Zjevil se Drahý muž a křičel zuřivostí. *U všech hvězd na nebi, cos to udělal?*
 Temný muž se velmi zlobil.
 A to jen kvůli lidské ženě a ikarijskému bastardovi?
 Očividně.
 Gorgael se posadil a horečnatě uvažoval. Co to znamená?
 Temný muž na ženě nebo na dítěti nebo možná na obou velice lpěl.
 Ne... Nešlo mu o dítě. Šlo mu o tu ženu. Ale proč?
 Po většinu života vtloukal Drahý muž Gorgaelovi do hlavy tři sloky Prorocství Ničitele. Pořád dokola mu opakoval, že třetí sloka je ze všech nejdůležitější. Hovořilo se v ní o milence, jejíž bolest rozptýlí Axise natolik, aby mu Gorgael mohl zasadit smrtící ránu.
 Ale co když se ho Temný muž snažil z nějakého důvodu, který měl bezpochyby co do činění s tou ženou, uvést v omyl?
 Co když mu Temný muž lhal?
 Gorgael znovu zavřeštěl, ale tentokrát zuřivě, a roztrhal koberec před krbem na cáry.
Která z nich je tou milenkou?
 Faraday... nebo černovláska po Axisově boku?
Kterou bych měl použít k tomu, abych Axise rozptýlil?
 Která z nich mu k ničemu nebude?
 „A co když mi Temný muž celý život lhal?“ zašeptal Gorgael v podřepu u ohně.
 Faraday, nebo... *ona?*

Gorgael vrčel, házel hrsti hedvábí do ohniště, kde černalo a hořelo, a komnatou se šířil odporný zápach. Nakonec se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Když ho ovládala zuřivost, nedokázal přemýšlet.

„Drahý chlapče,“ řekl si a zazubil se, „proč je nechytit obě? Copak záleží na tom, která z nich to je, když je před ním zabiju obě?“

Úsměv mu zmizel z tváře. Proč? Protože Gorgael cítil nezpochybnitelnou auru moci, která ze ženy vyzařovala. Byla příliš nebezpečná. Co když se ji pokusí chytit a nedokáže ji zvládnout? Co když...

Co když Temný muž necvičil jen jeho, ale také *ji*? Koneckonců přece použila ke zničení gryfky Temnou hudbu, nebo ne?

Gorgael zafňukal a schoulil se před krbem do klubíčka.

Syn...

Zprvu si tichého hlásku, který na něj promluvil, nevšiml.

Dědic...

Gorgael mrkl, překulil se a pomalu se zvedl na kolena.

Zranitelný.

Syn. Zranitelný. Koho muž miloval víc, milenku, nebo dědice? Ať už dítě zdědilo po Axisovi cokoli, nemohlo být dost silné na to, aby Gorgaela porazilo. Zdaleka ne.

Ne když budou oba rodiče pryč.

Dříve nebo později vyrazí Axis ze Sigholtu na sever a černovlasá žena dala najevo, že s radostí pojede s ním.

Přece s sebou nevezmou i syna, nebo ano?

Ne.

Ne.

46

Gorkenská pevnost

Timozel seděl v ruinách hodovní síně Gorkenské pevnosti a vzpomínal.

Vzpomínal, jak tu spřádal plány s Borneheldem, protože byl přesvědčen, že to on je pánem, díky němuž získá velkou slávu.

Ted' už Timozel věděl, že tomu tak není. Ted' sloužil Gorgaelovi a ten mu propůjčil mnohem víc moci, než Borneheld mohl.

Ale byl Gorgael tak úžasný, jak si zpočátku myslel?

Timozel táhl týdny na sever a další týdny čekal tady u vstupu do Gorkenského průsmyku na rozkazy. Trochu ho překvapilo, že jim Gorgael nerozkázal vrátit se až do Ledové pevnosti, ale možná byl přesvědčen, že tady, kde vichry stále fičely a sníh se při dopadu na zem měnil v led, bude jeho vojsko v bezpečí.

Timozel se podrážděně zavrtěl. Dřív nebo později se bude muset postavit zbytkům Axisovy armády – rozhodně to nebude jednoduché tažení – a plížení se ruinami Gorkenské pevnosti mu nijak nepomáhalo.

Ale byl tu problém s počasím.

Timozelovi zvědové mu oznámili, že několik mil pod Gorkenskou pevností krajina doslova roztála. Gorgael ztrácel kontrolu. Přicházel i o moc?

Skraelingové byli nyní z masa a krve, a mohli proto bojovat v mírném počasí stejně jako za sněhové bouře, ale ztratili by při tom všechny výhody. Na jejich úspěchu se do této chvíle vždy alespoň z části podílelo to, že Gorgael napadl nepřítele ještě před útokem špatným počasím, čímž z velké části nahlodil jeho obranyschopnost.

„Zatraceně, Gorgaele,“ zabručel Timozel, „nech mě dokončit úkol, který jsem tak dobře začal!“

Timozele?

Timozel sebou trhl tak silně, až si o ostrý kámen roztrhl ruku. *Ano, pane?*

Timozele, mám pro tebe nějaké zprávy.

Ano?

Axis není ochromený, jak jsme si zpočátku mysleli. V tuto chvíli projíždí Ichtarem spolu s... No, je v pořádku a sebejistý.

Timozel dlouze, tiše a šťavnatě zaklel. Proč nemohl dokončit útok u Azle?

Timozele?

Ano, pane?

Potřebuji, abys ho zastavil u Gorkenského průsmyku.

Timozel se jen s velkou námahou ovládl. *Samozřejmě, pane.*

Samozřejmě, Timozele. Moji mazlíčci brzy dorazí. Leží v chodbách, nafouklí a březí, a už teď začínají sténat. Až se zbaví břemene, budou se k tobě moci připojit.

Alespoň jedna dobrá zpráva.

Timozele, myslím, že propadáš malomyslnosti, protože ti v Gorkenské pevnosti dělají společnost jen skraelingové a skraeboldi.

Ne, pane! Timozel se začal potit. *Ne, pořád jsem dobře naladěný.*

Tak ať to taky tak zůstane. Poslouchej. Sedm tisíc gryfů – vzpomeň si, jak Axis dopadl, když se snažil zbavit devíti set. Vzmuž se.

Ano, v tom měl pravdu. Timozel se uvolnil a ústa se mu zkroutila do úsměvu. Brzy dorazí sedm tisíc gryfů. S jejich pomocí zničí vše, co by proti němu Axis mohl vyslat.

Timozele, potřebuji se tě na něco zeptat. Víš o nějaké černovlasé ženě, která Axise všude doprovází?

Timozel se zamračil. *Ne, pane.*

Nevíš, jestli Axis má syna?

Timozel se skoro zasmál. *Syna? Bezpochyby k tomu měl dost příležitostí, ale o žádném jsem neslyšel.*

A co Faraday, Timozele? Když jsi odjížděl z Carlonu, jaký spolu měli vztah?

Zmítali se na podlaze, protože jejich vášeň byla tak zběsilá, že nedokázali ujít ani pět kroků k posteli.

Jsou manželé?

Chystali svatbu.

Gorgael uvažoval. Timozel neviděl Axise už tak dlouho, že jeho informace byly studené jako kámen Gorkenské pevnosti. Proč Timozel nevěděl nic o černovlasé ženě? Proč, když bylo zřejmé, že sdílela lůžko s Axisem už dlouho před příjezdem do Carlonu?

A pokud se s ním černovlasá čarodějka oženila, pak Faraday vskutku byla milenkou, ne?

Ach, na tom nezáleží. Ať už to je kterákoli z nich, Gorgael byl stále přesvědčený o tom, že jeho plán je skvělý. *Odvedl jsi dobrou práci, Timozele, mám radost.*

Děkuji, pane.

* * *

Sedm tisíc gryfů. S tolika si Axis určitě neporadí. Timozel se v hodovní síni Gorkenské pevnosti napřímil a rozesmál se. „No tak, Axisi. Odvahu. Pojď si pro mě. Veď své muže. Dovol mi, ať tě porazím.“

47

Sigholt

„Kde že je?“ zasyčel Axis.

„V Gorkenské pevnosti,“ odvětil Ho'Demi. „Timozele je v Gorkenské pevnosti a jeho armáda je rozprostřená okolo.“ Stejně jako v Aldeni svěřil Axis Ravensbund'anům úkol prozkoumat sever Ichtaru, kde stále padal sníh.

„Jsi si jistý, že se tví špehové nemýlí?“

Ho'Demimu se podařilo potlačit uražený výraz. Po tom, co slyšel o bitvě u Gorkenu a u tamní pevnosti, nebylo divu, že tvář Muže z hvězd zbrázdily starosti. Kývl a složil ruce před sebou.

Axis a jeho velitelé se hodinu před večerí sešli v hodovní síni Sigholtu. Axis pohlédl na Beliala. „No?“

Belial se zamyslel a podíval se na Axise se soucitem v očích. „Je to dobré místo, Axisi.“

„Pro koho?“ vyštěkl Axis.

„Pro něj,“ řekl Belial. „Víš, jaké máš na to místo vzpomínky. Zná tamní duchy.“

„A může se stáhnout do Gorkenského průsmyku,“ dodal Magariz. „Přinutí tě ho následovat. Pokud celou věc dobře naplánuje, průsmyk se pro nás stane smrtící pastí... obzvláště pokud na nás ze skal poštvou gryfy.“ Zmlkl. Magariz by u Gorkenské pevnosti raději znovu nebojoval.

„Nechci to slyšet,“ řekl Axis, ale jeho hlas ztratil na ostří. Gorkenská pevnost. *Zatraceně!*

Všichni mlčeli.

Azhure počkala několik minut, dokud ostatní nezačali neklidně poposedávat.

„No, kam jsi očekával, že půjde, Axisi? Věděli jsme, že míří na sever, a Gorkenský průsmyk je jedinou cestou k severnímu pobřeží... tedy pokud by se nepokusil převést armádu přes Hory ledových stěn. Přece tě to nemohlo tak překvapit.“

Axis se na ni zamračil, ale ona nesklopila oči. Doufal, že Timozel stáhne armádu až ke Gorgaelově pevnosti nebo alespoň někam do severských pustin. Ale byla to marná naděje. Věděl, že se bude muset Timozelovi znovu postavit, a bylo jedno, jestli k tomu dojde u Gorkenské pevnosti, v Gorkenském průsmyku nebo kdekoli jinde. Koneckonců tam neumírali jen lidé, nýbrž i skraelingové.

„Ostré pero? Vrátili se tví zvědové z Ichtaru?“

Ostré pero zašustil křídly a byl rád, že se hlas Muže z hvězd opět zklidnil. „Ano, Muži z hvězd. Od Hraničních vrchů až po řeku Azle panuje klid a po skraelinzích není nikde ani stopa. Možná je tomu tak i jinde, ale zvědové raději dál neletěli. A podobné ticho panuje i na území mezi Horami ledových stěn a Nordrou.“

Axis pohlédl na Magarize. „Máš zpět svoji provincii, principi Magarizi.“

Magariz sklonil hlavu. „Pak ti děkuji, Muži z hvězd.“

Raději poděkuj Faraday, pomyslel si Axis, protože to ona zahнала Gorgaelův led svými stromy.

„Ohňová noc,“ ozvala se Azhure tiše, „je už za devět týdnů.“

Axisovi se vrátila špatná nálada a drsně se zasmál. „Slyšíte, přátelé? Ohňová noc je už za devět týdnů. Do třetího týdne měsíce růží musím zbavit tuhle zemi skraelingů, abych se mohl setkat s Avar v jejich háji.“

Belial se tvářil zmateně, stejně jako ostatní velitelé.

„Axis se musí dostavit o Ohňové noci do Avarinheimu, aby od Avar převzal Duhové žezlo, kterým zničí Gorgaela,“ vysvětlila Azhure s očima upřenými na Axise. „Avar sehraje při stvoření žezla důležitou úlohu.“

„Takže nemáme moc času,“ řekl Belial, ihned ale litoval, že nemlčel.

Axis jen mávl unaveně rukou. „Proto bychom měli raději vyrazit. Beliale, jak na tom jsme?“

Belial nějaký čas hovořil a občas promluvil s některým velitelem nebo se samotným Axisem. Tábořili u Jezera života už osm týdnů, během nichž se jim vrátilo zdraví i dobrá nálada, vyčistili a opravili výstroj a pokračovali ve výcviku.

„Takže kdy můžeme vyrazit?“ řekl Axis.

„Za dva dny... pokud to podmínky dovolí.“ Belial pohlédl na Ostré pero.

Velitel letky rychle promluvil. „Země roztála...“

„A vyschla?“ přerušil ho Belial.

„A vyschla,“ řekl Ostré pero. „Některá místa jsou stále bahnitá, ale pozemní síly by neměly mít problém se jim vyhnout.“

Axis se opřel a natáhl nohy před sebe. „Letka, Ostré pero? Mám ji vzít s sebou?“

„To snad chceš, abychom zůstali tady a starali se o děti, Axisi?“

„Pokud se k vám těch sedm tisíc gryfů dostane dřív, než je Azhure zastaví, bude po letce.“

„Chceme bojovat,“ řekl Ostré pero. „Pokud zemřeme, budiž.“

Axis se na něj pozorně zadíval. Letka se vzchopila a dosáhla šedesáti procent původní velikosti. Ale Ostré pero byl mladý a relativně nezkušený. Má je riskovat?

Musí bojovat, Axisi. Copak jsi je k tomu na Rozeklané hoře nevyvíčil? Chceš snad, aby se vrátili domů, sotva ztratí pár vojáků? Vrátil jsi jim hrdost, Axisi, chceš jim ji teď znovu sebrat?

Ztratili víc než jen pár vojáků, Azhure. Ale jinak Axis připustil, že má pravdu. „Dobrá, Ostré pero. Začni vysílat hlídky ke Gorkenské pevnosti, ale buď opatrný!“

„A budeme bojovat?“

„Ano. Budete. Připrav letku. Vyrazíte na cestu čtyři dny po pěchotě. Vaším úkolem prozatím bude chránit průvod se zásobami.“

Ostré pero se zhluboka nadechl a uvolnil se. „Dobře.“

„Ostré pero, dostal jsi nějaké zprávy z Rozeklané hory?“ zeptala se Azhure.

Lítostivě potřásl hlavou. „Omlouvám se, Zaklínačko. Vím jen to, že se většina Ikarii dostala bezpečně do Avarinheimu. Někteří zůstali s Avar, jiní pokračovali dál na jih do Minaretových vrchů, Noru a Carlonu a někteří až na Ostrov mlhy a paměti.“

Azhure kývla. Cítila se zodpovědná za rozhodnutí Vraního chochola zůstat, ale byla to jeho volba a jeho život. Alespoň že většina Ikarii uprchla – a kdo ví, možná Gorgaela vůbec nenapadne gryfy na Rozeklanou horu poslat.

Na severu ale cítila černou, ničivou přílivovou vlnu gryfů – bylo jich už skoro sedm tisíc tři sta. A jejich mláďata kňučela a plazila se v ještě černější vlně. Čekali. Čekali.

„No,“ řekl Axis a přinutil se k lehkému tónu, „takže za dva dny vyrazíme do další bitvy.“ Natáhl se a vzal Azhure za ruku. „Děkuji hvězdám za to, že tentokrát pojeděš se mnou.“

Napjatě se usmála.

* * *

„Nemohu jít s tebou, Axisi.“

Byli spolu sami v ložnici.

Zprudka se k ní otočil. „Cože?“

„Axisi, prosím, pochop, nemohu...“

Popadl ji za ramena, protože nemohl uvěřit tomu, co slyší. „Azhure, já tě *potřebuji!*“

Trhla sebou bolestí, kterou jí jeho ruce způsobovaly, a také bolestí v jeho očích, ale znovu promluvila tiše. „Axisi, dorazím včas, abych se zúčastnila bitvy, ale v tuto chvíli mě potřebují jinde. Připojím se k tobě, jak nejrychleji to půjde.“

„Potřebují tě jinde?“ Nevěřící se zasmál. „*Jinde?* Kde? Potřebuje si snad Říční hvězda říhnout? Prořezávají se Caelumovi zuby? Ztraceně, Azhure, nemusíš mi dokazovat, že jsi dobrá matka!“

„Faraday.“

„*Faraday?*“

Zhluboka se nadechla. Jak mu to měla vysvětlit, aniž by prozradila to, co Faraday nechtěla, aby věděl. „Faraday se blíží ke Smyrtonu. Je vyčerpaná, ale za týden či dva bude čelit zatím největšímu nebezpečí.“

„Copak nemůže zasadit posledních pár stromů sama, Azhure?“

„Ve Smyrtonu čeká Artor, Axisi. Faraday mě potřebuje, a já potřebuji ji. Žádná z nás se mu nemůže postavit sama, a *nikdo* z nás ho nemůže ignorovat.“

„Já tě potřebuji, Azhure,“ zašeptal.

„Já vím.“

„Jak si poradím s gryfy bez tebe?“

„Tiše. Vráť se včas,“ řekla.

„Bez tebe selžu!“

„Axisi...“

Přitáhl si ji blíž. „Azhure, *bez tebe selžu!*“

„Ale bez Faraday selžeme oba dva,“ řekla Azhure prudce a snažila se ho přimět pochopit. „Já si s gryfy poradím, ale co masa skraelingů? Co uděláš u Gorkenské pevnosti?“

„U Azle jsem si s nimi poradil.“

„Ne,“ řekla brutálně, „jenom jsi získal pár hodin na ústup. Copak tentokrát nechceš zvítězit? Nechceš dobýt Ravensbund pro Ho'Demiho, jako jsi dobyl Ichtar pro Magarize?“

Mlčel a odvrátil se od ní. Pustil ji a ruce nechal klesnout k bokům.

Azhure ho pevně objala a přitiskla se k němu, aby neztratili kontakt. „Stromy nám pomohou, Axisi, ale jen když se spojí s Avarinheimem. Když se jich dotkne Píseň Stromu země.“

„A co stromy udělají, Azhure?“ zeptal se drsně. „Vytrhnou kořeny ze země a odpochoďují na sever? Mohu se spolehnout, že *ony* dorazí včas?“

Přitiskla mu tvář na hrud'. „Stromy *nám pomohou*, Axisi. Faraday to slíbila.“

Dlouhé minuty mlčel. „Má dobrý důvod mě nenávidět, lhát mi.“

„Není to tak, Axisi, nelže ti.“

„Já lhal jí.“

Azhure mlčela.

„Lhal jsem jí,“ zašeptal Axis. „Všechny hvězdy na nebi jsou mi svědky, že lituji toho, že jsem se k ní nezachoval, jak si zasloužila.“

Azhure zvedla hlavu a zadívala se na něj. „Tak jí to nezapomeň říct, až ji příště uvidíš, Axisi.“

Tiše se objímali a každý se zaobíral vlastními myšlenkami. „Kdy odjedeš?“ zeptal se Axis nakonec.

„Zítra. Už dva nebo tři dny cítím naléhavé nutkání jít za ní... Dnes odpoledne už jsem to skoro nevydržela. *Musím* ráno odejít.“

„Azhure...“

„*Budu* tam včas,“ řekla, „*Připojím* se k tobě včas!“

* * *

Imibe stála na střeše Sigholtu, děvčátko držela v náruči a bedlivě sledovala, jak si druhá chůva a Caelum hrají s míčem. Ráda sem děti každé ráno a odpoledne vodila, aby si užily sluníčka a mohly se nadýchat čerstvého vzduchu od jezera.

Dveře na schodiště se otevřely a ven vyšli Muž z hvězd a Zaklínačka. Imibe se napřímila. Zaklínačka jí už dříve řekla, že asi na týden odjede. Axis se usmíval, ale kolem očí měl napjaté vrásky.

Azhure si vzala dceru od Imibe. Děvčátku už byly tři a půl měsíce a s každým dnem byla krásnější. Vlasy měla zlaté jako pšenici a oči tak tmavě fialové, až vypadaly černé.

„Říční hvězdo,“ zamumlala Azhure. Od chvíle, kdy děvče oddělili od Dračí hvězdy, Azhure cítila, jak se dceřin odpor s každým dnem zmenšuje. Stále mezi nimi sice bylo jen velmi málo tepla, ale Azhure doufala, že se jednoho dne naučí mít navzájem rády a věřit si. Ucítila za zády Axise a usmála se.

„Není krásná, Axisi? Velice se podobá Úsvitům.“

Něžně se dotkl dívčiny tváře. Trávil s dcerou čím dál víc času. Sice ji nemohl učít, dokud ještě byla v matčině lůně, ale zdálo se, že nyní je ochotná přijmout jeho výcvik.

Caelum se připotácel k Axisovi a chytil se ho za nohu. Axis ho s úsměvem zvedl do náruče. „A jak se líbí sestra tobě, Caelume?“

Caelum se na Říční hvězdu vážně zadíval. „Až bude moct běhat a hrát si, bude to lepší.“

Axis se zazubil a napětí kolem jeho očí zmizelo. „S malými dětmi není moc velká zábava, co, Caelume? Nepochybuji ale o tom, že až trochu povyrostete, budu vás muset oba kárat za neplechy, které provedete.“

Kroky ve dveřích je přiměly otočit se. Stála v nich Cazna. Zrudla, když si uvědomila, že se k dětem připojili Axis a Azhure.

V náručí držela Dračí hvězdu.

Caelum se začal v Axisově náruči vrtět a kňourat, jako by ho Dračí hvězda štípl.

„Požádal jsem tě, abys ho držela do mých dětí dál!“ vyštěkl Axis a Cazna zrudla ještě víc. Rychle se otočila, podala dítě chůvě za sebou a něco jí naléhavě pošeptala. Chůva si rychle pospíšila dolů ze schodů.

Cazna přistoupila k Axisovi a Azhure. „Omlouvám se, Axisi,“ řekla. „Netušila jsem, že tady teď ráno ty a tvé děti budete.“

A copak není Dračí hvězda taky „tvé dítě“? přemýšlela. Cazna s Belialem doufali, že Axisova nechut' k synovi během několika týdnů poleví, ale bylo to stejně silné jako dřív. Cazna to nechápala. Drako, jak dítěti říkala (kdo by tak krásnému, přítulnému dítěti mohl říkat Dračí hvězda?) se choval velmi dobře a bylo snadné o něj pečovat. Nedávno se naučil smát a Cazna si na jeho bublavý smích, který se rozezněl pokaždé, když ho vzala do náruče, zvykla. Proč ho nemohli Azhure s Axisem také milovat? Belial chtěl Draka nakonec vrátit Axisovi, ale Cazna v koutku duše doufala, že si ho bude moct ponechat, protože si byla jistá, že až se jí narodí vlastní děti, Drako je lehce a s radostí přijme.

A co se týkalo Axisova rozkazu, aby se Drako nestýkal s ostatními dětmi... no, něco takového považovala Cazna za naprosto směšné.

„Chci, aby se držel od Caeluma a Říční hvězdy dál, Cazno. Slyšíš mě?“

„Ano, Axisi, slyším. Nemusíš mi to opakovat ani mluvit tak hrubě.“

Azhure na Axise ustaraně pohlédla. Jeho tvář při Caznině tónu ztvrdla.

„Pokud mě neposlechneš, Cazno, budu tě muset požádat, abys opustila Sigholt.“

„Axisi!“ Azhure rychle vrátila Říční hvězdu Imibe a vzala Axise za paži. Pohlédla na Caznu. Tváře měla pořád rudé, ale teď už zlostí, ne studem. „Axisi, bylo to prostě nedorozumění. Prosím, nech to být.“

„I přesto.“ Axis se zhluboka nadechl a ze všech sil se snažil ovládnout. „Cazno, velice si vážím toho, co jste s Belialem udělali. Není mnoho novomanželů, kteří by byli natolik velkorysí, aby se ujali cizího dítěte. Cazno...“ zaváhal, protože netušil, jak to říct. „Cazno, Dračí hvězda s vámi nebude moct zůstat. Určitě ne, až se vám narodí vlastní děti.“ Jak jí měl vysvětlit, že je přesvědčen, že Dračí hvězda je

nebezpečný? Cazna ho sice považovala za roztomilého, ale on mohl jiným dětem klidně ublížit, kdyby je považoval za vetřelce.

Cazně vyprchala z tváří barva, ale její oči zůstaly tvrdé a Axis věděl, že nepochopila a možná ani nechtěla pochopit. Napadlo ho něco strašlivého – mohl Dračí hvězda zmanipulovat Cazninu mysl a emoce, aniž by si to uvědomila?

Azhure, až se vrátíme domů, budeme muset s Dračí hvězdou něco udělat.

Cítil její souhlas. *V tuhle chvíli toho nemůže moc dělat, Axisi. Možná až ho přestanou kojit, pošleme ho k Hvězdnému poutníkovi. Má ho rád.*

Axis se zcela uvolnil a Cazna na něj opatrně pohlédla. Co se děje? Belial jí řekl, že Axis s Azhure stejně jako mnozí jiní ikarijští zaklínači spolu dokáží hovořit v mysli, a jak je teď Cazna pozorovala, poprvé tomu věřila.

„Ano,“ řekl, „to bude nejlepší. Cazno, omlouvám se za svá krutá slova, ale pochop, že my rozumíme Dračí hvězdě způsobem, jakým ty nemůžeš. Prosím, respektuj naše přání.“

Cazna přikývla a zdvořile se usmála.

* * *

Axis stál v bráně Sigholtu a díval se, jak Azhure přejíždí přes most. Alaunti už byli daleko před ní a běželi k Těsnému průsmyku. Zpátky do Smyrtonu, říkal si. Zpátky do Smyrtonu. *Co si vesničané pomyslí, láska, až tě uvidí přijíždět v tomhle šatu a s takovou divokostí v očích?*

Obrátila se v sedle, krátce mu zamávala a vyslala k němu všechnu svou lásku. Axis se usmál.

„Dokáže se o sebe postarat, Axisi.“

Jeho matka stála vedle něj. Byla už v sedmém měsíci těhotenství a Axis na ni krátce, zahanbeně pohlédl.

„Měla bys odpočívat, Rivko.“

„Nejsem skleníková květinka, která při prvním závanu studeného vzduchu uschne,“ řekla kysele. „Axisi,“ hlas jí zjhl. „Axisi, musíme si promluvit o dítěti.“

„O čem chceš mluvit, Rivko? To dítě je tvoje a Magarizova starost.“

„Je to tvůj bratr!“ vyštěkla.

„A já toho z celého srdce lituji!“ odsekl Axis. „Kdybych věděl, že jsi ještě schopná počít dítě...“

„Co bys udělal, Axisi?“

Zaváhal a v čelisti mu zacukal sval. „Co jsi udělala s královskou korunou Acharu a prstenem, Rivko?“

„Musíš vidět zradu a intriky v každém stínu, Axisi? Musíš v tom dítěti vidět hrozbu?“

Bez dalšího slova se kolem něj protáhla a sukně jí vztekle zašustily. Axis se opřel o teplý kámen Sigholtu a přemýšlel, jestli je Rivčino těhotenství Faradayinou pomstou.

* * *

Na střeše držela Imibe Caeluma tak, aby viděl matku odjíždět.

„Máš štěstí,“ šeptala mu do ucha, „že máš takovou matku.“

Caelum se souhlasně zasmál a poslal matce poslední láskyplnou zprávu. I na takovou dálku ho cítila a projevila mu svoji lásku. *Brzy budu doma, Caelume. Čekej na mě.*

Hluboko pod nimi, v komnatě Cazny a Beliala, se Dračí hvězda usmál. Brzy oba rodiče odjedou a pak už ho nikdo nezastaví.

Stane se dědicem. *Stane!*

Jezero života

Seděli na vršku jednoho z kopců, před zvědavýma očima se halili do mlhy a magie a sledovali odchod Axisovy armády. Trvalo celý den, než vytáhla z pevnosti.

„Vypadá dobře,“ poznamenala Yr ochraptěle. Laskavé večerní světlo ukřývalo nejhorší z jejích boláků.

„Všichni vypadají,“ odvětil Jack. Rukama svíral hůl tak pevně, až mu zbělely klouby. „Jezero jim prospělo.“

Zeherah měla oči jen pro jezero. Už skoro dva tisíce let ho neviděla tak krásné. „Je čas vyrazit.“

„Uvidí nás někdo?“ zeptal se Veremund hlasem tenkým bolestí. Pro bratry byla oběť, kterou přinesli, nejtěžší. Osvěžující moc, kterou jim Matka vlila do žil v Kapradinovém jezeře, pomalu vyprchávala.

Zeherah zavrtěla hlavou. „Ne. Podívejte, jižní břeh jezera je opuštěný. Bude nám stačit.“ Vstala, otočila se a dívala se, jak s námahou vstávají její společníci. Zahleděla se na Jacka. Vždycky býval tak hrdý a plný života a ramena měl dost široká a silná na to, aby unesla starosti všech pěti. Nyní se chvěl a lapal po dechu, a přestože k němu Zeherah toužila přistoupit a obejmout ho kolem ramen, držela se zpátky a nechala Yr, aby mu pomohla.

V nadcházejícím šeru se pomalu vydali dolů k jezeru. Zeherah kráčela v čele a ostatní se s ní snažili o kus dál držet krok. Dávali si

dobrý pozor na to, kam na svahu šlapou – zlomená noha by mohla znamenat konec Proroctví.

* * *

Když dorazili k cíli, byla už noc a na těla se jim lepila těžká tma. Konečně se zastavili u laskavých rudých vod Jezera života, obrátili se a dlouze se zadívali na Sigholt.

„Něco není v pořádku,“ zamumlal Ogden a pevně se držel bratrova hábitu.

„Něco je špatně,“ souhlasil Veremund.

Dokonce i Zeherah ignorovala vábení jezera a pozorně se zahleděla na pevnost. „Cítím z ní...“ zaváhala a soustředěně nakrčila obočí. „Cítím z ní něco lstivého.“

„Lstivého?“ zeptal se Jack, protože si nebyl jist, jestli dobře slyšel.

Přešlápla a pokusila se své pocity vysvětlit. „V dobách, kdy Sigholt obývali vévodové z Ichtaru, obklopovalo pevnost zlo, ale zlo vévodů z Ichtaru nebylo skryté – zářilo jako polední slunce. Nevím, co se s pevností děje teď, ale je to mnohem prchavější. Skoro,“ odmlčela se a olízla si rty, „skoro mazané. Lstivé.“

„A je to pevností, má krásná paní, nebo někým, něčím, uvnitř?“

Zeherah se zprudka otočila. Asi tři nebo čtyři kroky za ní stál v celé své stříbřité kráse Prorok. Ale mračil se stejně jako ona a oči upíral na pevnost. Obrátila se zpět k Sigholtu.

„Není to pevností. Vůbec ne. Pevnost doslova vibruje zdravím a štěstím. Není na ní nic špatného. Nevnímá zlo ve svém nitru.“

Prorok si povzdychl a přistoupil k ní. „Takže je to někdo uvnitř?“

Zeherah kývla. „Ano.“

Kdo? pomyslel si Prorok. Kdo? Dělal mu starost, že to nechápe... ale co mohl dělat? Byl tak blízko a nic necítil, takže by si nevedl lépe ani uvnitř... A nemohl riskovat, že ho most pozná. Ještě ne.

Caelum, uvědomil si náhle a zamrazilo ho u páteře. Tam uvnitř je Caelum! *Dávej pozor, Caelume!*

„Neměli bychom si s tím teď dělat starosti,“ řekl a položil Zeherah ruku na rameno. „Jsme tady jako svědci pro poslední z pěti. Po dnešní noci budete zase všichni spolu.“

„Spolu, choří a nakažení,“ řekla Yr.

„Lituješ, že jsi se pro tento úkol nabídla?“ zeptal se Prorok ostře.

„Rozhodla jsem se dobrovolně,“ odvětila a hleděla Prorokovi upřeně do očí.

Sklopil zrak jako první. Nikdy ho nenapadlo, že ho jejich utrpení tak zasáhne. Před třemi tisíci lety to dokonce i jemu připadalo jako jedno velké dobrodružství. Ted'...

„Trpím s vámi, Yr.“ Znovu zvedl oči a opětoval její pohled.

Ale ty přežiješ! zašeptala mu v mysli a Prorok sebou trhl. Rychle ovládl výraz, sklonil se a políbil Zeherah na ústa.

„Zeherah. Vždy tě budou milovat za oběť, kterou přinášíš. A vždy budeš mít místo v mém srdci. Nemohl jsem najít nikoho lepšího.“

Krásná slova, Proroku.

Zeherah kývla a oči se jí naplnily slzami. „Já stejně jako Yr, Ogden, Veremund a můj milovaný Jack lituji mnoha věcí. Ale ze všeho nejvíce lituji toho,“ dech se jí zadrhl v hrdle, „že jsem ztratila tak velkou část života uvězněná v rubínu. Je to tak nespravedlivé.“

Nespravedlivé, Proroku.

Nechala háv sklouznout na zem a sestoupila dolů po břehu. Zaváhala, když jí vlnky olízly prsty, potom ale odhodlaně vkročila do vody. Během několika okamžiků zmizela pod hladinou.

Není spravedlivé, že tolik trpíme, Proroku. Nebylo jiné cesty?

Nebylo, Yr. Budeš pokračovat v cestě s nenávistí v srdci?

Necítím nenávist, Proroku. Jen lituji. Lítost tíží moji duši natolik, že už se asi nikdy nebudu smát.

Na to neměl Prorok co říct.

* * *

Když Zeherah vystoupila z jezera, oči jí zářily mocí. Ostatní k ní přistoupili a pevně ji objali.

Stáli tam pospolu a Prorok pronesl slova moci. „Znovu je vás pět. Celistvost v roztříštěnosti. Sjednocení nákazou, která užírá srdce. Ted' už je vaší jedinou povinností pouze Ohňová noc. Buďte tam.“

Jack sklopil hlavu a sevřel pevně hůl. Těžký kovový knoflík na jejím konci byl zašlý a zčernalý, ale Prorokovi se zdálo, že vidí na jeho povrchu tenoučké stříbrné žilky. Už brzy.

„Bud’te tam,“ zopakoval a zmizel.

„Okoupeme se v jezeře,“ řekla Zeherah. „Dá nám sílu na poslední část cesty.“

49

V síni uctívání

Za Faradayinými zády se kolébalo a zpívalo Minstrelové moře a táhlo se ve velkém oblouku osmdesát mil od Lesa mlčenlivé ženy západním Arcnessem a Skarabostem. Od Zapovězeného údolí a sjednocení s Avarinheimem Faraday dělilo jen několik tuctů sazenic.

Až se Zapovězené údolí stane součástí velkého lesa, bude muset dostat jiné jméno, pomyslela si Faraday s očima upřenýma na poslední překážku v cestě.

Mezi ní a údolím ležel Smyrton. Nad hlavou jí zářilo slunce, ale vesnice, která se rozkládala asi dvě stě kroků od ní, byla šedivá a temná. Na pečlivě obdělávaných polích nikdo nepracoval a ani v samotné vesnici Faraday nikoho neviděla. Všechno vypadalo šedě: ploty, které dříve bývaly zářivě bílé, domky natřené vápnem i čisté došky přitlučené na silných trámech střech. Faraday se zachvěla a hospodyně ji objala paží.

„Stíny,“ pronesla hlasem Matky. „Někde se v nich ukrývá Artor.“

Faradayin strach sílil. Přála si, aby mohla vysadit stromy kolem Smyrtonu, aby se mu mohla vyhnout, nev Kročit do něj.

„To nejde,“ řekla hospodyně. „V nitru Minstrelového moře by zůstal zhoubný nádor.“

Takže je musí vysadit přímo skrz vesnici. Až do té chvíle Faraday nenarušila žádná města ani vesnice, ani nikoho nevyhnala z jeho země.

Axis a potom i Azhure jako poručnice východu se postarali o to, aby západní části Tencendoru byly vyklizeny a dány k dispozici Faraday a lesu.

Celá země až na Smyrton.

Azhure! pomyslela si Faraday zoufale. Kde jsi? Už celé týdny Azhure volala a naléhavost jejího volání narůstala s každým dnem. Kde je? Jak je jí? Podařilo se jí zachránit Axise před zkázou, která mu hrozila?

Dostane se sem včas?

„Věř,“ řekla hospodyně. Faradayiny rty se zachvěly, pokusila se usmát, ale nakonec ústa sklíčeně stáhla. Necítila se dobře, nohy a záda ji bolely a každý pohyb vyžadoval velkou námahu.

Proč musela sadit ve svém stavu? Do pekel s tebou, Axisi, za to, jak jsi mi zkomplikoval život.

Položila si ruku na břicho a hospodyně s Barsarbe si vyměnily ustarané pohledy. Od Yuletide uběhly už čtyři měsíce a zlá krev, která mezi Faraday a Barsarbe bývala, se zjevně při každodenní výsadbě ztratila. Na druhou stranu se obě vyhýbaly jakékoli zmínce o Axisovi či Azhure. Faraday si cenila společnosti avarských žen, ráda si s nimi povídala a smála se a celé večery trávila tím, že vyprávěla Shře o životě královny.

Ale Faraday se Shrou si jen nepovídaly. Hospodyně věděla, že většinu nocí doprovázela Faraday do lesa za Posvátným hájem Shra, a ne Barsarbe. To Shra jí pomáhala přenášet sazenice. No, úkol je konečně splněn. Uřina zahrádka byla prázdná a na modrém vozíku čekaly poslední stromky.

Vzrušení lesa za jejich zády bylo téměř hmatatelné. Dnes se Minstrelové moře konečně spojí s Avarinheimem a ucítí dotyk Stromu země, anebo provždy ztratí jakoukoli naději a Pluh znovu dobude obsazenou zemi.

A někde mezi vlhkými šedými domy a ulicemi čekal Artor.

No tak, Azhure! mumlala si hospodyně v duchu. Kde jsi?

* * *

Smyrton se změnil. Vždy býval pevností Seneschalu, což mnozí považovali za divné, když vzali v úvahu vzdálenost, která vesnici dělila od Seneschalské věže, ale Smyrton měl mezi uctívači Pluhu zvláštní význam. Před mnoha pokoleními, dlouho před válkami Sekery, právě zde Artor shromáždil své první duše, vysvětlil jim Cestu pluhu a daroval Pluh rodinám, které putovaly Travnatými pláněmi, sbíraly plody a lovily.

„Pluh vám umožní obdělávat zemi,“ hlásal tehdy, „zkrotit ji a civilizovat ji i vás samotné. Neobdělaná půda je necivilizovaná, úhor nebezpečný a les zlý. Orejte, a budete odměněni.“

A tak uposlechli. Po mnoho staletí se acharská civilizace díky Pluhu rozrůstala a vzkvétala a Achařané viděli, že jim Pluh dává pohodlí a bezpečí. Postupně tak začali nahlodávat okraje lesa, tu pokáceli strom, tu zorali louku a třenice mezi nimi a lidem Křídla a Rohu, které později přerostly ve válku, sílily.

Artor si také zvolil Smyrton za místo, kde lidu daroval Knihu pole a brázdy. A i když následující pokolení zapomněla, jak důležitou roli Smyrton ve vzestupu Cesty pluhu sehrál, samotná vesnice nikdy nezapomněla. Artor nyní krácel zemí a Smyrton se probudil z dlouhého spánku.

A vesničané se změnili.

Slyšeli o dění na jihu a dívali se, jak jim nad hlavou létají další a další opeření netvoři. Stali se svědky znovuzrození Tencendoru a oplakávali skutečnost, že ho většina Achařanů přijala stejně snadno, jako odhodila Seneschal a Cestu pluhu.

„Je to zkouška,“ prohlásil hospodář Hordley, stařešina vesnice. „Artor nás zkouší, aby zjistil, nakolik jsme mu věrní.“

A vesničané souhlasili. Problémy začaly, když bratra-oráče Hagena zavraždila jeho zlá dcera Azhure. Nikdo nikdy neměl rád ani ji, ani její matku, proto nikoho nepřekvapilo, že spáchala něco takového.

Po vraždě se problémy vyhrotily. Dvojice Zapovězených uprchla a Válečná sekera – budiž prokleta jeho zrádné jméno! – ji nedokázal (a možná ani nechtěl) polapit. Boje se Zapovězenými na severu, na západě i na jihu, k nimž během posledních dvou let došlo, neskončily vítězstvím Seneschalu, nýbrž jeho naprostou porážkou.

Vesničané už si zvykli na špatné zprávy.

Ale také si zvykli na jiné věci. Přestože s Hagenem ztratili bratra-oráče, každý sedmý den se shromažďovali v síni uctívání a modlili se k Artorovi, jak nejlépe uměli. Seděli tam, tiše si pro sebe mumlali slova mše, která si pamatovali, při každé příležitosti dělali znamení Pluhu a čerpali útěchu z ikony Artora nad oltářem.

Ale před pěti měsíci k nim ikona začala promlouvat. Lidé si napřed mysleli, že trpí přeludy, a proto se o tom, co slyšeli, nikomu nezmínili. Ale potom poznali, že fanatismus, který zářil v očích ostatních vesničanů, odráží to, co se odehrává v jejich vlastních duších, a začali spolu hovořit, dělit se o své myšlenky... plánovat.

Plánovali, co provedou s mrchou, která se, jak věděli, blíží od jihu.

Vysazuje stromy.

Šíří stíny a zlo.

Pohřbívá rovné, úzké brázdy pod zkroucenými kořeny lesa.

Nakazí každého, kdo se k ní přiblíží.

Nyní k nim Artor promlouval i ve snech a poslední čtyři dny se vesničané ve spánku neklidně zmítali, protože jim podrobně ukazoval, co jim hrozí. Zdálo se jim, že jdou temným lesem, kde ve stínech svítí neznámé oči, a stará čarodějnice v krvavě rudém plášti je opřádá kouzly.

A po lesních stezkách kráčela i žena a v rukou nosila květináče se sazenicemi, sémě zla.

Artor jim našeptával.

To je ona. Zničte ji. Zničte ji a můžeme se chopit těžkého úkolu a navrátit zemi čistotu. Bude nám to trvat dlouho, ale její smrt bude začátkem konce všeho zla, které naši nádhernou zem nakazilo.

A oni poslouchali, věřili a plánovali.

Věděli, že přichází. Celé dny sledovali, jak se přes jižní pláň plazí stále blíž temná linie lesa. Čekali na ni a z očí jim zářilo podobné šílenství jako z očí rudých býků zapražených v Artorově pluhu.

A jejich myšlenky byly ještě horší.

* * *

„Smyrton musí ustoupit Minstrelovému moři,“ povzdychla si Faraday a napřímila se. „Musíme do něj vejít. Barsarbe, možná by bylo lepší, kdybyste se Shrou vesnici obešly. Nemusíte...“

„Ne,“ řekla Barsarbe a Shra se na Faraday vyzývavě zamračila. „Shra, já i naše společnice tě doprovodíme. Buďto půjdeme všechny, nebo žádná.“

Faraday kývla a byla jim za podporu vděčná, i když si dělala starosti o Shru. Vesničanům už se jednou podařilo dívku zajmout a týrat, co když to udělají znovu? Objeví se jako zázrakem Axis a zachrání ji podruhé před smrtí?

Pomalou vykoučila a cítila, jak nepřírozený chlad, který z vesnice vyzářoval, s každým krokem sílí.

Jak se blížily, nic se nepohnulo. Dokonce ani lány na polích se ve vánku nehýbaly a vesnici ovládaly těžké stíny, i když byl jasný jarní den a na nebi nebylo ani mráčku.

Faraday cítila, jak Minstrelové moře hučí, žene ji vpřed, prosí, aby dokončila úkol, spojila lesy a umožnila tak proměnu.

Jak by je teď mohla zklamat?

Za ní šly Avar a hospodyně. Byly klidné, hlavy držely vztyčené a oči jim hrdě zářily. Na modrém vozíku se sazenice chvěly, protože už se nemohly dočkat, až zapustí kořeny do země, ale na druhou stranu se bály hlíny, která na ně čekala.

Před nimi ležel Smyrton.

* * *

Prošly kolem prvních domků. Ulice byly opuštěné. Neviděly lidi ani dobytek. Zahrady byly prázdné, nebyly v nich květiny ani zelenina, ale jen pečlivě zoraná tmavá hlína. Čekala.

Dveře byly zavřené, okenice přibouchnuté. Ve vesnici panovalo dokonalé ticho, které ukrývalo její úmysly.

Faraday se dělalo nevolno. Pokusila se přivolat Matčinu moc, ale byla pošpiněná tím, co se zde ukrývalo, a sotva se jí Faraday dotkla, kazila se a unikala. Polkla. Jak má bránit sebe i les bez Matčiny moci?

Artor. Faraday se nemohla dotknout moci Matky, ale tu *jeho* cítila. Nebyla jí neznámá, protože prvních osmnáct let života byla věrnou

přívřenky Cesty pluhu. Ale to bylo předtím, než pohlédla do Hvězdné brány, než ji objaly Matčiny paže. Nikdy, *nikdy* dřív ale necítila jeho odpornou, vtíravou přítomnost jako nyní.

„Dávej pozor na stíny,“ zamumlala hospodyně a Faraday zavrávala. Dávej pozor na stíny? Na stíny? A co udělá, až z nich vyskočí Artor?

Azhure? křičela v mysli. *Kde jsi?*

Zpoza rohu domu vystoupil šedivý muž a mlčky malý průvod sledoval.

Faraday zaváhala a přemýšlela, jestli na něj nemá zavolat, ale viděla, že v očích má mdlý, nepřátelský pohled, a pochopila, že by neodpověděl. Sebrala veškerou odvahu a šla dál.

Odněkud se objevila žena, za ruku držela sedmileté dítě a jejich oči byly stejně ponuré jako mužovy. Stály mlčky a dívaly se, jak jde kolem.

A pak se objevil další člověk a další, až hlavní ulici lemovali tiší, šedí lidé, dospělí i děti, nehybní a pevní jako skála.

Faraday a její společnice šly dál a oslíci za nimi neklidně poskakovali, jak je znervózňovaly nenávistné pohledy lidí okolo.

Jak šly, mlčící lidé je následovali a uzavřeli jim únikovou cestu.

Faraday kráčela dál, i když cítila, jak se vesničané za ní hromadí.

Jak tady dokázala Azhure tak dlouho žít?

Na návsi jí cestu zastoupil hlouček lidí, čtyři muži a dvě ženy. Byli šedí, mlčeli a v očích se jim ukrývaly šílenství a oddanost.

Faraday se zastavila několik kroků před nimi. „Jmenuji se Faraday,“ řekla. „Přišla jsem, abych tady vysadila stromy.“

„Čarodějnice,“ zašeptal jeden z mužů.

„Děvko,“ vyplivla jedna ze žen a pohled jí sklouzl dolů po těle.

„Je to Faraday,“ řekla mile hospodyně, která stála asi krok za Faradayiným pravým ramenem, „je dcerou hraběte, královnou vdovou a milovanou bohů i lidí. A musí splnit úkol.“

Hospodář Hordley na venkovanku pohlédl. „Svedli tě z cesty, hospodyně,“ zašeptal hlasem prodchnutým Artorovou mocí. „Vrať se zpět k pravdě a k Pluhu a Artor ti odpustí.“

Hospodyně se vesele zasmála a její smích dodal Faraday odvahy. „Vrátit se k Artorovi?“ řekla. „*Vrátila* jsem se, ale rozhodně ne k Artorovi. Copak necítíš Matčinu přítomnost, hospodáři?“

Faraday se zachvěla, jak je vesničané obklíčili.

Hospodynina slova byla odvážná, ale Faraday cítila, že nemá víc moci než sama Faraday. Nebylo úniku. „Musím...“ začala, ale hospodář Hordley postoupil vpřed, natáhl se a zlověsně ji popadl za ruku.

„Artor čeká, běhno,“ vyštěkl a ostatní vesničané se pohnuli kupředu a chytili Faradayiny společnice. Slyšela, jak Shra vykřikla a jeden z oslů začal vyděšeně hýkat. Pokusila se hospodáři vytrhnout, ale ten jí zaryl prsty hluboko do masa. „Jsi připravená vyzpovídat se ze svých hříchů?“

Vesničané je odvěkli do síně uctívání, kterou postavili přímo na místě, kde se Artor poprvé zjevil rodinám na pláních. Oslíky přivázali venku a zajatkyne táhli a strkali a smýkali s nimi k oltáři.

Síň uctívání se v mnohém podobala jiným síním, které Faraday v dětství navštívila, ale přesto na ní bylo něco naprosto zvláštního.

Budova byla z kamene a trámy z kovu vykovaneho v jižním Acharu. Stěny byly silné, okna malá a vysoko nad hlavou, takže dovnitř pronikalo jen velmi málo světla.

Nebyl tu skoro žádný nábytek. Když se vesničané dostavili na mši, stáli spořádaně v řadách s rukama sepnutýma a hlavami pokorně svěšenými. Jedinou výzdobou byl oltář Pluhu na východním konci síně, obrovská kovová radlice, u které byly oddávány mladé páry, děti byly přijímány do kruhu jeho bezpečí a staří byli s modlitbami ukládáni k poslednímu odpočinku. Na zdi nad oltářem visela ikona velkého boha Artora, ne ze zlata a stříbra, jako byly ty, které kdysi zdobily Seneschalskou věž a bohatší síně uctívání, nýbrž z obyčejného železa jako oltář.

Ale síň uctívání se od ostatních nelišila jen chladnou mocí, která ji prostupovala, ale především krví, roztrhaným masem a peřím okolo oltáře pod Artorovou ikonou. Ve vzduchu se vznášel odporně nasládlý zápach rozkladu a Faraday se předklonila a zalkla.

Wainwald Powle, syn místního mlynáře, na ni chladně hleděl. Ženy byly slabé a vždy náchylné ke svodům. No, naučí se, že slabost jim nakonec přivodí smrt.

„Pohled’te,“ řekl, „takový osud potká každého, kdo odmítne přijmout světlo Artorovo.“

„Ikarii!“ vydechla Faraday.

„Létající havěť!“ řekla jedna z vesničanek. „Udělal chybu, když tady před několika dny přistáli a požádali o úkryt před bouří.“

„Obětovali jsme je Artorovi,“ prohlásil hospodář Hordley mile a vytáhl zpoza zad dlouhý nůž. „Stejně jako teď obětujeme vás!“ vyštěkl a ti, kdo ženy drželi, je odvěkli k oltáři a přivázali krutými provazy k chladnému železu. Faraday zjistila, že Shru spoutali vedle ní. Dívka měla oči vytrštěné hrůzou, ale navzdory tomu, jak se chvěla, statečně mlčela.

Chudák Shra, pomyslela si Faraday, že ji tu museli zajmout hned dvakrát. Hospodyně ležela mlčky po jejím druhém boku a z očí jí vyzařoval vztek.

Faraday se pokusila obrátit a lehnout si pohodlněji, ale uklouzla na krvi a peří a vykřikla v agonii, jak se jí lana zařízla hluboko do zápěstí. Kde je Matčina moc? Proč se jí nemohu dotknout? *Matko?*

„Tvá bohyně poznala, že Artor je mocnější,“ prohlásila hospodyně Hordleyová, dřepěla si vedle Faraday, popadla ji za vlasy a zkroutila jí hlavu dozadu, aby odhalila hrdlo. „Manželi? Oběť je připravena.“

„Vaše krev dodá Artorovi sílu v boji se zlem, které prosáklo zemi,“ vykřikl hospodář Hordley a Wainwald Powle se přidal.

„Krev posílí Artora!“

„*Krev posílí Artora!*“ křičelo shromáždění a oči jím zářily stejně rudě jako krev, po které prahli. Zachvátila je taková extáze, že si rukama rvali šaty na hrudi a bříše.

„*Krev pro Artora!*“

Faraday zavřela oči, protože poznala, že vše je ztraceno. Na krku ucítila chladnou ocel.

* * *

„Hordley, je to Hagenův nůž, kterým se tak zručně oháníš?“

Faraday zprudka otevřela oči a spíše cítila, než viděla, jak Hordley překvapeně ucukl. Ale jeho manželka stále držela Faraday za vlasy a do oblečení jí vsakovala krev nešťastných Ikarii.

Ve dveřích se objevila Azhure. Ozařovalo ji světlo zvenčí, stála uvolněně a nenuceně, a i když jí Faraday neviděla do tváře, cítila, že se usmívá.

Azhure pohodila hlavou, potřásla vlasy a vstoupila do síně. V ruce držela Vlka, prozatím ho ale nepotřebovala.

Za ní se stíny plížili alaunti, které vesničané neviděli, protože je zcela uchvátila Azhure. Psi se naježili a z hrdel se jim linulo tiché vrčení.

Azhure se smála a užívala si moci, která jí protékala tělem, i šokovaných výrazů lidí okolo. „Vrátila jsem se domů,“ řekla, kráčela síní a lidé se před ní rozestupovali jako šedivé moře. Zastavila se asi krok či dva od oltáře, na okamžik pohlédla na Faraday, potom se natáhla dolů a popadla Hordleyho za zápěstí ruky, ve které stále držel nůž a tiskl ho Faraday k hrdlu. Čepel se zařízla Faraday lehce do kůže a do důlku na hrdle jí pomalu stékala stružka krve.

„Ale,“ řekla Azhure a upřeně se zadívala na Hordleyho. „Je to Hagenův nůž. Znáš ho tak dobře.“ Sevřela ho pevněji, muž zalapal po dechu bolesti, ale nedokázal odtrhnout oči od Azhuřiných.

Zvláštní, zvláštní oči. V jednu chvíli byly modré jako nebe, pak zase šedivé jako moře, které Hordley jednou viděl narážet do východních břehů Acharu.

Azhure rozevřela rty ve slabém pousmání a oči jí zahořely její skutečnou podstatou.

Hordley otevřel ústa, aby vykřikl, ale nedostal k tomu příležitost, protože Azhure mu zkroutila ruku a vrazila mu nůž, který stále svíral v prstech, do břicha.

„Má rád maso na břiše, Hordley,“ zašeptala. „Cítíš, jak hladce do něj proniká?“

Hordleymu uniklo ze rtů povzdychnutí, protože to skutečně cítil, a v síni vypukl zmatek.

„Vražedkyně,“ zasyčela hospodyně Hordleyová v podřepu vedle Faraday. „Už ti to opravdu jde!“

Faraday se pokusila odkulit stranou, ale na místě ji držela lana kolem zápěstí. Náhle na kůži ucítila něžné zuby a pouta povolila.

Vesničané vyrazili vpřed. Šedé paže měli napřažené, tváře povislé nenávistí a oči jim rudě zářily Artorovou mocí.

Hospodář Hordley klesl s vytřeštěnými očima na podlahu, rukama stále svíral nůž, který měl až po jílec zabodnutý v břiše, ale nezemřel.

Jeho manželka se vrhla na Azhure, ale minula, protože ta se sklonila a políbila Faraday na ústa.

Ve chvíli, kdy Faraday ucítila Azhuřiny rty na svých, zuby na zápěstí konečně prokously provaz a Faraday byla volná. V tu samou chvíli se odkulila stranou i hospodyně.

„Hodný pejsek,“ zašeptala hospodyně Renkinová psovi, který se spolu s několika společníky propířil oltářem, aby ženy osvobodil. Položila Faraday ruku na rameno – a okovy, které Faraday poutaly a bránily jí spojit se s Matkou, praskly a zalila ji moc. Oči jí zahořely smaragdovým ohněm.

Azhure se sklonila, popadla hospodyně Hordleyovou za bradu a trhla jí hlavou do strany, až žena spadla do krve a ostatků, v nichž ještě před chvílí ležela Faraday.

Sicarie, rozkázala Faraday, sežeň je dohromady.

A psi začali kolem vesničanů kroužit, štěkali a chňapali po nich, zaháněli je pryč od Azhure, Faraday a ostatních žen směrem k zadní části síně, kde vábně zely dokořán dveře sklepení.

Azhure se usmála, protože vesničané sice cenili zlostně zuby, proti moci a vzteku alauntů však nic nesvedli, a sestoupili proto dolů po schodech. Obrátila se k Hordleymu a...

...ucukla hrůzou.

50

Lov

„Milosrdné nebe,“ vydechla, popadla Faraday za zápěstí a odtáhla ji pryč. Avar a hospodyně Renkinová také rychle ucouvly. Hospodyně Hordleyová se choulila a fňukala – Azhure hádala, že radostí – vedle toho, co dříve bývalo jejím manželem.

Ale už ne.

Z Hordleyho spadla většina šatů, až zůstal jen v bederní roušce a v krátkém plášti s kápí. Jeho kůže, dříve tak měkká abledá, tmavla, jako by strávil roky na slunci, a po těle mu vystávaly provazce svalů. Jeho tvář si ponechala svoji šířku, ale zbrázdily ji prohlubně a jizvy. Celé jeho tělo se kroutilo a prodlužovalo: zkroutilo se, rozšířilo a znovu se prodloužilo.

Azhure slyšela praskání a skřípot kostí, jak v sevření moci měnily tvar.

Muž sténal, chroptěl a křečovitě se zmítal a po těle mu stékaly stružky potu. Pomalu, trhaně zvedl ruku a vytrhl si z břicha nůž.

Zející rána se zavlnila a uzavřela.

Muž zamrkal, sevřel nůž v pěsti, rozhlédl se a pátral po...

„Čubko!“ zařval Artor, jedním plynulým pohybem se zvedl z podlahy a vrhl se na Azhure.

Velkou nohou v sandálu šlápl na hospodyně Hordleyovou, která se před ním plazila, a Azhure slyšela, jak jí zlomil páteř.

Artor si toho ani nevšiml. Jednu ruku napřáhl k Azhuřinu hrdlu, druhou jí sekl nožem po břichu, aby se pomstil za Hagenovu smrt.

Faraday udělala krok vpřed, ale Barsarbe ji popadla za paži. „Nech ji být!“ zasyčela druidka a snažila se Faraday odtáhnout pryč. „Chce jen ji. *Nech ji!*“

Azhure se zaklonila a nůž ji minul sotva o palec, zavrávorala ale, jak se snažila získat zpátky rovnováhu. Artor ji znovu sebejistě napadl. Už ji měl, náhle ho ale za kotník popadly malé ruce a snažily se trhnout.

Shra zoufale bojovala o Azhuřin život jako kdysi dávno Azhure za ten její.

„Áááá!“ zařval bůh a odkopl křehké tělo stranou. Shra sklouzla po podlaze a narazila do zdi. V tu samou chvíli se Faraday rozmáchla a uhodila Barsarbe tak tvrdě, až druidka upadla na všechny čtyři.

Shřin krátký, ale odvážný zásah získal Azhure čas. S tváří odhodlaně staženou se pohnula vpřed a popadla boha za ruku, v níž držel nůž.

Artor znovu zařval, zaťal druhou ruku v pěst a zvedl ji, aby Azhure udeřil do tváře... Jen aby zjistil, že ji chytily křehké ruce vládnoucí Matčinou mocí.

A všude okolo Azhure, Artora a Faraday chňapali a vyli psi, protože se neodvažovali do šarvátky zasáhnout.

„Okus Matčinu moc,“ zasyčela Faraday Artorovi do ucha, a jak se k ní otočil, ucítla na tváři jeho smrdutý dech.

„A okus moc Hvězdných bohů,“ řekla Azhure. Tvář měla rudou, ale klidnou, a šedomodráma očima hleděla do Faradayiných.

„Okus moc země,“ řekla Faraday.

„A moc hvězd,“ zašeptala Azhure tak tiše, že vytí psů její slova skoro přehlušilo. Na prstě se jí rozzářil Prstenec hvězd a propůjčil jí moc devíti bohů.

Azhure vlila jejich moc do Artora ve stejnou chvíli, kdy ze sebe Faraday setřásla zbývající pouta a sežehla Artorovo tělo smaragdovým ohněm. Nespočetná pokolení se oheň musel dívat, jak lesy kvůli Pluhu umírají, a nyní obrátil proti Artorovi všechnu svou touhu po pomstě. Bůh se zmítal a řval. Azhure s Faraday se snažily udržet na nohou a zoufale mu visely na zápěstí, protože věděly, že když se pustí, jsou ztraceny.

Tlak země i nebes Artora rozzuřil a do tváře ho páčila zář Prstence hvězd, proto povolil uzdu vlastní moci a nechal ji řídit mezi ženami i okolo nich. Avar a hospodyně Renkinová padly na zem, křičely, zmítaly se a tiskly si ruce na uši. Alaunti vyli čím dál hlasitěji, ale zůstávali na místě a snažili se najít způsob, jak boha, kterého tolik nenáviděli, napadnout.

Azhure cítila, jak jeho moc útočí na její tělo, ale měla sotva dost sil na to, aby se držela. Jen Hvězdy věděly, jak si vede Faraday. Zariskovala a krátce na ni pohlédla. Faraday byla bílá jako sníh a ret měla celý od krve, jak si ho prokousla ve zběsilé snaze nepustit se. Ale oči měla vytřeštěné a zářila v nich Matčina moc. Otevřela ústa, aby promluvila.

„Táhni, Artore.“ Její slova byla sotva slyšitelná, chvěla se a váhala, pak nabyla na síle a rozlehla se celou síní.

„Nechceme tě, Artore,“ řekla Azhure a hlasy obou ženy se spojily, živily se navzájem a brzy ječely síní, jako by žily vlastním životem.

Artor zaklonil hlavu a zařval tak mocně, až zdi síně popraskaly. Všechny svaly v těle se mu napjaly a ženy se musely lépe chytit, aby jim jeho zpocené paže nevyklouzly.

„Táhni!“ šeptala Faraday.

„Odejdi!“ mumlala Azhure a jejich slova se kroutila a proplétala s Artorovým křikem a vrískem.

Síň uctívání duněla, vzduch však byl naprosto nehybný.

Hospodyně se připlazila ke Shře a vytáhla ji ven ze síně. Jak mýjela avarské ženy, které se stále válely po zemi, popadla za paži Criahe. „Ven, hned,“ vykřikla, „než bude pozdě!“

Criah tupě přikývla a po tvářích se jí řinuly slzy agonie. Popadla ženy vedle sebe a kývla na dveře. Za chvíli se už všechny plazily do bezpečí.

Bojující trojice si jejich odchodu ani nevšimla.

Artor obrátil proti magii Hvězdných bohů a Matky všemnu svoji moc. S jekotem mu letěla mezihvězdnými dálkami na pomoc – a střetla se se spojením země a nebes. Do žen tloukla strašlivá moc, sápal se po nich, ale byly statečné a odhodlané a čerpaly sílu jedna z druhé.

A Artor byl slabší, mnohem slabší než před tisíci lety. Tehdy měl za zády víru a moc Seneschalu. Teď byl Seneschal rozdrčen a víru v Artora zlomil Tencendor.

Kde dříve bývala pole, nyní rostl les.

Kde dříve kvetly předsudky a nenávist, nyní se smáli Ikarii spolu s lidmi a sdíleli jejich bolest a potěšení ze zkušeností a lásky.

Země a nebesa nyní stály bok po boku, což před tisíci lety neudělaly.

Kruh se uzavřel.

Artor vřískal a zmítal se, řval a kroutil se, ale ženy se ho držely a dorážely na něj slovy.

„Jdi!“

„Táhni!“

„Nech nás být!“

„Nechceme tě tady!“

Azhure se konečně podařilo zkroutit Artorovi paži za záda a přitiskla se k němu jako milenka.

„Vydejme se na lov,“ zašeptala a dotkla se rty jeho ucha.

* * *

Artor uprchl, přesně jak lovkyně doufala. Vyklouzl z paží, které ho držely, a rozběhl se do tmy okolo Smyrtonu.

Faraday klesla vyčerpaně na zem, ale lovkyně hvízdla na alaunty a koně. Poslala psy po stopě, vyskočila hřebci na hřbet, vytáhla z toulce šíp a vložila ho do Vlka.

„Lovme!“ vykřikla.

A tak lovili.

Lovili ve tmě tak dokonalé, že kolem nich visela v cárech, ale štěkot alauntů se vznášel a tančil prostorem a smích lovkyně dorážel na uši oběti.

Artor hnal býky tvrdě a rychle vpřed, opíral se do Pluhu silou, kterou ztrojnásobil strach, a jeho hrůza se přenesla i na rudá, šílící zvířata, takže se jejich horký dech srážel v chladném vzduchu, nozdry jim krvácely a rohy se jim třpytily, jak mocně pohazovala hlavami.

Za nimi pobízela lovkyně přízračnou smečku i rudého koně blíž a blíž, až cítili strach před sebou a nadšeně zdvojnásobili rychlost.

Temnotou se rozléhalo dunění radlice a bušení kopyt.

„Lovte!“ šeptala lovkyně.

„Orejte!“ ječel Oráč a obrátil zvířata a nástroj, aby se postavil hrozbě za sebou.

„Klid,“ kárala lovkyně alaunty, když se vrhli obrovským býkům po hrdlech, napřímila se v sedle, zastavila koně a zadívala se na Artora přes násadu šípu.

Vydechla, vypustila střelu a cítila její ztrátu stejně silně jako ztrátu milencova tepla.

Šíp prolétl tmou, vpřed ho hnala touha po pomstě za všechny, kteří byli v Artorově jménu zabiti, a její silou se zarazil jednomu ze řvoucích býků do oka.

Zvíře padlo k zemi, kde se na ně ihned vrhla smečka psů a rvala mu měkké maso na hrdle a břiše, dokud s posledním kopnutím nevydechl naposledy a nezůstal ležet zamotaný do vlastních střev.

Lovkyně se usmála a vložila do Vlka další šíp.

Druhý býk zařval a jeho řev přehlušil i Artorův křik, protože šíp se mu okem zavrtal až do mozku a na břicho se mu vrhli psi.

Po dobu jednoho úderu srdce zůstal Artor stát za nyní zbytečným Pluhem a hleděl lovkyni do očí.

Její úsměv se rozšířil a sáhla po dalším šípu.

Psi zvedli zakrvácené čenichy od mršiny býků, zahleděli se na Artora, zapřeli se zadními běhy a ohrnuli tiše pysky.

„Lovte!“ vykřikla jejich paní a psi skočili.

Ale Artor už byl pryč, zmizel do tmy.

Psi se rozběhli za ním a vzrušeně vyli. Zachytili pach jeho vyděšeného potu a jejich paní se za nimi smála.

Běželi a štěkali a vyli.

A nakonec ho dostihli, když vyplýval poslední zbytky sil a ve strachu a hrůze zakopl.

Sicarius ho dohnal jako první a překousnul mu šlachy na pravém kotníku. Bůh upadl na zem. Druhý alaunt mu zaryl zuby do podkoleních vazů a Artor se začal bezmocně zmítat. Jak sebou házel, skočil na něj třetí pes a rozerval mu sladké maso v levém podpaží a Artor zaječel.

„Hodní psi,“ pochválila lovkyně, přitáhla koni uzdu, sklouzla mu ze hřbetu a klidným krokem se vydala k ochromenému bohovi.

„Artore,“ řekla, poklekla vedle něj a položila mu ruku na rameno. „Usmíval ses, když mi Hagen zabodával nůž do zad? Smál ses, když Niah hořela v krbu? Živil ses bolestí těch, které tvým jménem uštvali, upálili a povraždili?“

Sáhla za sebe, zastavila se uprostřed pohybu a potom pomalu... velmi pomalu... odhalila, co vytáhla z toulce na zádech.

Hagenův nůž s kostěnou rukojetí.

Artor zavřískl a alaunti, kteří kolem něj pobíhali, zvedli hlavy a zavyli.

Azhure přejela po čepeli prstem.

„Za všechny, kteří kvůli tobě zemřeli, Artore,“ pronesla bez emocí, potom mu opatrně zabodla dýku do levé strany hrudníku pod šestým žebrem. Vrazila mu ji do hrudi asi na šířku prstu, aby se ujistila, že úhel je správný, potom dýkou trhla, zakroutila jí a rozřízla bohu srdce.

Když nůž vyškubla, vyvalila se z rány rudá, kouřící krev.

Vstala. „Nakrmte se,“ rozkázala a psi se v okamžik vrhli na tělo.

„Žerte.“

51

Hrob

Hospodyně se vrátila, aby se postarala o Faraday. Děsila se toho, že ji Pluh zabil. Našla ji ale, jak sedí vyčerpaně na zemi, a po černovlasé ženě, která jí přišla na pomoc, nezůstala nikde ani stopa.

„Má paní,“ vydechla, chytila Faraday za ruku a postavila ji na nohy. „Jsi v pořádku?“

Faraday se rozkašlala a silně se otřásla, ale usmála se. „Docela ano.“

„Kde je...?“ začala hospodyně ustaraně, ale než mohla domluvit, byla podivná žena zpátky.

Faraday ženu popadla za ruku. „Je...?“

„Mrtvý,“ řekla Azhure. Naklonila se blíž, pevně Faraday objala a rozesmála se. „Dokázaly jsme to, Faraday! Teď už můžeš sázet v pokoji.“

Faraday se také usmála a co nejpevněji objetí opětovala. „Děkuji ti, Azhure. Zachránila jsi mi život.“

Azhure zvažněla a odtáhla se. „Ty jsi toho pro mě udělala tolik, že je to jen ubohý dík. Hospodyně,“ obrátila se k ženě po Faradayině boku, „odved’ Faraday ven a posad’ ji do toho směšného vozíku. Potom všechny odved’ pryč z vesnice. Mám tady ještě nějakou práci.“

„Bezpochyby další vraždění,“ prohlásila Barsarbe za nimi bez obalu a Faraday se vytrhla Azhure z paží.

„Kdybych tě bývala poslechla, druidko,“ řekla tvrdě, „všechny bychom tady teď ležely mrtvé a Artor by zvítězil.“

Barsarbe Faraday ignorovala a hleděla na Azhure. Nemohla uvěřit tomu, že se ta ženská vrátila zpět do jejího života. Věděla, že je Azhure všechny zachránila (zase), ale to jen zesílilo její zahořklost – jaké krveprolití ta ženská ještě způsobí? Beze slova se obrátila a odešla.

Zlé emoce, které za sebou Barsarbe zanechala, zmizely v okamžiku, kdy se siní uctívání rozběhla Shra, po úderu do hlavy stále vrávorala, a vrhla se Azhure do náruče.

Azhure nadšeně vykřikla a pevně dítě objala. „Ty jsi tak vyrostla, Shro!“

Shra se dotkla prsty Azhuřina čela. „Ty *taky*, Azhure.“

Azhure se usmála a postavila dívku zpátky na nohy. „Později, Shro. Teď vezmi Faraday za ruku a pomoz hospodyni odvést ji z vesnice.“

„Faraday tu bude muset vysázet stromy,“ namítla hospodyně a do hlasu se jí znenadání vloudily autorita a moc.

Azhure na ni ostře pohlédla, protože poznala hlas i moc v něm. „Nemůže sázet, dokud vesnice stojí, Matko. Dovol, abych vymazala ze světa poslední pozůstatky Artora.“

Hospodyně přikývla, potom něžně potáhla Faraday za paži. „Pojď, dítě. Chvilí si odpočiň, než se pustíš do poslední výsadby.“

Ale Faraday zaváhala. „Axis?“ zeptala se nervózně.

Azhure při pohledu do Faradayiných očí znehybněla. „Axis je v pořádku,“ řekla laskavě. „Je v pořádku.“

Faraday sklopila hlavu a dovolila hospodyni, aby ji odvedla z budovy.

* * *

Azhure stála u dveří do sklepa a v mysli se jí vynořovaly vzpomínky. Tady stála, když Válečná sekera vstoupil do cely, ve které byli zamčení Raum se Shrou. Tehdy mohla sotva tušit, že se do něj jednou zamiluje.

Tady váhala předtím, než sestoupila dolů po schodech, uhodila Beliala, osvobodila Rauma se Shrou a utekla s nimi do Avarinheimu, než se vydala na cestu, která ji zavedla až sem.

A teď tady stála znovu a od vesničanů se potřebovala dozvědět jedinou věc.

Rozrazila dveře a lehce seběhla dolů po schodech.

Chňapající a šťekající alaunti zahnali vesničany za železné mříže vzadu ve sklepení. Byli uvnitř tak natlačení, že se některým špatně dýchalo.

Azhure s nimi nijak nesoucítila. Stále na ni hleděli šílenýma očima a na šedých tvářích měli fanatický výraz. Neměli žádnou naději.

Pomalou procházela podél mříží a hleděla do tváří lidem, s nimiž vyrostla a kteří se spikli s Hagenem a trápili ji.

Jeden z mužů, Wainwald, se natáhl skrz mříže a chytil ji za prs. Azhure ucukla a vzpomněla si, že Wainwald byl nejneodbytnější ze všech mladíků, kteří ji pronásledovali.

„Běhno,“ zabručel. „Tebe uspokojí jenom znásilnění. Pojď sem!“

Sáhl po ní další muž a Azhure o krok či dva ustoupila. Nikdy dřív nebyli tak zlí, tak divocí. Šla dál podél mříží, až objevila hospodyni Garlandovou. Bylo jí něco přes šedesát a bezpochyby věděla, kde... kde...

„Kde je matčino tělo?“ zeptala se Azhure, přiblížila se a popadla ženu za živůtek. „Kde ji Hagen pohřbil?“

Hospodyně Garlandová ohrnula ret, ale vzápětí se jí tvář zkroutila hrůzou, protože jí do mysli pronikly neodbytné ledové prsty Azhuřiny moci.

Kde? Kde? Kde? Kde?

Hospodyně zafňukala a tvář se jí stáhla bolestí.

Kde? Kde? Kde? Kde?

„Pohřbil tu děvku pod kurníkem.“ Hospodyně se pohrdavě usmála. „Představ si to. Tvá matka leží pod pětadvacet let starým nánosem kuřinců, Azhure. Mohla snad najít lepší místo k poslednímu odpočinku?“

Azhure ji pustila a s prázdným výrazem ve tváři ustoupila. Hospodyně Garlandová jí řekla pravdu, to Azhure vycítila a víc ji nezajímalo. Šlo jí jen o pravdu. Urážky nic neznamenaly.

Už ne.

Azhure přikývla a přelétla pohledem po shromážděných vesničanech. Ženy se šklebily a muži lapali po dechu a cukali rukama,

jak po ní toužili chňapnout. Dokonce i čtyř nebo pětiletí chlapci se po ní se žhavým pohledem natahovali.

„Přeji vám hodně štěstí v posmrtném životě,“ řekla, „protože ho rozhodně budete potřebovat.“

Potom se obrátila a opustila sklep.

* * *

Poslala psy a koně, aby počkali s Faraday, a nyní procházela vesnicí, vypouštěla dobytek a otvírala dveře, aby mu dala šanci utéct. Hvězdy vědí, říkala si, že si zaslouží z téhle temné kobky uniknout.

Nakonec dorazila ke kurníku. Nacházel se za síní uctívání, dost daleko od Hagenova domu, takže mu muselo dát dost práce sem matčino tělo odtáhnout. Ale možná měl pomocníky a nechtěl přece, aby ho zápach matčina hnijícího těla obtěžoval, ne?

Dlouhou dobu tam stála, hleděla na kurník a teprve až ucítila na tváři chladivý větřík, uvědomila si, že pláče.

Objaly ji něžné paže. Faraday.

„Tiše,“ broukala a kolébala vzlykající Azhure. „Tiše. Tady leží tvá matka? Plač, Azhure, plač, a až se vypláčeš, uděláme spolu z téhle pustiny vhodné místo odpočinku pro tvoji matku.“

„Ach, Faraday,“ vzlykala Azhure, „tohle si nezasloužila!“

„Nikdo z nás si nezaslouží, co se nám děje, a některé matky leží daleko od milovaných rodin,“ řekla Faraday laskavě a pohladila Azhure po vlasech. „Pojď, usuš si tváře. Co uděláš s vesnicí?“

„Zničím ji,“ odvětila Azhure drsně a utřela si oči. „A co tady vlastně děláš? Řekla jsem ti přece, abys počkala před vesnicí.“

„Potřebovala jsi mě, Azhure. Připojíme se k ostatním?“

Azhure přikývla a ruku v ruce pak opustily vesnici.

„Chystáš se zničit své dětství, Azhure,“ řekla Faraday, když uslyšely v dálce Avar a hospodyně. „Opravdu to chceš udělat?“

„Nikdy jsem si nebyla ničím tak jistá, Faraday.“

Kousek od ostatních se Azhure obrátila zpět k vesnici a vložila šíp do luku. „Azhurina pomsta,“ řekla a vypustila ho.

Vylétl k nebi, zachytil polední slunce, potom sklonil hrot zpět k zemi a ženy viděly, jak hoří horečnatým plamenem. Padal tak rychle, že i z dálky slyšely jeho šeptavý řev.

Letěl přímo k síni uctívání.

„Dobře,“ řekla Shra, když si uvědomila, kam padá, a Azhure střílila po děvčátku pohledem a usmála se. Byla to nejen pomsta za Niah a Azhure, ale také za Rauma a Shru.

„Ano,“ řekla Azhure, „velmi dobře.“ Šíp zasáhl cíl.

Po střeše síně se rozlily plameny a budova v okamžiku vybuchla. Vzduchem se rozlétly hořící kameny, a kam dopadly, tam vybuchovaly domy i zahrady. Začal dout horký vítr a Faraday se musela držet Azhure za paži, dokud neutichl.

Páchl po hnilobě a zkaženém dechu nemocných a Faraday přemýšlela, jaké zlo pod základy domů a síně uctívání žilo.

„Všechno je pryč,“ řekla Azhure. „Všechno.“

A opravdu bylo. Když vítr konečně utichl a dým se rozplynul, vesnice byla ta tam. Nezůstaly po ní ani ruiny. Všechno včetně kamení se vypařilo.

A ve středu kruhu spálené země, na místě, kde dříve stával Smyrton, zel v zemi zabodnutý šíp.

„Najdeš matčin hrob?“ zeptala se Faraday. Možná ho měly nějak označit.

„Neboj,“ řekla Azhure. „Pojď, čeká tě ještě celé odpoledne vysazování.“

Faraday s hospodyní přivolaly oslíky a vrátily se zpět k poslední sazenici, kterou Faraday to ráno zasadila. Když se je Barsarbe chystala následovat, přikázala jí Faraday, aby zůstala na místě. Shra a ostatní Avar se posadily na zem a čekaly.

Faraday se pomalu a s velkou úctou znovu pustila do výsadby.

Asi po hodině či dvou si uvědomila, že před ní stojí Azhure.

„Tady,“ zašeptala Azhure a Faraday jí pohlédla na nohy – a ostře se nadechla překvapením.

Azhure stála v kruhu zelených rostlinek, které se sotva prodraly na povrch. Jak Faraday přihlížela, objevila se na nich poupátka a rozvíla se. Kvítky měly tmavě fialové okvětní plátky, tak průsvitné, že téměř nevrhaly stín. Měsíčice. Faraday o nich slyšela jen v legendách, ale ihned je poznala.

Zvedla oči k Azhure. Bledá tvář jí zářila a oči měla velké a tmavé a Faraday napadlo, že Azhure každým okamžikem omdlí, ale pak si uvědomila, že se Azhure obestřela tak velkou mocí, že odhalila část svého skutečného já.

Faraday se opatrně natáhla a propletla své prsty s Azhuřinými. „Vytvořím hrob, který bude odrážet lásku a odvahu tvé matky,“ zašeptala, potom Azhure pomalu odvedla z kruhu měsíčíc a svěřila ji hospodyni.

Faraday vysadila stromky ve velkém kruhu okolo hrobu. Celkem devět sazenic. Když skončila, vstala a smetla si hlinu z rukou. Tvář měla bledou vyčerpáním.

„Devět sazenic za devět bohů, kterým sloužila,“ řekla tiše. „Budou navěky ctít Představenou, která pro ně zemřela. Niažin hrob, Azhure.“

„Místo,“ řekla hospodyně a stiskla Azhure ruku, „kam budou moct bohové přicházet, aby ji uctili a tančili pro ni i pro sebe.“

Azhure svěsila hlavu a rozplakala se.

52

Střecha!

Cazna vzala dítě do náruče a broukala mu písničku. Chůva ho nakrmila a převlékla a chlapec se teď na nevlastní matku spokojeně usmíval.

„Drako,“ šeptala, držela si ho na prsou a přála si, aby měla stejně krásné dítě. Jen bohové ví, proč Azhure dovolila, aby jí Axis v záležitostech dítěte tak rozkazoval. Cazna by *nikdy* nedovolila, aby Belial přehlížel... mrkla... *vydědil* jejího syna.

Chudák děťátko, sladké děťátko. Kolébala ho, usmívala se a zpívala mu. Chudák Drako. No, pokud ho Axis s Azhure odmítali milovat, dá mu tolik lásky a pozornosti, aby mu to vynahradila.

Střecha.

Cazna zpívala a kolébala dítě.

Střecha.

Usmívala se na něj a přemýšlela, jak vyplní hodinu před večerí. Od chvíle, kdy Belial před několika dny odjel s Axisovou armádou, měla Cazna spoustu volného času.

Střecha.

„Co kdybychom si vyšli na procházku, maličký?“ řekla, sklonila se a políbila ho na hedvábné čelo.

Na střechu, hlupačko! Hned!

„Ale kam? Na nádvoří? Ne, tam už bude moc velká tma a zima...“

Střecha! Na střechu!

„...možná do síně. Ale ne, sluhové už budou určitě prostírat k večeri a my bychom je jenom rušili...“

Mrcho, poslouchej mě!

„Aha! Co takhle na střechu?“

Konečně!

Cazna se zamyslela a vzpomněla si na Axisovo varování. No, pochybovala, že tam Imibe s Caelumem a Říční hvězdou budou, a i kdyby... Axis byl daleko, a kdo mu to poví?

„Pojď!“ Zasmála se a zhoupla sladkého Draka v náruči. „Projdeme se po střechě a já ti ukážu, jak mlha mění barvu z modré na tmavě růžovou, když se dotkne hladiny Jezera života.“

Taková hloupost mě vůbec nezajímá, praštěná ženská. Prostě mě vezmi nahoru...

„Napřed tě ale zabalím do šálu, Drako,“ řekla Cazna.

... a já získám, co mi po právu patří.

* * *

Byl čas. Gorgael věděl, že nastala správná chvíle, protože mu to řekl tichý hlas. Rodiče odjeli, nezajímalo ho kam, protože ke sladkému, přesladkému vítězství potřeboval jen to, aby vypadli ze Sigholtu.

Dobrodružství Gorgaela znervózňovalo, protože jen zřídka kdy opouštěl Ledovou pevnost a také kvůli magii samotného Sigholtu.

Věděl ale, že Timozel pochybuje o pánově odvaze, a to Gorgaela pánilo a dohnalo ho to k ukvapenému činu. A tenký hlásek mu prozradil, že magie Sigholtu se dá přelstít.

Gorgael sice hlasu tak docela nevěřil, ale poznal jeho moc a také nenávisť a vycítil, že mu hlas říká pravdu. A tak se rozhodl jednat. Přinejhorším ho Sigholt odmítne vpustit a on se odplíží zpět do Ledové pevnosti a už nikdy nebude tenkému hlasu důvěřovat.

Něco ale Gorgaelovi říkalo, že se to odpoledne nebude muset nikam plížit.

„Drahoušku,“ zabroukal na gryfku, na onu původní krásku, a gryfka se k němu po břicho připlížila. „Proletíme se na čerstvém vzduchu?“

* * *

Cazna sebou provinile trhla. Imibe opravdu vzala Caeluma a děvčátko na střeche a nyní Ravensbund'anka upírala na Caznu pohled, kterým říkala, že se má otočit na podpatku a odnést Draka zpět dolů.

Ale kdo je tady princezna, a kdo služka? řekla si Cazna a pohodila hlavou.

A tak drze opětovala Imibin pohled a odkrácěla k okraji střechy.

Imibe se zamračila na ženina záda – copak si nepamatovala, jak se Muž z hvězd tvářil, nevzpomínala si, jakým tónem vydal rozkaz? Nervózně zkontrolovala Říční hvězdu a Caeluma. Dívenka sebou házela na přikrývce, ale Caelum... Caelum hleděl na Caznu, jako by měla každým okamžikem vzplát. Ve tvářičce byl bílý jako sníh a oči měl vytřeštěné a plné strachu. Imibe k němu přistoupila, zvedla ho a přitulila si ho blíž.

Možná bude lepší, když vezme děvčátko a odejde.

Dračí hvězda se otočil, aby viděl, co Imibe dělá. Vzala Caeluma do náruče, to věděl, ale snad neodešla? Zuřil a zmítal se v Cazniných pažích natolik, že na něj ustaraně pohlédla.

* * *

Zahalen v temné magii se Gorgael vznášel na gryfce vysoko nad modrou mlhou, která obklopovala Sigholt.

Do pekel s mým pěkným bratrem a jeho mlhou, klel. Ale cítil pevnost a cítil mysl... zrádce.

To jsem já. Je všechno připraveno?

Dračí hvězda se přestal zmítat a Cazna se ulehčeně usmála. *Rychle.*

Most...

Nedělej si starosti s mostem. Dá se snadno oklamat.

Gorgael se usmál.

* * *

Imibe položila Caeluma na zem a zabalila Říční hvězdu do přikrývek. Alespoň že norská žena držela Dračí hvězdu stranou. Imibe

přestala pospíchat. Možná nebyla ikarijská zaklínačka a neměla ani schopnosti ravensbundských náčelníků, ale zlo vycítila na míli daleko a s tím dítětem nebylo něco v pořádku.

Položila podivně napjatou Říční hvězdu do košíku a otočila se ke Caelumovi.

* * *

Gorgael otevřel ústa v tichém výkřiku a vrhl se do mračen a mlhy.

Jsi věrný? zakřičel most výzvu.

Já... já... Věrný komu? Zatraceně.

Moste, to jsem já, Dračí hvězda, syn Axise a Azhure. Je to můj přítel, moste. Věř mi.

Most se zamyslel. Cizinec mohl odpovědět sám a popravdě i měl.

Věř mi, zašeptala mysl Dračí hvězdy a most se pro sebe usmál, protože si vzpomněl na Axise a Azhure a na teplo jejich přátelství.

Věř mi...

Most napadlo, že by měl výzvu zopakovat...

Věř mi...

...ale místo toho se rozhodl věřit. Kromě toho, jak by mohl nepřítel proniknout mlhou?

* * *

Gorgael se vrhl přímo dolů a sledoval mysl dítěte. *Dítě*, a má takovou moc! žasl, ale brzy žasnout přestal, protože mlha se rozestoupila a... tam! Magický Sigholt! A tam! Chlapec!

* * *

Caelum vykřikl ještě předtím, než gryfa a hrůzu na jeho hřbetě spatřil. Cítil zlo, které se *znovu* snášelo z nebe k zemi, cítil bratrovo nadšení a pochopil.

Pochopil, že má padnout za oběť bratrově ctižádosti. Má se stát obětí, která srazí otce na kolena.

A tak vykřikl.

Cazna se zprudka otočila, protože se jí udělalo zle z primitivní hrůzy, která zazněla v Caelumově výkřiku. Zmátlo ji, když se dítě v jejím náručí bublavě zasmálo.

Imibe nepřemýšlela. Vrhla se ke Caelumovi a košík s Říční hvězdou odkopla do stínů.

Náhle se z nebe zřítilo něco nepopsatelného.

Cazna to viděla jako první. Srdce se jí sevřelo hrůzou a teprve až po dlouhé chvíli ji napadlo ustoupit co nejhluběji do houstnoucích stínů.

Slyšela toho dost, aby poznala gryfa, ale co mu to sedělo na hřbetě? Co to může být? „Beliale!“ zašeptala, protože věděla, že je mrtvá.

Gorgael ji ignoroval a vrhl se přímo na ravenbundskou ženu, která držela v náručí chlapce.

Ano! Ano! Byl to on!

Gryfka se snesla nízko nad střechu, Gorgael seskočil a v podřepu odskákal k Imibe. Křídla měl roztažená, pařáty napřažené a oči a zuby se mu leskly. Z visícího jazyka kapaly na kamennou střechu sliny. Zastavil se půl kroku od ženy a zavřeštěl.

Žena byla odvážná mrcha, protože si jen přitiskla dítě blíž k hrudi. Musela vědět, že smrt je blízko, ale rozhodla se jí čelit s odvahou. Hleděla mu zpřímá do očí, a to Gorgaela zneklidnilo.

„Hlupačko!“ zasyčel a rozsekl jí drápy tvář.

Ale ona dál držela dítě pevně v náručí a otočila se, aby ho chránila vlastním tělem. Gorgael ji zuřivě napadl, v okamžiku jí rozsápal záda. Když umírající žena klesla na zem, popadl Caeluma, který naštěstí upadl do bezvědomí, za ručku a vytrhl jí ho z náruče.

Zprudka se otočil, Caelum mu visel v ruce jako hadrová panenka, a zadíval se na ženu a dítě na opačné straně střechy.

Hluboko pod ním začal most křičet: „*Běda! Běda! Zrada!*“

Gorgael vyskočil a gryfka se snesla níž.

„*Běda! Běda! Střecha! Střecha!*“

Ale Gorgael měl pořád ještě čas a bavil se tak dobře, že se rozhodl si tento okamžik vskutku užít. Odbelhal se přes střechu a žena zavřískla hrůzou, klesla k zemi a schoulila se kolem dítěte. Gorgael se zazubil. Marná snaha. Zvedl zkrvavený pařát.

Dost, příteli. Ještě pořád je užitečná.

Gorgael se s rozmáchnutou paží zarazil.

A bylo by lepší, kdyby zůstal nějaký svědek únosu, ne?

„Ano,“ zašeptal Gorgael. „Svědék. Ano. Dobře.“

„Běda! Běda! Zrada na střeše!“

„Mrcho,“ zavrčel Gorgael a obrátil se ke gryfci. Když přehodil nohu přes gryfčin hřbet a pod zadkem ucítil její měkkou srst, zadíval se na dítě, které v bezvědomí viselo za zakrvácenou, zhmožděnou paží, a vítězoslavně, radostně zařval.

„*Běda! Běda!*“ křičel most.

Ale příliš pozdě. Když na střechu dorazili první Ikarii, Gorgael s gryfkou už zmizel v mlze. Na místě zůstaly jen Imibino roztrhané tělo, schoulená, vyděšená Cazna, křičící dvojčata a Caelumova hrůza, která se ještě dlouhé dny nerozplyne.

Minstrelové moře

Azhure se zachvěla a žaludek se jí na okamžik stáhl nejasnou hrůzou, ale rychle to pominulo. Pohlédla na Faraday.

Faraday klečela na měkké hlíně asi padesát kroků od vstupu do Zapovězeného údolí a před ní se z velké rozsedliny řítila ven hučící Nordra. Za ní se asi půl míle táhla k lesu pláň a mezi ženou a lesem se s nadějí kývaly sazenice. Zadívala se na stromky, které právě vysadila, a přála jim jen to nejlepší.

Azhure poklekla ustaraně vedle Faraday. Očividně s ní nebylo něco v pořádku, protože si čas od času přitiskla ruku na bok nebo na záda, jako by ji něco bolelo. „Faraday,“ řekla Azhure tiše, „jsi...“

„Jsem v pořádku,“ ujistila ji Faraday vesele – příliš vesele a příliš rychle – a Azhuřina starost zesílila. „Podívej,“ pokračovala, „Zapovězené údolí. Už jsem skoro u cíle.“

Po jejích slovech se rozhostilo dokonalé ticho. Azhure se snažila vymyslet, co by mohla říct, jen ale zvedla hlavu a pohlédla do očí hospodyně. Za hospodyně stála Shra, držela se jí za zástěru a tvářila se stejně úzkostně jako obě ženy. Zbývající Avar zůstávaly asi dvacet kroků zpátky. Faraday chtěla, aby ji doprovodily jen Azhure, hospodyně a Shra.

„Ještě jednu sazenici,“ zašeptala Faraday, s námahou se postavila a zavrávala. Azhure ji chytila za ruku, ale Faraday ji setřásla. „Prosím, Azhure. Tu poslední chci zasadit sama.“

Natáhla se a vzala si z hospodyniných rukou poslední stromek. „Mirbolt,“ řekla. „Zemřela jako poslední, proto bude zasazena jako poslední.“

Azhure na sazenici hleděla. Znala druidku Mirbolt osobně, protože zemřela při útoku skraelingů na háj Stromu země. Mirbolt také stála v čele shromáždění, které zvažovalo Azhuřinu žádost o přijetí mezi Avar. Sice ji odmítli, ale Azhure Mirbolt nic nezazlívala. Byla spravedlivá, krásná a hrdá a nezasloužila si zemřít takovým způsobem.

„Je dobře, že to bude ona, kdo spojí nový les s Avarinheimem,“ řekla.

Faradayiny rty se zkroutily v něžném úsměvu. „Rozumíš, Azhure. Ano. Je to její právo.“

„Kde ji zasedíš, Faraday?“ Azhure se zadívala na vstup do Zapovězeného údolí. Bylo úzké a jeho svahy skalnaté a prudké. Podél hučící řeky vedl jen asi krok široký kamenný chodník.

Faraday se stromku něžně dotýkala a oči se jí zamžily. „U vstupu do údolí, Azhure. To stačí.“ Při pohledu na výraz Azhuřiny tváře se rozzářila. „Uvidíš.“

Potom vykročila, šla pomalu a těžce a každých sedm nebo osm kroků se zapotácela.

„Hospodyně,“ řekla Azhure naléhavě. „Je...“

„Musí splnit úkol,“ řekla hospodyně, „a my jí nemůžeme nijak pomoci. Ještě ne.“

„Ale brzy,“ pronesla Azhure ostře.

„Jistě,“ chlácholila ji hospodyně. „Brzy.“ Vykasala si sukně, jako by se chystala Faraday následovat, ale místo toho položila nohu vedle sazenice, kterou Faraday právě zasadila. Zabroukala krátkou ukolébavku, sehnula se a pohládila drobounké lístky stromku. Potom se napřímila a pospíšila si za Faraday.

Azhure natáhla ruku ke Shře a spolu se vydaly za nimi.

Faraday naposledy poklekla do hlíny, která byla vlhká vodou stříkající z Nordry. Zaváhala a do očí jí vyhrkly slzy. Tady. Bylo po všem. Poslední sazenice... A pak už ji čeká jen poslední cesta. Ještě jednou a naposledy a úkol Přítele stromů bude splněn.

„Mirbolt,“ zašeptala a řev Nordry maskoval její slova před trojicí, která se zastavila dva kroky za ní. „Mirbolt, použij zbytky mých sil a vzepni se až k nebi. Raduj se, protože nastal tvůj čas a ty budeš ta,

která sjednotí starý les s novým. To ty přijmeš Píseň matky všech stromů.“

Faraday začala tiše zpívat, zabořila prsty do hlíny, potom opatrně vyklopila stromek z květináče a vložila ho do důlku. „Mirbolt, jsi poslední, a proto ti předám svoji zprávu. Za tebou se až ke Kotlíkovému jezeru táhnou tvé sestry a jsou připraveny pustit se do zpěvu. Před tebou leží Avarinheim a Píseň Stromu země. Mirbolt, až přijde čas, chci, abyste ani ty, ani tvé sestry a matka všech stromů nezaváhaly. Axis, Muž z hvězd, vás potřebuje. Jeho manželka, má sestra, vás také potřebuje.“

Pootočila hlavu a pokynula Azhure, aby se k ní připojila. Když vedle ní zmateně poklekla, vzala ji Faraday za ruku a položila její prsty na vršek stromku. „Mirbolt, tohle je Azhure, už ji znáš. Mám ji ráda já, Svatí i Muž z hvězd... a vy jste ji také mezi sebe přijaly.“ Zvedla hlavu. „Azhure... cítíš to?“

Azhure přikývla a tvář jí znězněla úžasem. „Ano. Cítím to. Přijímá mě.“

„Ano,“ řekla Faraday. „Přijímá.“ Znovu sklopila zrak. „Mirbolt, až přijde čas a Azhure zavolá, pospěš jí na pomoc, protože nepomůžeš jen jí a Muži z hvězd, ale také mně. A teď tě spolu s Azhure zasadíme,“ řekla a stiskla Azhure pevně ruku.

Několika rychlými pohyby udusaly Azhure s Faraday společně hlínu okolo sazenice.

„Hotovo,“ řekla Faraday a Azhure se vyděsila, když v její tváři spatřila zoufalství.

„Faraday!“

Hospodyně položila oběma ženám ruku na rameno. „Tiše. Musím jí zazpívat.“

Naposledy zabroukala zvláštní ukolébavku, ale Azhure ji neposlouchala. Hleděla do Faradayiných očí a viděla v nich bolest, hrůzu a žal.

Co se děje? Co vidí?

Ale jakmile hospodyně ukolébavku dozpívala, Faraday mrkla a hrůza se z jejích očí vytratila. Zračila se v nich jen únava, a pokud v nich byla bolest, nebylo jí víc, než Azhure očekávala.

„Postav se vedle mě,“ řekla hospodyně a napřáhla ruku. „Pohled’.“

Azhure vzala hospodyni za ruku, vstala a druhou rukou pomohla na nohy Faraday. Potom se zadívala stejným směrem jako hospodyně.

Na planině rašily k nebi stromky, které Faraday ten den zasadila. Ani Faraday, ani Azhure je nikdy dřív nespátřily růst. Sazenice se vždy vzepjaly k nebesům pod rouškou tmy. Nyní ale odmítly čekat.

„Faraday,“ zašeptala Azhure a oči se jí naplnily slzami. „Faraday!“

Ale Faraday ji neslyšela, protože ji pohled natolik uchvátil.

Sazenice se rozvinuly – žádné jiné slovo Faraday nenapadlo, jinak nedokázala popsat, co vidí. Vypadalo to, jako by každý stromek v malém kmínku ukrýval vzrostlý strom a ten teď vyrazil k nebi, jako by se uvolnilo nějaké skryté pero.

Avarské ženy o několik kroků dál padly na kolena a přitiskly si ruce na ústa.

Azhure Faraday něžně objala. „Faraday,“ pošeptala jí do ucha, „podívej, co jsi dokázala!“

Zatímco hovořila, stromy dosáhly plné výšky a dotkly se prvních hvězd, které se zatřpytily v šeru na nebi. Větve se roztáhly do šířky, až zakryly půdu něžně se kolébajícími stíny.

Jakýkoli pozůstatek Smyrtonu navždy zmizel. Na jeho místě šuměl les.

Náhle zalapala Faraday po dechu, vyskočila a všechny tři ženy i avarské děvče ustoupily z cesty. K nebi vyrazila Mirbolt, a jak strom narůstal, vzduch hučel mocí, životem a radostí.

Faraday zatleskala.

„Podívej, Azhure!“ smála se. „Mirbolt žije!“

„Má paní,“ řekla hospodyně, „je už skoro čas, abych tě opustila.“

„Opustila?“ vykřikla Faraday. „Hospodyně, teď mě *nemůžeš* opustit! Budu tě potřebovat... už *brzy!*“

„Tiše, má paní,“ řekla hospodyně a objala Faraday. „Tiše, krásná paní. Je tady tvá sestra. Azhure je tady. Má dostatek zkušeností a ruce a lásku, aby ti pomohla. Cesta, po které se nyní vydáš, se mnou má jen velmi málo společného. Vysazování skončilo.“

Faraday se rozplakala. „Hospodyně...“

„Tiše, dítě,“ chlácholila ji hospodyně. „Musím se vrátit k rodině.“ Zaváhala a zadívala se na les, který se táhl do dálky. „Anebo se možná napřed projdu po lesních stezkách. Nasbírám byliny. Zavzpomínám na příběhy, které mi vyprávěla babička. Ano. To udělám. Budu se chvíli

procházet lesem.“ Její široká tvář se roztáhla v úsměvu, ten ale brzy povadl a pevně Faraday objala. „Jednoho dne se na zdejších stezkách zase potkáme, děvče. Budeme se toulat. Volné. Nespoutané.“

Faraday polkla slzy a přikývla. Pochopila. Nespoutané. Ano.

„Statečné děvče,“ zamumlala hospodyně a políbila Faraday na tvář. „Nezapomeň na slova, která tě Matka naučila.“

Faraday popotáhla a utřela si slzy.

*„Když ztracené, mrtvé a temné vše se bude zdát,
mohu tě ujistit, co se stane –
Matčiny paže tě budou pevně objímat,
a dovolí ti toulat se nespoutaně.“*

Hospodyně si s velkou úlevou oddychla. „Nezapomeň je, dcero, nikdy. Zavolej mé jméno a já přijdu.“

Obrátila se k odchodu, ale zahlédla Shru, která stála mlčky stranou. „Děvče,“ řekla a Shra přistoupila blíž.

„Děvče, musíš se naučit promluvit, když je potřeba. Jsi příliš moudrá, než abys mlčela.“

„Ano, Matko.“

Hospodyně se usmála a tvář jí zářila láskou. „„Ano, Matko.“ Víc neřekne. No, stačí to.“ Natáhla se a poplácala Shru po tváři.

Potom se vydala na cestu, vešla do lesa, vesele mávala přes rameno a loučila se s Avar.

„Byla to Matka, že ano, Faraday?“ řekla Shra.

Faraday přikývla a hleděla za hospodyní, dokud ta nezmizela mezi stromy. „Občas byla, Shro, ale povětšinou byla jen hospodyní Renkinovou a dobrou přítelkyní.“

Azhure ucítila, jak se Faraday zachvěla, a tak ji objala pevně kolem pasu. „Faraday, co se stane teď? Poslední strom je zasazený... Myslela bych si...“ Zmlkla.

Faraday zavrtěla hlavou. „Nevím, Azhure.“ Tvář se jí stáhla do grimasy a Azhure na ni ustaraně pohlédla. Ale Faraday popadla dech a napřímila se. „Nevím. Možná bych měla udělat ještě něco.“

„Potřebuješ odpočinek a naši péči,“ řekla Barsarbe a připojila se k nim pod větvemi Mirbolt. Když slova pronášela, hleděla na Azhure a její hlas zněl nepřátelsky.

Faraday se rychle a ostře nadechla. „Potřebuji jen...“ začala, ale Shra ji zatahala za háv.

„Podívej!“ vykřikla a ukázala do Zapovězeného údolí.

Ženy se otočily, zahleděly se tím směrem a zamžouraly do rychle se vytrácejícího světla. Po chvíli zahlédla Azhure pohyb. Nad řekou se mihnul pták. Vylétl z Avarinheimu.

„Je to sova,“ řekla Shra mírně. „Šedá strážkyně.“

„Létá korunami avarinheimských stromů,“ vysvětlila Azhure a vzpomínala na to, co jí řekla Fazolka. „Je vidět jen vzácně, ale střeží les a za noci její tichý křik proniká spáčkům do snů.“

Barsarbe ztuhla. Opovrhovala každým slovem, které ta žena pronesla, ale než mohla promluvit, Šedá strážkyně vlétla do nejvyšších větví Mirbolt.

A brány se otevřely.

Sprška vody z řeky zhoustla, ale zároveň se stala lehčí, takže brzy celé údolí halila hustá, zářivá mlha. Na některých místech se nadouvala, jako by v ní skotačili podivní tvorové, a trásla se nejen ozvěnou bublajících vod. Pozorovaly je tisíce skrytých očí a deformované hlasy šeptaly Faradayino jméno, zatímco se okolo šířila moc. Nikdo se však nebál a Faraday s Azhure pochopily, co se děje, a rozesmály se.

V mlze se objevil zářící obrys a z vodní spršky vyrazil velký bílý jelen.

„Raume!“ vykřikla Faraday a rozevřela náruč. Jelen se před ní zastavil, všechny svaly v těle se mu chvěly a koulel očima. Faraday se natáhla a něžně se dotkla jeho nosu, potom jelen poskočil, proběhl kolem nich, málem přitom porazil Barsarbe, a zmizel mezi stromy.

„Raum?“ zamumlala Barsarbe. „To byl Raum?“

„Bylo mu požehnáno,“ řekla Faraday tiše a zahleděla se do míst, kam zmizel.

„Faraday!“ vykřikla Azhure a zasmála se. „Podívej!“

Běžely k nim stovky, tisíce tvorů z Čarovného lesa za Posvátným hájem. Ptáci a zvířata a další zvířata se řítily vpřed jako nádherná, radostná přílivová vlna.

„Faraday!“ vykřikla Barsarbe a snažila se ji odtáhnout stranou.

Faraday se vzepřela a držela se Azhure. „Ne, Barsarbe! Neublízí nám. Nehýbej se.“

Ale Barsarbe neposlechla. Ještě chvíli zírala, potom se vrhla za Mirbolt a zakryla si uši rukama, protože dolů údolím se šířil libozvučný zvuk a pohyb. O kus dál se ostatní avarské ženy ukryly podobně.

Faraday, Azhure a Shra se však nepohnuly a přílivová vlna se rozestoupila a obtekla je. Smály se, jak se o ně zvířata otírala a utíkala dál, a ptáci se jim krátce zapletli do vlasů, něžně jako horký dech se zase vyprostili a zmizeli.

„Ach!“ zvolala Faraday, spolu s Azhure a Shrou se otočila a dívala se, jak les tvory pohltit.

„Poběží až na jih,“ řekla Azhure.

„Tvorové z Čarovného lesa vstoupili do nového domova,“ řekla Faraday a úsměv jí povadl. „Azhure? Shro? Slyšíte něco?“

„Kromě zvuků noci, která se probouzí okolo nás?“ zeptala se Azhure.

Faraday se zamračila, pohlédla na Zapovězené údolí, potom na nový les na jihu. „Les se spojil s Avarinheimem,“ řekla pomalu. „Stromů by se měla dotknout Píseň Stromu země, ne? Les se úplně neprobudí, dokud se ho Píseň nedotkne. Udělala jsem něco špatně?“

Azhure se zadívala do údolí – už ho nikdy nedokáže nazvat Zapovězeným. Mlha se rozplynula a ve vzduchu se vznášela už jen vodní tříšť. Údolí ozařovalo měkké měsíční světlo – Azhure vzhledla a přikývla. Viděla jasně Avarinheim i veverku, která proběhla po stezce podél Nordry, a potlačila bolestivou vzpomínku na to, jak tady stál Axis a tiskl Raumovi k hrdlu meč.

A co Píseň Stromu země? Bez jejího dotyku bude les sice magický, to ano, ale bude mít jen pramalou moc. Gorgael by tak mohl shromáždit nové vojsko a zima by zasadila další ránu. Všechno záviselo na Písni Stromu země.

Azhure cítila, jak se Faraday chvěje. „Faraday...“ začala a snažila se najít způsob, jak ji utěšit, když Shra vyskočila.

„Slyšíte to?“ vykřikla. „Slyším Píseň!“

Faraday a Azhure ztuhly a Barsarbe, na kterou obě zapomněly, vystoupila zpoza stromu. Tvář měla bledou. Za celou dobu, kdy byla druidkou, nespátřila tolik podivných věcí najednou ani nebyla vystavena takové moci jako ten večer. A přesto stála Azhure klidně po boku Přítele stromů, jako by vskutku byla její sestrou, a ne rivalkou a

zrádkyní. Dokonce i Shra stála uvolněně a okouzleně a Barsarbe napadlo, jestli ji Azhure neočarovala.

Odhodlaně vykročila, aby se Azhure jednou provždy zbavila – u Matky, copak už nenapáchala dost škody? – když také ztuhla.

Po stezkách Avarinheimu něco vyrazilo.

Neviděla to, neslyšela, ale cítila.

Faraday udělala krok vpřed, potom se slepě natáhla dozadu, chytila za ruku Azhure a potáhla ji dopředu. „*Poslouchej!*“

Neslyšely žádný zvuk, ale stejně jako Barsarbe cítily Azhure se Shrou, jak se Avarinheimem šíří přítomnost Stromu země směrem k novému lesu.

A Azhure také cítila nebezpečí. „Faraday... Shro,“ řekla naléhavě. „Z cesty. *Hned!*“

Faraday tiše vykřikla na protest, když ji Azhure začala táhnout zpět, ale Shra vycítila její naléhavost, proto jí pomohla odvléci Faraday k Mirbolt. Barsarbe zůstala dlouhou chvíli nerozhodně stát, pohlédla napřed na Avarinheim, potom na Azhure a Shru, a také ustoupila.

„Barsarbe,“ řekla Azhure. „Budeme se muset podělit o Mirboltin stín.“

Barsarbe se na ni zamračila a odvrátila se.

Faraday se držela Mirboltiny kůry, ale obrovská moc, která se k nim hnala – řítla – stezkami Avarinheimu, ji nijak nezneklidnila.

„Cítíš tu radost?“ vykřikla a Azhure netušila, zda mluví o Mirbolt, nebo o Stromu země, ale cítila ji. Až nepříjemně jí totiž vibrovala tělem.

Potom moc zaplavila údolí.

Byla to Píseň Stromu země, ale zazpívaná takovým tónem a s takovou mocí a emocemi, že ji Azhure nejen cítila, ale přímo viděla.

Cokoli, co by se jí postavilo do cesty, by bylo sraženo k zemi nebo svrženo do řeky. A úzká, skalnatá průrva soustředila Píseň stejně jako tok řeky, takže brzy připadala všem nesnesitelně hlasitá, a dokonce i Faraday si přitiskla ruce na uši a zavřela pevně oči, jak se Píseň Stromu země prohnala kolem nich a vrazila do lesa.

Pak se rozhostilo ticho.

Zmatené ženy si pomalu, pošetile sundaly ruce z uší.

Ticho však panovalo jen na jeden jediný okamžik.

Vzápětí celé Minstrelové moře doslova *vybuchlo* zpěvem.

Azhure cítila, jak se Faraday vedle ní zhroutila a začala křičet, proto ji objala tak pevně, jak jen se odvážila, a pokusila se je zaclonit svojí mocí a ochránit před Písní lesa.

Celý Tencendor se zachvěl a lidé a Ikarii vykřikli a chytili se židlí, stolů i jeden druhého, jak se Píseň rozlehla zemí. Ale bolest netrvala dlouho. Jen první nápor byl tak ničivý. První tóny Písně rychle nabyly na síle, až přešly od zvuku k čistým emocím a od nich k ještě čistší moci. Píseň byla tak mocná, že už ji smrtelné uši neslyšely, ale každý, kdo vstoupil do stínů lesa, ji cítil jako obrovskou moc, která se nesla mezi stromy a rozechvívala zemi, kmeny i listí.

Jen ti, kdo sami ovládali zvláštní moc, ještě melodii Písně lesa někdy uslyší.

* * *

Hluboko v Ledové pevnosti zaklonil Gorgael hlavu a zaječel, až jeho vrásky vibroval ledovými stěnami a rozdíral led i maso.

„Mrchy! Mrchy! Mrchy! Obě dvě!“

U jeho nohou, maličký ve srovnání s obrovským tvorem, který se tyčil nad ním, se zmítal a křičel malý chlapec, on ale křičel hrůzou, ne vzteky.

Jeho nahé, potlučené tělo hyzdily škrábance a odřeniny.

* * *

Azhure mrkla. Co se děje? Náhle ji přepadl pocit, že se blíží katastrofa. Mohla za to jen skutečnost, že Píseň utichla? Otevřela ústa, aby promluvila, ale přerušila ji Faraday.

Faraday zavřela oči a opřela se čelem o Mirboltin kmen. „Matko, děkuji,“ zamumlala. „Děkuji ti.“

Přitiskla Azhuřinu ruku na kmen, jako to kdysi dávno udělal Jack v Lese mlčenlivé ženy. „Azhure, Mirbolt,“ řekla hlasem ochraptělým mocí, „poznejte se a přijměte jedna druhou.“

Zaváhala a upřela oči na Azhure.

Azhure vykulila oči, přikývla a cítila, že Mirbolt také souhlasí.

Faraday si povzdychla. „Pamatuj, Mirbolt, až Azhure zavolá, musíš jí pomoci a přivést s sebou i své sestry. Azhure? Azhure, až bude Axis stromy potřebovat, musíš je zavolat.“

„Jsem svědkem,“ řekla Shra jasně a položila malou ručku na ruce obou žen.

„Ach, ne!“ protestovala Azhure a ignorovala Shru. „To ty jsi Přítel stromů, ne já. Já... už jsem ti toho vzala tolik, nechtěj po mně, abych ti sebrala i tohle.“

Faraday se usmála. „Já už splnila úkol Přítele stromů, Azhure. Mou povinností bylo vysadit stromy...“

„A přivést je Axisovi,“ prohlásila Azhure tvrdohlavě. U hvězd! Nechtěla mít na svědomí i tohle!

„Můžeš to udělat stejně dobře jako já, Azhure, a já ještě musím přesvědčit Avar, aby se postavili na Axisovu stranu.“ Pohlédla na Barsarbe a povzdychla si. „Ale pro tuto chvíli, až do Ohňové noci, budu žít jen pro sebe a pro své...“

Přerušilo ji nervózní zahýkání.

„Matko!“ zvolala Faraday. „Úplně jsem zapomněla na oslíky!“

Odvrátila se od Azhure a Shry a zahleděla se do lesa. Klusali k ní dva oslové, jeden zatížený sedlovými brašnami, druhý za sebou stále táhl modrý vozík.

„Ach, vy chudáčci,“ zamumlala Faraday, hladila je a tahala za uši. „Tolik jste mi pomohli, odnesli mě tak daleko, a já na vás zapomněla. Tady...“

Sundala oslíkovi udidlo, zastavila se, aby popadla dech, a rozeprala mu popruh na břicho.

„Dobrotivé nebe,“ zabručela Azhure, odstrčila ji stranou a rychle osly odsedlala. „Nejsi ve stavu, aby sis hrála na stájníka, Faraday.“

Faraday se zazubila a dál hladila jednoho z oslíků po čenichu. „A ty se o svého rudého koně nebo o přízračná psy nebojíš?“

„Ach, u hvězd!“ vydechla Azhure a zbledla.

„No, na tom nezáleží,“ zasmála se Faraday, „protože tady přicházejí.“

A opravdu se blížili. Kůň i psi vypadali po nedávných událostech poněkud zmateně, ale nebyli zranění. Azhure si oddychla, poplácala Venatora po nose a sklonila se, aby se pozdravila se Sicariem.

„Alespoň že ses nerozhodl vydat na lov jelenů, pse. Ty a tvá smečka do lesa nesmíte. Můžete lovit jen na pláních. Pamatuj si to.“

Pes zabručel, šťouchl Faraday do ruky a zavrtěl na Shru ocasem.

Faraday se usmála, potom prudce strčila do oslíka. „Jděte!“ zvolala. Nelíbilo se jí, že je ztratí, ale věděla, že tam, kam jde, je s sebou vzít nemůže. „Jděte! Běžte za kouzelnými bratry do lesa! *Jděte!*“

Oslík pohodil hlavou a pokusil se k Faraday přitisknout. „Jděte!“ zaječela Faraday, hlas se jí zlomil a Azhure přistoupila blíž. „*Jděte!*“

Oslíci se nakonec rozběhli pryč, ale nakláněli hlavy na stranu, aby mohli Faraday sledovat co nejdéle.

„Jděte!“ zašeptala Faraday, když zmizeli v šeru lesa. „Jděte.“

Azhure bylo do pláče. Také s oslíky, Ogdenem a Veremundem cestovala a věděla, že se Faraday neloučí jen s osly, že nevyhání ze života jen je.

„Jděte,“ zamumlala Faraday naposledy, potom vykřikla, předklonila se a klesla na zem.

„Faraday!“ Azhure k ní ihned přiskočila. „Jsi...?“

Jediný pohled do Faradayiných velkých zelených očí plných bolesti byl dostačující odpovědí.

Náhle popadly Azhure za ramena vzteklé ruce a odstrčily ji stranou.

„Teď je v *naší* péči,“ vyštěkla Barsarbe a v očích měla rozzuřený pohled. „*My se o ni postaráme!*“

Faraday se natáhla a popadla Barsarbe rukou za přední část šatu. „Ne! Já jsem v *Azhuřině* péči, druidko! Řekla jsem ti, že až vysázím stromy, budu dělat vše jen z lásky k Axisovi a Azhure. Barsarbe, *ty nejsi na této stezce vítaná!*“

Barsarbe šokovaně ucukla. „Faraday!“

„Vrať se ke svému lidu, Barsarbe. Připojím se k vám o Ohňové noci v háji.“

„Faraday! Omlouvám se. Nechtěla jsem...“

Ale Faraday se odvrátila a zadívala se na děvčátko. *Shro? Vrátím se. Budu muset. Počkáš na mě?*

Ano.

Shro, omlouvám se za Barsarbe. Neměla jsem na ni být tak hrubá, ale...

Ano, já vím. Rozumím.

Obávám se, že obrátí Avar proti Axisovi.

Faraday, soustřed' se teď jen na své problémy. Uvidíme se o Ohňové noci... Avar budou připraveni a postaví se na Axisovu stranu. Pomohou mu.

Shro, přeji tobě i tvým lidem jen to nejlepší.

A já tobě, Faraday. Teď už jdi, Azhure se o tebe postará.

Ale Faraday ještě neskončila. Shro? Děkuji, že máš Azhure ráda. Děkuji, že jsi ji přijala.

Bylo mi ctí, Faraday. Teď už jdi.

Faraday popadla Azhure za ruku. Tvář měla bílou jako sníh.

„Věř mi,“ řekla Azhure, aby zamaskovala starost. „Já vím.“

Potom před Barsarbeřinýma vyděšenýma a Shřinýma chápajícíma očima obě zmizely.

* * *

„Potřebujeme klid a prostor,“ řekla Azhure, když k ní přistoupil stříbrný kožich.

„Já vím,“ odvětil starý Svatý, „ale musím ti něco říct, Zaklínačko.“

„Nemůže to počkat? Copak nevidíš...“

„Ano, ano,“ obořil se na ni, a když Azhure s Faraday uslyšely netrpělivost v jeho hlase, zastavily se a pohlédly na něj.

„Zaklínačko, Ničitel unesl tvého syna.“

„Cože?“

Svatý ji popadl za ramena. „Gorgael má Caeluma!“

„Ne,“ zašeptala Azhure. „Ne.“ Náhle si vzpomněla na nejasnou hrůzu, která ji ovládla, když Faraday zasadila poslední stromek, na živou předtuchu katastrofy, která ji přepadla, když se lesem rozezněla Píseň. Volal ji snad tehdy Caelum? Křičí snad i teď a diví se, proč matka nepřichází? Ach, hvězdy!

Faraday ji postrčila. „Jdi.“

Ale Azhure nemínila dovolit, aby se jí zbavila tak snadno jako oslů. „A kdo se postará o tebe, Faraday? Svatí?“

„Matka...“

„Ne!“ zasyčela Azhure zprudka. Ne... Dlužila toho Faraday příliš, než aby ji teď opustila... Ale Caelum? Co mu Gorgael provede? Uniklo jí tiché zasténání.

Faraday Azhure objala a snažila se ji utěšit. „Azhure, běž za ním.“
„Ne.“ Azhure ovládla svůj výraz. „Kdo ví, možná je to past, do které se máme já nebo Axis chytit. Pravděpodobně tomu tak je. Takže žádné protesty, Faraday. Zůstávám.“

„Azhure,“ ozval se jeden ze Svatých. „On...“

„*Nechci to vědět!*“ zasyčela. „Copak nechápeš? Faraday mě teď potřebuje. *Nemohu ji opustit!*“

Svatý se zhluboka nadechl, pohlédl na Faraday, jako by si jí teprve teď všiml, pak se obrátil zpět k Azhure a sklopil hlavu. „Až tady skončíš, Zaklínačko, pak leť. Leť zpátky domů do Sigholtu a zachraň chlapce!“

54

U táborového ohně

Axis obrátil Belagueze a přitáhl mu uzdu. Za ním se asi půl míle do dálky táhl v odpoledním slunci zástup vojáků. Vysoko nad nimi kroužily dva spáry ikarijské letky. Kromě několika hlídek, které vyrazily dál na sever, čekal zbytek letky asi míli na západ, na místě, kde se tu noc utáboří.

Od chvíle, kdy opustili Sigholt, uběhlo už deset dnů a oni zatím urazili velký kus cesty – zem totiž nepokrývaly ani sníh, ani led, které by je zpomalily. Půda byla mokrá, na některých místech dokonce rozmáčená, a nebe bylo tak daleko na severu stále zamračené, ale Ikarii jim každé ráno našli tu nejlepší cestu. Mužům i koním se šlo dobře a jediné, nač si stěžovali, byl studený noční vítr, který jim stále mrazil příkrývky. Dnes v noci rozbijí tábor v nejzápadnějším výběžku Urqhartských kopců a zítra zahnou na sever... ke Gorkenské pevnosti.

Gorkenská pevnost. Axisova tvář se napjala. Musí to být poslední boj s těmi zatracenými skraelingy, protože Axis by další nerozhodný výsledek nesnesl. Pochyboval ale, že bitva skončí nerozhodně. Moc jedné nebo druhé strany bude podlomena. A Gorgael měl na své straně všechny výhody.

Na Axise čekalo vojsko skraelingů o síle tří set tisíc vojáků, a pokud se od bitvy u Azle stačili rozmnožit, pak jich bude ještě víc. V okolí Gorkenské pevnosti i v samotném Gorkenském průsmyku se stále držely sníh a led, které skraelingům pomohou a Axisově armádě

budou jen na obtíž. A Gorgaelovi s Timozelem pomůže i sedm tisíc gryfů. Axis se zachvěl.

Na Axisově straně stálo dvacet šest tisíc mužů, a to včetně letky.

A Azhure. Pokud se k nim dostane včas.

Zatraceně, Azhure, klel Axis v duchu, proč tu nejsi se mnou? Proč tě Faraday tak nutně potřebuje? Nemohli jsme nechat Artora s jeho zatraceným Pluhem ještě pár týdnů být?

Pokud se k němu Azhure nepřipojí včas, jeho muži zemřou. Byli to dobří vojáci, ale během půl hodiny budou zdecimováni.

„Měsíci,“ zašeptal, když mezerou mezi mračny spatřil stříbřitý kotouč, který právě vyšel, „pomoz mi.“

Ale pokud Azhure ještě neopustila Smyrton, dohoní je včas? Pomohou jí její schopnosti překonat čas i prostor, aby mu pomohla?

A stromy... Axis věděl, že bez pomoci stromů je skraelingové přemohou i bez gryfů. Azhure si možná s létajícími zrůdami poradí, ale se skraelingy zmůže jen málo. K tomu Axis potřeboval stromy.

Zatracené ženské! Kde jsou? Co dělají?

„Axisi?“

Belial. Axis se přinutil uvolnit. „Příteli?“

Belial zastavil hnědáka vedle Belagueze. „Axisi, už tě minula polovina průvodu a ty tu sedíš a děláš si starosti.“

„Nedělal...“

Belial se zasmál, „...sis starosti? Znáám tě příliš dlouho, než abych uvěřil takové lži.“

Axis si povzdychl. „Přemýšlel jsem o Gorkenské pevnosti. Přál jsem si, aby tu se mnou... s námi byla Azhure.“

Belial pokrčil rameny. „Buď Gorkenskou pevnost dobudeme, nebo budeme poraženi, Axisi, ale posedáváním tady na tom nic nezměníš.“

Axis se natáhl a stiskl Belialovi rameno. „Máš duši filozofa, Beliale.“

„Nesmysl.“ Belial se zazubil. „Jenom se tě snažím vytrhnout ze zamyšlení, abys rozkázal zastavit a rozbít tábor. Od oběda uplynula už dlouhá doba a můj žaludek už si stěžuje.“

* * *

Belial seděl u ohně a zíral do plamenů. Jídlo bylo dobré a dnes v noci už nemohl udělat nic než se natáhnout a přemýšlet o příjemných věcech. Magariz kontroloval hlídky, Arne dohlížel na přípravu výstroje na zítřejší pochod, Ho'Demi už ulehl s manželkou (ten ale měl štěstí) a Ostré pero se na večeri připojil k jednomu ze spárů. Nyní zůstali u ohně už jen Axis s Belialem a Beliala napadlo, že by se mohl pokusit přítele přesvědčit, aby ze sedlových brašen vytáhl harfu a před spánkem jim zahrál. Naklonil se vpřed, ale slova nikdy nevyslovil.

Ve chvíli, kdy se chystal promluvit, totiž svět zešílel.

Přes pláň se přihnál obrovský rámus a zalil je. Píseň. Byla tak krásná a tak mocná, že bušila do všeho, co jí stálo v cestě. Belial si zakryl hlavu pažemi, když se přes něj vlna hluku přelila, přesto ale slyšel, jak muži křičí a koně ryčí. Píseň nabyla na hloubce a intenzitě, až Belial cítil, jak mu tepe v celém těle, a pak... se pomalu změnila, rozplynula se a zmizela, přestože Belial ještě asi minutu cítil, jak mu buší tělem i půdou pod nohama.

„Co...“ zamumlal a postavil se. Muži okolo se podobným způsobem škrábali na nohy a tvářili se zmateně. Jiní uklidňovali koně, mumlali jim a hladili je dlouhými, chlácholivými pohyby.

„Faraday,“ řekl Axis a Belial se k němu obrátil.

„Co?“

„Faraday,“ zopakoval Axis, pak řekl, „dosadila stromy. Nový les se spojil s Avarinheimem. To, co jsme teď slyšeli... cítili... byly první tóny Písně, jak se celý les pod Avarinheimem přidal ke zpěvu Písně Stromu země.“

„A teď už stromy nezpívají?“

„Zpívají i nadále, Beliale, ale Píseň se přesunula do takových úrovní moci a tónin, že už ji většina lidí neslyší.“ Celé Axisovo tělo se uvolnilo. „Díky hvězdám. Možná se k nám teď připojí Azhure.“

Obrátil se do strany, aby promluvil s několika veliteli, kteří si k nim pospíšili, uklidnil je a požádal, aby předali zprávu zbytku armády. „Byla to jen Píseň stromů,“ vysvětlil, „a to znamená, že máme k dispozici další moc. Nemusíte si dělat starosti.“

Pokud se k nám ovšem stromy navzdory Faradayinu slibu nepřipojí, bude situace jiná.

Belial se pomalu uvolnil, když Axis usedl zpět k ohni. Jak se zpráva o Písni stromů šířila táborem, muži si začali kolem táborových ohňů šeptem povídat. Belial slyšel, jak se tu a tam rozléhá nocí tichý smích.

„Dobré zprávy, Axisi.“

Axis kývl. „Ano. Gorgael to určitě také slyšel. Dnes v noci se mi budou zdát příjemné sny.“

Nějaký čas seděli v přátelském tichu. Belial si vzpomněl, že chtěl Axise požádat, zda by jim nezahrál, ale umlčela ho něžná ruka na rameni. Zdálo se, že se dnes v noci hry na harfu nedočká.

„Beliale,“ řekl hluboký hlas. „Ráda tě zase vidím.“

Vedle Beliala stála krásná žena, která se k němu připojila u táboráku tu noc, kdy Azhure vyléčila Axise. Usmívala se na něj. Při pohledu na její průsvitný háv opět zrudl a ona přimhouřila pobaveně oči.

„Přišla jsem si promluvit s Axisem, Beliale, ale ty můžeš zůstat. Poslouchej. Axis by neměl nést břímě mých zpráv sám.“

Takže špatné zprávy. Žena přistoupila k Axisovi, ladně si k němu přisedla, přitiskla se k němu bokem a nadrem a položila mu ruku na rameno. „Axisi.“

Zhluboka se nadechl, protože ho její zjevení i dotyk zneklidnily. „Xanon.“

Naklonila se blíž a políbila Axise na ústa a Belial se zavrtěl, protože si dobře vzpomínal, jak opovážlivě se ona i její společníci chovali, když ho tehdy v noci zdravili. Říkali si Hvězdní bohové, jak mu při rozloučení prozradili. Beliala už popravdě nic nedokázalo překvapit, ne po tom, co v posledních dvou letech zažil. Možná to byli Hvězdní bohové, ale důležitější bylo, že to byli přátelé Axise a Azhure.

No, pomyslel si Belial, když uviděl, jak se žena s úsměvem na rtech pomalu odtáhla, doufám, že Azhure nevadí, jak se Xanon chová k jejímu manželovi.

„Axisi, nesu ti zprávy.“

„Les zpívá,“ řekl. „Já vím.“

„Ano, les zpívá. Ale Azhure s Faraday udělaly víc, než že jen sjednotily lesy. Axisi,“ tvář se jí rozzářila čirou radostí, „Artor byl zničen!“

„Azhure?“ zeptal se Axis.

„Azhure je v pořádku. Ach, Axisi! Je *naprosto* v pořádku! Poštvala na Artora svoji smečku a pronásledovala ho pustinami, kde nás uvěznil. Obrátil se, aby s ní bojoval, ale nemohl se jí vyrovnat. Přitiskla mu nůž sem,“ položila mu ruku na hrud', „a vrazila mu ho do srdce. Artor už není.“

Axis si povzdychl a zavřel oči. „Artor už není.“

Belial se napřímil a zíral na ně. Azhure ulovila *Artora*! U Matky, kdo vlastně je?

Axis otevřel oči, usmál se na Xanon a něžně jí sundal ruku ze své hrudi. „A teď se ke mně Azhure připojí?“

Xanon ztuhla a odvrátila se.

„Co se děje? Xanon, *co se děje*?“

„Axisi.“ Xanon si olízla rty. „Axisi, Gorgael unesl Caeluma.“

Caeluma?

Belial jeho myšlenku neslyšel, ale spatřil hrůzu, která se Axisovi přelila přes tvář. Sám se cítil stejně. Matko! Sklopil oči, protože nedokázal přihlížet Axisově agonii.

Axis se pohnul, jako by se chystal vstát, ale Xanon ho objala pažemi a přinutila ho zůstat sedět.

„Caelum?“ zašeptal.

„Nevíme jak,“ řekla Xanon. „Jak mohl Gorgael unést chlapce ze Sigholtu?“

„Musím jít za ním...“

„Ne!“ Xanon ho sevřela pevněji a zaryla mu ruce do nadloktí. „Ne, Axisi, to nemůžeš!“

„Nemůžu?“ vykřikl a snažil se jí vykroutit. „Kdo jsi, že se mi to odvažuješ *zakázat*?“

„Jsem hlas rozumu,“ řekla Xanon prudce. „*Poslouchej mě, Axisi!* Proč Gorgael unesl Caeluma? *Proč?* Aby tě chytil do pasti, proto.“

„Má pravdu,“ řekl Belial a Axis po něm střelil vzteklým pohledem.

„Poslouchej,“ pokračovala Xanon. „*Poslouchej*, zatraceně! Gorgael cítí, že ztrácí moc. Rozhodl se k zoufalému kroku. Jen hvězdy ví, jak riskoval, když se vydal pro Caeluma do Sigholtu. Doufá, že když bude mít chlapce ve své moci, odvrátí tě od Gorkenského průsmyku. Přiměje tě neuváženě vyrazit do Ledové pevnosti bez Duhového žezla. Axisi, bez žezla tě porazí.“

„Caelum,“ zamumlal Axis, jako by Xanon vůbec neslyšel. „Zabil ho?“

„Cítil bys, kdyby zemřel,“ řekla Xanon a oči jí zářily soucitem.

„Takže žije a Gorgael ho mučí,“ řekl Axis hořce. „Možná by smrt byla lepší. Xanon? Co mohu udělat?“

Zaváhala a pohladila ho po tváři. „Musíš věřit Azhure.“

„Azhure?“ Axisovi se podařilo jí vytrhnout. „Azhure?“

„Ona je jediná, kdo mu může v tuto chvíli pomoci.“

„Ona je jediná, jejíž život můžete riskovat, to tím chceš říct,“ zavrčel Axis.

„Nemůžeš jít, Axisi! Přesně *tohle* Gorgael chce! Chce se s tebou střetnout, dokud nemáš v rukou Duhové žezlo! To mu můžeš vítězství rovnou darovat.“

Axis dovolil, aby ho Xanon znovu objala a několik minut kolébala.

„Bude v nebezpečí?“ zeptal se Axis nakonec.

„Ano, Axisi, obávám se, že bude, ale Adamon jí pomůže, jak nejlépe bude moci.“

„Porazila Artora.“ Axis se snažil najít naději.

„Ano,“ odvětila Xanon, „ale Gorgaela nemá šanci zabít. Jeho moc je... jiná... než Artorova a Artor byl smrtelně raněn pádem Seneschalu a ztrátou víry v Cestu pluhu. Azhure mohla díky Prstenci hvězd použít proti Artorovi moc devíti Hvězdných bohů. Gorgaela nemůže ulovit.“

„Nemůže proti Gorgaelovi použít žádnou ze svých schopností? Ale on je taky oslabený.“

„Axisi,“ Xanon promluvila pomalu a pevně. „Proroctví připoutalo Gorgaelův život k tvému. Můžete zničit jen jeden druhého. Ano, Gorgaelova moc zeslábla, ale jen co se týká nadvlády nad počasím. Jinak je stejně zhoubný jako dřív.“

„Pak ať jí hvězdy pomohou,“ zašeptal Axis, „protože bez ní bude Gorkenská pevnost ztracena. Já budu ztracen.“

* * *

Gorgael naklonil hlavu na stranu a zavrčel na uplakané dítě. Znovu zvedl ruku, ale tentokrát zadržel ránu.

Mrtvé mu k ničemu nebude.

Ale kdyby Gorgael věděl, že dítě bude dnem i nocí mrzuté, že bude neustále fňukat, celý plán by si rozmyslel.

„Ticho!“ zasyčel a dítě polklo a pokusilo se potlačit pláč. Zadívalo se na Gorgaela očima plnými hrůzy a bolesti.

Máma?

„Tady ti matka nepomůže, spratku.“ Gorgael nechal ruku klesnout a zahleděl se na dítě nemilosrdnými stříbrnými očima. Skutečnost, že chlapec je jeho synovec, pro něj nic neznamena. Popravdě nechápal, proč Axis s Azhure tuhle slabou, neustále fňukající hroudu masa tolik milují.

Zariskuje Axis vše, aby dítě zachránil?

To se brzy dozví. Pokud se Axis o něco pokusí, udělá to už brzy. Koneckonců, kdo ví, co by mohl odporný Ničitel ubohému malému dítěti provést?

Gorgael se usmál a poškádlil dítě hrubým drápem.

Chlapec zafňukal, přestože se snažil zůstat zticha, a Gorgael se zašklebil. Odporný, *odporný* tvor! Zabořil mu dráp do těla, aby ho přiměl zmlknout a nehýbat se, a chlapec zavřel pevně oči a otevřel ústa.

Ale nevydal ani hlásku. Nevykřikl.

„Hodné děťátko,“ usmál se Gorgael a poplácal dítě po hlavě. „Hodné děťátko.“

Možná se ten ufňukaný spratek přece jen dá vycvičit.

55

Sen

Z velkého lesa se Azhure rozlétla na severozápad, přes Nordru a dolů Sevřeným průsmykem. Letěla téměř doslova, protože zahalila sebe i koně tak velkou mocí, že osmi až desetidenní cestu zvládla ani ne za tři dny. Psi za ní běželi tiše a šetřili si dech.

Azhure cestou ani jedinkrát nezastavila, ale přesto když stanula před sigholtským mostem, Venator stále čerstvě tančil, jako když na cestu vyrážel, a psi se mu neklidně motali kolem nohou.

„No?“ obořila se Azhure na most, když na něj kůň vstoupil.

„Je pryč,“ sténal most, „a my nevíme kde. Já...“

Most se chystal přiznat svůj podíl viny na únosu, ale Azhure se nezdržela, aby ho vyslechla. Na nádvoří sklouzla Venatorovi ze hřbetu a rozběhla se do pevnosti.

Rivkah seděla s Caznou zasmušile v hodovní síni u večeře, a když Azhure rozrazila dveře, vyskočila.

„Azhure!“ Vztáhla paže, aby Azhure objala, ale ta se jí vyhnula.

„No?“

Cazna se s bledou tváří postavila. Dva dny a dvě noci zůstala na lůžku, protože byla příliš vyděšená, než aby vstala, neustále totiž viděla, jak gryf trhá Imibe na kusy. Znovu a znovu viděla, jak se nad ní strašlivý tvor tyčí, jak zvedá pařát a z druhého mu u boku bezmocně visí Caelum.

„Střecha,“ řekla Cazna a Azhure obrátila prudký pohled k ní.
 „Byla jsi u toho?“
 Cazna přikývla a vykřikla, když ji Azhure popadla za ramena a hrubě s ní zatřásla. „*Co se stalo?*“
 „Byli jsme na střeše. Imibe, já a děti.“
 „Dračí hvězda taky?“ vyštěkla Azhure.
 Cazna přikývla a modré oči měla vytřeštěné.
 „A?“
 „A... a znenadání na nás padl velký stín. Podle popisů, které jsem slyšela, to byl gryf. Na hřbetě mu seděl... ještě nikdy jsem neviděla tak strašlivého tvora, Azhure. Vrhhl se přímo na Imibe, která držela Caeluma. On ji... roztrhal na kusy.“
 Azhure zavřela krátce oči. Imibe byla její přítelkyně. Chudák Imibe. Ale zemřela jako válečnice a až do posledního dechu chránila Caeluma.
 A chudák Caelum. Už dvakrát za jeho krátký život se na něj z nebe vrhl netvor. „A?“
 „A vytrhl jí Caeluma z náruče,“ pokračovala Cazna ochraptěle. Děsila se víc vzteku v Azhuřiných očích než vzpomínky.
 „A tebe nechal žít? *Proč*, Cazno?“ Její hlas byl velmi tichý.
 „Bylo by ti milejší, kdybych taky zemřela, Azhure? Cítila by ses líp?“ Ted' bojovala se zlostí Cazna. „Netvor se otočil a vydal se rovnou ke mně. Myslela jsem, že je po mně! Krčila jsem se na dláždění a snažila se vlastním tělem ochránit Draka...“
 Škoda, že neunesli jeho, pomyslela si Azhure.
 „...ale netvor se najednou zastavil, drápy,“ Cazna se otřásla, „měl zrudlé Imibinou krví, a ustoupil. ‚Svědék,‘ řekl. ‚Dobře.‘ Potom nasedl na to létající zvíře a s Caelumem... s Caelumem ve spárech odletěl. Azhure... Azhure! Nemohla jsem nic dělat!“
 Rivkah pohlédla na Caznu, potom vzala Azhure za paži. „Azhure,“ řekla. „Kdo to byl?“
 Azhure na ni zmateně pohlédla. Co tím myslela? Pak ale mrkla a uvědomila si, že to ženy nemohou vědět. „Gorgael,“ řekla.
 „Ach, hvězdy!“ vykřikla Rivkah. „Gorgael? Proč?“
 „Proč myslíš, Rivko? Protože se cítil osamělý?“ Azhuřin hlas praskl síní a Cazna ustoupila. Ještě nikdy neviděla Azhure tak vzteklou.
 „Proč, Rivko? Aby chytil Axise nebo mě do pastí.“

„Azhure, co uděláš?“

Azhure na ni zírala. „Vydám se za ním. Musím. Jak bych mu mohla Caeluma přenechat?“

„Ale právě jsi řekla...“

„Past? Samozřejmě že je to past. Ale raději ať se do ní chytím já než Axis.“ Azhure se odmlčela. „Raději ať zemřu já než on.“

Obrátila se na podpatku a odkráčela ze síně.

* * *

Střecha byla tichá a zalitá studeným měsíčním svitem. Stále jí ale vibrovala Caelumova hrůza. Když Azhure zavřela oči, *cítila* jeho křik, viděla pohled v jeho očích, když se na něj z nebes řítíl stín, ucukla spolu s ním, když se mu po obličeji rozstříkla Imibina horká krev.

Skryla tvář v dlaních a rozplakala se. Co mohla dělat? Při šíleném úprku do Sigholtu téměř vyčerpala všechny své síly – mohla se nyní stejně tak dostat do Gorgaelovy Ledové pevnosti? Ne. Ne, to nedokáže. I kdyby obnovila svou sílu a moc, trvalo by jí dny, možná i týdny, než by dosáhla zmrzlé tundry.

V tu dobu by už byl Caelum dozajista mrtvý. I když ho Gorgael nezabije, chlapec nedokáže snášet takovou hrůzu dlouho. I kdyby ho zachránila hned teď, ta zkušenost ho poznamená na celý život.

Azhure klesla na kolena a pomalu se zhroutila, až se čelem dotkla studeného kamení.

Caelum je mrtvý. A pokud ještě není, brzy bude.

Plakala, dokud mohla, potom se s tváří zbrázděnou žalem napřímila. Popotáhla a pokusila si utřít slzy z tváří.

„Dovol, udělám to.“

Vyskočila, i když téměř okamžitě poznala Adamonův tichý hlas.

Klekl si vedle ní, objal ji, přitiskl si ji k sobě a utřel jí tvář hebkýma, suchýma rukama.

„Adamone...“

„Já vím, zlatíčko. Já vím.“

„Proč musí Caelum tolik trpět? *Proč?* Proč ne já nebo Axis?“

„Copak už jste s Axisem netrpěli dost, Azhure? Proč toužíš po dalších mukách?“

„Ale *Caelum*!“

„Tiše,“ broukal jí do vlasů a pevněji objímal. „*Caelum* stále žije a na těle i na duchu je stejně silný jako jeho rodiče.“

„Ale...“

„Já vím, Azhure. Ale teď poslouchej ty mě.“ Adamon se odtáhl a pohlédl jí do očí. „Měla jsi pravdu, když jsi Rivce řekla, že Gorgael nastražil Axisovi past. Ale nezná tebe. Nezná sílu tvé lásky a tvého odhodlání. Pořád existuje malá šance, že se ti podaří *Caeluma* zachránit.“

Azhure se chytila naděje, kterou nabízel. „Jak? Mohu zaútočit na Gorgaelovu Ledovou pevnost? Mohu ho zničit stejně jako Artora?“

Adamon se pousmál, aby zamaskoval úzkost. „Tolik otázek! Azhure, abys *Caeluma* zachránila, budeš muset sebrat veškerou odvahu, lstivost a ještě mnohem víc. Gorgael není Artor. Je nebezpečný... mnohem nebezpečnější než bůh Pluhu, a pokud tě zažene do kouta, pokud tě zajme, Proroctví bude zlomeno a Axis zemře.“

„Proč?“

„Protože se Gorgaelovi dostane do rukou Axisova milenka a tvá smrt přivodí smrt i Axisovi.“

„Třetí sloka...“ zašeptala Azhure.

Adamon přikývl. „Ano, třetí sloka. Azhure, nemůžeš vrazit do jeho pevnosti se štekajícími psy a napnutým lukem. Gorgael by se ti vysmál, roztrhal psy na kusy a Vlka zlomil přes koleno – možná o sobě občas pochybuje, ale je si jistý, že je silnější než ty. A až by tě připravil o psy a o luk, zničil by i tebe. A užíval by si tě po mnoho týdnů, než by Axis dorazil.“

Azhure se odtáhla. Ve tváři byla bílá jako sníh.

„Když to teď víš, stále chceš všechno riskovat, abys *Caeluma* zachránila? I když víš, že pokud zklameš, nebude to znamenat jen tvoji a *Caelumovu* smrt, ale také Axisovu?“

„Ale pokud s Axisem přežijeme, jak bych mu mohla pohlédnout do očí s vědomím, že jsem odmítla riskovat svůj život...“

„A Axisův,“ dodal Adamon tiše.

„...a ani se nepokusila *Caeluma* zachránit?“ Odmlčela se. „Nemám na vybranou. Dala jsem *Caelumovi* život a budu riskovat ten svůj, aby on mohl žít dál.“

Adamon nic jiného neočekával. „Pak mě poslouchej, Azhure. Budeš muset použít všechnu svoji moc i tu, kterou ti půjčím, abys syna zachránila. A budeš ji muset ukrýt ve lsti. Nosila jsi Caeluma pod srdcem skoro osm měsíců, že ano?“

Azhure kývla.

„Pochází z tvého masa a krve?“

Azhure znovu přikývla.

Adamon se usmál a něžně ji políbil. „Pak mě poslouchej, Azhure, a poslouchej dobře.“

* * *

Seděla ve sloupu měsíčního světla a nechala se jím obklopit, prostoupit.

Byla nahá, havraní vlasy jí halily záda a řadra, měsíční svit se jí vlnil po slonovinově bílé pleti a modře se třpytil ve vlasech.

Adamon seděl v koutě, v rukou držel Azhuřin modrý šat a upřeně na ni hleděl. Vysílal k ní všechnu svoji sílu a moc.

Azhure cítila, jak ji naplňuje, obnovuje její sílu, posiluje její odvahu, uklidňuje ji.

Vytlačila z mysli vše až na krásu měsíčního světla a teplo jeho pohlazení. „Měsíci,“ pronesla, „zaliž mě svým svitem.“

Měsíční světlo vzplálo a Adamon v nenadálém jasu zamrkal, neodvrátil však zrak od Azhure.

„Měsíci, zaliž svým svitem Tencendor.“

Měsíc ozářil celou zemi a muži a ženy se pohnuli, jak jim do spánku vklouzl sen.

„Sněte,“ zašeptala Azhure s očima dokořán.

Ale neviděla střechu Sigholtu. Místo toho spatřila zemi tak, jak ji vídal měsíc. Viděla každé pole, brázdu i cestu. Každou střechu i dveře. Viděla a slyšela, jak ji vytím uctívají psi. Viděla, jak se kočky plíží stíny a sovy mrkají a naklánějí zamyšleně hlavu na stranu.

Stín měsíce klouzal po zemi a spolu s ním letělo i oko Azhuřiny mysli. Ležel pod ní Carlon, jehož ulice byly i o půlnoci plné lidí, kteří ukazovali vzhůru na nebe.

Usmála se.

Zahlédla Grálové, Kotlíkové i Kapradinové jezero a všechna mrkala na měsíc.

Azhure jim mrknutí oplatila.

Tam, na severu, ležela Axisova armáda. Měsíční svit zalil tábor, takže si hlídky musely zastínit oči a spáči zamumlali, jak se jim začal zdát sen. Všichni snili o stejné věci.

Támhle sebou házel Axis, byl napůl vzhůru, napůl spal. Mumlal si něco pro sebe, ale pak se zklidnil, jak ho uchvátil sen a jeho spánek se prohloubil. Usmál se.

„Sni,“ zašeptala Azhure a na okamžik na něm spočinula očima.

Na všech světových stranách se o břehy Tencendoru tříštily vlny a spolu s nimi kolísal i sen. Měsíc řídil příliv i sny.

„Na sever,“ zašeptala Azhure a měsíční svit zamířil jako přílivová vlna severním směrem, přes Avarinheim a Hory ledových stěn.

A pak... přes velkou severskou tundru. Táhla se nezmapovaná do dálky, kam až představivost dovolovala, led a pustá země bez života.

Až na Ledovou pevnost, která se tyčila v tisíci barvách k nočnímu nebi. Vypadala jako obrovský krystal, příliš krásný na hrůzu, kterou ukrýval, ale skutečně to hrůza byla, protože se nejednalo o dílo přírody.

„Stůj,“ zašeptala a měsíční svit se zastavil.

Adamon sledoval, jak se zhluboka nadechla a zavřela oči. Byla na místě.

Odvahu, Azhure, a hodně štěstí, drahoušku.

Měsíční světlo zalilo Ledovou pevnost, a jak letělo jejími chodbami, gryfové fňukali a vzdychali ve spánku. A všem se zdál stejný sen.

Gorgael se zkroutil v křesle. Byl stále napůl vzhůru, ale nechtělo se mu vstát a padnout na matraci před ohněm. Šeptal a mumlal a... konečně podlehl snu.

Zdálo se mu o bílém světle tak čistém, že se nad jeho krásou téměř rozplakal. Volalo ho. Šeptalo. „Lásko? Lásko? Lásko?“

„Ano,“ zamumlal. „Jsem tady.“

Desítky tisíc gryfů se zmítaly a chvěly ve spánku a hledaly své milence.

Azhure zaklonila hlavu a hrdelně zasténala. Adamon se naklonil vpřed a vyslal k ní tolik moci, kolik jen mohl, aniž by uhasil jiskru svého života. *Odvahu, drahoušku.*

A Azhure se vzchopila.

Z obrovské výšky hleděla na Ledovou pevnost. Potom *začala* cítit. Cítila... cítila tichoučký tlukot srdce, který vibroval měsíčními paprsky a blížil se.

Zнала ho. Copak ho nenosila osm měsíců v lůně? Copak ho víc než rok nesevřela v náruči, poté co ho s takovou námahou přivedla na svět?

Buch-buch.

Azhure se zachvěla.

Buch-buch.

Zasténala.

Buch-buch.

Chytila se ho a přitáhla se blíž k Ledové pevnosti.

Buch-buch.

Zmizela ze střechy Sigholtu a Adamon vykřikl.

Buch-buch.

Sestoupila dolů po měsíčním paprsku a nechala se vést tlukotem synova srdce.

Buch-buch!

Gorgael snil o ženě tak nádherné, až se mu zrychlil dech a ze rtů mu uniklo zasténání. Kráčela chodbami Ledové pevnosti s pažemi napřaženými a ústy pootevřenými touhou... A mířila rovnou k němu!

Azhure kráčela sny všech spáčů v zemi. Mnoho jich volalo její jméno, mnoho jich křičelo, toužilo po ní, natahovalo se k ní.

Ale jen v jednom příbytku byla doopravdy.

Gorgael znovu zasténal, hlasitěji, a zazmítal se v křesle. Ještě nikdy neviděl nahou ženu, ani ho nenapadlo, že by v něm žena bez šatů mohla vzbudit takovou touhu. Nikdy! Byl to úžasný pocit!

Jeho krev kypěla spolu s vlnami bušícími do břehů severního pobřeží.

Rukama s drápy svíral područky křesla do rytmu tříštících se vln.

A ona šla dál. Boky se jí lákavě vlnily, na tváři měla úsměv a oči jí radostně zářily. Bezstarostně překračovala zmítající se gryfy, odhodila si z tváře i z těla vlasy a zasmála se. Gorgael vykřikl.

Lpěl na snu, protože ho nechtěl ztratit. Teď ne! Ne, když už byla skoro u něj!

Stála už před dveřmi a ty se tiše otevřely.

Ano!

Vklouzla do místnosti, plula komnatou a Gorgaelovi poklesla čelist, z úst mu vypadl jazyk a po bradě mu stékaly sliny.

„Jsem tu jen pro tebe,“ šeptala. Stála nyní za jeho křeslem a vzápětí ucítil na ramenou její ruce, cítil, jak mu kloužou dolů po těle, níž a níž...

Nemohl si pomoci a tělo se mu křečovitě stáhlo.

„Jen pro tebe,“ zašeptala a ústy se dotkla jeho čela.

Ach! Byla tak úžasná!

„Jen pro tebe. Pojd’.“

Ach!

„Pojd’.“

Gorgael zprudka otevřel oči a obrátil se, aby ji popadl, hodil na podlahu a vzal si ji, přesně jak chtěla.

Ale drápy sevřel jen prázdný vzduch.

Gorgael zavrčel podrážděním a touhou, vyskočil na nohy a...

Uviděl krásnou ženu, nahou a toužící po jeho dotyku, s ufnukaným dítětem v náruči. Do komnaty proniklo měsíční světlo tak čisté, až se zdálo, že je z něj přímo stvořena.

„Jen pro tebe,“ zašeptala chlapci do vlasů.

Gorgaela stále ovládala vzpomínka na sen, proto toužil jen po tom vytrhnout jí spratka z náruče a popadnout ji. Ach, zasténal, jak hladkou má pleť, jak se leskne, jak oblé má boky a řadry a jak krásnou tvář, říkal si, když se k němu otočila.

Ano, vyrve jí dítě z náruče a získá ji. Ještě okamžik, jediné nadechnutí, a bude jeho.

Zvedla ústa z dětských vlásků a usmála se. „Lásko,“ zašeptala a Gorgael se vrhl vpřed.

Zmizela a dítě vzala s sebou.

Gorgael objal jen její slabou vůni, čekala na něj jen hrubá kamenná podlaha.

Zavyl zuřivostí a pomateným pocitem marnosti, vyškrábal se na nohy, vzpamatoval se a přimhouřil stříbrné oči.

A uviděl jen osamělou prázdnotu své komnaty.

A slyšel jen vlastní těžký dech a...
Buch-buch. Buch-buch. Buch-buch...
 ...vzdalující se tlukot srdce.
 „*Mrcho!*“ zavřískl ke klenutému stropu a v chodbách a komnatách pevnosti se gryfové zvedli jako černý oblak.
 „*Zrůdo!*“ zavřeštěl znovu. Zprvu si ani neuvědomil, že dítě zmizelo ani co to znamená. Věděl jen to, že ho žena provokovala, nabízela se mu ve snu i ve skutečnosti a pak mu odmítla poskytnout zadostiučinění.
 Muži a ženy po celém Tencendoru vykřikli, jak jim sen unikl. Ruce svíraly příkrývky a polštáře vlhly slzami.
 Gorgaelův výskot utichl stejně náhle, jako začal. Vzpomněl si, kde už ženu viděl.
 Byla to žena, která vyděšeně tiskla k hrudi své dítě, když se na ně z nebes vrhla gryfka.
 Žena, která se smíchem a s lukem přes rameno jela po Axisově boku.
 Vyzařovala z ní moc.
 Gorgael tiše, zlověstně vrčel.
 Sebrala mu dítě.
Sebrala ho! Oklamala Gorgaela snem, vnikla mu do pevnosti, do mysli a ošálila ho.
 Svedla ho a nechala ho objímat jen holou podlahu.
 A odnesla si syna! Návnada byla pryč!
 Celé Gorgaelovo tělo se křečovitě sevřelo vzteky. Dal průchod své moci. Gryfové vyrazili s výskotem z Ledové pevnosti a rozlétli se do kraje, pátrali, lovili, stopovali.
 Ale bylo příliš pozdě.
 Noc potemněla, nebe zahalily těžké mraky a měsíční světlo zmizelo.
 A s ním i ona.
 „*Lovte!*“ vykřikl Ničitel a gryfové zdvojnásobili úsilí.
 „*Lovte!*“ zašeptal a tentokrát ho nezajímalo, co budou lovit, jen když budou *zabíjet!* Trhat na kusy! Úd po údu! Nažerou se!
 A pak Gorgaela napadl cíl.

56

Drako

Měsíční světlo vzplálo, Adamon vykřikl bolestí a odvrátil tvář.

„Azhure?“ Pomalu mrkl, jak zář potemněla. „Azhure?“

Klečela uprostřed střechy, syna si tiskla k hrudi, kolébala ho a tiše mu broukala.

Adamon vstal a zdráhavě se k ní vydal, po celou dobu po ní přitom klouzal pohledem. Zdálo se, že je nezraněná. Ale o jejím synovi se to říct nedalo. Adamon se ostře nadechl, když spatřil modřiny a škrábance na jeho těle.

Položil teplou ruku Azhure na rameno a dřepł si vedle ní. „Azhure?“

Zvedla hlavu a hleděla na něj. Oči měla tvrdé a plné slz. „Podívej, co provedl mému synovi,“ řekla.

„Bude...?“ Adamon se téměř bál zeptat.

„Žít?“ Azhure sklopila oči a přikývla. „Ano. Žádná z ran není smrtelná a s péčí, odpočinkem a láskou se uzdraví. Alespoň na těle. Kdo ví, jak se taková zkušenost dotkla jeho duše?“

Dítě se zavrtělo a Azhure s Adamonem zadrželi dech.

„Mami,“ zašeptal Caelum, pomalu se natáhl a sevřel v ručce pramen vlasů, který sklouzl Azhure na prsa. „Mami. Přišla jsi.“

Adamon si oddychl. „Věřil ti, Azhure, věděl, že pro něj přijdeš. Na tom jediném mu záleží.“

Azhure objala syna tak pevně, jak jen se odvažovala, a tvářejí zvlhly slzami. „Děkuji, Adamone.“

„Jen jsem ti dodal sílu, Azhure. Moc a odvaha, které jsi k jeho záchraně potřebovala, byly tvé.“

„Poradil jsi mi, co mám dělat.“

Bůh se usmál a něžně jí uhladil vlasy z tváře. Naklonil se blíž a políbil ji na vlhkou líci. „A nechal se Gorgael obelstít, drahoušku? Pohřbila touha po milence jeho podezřívavost?“

Zasmála se. „Jestli se nechal obelstít? Víc, než si dokážeš představit, Adamone! Myslím, že jsem dnes v noci nezasadila ránu jen Ničitelově hrdosti!“

* * *

Když Rivkah sešla do hodovní síně na snídani, užasle se zastavila.

U ohně seděla ve světle šedých šatech Azhure a na klíně jí spal Caelum.

Rivkah zamrkala, protože si byla jistá, že se mýlí, že Azhure drží jiné ze svých dětí, ale když se přiblížila, otočila Azhure hlavu a usmála se. Její úsměv byl tak krásný, tak plný míru a spokojenosti, že Rivkah pochopila, že je to skutečně Caelum. S bušícím srdcem se zastavila několik kroků od nich. „Jak...?“

Azhuřin úsměv se rozšířil. „Zdál se ti včera v noci sen?“

Rivce lehce zrudly tváře. Opravdu snila, jen si nedokázala přesně vzpomenout o čem. Ale *pamatovala* si, jaký pocit v ní sen vyvolal – na co to myslela, a v jejím stavu?

Azhure se zazubila. „Zrudla jsi stejně jako páže, které mi dnes ráno podalo snídani, Rivko. Nechápu, co se to s vámi všemi dneska děje.“

Rivkah se vzchopila a posadila se ke stolku. Páže se stále zrůžovělými tvářemi před ni položilo talíř s ovocem a chlebem, pak téměř zakoplo o vlastní nohy, jak pospíchalo zpět do stínů u dveří.

„Caelum?“ zeptala se Rivkah tiše, ignorovala jídlo a hleděla na chlapce. Byl samý škrábanec a modřina, ale spal klidně a nezdálo se, že by měl horečku.

Azhure pohladila syna něžně po tvářičce. „Je v pořádku, Rivko. Vlastně je na tom líp, než jsem doufala. Strach a vzpomínky časem vyblednou.“

Chlapec se zavrtěl a probudil se. *Nikdy nezapomenu, jak jsi tam stála v měsíčním světle, usmívala ses a natahovala ke mně ruce, mami.*

„Ale jak?“ zeptala se Rivkah.

Azhure zavrtěla hlavou. „Snem, Rivko. Ničím víc. Měsíc včera jasně zářil a pronikl do snů mnoha lidí.“

Rivkah potlačila podráždění, protože znala ten tón. Žila mezi Ikarii třicet let, proto věděla, že když začnou hovořit v mystických metaforách, nechce se jim něco vysvětlovat.

A ať už udělala Azhure cokoli, přemohla Gorgaela.

Zhluboka se nadechla. „Mám radost, Azhure,“ řekla a Azhure vzhlédla od syna.

„Já vím, Rivko. Děkuji.“

„A teď?“

„Teď? Teď zjistím, jak se Gorgaelovi podařilo překonat obrany Sigholtu.“ Vstala a podala Caeluma Rivce. „No tak, Caelume, posaď se na chvíli k Rivce...“

Chlapcův nečekaný vráskot ji šokoval. Zoufale se jí držel a ona ho objala, broukala mu a pohlédla Rivce do očí.

„Myslím, že nechce, abys ho znovu opustila,“ řekla Rivkah něžně.

Azhure opustila s plačícím dítětem v náruči síně.

* * *

„Je doma!“ zvolal most tak radostně, až se jeho hlas rozlehl celým Sigholtem.

No, pomyslela si Azhure, teď už to ví všichni. „Ano, moste, je doma.“

„Je v pořádku?“

Azhure se nad tónem mostu zamračila – zněl skoro nervózně. „Ano, moste, docela ano.“

Caelum se mezitím ztišil, držel se pevně matky a podřimoval.

„To jsem rád,“ šeptal most, „protože nesu na jeho únosu vinu.“

Azhure mlčela. Čekala. Přesně proto za mostem přišla – jak to, že se Gorgaelovi podařilo ho překonat, aniž by most zalarmoval celou posádku?

„Měl jsem vetřelce, *únosce*, vyzvat.“

„A proč jsi to neudělal?“

„Moje vina,“ sténal most. „Moje vina.“

Azhure se snažila obrnit trpělivostí. „*Caelum* je doma, moste, a nakonec ze strachu vyroste. Ale chceme se ujistit o tom, že už se to víckrát nestane. Proč jsi Gorgaela nevyzval?“

„*Gorgaela*?“ Most se v hrůze skoro zakymácel. „Únoscem byl Gorgael?“

„Samozřejmě, moste.“

„Ach! Ach, běda! Zklamal jsem tě, Zaklínačko, a zklamal jsem i chlapce ve tvé náruči!“

„*Proč jsi ho nevyzval*?“

Most se na dlouhou minutu odmlčel. „Protože jsem mu věřil,“ zašeptal nakonec.

„Věřil jsi *Gorgaelovi*?“

„Ne, ne, ne,“ sténal most, „prosím, nenut' mě to říct, Zaklínačko!“

„Mluv, moste, jinak ji vzpomínku vyrvu!“

„Cítil jsem, jak se snáší z nebe, Zaklínačko, a *chystal jsem se ho zastavit*. Ale... ale...“

„*Ale*?“

„Tvůj syn mi řekl, že návštěvník je věrný. Přítel. A já mu uvěřil. Uvěřil jsem jeho úsudku.“

Azhure se zamračila. „*Caelum* ti řekl, že vetřelec je věrný?“

„Ne, Zaklínačko. Tvůj druhý syn. Dračí hvězda.“

* * *

Cazna vyskočila, když se dveře jejích komnat rozlétly. Dovníť vrazila Azhure s *Caelumem*... s *Caelumem*... v náruči. Za ní pospíchali zadýchaná Rivkah, starý sigholtský kuchař Reinald a Sol Baldwin, kapitán hradní posádky.

„Kde je?“ zeptala se Azhure nebezpečně tichým hlasem. *Caelum* upřel na okamžik oči na Caznu, pak je sklopil k podlaze.

„Získala jsi ho zpět!“ vykřikla Cazna s upřímnou úlevou a něco z tvrdosti v Azhuřiných očích polevilo. Nebyla si jistá, jak Cazna do celé věci zapadá, ale teď pochopila, že dívka byla jen nástroj Dračí hvězdy.

„Ano,“ řekla Azhure, „získala jsem ho zpátky. Teď mi řekni, kde je můj druhý syn?“

Cazna se usmála. Takže Azhure nebyla k Drakovi tak zatvrzelá, jak předstírala v Axisově společnosti. Dobrá.

„Přinesu ti ho,“ řekla a pospíšila si do jedné z menších komnat. Sklonila se nad Drakovou kolébkou – a téměř ucukla před výrazem na chlapcově tváři.

„Drako? Co se děje?“

Natáhla se pro něj a vyděsila se toho, jak je napjatý. Onemocněl snad?

Dítě skoro vrčelo, když ho Cazna zvedla, a ručky a nožky mělo tak ztuhlé, že ho Cazna musela nést kus od těla, když mířila zpět k ostatním.

„Nevím, co s ním je,“ řekla a v očích měla ustaraný pohled.

„Já ano,“ řekla Azhure. „Cazno, chystám se udělat velmi nepříjemnou věc a nechci vzpomínkou na ni pošpinit tvé komnaty. Ale potřebuji tě jako svědka, stejně jako Rivku, Reinalda a Sola. Pojd' se mnou na střechu. Musím to udělat na otevřeném prostranství.“

Caelum se při zmínce o střechě tiše rozplakal.

Můžeš jít se mnou na střechu, nebo tě nechám v péči jedné z chův. Rozhodni se.

Caelum se otřásl, ale samoty se bál víc než vzpomínek na události na střechě. *Střecha, mami.*

To, co se chystám udělat, nebude příjemné, ale myslím, že ti jen prospěje, když budeš u toho.

Ano, mami.

Azhure už předtím poslala na střechu sluhu, a tak když dorazili, čekal na ně stůl pokrytý sněhobílým ubrusem.

Sluha odešel, ale u stolu čekali dva ikarijští zaklínači, kteří přilétli z jihu.

Mlčky na Azhure kývli. Myslí je přivolala na střechu a oni tušili, co se asi chystá udělat.

„Azhure?“ zeptala se Cazna. Byla stále neklidnější. „Co se děje?“

Pohlédla na Rivku, ale ta zjevně nevěděla víc než ona. Ale Cazna si byla jistá, že se stane něco zlého. Azhure měla tvář staženou do tvrdých linií, které vzbuzovaly neklid a napětí i v Rivce. Reinald se Solem stáli úzkostně za Rivkou, ruce měli sepnuté před sebou a oči sklopené k zemi.

„Cazno,“ řekla Azhure, „polož Dračí hvězdu na stůl a svlékni ho.“

„Azhure...“ začala Cazna.

„Udělej to!“ vyštěkla Azhure a Cazna vyskočila.

Přistoupila ke stolu, položila na něj Draka, ale sotva se dotkla jeho peřinek, rozkřičel se.

„Azhure!“ prosila Cazna.

„Udělej to!“

Roztřesená Cazna stáhla z Drakova zranitelného tělíčka příkrývky, upustila je na dláždění, potom mu rozepnula hebký obleček a svlékla mu ho. Když vše odstranila, zůstal ležet na ranním slunci odhalený a vystavený všem na odiv.

„Teď seber příkrývky a šaty a postav se k ostatním, Cazno.“

Cazna se zběsile rozhlédla po střeše. Copak dítěti nikdo nepomůže? Obrátila oči k Azhure. Co se chystá udělat? V očích měla smrt.

„Azhure,“ řekla a do hlasují pronikla hrůza, „Chceš snad synovi ublížit? Je to jenom dítě...“

„Neopovažuje se mě poučovat, Cazno!“ zasyčela Azhure a udělala krok vpřed. „Tvá slabá mysl byla pro někoho tak silného a zákeřného, jako je Dračí hvězda, vskutku úrodnou půdou. Teď *ustup!*“

Cazna se bez dalších protestů připojila k Rivce a ta ji vzala za ruku.

Azhure se zhluboka nadechla a uklidnila se. Něžně svírala Caeluma v náruči. Chlapec ani na okamžik neodtrhl oči od Dračí hvězdy. „Pro to, co se tu dnes chystám udělat, potřebuji svědky,“ řekla, „a abyste pochopili, musíte slyšet *všechno*, co bude řečeno.“

Pohlédla na zaklínače a ti krátce kývli, protože věděli, co od nich očekává.

„Ikarijské děti se rodí s myslí stejně bystrou, jako mají dospělí,“ vysvětlila, protože z přítomných to věděla jen Rivkah. „Mysl Dračí hvězdy je ještě bystřejší, protože má moc zaklínače. Dokáže nejen přemýšlet, ale také komunikovat hlasem mysli.“ Odmlčela se. „Ale já chci, abyste všichni slyšeli, co říká, a všechna nedorozumění se tak

vyjasnila. Přátelé,“ oslovila zaklínače, „Axis mi kdysi řekl, že existuje Píseň, která umí docílit toho, aby hlas mysli slyšeli všichni.“

„Ano, Zaklínačko,“ odpověděl jeden z Ikarii vážně „Já a můj společník můžeme zajistit, aby všechny myšlenky zněly nahlas.“

„Dobrá. Udělejte to,“ řekla a nad střechou se rozlehla tichá hudba. Během okamžiku utichla, ale ti, kterým v žilách kolovala ikarijská krev, stále cítili její moc.

„*Běhno!*“ zařval Dračí hvězda. „Pořád nabízíš svoje tělo muži, který tě tak mučil?“

Všichni sebou trhli, ale Caznu slova a hlas přímo šokovaly. Určitě si to zaklínači vymýšlejí. Žádné dítě přece nemůže být tak zahořklé. Nebo ano?

„Přijala bych to jako kompliment,“ řekla Azhure klidně, „kdybych si myslela, že se za tvými hrubými slovy skrývá starost o mě.“

„Nezasloužíš si syna, jako jsem já!“

„V tom jsme zajedno.“

„Já bych měl být dědicem, ne *on!*“

Azhure mlčela a nechala Dračí hvězdu, ať se sám zatratí.

„Jsem mocnější! Zasloužím si to! Já bych se měl těšit slávě a poctám dědice!“ Odmlčel se, ale jeho nenávist a závist se šířily po střeše. „Caelum vzešel z panenského těla. Já? Já byl počat v těle pošpiněném častým užíváním.“

Synova slova vzbudila v Azhure jen odpor. Obrátila oči k Cazně. „Teď už chápeš, proč jsme nechtěli, aby Dračí hvězda pobýval v Caelumově blízkosti?“

Cazna tupě přikývla. V očích měla šokovaný pohled.

„Hlupačko,“ poznamenal Dračí hvězda věcně a Cazna propukla v pláč.

Azhure se otočila zpět k Dračí hvězdě. Už se nedivila, že její těhotenství bylo tak obtížné, když v ní rostla taková nenávist. „Víš, kdo jsme, Dračí hvězdo?“

„Ano,“ odpověděl ihned. „Vím, že jsi Měsíc, Azhure, a Axis je Píseň.“

Jeho slova zaklínači otřásla. Azhure se na ně zamračila a varovala je, aby se neopovážili kouzlo zlomit, a tak se rychle vzchopili.

Rivkah jen zírala s ústy užasle otevřenými.

„A ty jsi blázen, Dračí hvězdo,“ řekla Azhure a šokovalo ji, když zjistila, že pláče. Zhluboka se nadechla a ovládla se.

„Přesvědčil jsi Caznu, aby tě odnesla na střechu ten den, kdy byl Caelum unesen?“

„Ano.“

Azhure žasla nad jeho sebejistotou. „Přivolal jsi Gorgaela mlhou a lhal mostu?“

„Ano.“

Most hluboko pod nimi se ozval: „*Lhal jsi*,“ křičel. „Proč?“

„Proč?“ zopakovala Azhure.

„Protože musím být první.“ Zamyšleně se odmlčel. „Jsi mocná, mami, když se ti podařilo Caeluma zachránit.“

Azhure zavřela oči. Ještě nikdy jí neřekl mami.

„Dračí hvězdo, nemůžu tvůj čin nechat bez trestu.“

K jejímu šoku se Dračí hvězda rozesmál. „A co uděláš, mami? Shodíš mě z hradeb? Udusíš mě tady před svědky? Pošleš mě pryč? Pokud to uděláš, jednoho dne se vrátím. Zastaví mě jenom smrt. Jsi připravená mě zabít, mami?“

Cazna na Azhure rychle pohlédla, protože očekávala kladnou odpověď.

„Ne,“ zašeptala Azhure. „To nemohu udělat, ale kdybychom si vyměnili místa, nic jiného bych od tebe neočekávala.“

Dračí hvězda se znovu rozesmál. „Takže mě nezastavíš. Jsi příliš měkká.“ Spoléhal na to a dodalo mu to sebejistotu se ke svému činu přiznat. Jeho odporný skutek si možná zaslouží krutý trest, ale žádná matka své dítě takto nepotrestá. A Azhure už vůbec ne, když sama tolik trpěla.

Dračí hvězda si vše dobře naplánoval.

„U hvězd,“ zašeptala Rivkah, „jak může mít v sobě dítě tolik zlé vůle?“

Na Azhuřině tváři se usadil prázdný výraz. „Dračí hvězdo, poslouvej mě.“

mlčel. Cítil se sebejistý. Všichni cítili jeho pobavení.

„Musím na to, co jsi provedl, zareagovat. Ovládal jsi Caznu, která ti přála jen to nejlepší, zneužil jsi její štědrosti a péče. A naplánoval jsi bratrův únos, možná dokonce i jeho vraždu, přestože jsi věděl, jak tím ublížíš mně a Axisovi. Poslouvej mě, Dračí hvězdo.“

„Nedotkneš se mě,“ zavrčel. „Nemáš na to odvalu ani dost silnou vůli. Jsi moje *matka*!“

„Pak mě podceňuješ. Dračí hvězdo, poslouchej a odpověz popravdě. Odkud čerpáš moc?“

„Z hvězd, z Hvězdného tance,“ řekl a všichni cítili, jak ho změna tématu zmátla.

„Ano, z hvězd. A po kom jsi zdědil své schopnosti?“

„Po rodičích. Po tobě a po Axisovi.“ Jeho slova zněla naprosto nechápavě.

„Ano. Po mně a po Axisovi. Dračí hvězdo, budu ještě přesnější. Tvé schopností pramení z ikarijské krve, která ti koluje žilami. Já zdělila tu svoji po Vlčí hvězdě, Axis po Hvězdném poutníkoví.“

„Ano, ano.“ Chce ho snad potrestat nekonečnou lekcí o pokrevních liniích? Hloupá kráva.

„Dračí hvězdo,“ řekla Azhure, „po babičkách – po Rivce, která tu dnes stojí jako svědek, a po Niah, jejíž smrt jsi spatřil na vlastní oči – jsi zdědil stejné množství lidské krve.“

Mlčel a snažil se přijít na to, kam míří, co se chystá udělat.

„V žilách ti koluje stejné množství ikarijské i acharské krve, Dračí hvězdo, a ve všech případech smíšeného původu se ikarijská krev vždy projevila silněji.“

„Ne! To se *neodvázíš!*“

„Neudělala bych to, kdybys nás nezahlavil, Dračí hvězdo. Poslouchej mě. Změním poslušnost tvé krve. Jakmile domluvím, projeví se tvá lidská krev silněji a ta ikarijská jí podlehne. Odpírám ti tvou ikarijskou krev a odsuzuji tě k životu člověka, Dračí hvězdo.“

„Ne!“ Házel sebou na stole a tloukl pěstičkami do vzduchu.

„Nikdy ti nenarostou křídla, Dračí hvězdo, a nikdy nebudeš létat.“

„Ne!“

„Nikdy se nedotkneš své moci, nikdy ji nepoužiješ, Dračí hvězdo, a už nikdy neuslyšíš sladkou hudbu Hvězdného tance.“

Žít bez Hvězdného tance? ječel hrůzou.

„Budeš žít stejně dlouho jako lidé, Dračí hvězdo, a tvá sestra a bratr se budou dívat, jak zestárneš a zemřeš, ještě než oni dospějí. Využij svá léta dobře, protože jich nebudeš mít mnoho.“

Zvýšila hlas, protože ji jeho vyděšený křik skoro přehlušil. „A nakonec, Dračí hvězdo, to nejkrutější. Odsuzuji tě k životu lidského dítěte. Tvá mysl ztratí bystrost a následující léta prožiješ v mlze lidského dětství.“

Stála a hleděla na něj, po tvářích se jí řinuly slzy a v rukou pevně svírala Caeluma, který také tiše plakal.

„Zbavuji tě tvého ikarijského jména, protože už ho nebudeš potřebovat.“

„Néééé!“

Snažila se vzchopit, ale hrdlo se jí svíralo pláčem. „Domluvila jsem, Dračí hvězdo.“

Ihned se rozhostilo ticho.

Jeden ze zaklínačů postoupil vpřed. „Nic v něm nezůstalo, Zaklínačko, cítí jen mírné nepohodlí, protože leží nahý na větru.“

Azhure přikývla a chvíli nemohla promluvit. Podala Caeluma Rivce a chlapec to tentokrát bez protestů připustil.

Potom se Azhure sklonila a vzala do náruče druhé dítě. „Tak krásné děťátko,“ šeptala zlomeně. „Vítej doma, Drako.“

Potom v hrůze naklonila hlavu na stranu a zahleděla se na nebe. „Slyšte,“ řekla mdle. „Gryfové vyrazili na lov.“

Rozeklaná hora

Vraní chochol se odvrátil od hor hluboko pod nimi a v růžovém světle úsvitu se zadíval na manželku. Jejich manželství postrádalo vášeň, Zářivé píрко nepocházela z domu Úsvitu, ale naučili se jeden druhého si vážit a navzájem se ctít.

„Lituješ svého rozhodnutí?“ zeptal se.

Zářivé píрко se usmála a zavěsila se do něj. Vánek jí cuchal vlasy a peří. „Nemohla bych opustit Rozeklanou horu ani tebe. Měl jsi pravdu, Vraní chochole, když jsi řekl, že v novém světě nás nic nečeká. Ale... ale...“

„Lituješ, že už nespatriš Volného páda, že?“

Kývla a oči se jí leskly slzami. „Ano, velmi toho lituji. Sotva jsem tomu dokázala uvěřit, když jsem se doslechla, že... že ho Axis přivedl zpět od řeky mrtvých. Vrátil se zpět do života už před dvěma lety, manželé, a ani jednou nás nenavštívil.“

„Patří novému světu, miláčku,“ řekl Vraní chochol tiše. Zářivé píрко se k němu otočila a milovala ho za tuto vzácnou něžnostku.

„A Pěnici,“ řekla.

Stáli tiše. „Myslíš, že přiletí?“ zeptala se Zářivé píрко s očima upřenýma do dále.

Vraní chochol se zamyslel. „Azhure si tím byla jistá, ale možná se zmýlila.“

Zářivé píрко se zachvěla a Vraní chochol ji objal křídlem. „Rozeklaná hora mi teď připadá tak prázdná, manželé. Chybí mi radost a živost ikarijského národa. Stýská se mi.“

„Naši bratři teď bezpochyby šíří radost mezi Achařany, Zářivé píрко. Pojd'. Co děláme tady na balkóně, když fouká tak studený vítr?“

„Užíváme si hor, Vraní chochole,“ odpověděla. „Jako posledních dvě stě padesát let.“

Krátce ji objal, potom se otočili a vrátili se zpět dovnitř a skoro o minutu tak propásli černou čáru, která se objevila na východním obzoru.

* * *

Gorgaelova bolest a vztek vybičovaly gryfy téměř k nepříčetnosti. Záleželo jim jen na tom, aby svým konáním ulevili jeho vzteku a pocitu marnosti. Jeho hlas jim ryčel v myslích a měli jen jednu touhu – ničit.

V mračnu jich letělo sedm tisíc dvě stě devadesát. Gryfky vrhly už před měsícem a mladé se teď obešly bez nich. Byly připravené a hladové.

* * *

Vchodů do Rozeklané hory bylo mnoho, ale byly relativně úzké, a tak se hora skoro půl hodiny černala nadouvající se masou gryfů, kteří jen pomalu vnikali do ikarijského domova.

Ale jakmile se dostali dovnitř, nastal masakr.

Mnoho Ikarii zemřelo v Aule, kde se sešli, aby zavzpomínali na své životy před časem Proroctví.

Jiní zemřeli v šachtách a chodbách. Mnoho dalších pak v Komnatě kouřící vody. Někteří z nich umírali déle a pomaleji než jejich přátelé v síních a tunelech, protože se snažili ukrýt pod hladinou. Ale všichni se nakonec museli vynořit a nadechnout, a když to udělali, gryfové je popadli spáry za hlavu, vytáhli je kopající z vody, smýkli s nimi na žulové lavice a pustili se do nich.

Všichni ale zemřeli s mírem v srdci, i když to bylo za těchto okolností zvláštní.

Ikarijský talon Vraní chochol Úsvit a jeho manželka Zářivé pírkó byli zabiti ve svých komnatách. Zemřeli mezi posledními, protože gryfům nějakou dobu trvalo, než k nim pronikli, a jejich smrt byla o to strašlivější. Skoro hodinu museli Vraní chochol se Zářivým pírkem zmučeně poslouchat, jak jejich přátelé umírají a gryfové hrozivě řvou, než se první z netvorů vplazil otevřenými dveřmi do jejich pokojů.

Sotva je gryfka spatřila, zastavila se. Rudé oči jí hořely zkázou a dech jí páchl krví těch, které už zabila. Dřepěla ve dveřích a nakláněla hlavu ze strany na stranu, jak přemýšlela, koho zabít jako prvního.

Potom zavřeštěla hlasem věštícím zoufalství, zaškrábala drápy po nádherné mozaikové podlaze a vrhla se vpřed.

Zářivé pírkó vykřikla a schoulila se na zemi a Vraní chochol se ji marně pokusil zakrýt tělem.

Cítila ale jeho utěšující tíhu jen na okamžik, a když otevřela ústa, aby se znovu dala do křiku, zarazila se v hrůze, protože uviděla, jak gryfka zvedla jejího manžela ke stropu a roztrhla ho.

Do otevřených úst jí skanula krev prsíci šůry a Zářivé pírkó otočila vyděšeně hlavu a začala se dávit.

Proto necítila žádnou bolest ani překvapení, když do místnost vtrhl přilákán pachem krve další gryf, chytil ji a mocným šubnutím zobáku jí utrhnul hlavu.

* * *

Gorgael předpokládal, že na Rozeklané hoře bude gryfy čekat velké vraždění, netušil totiž, že horu z velké části evakuovali. Když tedy gryfové seděli na hřebenech hor a ječeli netrpělivostí nad tím, že se nemohou dostat dovnitř dost rychle, šeptal jim Gorgael o desítkách tisíc Ikarii, které v chodbách a úkrytech Rozeklané hory najdou.

A přesně to gryfové očekávali.

Během hodiny ale byli Ikarii mrtví a gryfové to nechápali. Řítili se šachtami a chodbami, hladově vyli po krvi a Gorgaelův vztek je ještě popichoval.

Před nimi poskakovaly stíny a přeludy, které kdysi dávno vykouzlili zaklínači, aby zmátli vetřelce a odvrátili je od komnat v nitru hory, kde se mohly ukrýt tisíce Ikarii. Místnosti byly nyní z velké části prázdné (a to, co ukrývaly, nebylo okřídlené ani živé), ale kouzla dál plnila svůj účel. Gryfové vráželi jeden do druhého, a v několika případech se dokonce navzájem roztrhali, jak honili stíny dolů šachtami a tunely.

Hnání zlostí, marností a hladem pronikali hlouběji a hlouběji.

Cestu do podsvětí však nenašli, protože když převozník uslyšel, k jaké hrůze vysoko nad ním došlo, zamaskoval vchod mocnou magií. Potom se se slzami v očích odvrátil a tiše odplul.

Gorgael, a tudíž ani gryfové, o jemnějších kouzlech Rozeklané hory nevěděl. Ničitel netušil, že čím hlouběji se gryfové dostanou – a každý z nich pronikl tak hluboko, jak jen mohl – tím silněji budou skálou a kouzly zaštitěni před jeho myšlenkami.

A protože byli gryfové odříznuti od pánovy mysli, neobdrželi žádné nové rozkazy. Věděli jen to, že musí lovit desítky tisíc Ikarii, kteří tady *musí někde být!* Věděli, že se musí pomstít za pocit marnosti, který ovládl jejich pána, tím, že budou zabíjet, zabíjet, *zabíjet*.

Vztek a podráždění, které Gorgael gryfům vnukl, sílily, čím hlouběji do hory vnikali, protože nemohli Ikarii najít, a tak křičeli, škrábali, vřeštěli, pátrali a pátrali a pátrali...

A když se Gorgael, kterého přerušené spojení s mazlíčky zneklidnilo, pokusil vydat nové rozkazy, vrátily se mu jen stíny a přeludy a poskakovaly mu myslí, až s jekotem pobíhal po chodbách Ledové pevnosti.

Gryfové lovili dál, rvali, ničili a honili se za stíny, které jim do cesty stavěla sama hora, a trvalo mnoho dní, než první z nich vyčerpaně našli cestu zpět na povrch.

58

Odchod

Azhure odjela ještě to odpoledne, protože věděla, že ji Axis bude potřebovat a že bude muset letět na křídlech moci, aby se dostala do severního Ichtaru včas. Caeluma vzala s sebou. Chlapec naprosto odmítal zůstat sám a Azhure ho popravdě nechtěla opustit.

„Azhure!“ obořila se na ni Rivkah, když ji našla na nádvoří u Venatora. „Nemůžeš si vzít chlapce s sebou! Jedeš do války – co tě to jenom napadlo?“

„Napadlo mě,“ odpověděla Azhure, „že když jsem nechala Caeluma v Sigholtu naposledy, unesl ho Gorgael. Kde je v bezpečí? Se mnou nebo s Axisem. Rivko,“ řekl, protože se s ní nechtěla před odjezdem rozkmotřit, „nepojedu s ním do bitvy. Najdu mu bezpečný úkryt.“

„Bezpečný úkryt? V severním Ichtaru?“ mumlala Rivkah. „Dobrá. Azhure?“ Rivčino chování se znenadání změnilo. „Kam půjdeš, až bude po bitvě? Kam zamíříš od Gorkenské pevnosti?“

„Nevím. Asi do Ravensbundu.“

„Azhure? Vrátiš se ještě předtím, než se můj syn narodí?“

„Rivko,“ zakoktala. „Nevím... to záleží.“

Rivčina tvář se uzavřela a Azhure se rychle sklonila ze sedla a vzala ji za ruku. „Rivko,“ řekla tiše, „udělám, co budu moci. Zbývá ti ještě aspoň šest týdnů.“

„Prosím, Azhure.“ Rivkah téměř plakala. „Chci, abys byla u porodu.“

„Tolik mi věříš, Rivko?“

Rivkah se zhluboka nadechla. „Ano, ano, věřím ti, Azhure. A chci tě tady. Já... bojím se.“

„Udělám, co budu moci, Rivko,“ řekla. „Víc nemohu slíbit.“

Rivkah trhaně kývla a ustoupila. „Pak přeji synovi, manželovi, ale hlavně tobě, Azhure, v nadcházející bitvě přízeň a sílu bohů.“

Usmála se a oči jí zářily slzami. „A postarej se, abys přivezla domů i mého vnuka.“

Azhure se usmála a napřímila se. Caeluma měla bezpečně přivázaného na zádech a toulec se šípy pověšený u boku. Vlka si přehodila přes rameno a alaunti se točili Venatorovi okolo nohou.

„Jedme,“ řekla.

V jednu chvíli tu byla, vzápětí zmizela. Rivce se zdálo, že viděla, jak kůň poskočil a Azhuřiny vlající vlasy zahalily Caeluma. Slyšela dunění kopyt, volání mostu a krátce i štěkot psů a pak bylo nádvoří až na ni a několik dalších lidí, kteří se přišli s Azhure rozloučit, prázdné.

* * *

Azhure opět jela, jako by měl její kůň křídla. Za noci stezku před ní i psy v čele zalévalo jasné světlo měsíce, ale i za dne se jí zdálo, že se koupe v bílé záři.

Když zastavila, čekal už na ni oheň, pozdravit ji přišel Adamon a někdy také Pors či Silton a nabídli jí pečenou koroptev. Kůň a psi se stočili za jejími zády do klubíček a spali. Přestože je probudila, sotva pojedla a sama si na několik minut zdřímla, byli svěží, jako by spali celé hodiny, a několik hrstí žrádla, které jim předhodila, jim vydrželo až ke Gorkenské pevnosti.

Caelum byl sladké dítě a prospal skoro celou cestu, protože ho ukolébal měsíční svit a Azhuřin pohyb, jak se houpala do rytmu Venatorova kroku. Probudil se, jen aby úsměvem pozdravil boha, který zrovna seděl u ohně, a něco malého snědl, pak znovu upadl do spánku, který léčil jeho duševní i citové rány. Také jeho fyzická zranění se uzdravovala, a když Venator cválal na západ podél jižních svahů Hor

ledových stěn, smál už se Caelum pokaždé, když se probudil. A Azhure se smála s ním a děkovala měsíci za to, že až se Axis se synem shledá, nepozná, jak strašlivě Caelum trpěl.

59

U Gorkenské pevnosti

„Tam!“ Axis ukázal na nebe. „Támhle jsou!“

Belial neměl zrak zaklínače, proto mu nezbylo než Axisovi věřit. „Jsou všichni?“

„Ano,“ oddechl si Axis.

Belial se schoulil hlouběji do pláště a čekal, až okřídlená hlídka přistane. Zastavili se asi půl míle na jih od ruin Gorkenu, sama pevnost však bitvu přestála relativně v pořádku. Toho rána poslal Axis osm ikarijských zvědů hluboko do Gorkenského průsmyku, aby prozkoumali bitevní formace armády skraelingů, která tam na ně, jak všichni věděli, čekala.

Od chvíle, kdy Xanon pověděla Axisovi o Caelumovi, pohřbil Axis obavy o bezpečí manželky a syna v činorodosti. Rázným krokem se s armádou vydal na sever ke Gorkenské pevnosti, i když si dával pozor, aby vojáky příliš nevyčerpal, ani se nevzdálil od zásobovacího průvodu.

Čím hlouběji na sever postupovali, tím víc se zhoršovalo počasí. Na půli měsíce květin bylo dost chladno, ale když si Axis postěžoval na studený vítr ze severu, Magariz se temně zazubil a řekl mu, že dokonce i za nejteplejšího léta sníh v Gorkenském průsmyku jen zřídka roztál.

„A velké části Ravensbundu zůstávají pod sněhem celý rok,“ dodal Ho'Demi.

Axis bručel, že už ho unavuje bojovat ve věčné zimě, ale Belial se jen zubil. „Tencendor je svobodný, příteli, a i tady po většinu dne září slunce. V Ichtaru měsíc květin dostává svému jménu a pod Nordrou se už určitě blíží doba sklizně. Pokud nedokážeš snést další měsíc či dva sněhu, než zaženeme přízraky do moře, pak by ses měl možná vrátit domů, sednout si ke krbu a zabalit se do přikrývky.“

„Pokud mám sedět s přikrývkou na kolenou u krbu, Beliale, pak musím trvat na tom, abys mi dělal společnost. Možná bys mohl plést.“

Belial se usmál, ale dloubnutí mu nevrátil, protože si vzpomněl na hlášení, která doposud obdrželi. Vojsko skraelingů očividně opustilo jak Gorken, tak pevnost. Do ruin by se celé nevtěsnalo a Timozel se tedy zjevně rozhodl, že vybojuje bitvu ve větrem ošlehané pustině Gorkenského průsmyku.

„Tady jsou,“ zamumlal Axis a Belial vzhledl. Se zašustěním křídel a poryvem větru přistál na sněhu před nimi Ostré pero Zpěvák. Následovali ho další dva zvědové a zbývající pětice se vrátila k jednotkám v zadním voji pozemních sil.

Ostré pero se uklonil. Trval na tom, že hlídku povede, a Axis bez námitek svolil. Za poslední týdny a měsíce se z Ostrého pera stal dobrý velitel, a přestože jeho tvář zůstávala jako u všech Ikarii mladistvě hladká, zkušenost a sebejistota mu zatvrdily ústa a oči.

„Muži z hvězd.“

„Veliteli spáru. Jaké neseš zprávy?“

Ostré pero se zprudka nadechl skrz zuby. „Čekají, Muži z hvězd, asi míli uvnitř průsmyku. Stojí ve formaci a trpělivě čekají. Drží se dál od řeky, protože je bez ledu.“

Axis se přemýšlivě zamračil. Mohl by toho využít? „Blízko skalních stěn, Ostré pero?“

„Ani ne. Stojí od nich asi pět set až šest set kroků.“

Axis si vyměnil pohled s Belialem, potom se obrátil zpět k Ostrému peru. „Viděl jsi Timozela?“

„Ne. Mohl být kdekoli.“

„A ledové červy?“

„Ano, ale až v zadním voji. Nevím, jak by jich mohl Timozel využít.“

Axis pomalu kývl. Ledoví červi se hodili k průlomu obléhání, ale to bylo vše. „A gryfy?“ zeptal se tiše.

„Ani jednoho,“ odvětil Ostré pero a kývl na okřídlené vojáky za sebou. „Proletěli jsme křížem krážem celý průsmyk, letěli jsme jen asi sto kroků nad hlavami skraelingů a dostali jsme se až do blízkosti kaňonů v Horách ledových stěn, ale nenašli jsme po nich ani stopu. My...“ Hlas mu na okamžik selhal vzpomínkami. „Každým okamžikem jsme očekávali útok, ale nepřišel.“

„Bylo od vás hloupé takhle riskovat, Ostré pero,“ obořil se na něj Axis.

„Potřeboval jsi to vědět, Muži z hvězd.“ Hlas Ostrého pera zněl napjatě. „Kdybychom je vylákali ven, věděl bys, kde se ukrývají.“

„Tak *kde* jsou?“ řekl Axis. Timozel je bezpochyby ukryl tak dobře, že je Axisovo vojsko spatří až ve chvíli, kdy jim ty zrůdy přistanou na zádech.

„Muži z hvězd!“

Axis s Belialem a ostatními veliteli obrátili koně po hlase.

Ze zadní části tábora k nim cválal kůň s jezdcem. „Muži z hvězd,“ lapal po dechu jezdec, když přitáhl koni uzdu. „Zaklínačka!“ Otočil se a ukázal za sebe.

Axis zabořil Belaguezovi paty do slabin a kůň poskočil vpřed. Během okamžiku vyrazil přes pláň k maličké postavě v dálce.

Setkali se v návalu sněhu, větru a radosti, jejich koně se srazili a psi okolo nich vyli. Axis se naklonil blíž, strhl Azhure z koně a smál se láskou a úlevou.

Potom ale vytřeštil oči, když ucítil uzlíček na jejích zádech.

„Spí,“ zašeptala. „Nech ho prozatím být.“

Axis se usmál, objal ji pevněji a přitáhl si ji blíž.

„Jak?“ zeptal se nakonec, když se od ní odtáhl.

Políbila ho na tvář, pak znovu na ústa. „Vzpomínáš si na sen, který se ti zdál před devíti dny?“ zašeptala a usmála se, když ucítila, jak se zachvěl. „Tu noc jsem kráčela s měsícem, vstoupila do Gorgaelových snů a nakonec i do jeho komnat. Poslouchej.“ Přitiskla mu ústa k uchu a pošeptala mu, co udělala.

Axis vybuchl smíchy. „Dáblice! Skoro s bratrem soucítím, protože mě mučíš od chvíle, kdy jsi mi vstoupila do života. Ale,“ natáhl ruce za její záda, „Caelum je v bezpečí, ty jsi tady a Xanon mi řekla, že jsi vybojovala bitvu s Artorem a porazila ho.“

„A Faraday dosadila stromy a lesy zpívají – ale to už určitě víš.“

Cítala, jak se od ní odtáhl. „A Faraday je v pořádku?“

„Docela ano, manželé. Odpočívá v Posvátném háji spolu se Svatými a s Matkou, protože toho kvůli tobě hodně vytrpěla. O Ohňové noci se k tobě připojí v háji Stromu země.“

Axis to ignoroval. „A stromy nám pomohou v bitvě se skraelingy?“

Azhure se zazubila a znovu se k němu přitulila. „Myslím, že to zjistíme, až vyrazíme do boje.“

Axis dlouhé minuty mlčel a jen si užíval Azhuřina tepla a její přítomnosti. Neustále si dělal starosti o ni i o syna, a až ve chvíli, kdy je oba svíral bezpečně v náruči, si uvědomil, jak těžce to na něj doléhalo.

V myšlenkách se vrátil zpět ke Caelumovu únosu. *Jak se k němu Gorgael dostal?*

Cítil jak se Azhure zachvěla, a když mu v mysli tiše odpověděla, napjal se a roztřásl, takový ho popadl vztek.

„Zabiju ho!“ zasyčel.

Azhure zesílila stisk. „Ne. Axisi, já se taky tak zlobila. Zbavila jsem ho jeho ikarijských schopností.“ Vysvětlila mu, jak zesílila vliv lidské krve, která kolovala Dračí hvězdě v žilách. „Teď už je jen přítulné, krásné dítě, za které ho Cazna považovala. Je zpátky v ložnici s Říční hvězdou, protože teď už nemůže napáchat žádnou škodu. Chudák děvče. Cítala jsem její zmatek, když se pokoušela proniknout mlhou, která teď halí jeho mysl.“

Axis se s opatřeními, která Azhure vykonala, nespokojil, ale byl ochotný připustit, že má pravdu. Kdyby tam byl on... Axis věděl, že by byl Dračí hvězda v tuto chvíli už asi mrtvý. „Budeme na něj během dospívání muset dát pozor, lásko. Pořád mu nevěřím.“

„To ani já. Ale aspoň jsem ochromila jeho moc.“

Axis přikývl, opřel si bradu o její vlasy a na chvíli se zadíval na armádu před nimi.

„Nemůžeme najít žádné gryfy, které bys mohla lovit,“ řekl.

Odtáhla se od něj. „Axisi... Když jsem opustila Ledovou pevnost a Gorgael se vztekle zmítal na podlaze, cítila jsem, jak za mnou vyslal svoji zlost. Nechytil mě, ale vnímala jsem, jak o několik hodin později našel jeho vztek nový cíl. Rozeklanou horu.“

„Ach, hvězdy,“ zasténal Axis. „Doufal jsem, že Vraní chochol, Zářivé pírkó a všichni ostatní, kdo tam zůstali, budou v bezpečí. Jsou ještě pořád tam?“

Azhure věděla, že mluví o gryfech. „Nevím. Už celé dny je necítím. Možná se budu muset zítra spokojit se skraelingy.“

* * *

Timozel seděl v jeskyni vysoko ve skalnaté stěně Gorkenského průsmyku, kam se ukryl před bystrozrakými ikarijskými hlídkami, a kousal si nehet na palci.

Kde jsou? zeptal se Gorgaela.

Nevím, Timozele. Timozel cítil zuřivost, marnost a strach v Gorgaelově mysli. Jak mohl někdo ztratit sedm tisíc gryfů.

Není pochyb o tom, že Axis zítra ráno zaútočí, můj pane. Byl bych radši, kdyby mi gryfové létali nad hlavou, až to udělá.

Považuješ mě za blázna, Timozele? Zavravoral pod tíhou žhavé zlosti, kterou Gorgael vyslal jeho směrem. Stejně jako ty toužím po tom, aby gryfové roztrhali jeho armádu na kusy. Ale nemohu udělat nic, dokud...

Znenadání zmlkl.

Pane? Pane?

Timozele! Mám je!

* * *

Trvalo skoro osm dnů než zmatení, ale stále vztekli gryfové našli cestu bludištěm šachet a chodeb do horních částí Rozeklané hory. Celou dobu přitom pátrali po Ikarii. Cítili je, to ano, takže určitě budou hned za další zatáčkou, hned za dalšími dveřmi. Stíny je škádlily a sváděly a gryfové prolezli všechna místa, která objevili.

Ale přesto nic nenašli. Teď jejich zlost živil hlodavý hlad, a jak stoupali ve vířící mase výš a výš, jejich vztek sílil, až jim svítily oči, dech se srážel a horou se rozléhal vrískot. Potom se první z nich vyplazili na balkón Rozeklané hory a Gorgaelovi se konečně podařilo dotknout jejich myslí.

*Na západ! Na západ! Rychle! Kde jste byli?
Honili jsme stíny, pane, šeptali. Rozeklaná hora je vyčištěná...
Alespoň si to myslíme.
Pak leťte! Leťte! Leťte! V Gorkenském průsmyku vás čeká velká
hostina. Celé zástupy lidí – ale budete o ně muset bojovat se
skraelingy.*

Tak je taky sežereme.

Schovejte si vztek pro bitvu, mé krásky. Ted' LEŤTE!

Gryfové počkali, až se jejich druhové vyplazí ven z hory, a shromáždili se na vrcholu. Hora doslova sténala pod jejich tíhou, když se konečně vznesli do vzduchu. Zakroužili v šílícím černém mraku kolem Rozeklané hory, a jakmile se z tunelů vynořili poslední z nich, jako jeden se obrátili a zamířili nočním nebem na západ.

Ted' už jim nic nezabrání žrát.

60

Sny ve sněhu

Magariz neklidně přešlapoval v šeru těsně před úsvitem, zatímco Belialův muž zapínal svému pánovi zbroj.

„Klid, Magarizi,“ řekl Belial. „Už jsem skoro hotový.“

„Přiznávám, že se nemůžu dočkat, až dnešek skončí,“ řekl Magariz.

„To já taky, příteli, to já taky.“

Všude okolo se muži připravovali k boji, a když Magariz pohlédl na stan Axise a Azhure, uviděl, že se uvnitř pohybují stíny.

Belialův muž ustoupil, Belial se napřímil a pohlédl na Magarize. „Nervózní, příteli?“

„Spíše k smrti vyděšený.“

„Není se za co stydět,“ řekl Belial. „Já sotva spal. Ale dívej se na to takhle, Magarizi. Buď do večera zemřeme, nebo ne. A pokud prohrájeme a Timozel dneska zvítězí, pak nechci být naživu a dívat se, jak ničí Tencendor.“

„Opět filozofuješ, příteli,“ řekl Axis vesele, Belial se otočil a jen zíral.

Axis vyšel ze stanu oblečený do zlaté tuniky s krvavě rudým sluncem na hrudi. Z ramen mu splýval červený plášť a světlo úsvitu se třpytilo v jeho krátce zastřiženém zlatém vousu a pečlivě učesaných a spletených vlasech. Ruku měl položenou na jílci meče a Belial si uvědomil, že se ozbrojil Jorgovou čepelí.

„Možná jím dneska zapíchnu Timozela,“ řekl Axis.

„Zešílel jsi?“ zasyčel Belial. „Kde máš brnění? Axisi, padneš hned v první minutě, pokud vyrazíš do bitvy takhle oblečený.“

Axisovo veselí zmizelo. „Chci, aby věděli, komu čelí, Beliale, a chci, aby věděli, kde jsem.“ Vrátil se mu úsměv. „A kromě toho nebudu zbroj potřebovat.“

Belial otevřel ústa, aby něco namítl, když ze stanu vyšla Azhure s Caelumem v náruči. Krátce a tiše promluvila s jedním z vojáků, potom přistoupila k manželovi. „Beliale, s Axisem jsme spolu včera dlouho do noci hovořili. Poněkud jsme změnili plán bitvy.“

„Zatraceně!“ vyštěkl Belial. „Včera jsme strávili hodiny tím, že jsme vypracovávali nejmenší podrobnosti, a vy teď vesele prohlásíte, že jste změnili plán? Aniž byste se poradili s veliteli?“

„Beliale,“ řekl Axis. „Omlouváme se. Ano, měli jsme se s tebou poradit, ale když jsme si konečně všechno dobře promysleli, bylo už tak pozdě, že jsme tě nechtěli budit.“

„Stejně jsem skoro celou noc nespal,“ řekl Belial.

Magariz postoupil vpřed. „Mluv, Axisi. Co sis vysnil, že ses rozhodl odložit zbroj?“ Axis, stejně jako ostatní vojáci, si do velkých bitev vždy oblékal brnění, a dokonce i Azhure si natáhla alespoň kroužkovou košili. Magariz si dobře vzpomínal, že v bitvě u Bedwyrské pevnosti měla na sobě stejně těžké brnění jako všichni ostatní.

„Poslala jsem pro Ostré pero a Ho'Demiho,“ řekla Azhure. „Chci je tady.“

„A potom vám vše vysvětlíme,“ řekl Axis, vzal si od Azhure Caeluma a zasmál se s ním něčemu, co si v duchu pověděli.

Belial jen zíral. Když včera v noci seděli u táborového ohně a při jídle předkládali své nápady, Caelum se od otce téměř nehnul, ložil mu po klíně nebo mu tiše spal v náruči. Belial v těžké zbroji přešlápl. Vždy mu trvalo asi hodinu, než si na ni zvykl, a po osmi nebo devíti hodinách, kdy ho drhla a dřela na kůži, se jí rád zbavil. Ale teď mu nedělala starosti její tíha.

Proč byl Axis tak veselý? Belial bojoval po jeho boku už mnoho let a přežili spolu víc bitev, než by dokázal spočítat. Axis býval před bitvou vždy podrážděný a výbušný – dával tak průchod napětí – a Belial ho ještě nikdy neviděl tak uvolněného. Co *mají* ti dva v plánu?

„Léčku,“ řekl Axis tiše. „Aha, tady jsou Ostré pero a Ho'Demi. Přátelé, Azhure dnes bude bojovat po našem boku, a pokud dosáhneme vítězství, bude to jen díky ní. Azhure, vysvětlíš jim to?“

Azhure se usmála a obrátila se k velitelům. „Pánové, dnes musíme splnit jen dva úkoly: zbavit nebesa gryfů a zemi Gorgaelových ledových netvorů, především pak skraelingů. Prosté.“

„Prosté, Zaklínačko?“ Ostré pero povytáhl obočí. Ve světle brzkého úsvitu vypadal vskutku impozantně. Křídla měl opět obarvená načerno, tmavě rusé vlasy a pera měl uhlazené a černé oči mu zářily odhodláním. „Prosté? Čekají na nás stovky tisíc skraelingů. A co se týká těch zatracených gryfů, nemáme naprosto žádné tušení, kde vlastně jsou.“

„Ostré pero.“ Azhuřin hlas ztěžkl žalem, přistoupila blíž a položila mu ruku na paži. „V tuto chvíli se gryfové hromadí na skalách v Gorkenském průsmyku. Přilétli v noci... z Rozeklané hory.“

Ostré pero tiše vykřikl a odvrátil se. Když se ovládl, znovu pohlédl Azhure do tváře. „Zaklínačko, přísahám,“ řekl. „Každý voják letky zabije dva z těch netvorů, než sám padne. Přísahám na smrt Vraního chochola a Zářivého pířka, jejich přátel i tolika členů letky, že na nás budeš moct být dnes pyšná!“

„Ach,“ řekla Azhure. „Já vím, že budu. Tady.“

Sundala si ze zad toulec se šípy a podala ho Ostrému peru. „Ostré pero, vzpomínáš si na tyhle šípy?“

Ostré pero byl zmatený, ale přesto se při té vzpomínce pousmál. „Ano, Zaklínačko, vzpomínám. Nevěřil jsem, že dokážeš vystřelit z Vlka, kterým jsem se před tebou vychloubal, a tak jsem se s tebou vsadil o něj a o toulec šípů s opeřením z mých vlastních křídel.“

„A já chtěla, abys ta pera obarvil stejnou modří, jakou mají mé oči,“ Azhure se zasmála. „No, všichni vědí, jak to dopadlo, a teď držíš v ruce stejný toulec, který jsi mi kdysi dávno vyrobil. Ostré pero, řekni členům letky, že dnes nebudou potřebovat zbraně. Místo toho vezmi toulec a každému dej jeden šíp.“

„Ale je jich tu sotva dost pro tři perutě...“

Azhure položila ruce na jeho. „Ostré pero, myslím, že zjistíš, že v toulci je dost šípů pro celou letku a jeden pro mě.“

Její pohled a teplo jejích rukou Ostré pero naprosto uchvátily, proto kývl. „Podle rozkazu, Zaklínačko.“

„A až dnes vstoupíme na bojiště, Ostré pero,“ řekla, „Ikarii se pomstí za to, jak gryfové ublížili jejich lidu.“

Ostré pero se zhluboka nadechl. „Dobře.“

Axis si posadil Caeluma na bok a ukázal na oheň. „Přiloží někdo za mě do ohně? Ještě jsem nesnídal a nechci jíst u studeného popela.“

„Ale, Axisi,“ začal Magariz, náhle však zjistil, že má náruč plnou Caeluma.

„Tady, Magarizi, ty si dnes zahraješ na chůvu, protože s Azhure chceme, aby náš syn jel v čele armády. A kromě toho, Magarizi, budeš brzy na kolenou houpat vlastního syna, takže potřebuješ cvičit.“

„Axisi!“ řekl Belial. „Povíš nám konečně, jaký plán jste s Azhure vymysleli?“

Axisův úsměv zmizel. „Škádlíme vás, a za to se omlouváme. Pojd', posad' se ke mně, příteli, a odlož část zbroje. A předej dál moji zprávu. Chci, aby se muži dobře nasnídali, protože do boje vyrazíme, myslím, nejdřív v půlce odpoledne, a také chci, aby si muži oblékli jen tolik zbroje, aby se na slunci pěkně leskli.“

Potom se se společníky posadil k ohni a Axis se pustil do vysvětlování.

* * *

Hodinu před polednem projeli v těsné formaci kolem ruin Gorkenu a pevnosti. Letka kroužila po nebi kus za nimi. Axis se zachvěl, když si vzpomněl na všechny muže, které tu ztratil, ale mrkl na Caeluma, jenž seděl v sedle před Magarizem. Magariz odložil podle rozkazu většinu zbroje a ponechal si jen náprsní krunýř, takže na stoupajícím slunci zářil, a v sedle tak bylo dost místa pro muže i chlapce. Caelum byl nadšený z toho, že mu dovolili jet do bitvy. Tváře mu zčervenaly a oči zářily a zabalený byl do bílé kožešiny, která ho chránila před chladem.

Axis se otočil na druhou stranu. Vedle něj jela Azhure, psy si držela těsně u sebe, ještě za ní pak Belial. Belialovi se vrátila dobrá nálada a většinu cesty zatím strávil tím, že hovořil s Azhure o tom, jaké oleje je nejlepší přidat do ohně při kalení hrotů šípů.

Za Gorkenskou pevností zabočil Axis s průvodem na sever a radoval se z klapotu podkov, zvonění výstroje a zbraní a melodického cinkání ravenbundsých rolniček za sebou. Věděl, že je na jeho armádu skutečně krásný pohled, a doufal, že až vjedou do průsmyku, přepadnou Timozela na okamžik pochybnosti.

„Gorkenský průsmyk,“ zamumlal a pobídl Belagueze do klusu.

* * *

Timozel seděl v jeskyni, díval se, jak se blíží... a smál se.

„Pyšný blázen,“ chechtal se a sdílel vše, co viděl, se svým pánem. „Vidíš, jak jede zcela odhalený v čele svého ubohého vojska? Míří k nám, jedou přímo na smrt. Podívej! Chrániče nechali doma, a dokonce si nezapnuli ani přilby!“

Tak se postarej, aby opravdu zemřeli, Timozele. Už mě unavují hry, které Axis a ta žena hrají.

Žena? napadlo Timozela, ale ihned tu myšlenku zahnal. Zdálo se, že si Gorgael dělá s černovlasou ženou starosti – a ano, Timozel viděl, že jede po Axisově boku – ale Timozela nezajímalo, že se Axise jeho děvka rozhodla doprovodit do bitvy. Zemře stejně snadno jako kdokoli jiný.

Náhle zmateně poposedl vpřed.

Každý dobrý velitel by rozdělil vojsko do jednotek, aby mohly zaútočit na ty, které před ním Timozel rozestavěl (a táhly se *celou míli* průsmykem, radoval se Timozel škodolibě). Ale Axis... Axis rozdělil armádu napůl, a což bylo ještě podivnější, na dva průvody podél stěn průsmyku, takže jeho střed zůstal volný. Mířil na bojiště... nebo na přehlídku? Letka, zlé, opeřené nestvůry, přistála na sněhu za skupinou velitelů a Timozel nemohl uvěřit tomu, co vidí.

Každý z nich nesl jen jediný šíp a žádné luky.

Timozel sevřel pevněji srst gryfky na zemi vedle sebe. Gryfové včera v noci konečně dorazili a nyní se ukrývali mezi balvany, připraveni vrhnout se na Axisovo vojsko.

Timozel zalapal překvapeně po dechu... Sedělo v sedle s jedním z velitelů *dítě*? Zazubil se. Axis musel poté, co téměř zemřel, zešílet.

Ted' chtěl, aby za něj bojovaly i děti. Nebo přivedl celou svoji rodinu, aby s ním sdílela jeho osud? Timozel se znovu zasmál.

Axis mávl na velitele a ti se stáhli, až na místě zůstali jen Axis, žena po jeho boku a letka. Vyměnili si několik krátkých slov a Axis potom obrátil koně a zamířil k linii vojáků u řeky. Žena sesedla, pokynula smečce psů, která se kolem ní točila, aby doprovodila Axise, vykročila vpřed a přiblížila se asi na dvě stě kroků k předním řadám skraelingů.

Timozel musel připustit, že je nádherná. Gryfka po jeho boku zabručela a Timozel na ni pohlédl. Co jí běželo myslí?

Žena s havraními vlasy pomalu obrátila oči ke skalám.

* * *

Cítila gryfy, i když je neviděla. Byli tam, čekali, a Azhure by se vsadila, že všichni upírají oči na ni. Usmála se, natáhla ruku i svou moc a tiše zašeptala: „Lásko?“

Všichni gryfové se okamžitě ponořili zpět do jejího snu.

Azhure chtěla, aby gryfové jen snili, proto použila svoji moc opatrně. Ale téměř ihned vycítila její vliv. Ozvalo se hlasité, hluboké povzdechnutí, jak všichni gryfové zavřeli oči a začali snít.

* * *

Timozel hleděl na gryfku vedle sebe. Převrátila se na bok, zavřela oči a trhala sebou a sténala, jako by byla v říji.

Byl tak překvapený, že se zapomněl o nový vývoj událostí podělit se svým pánem, a Gorgael tak pochodoval sem a tam po komnatě a přemýšlel, co se děje.

* * *

Azhure se usmála, napřáhla paže a z očí a kynoucích prstů jí prýštila moc. „Lásko? Jsi tam?“

Mezi balvany se něco rozčileně pohnulo. Gryfové se bolestivě zmítali, uvěznění v touhách a snech.

„Lásko? Pojď ke mně. Pojď.“

Tichý hlas se rozléhal jejich myslí a dál ji žhavl.
„Čekám na tebe tady ve sněhu,“ řekla. „Pojď, a připoj se ke mně.“
Znenadání se jedna z gryfek vyřítila z úkrytu a vrhla se po hlavě z útesu.

* * *

Gorgael sebou v Ledové pevnosti trhl, když se chodbami rozlehlo sténání a vytí. Rozrazil dveře komnaty a vyhlédl ven. Na podlahách chodeb se zmítaly a kroutily ještě nedospělé gryfky, jejichž břicha se už nadouvala mladými, a celou Ledovou pevnost plnilo hlasité sténání. V chodbách a komnatách leželo přes šedesát pět tisíc gryfů a všichni byli uvězněni ve snu.

Lásko? Lásko?

Gorgael na ně zíral, protože jeho tentokrát sen do svých pout nezachytil, a divil se, co se děje. Dostali snad koliku?

* * *

„Pomalu, pomalu,“ mumlala Azhure, když se gryf plazil sněhem k ní. „Pojď ke mně, lásko. Poskytnu ti naplnění, po kterém tolik toužíš.“

Další gryf se zřítil ze skal do sněhu a další a ještě další a skály brzy zaplnili chlupatí, lezoucí gryfové a ve velké vlně mířili rovnou k ní.

„Lásko? Lásko? Pojď ke mně... pojď.“

* * *

„Co?“ zamumlal Timozel, kterého to, čeho se stal svědkem, šokovalo a zmátlo. A pak se i jeho gryfka vrhla vpřed, přistála ve sněhu a s kňouráním a sténáním se spolu s ostatními plazila k ženě.

„Čarodějnice!“ vyštěkl Timozel a zprudka vstal.

* * *

Brzy gryfové zaplnili celé okolí. Plazili se před Azhure, sedm tisíc tvorů s křídly, hnědou srstí, chlupatým ocasem a orlími hlavami, a kolébali se ze strany na stranu. Konejšivě pohladila první gryfku po hlavě a gryfové za ní hlasitě zabručeli.

Jak Azhure gryfku hladila, ostatní sdíleli její extázi a kývali hlavami do rytmu pohybu její ruky.

Jako jeden uzavřeli mysl čemukoli jinému.

Druhou rukou pobídla Azhure za zády letku vpřed.

* * *

Timozel se konečně vzpamatoval natolik, aby se podělil o své myšlenky s Gorgaelem.

Mrcha! zařval mu Gorgael v mysli. *Ta stvůra je zradí stejně, jako zradila mě! Gryfové! Milácci moji, poslouvejte jenom mě!*

Ale gryfové neposlouchali. Viděli jen milenku před sebou, která je hladila po hlavách a tělech, a gryfové se převrátili na záda a sténali, když jim přejížděla rukou po břiše. Ano! Ach, ano! Tam! A tam!

Poslouvejte mě! Gorgael pobíhal se zaťatými pěstmi a roztaženými křídly po komnatě. *Poslouvejte MĚ!*

* * *

Azhuřin úsměv se rozšířil, když za sebou ucítila Ostré pero. Hleděl na scénu před sebou a napadlo ho, že kdo to neviděl na vlastní oči, neuvěří.

Azhure hladila jen jedinou gryfku, ale když samice zasténala, zasténali i všichni ostatní gryfové, a když se převrátila na záda a trhla sebou, zareagovali stejně i ostatní gryfové. Nyní vystavovali bledá břicha slunci, jejich těla sebou trhala a oči jim zapadly do hlavy.

Azhure na něj pohlédla a Ostré pero sebou trhl, protože si vzpomněl, oč ho požádala. Podal jí toulec, a přesně jak říkala, zůstal v něm jediný šíp. Vzala ho do ruky, druhou stále škrábala gryfku na břiše, a pokynula Ikarii hlavou.

Ostré pero kývl a mávl na letku. Všichni byli připraveni a v rukou drželi šípy.

„Lásko,“ zašeptala, „okamžik naplnění se blíží.“
Gryfové jako jeden zavřískli a zasténali.
Ne! ječel Gorgael v Ledové pevnosti, když Azhure zvedla šíp. *Ne!*
Azhure se usmála, když uslyšela jeho hlas, a vrazila gryfce šíp do zranitelného břicha.
Gryfka vrískala a ječela, znovu a znovu, a chtěla víc, víc, víc! A Azhure jí vyhověla, vytrhla šíp z rány a bodala a bodala.
I ve chvíli, kdy se gryfka rozpouštěla, křičela a vyla a žádala si víc.
A v Ledové pevnosti zařvalo gryfčiných devět mladých ve stejné extázi... a zemřelo a jejich těla se rozplynula ve vzduchu. Nezůstalo po nich vůbec nic.
Vojáci letky procházeli zmítající se masou gryfů a znovu a znovu bodali, a pokaždé když šíp pronikl gryfce do břicha, její mladé v chodbách Gorgaelovy pevnosti zavřískly, zemřely a rozplynuly se spolu s matkou.

* * *

Gorgael křičel v Timozelově mysli. *Zastav to! HNED! HNED! HNED! HNED!*

Timozel se také zmítal, ale agonií Gorgaelova vrískotu, ne extází jako umírající gryfové. Rozkázal skraelingům zaútočit.

Ale sotva vykročili směrem k lidskému vojsku, sníh před nimi vybuchl a k nebi vystřelily obrovské ledové kry. Zaječeli a ustoupili. Stále si dobře pamatovali, jak se jejich společníci propadli rozpukaným ledem do vod řeky Azle, a neměli v úmyslu sdílet jejich osud. Dokonce i skraeboldi, kteří kroužili nad skraelingy, zapomněli hnát vojáky vpřed, protože je vyděsily smrt skraelingů a ledové oštěpy vystřelující k nebesům.

Axis seděl na Belaguezově hřbetu a hluboce se soustředil. Byla to obyčejná iluze a nijak silná. Ale led vypadal dost skutečně na to, aby skraelingy vyděsil, a pohled na gryfy, kteří dobrovolně nastavovali břicha šípům, je přesvědčil o tom, že tu působí silná magie.

Armáda za Axisem užasle přihlížela. Muži ještě nikdy nic podobného nespatřili.

Azhure stála a šíp jí volně visel v ruce. Gryfka před ní byla mrtvá a její tělo se rozpadalo v to, z čeho bylo původně stvořeno. Temná hudba, která napomohla jejímu zrodu, utichala. Během několika okamžiků nezůstala po gryfce ani stopa.

Azhure vzhlédla. Letka se propracovala až k zadním řadám gryfů, kteří se nedočkavě zmítali v touze po naplnění, jež ostatní už poznali, a nastavovali břicha blýskajícím se šípům.

* * *

Gorgael pomalu klesl na zem a rukama pevně svíral veřeje.

Před ním se do dálky táhla prázdná chodba potřísněná schnoucí krví. Celá smečka... jeho *rodina*... všichni gryfové byli zničeni. Nezůstal mu ani kousek masa, ze kterého by mohl smečku obnovit. Krev sama o sobě mu k ničemu nebyla. Potřeboval šedou hmotu. Maso. A to zmizelo. Vrátilo se zpět do prastarých gryfích hrobů a Gorgael ho neměl jak získat zpět.

Ale to prozatím Gorgaela nezajímalo. Pomalu se sklonil, opřel se čelem o podlahu, zakryl si pažemi hlavu a plakal. Plakal, protože ztratil přátele. Byly to jeho děti a on o ně přišel.

A tak Gorgael truchlil. Neměl to srdce dívat se, jak Axis ničí i jeho skraelingy.

* * *

Ostré pero se konečně otočil. Pravou paží měl až k lokti promáčenou gryfí krví a oči mu zářily zadostiučiněním a pomstou. Azhure mávla a Ostré pero svolal letku a v okamžiku se vznesli do vzduchu a odlétli zpět za poslední řady Axisovy armády. Splnili úkol a teď se museli jen uklidit z cesty.

Axis se rychle rozhlédl po armádě – byli všichni na místě?

Ano. Uvolnil se a obrátil oči zpět k manželce.

Azhure stála osamoceně ve středu průsmyku. Jediné, co po gryfech zbylo, byla podupaná, zakrvácená země. Klesla na koleno a zakryla si tvář rukou.

Vojsko skraelingů znovu sebralo odvahu a plížilo se vpřed.

„Mirbolt,“ zašeptala Azhure.

Mirbolt.

Mirbolt se kymácela, kořeny měla zabořené hluboko v jeskyních země, takže poznala všechna její tajemství, a větve natahovala vysoko k nebi, aby jí mohl mezi lístky ševelit Hvězdný tanec.

Nordra bublala a řvala a její hudba tvořila podtón písně, kterou Mirbolt zpívala se sestrami a s Matkou. Strom země pak stál silný a bujně zelený v severních hájích.

Mirbolt byla spokojená.

Mirbolt?

Pohnula se, protože si na hlas vzpomínala.

Mirbolt, potřebuji tvoji pomoc.

Ano, Mirbolt si vzpomínala, že Azhure měla požádat stromy o pomoc.

Jakou pomoc, Azhure? zazpívala.

Azhure si oddychla. *Mirbolt, pohlédni mýma očima.*

Skraelingové postupovali vpřed a jejich strach mizel. Viděli jen ženu klečící ve sněhu. Její moc zmizela a šíp ležel bez užitku na zemi vedle ní. Klečela tam a trpělivě čekala na smrt.

Šeptali si, smáli se a skytali.

Blížili se k ní.

Axis se vylekaně pohnul. Skraelingové překonali už čtvrtinu vzdálenosti, která je od Azhure dělila, a ona... Azhure tam jen klečela, úplně zranitelná.

Azhure! Stačí slovo, a vydám rozkaz k útoku!

Ne, lásko. Mirbolt poslouchá a dívá se. Bud' trpělivý.

A Mirbolt skutečně viděla. Stejně jako před dvěma a půl lety viděl Strom země, viděla nyní i Mirbolt. Přestala se ovládat a zakřičela do nebes.

Mirbolt! Ovládni svoji zlost! Neplýtvej jí! Pošeptej svým sestrám. Šeptej, Mirbolt, a ukaž jim, co vidíš. Pošeptej Stromu země! Požádej o pomoc! Udělej to pro mě, Mirbolt, kvůli naší společné lásce k Faraday a k magické zemi, kterou obýváme.

Mirbolt viděla a podělila se o své vidění. Lesy v západním Tencendoru, od Stromu země na severu až po Les mlčenlivé ženy na jihu, se třásly vzteky.

Strom země viděl hrozbu a viděl poslední šanci zbavit zemi této zvrhlosti. Dcery z lidu Avar už nikdy nebudou muset čelit masakru.

Azhure, zašeptal Strom země a Azhure zavřela před jeho mocí oči. Azhure, zabila jsi pro mě a pro mé děti Oráče. Za to ti děkujeme. A já ti teď na oplátku zazpívám.

Strom země změnil melodii a rytmus Písně. Už nezpíval Píseň stvoření, nýbrž... něco jiného.

Na jediné zabušení srdce všechny stromy v širém lese zmlkly, poslouchaly a učily se. Potom se každý z nich zhluboka nadechl a připojil svůj hlas k Písni.

Azhure otevřela oči a s úlevou se usmála. Slyšela, jak skraelingové lapají po dechu, a cítila, jak se k ní blíží jejich žár. A cítila také Axisovu nesmírnou úzkost. *Axisi! Stůj! Přichází!*

Axis se odvrátil od Azhure a zadíval se průsmykem na jih. Obrátili se i všichni jeho muži, protože to také cítili. Koně přešlápli, alaunti zavyli, ucouvli a stáhli ocasy mezi nohy.

Spravedlivý hněv. Letěl zemí s burácením pomstychtivé přílivové vlny. Píseň. Byla to Píseň lesa, ale pozměněná a přezpívaná s tak pradávným hněvem, že stvořila obrovskou smrtící vlnu.

Skraelingové se zastavili patnáct kroků od Azhure a jejich smích a chichot přešel ve fňukání.

Azhure ucítila za zády pohyb, padla proto tváří do sněhu, přitiskla se co nejvíce k zemi, ruce natáhla před sebe, sevřela v nich šíp a ukázala jím do průsmyku a na vojsko skraelingů.

Píseň řvala zemí. Letěla nad hlavami lidí i zvířat a zanechávala za sebou rozechvělé lány a třesoucí se střechy. Lidé padali v hrůze k zemi, ale Píseň je ignorovala. Měla jen jediný účel, jediný cíl. Žena ležela ve sněhu a v rukou držela šíp a ukazovala na jednu jedinou věc – na šedou masu přízraků.

Uvězněných v průsmyku.

Skraelingové se pokusili dát na útěk, ale bylo jich příliš mnoho, než aby se dokázali rychle otočit. Mnoho jich zpanikařilo, zřítilo se do řeky Andakilsy a její zpěněné vlny je pohltily. Jiné běsnící dav spolubojovníků rozmačkal o skalnaté stěny průsmyku.

A Píseň dál řvala jejich směrem. Proletěla nad Gorkenem, a dokonce i silné zdi pevnosti se pod jejím tlakem zachvěly.

Hnala se přes pláň ke Gorkenskému průsmyku, soustředila se, a jak vlétla mezi řady armády lemující průsmyk, zintenzivněla. Nikomu z lidí neublížila.

Píseň viděla jen ženu ve sněhu a šíp v jejích rukou. Přelila se přes Azhure a nepohnula jí ani vláskem na hlavě, ona ale přesto cítila její moc a rozechvěla se.

Potom s mocí obrovského znovuzrozeného lesa udeřila Píseň stromů na zmateně pobíhající skraelingy.

A ti se rozprskli. Údy jim odpadly od těl a hlavy se skutálely z ramen. Utrhly se jim čelisti a zuby rachotily o zem.

Skraeboldi se zřítily v kusech z nebes.

Dokonce i ledoví červi, kteří leželi stočení v zadních vojích armády a čekali, se rozpadli.

Během tří zabušení srdce roztrhala Píseň vojsko skraelingů na kusy.

A jakmile je zničila a rozsápala, utichla.

Daleko na jihu a na východě si les něžně broukal, šustil listím a svým vlastním způsobem se usmíval.

Děkuji ti, Mirbolt. Děkuji ti, Strome země. Děkuji, lese.

Nezapomeň na nás, Azhure.

Axis pobídl Belagueze vpřed a zíral na scénu před sebou. Armáda také zírala.

V místech, kde ještě před okamžikem stálo obrovské vojsko, nyní řičel studený vítr. Sníh téměř omluvně zakrýval hromady zubů, to jediné, co z Gorgaelovy dobytelské armády zůstalo. Po chvíli ustal i vítr a průsmyk zastřelo nehybné ticho.

Azhure Axisovi řekla, že Strom země s pomocí svých dcer něco podobného dokáže. Předchozí noci mu pošeptala, že to vykonal už tehdy o Yuletide, když skraelingové zaútočili na jeho háj, a nyní udělá totéž, jen ve větším měřítku.

Axis to chápal. Jen těžko ale dokázal uvěřit tomu, že nepřítel, který jej a jeho lid tak dlouho sužoval, byl tak snadno vymazán ze světa.

Sklouzl z Belaguezova hřbetu a zvedl Azhure ze sněhu. „Vzdávám ti čest,“ zašeptal.

* * *

Timozel se držel skalnatého výběžku před jeskyní a nevěřícně hleděl dolů. Všechno bylo pryč! Všechno bylo ztraceno! Jeho vidina, jeho vidina...

Bojoval za velkého pána a jeho jménem velel mocné armádě, která se táhla mnoho mil všemi směry.

Ano, a zmizela v jediném okamžiku.

Slavná vítězství měl na dosah ruky.

Ano, a nakonec prohrál.

Ve jménu svého pána očistí Achar od špíny, která do něj pronikla.

Lži, lži, lži, lži...

Jeho jméno bude žít navždy v legendách.

Timozel se smál. Napřed tiše, ale pak stále hlasitěji, až se mu smích dral z hrudi, z hrdla a rachotil nehybným, chladným průsmykem.

Axis a Azhure se otočili po zvuku.

„Tam,“ řekla a ukázala.

„Timozel,“ zavrčel Axis a sevřel jílec meče u boku.

„Příliš pozdě, Axisi. Vidiš? Je vysoko v horách a teď se ukryl mezi balvany.“

„Určitě míří zpátky do pánovy nory.“ Axis se otočil, aby mávnutím přivolal letku, ale pak se zarazil. „Ne.“

Azhure se k němu otočila. „Ne?“

„Ne. Určitě poběží zpět ke Gorgaelovi a tam se s ním bezpochyby setkám. Chci to být já, kdo mu do břicha vrazí pět dlaní oceli, Azhure! Ostré pero a letka už dnes svou pomstu vykonali.“

* * *

Timozel lapal po dechu. Tak vysoko v horách byl vzduch ostrý a mrazivě ledový. Šplhal vzhůru průsmykem a mířil k Pobřeží ledních medvědů. Každé tři či čtyři kroky se ohlédl, protože očekával, že se na něj vrhne některá z opeřených nestvůr.

„Timozele.“

Timozel se zastavil. „Příteli?“

Ze skalnatého posedu se dolů škrábal Přítel, kterého Gorgael nazýval Temným mužem. Jak skákal z balvanu na balvan, plášť mu vlál, ale Timozel přesto nespátril, co jeho temnota ukrývá. „Příteli?“

„Jistě, Timozele!“ Přítel se zasmál. „Už je to nějaký čas, že?“
„Všechno je ztraceno,“ zašeptal Timozel.
„Ach, ne, to sotva, Timozele. Všechno je v pořádku. Udělali jsme krok zpátky, to připouštím, ale všechno dobře dopadne, uvidíš.“
„Jak to můžeš říct?“
„Timozele.“ Přítel vzal mladíka za paži a Timozel cítil, jak se mu tělem šíří teplo a mír. „Všechno *bude* v pořádku.“
„Opravdu?“ zeptal se Timozel.
„Opravdu. Teď mě poslouchej. Musíme se jen přeskupit v paláci tvého pána. Axis se tam dříve nebo později vydá, ne?“
„Ano.“
„Takže ještě dostaneš šanci Faraday zachránit, mladíku.“
Timozel se zavrtěl. „Faraday? Může být i přes tuhle katastrofu zachráněna?“
„Ach, jistě!“ řekl Přítel. „Samozřejmě že může. Pomůžeš jí nalézt světlo. Stačí sejít dolů průsmykem. Dole čeká má věrná loďka, která nás odveze přes Iskruelský oceán rovnou ke Gorgaelovi.“

* * *

„Přípitek, přátelé. Na Azhure!“ Axis pozvedl hrnek a zazubil se přes oheň na Azhure.
„Tohle už je *pátý* přípitek na Azhuřino zdraví,“ poznamenal Magariz, ale přesto se napil. Muži se zasmáli a vyprázdnili hrnky.
„No a?“ zajímal se Axis. „Na koho jiného bych měl pít? Snad ne na tvoji statečnou maličkost? Schovával ses za batoletem! Taková ostuda, Magarizi!“
Magariz uraženě zaprskal. „A kdo mi ho posadil do sedla, Muži z hvězd? Jen ten klučina mi zabránil vtrhnout do Gorkenského průsmyku a vypořádat se se skraelingy!“
Belial se zasmál, naklonil se k Magarizovi a skoro se převrhl. „Magarizi, Axis je trochu rozčilený, protože ani netasil meč.“ Významně na Axise mrkl. „Jeho manželka se o všechno postarala sama.“
„Beliale.“ Azhuřin čistý a sladký hlas přerušil opilecké tlachání.
„Získala jsem pro nás jediné vítězství – a to jen díky pomoci deseti

tisíc stromů, které s láskou a péčí vysázela Faraday. Zapomínáš, že se Gorgael stále schovává a čeká. Axis je jediný, kdo se mu může postavit. Nakonec vše skončí soubojem mezi bratry. Jinak to dopadnout nemůže.“

„A tak tomu bylo vždycky,“ řekl Axis dutě a vychrstl zbytek pití do plamenů.

61

Gorkenský průsmyk

„Axisi?“

„Ví to,“ odpověděl Axis tiše a Azhure zavřela oči.

Axis si povzdychl, posadil se na kavalci a vklouzl do kalhot. „Cítil jeho smrt, jako cítil Jitřenčinu a...“

„A jako jsme oba cítili, když jsi ‚zemřel‘ ty?“

„Ano.“

Azhure se dívala, jak se Axis obléká. Brzy zrána se spojil s Hvězdným poutníkem, aby mu pověděl o smrti jeho bratra a švagrové i všech ostatní na Rozeklané hoře – a aby mu předal lepší zprávy o zničení gryfů i armády skraelingů. Azhure záviděla Axisovi jeho schopnost spojit se s otcem na takovou dálku. Prozrazovalo to, jak velká je jejich moc a jak silné pouto sdílí. Azhure ovládala jinou moc a stále pro ni bylo obtížné s Axisem hovořit, když byli daleko od sebe.

„Hvězdný poutník chtěl, abych ti řekl, že tě obdivuje za roli, kterou jsi ve včerejším vítězství sehrála,“ řekl Axis.

Rozesmálo ji to. Vykulila se z přikrývek a začala se oblékat. Caelum dál spokojeně spal v teple, které po sobě rodiče zanechali.

„Setká se s námi na Rozeklané hoře?“

„Ano. Přiletí i Volný pád a Pěnice. Musí tam být všichni.“

„Jak dlouho bude trvat, než na sever doletí?“

„Alespoň několik týdnů. Vezmou to delší cestou přes staré mohyly, Minaretové vrchy, Sigholt a avarinheimské háje.“

Azhure se zamračila. „Proč?“

„Není kam spěchat, Azhure, a... chci poslat letku, aby jeskynní komplex před jejich příchodem vyčistila.“

Azhure sklopila oči.

„A Hvězdný poutník s Volným pádem chtějí cestou navštívit různá ikarijská sídla. Nejen proto, aby všem oznámili, co se na severu stalo, ale Volný pád musí jako nový talon projít rozličnými obřady.“

„A my?“

„No, o tom rozhodneme dnes ráno. Pojd', zlatíčko, dočeš si vlasy a půjdeme si promluvit s ostatními. Pokud to jejich bolavé hlavy dovolí.“

* * *

Velitelé měli stažené tváře a někteří i zarudlé oči, ale bolest hlavy byla minimální, a tak svolal Axis po snídani poradu, na které se měli rozhodnout, co dál.

„Přátelé,“ řekl, „především vás i nadále žádám o přátelství a podporu, které jste mi v posledních letech projevili. Bez vás... bych nic nedokázal. Ztratil bych odvahu, stáhl se do ústraní a dovolil Gorgaelovi, aby ovládl zemi. Ale poprvé za dlouhou, dlouhou dobu je naděje silnější než zoufalství. Myslím, že se všichni můžeme usmívat.“

„Ještě je tu Gorgael,“ poznamenal Belial.

„Ano, to je. Ale teď už půjde jen o souboj mezi námi dvěma a nikdo, dokonce ani Azhure,“ odmlčel se a vzal ji za ruku, „mi v tom nemůže pomoci.“

„Kdy?“ zeptal se Magariz. „Jak?“

Axis se opřel. „Kdy? Někdy po Ohňové noci a ta je za pět týdnů. Kde? V severské pustině. Alespoň vy si užijete léta, protože mě ještě celé týdny nečeká nic než snůh.“

„A co my?“

„Vy, Beliale?“ Axis zmlkl. „Proti Gorgaelovi mi armáda nepomůže. Beliale, Magarizi, chci, abyste se vrátili na jih.“

„Ne!“ vykřikl oba.

„Ano,“ řekl Axis. Natáhl se a vzal je oba za ruce. „Beliale, Magarizi, vám dvěma toho dlužím nejvíce. Podpořili jste mě po

katastrofě u Gorkenské pevnosti a vybudovali mi mocenskou základnu v Sigholtu. Veleli jste mojí armádě a hádali se se mnou a křičeli na mě, když jsem se chystal to vzdát. Nyní mi posloužíte nejlépe, když se vydáte zpátky na jih.“

Pustil je. „Magarizi, ty musíš postavit na nohy téměř zničenou provincii. Vrať se domů k Rivce a počkej na narození syna. Potom znovu vybuduj Ichtar.“

Magariz sklopil zrak a přikývl.

„Magarizi?“

Magariz vzhlédl. „Ano, Axisi?“

„Kde si vybuduješ nový domov? Hsingard je zcela zničený, ale nic jiného v Ichtaru není.“

Magariz zíral. Axis mu právě jasně oznámil, že nemůže jako trvalou základnu použít Sigholt. No, nijak ho to nepřekvapilo. Když Axis obnovil Tencendor, prohlásil Sigholt za svůj. Až bude po všem, chtěl se v něm spolu s Azhure a svojí rychle se rozrůstající rodinou usadit.

„Nevím,“ začal a usmál se. „Víš, Axisi, území mezi řekami Azle a Ichtar je bohaté a úrodné. Jako velitel posádky v Gorkenské pevnosti jsem tam někdy trávil léto. Asi začnu stavět tam.“

„Ty, Rivkah i váš syn budete v Sigholtu vítáni, dokud stavbu nedokončíš, Magarizi.“

„Děkuji, Axisi.“

„Beliale, Ysgryff v současné době vládne v Carlonu.“ Axisovi zacukaly rty. „Bojím se pomyslet, co tam provádí. Chodbami se určitě prohánějí piráti a chudáky úředníky vykázal na ulici. Tuším, že Ysgryff chová k úřadování velký odpor.“ Odmlčel se. „Na druhou stranu mě v minulosti několikrát překvapil. Beliale, vrátíš se s manželkou do Carlonu? Myslím, že západní Tencendor potřebuje svého prince.“

Belial se zhluboka nadechl. „Vrátím se do Sigholtu, Axisi, ale dál nepůjdu.“

Axis na něj ostře pohlédl.

„Nevrátím se do Carlonu, dokud nebudu znát výsledek tvého souboje s Gorgaelem. *Nevrátím se!*“ řekl Belial. „Nezašel jsem tak daleko, abych se nechal poslat na slunný jih a otravoval se s těmi zatracenými úředníky a písaři, zatímco ty budeš bojovat o svůj a v konečném důsledku i o *naš* život s Gorgaelem na zmrzlém severu! Až ho porazíš, až se vrátíš domů, *pak* se vydám do Carlonu.“

„Bojíš se snad, že Gorgaela neporazím, Beliale?“

„Bojím se o tvůj život, Axisi. Dokud nebudu vědět, že jsi v pořádku, nikam se nehnu.“

Axisův úsměv povadl, natáhl se a stiskl Belialovi ruku. „Tak na mě počkej v Sigholtu, a až se vrátím domů, vypijeme si spolu pohár Reinaldova kořeněného vína a oslavíme mé vítězství.“

„Dobrá, Axisi. Ysgryff může v Carlonu ještě pár týdnů páchat neplechu.“

„A co armáda, Axisi?“ řekla Azhure.

„No.“ Zamyslel se. „Mám armádu. Ale co s ní?“

Ho'Demi do té chvíle mlčel, ale nyní naléhavě promluvil. „Axisi...“

Axis ho zvednutím ruky umlčel. „Klid, Ho'Demi. K tobě se dostanu za okamžik.“ Přesunul pohled zpět k ostatním velitelům. „V armádě je mnoho dobrovolníků. Jsou to muži ze Skarabostu, Arcnessu a Carlonu. Mohou se teď vrátit domů. Beliale, postaráš se o to? Pověz jim, že... zapláceno dostanou, až přijedeš do Carlonu. Promluvíme si o tom, až se vrátím do Sigholtu.“

Belial kývl.

„Ale jsou tady i tisíce vojáků z povolání. Jsou to muži z Borneheldovy armády nebo z acharského vojska.“ Axis se náhle zazubil, protože si na něco vzpomněl. „A asi tisíc bývalých Sekerníků. Magarizi, vezmi si půlku a vybuduj s nimi znovu Ichtar. Beliale, ty si vezmi čtvrtinu a obnov s nimi Aldeni.“

Oba muži přikývli.

„A zbývající jednotky,“ Axis pohlédl napřed na Ho'Demiho, potom na Azhure, „vyrazí na sever a pomohou Ho'Demimu znovu dobýt jeho domovinu a vyhnat z ní případné netvory.“ Odmlčel se. „Pod mým velením.“

Vadí ti to, Azhure?

To zní jako velké dobrodružství, Axisi. Bude mi potěšením.

„Já budu mezi nimi,“ řekl Arne, který stál ve vnějším kruhu kolem ohně.

Axis se usmál. „Nic jiného bych neočekával, Arne. Hlídáš mi záda tak dlouho, že už bych se bez tebe neobešel.“ Podíval se na Ho'Demiho. „Nevadí ti, že já a Azhure půjdeme na sever s tebou, Ho'Demi?“

„Pro mě i můj lid je to čest, Muži z hvězd.“

„To mně je ctí, Ho'Demi,“ řekl Axis, „protože bez vaší pomoci bychom bitvu s Gorgaelem prohráli už před lety. A kromě toho bych si rád prohlédl tvoji severskou zemi a podíval se, jak se velké ledové kry tříští o Pobřeží ledních medvědů.“

„Uvidíš, že naše země je překvapivě příjemná, Muži z hvězd. Nebo alespoň by měla být, pokud ji skraelingové nesežrali.“ Ho'Demi se zamračil. „Bojím se o ty, kdo zůstali. Když do země vnikli skraelingové, podařilo se mi odvést na jih jen asi dvacet tisíc lidí, sotva dvacetinu ravenbundského lidu. Ostatní...“ Zachvěl se.

Axis chápal jeho úzkost, ale prozatím trápení ravenbundského lidu přešel. „Ostré pero?“

„Ano, Muži z hvězd?“

„Pošli několik perutí na jih se zprávami o tom, co se tady stalo. Ale většinu letky...“

„Na Rozeklanou horu,“ řekl Ostré pero.

„Ano. Na Rozeklanou horu. Bude to pro vás těžký úkol, Ostré pero, ale hora musí být vyčištěna. Máš u sebe pořád onen náhrdelník?“

Ostré pero přikývl.

„Dobře. Hvězdný poutník a Volný pád se k tobě na Rozeklané hoře připojí a Azhure a já se za vámi z Ravensbundu vydáme asi v půlce měsíce růží. Potom horu znovu vysvětlíme a předáme vládu Volnému pádovi.“

Axis se pomalu rozhlédl. „A z Rozeklané hory... zamířím do Avarinheimu na Ohňovou noc a postavím se svému osudu a Gorgaelovi.“

62

Náhrdelník

Rozloučili se až příliš vesele a rozjařeně. Magariz a Belial hovořili pouze o „až“, ne „jestli“. Axis se jen usmál, protože dojetím nedokázal promluvit, a objal je. Azhure stála mlčky stranou, pak je také objala.

Potom se Axis a Azhure vyhoupli na koně, Caeluma měla Azhure opět pevně přivázaného na zádech, Axis mávl na své jednotky a společně se vydali na cestu, aby se připojili k Ho'Demiho Ravensbund'anům dál v průsmyku. Zbyly mu už jen tři tisíce mužů, a to mu připomnělo doby, kdy jezdíval v čele Sekerníků. Doufal, že už nikdy nebude muset velet armádě o síle třiceti tisíc mužů. Doufal, že Tencendor už nikdy nebude takovou armádu potřebovat.

Ho'Demi kývl na vlastní vojsko a osm tisíc ravenbundských bojovníků obrátilo žluté koně k severu. Skoro deset tisíc ravenbundských žen a dětí tábořilo okolo Grálového jezera. Brzy tábor strhnou a vydají se pomalu na sever. Axis rozkázal, aby jim byly dány k dispozici všechny čluny na Nordře. Alespoň jim ulehčí první část cesty.

Axis a Azhure počkali, dokud se acharské jednotky nepřipojily k ravenbundským, potom Axis zasalutoval Belialovi a Magarizovi. Azhure zamávala a společně obrátili koně na sever. Alaunti nadšeně štekali okolo nich a rozběhli se, aby dohonili vojsko před sebou.

Belial s Magarizem se dívali, dokud jim nezmizeli z dohledu, potom se mlčky otočili a rozkázali mužům vyrazit na jih.

Brzy zůstaly v Gorkenském průsmyku jen poletující sněh a občas nějaký zub skraelinga. Vysoko nad nimi zakroužily zbývající perutě letky, stočily se a zamířily přes kopce na východ k Rozeklané hoře.

Byl to smutně tichý konec tažení, které bývalo občas skutečně velkolepé, ale často rovněž tragické.

* * *

Po mnoho dní jeli Gorkenským průsmykem, a až na havrany, kteří si přilétli zalovit v Andakilse, nezahledli živáčka.

Na Timozela nenarazili.

„Určitě běžel rovnou ke Gorgaelovi,“ řekla Azhure jednoho dne, když si všimla, jak Axis mimoděk přejíždí prstem po jílci Jorgova meče. „Přímo přes Pobřeží ledních medvědů.“

„Jen aby ho lední medvědi nesežrali dřív, než dostanu šanci si to s ním vyřídit,“ odvětil Axis, ale spustil ruku z meče a Azhure věděla, že ve skutečnosti nevěřil, že by Timozela našli.

Zdálo se, že nepřítomnost čehokoli živého v Gorkenském průsmyku a v jižním Ravensbundu nedělá Ho'Demimu velké starosti. „Tady by se nikdo nezdržoval,“ řekl Axisovi a Azhure jednou v noci u ohně, „protože tu vládli skraelingové. Když přízraky poprvé vnikly do země, obešly z jihu a ze západu západní výběžek Hor ledových stěn. Pokud tady někdo z mých lidí v té době byl, určitě se vydal daleko na sever v naději, že skraelingové budou příliš zaměstnaní prožíráním se k jihu, než aby se vydali po jeho stopě a zašli si.“

Ale s každým dnem se Ho'Demi tvářil víc a víc ustaraně. Nenašli nic, vůbec nic, a zdálo se, že se jeho nejhorší obavy vyplnily.

Trvalo jim týden, než průsmykem projeli. Zemí se proháněl studený vítr a na tuhé trávě se stále držel sněh.

„Ve skalách Hor ledových stěn často hnízdí mořští ptáci,“ vysvětlila Sa'Kuya jednoho dne, když jela vedle Azhure. „Ale tento rok tu žádní nejsou. Skraelingové jim určitě v posledních čtyřech letech vykrádali hnízda. No, když bůh dá, ptáci se jednoho dne vrátí.“

Krajina za Gorkenským průmyskem se nijak zvlášť nezměnila. Daleko na západ a na sever se táhly holé pláně, které místy pokrýval lehký sníh, jinde se na povrch prodrala hustá tráva.

„Tráva dokáže vyrašit a vyrůst do plné výšky během deseti dnů,“ řekl Ho'Demi. „Léto je tu krátké, a tak ani rostliny, ani zvířata nemarní čas a využívají každého slunečního dne.“

Krajina byla tak pustá a bezútěšná, jak popisovaly legendy, a Axis se připravil na dlouhou a nudnou cestu. Ale zrovna když se chystal Ho'Demiho zeptat, kde zastaví na polední přestávku, všiml si zelené linie asi půl míle před nimi. Nedosahovala výšky hnědé trávy, kterou jeli, a tak Axise napadlo, že se jedná jen o jiný druh travin – možná o rákosí podél močálu.

Ho'Demi si všiml, jak Axis mžourá do dálky, a mrkl na Sa'Kuyu. „Díra,“ prohlásil tajemně. „Zastavíme se u ní na oběd a pak si pospíšíme, abychom se do večera dostali k další.“

„Díra?“ řekl Axis a zapátral v Ho'Demiho mysli po vysvětlení. *Další díra?* Ale ravenbundský náčelník si zahalil mysl stíny – nebo snad párou – a Axis nechápal, proč se muž usmívá.

Během hodiny dostal odpověď. Když se dostali blíž, Axis uviděl, že zelenou linii tvoří vršky stromů, které dorostly do úrovně okolních travin. Vzduch nad nimi se jemně tetelil.

„Co?“ začal a Ho'Demi se zasmál a mávnutím přivolal Axise a Azhure k sobě. „Až řeknu, raději bys měl zastavit koně, Muži z hvězd, jinak promarníme odpoledne tvou záchranou.“

Ho'Demi je vedl vpřed, pak znenadání zvedl ruku. Axis i Azhure okamžitě přitáhli koním uzdy a Azhure vydala v mysli rozkaz psům. Potom pohlédla dolů.

Stáli na okraji obrovské díry v zemi. Azhure zadržela dech a zírala. Odhadla, že díra může být tak dva tisíce kroků široká a dobrých tisíc kroků hluboká. Dolů se po strmých svazích vinuly prošlapané stezky a mizely mezi stromy na kamenitých stráních.

„Je to malá, bezvýznamná díra,“ prohlásil Ho'Demi s promyšleným nezájmem, ale v očích mu jiskřilo, když sledoval Axisovu a Azhuřinu reakci. „Ty a tvé vojsko jste první cizinci, kteří po tisících let tajemství Ravensbundu spatřili, Muži z hvězd.“

Axis stejně jako Azhure jen zíral. Díra – pokud tak obyčejné slovo mohlo tak jedinečný geologický úkaz popsat – ukřývala kouřící zřídla

a bujnou vegetaci. Vichry a bouře, které na pláních zuřily, do útočiště nezasáhly.

„Co je to?“ zeptal se nakonec.

„Díra, Muži z hvězd.“

Axis konečně odtrhl pohled od výjevu před sebou. „*Jak?*“

„To neví nikdo jistě, Muži z hvězd, ale existují legendy. Říká se, že před desítkami tisíc let se Hory ledových stěn táhly ještě dál na západ než dnes. Ale jednoho dne, když prý byli bohové v hravé náladě,“ Azhure si vyměnila pohled s Axisem, „způsobili velké zemětřesení a posledních třicet mil hor se propadlo.“

„Propadlo?“

„Propadlo, Zaklínačko. Zůstaly po nich jen díry, které vidíte před sebou.“ Pak ale nadul tváře, jako by historce nevěřil. „Jiní samozřejmě říkají, že je to sice hezký příběh, ale ve skutečnosti jsou horké prameny, které se dají najít na dně děr, jen zrcadlovým odrazem těch, které se nacházejí v hlubinách Rozeklané hory. Ale o tom já nic nevím.“

Axis a Azhure znovu pohlédli jeden na druhého, ale opět mlčeli.

„Kolik takových děr tady je?“ zeptal se Axis.

„Asi tři sta. Táhnou se ze středu Ravensbundu až k západnímu pobřeží Andeiského moře, ale nezasahují daleko na sever.“

„Musí být krásné,“ řekla Azhure a Ho'Demi přikývl.

„Jednotlivě jim říkáme díry, ale všechny dohromady nazýváme Náhrdelník, protože se shůry skutečně podobají náhrdelníku s drahokamy na sněhově bílém hrdle.“

„Můžeme sestoupit dolů?“ zeptala se Azhure.

„Samozřejmě, Zaklínačko, ale ne teď. Trvalo by nám skoro hodinu, než bychom sjeli dolů a zase vyjeli nahoru, ale dnes večer rozbijeme tábor u další díry a tam teprve spatříš skutečné zázraky drahokamů Náhrdelníku.“

Axis vzhlédl. Acharští vojáci se shromáždili okolo díry, a někteří dokonce sesedli, aby se dostali co nejbližší k okraji.

„Myslím, že muži budou mít problém vzpomenout si, že jsme zastavili kvůli obědu,“ řekl. „Ale ústa mají tak dokořán, že by jim tví Ravensbundané do nich mohli nastrkat chleba i se sýrem.“

Ho'Demi se zasmál a Axis vydal rozkaz sesednout k obědu.

Ten večer dostali všichni jižané šanci uspokojit svoji zvědavost. Ho'Demi je odvedl k díře dvakrát větší, než byla ta první, na kterou narazili, a poslední hodinu před setměním strávili tím, že sestupovali po prudce klesajících stezkách dolů.

Horké prameny byly obrovské a živily různorodé ptáky a malá zvířata.

„Skraelingové se sem dolů očividně nevydali,“ poznamenal Axis.

„Neměli důvod,“ odvětil Ho'Demi. „Kdyby se tady dole v dírách ukryli moji lidé, skraelingové by je bezpochyby obsadili. Ale zdejší zvířata a ptáci jsou malí a povětšinou žijí vysoko v korunách stromů. Pro skraelingy by to nebylo dobré loviště.“

„Tví lidé díry nevyužívají?“

Ho'Demi se usmál. „Jsme zvláštní lid, Muži z hvězd, a i když ti to asi připadá divné, skutečně dáváme přednost ledu daleko na severu. Během nejkrutější zimy sice táboříme okolo děr, ale osm až devět měsíců v roce žijeme na ledovcích.“

„A ty doufáš, že tam najdeš svůj lid.“

„Ano, Muži z hvězd. Přesně v to doufám.“

63

Urbethin žert

Ale dokonce i ledovce vypadaly opuštěné. Od Náhrdelníku vedl Ho'Demi vojsko přímo na sever, až se po patnácti dnech ocitli na nejsevernějším okraji pevniny.

Na zemi ležel tuhý, zmrzlý sníh a prudké severáky hnaly zmrzlé dešťové kapky, které bodaly do odhalené kůže. Všichni až na Azhure se halili do silných plášťů. Mezi tmavými měsíci, které se honily po jejím modrém oděvu, se třpytil led, ale zdálo se, že jí chlad nevadí. Azhure se přiblížila k Axisovi a ten ji objal paží okolo ramen. Caelum ležel v útulném koši na Venatorově hřbetu a vidět z něj byla jen tmavá, pocuchaná čupřina.

„Je tu krásně,“ zašeptala Azhure a Axis s ní musel souhlasit.

Mezi pevninou a okrajem ledovce se táhla tenká, sotva padesát kroků široká linie šedozeleného moře. Obrovské ledové kry se srážely a drhly o sebe, vystřelovaly stovky stop do výše a v okamžiku se řítily zpět do hlubin moře. Ledovce byly na různých místech nažloutlé, zelené a šedivé a Axis nechápal, jak by na nich mohl někdo riskovat život třeba jen hodinu, natož pak celý den či měsíc.

Když se ale rozhlédl po tvářích shromážděných Ravensbund'anů, spatřil v nich jen touhu. Vypadalo to, že si nevšímají řezavého větru ani nebezpečí nestabilního ledu. Viděli jen domov, který jim byl tak dlouho zapovězen, výzvu a společenství, odvahu a přátelství.

Axis objal Azhure pevněji. Ho'Demi ho v žádném případě nepřesvědčí, aby na zrádný led vkročil.

„Nebude to potřeba,“ řekl Ho'Demi tiše a převzal od jednoho z mužů velkou kuželovitou mušli. Na povrchu byla slonovinově bílá, uvnitř pak oranžová a modrá. Ho'Demi si ji přiložil ke rtům a vyloudil z ní hluboký, pronikavý zvuk. Azhure si zakryla uši rukama, aby si je před ostrým zavytím ochránila, a Axis nepochyboval o tom, že zvuk dolehne hluboko mezi ledovce.

„A co teď?“ zeptal se Axis, když Ho'Demi sklonil mušli.

„Teď? Počkáme.“

A zatímco čekali, vyprávěl jim Ho'Demi o ledovci. „Táhne se podél celého pobřeží Iskruelského oceánu. Na některých místech je míli široký, na jiných skoro pět. Lovíme z něj tuleně a někdy i velryby a naučili jsme se rozpoznat jeho vzdechy a otřesy, takže se dokážeme vyhnout scvaknutí jeho ostrých čelistí. Ale dokonce i my...“ Odmlčel se a na dlouhé minuty se zadíval na ledovec. „I my občas ztratíme nepozorné dítě.“

Oni tam s sebou brali děti? Azhure se otrásla.

„Poslal jsem zprávu severním kmenům, aby se před skraelingy ukryly mezi ledovci,“ pokračoval Ho'Demi. „Měli naskočit do lodí a pádlovat k ledu, protože skraelingové nedokázali překročit otevřený pás vody mezi pobřežím a ledovcem. Myslel jsem, že můj lid bude mít na ledovcích nejlepší šanci na přežití, protože je zná a miluje, ale...“

Hlas mu selhal a Sa'Kuya, která seděla vedle něj u ohně, ho vzala za ruku. „Ale netušil jsem, že budeme pryč tak dlouho. Můj lid musel skoro tři roky bojovat mezi ledovci o přežití. Byli to stateční muži a ženy, ale já pochybuji, že by dokázali přežít v ledu tak dlouho bez oddychu.“

A tak čekali. Čekali tři dny, během nichž se Ho'Demi stával čím dál rozmrzelejším a Axis s Azhure si začali dělat starosti o to, jak čas letí. Brzy budou nuceni vydat se na Rozeklanou horu a odtamtud bude muset Axis zamířit do háje Stromu země, aby tam byl včas na Ohňovou noc. Jak dlouho budou ještě na břehu oceánu čekat?

Brzy zrána čtvrtého dne se tábořem rozlehlo volání, které vyhnalo Ho'Demiho z příkryvek. Vyšel snad jeho lid z ledu? Ale viděl jen velkou lední medvědici, která klouzala a skákala z jedné kry na

druhou. V jednu chvíli hrozilo, že ji pohltní zející propast, v následující se jen o vlasek vyhnula ostrému ledovému hrotu.

Ho'Demi chvíli jen zíral, pak s ostatními Ravensbund'any, kteří se také probudili a sledovali ji, padl na kolena.

„Urbeth,“ zašeptal.

Axis a Azhure si stále ospale protírali oči, když se k němu připojili.

Axis se na medvědice zadíval.

Byla obrovská, v ramenou vysoká jako dospělý muž a o polovinu delší než kůň. Tlapy měla vyzbrojené černými drápy dvakrát delšími než lidské prsty a zuby, které se jí leskly v tlamě, jak lapala po dechu, vypadaly skoro stejně ostré jako ty skraelingů. Měla hustou srst zažloutlou věkem, a když se Axis podíval pozorněji, všiml si, že přišla o jedno ucho.

„Azhure,“ začal a chystal se Azhure připomenout ledního medvěda, kterého kdysi dávno pozoroval z římsy na Rozeklané hoře, ale přerušilo ho obrovské šplouchnutí. Medvědice se vrhla do vody a plavala k pláži, z vody jí přitom čouhala jen hlava a malý ostrůvek zad.

„Urbeth,“ zopakoval Ho'Demi v hluboké úctě.

Urbeth? zeptal se Axis Azhure v mysli, protože nechtěl okamžik narušit mluvením. Pokrčila rameny a Axis se otočil zpátky k medvědice.

Byla už téměř u břehu a s bručením škrábala drápy po oblázkovém pobřeží. Pomalu se brodila ke břehu, ze zad jí stékala voda, a když se divoce otrásla, postříkala vodou Ho'Demiho i všechny ostatní ve vzdálenosti deseti kroků.

Axise teprve v tu chvíli napadlo, jestli je bezpečné stát u obrovského ledního medvěda tak blízko. U hvězd! vydechl, když si uvědomil, že se medvědice tyčí skoro nad všemi okolo.

„Zdravím tě, Ho'Demi,“ řekla medvědice laskavě.

„Urbeth.“ Ho'Demi si přitiskl ruce na hrud' a v pokleku se uklonil. Všichni muži na břehu se sklonili a dotkli se čely země a Axise napadlo, jestli by s Azhure neměli udělat totéž.

My? Azhure se na něj usmála. *Zapomínáš, kdo jsme, Muži z hvězd.* Ladně se uklonila.

„Měsíci,“ řekla Urbeth a setřásla si kapku vody z drápů. „Znám tě. Ráda se brodím vlnami a tvé světlo ozařuje ledovou noru, kde ukrývám svá medvíďata.“

Potom Urbeth pohlédla zvědavě na Axise. „Muž z hvězd,“ představila ho Azhure, „a Píseň.“

„No,“ řekla medvědice, „není divu, že tě neznám, protože skřípání ledu přehluší vše až na hluboký tón Ho'Demiho rohu... a křik tuleňů, když se jim zakusují do hřbetů.“

Axis se chabě zazubil a litoval tuleně.

„Volal jsem svůj lid, Urbeth,“ přerušil ji Ho'Demi. „Víš, kde je?“

Urbeth zívla a zprudka se posadila. Zadní běhy jí trčely od těla skoro v pravém úhlu. „Tvůj lid?“ Zkroutila prsty na zadních tlapách a pozorně se zadívala na drápy té přední, jako by přemýšlela, jestli utrhne muži hlavu jedním seknutím, nebo bude potřeba dvou. „Co když jsem je sežrala a zapomněla na to?“

Ho'Demi na ni hleděl a mlčel.

Urbeth si povzdychla a postavila přední tlapy na zem tak prudce, až se kolem rozlétly oblázky. „Tvůj lid, Ho'Demi. No. Opustil jsi ho na dlouhou dobu.“ Odmlčela se, naklonila hlavu na stranu a zadívala se na něj bystrýma černýma očima. „Na velice dlouhou dobu. Během – kolika? – čtyř let se může stát spousta věcí. Ale...“ Obrátila oči k nebi, jako by vzpomínala. „Počkej, popřemýšlím o tom. Ach ano. Většina sem dorazila, i když si pamatuji, že takových dvacet nebo třicet jich padlo tady na pláži, jak se jim na záda vrhli skraelingové.“

Azhure se zachvěla a Urbeth sklopila oči a upřeně se na ni zadívala. „Nejsou moc dobří k jídlu,“ poznamenala. „Dost planí.“

„Ach,“ řekla Azhure po chvíli. „Skraelingové.“

Ho'Demi se podrážděně zavrtěl. „Urbeth?“

Urbeth si znovu povzdychla a její dech zavanul přes celé shromáždění. „Tví lidé, Ho'Demi. Ano, no. Přelezli si na led a byli tam v bezpečí. Na nějaký čas. Ale, božínku, pak přišly zimní bouře a byly strašlivější než kdy dřív. Mnoho jich zmrzlo a led je pohltil.“

Ohlédl se přes rameno. „Pořád tam někde jsou, Ho'Demi. Jejich kousky, přilepené k ledu. Až rozmrznou, možná je ochutnám.“

Axis položil Ho'Demimu ruku na rameno. Ať už byla medvědice kdokoli nebo cokoli, Axis se obával, aby Ho'Demi neprovedl něco ukvapeného.

Ho'Demi se uvolnil. „Škádliš mě, Urbeth.“

„Škád lím? Škád lím?“ Axis by přísahal, že medvědice povytáhla neexistující obočí. „Ho’Demi, prostě mám smysl pro humor. Ty ho ale zjevně postrádáš.“

„Milá Urbeth,“ řekla Azhure, „jsou tvá medvíďata v pořádku?“

„Ano, jsou, Měsíci. Děkuji za optání.“

„Mám také dítě, Urbeth. Vidíš? Spí v přikrývkách u ohně.“

„Ano, vidím, Měsíci. Pěkné medvíďe.“

Azhure si s vážným pohledem v očích povzdychla. „Ale s dětmi jsou někdy takové potíže, Urbeth. Někdy ho musím kolébat a kolébat, než se odhodlá usnout.“

„Ach, to znám, Měsíci, to znám,“ chlácholila ji Urbeth a Axis přemýšlel, jestli se mu celý podivný rozhovor jen nezdá.

„Je tak těžké ho uspat, Urbeth. Ale ty máš výhodu.“

„Opravdu?“

„Vlny,“ řekla Azhure tiše. „Ukolébají tvá medvíďata, takže s nimi určitě nemáš takové potíže jako já se svým synem.“

Urbeth se neklidně zavrtěla. „No, v tom máš pravdu, Měsíci. A za to bych ti měla poděkovat.“

„A co takhle laskavost, Urbeth. Já za tebe ukolébám medvíďata ke spánku, a ty povíš Ho’Demimu, co se stalo s jeho lidmi.“

„V každém případě bych mu to řekla, Měsíci,“ zabručela Urbeth a vyškrábala se na nohy. „Nemusela jsi na to vyplýtvat laskavost.“

Azhure se usmála. „Vypadalo to, že se Ho’Demi chystá tě probodnout, Urbeth, a já jen chtěla zabránit krveprolití.“

Urbeth se zachechtala a u tak obrovského tvora to znělo podivně. „To se ti podařilo, Měsíci, protože kdyby se o to Ho’Demi pokusil, rozsápala bych všechny jeho lidi, jak tu stojí. No, Ho’Demi, jsi připraven na Urbethin žert?“

Trhaně kývl na souhlas.

Urbeth se zatvářila lstivě. „Ale jsi připraven na *procházku*, Ho’Demi?“ S tím se otočila a vydala se po pobřeží Iskruelského oceánu na západ.

Neměli na vybranou a museli ji následovat. Rychle strhli tábor, osedlali koně a pak se celé vojsko – osm tisíc Ravensbund’anů a tři tisíce Achařanů – vydalo v průvodu za velkou medvědicí, která se kymácela vpřed, bručela si pro sebe a občas se zastavila, aby se podrbala v srsti na krku.

Nikdo nepromluvil. Ravensbund'ané byli buďto příliš napjatí, nebo příliš užaslí, a Achařany zase natolik šokovalo, co dělají, že o tom spolu ani nedokázali hovořit.

Azhure udržovala alaunty ve spořádané smečce za Venatorem. Nepochybovala o tom, že kdyby se rozhodli Urbeth poškádlit, nenechala by si nic líbit.

Urbeth je vedla celý den na severozápad, až se na obzoru objevil temný obrys Mrtvého lesa. Potom se posadila, stočila se do klubíčka a usnula. Celý den nepronesla ani slovo.

Muži se tu noc choulili v tichých skupinách okolo ohňů a vysílali kradmé pohledy k velké bledé hroudě, která chrápala o kus dál.

„Kdo je to?“ zeptal se Axis.

„Urbeth,“ odpověděl Ho'Demi úsečně.

„Co je, Ho'Demi?“

Sa'Kuya odpověděla za manžela. „Urbeth je víc než obyčejná medvědice, ale my nevíme, kdo vlastně je. Loví na ledovcích, co tu Ravensbund'ané žijí, a občas si s námi přijde popovídat. Uctíváme ji ze strachu. Obáváme se totiž, že kdybychom to nedělali, lovila by nás místo tuleňů.“

„O tom pochybuji, Sa'Kuyo,“ řekla Azhure. „Myslím, že si s vámi Urbeth povídá, protože vás má ráda. Myslím,“ zalétla očima k medvědici, která spala dvacet kroků od nich, „že se Urbeth někdy cítí osamělá a začne toužit po dobrém rozhovoru, a proto vyhledá jednoho nebo dva Ravensbund'any, se kterými by si mohla promluvit. Možná by jí bylo příjemnější, kdybyste se k ní chovali jako k sobě rovné, a ne jako k bohyni.“

Medvědice ve spánku hlasitě řihla a Axis se zasmál překvapeným výrazům Ho'Demiho a Sa'Kuyi. „Myslím, že byste měli moji manželku poslechnout, přátelé, protože se vsadím, že medvědice zná spoustu historek, kterými by vás za dlouhých měsíců na ledovci mohla bavit.“

Ho'Demi odložil hrnek s čajem. „Pokud mě odvede k mému lidu, Muži z hvězd, pak ji požádám, aby se stala kmotrou mého dalšího vnuka.“

Azhure se naklonila blíž a poplácala Ho'Demiho po koleni. „Myslím, že to by se Urbeth moc líbilo, Ho'Demi.“

Medvědice se probudila s východem slunce. Vstala, protáhla se a mručením probudila celý tábor. Potom zamířila k lesu.

„Rozkaž mužům, ať jdou pěšky, Ho'Demi,“ zavolala přes rameno. „Není třeba rušit koně.“

Ho'Demi něco zamumlal a přehodil si plášť přes ramena. Nedostatek spánku mu podtrhl oči tmavými stíny. Ravensbund'ané vstali, následovali medvědici a zvonečky, které měli vpletené do vlasů, v ranním vzduchu sladce cinkaly.

Azhure zabalila Caeluma do přikrývky, přitiskla si ho k tělu a dala mu kus chleba, aby ho utišila, pak se připojila k Axisovi, který se rovněž vydal za medvědicí.

Trvalo hodinu, než se k Mrtvému lesu přiblížili, ale sotva se dostali do jeho blízkosti, začali si muži mezi sebou šeptat.

„Co je zneklidňuje?“ zeptala se Azhure.

„Stromy,“ odvětila Sa'Kuya. „Jsou živé.“

Azhure přemýšlela, proč skutečnost, že stromy žijí, Ravensbund'anům tolik vadí. Les se táhl na jihozápad, kam až oko dohlédlo, a tvořily ho obyčejné jehličnany, i když Azhure mezi živým porostem zahlédla i zčernalé, suché kmeny. Stromy byly trochu zakrslé, ale to Azhure tak daleko na severu nijak nepřekvapilo. Překvapením naopak bylo, že tu vůbec rostly.

„Ach,“ řekla náhle a Sa'Kuya na ni pohlédla.

„Ano, Zaklínačko. Mrtvý les. Co si Ravensbund'ané pamatují, byly zdejší stromy mrtvé. Zmrzlý les na okraji ledovce. A nikdy nebyl tak hustý.“

„Ach,“ zopakovala Azhure, teď už chápala.

Urbeth se posadila na zem asi dvacet kroků od prvního stromu a znuděně čekala, až ji muži dohoní. Nakonec si pročistila hrdlo a promluvila.

„Tví lidé žili na ledovci skoro osmnáct měsíců, Ho'Demi. Ale bylo to pro ně těžké. Mnoho jich zemřelo. Čím dál víc jich věřilo, že se blíží konec světa, proto přestali jíst a pít a jen čekali na smrt. Mnoho se jich modlilo, aby ses vrátil a odvedl je zpět domů, ale většina cítila, že jste ty i ti, kdo s tebou unikli, byli sežráni skraelingy, kteří se nahromadili na březích a vydali se na jih. Dlouze spolu hovořili o tom, co mají

dělat, a nakonec zavolali mě a požádali mě, abych je sežrala a ukončila tak jejich utrpení.“

Urbeth převrátila oči. „Jejich křik mě rozčiloval a probudil moje medvíďata. Tuleni uprchli a mně se nedostávalo žrádla. Snažila jsem se mít s jejich utrpením trpělivost, ale nakonec mě popadl vztek. Rozhodla jsem se, že už s nimi nedokážu dál žít. A tak jsem nakonec *odpověděla* na jejich volání. *Sežrala* jsem je, všechny do jednoho jsem spolkla, až jsem jich byla tak plná, že jsem je znovu vyplivla. Potom jsem sežrala další a vyplivla i je. Žrala jsem a plivala, dokud ten příšerný křik neustal. A tam, kam jsem plivla, vyrostly stromy.“

Naklonila hlavu na stranu a zadívala se na stromy. „Nelíbí se mi,“ řekla. „Jejich zeleň narušuje harmonii sněhu a ledu a šedých vln. Myslím, že bys je měl odsud odvést.“

Po jejích slovech se rozhostilo dokonalé ticho. Všichni zírali na stromy, pak na medvědice a opět na stromy.

„Urbeth,“ řekl Ho’Demi nakonec, „v jižních zemích stále zůstává mnoho mých lidí, kteří se nyní vydali zpět na sever. Je mezi nimi i má dcera In’Mari, manželka Izanagiho, který je teď tady s námi. Je obtěžkána dítětem, a až se narodí, chci, aby ses stala jeho kmotrou.“

„Kmotrou? Co je to?“

„Každé dítě, které se našemu lidu narodí, získá kmotru a kmotra. Jsou duchovními strážci dítěte po celý jeho život. Chrání ho před démony a odhalují mu tajemství ledu.“

Urbethiny oči se zaleskly. „Ach, to se mi líbí, Ho’Demi! Jsi velmi laskavý.“

Ho’Demi trpělivě čekal.

„Tak dobrá,“ vyštěkla Urbeth. „Vezmi si své lidi a odejdi. Ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Už nikdy je nenecháš bloudit samotné a smutné po ledovci tak dlouho. Ráda v noci sladce spím.“

„Dobrá, velká Urbeth.“

„Dobrá,“ zamumlala, zhluboka si povzdychla a postavila se. Odbelhala se k nejbližšímu stromu, na okamžik se na něj zahleděla, potom do něj udeřila mocnou tlapou.

Strom se zakymácel a ozvalo se hlasité prasknutí. Vyvrátil se z kořenů, a jak padal, zachytil větvemi souseda a strhl k zemi i jeho. Ten

vrazil do stromu vedle, a tak se zkáza postupně šířila lesem. Ránem se nesly praštění dřeva a vůně borovicové pryskyřice a ve vzduchu se vznášel tak hustý oblak jehličí, že se dokonce i Urbeth musela odvrátit, odkašlat si a utřít si oči.

„Jenom na obtíž,“ zabručela, „všichni do jednoho.“

Ze změti větví a jehličí začali pomalu vylézat lidé, tu jeden, tu dva, a postupně v čím dál větších skupinách. Všichni vypadali zmatení, měli vpadlé tváře a uštvané výrazy, ale žili. Upřeli pohled napřed na medvědice, potom na bojovníky za ní a do očí jim vyhrkly slzy. Zvedli ruce a začali tiše volat.

„Navrhovala bych, Ho’Demi,“ řekla Urbeth, „abys poslal muže na ryby a tuleně a ukončil tak jejich tupé zírání, protože tihle spáči budou mít obrovský hlad.“

Potom velmi hrdě odkráčela k moři.

„Urbeth,“ zakřičel za ní Ho’Demi. „Děkuji ti!“

„Rádo se stalo,“ zavolala medvědice přes rameno a na okamžik se zastavila. „Byl to dobrý žert, Ho’Demi. Skraelingové věděli, kde tví lidé jsou. Celé týdny stáli v hordách u lesa a šeptali si, ale žádný se k němu ani nepřiblížil. Jeden by si myslel, že nemají stromy rádi.“

Vrhla se do šedých vod a plavala k ledovci.

64

Krutý svět

Axis a Azhure zůstali ještě jeden den, potom Ho'Demimu oznámili, že se vydají na Rozeklanou horu.

„Tady už nic nezmůžeme,“ řekl Axis. „A i když bych rád zůstal a odhalil zázraky Náhrdelníku nebo se naučil lovit tuleně z ledové kry, musím na východ.“

„Rozumím, Muži z hvězd. Gorgael stále čeká. Přežiješ.“

Axis se drsně zasmál a odvrátil se.

„Musel jsem to říct a musím tomu věřit,“ řekl Ho'Demi, „protože kdyby tomu tak nebylo, všechno by bylo ztraceno a Urbeth by zachránila můj lid zbytečně.“

„No tak to nesmím Urbeth zklamat. Rozzlobila by se, kdyby zjistila, že se snažila nadarmo.“

„Jednoho dne se vrátíš, Muži z hvězd, a pak tě naučím lovit tuleně.“

„Možná přivedu i syna,“ Axis se zazubil a vrátila se mu dobrá nálada, „a budeme se potácet po ledovci společně.“

Azhure se také usmála, naklonila se blíž a políbila Ho'Demiho něžně na tvář. „A já se vrátím a promluví si zase s Urbeth. Musí znát spoustu tajemství.“

Sa'Kuya postoupila vpřed a podala Axisovi balíček čaje tekawai. Když se nyní Ravensbund'ané vrátili na Pobřeží ledních medvědů, mohli zase doplnit zásoby. „Myslím, že se vydáš ještě dál na sever,

Muži z hvězd. Vezmi si tento čaj a naše požehnání, a až ho budeš pít, vzpomeň si na ravenbundský lid, který na tebe neustále myslí.“

„Děkuji, Sa’Kuyo.“ Axis schoval balíček do sedlových brašen Belagueze. „Ho’Demi, nechám ti tu své muže. Využij je, pokud chceš, nebo je pošli domů.“

„Nezdržím je tu dlouho, Muži z hvězd,“ řekl Ho’Demi a mírnou úklonou přijal jeho dar. „Skraelingové z Ravensbundu zmizeli a my žijeme ve stanech, takže není třeba nic znovu budovat. Možná by nám mohli pomoci vytvořit nové zásoby tuleního masa a ryb, ale myslím, že se jim bude brzy stýskat po rodinách a domově. Pošlu je zpátky do Carlonu.“

Axis kývl. „No, Azhure? Jsi připravena vydat se na Rozeklanou horu?“

Usmála se. Oba se na týdenní cestu na Rozeklanou horu těšili. V posledních měsících strávili o samotě jen velmi málo času. „Já...“ začala, ale přerušil ji úzkostný hlas.

„Muži z hvězd! Přece mě tady nenecháš?“ Stál za nimi Arne a tvářil se odhodlaně.

„Arne,“ řekl Axis. „Tam, kam jdu, už nebudu armádu potřebovat. Po Rozeklané hoře se vydám na cestu sám, protože to, co je třeba, mohu udělat jen já.“

Azhure doufala, že Arne nebude dělat problémy.

Ale Arne byl odhodlán problémy dělat. Tři roky ho ovládalo nutkání chránit Axise, které do něj vložil Veremund. Kryl Axisovi záda na bojišti, tržišti i na sněhové pláni. Neustále vyhlížel útočící dýky a nájemné vrahy. Každý cizinec mohl být zrádce, každý úsměv léčka, každý doušek pití jed. Vzdálil se od Axise jen během měsíců, které Axis strávil na Rozeklané hoře a v podsvětí, a cítil se přitom prázdný a bez cíle. Neměl v úmyslu něco podobného znovu zažít, obzvláště když Axise čekalo zatím největší nebezpečí. „Jdu s tebou,“ prohlásil pevně.

„Arne, *musím* jít sám.“

Ale Azhure zjevně viděla v Arnově přítomnosti výhodu. „Axisi,“ řekla něžně a vmlouvavě. „Přece neuškodí, když s námi pojede na Rozeklanou horu a možná i s tebou do háje Stromu země. A potom... No, v souboji s Gorgaelem ti sice pomoci nemůže, ale bude ti věrným společníkem.“

Arne po ní střílil vděčným pohledem.

Axis po ní také střílil pohledem, ale ten jeho byl přemýšlivý. „Hvězdy na nebi, Azhure, ještě mi řekneš, že se mnou chceš jít i ty.“

Azhure po ničem jiném netoužila, ale věděla, že její přítomnost by Axisovi přivodila smrt. Proto pokrčila rameny a lehce prohodila: „Ať už bych vzala Caeluma s sebou, nebo ho nechala o samotě, riskovala bych jeho život, a to nechci. Ne, dokud nebude Gorgael ležet mrtvý u tvých nohou. A kromě toho jsem slíbila Rivce, že budu u porodu jejího syna.“

„Takže až budu čelit Gorgaelově hrozbě, ty, Azhure, přivedeš na svět mého dalšího bratra?“

Trhla sebou nad jeho tónem, ale odpověděla klidně. „Axisi, nemohu s tebou jít. To přece víš.“

Axis si povzdychl. Ano, věděl to.

Někdy během rozhovoru si Arne uvědomil, že mlčky souhlasili s jeho doprovodem. „Děkuji ti, pane,“ řekl a jeho obvykle temnou a netečnou tvář rozzářil úsměv.

„No tak na koně, zatraceně,“ vyštěkl Axis a Azhure se také odvrátila a mlčky nasedla.

* * *

Ho'Demi se Sa'Kuyou a několika tucty Ravensbund'anů sledovali, jak odjíždí.

„Jednoho dne se vrátí,“ řekla.

„Ano,“ odvětil její manžel. „Myslím, že ano.“

A teď,“ otočil se a políbil Sa'Kuyu. „Musím splnit slib. Vyhlížej mě, ženo, a uvař tekawai, až uvidíš, že se vracím.“

S tím se otočil a odkráčel k moři. Na oblázkové pláži ležely vytažené čtyři kanoe se dvěma trupy, ostatní vzali lovci na moře na lov tuleňů. Ho'Demi si jednu vybral, odtáhl ji do stoupající přílivu a vyrazil k ledové kře.

Nepádloval ale rovnou k ní. Místo toho dovolil, aby zpěněné vody unášely kánoi na jih, takže po pravici měl pustou zemi a po jeho levici se k nebi tyčil zažloutlý ledovec. Ho'Demi potřeboval k tomu, co se

chystal udělat, samotu. Led už nebude nikdy stejný a doufal, že to Urbeth nebude vadit.

Po několika hodinách pádlování konečně navedl kánoi do stabilní pukliny v ledu a pevně ji ukotvil. Potom vyšplhal vzhůru po strmých svazích na vrchol a rozhlédl se.

„Doma,“ vydechl.

Led se před ním táhl celé míle do dálky, mručel, kymácel se a šeptal, jak kra neustále stoupala a klesala na vlnách. Na některých místech poskakovali ptáci a pátrali v kalužích vzniklých posuny ledu po rybách, jinde dováděli lední medvědi – Urbethini menší bratraci – honili ptáky nebo si vyprávěli o tuleních, které ulovili. Právě zde trávili Ravensbundané mnoho měsíců lovem tuleňů, tady občas zabili i nějakého toho ledního medvěda kvůli kožešině. Když byly roční období a led příznivé, lovíli také velryby, ale bylo to nebezpečné, takže každý kmen obvykle chytil jen jedinou za rok. Její maso použili k jídlu, tuk k udržování ohně, zahnutá žebra jako kostru kánoí a kůži na oděvy a trupy lodí.

Byl to krásný, magický svět, ale také krutý.

Ho'Demi ušel asi dvacet nebo třicet kroků po ledě, potom si klekl, sáhl za sebe a odvázal si od opasku skříňku, kterou s sebou nosil už několik měsíců.

Čířip, čířip.

Přátelé, přivedl jsem vás do vašeho nového domova.

Čířip, čířip. Je tak krutý, jak jsi sliboval? Stojí za pomoc, kterou jsme ti poskytli?

Ho'Demi se usmál a rozvázal tkanice na víku. *Ještě krutější, přátelé. Copak necítíte řezavý vítr?*

Ano... ano, cítíme. Čířip, čířip.

Pak si ho užijte, přátelé, a doufám, že tomuto světu propůjčíte duši, která mu zatím schází.

Strhl víko ze skříňky a ucouvl. Ven vylétla... energie, jinak to popsat nedokázal, a pak byla skříňka prázdná.

No, přátelé. Jak se vám tady líbí?

Moc! Děkujeme, Ho'Demi!

Poslouchejte, přátelé. Jak se ledovec pohybuje a přesunuje, roztáhnete se po něm i po krách okolo. Žijí tu ale i jiní tvorové. Můj

lid, ptáci, ryby, tuleni, velryby a ti, kdo je loví. Nikdo vás nebude rušit, ale vy nesmíte rušit je.

Odmlčel se. Nechte jejich mysli být.

Jistě, jistě. Čirip, čirip.

Ale pokud se tady znovu objeví skraelingové, pokud se ještě někdy dotknou ledu, jejich mysli klidně ohlodejte, protože tu nejsou vítáni.

Ho'Demi se usmál. Málokdo si přítomnosti duší všimne, protože se dotýkaly jen mysli lidí s nadáním. Obrátil se, vydal se zpátky ke kánoi a cestou několikrát uklouzl, jak se mu led pohnul pod nohama. Už se nemohl dočkat tekawaie, který mu Sa'Kuya uvařila.

65

Boží prst

Arne se choval tak nevtíravě, jak jen mohl. Spokojil se prostě s tím, že Muže z hvězd a Zaklínačku doprovázel. Jel proto asi čtyřicet kroků za nimi, aby jim poskytl co nejvíce soukromí. Axis s Azhure to ocenili a každý den asi po hodině zapomněli, že tu vůbec je. Večer pak překvapeně zamrkali, když uviděli, jak Arne rozbíjí vlastní tábor kus od jejich.

Caelum spal. Večer se probudil, hrál si s otcem a naslouchal kouzlům, která ho Axis učil, a každé ráno pak vykulenýma očima pozoroval z Azhuřiných zad svět okolo, nakonec však pokaždé něžně usnul. Rozhovor rodičů mu však pronikal do snů, takže se učil i ve spánku. A k jeho spící mysli promlouvaly i příliv, vlny tříštící se rytmičky o břeh, vítr i vůně soli a ledu na sto mil dlouhém Pobřeží ledních medvědů. Byla to zvláštní krajina, drsná, ale majestátní a krásná. Na jihu se k nebi tyčily černé Hory ledových stěn, zatímco na severu dunělo o břeh šedomodré moře, kry se tříštily a po nebi kroužili a strašidelně křičeli mořští ptáci.

Někdy na ně krása Pobřeží ledních medvědů a křik mořských ptáků tak dolehly, že Azhure s Axisem pobídli koně do divokého, bezdechého trysku. Alaunti pádili po jejich boku a před nimi a přidávali své hlasy k volání ptáků.

Arne udržoval svého koně v mírném klusu, protože věděl, že je nakonec stejně dohoní. Divokost krajiny zapůsobila dokonce i na něj, takže mu navzdory jeho zarputilosti tekly po tvářích slzy.

Pět dnů po odjezdu z Mrtvého lesa přitáhl jednou pozdě odpoledne Axis Belaguezovi uzdu.

„Podívej,“ ukázal, a Azhure spatřila Rozeklanou horu, která se tyčila k nebi mezi mračny. Seděli tam dlouhé minuty, hleděli na ni a obdivovali její majestátnost a nádheru.

„Co myslíš, že se s ní stane?“ zeptala se Azhure nakonec.

„Stane?“

„Po tisíc let to byl domov Ikarii, ale většina z nich, ne-li všichni, teď žije na jihu. Hvězdný poutník říkal, že v dobách před válkami Sekery využívali Ikarii horu jako letní rezidenci – a hřiště.“ Odmlčela se. „Byla by škoda, kdyby se z Rozeklané hory stalo znovu jen obyčejné hřiště. Na to příliš mnoho zažila, příliš mnoho znamenala.“

„Vím, co myslíš. Hvězdný poutník už by tam teď měl být, stejně jako Volný pád. Společně rozhodneme, co s tím uděláme. Ach, tady přijíždí Arne. Arne, vidíš tu hora? To je náš cíl.“

Arne zastavil koně a zadíval se na horu. Byla to pořád pěkná dálka, přinejmenším den cesty, ale její krása mu brala dech.

„Pojď,“ řekl Axis. „Tady zabočíme do hor. Rozluč se s Pobřežím ledních medvědů.“

„Až se vrátíš domů, Axisi,“ řekla Azhure tiše, „vrátíme se sem a dáme si závod podél celého pobřeží.“

Axis se natáhl a dotkl se její tváře. „Jen ty a já, Azhure, za měsíční noci. A teď,“ prohlásil rychle, „se pustíme do šplhání.“

Vedl je několika menšími roklemi na jih, potom na východ a po celou dobu stezka stoupala. Ze severu k nim doléhalo praskání ledu řítícího se z Rozeklané hory do moře, ale i to brzy zaniklo v těžkém dechu koní.

Když se tu noc utábořili, zeptala se Azhure Axise, jestli budou muset koně ještě dlouho šplhat. V horách bylo jen málo potravy a jí se zdálo, že zvířata slábnou.

„Ne. K věcem, které mi Hvězdný poutník s Jitřenkou odhalili, patřily i vchody do Rozeklané hory. Zítra ráno nás ještě tak hodinku nebo dvě čeká stoupání, ale pak bychom se měli dostat k jednomu z

tunelů, který nás zavede k patě hory. Tam ustájíme zvířata v jedné z nižších komnat a nahoru vystoupáme pěšky.“

* * *

Na místo se dostali v poledne následujícího dne. Když dorazili k tunelu, koně měli za sebou velmi vysilující cestu, ale podlaha chodby byla hladká a stoupala velmi mírně, takže mohli svěsit hlavy, lehce dýchat, a dokonce i bez námahy klusat. Tunel osvětlovala magie, jako všechny ikarijské výtvary, a vedl do nižších částí hory. Tady jezdci našli stání a krmivo pro koně, a jakmile se postarali o zvířata, odvedl Axis Azhure a Arna schodišti a šachtami do vyšších prostor komplexu.

Arna pak doprovodil do hodovní síně, kde u stolu jedlo několik Ikarii, a nechal ho v jejich péči. S Azhure se vydal výš. Ať už tu Gorgaelovi gryfové napáchali jakékoli škody, byly opraveny. Komplex byl skoro prázdný a hlasy několika Ikarii, kteří na hora přilétli, se rozléhaly hlasitě a jasně.

Azhure se zachvěla, když si představila, jak musely chodby vypadat, když se jimi plazily tisíce gryfů. Ty, kdo tu zůstali, musel potkat strašný konec.

„Lituji, že jsem nemohla nic udělat,“ zašeptala a vzala Axise za ruku.

„Varovala jsi je. Byla to jejich volba.“

„Kde je?“ zeptala se nakonec.

„V Aule,“ odvětil. „Čeká na nás.“

* * *

Do Auly vstoupili jedním z vchodů v nejvyšších patrech, zastavili se a zadívali se dolů.

Hvězdný poutník ležel tváří k zemi ve středu zlatého mramorového kruhu.

Azhure postrčila Axise něžně vpřed. „Jdi,“ pronesla bezhlesně a Axis se pomalu vydal po schodech k otci.

Když byl asi ve třetině cesty, zvedl Hvězdný poutník hlavu, zaváhal a vstal. „Axisi,“ řekl a napřáhl k němu paže.

Axis zbytek schodů seběhl a prudce otce objal. Když se k nim Azhure připojila, tváře obou mužů byly zvlhlé slzami.

„Myslel jsem, že jsem tě ztratil,“ šeptal Hvězdný poutník.

„Taky že ano. To Azhure mě přivedla zpátky.“

Hvězdný poutník se otočil a pevně Azhure objal. „Azhure. Vypadáš dobře. Slyšel jsem o tobě podivné věci,“ odtáhl se a přelétl pohledem její tmavě modrý oděv. „Bude trvat mnoho hodin, než zcela uspokojíš moji zvědavost.“

Axis se na ně bedlivě zadíval, napřed podezřívavě, ale pak se uvolnil. Zdálo se, že veškerá touha, kterou Hvězdný poutník k Azhure cítil, zmizela. Oba byli uvolnění a pouta jejich přátelství byla pevnější, než si představoval.

Hvězdný poutník sundal Azhure ze zad Caeluma a rovněž ho objal. „Slyšel jsem, že ho Gorgael unesl...“ Hlas mu selhal.

Axis se usmál. „Opět musíme poděkovat Azhure.“ Jeho úsměv povadl, když si něco uvědomil. „U hvězd, Azhure,“ vydechl. „Bez tebe by tady nikdo z nás nebyl.“

Zmateně na něj pohlédla. „To mi vysvětlí.“

Vzal její tvář do dlaní. „Ty jsi naše záchrana, Azhure, a zrodila ses přitom z tak temné moci – z Vlčí hvězdy. Poslední část Proroctví Ničitele se stala skutečností.“

Všichni se odmlčeli. „Takže už jen zbývá, aby se vyplnila ta část o Strážcích, a získám Duhové žezlo,“ řekl Axis. „Viděl je někdo, Hvězdný poutníku? Za posledních několik měsíců se toho stalo tolik, že jsem na ně dočista zapomněl.“

„Ne,“ řekl Hvězdný poutník. „Ať už jsou kdekoli a dělají cokoli, očividně nechtějí, aby to někdo věděl.“

„No, s tím se asi nedá nic dělat. Musím věřit, že splní svůj úkol.“

„Zasvětili Proroctví celý život, Axisi,“ připomněla mu Azhure, „a jiná proroctví došla naplnění i bez našeho přispění. Věř. A snaž se nedělat si starosti.“

„Ano, máš pravdu, Azhure. Hvězdný poutníku... udělal jsi...?“ Nedokázal otázku vyslovit.

„Během prvního dne po příletu, Axisi. Ostré pero a letka tady byli už dva týdny. Rozeklaná hora byla čistá a mrtví uloženi k věčnému odpočinku. Hvězdy!“

Hlas se mu zachvěl, odvrátil se a ramena se mu roztrásla. Azhure přistoupila blíž a položila mu něžně ruku na rameno. „Hvězdný poutníku?“

Hvězdný poutník se zhluboka nadechl, pokusil se usmát a objal Caeluma pevněji. „Omlouvám se. Nikdy jsem neviděl taková zranění. Dokonce ani po masakru v háji Stromu země o Yuletide.“ Znovu se nadechl a vzpomínal. „Rozdělili jsme velký oheň na vrcholu hory a spálili je tam. Jejich duše odlétly rovnou ke hvězdám.“

Odmlčel se a Axis s Azhure mlčeli. „Vraní chochol a já jsme si nikdy nebyli blízcí,“ řekl Hvězdný poutník po chvíli. „Dělil nás příliš velký věkový rozdíl a také naše povahy byly naprosto rozdílné.“ V očích se mu objevila bolest. „Vraní chochol mě často obviňoval z nezodpovědnosti. Hvězdy, měl pravdu! Byl to můj vlastní syn, kdo vydal rozkaz k takovému masakru! Můj chťič způsobil tolik utrpení, takovou zkázu.“

„Chťič, Hvězdný poutníku? Stejně tak by sis mohl klást za vinu to, že Ikarii nyní znovu létají po jižních nebích,“ řekl Axis prudce. „Že byla odkryta posvátná místa. Že je tvůj lid opět svobodný!“

Hvězdný poutník sklonil hlavu. „S velkým ziskem přichází i velká bolest,“ zašeptal.

„Byl bys radši, kdyby Ikarii dál posedávali tady v Aule a donekonečna opakovali prázdné sny? Bohové, neprožil jsem toho tolik, jen abych teď zjistil, že máš svědomí!“

Hvězdný poutník na Axise chvíli zíral, potom se nečekaně rozesmál. „Přinášíš mi radost, Axisi, a Ikarii jsi přinesl mnohem víc radosti než bolesti. Odpuť mi mé stesky.“

Azhure vzala Caeluma do náruče. „Vraní chochol, Zářivé pírkó i všichni ostatní, kdo tady zemřeli, byli pomstěni, Hvězdný poutníku.“

„Ano, Ostré pero mi o tom vyprávěl. Jménem všech Ikarii ti, Azhure, děkuji za vše, co jsi v Gorkenském průsmyku udělala.“ Zasmál se. „Škoda, že jsem u toho nemohl být.“

Azhure se zazubila. „Axis ti bezpochyby ukáže své vzpomínky, až nebudete mít na práci nic jiného než sedět u ohně a stýskat si.“

„Axisi? Azhure?“

Otočili si a uviděli, jak dveřmi v nižších patrech vstoupil do Auly Volný pád. Pěnice kráčela těsně za ním. Jejich přivítání přineslo smích

i další slzy a Azhure je oba pevně objala, když zjistila, že konečně uzavřeli formální sňatek.

„Představená vyslechla naše sliby, Azhure,“ řekla Pěnice, „a plakala ještě usedavěji než teď ty.“

To Azhure rozesmálo. Utřela si slzy a znovu Volného páda políbila. „Užij si v manželství štěstí Úsvitů, Volný páde.“ Odmlčela se a v očích jí šibalsky zajiskřilo. „A staň se otcem krásné dcery, do které by se mohl zamilovat Caelum.“

Volný pád s Pěnicí zrudli, ale jejich odpověď přerušil Axis, který vzhlédl vzhůru. „Ostré pero,“ řekl tiše.

Ostré pero Zpěvák stál na vrcholu schodiště a ve svých skutečných, tmavě rudých barvách vypadal opravdu nádherně. Ale nezaujalo je jeho rudé peří.

V rukou totiž držel talonův náhrdelník.

Volný pád se na náhrdelník ustaraně zadíval, a když začal Ostré pero pomalu sestupovat dolů, neklidně zašoupal nohama. Axis na něj zmateně pohlédl – Volný pád s tím přece musel počítat, ne? Když k nim Ostré pero dorazil, pohlédl Axis na Azhure a oba beze slova ustoupili. Hvězdný poutník s Pěnicí následovali jejich příkladu.

Volný pád nyní stál ve středu zlatého kruhu a byl čím dál nervóznější. Ostré pero se mu zadíval do očí, potom ladně poklekl na koleno a podržel náhrdelník v napřažených rukách.

„Jsi synem Vraního chochola,“ řekl Ostré pero, „a jeho následníkem, potvrzeným samotným Mužem z hvězd. Náhrdelník je tvůj.“

„Nemohu si ho vzít,“ vykoktal Volný pád.

Axis se zamračil, ale promluvil Hvězdný poutník. „Shromáždění na Chrámové hoře tě oficiálně uzná, Volný páde. Až Axis... Až se Axis vrátí a provede náležitý obřad. Ale náhrdelník je tvůj a ty ho od této chvíle můžeš nosit jako talon.“ Odmlčel se. „Vezmi si ho.“

Ale Volný pád dál váhal a Ostré pero k němu vztáhl ruce.

„Nemohu,“ řekl Volný pád, potom vzal náhrdelník do ruky a podal ho Azhure. „Azhure, podle práva je tvůj.“

„Cože?“ vykřikla. „Jak můžeš...“

„Vlčí hvězdu zavraždil jeho bratr, který se pak ujal trůnu. Ale právoplatnou dědičkou Vlčí hvězdy jsi ty, takže úřad talona by měl patřit tobě.“

Azhure posadila Caeluma na podlahu, přistoupila blíž a vzala si náhrdelník. „Zatraceně, Volný páde!“ vyštěkla. „Copak se budeš už navždycky vyhýbat povinností? Nikdy jsem nebyla následnicí trůnu, mám jiné povinnosti, které by mi nedovolily vládnout Ikarii jako talon, a byla jsem počata až poté, co byl Vlčí hvězda zavražděn!“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Zatraceně, co uděláš teď? Nabídneš náhrdelník Axisovi? Hvězdnému poutníkovi? Pěnici? Jsou připoutáni krví k trůnu mnohem těsněji než já. Tak si ho *vezmi!*“

Volný pád jí náhrdelník téměř vytrhl a zahanbeně se zazubil. „Musel jsem ti ho nabídnout, Azhure. Tvému otci bylo velmi ublíženo, i když sám napáchal velké zlo. *Musel* jsem ti trůn nabídnout.“

„Jistým způsobem má pravdu,“ ozval se Hvězdný poutník. „Staré ikarijské právo jasně říká...“

„Do pekel se starým ikarijským právem!“ zavrčel Axis vesele, vzal Azhure za paži a usmál se na Volného páda. „Bratranče, když jsem se s tebou tehdy u Grálového jezera dělil o pocty, dal jsem ti toho až na následnictví trůnu talona jen velmi málo. Teď bychom to s Azhure chtěli napravit. Volný páde, talone Ikarii, odkazuji tobě a tvým dědicům nadvládu nad Horami ledových stěn a Hraničními vrchy, stejně jako nad celou východní oblastí Tencendoru od jižních a východních břehů Nordry až k jižnímu výběžku Minstrelového moře a Široké zátoky, vyjma území, která i nadále patří Ysgryffovi z Noru a Grevillovi z Tarantaise. S těmito zeměmi získáváš i právo na zisky ze všech výnosů, poplatků a daní vyjma těch, které již byly slíbeny Grevillovi a Ysgryffovi a které patří svobodnému městu Arcen. Tento dar s sebou nese velkou zodpovědnost, protože budeš vládnout Ikarii, Achařanům i Avar – pokud se vrátí – a budeš se zodpovídat jen mně, Azhure nebo našim dědicům. No? Co říkáš?“

Volný pád pohlédl na Azhure. „Ale to ty jsi poručnící východu.“

Zasmála se. „Když se s manželem proháním po Pobřeží ledních medvědů, je to vlastně docela prázdný titul, Volný páde. A kromě toho,“ pokračovala, „mám povinnosti jinde.“ Pohlédla na Axise. „K domu Hvězd.“

Volný pád se zhluboka nadechl a s hrdým pohledem v očích kývl. Potom také poklekl na koleno. Položil náhrdelník na zem, vztáhl ruce k Axisovi a ten je vzal do svých.

„Muži z hvězd,“ řekl, „před těmito svědky se ctí přijímám tyto země a lid i výnosy ze všech práv, daní a desátků s nimi spojených. Slibuji a přísahám na svou čest, že ti já i moji následníci budeme dobře a věrně sloužit po všechny dny našich životů.“

K překvapení Hvězdného poutníka a Ostrého pera potom natáhl Volný pád ruce k Azhure a přísahu zopakoval.

Azhure se sklonila a políbila ho a Axis se zatím rychle sehnul, zvedl náhrdelník a připnul ho Volnému pádovi na krk dřív, než mohl opět uniknout.

„Od této chvíle jsi vázán svým slibem, talone,“ řekl a pomohl Volnému pádovi na nohy.

„No,“ řekl Axis, „copak tady nikdo nenabídne Azhure, Caelumovi ani mně nic k jídlu a pití? Máme za sebou dlouhou cestu, a alespoň já jsem tedy unavený.“

Hvězdný poutník ho vzal za paži. „Pak pojd', Axisi. Když jsi konečně tady, budeme moct Rozeklanou horu znovu vysvětit.“

„Kdy?“

„Zítra v noci.“

* * *

Byla už hluboká noc, když se sešli na nejvyšším vrcholu hory. Azhure se chvěla. Částečně za to mohl studený vítr vysoko v horách, částečně pak úžasný výhled, který odtud měli. Dokonce i ve svitu hvězd jasně viděla, jak se hory táhnou do tří stran, a na severu pak nejen viděla, ale také cítila šedé moře tříštící se o Pobřeží ledních medvědů. Během pobytu na Rozeklané hoře tady na vrcholu nikdy nebyla, protože přístup sem byl zapovězen všem až na talony a starší zaklínače. Hvězdný poutník jí cestou nahoru tichým hlasem vysvětlil, že je to jedno z nejposvátnějších míst na celé Rozeklané hoře.

„Z vrcholu se můžeme dotknout celé Rozeklané hory,“ řekl a nyní Azhure pochopila proč.

Vrchol byl docela prostorný, dost velký na to, aby pojal několik tuctů Ikarii, kteří se tu shromáždili. V jeho středu se nacházel otvor centrální šachty komplexu, a když Azhure přistoupila k zábradlí, viděla až do hlubin hory. Do této středové šachty se otvíraly všechny chodby

a tunely. Tímto otvorem dovnitř proniklo mnoho gryfů a dnešní obřad měl vymazat jejich odporný dotyk a masakr, který zde spáchali.

Ceremonii vedl Hvězdný poutník. Netrpělivě na Azhure mávl, ať ustoupí od zábradlí, a ta si zahanbeně pospíšila k divákům. Dnes večer měli Azhure i ostatní na sobě volné bílé plátěné šaty, které jim visely v měkkých, silných záhybech ke kotníkům. Azhure ulpěla pohledem na Axisovi, který stál o kus dál v kruhu. Dosud ho vždy viděla jen v bojovém oděvu nebo v dvorském oblečení, ale nyní jí připadalo, že ještě nikdy nevypadal majestátněji a mocněji než v tomto hábitu.

U nohou každého z diváků ležela nezapálená pochodeň.

„Rozeklaná hora byla pošpiněna,“ řekl Hvězdný poutník tichým, ale přesto silným a melodickým hlasem. „Pošpiněna zlými tvory a skutky. Dnes v noci jsme se tu sešli, abychom tuto horu, milovanou horu ikarijského lidu, znovu vysvětili. A na přání talona Vraního chochola Úsvita, který zde zemřel, ji zasvětíme památce zaklínačky Jitřenky Úsvit, naší matky a vdovy po talonu Rychlém mrakovi, která milovala náš lid i horu víc než většina z nás.“

Hvězdný poutník přelétl shromážděné Ikarii pohledem. „Myslete na ni,“ rozkázal.

Na několik minut se odmlčel, aby na ni ostatní mohli zavzpomínat po svém.

„Byla zavražděna,“ řekl, „daleko odsud. Objevy na jihu ji nadchly, především pak prastaré knihy, které jsme našli ve Spiredore. Ikarii považovali mnohé texty za navždy ztracené a Jitřenka byla přesvědčená, že bude mít dost času, aby je podrobně prostudovala. Ale nemělo to tak být.“

Pomalou obcházela kruh, ze šachty přitom vycházel bledě zlatý svit a ozařoval mu tvář. „S Jitřenkou i s těmi, kdo tu byli zavražděni, jsme se už rozloučili odpovídajícími obřady. Dnes očistíme samotnou Rozeklanou horu a znovu zasvětíme jejího ducha. Po mnoho pokolení byla hora letní rezidencí Ikarii, potom se stala bezpečným útočištěm... a cílem.“

Jak šel, dotýkal se tváří těch, které míjel, a hleděl jim hluboko do očí, jako by se chtěl dotknout jejich duše. Když míjel Azhure, cítila, jak jí prsty lehce přejel po tváři a jeho oči se vpálily do jejích. Nadechla se a zachvěla. Bylo snadné zapomenout, jak mocný Hvězdný poutník ve skutečnosti je.

„Ale nyní nastal čas, aby se Rozeklaná hora obrodila,“ pokračoval Hvězdný poutník. „Nastal čas, abychom si rozmysleli, jak nám hora může posloužit... a jak *my* můžeme posloužit jí. Volný páde Úsvite, talone Ikarii, promluvíš?“

Volný pád s náhrdelníkem na krku vstoupil do kruhu. U hvězd, ten je krásný, pomyslela si Azhure. Se zlatými vlasy, fialkovými očima a sněhobílými křídly vypadá jako bůh.

„Rozeklaná hora čeká na nový směr... a nové jméno. Hvězdný poutník navrhl, aby se horský komplex stal místem úvah a studií, kam by Ikarii mohli přicházet debatovat o tajemstvích života. A já souhlasím. Bude to odpovídající památník pro Jitřenku, která s láskou odhalovala tajemství. Hora se stane místem knihoven a síní, hudby a kouzel, velkých objevů a přetrvávajícího ticha. A dostane také nové jméno, protože talon nyní bude vládnout z nového paláce v Minaretových vrších. Její nové jméno bude znít...“

„Hvězdný prst,“ řekl Axis po straně.

Volnému pádovi poklesla čelist. Nebylo to jméno, které s Hvězdným poutníkem vybrali.

„Hvězdný prst,“ řekla Azhure jasně a zřetelně a vyhledala očima Axise.

Hvězdný poutník pohlédl pozorně z jednoho na druhého, potom na Volného páda. „Hvězdný prst,“ řekl.

„Hvězdný prst,“ zopakoval Volný pád a přihlížející jméno tiše opakovali, jak ho jejich jazyky a srdce objímaly.

Volný pád ustoupil a Hvězdný poutník se pustil do zpěvu ve starém, posvátném jazyce Ikarii. Zpíval kouzla a zaklínání, která ochrání Hvězdný prst před dalším pustošením a povzbudí ty, kdo v něm budou přebývat, k životu v míru a harmonii. Jeho hlas byl sladký a ryzí, a přestože neuvolnil takovou moc jako tehdy v Hvězdném chrámu, všechny dojal a nadchl.

Když dozpíval, vzal do ruky pochodeň a ta vzplála. Zvedl ji nad hlavu a vykřikl: „Necht' se sami Hvězdní bohové stanou svědky očisty!“ Potom hodil pochodeň do šachty.

Jeden po druhém postoupili i ostatní vpřed, vzali do ruky pochodně, které okamžitě vzplály, zopakovali zvolání Hvězdného poutníka a svrhli pochodně do šachty. Jakmile splnili tento úkol, přesunuli se k okraji plošiny.

Nakonec zůstali už jen Axis a Azhure a Hvězdný poutník jim netrpělivě pokynul.

Axis pohlédl na Azhure, potom se otočil k Hvězdnému poutníkovi. „Otče, požádal jsi Hvězdné bohy, aby se stali svědky.“ Hvězdný poutník vykulil při Axisově oslovení oči. „A tak se také stane. Zavoláš je?“

O co se snažíš, Axisi?

Zavolej je, otče.

Hvězdný poutník se na syna vztekle zadíval, protože ho rozzlobilo, že narušil obřad. Ale kdyby se s ním teď začal hádat, ještě víc by všechno pokazil a riskoval by, že celá ceremonie bude k ničemu, proto podrážděně znovu zavolal.

„Volám tě, Adamone, bože nebes, aby ses stal svědkem očisty Hvězdného prstu!“

„A já se ctí přijímám,“ odpověděl hluboký hlas a Adamon vystoupil ze tmy do svitu hvězd. Stejně jako ostatní byl oblečen do dlouhého bílého šatu, ale v tmavých vlasech měl kruh světla a z očí mu zářila nádhera samotných hvězd.

Zastavil se u šachty a pohlédl na Hvězdného poutníka.

Hvězdný poutník na něj chvíli zíral a hrud' se mu ztěžka nadouvala, potom obrátil oči zpět k hvězdám.

„Volám tě, Xanon, bohyně nebes, aby ses stala svědkem očisty Hvězdného prstu!“

A Xanon, podobně oděná do plátna, čelenky a moci, postoupila vpřed a něžně se na Hvězdného poutníka usmála.

Stále chraptivějším hlasem volal Hvězdný poutník bohy slunce, ohně a vzduchu a objevili se Narcis, Silton a Pors.

Hvězdný poutník pak zavolal bohyně vody a země a objevily se Flulia a Zest.

Sedm bohů nyní téměř uzavřelo kruh okolo šachty. Jen dvě místa zůstala prázdná.

Hvězdný poutník na bohy rozrušeně hleděl. „Jména bohyně měsíce a boha písne ještě nebyla odhalena,“ zašeptal, „a já je proto nemohu zavolat. Omlouvám se.“

Adamon se na něj klidně díval. „Ale ty je znáš, Hvězdný poutníku. Zavolej je a oni přijdou.“

„Já nevím...“ začal Hvězdný poutník, potom pohlédl na dvě volná místa a... na Axise a Azhure, kteří stáli trpělivě ve stínech.

Oba na něj hleděli se soucitnými výrazy.

„Já...“ Hvězdný poutník opět zmlkl a nedokázal promluvit. Zmáhala ho mdloba a cítil se dezorientovaný.

„Mluv, Hvězdný poutníku,“ řekla Azhure, „nemáš se čeho obávat.“

„Volám tě, Azhure, bohyně měsíce, aby ses stala svědkem očisty Hvězdného prstu.“

Usmála se. „Se ctí přijímám, Hvězdný poutníku.“ Postoupila vpřed a zaujala jedno ze dvou zbývajících míst. V tu chvíli se jí ve vlasech objevil kruh světla a oči se jí rozzářily třpytem hvězd.

Hvězdný poutník od ní odtrhl oči a přesunul pohled k synovi. Můj syn, pomyslel si, můj syn. „Volám tě, Axisi, bože písň, aby ses stal svědkem očisty Hvězdného prstu.“

„Se ctí přijímám, otče,“ řekl Axis a na okamžik se na otce zahleděl s takovou láskou, až Hvězdný poutník zavrával.

Axis postoupil vpřed, aby zaujal své místo mezi devíti, a ve vlasech se mu rozzářilo světlo. Potom se bohové vzali za ruce, zvedli je nad hlavu a okolo šachty zahořel oheň. Když trhli rukama prudce dolů, slétly plameny dovnitř hory. Ti, kdo se v té době nacházeli uvnitř, později říkali, že komnaty, chodby i všechna ostatní místa v komplexu zalilo ostré světlo – Hvězdnému prstu vskutku požehnali bohové.

* * *

Hvězdný poutník zamrkal. Bohové tam stále byli, drželi se za ruce a ve vlasech jim zářilo světlo.

Když ale znovu mrkl, byli pryč, jen Azhure a Axis stáli po jeho boku.

„Nevěděl jsem to,“ řekl, „ale jak vás tak znám, vůbec mě to nepřekvapuje.“

* * *

Seděli na kamenné římse, pod nohama měli skalnatý útes a před sebou ledovec a Pobřeží ledních medvědů. Na jedné z ker na moři skotačila lední medvědice bez ucha.

„Vzpomínáš si, na co jsem se tě zeptala, když jsme tady seděli posledně?“ řekla Azhure.

Vítr jí zachytil rozpuštěné vlasy a Axis jí je uhladil pryč z tváře. „Ano. Ano, vzpomínám si. Zeptala ses mě, jestli mi vadí, že budu žít tak dlouho.“

„A ty jsi odpověděl, že ano. Vadilo ti, že tady možná budeš za pět set let sedět a nebudeš si moct vzpomenout na jméno krásné ženy po svém boku, jejíž kosti už se proměnily v prach.“

Odmlčeli se a Axis obrátil pohled zpět ke krajině před nimi.

„A teď...“ Propletl prsty s jejími.

„Nyní čelíme delší a podivnější budoucnosti, ale čelíme jí společně.“

Zazubil se a volnou rukou zachytil něco ve vzduchu. Byla to měsíčice a on ji vsunul Azhure do vlasů. „Slibuji, že se k tobě vrátím, Azhure.“

Na okamžik mu pevně, bolestivě stiskla prsty. „Vrať se domů,“ řekla. „Vrať se domů.“

Políbil ji a změnil téma. „Kdy odjedeš?“

„Dnes odpoledne, Axisi. Vezmu Caeluma, alaunty a koně a vydám se přes průsmyky na ledové pláně. A odtamtud do Sigholtu.“

„Jed' s měsícem, Azhure.“

Kývla a usmála se. „A ty?“

Zasmál se. „Já a Arne? I po zvěstech, které se o nás šíří horou, si mě Arne nevází o nic víc než dřív. Ponuře prohlásil, že se o mě bude starat, dokud budu potřebovat, a protože to řekl, tak tomu i bude. Do Ohňové noci zbývá už jen několik dnů, proto se pokusím drahým přítelem Arnem trochu otrást a vezmu ho k podzemním řekám a k Orrovi.“

Přitulila se blíž. „Možná by si Arne mohl promluvit s Orrem o tajemství hvězd. Kdy se vydáš na cestu?“

„Jakmile opustíme tuhle římsu. Není důvod čekat.“

Azhure vyhrkly do očí slzy. „Vrať se mi domů, Axisi.“

Pevněji stiskl ruku. „Dostaneš se k Rivce včas?“

„Myslím, že ano, ale bude se zlobit, že jsem se tak loudala. Axisi?“

„Hm?“

„Co chceš, abych udělala u porodu?“

Axise přepadla hrůza. Věděl, o čem mluví. Rivkah Azhure požádala, aby byla její porodní bábou – a dobrá porodní bába může dítě při porodu zabít tak snadno, že ani matka nepozná, že se nenarodilo mrtvé.

„Ach, Azhure! Rivkah ti důvěřuje. Zradila bys kvůli mně její důvěru? Ne!“ Odvrátil se. „Neodpovídej na to, Azhure.“

Zhluboka se nadechl a otočil se zpět k ní. „Věří ti, Azhure. Nechci, abys její důvěru kvůli mně zradila.“

Chvíli seděli mlčky, potom se Azhure dotkla prsty jeho tváře. „Vrať se mi domů, Axisi.“

Přitáhl si ji blíž a zabořil si její tvář do ramene.

„Vrať se mi domů.“

A raci, kteří kroužili hluboko pod nimi, se jejích slov chopili a roznegli je po celém Pobřeží ledních medvědů.

Vrať se mi domů! Vrať se mi domů!

66

Zkouška

 „Musíme zvážit, co udělat,“ řekla Barsarbe tiše, ale v očích měla ostrý pohled.

Avar se shromáždili v háji Stromu země, aby oslavili Ohňovou noc. Byla to jen nedůležitá slavnost a Avar ji obvykle slavili ve svých klanech. Ale tato Ohňová noc byla zvláštní. Stvoří totiž Duhové žezlo. A proto se Avar sešli v háji Stromu země.

„Je to naše poslední šance rozhodnout o vlastní budoucnosti,“ pokračovala Barsarbe a obcházela pomalu kamenný kruh, který střežil Strom země. „Zítra nastane Ohňová noc. Zítra se objeví Muž z hvězd a požádá nás o pomoc. A dnes v noci se proto musíme rozhodnout, zda mu ji poskytneme, nebo ne.“

Avar si mezi sebou začali zmateně mumlat. Mnoho druidů v prvních řadách na Barsarbe nevěřícně hledělo. Ale promluvil Grindle z klanu Ducha stromu.

Uctivě vstal. „Druidko Barsarbe. Myslel jsem, že není pochyb o tom, že Muži z hvězd pomůžeme. Přece čekáme jen na Přítele stromů. Až se k nám připojí...“ Zaváhal. Nikdo z Avar Faraday od večera, kdy se Avarinheim spojil s Minstrelovým mořem, nespatriil. Avar si uvědomovali, že Faraday je v Posvátném háji, ale kdy se k nim připojí? Kdy je odvede do nového domova?

Grindle si náhle uvědomil, že Barsarbe i celé shromáždění na něj hledí a čekají, až bude pokračovat. „Až se k nám Faraday připojí,

představí nám Muže z hvězd a my ho budeme následovat. Abychom porazili Gorgaela, musíme se spojit s Mužem z hvězd a s Ikarii. To říká Proroctví Ničitele jasně.“

„Děkuji, Grindle,“ řekla Barsarbe. Dotkla se jeho ramene a on se posadil.

Avar se stále tvářili zmateně.

„Můj lide.“ Barsarbe znovu vykročila. „Jsem starší druidkou a musím se tedy postarat o to, aby se Avar vydali po správných stezkách, když se ocitnou na křižovatce. A nikdo nemůže popřít, že se zítra večer na křižovatce ocitneme. Ale který směr je správný? Která stezka nás zavede do bezpečí?“

„Samozřejmě Muž z hvězd,“ řekl někdo a Barsarbe viděla, že několik lidí přikývlo.

„Můj lide. Dlouze a pečlivě jsem přemýšlela o naší budoucnosti. Na cestách s Faraday Přítelem stromů jsem se totiž dozvěděla věci, které mě zneklidnily. Přiměly mě pohlédnout na budoucnost z jiného úhlu. A nyní nastal čas, abych se s vámi podělila o své myšlenky.“

Ušla několik kroků se svěšenou hlavou. Když opět promluvila, hlas měla silnější a drsnější. „Avar! Víte, že Muž z hvězd zradil Faraday Přítele stromů?“

Předstíral, že ji miluje, ale copak neutekl a neopustil ji v Gorkenské pevnosti? A teď... teď jsem se dozvěděla, že zradil Faraday Přítele stromů kvůli jiné ženě. Azhure. Ji si určitě pamatujete.“

Grindle opět vstal, tentokrát však opatrněji. „Bylo Beltide, Barsarbe. O Beltide jdou sliby a závazky stranou.“

„Je to horší,“ zasyčela Barsarbe a prudce se k němu obrátila. „Mnohem horší! Muž z hvězd se s tou ženskou oženil a vyhnal Faraday z domu.“ Grindle se posadil a sklopil oči. „To Faraday se měla provdat za Muže z hvězd. Faraday mu měla dát dědice!“

Přelétla pohledem po shromážděných Avar. Nikdo se nepohnul. „A všichni si pamatujeme, co je Azhure za ženskou. Jak násilnická je. Proto jsme ji přece odmítli přijmout mezi Avar, ne? Táhne se za ní násilí.“

Grindle se chystal znovu vstát, ale Barsarbe ho usadila vzteklým pohledem. „A teď násilí přímo objímá. Ozbrojila se lukem a šípy a v patách má smečku psů. Je *lovkyně*! Neviděli jste, co provedla své

domovské vesnici, můj lide. Zničila ji, upálila všechny, kdo v ní žili... a ještě se přitom usmívala.“

Shra, která seděla vedle otce, přimhouřila oči, ale prozatím mlčela.

„Řekla jsi, že se ocitneme na křižovatce, druidko Barsarbe,“ řekl Brode z klanu Tiché chůze. Patřil ke starším Avar a jeho slovo bude mít při rozhodování velkou váhu.

„Ano, Brode. Pasivně jsme přijímali vše, co nám Proroctví přikázalo. Proroctví říká, že se musíme spojit s Pluhem a Křídlem, abychom porazili Gorgaela.“

Zhluboka se nadechla. „Ale co když se rozhodneme jinak? Můj lide, je to snad *náš* boj? Máme Avarinheim a teď i Minstrelové moře. Strom země zpívá a lesy zpívají s ním. Jsme v bezpečí. Gorgael na nás nemůže!“

Barsarbe rozpřáhla ruce a vemlouvavě pokračovala. „Copak nemáme, co jsme chtěli? Proč Axisovi pomáhat? Určitě nám to přinese jen další bolest a Matka ví, že už jsme trpěli dost. Máme, co jsme chtěli,“ zopakovala pomalu a spustila ruce. „*Já* říkám, že můžeme Muže z hvězd odmítnout.“

Až na Píseň Stromu země, na kterou si Avar tak zvykli, že už ji vůbec nevnímali, se v háji rozhostilo naprosté ticho. Tu a tam Avar přikyvovali, jak zvažovali Barsarbiny námitky.

Ale Shra slyšela dost. Jak řekla Matka, nastal čas promluvit.

„Tvá slova jsou jedovatá, Barsarbe,“ řekla a vstala. Shra byla i na Avar malá a křehká, ale oči jí zářily věděním, které Avar respektovali, a jednala jako někdo mnohem starší. „Zášť a závist ti tak pomátly mysl, že už nedokážeš rozpoznat prosluněnou mýtinu od nočních stínů.“

„Shro.“ Brode postoupil vpřed a postavil se vedle Barsarbe. „Myslím, že bys měla Barsarbe poslechnout. Je koneckonců starší druidka a ty jsi... jenom pětileté dítě.“

Shra vystoupila z davu, aby ji všichni viděli.

„Jsem jen pětileté dítě,“ řekla, „ale představili mě Svatým a studuji vědění druidů. A i když jsem toho ze světa za hranicemi Avarinheimu viděla jen málo, je to stále víc, než viděl kdokoli z vás, včetně Barsarbe. A... *šokuje* mě,“ dupla nožkou, „jak Barsarbe překrucuje skutečnou povahu událostí a lidí okolo nás. Pokud je potřeba pětiletého dítěte, aby vám řeklo pravdu, budiž.“

Přihlížejícím Avar už nepřípadala jako dítě. Vyzařovaly z ní taková sebejistota a spravedlivý hněv, že dokonce i Brode o krok ustoupil, když zamířila k místu, kde s Barsarbe stál.

Změnilo ji tak znovuzrození, které ji vytrhlo z náruče smrti?

Barsarbe hleděla na dítě tvrdýma, chladnýma očima.

Shra ji ignorovala. „Strom země je mi svědkem,“ prohlásila jasně, „že už mám po krk toho, jak se Avar zdráhají jednat. *Stydím* se za vás! Jste hrdí na to, že Axis a Azhure bojují za naši věc? Jste pyšní na to, že Ikarii nejen kvůli sobě, ale i kvůli nám prolili už tolik krve?“

„Jsme mírumilovní,“ řekla Barsarbe.

„Jsme hlupáci!“ Teď už se Shra vskutku zlobila a neobrátila svůj vztek jen proti Barsarbe. „Houževnatě se držíme nenásilí, ale když se nám to hodí, jsme ochotni se k násilí snížit. Barsarbe odsuzuje Azhure za násilí, které ji pronásleduje, ale copak jsme všichni necítili násilí, kterého se nedávno dopustily stromy? Copak jste neslyšeli Píseň smrti, kterou zpíval les... v čele se Stromem země, co stojí tak ‚mírumilovně‘ za mnou?“

„Povraždily naše nepřátele!“ vyštěkla Barsarbe.

„To Azhure taky!“ vykřikla Shra. „Jak tady můžeš stát a prohlašovat, jak tě zničení Smyrtonu znechutilo? Zachránila ti život, i mně a Faraday! Avar, poslouchejte mě! Azhure kvůli nám zabila Artora Oráče a ochránila Faraday. Pokud pod Avarinheimem rostou lesy, pak je to z velké části také Azhuřina zásluha. Copak už jste zapomněli na masakr o Yuletide? Zapomněli jste, kdo nás tehdy zachránil?“

„V našich lesích jsme v bezpečí, Shro,“ řekla Barsarbe a bojovala o sebekontrolu. Kdyby dítě uhodila, jak si zasloužilo, všechno by bylo ztraceno.

„V *našich* lesích, Barsarbe?“ zašeptala Shra a oči se jí naplnily slzami. „*Nevlastníme* je, jen tolerují naši přítomnost. Pokud Avarinheim a Minstrelové moře dovolí někomu jinému, aby se jimi procházel, jak můžeme něco namítat?“

„Máme dovolit, aby se s námi o lesy dělil lid z plání, Shro?“ Barsarbe popadla dítě za paži a zatřásla s ním. „Už jsem slyšela dost!“

Grindle vyskočil na nohy. „Barsarbe, okamžitě pusť moji dceru! Vyslechl jsem její slova a *stydím* se, i když ty možná ne. Gorgael pochází z naší krve a zničit ho je stejně tak naším úkolem jako lidu

Křídla a Pluhu.“ Položil dceři ruce na ramena a připravil se jí druidce vytrhnout.

Ale Barsarbe nebyla ochotna dívku pustit. Zaryla jí prsty do paže a Shra vykřikla.

„Pro Matčino...“ začal Grindle, ale Barsarbe ho překřičela a jemná tvář se jí stáhla nenávistí.

„Až příliš dlouho si běhala divoce a svobodně, Grindle! Budu se muset na nějaký čas připojit k tvému klanu a postarat se, aby se jí dostalo zaslouženého trestu.“

Grindle pustil dceru a místo toho se natáhl po Barsarbe. Grindlovo jednání i Barsarbino chování ke Shře Broda naprosto šokovaly, proto vstoupil mezi ně a odtáhl muže stranou. Barsarbe stále bolestivě svírala Shřinu paži, ale ústa se jí zkroutila zadostiučiněním, když Brode odstrkal Grindla o několik kroků zpátky.

„Avar jsou v ubohém stavu,“ řekla a obrátila se k těm, kdo je s hrůzou sledovali. „Pošpinilo nás násilí, které Azhure zavlékla do lesa. Není divu, že ji Grindle a Shra, kteří s ní měli nejvíce do činění, brání.“

„Jedině o to ti jde Barsarbe,“ řekla Shra a zamrkala, aby potlačila slzy bolesti. „O Azhure. Tolik ji nenávidíš, že jsi připravena uvrhnout náš lid do zkázy, jen abys ukojila svoji nenávist.“

„Jsem připravena náš lid *zachránit!*“ vykřikla Barsarbe. „Můj lide, copak nevidíš, že mám pravdu? Copak nevidíš, že naší jedinou nadějí je obrátit se k utrpení za hranicemi lesa zády? Jsme tu v bezpečí. Gorgael na nás nemůže. Nechme to být. *Máme* právo odmítnout, až nás Muž z hvězd požádá o pomoc.“

Mnoho Avar dávala její slova smysl. Svět za hranicemi lesa byl příliš děsivý, než aby riskovali. Jiní váhali.

„To naše žena porodila Gorgaela,“ zařval Grindle. „To necítíte žádnou zodpovědnost? Copak bychom neměli pomoci napravit zlo, které jsme napáchali?“

Barsarbe ho ignorovala a úzkostným pohledem přejížděla po davu. Koho podpoří?

„Pokud Axisovi nepomůžeme, nedokáže Gorgaela porazit,“ řekla Shra a její tichý hlas dolétl k uším každého člověka v háji. „A pokud Axis zemře, svět okolo nás se rozpadne. Dokonce i les nakonec podlehne Gorgaelovu neutuchajícímu nátlaku.“

„Lže!“ zakřičela Barsarbe. „V lesích budeme vždy v bezpečí!“

„Toto pokolení a možná příští,“ odvětila Shra, „ale až Gorgaelova moc zesílí? Odsoudíme naše potomky ke strašlivé smrti jen proto, že jsme neměli to srdce a žaludek zasáhnout?“

„Ať rozhodnou stromy,“ zvolala Barsarbe se smrtícím klidem. „Ať stromy rozhodnou, kdo má pravdu.“

Vyhrála jsem, pomyslela si. *Vyhrála jsem!* Stromy si nikdy nevyberou Axise ani Azhure. Pustila Shru.

„Podstoupíš zkoušku pravdy?“ zeptal se jeden z druidů.

„Ano,“ řekla Barsarbe. „Zkouška. Souhlasíš?“

Všechny avarské děti, které vykazovaly potenciál stát se druidy, musely ještě jako batolata projít strašlivou zkouškou, tak děsivou, že ji mnohé děti nepřežily. Navzdory tomu ale Avar v testování pokračovali, protože jen zkouškou mohli zjistit, které dítě má skutečný potenciál stát se mocným druidem.

Ale Barsarbe navrhovala něco mnohem horšího. Zkouška pravdy se u Avar využívala jen vzácně a v posledních třech nebo čtyřech stoletích vůbec ne.

„Cesta před námi se rozděluje,“ řekla Barsarbe. „Ať nám odpověď poskytne zkouška.“

„Ne!“ vykřikl Grindle a sáhl po dceři. Tentokrát ho Brode nechal jít.

„Ne,“ zopakoval, klekl si a objal dceru. „To není nutné, Barsarbe.“

„Ale je,“ řekla. „Já si jsem jistá, že znám pravdu, že vím, kterou cestou bychom se měli vydat. Ale vidím, že někteří z vás stále pochybují. Jedná se o příliš důležité rozhodnutí, než abychom v něm nebyli jednotní. Zkouška přesvědčí ty, kdo pochybují.“

„A jednu z vás zabije,“ řekl Grindle a objal Shru pevněji. Tady v háji ztratil už její matku, nechtěl riskovat i Shru.

„Bojíš se o život své dcery?“ zeptala se Barsarbe kousavě.

„Udělám to,“ řekla Shra.

„Souhlasím,“ řekl jeden z druidů a ten vedle něj také kývl. „Já taky.“

„I já.“

„Souhlasím.“

Napřed zdráhavě, ale poté se stále větší jistotou Avar se zkouškou souhlasili. Když poslední z hlasů utichl, obrátila se Barsarbe ke Shře a ledově se usmála. „Začněme.“

* * *

Odvedli je ke Stromu země, kde obě odložily šaty a nahé se nechaly přivázat ke stromu. Potom je obklopila moc Stromu země i ostatních druidů a uvrhla je do zkoušky.

* * *

Les byl klidný a tichý, což se nijak nepodobalo zkoušce, kterou obě jako dvouleté podstoupily. Tehdy se jim stromy stavěly do cesty a bránily jim v útěku před hrůzou, která je pronásledovala.

Nyní byl vzduch nehybný a vlhký jako krátce před bouřkou. Listí viselo bez hnutí a každý krok byl urážkou apatie, která les ovládla.

Šly odděleně, asi čtyřicet kroků od sebe. Občas jedna na druhou pohlédla a opět se rychle odvrátila. Obě si přály být oblečené. Nestyděly se, ale oděv by jim dovolil utřít si dlaně, které jim zvlhly úzkostí a teplým, vlhkým vzduchem.

Ani jedna nepromluvila.

Nevěděly, jak dlouho šly, ale ve stejný okamžik si všimly, že se k nim mezi stromy plíží mlha. Ještě jednou na sebe pohlédly, protože věděly, že to bude naposledy. A obě napadlo, jestli bylo moudré zkoušku podstoupit.

Obě věděly, že už není úniku.

Mlha okolo houstla a kroutila se, až slepě narážely do stromů, přestože se snažily postupovat opatrně. Kůra a kamení jim drásaly kůži a tahaly je za vlasy. Obě brzy utržily několik ran, ale ty spíš pálily, než bolely, spíše jim přidělávaly starosti, než že by je děsily.

Mlha zhoustla natolik, že umlčela i jejich kroky.

* * *

Už nenatahovala ruce před sebe a raději se jimi objala. Zima ji mrazila do morku kostí a ona netušila, jak dlouho ještě dokáže jít. Vlasy jí těžce visely na záda, tekla z nich voda a nohy měla úplně prokřehlé.

Kde ji čeká zkouška? Kdy ji podstoupí?

Věděla, že má pravdu, navzdory tomu, jak se ta druhá snažila zmanipulovat jejich lid. Věděla, že pokud se teď rozhodnou špatně, čeká Avar dlouhá, pomalá smrt.

Zprava k ní dolehly kroky. Otočila hlavou tak rychle, až ji zabolela. Byla to ta druhá?

Ale ne. Z mlhy se vynořilo bílé zvíře a ona se vděčně rozvzlykala. „Raume!“

Objala bílého jelena pažemi okolo šíje a Raum se jí nosem otřel o hlavu a ramena. Popotáhla a snažila se ovládnout slzy.

„Přišel jsi, abys mě odvedl do bezpečí, Raume?“

Jelen neodpověděl. Ustoupil, ale nepokusil se setřást ruku, kterou mu ponechala na hřbetu.

Šli, až téměř padala vyčerpáním. Za jak dlouho ji z mlhy vyvede? Museli ji vyzkoušet tak nenápadně, že si to ani neuvědomila. Teď ji Raum vedl do bezpečí a Avar budou v pořádku.

Zastavil se tak zprudka, až téměř upadla na kolena. Zalapala po dechu a rychle ucouvla.

U nohou jí zela obrovská propast. Měla před sebou dva mosty, jež mizely v mlze.

Mrkla a zmateně na Rauma pohlédla. Který?

Něžně se k ní přitulil a oči měl plné lásky.

Tvá volba, zašeptal jí v mysli a ona se obrátila zpět k mostům.

Ani jeden z nich už nebyl prázdný.

Most nalevo se podobal voňavé, stinné stezce v Avarinheimu. Jak se dívala, prolétl nad ním pták a jeho veselý křik ji vábil. Na konci stezky se nacházela mýtina a kolem útulného ohně se pohybovaly postavy. Jedna z nich se otočila a spatřila ji. Byl to muž. Znehybněl, zvedl ruku a natáhl ji k ní. Axis.

Odvrátila se.

Most po její pravici se podobal dlouhému ledovému tunelu. Za jeho průsvitnými stěnami se svíjeli podivní tvorové. Na konci se nacházely dveře, které se pomalu otevřely. Zalapala po dechu, protože za nimi stála Faraday Přítel stromů, usmívala se a natahovala k ní ruku. Potom se za Faraday objevil velký stín, položil jí na rameno ruku s dlouhými drápy, Faraday se otočila, povzdychla si a vešla hlouběji do komnaty. Dveře se zavřely.

Rozhodla se. Přitulila se k bílému jelenovi a poděkovala mu.

Potom se vydala k mostu, který vedl k Axisovi.

* * *

Potácela se mlhou s rukou na hřbetu bílého jelena. Zastavil se tak prudce, až téměř spadla na kolena. Před ní zela obrovská propast, přes kterou se klenuly dva mosty.

Tvá volba, zašeptal jí hlas v mysli.

Most nalevo vedl na vonné, stinné mýtiny Avarinheimu. Po straně stály dva stany a ve středu mýtiny vesele praskal oheň. Sedělo okolo něj několik postav. Jak se dívala, jedna z nich se otočila. Byl to Svatý se stříbrným kožichem. Napřáhl ruku a zavolal na ni.

Odvrátila se.

Druhý most vedl do bouře tak kruté, že zpočátku téměř nic nedokázala rozpoznat. Ale pak velký poryv větru odvál sníh stranou a ona nahlédla do podivné komnaty s ledovými stěnami a šíleně pokrouceným nábytkem. Před krbem stál muž v tmavém plášti a ona cítila, i když neslyšela, jeho smích. Stál v kaluži krve.

Rozhodla se.

„Děkuji,“ zašeptala jelenovi, smutně se usmála a vydala se k muži, který stál po kotníky v krvi.

* * *

„Ustupte,“ řekla žena a druidové okolo dvou nehybných postav připoutaných ke Stromu země uposlechli. Jen málokdo ji viděl, ale všichni ji poznali.

Faraday. Přítel stromů.

Blížila se ke Stromu země. Byla vyzáblá, možná za to mohla namáhavá výsadba Minstrelového moře, ale přesto krásná, husté kaštanové vlasy jí padaly na záda a její zelené oči byly klidné a sebejisté. Na sobě měla šaty z látky, která druidům připomínala proměnlivé smaragdové světlo mizející mezi stromy Posvátného háje.

Jeden z druidů později řekne, že Avar připadala jako ztělesnění lesa.

Faraday přistoupila k Barsarbe a poklekla u ní. Vzala ženinu hlavu do rukou, usmála se a sčesala jí vlasy z tváře.

„Špatná volba, drahá,“ pronesla bez emocí, vzhledla, upřela pohled na druidy okolo a nechala ženinu hlavu klesnout na zem.

„Je mrtvá,“ řekla Faraday, potom obešla Strom země ke Shře.

Když poklekla vedle ní, dívka se pohnula a provazy, které ji poutaly, spadly. Faraday se usmála a vzala dívku do náruče. „Nejsmutnější volba ze všech,“ zašeptala.

* * *

Avar stáli poníženě před Přítelem stromů.

„Pomůžeme Axisovi, jak jen budeme moci,“ slíbil jeden.

„A ještě víc,“ řekl Grindle prudce a Faraday se na něj usmála.

„Přispěchal jsi Shře na pomoc, Grindle, a za to ti já i les děkujeme.“

Faraday se obrátila k Avar, kteří se před ní shromáždili. „Shra vás provede mlhou a ukáže vám budoucnost. Poslouchejte ji. Ctěte ji.“

„Ty nás nepovedeš, Faraday Příiteli stromů?“ zeptala se Merse, jedna z druidek, které doprovázely Faraday od Kapradinového jezera.

„Poskytnu vám prostředky, Merse. Ale nepovedu vás.“

„Jenže my mysleli...“ začal jeden z druidů, ale Faraday ho umlčela úsměvem.

„Legendy mohou být někdy až příliš nejasné. Mohou být špatně vyloženy. A události si s námi pohrávají do té míry, že nikdo z nás nakonec neudělá to, co chtěl. Ale ukážu vám cestu. Tomu věřte.“

67

Ohňová noc

Kráčel nehlučně lesem a cestu si pamatoval stejně dobře, jako by tudy procházel naposledy před několika týdny, a ne před lety. Arne mu byl v patách a po hodinách, které strávil s převozníkem v loďce, byl ještě tišší a ponuřejší než obvykle. Byl napjatý a nejistý. Nelíbily se mu temné stíny za stromy ani číhající vědomí před nimi. Axis ho přiměl schovat dýku, a to nejen z dohledu, nýbrž i z dosahu, což ho znervóznilo ještě víc. Větší zbraně oba nechali na suchém místě na břehu Nordry.

Axis se oblékl do zlaté tuniky s krvavě rudým sluncem na hrudi. Kalhoty i plášť měl stejně rudé a věděl, že vypadá tak nádherně, že by oslnil každého dvořana, udělal dojem na jakkoli cynického velvyslance. Ale jak zareagují Avar? Jak zareaguje *Faraday*?

A jak zareaguje on, až ji uvidí?

Vstoupil do háje Stromu země, pokynul Arnovi, ať zůstane mezi stromy, a sám pak vešel do ticha.

Píseň Stromu země mu zněla nad hlavou, ale nepronikla tichem, jež jako mlha stoupalo z Avar, kteří se shromáždili před kamenným kruhem. Všichni do jednoho na něj zírali a Axis se musel přinutit obejít kruh co nejpevnějším krokem.

Axis byl možná nejistý a nervózní, ale Avar připadal uvolněný a sebejistý, jeho krok plynulý a pružný a svoji moc nesl stejně snadno jako plášť, který mu padal z ramen.

Seděli ve velkém půlkruhu, který se táhl hluboko do háje. Axis tu předtím byl jen o Beltide a ta noc tehdy byla plná života, hudby a pohybu. Teď tu panovalo nehybné ticho a sledovaly ho tisíce temných očí, sledovaly, sledovaly...

Když se přiblížil ke středu půlkruhu, zpomalil, protože si nebyl jistý, co má dělat, co říct. Zaváhal, ale pak zachytil pohyb u kamenného kruhu a otočil se.

Blížila se k němu dívka v šatech stejně krvavě rudých, jako bylo slunce na jeho hrudi. Jejich lem zdobila výšivka bílých jelenů ve skoku. Všimla si, že se dívá na výšivku, a usmála se. „Axisi.“

Chvíli na ni hleděl, protože ji hned nepoznal. Proč ta dívka? Byla pěkná a na někoho tak malého měla velkou moc. Ale pak mu náklon hlavy a povytažený koutek úst něco připomněly.

„Shro!“ Bez přemýšlení před ní poklekl na koleno. Chtěl si s ní jen promluvit z očí do očí, ale bylo to také uctivé gesto a Avar si oddychli... a uvolnili se.

„Shro... tak rád tě zase vidím.“

Shra věděla, co tím chce říct. „A já vidím ráda *tebe*, ještě jsem ti totiž nepoděkovala za svůj ani za Raumův život.“

Vzala jeho ruku do své a políbila ji.

Axis se usmál, protože si vzpomněl, jak příjemný to byl pocit držet ji v náručí a vrátit jí život. „Byla jsi moje první kouzlo, Shro. Tvé utrpení bylo klíčem, který otevřel bránu.“

Zasmála se. „Jsi stejně dokonalý dvořan jako zaklínač, Axisi. Dokážeš tak překroutit pravdu, že se na tebe kvůli tomu nikdo nedokáže zlobit.“

„A ty jsi příliš výmluvná na dítě, které se má ještě držet matčiných sukní.“

Shřin úsměv povadl. „Maminka je mrtvá.“

„Odpusť, Shro. Azhure mi pověděla, co se tvé matce stalo.“

Poplácala ho po ruce a pokynula mu, ať vstane. „Pokud mám hbitější jazyk než většina pětiletých dětí, Axisi, Muži z hvězd, pak je to jen kvůli mystickému vláknu, které jsi vpletl do mého znovuzrození.“

Zdráhavě vstal a litoval, že s ní nemůže mluvit déle, ale dívka už se otáčela ke svému lidu. Napadlo ho, že teď k Avar promluví, a nepřipadalo mu nijak divné, že zrovna ona stojí v jejich čele. Byla

přirozenou následnicí Rauma a v temných zákoutích mysli Axis přemýšlel, co se asi stalo s Barsarbe.

Ale Shra nepromluvila. Místo toho tam stála, čekala a hleděla do tmy, která za Avar houstla. Axis se zadíval stejným směrem.

Z linie stromů vystoupila žena a všechny svaly v Axisově těle se napjaly.

Faraday.

Ach, hvězdy, pomyslel si bezútěšně, jak jsem ji mohl tak zradit? Jak jsem se k ní mohl tak špatně zachovat?

Opět ho přepadla nervozita.

Faraday ladně procházela řadami Avar a oči upírala na rudozlatou postavu před sebou. Myslela si, že se smířila s osudem, ale ve chvíli, kdy vstoupil do háje, vypluly na povrch její mysli všechny pochybnosti a obavy, které ji kdy pronásledovaly. Ale nikdo by neuhádl, jak těžkou vnitřní bitvu Faraday sváděla, když šla kolem. Tvář měla klidnou, v očích mírumilovný pohled a její krok byl plynulý.

Když se přiblížila k Axisovi a Shře, sklopila zrak k dívce.

„Shro.“ Usmála se a položila jí ruku na rameno. Potom pomalu, velmi pomalu zvedla oči k Axisovi.

„Axisi.“

„Faraday.“ Přemýšlel, jestli se s ní po dlouhém odloučení vždy sejde před davem potenciálně nebezpečných lidí. Ta scéna mu nepříjemně připomínala okamžik, kdy v Gorkenské pevnosti přistoupila k Borneheldovi. Nyní už po ní sice netoužil tolik jako dřív, ale přesto by ji rád objal a pošeptal jí, že ji miluje.

Protože ji skutečně miloval. To už si teď mohl připustit. Necítil k ní to, co k Azhure – žádnou ženu nemohl milovat tolik jako Azhure – ale jeho láska k Faraday byla jako klidné, chladné jezero v horké, neprostupné džungli jeho bytí. Nikdy by u něj nemohl žít, protože by ho nikdy neuspokojilo, ale občas by se v něm rád smočil, odpočinul si u něj a načerpal sílu z jeho klidné hladiny.

Ale teď se jí nemohl dotknout, ne před Avar, proto jen sklonil hlavu a doufal, že pochopí.

Zvedla ruku ze Shřina ramena a natáhla ji k němu. Kůži měla chladnou a on se bál sevřít jí prsty příliš silně. Byla mnohem křehčí než dřív – co ji tak vyčerpalo, že měla propadlé tváře a pleť téměř průsvitnou? Ale její křehkost jí jen přidala na kráse.

Její prsty se chvěly v jeho a on přemýšlel, jestli je vskutku tak klidná, jak se zdá.

„Přátelé,“ oslovila Faraday Avar, ale neodtrhla přitom oči od Axise. „Představuji vám Axise Úsvita, syna Rivky, Muže z hvězd z Proroctví. To na něj lidé Pluhu, Křídla a Rohu tak dlouho čekali, to on vyléčí všechny rány, které nás tak dlouho oddělovaly.“

Konečně se od Axise odvrátila a pohlédla na Avar. „Poskytnete mu pomoc, kterou potřebuje k tomu, aby porazil Gorgaela?“

V přední řadě se postavil muž. Byl svalnatý a snědý, měl prošedivělé hnědé vlasy a tuniku kolem lemu ozdobenou vyšitými větvemi.

Faraday ho vzala za ruku a kývla. Muž se natáhl a uchopil za ruku Axise, takže stáli ve volném trojúhelníku. Shra zůstala stát kousek stranou.

Muž pohlédl Axisovi bez váhání do očí. „Ano, Avar poskytnou Muži z hvězd, co potřebuje.“

Z Axisových ramenou vyprchalo napětí.

„Prolijí Avar krev, aby Muži z hvězd pomohli?“ zeptala se Faraday. Axis po ní střelil překvapeným pohledem.

„Ano,“ řekl muž. „Avar prolijí krev, aby Muži z hvězd pomohli.“

Ne! toužil Axis vykřiknout, ale nic neřekl, protože Faraday pokračovala rozhodným hlasem.

„Vyhledají Avar pro Muže z hvězd to, co stvořili?“

„Ano.“

Faraday se odmlčela a koutky úst se jí zkroutily v úsměvu. „Poskytnou Avar to, co je potřeba ke stvoření Duhového žezla?“

„Ano, Avar to Muži z hvězd dobrovolně poskytnou.“

Faraday se naklonila blíž a dotkla se mužovy tváře rty. „Grindle, náčelníku klanu Ducha stromu, představuji ti Axise, Muže z hvězd.“

Potom zopakovala stejná slova Axisovi a představila mu Grindla. „Grindle je Shřin otec,“ dodala a Axis se na něj usmál.

„A teď,“ řekla Faraday, „ti představím ostatní klanové náčelníky.“

Pomalu postupovali podél přední řady Avar, Faraday mu představovala jednotlivé vůdce jménem i jménem klanu a s každou rukou, kterou stiskl, si Axis uvědomoval, že všichni muži skládají stejnou přísahu, jakou pronesl Grindle nahlas. Tolik se to lišilo od jeho posledního setkání se staršími, druidy a náčelníky Avar, až se Axisovi

zdálo, že sní. Že se každým okamžikem závoj zdvořilosti rozhrne a odhalí nepřátelství.

Ale nestalo se tak. V tu chvíli si Axis uvědomil, že se u Avar něco podstatného změnilo. Něco přijali, a to nejen jeho.

Když představování skončilo, vzaly Faraday se Shrou Axise za ruce a odvedly ho zpět ke kamennému kruhu. Zastavili se asi patnáct kroků od něj.

Axis na ně zmateně pohlédl, ale ony mu pokynuly, ať mlčí, a zadívaly se opět na kruh.

Pohlédl stejným směrem. Stejně jako o Beltide plápolaly i nyní kolem stojících kamenů, za kterými se tyčil Strom země, pochodně. Vše ostatní zůstávalo ve stínu. Co se nyní stane?

Za pochodněmi ozářenými průchody se něco pohnulo.

Faraday se napjala, ale Axis na ni nepohlédl. Kolem kmene Stromu země se pohybovaly postavy, ale dokonce ani Axis je svým zaklínačským viděním nedokázal rozpoznat. Cítil, jak se Faraday rozechvěla, a tentokrát se na ni podíval.

Po tvářích se jí kutálely slzy, a když uviděla, jak na ni Axis hledí, zavrtěla lehce hlavou.

Obrátil se zpět ke kamennému kruhu a mlčení Avar za sebou cítil jako těžké břímě.

Jedna z postav se přišourala blíž a Faraday s Axisem tiše vykřikli hrůzou. Byl to Ogden, ale tak pokroucený a zohyzdžený nemocí, že Axis nevědomky udělal krok vpřed.

„Ne!“ vykřikl Ogden chraptivě a zvedl roztřesenou ruku. „Ne, Axisi! Nepřibližuj se. *Nesmíš* se nás dotknout!“

„Ach, hvězdy!“ zamumlal Axis, protože ho pohled na Strážce hluboce zasáhl. Vypadaly mu skoro všechny vlasy, jen nad ušima mu zůstalo několik chomáčů. Kůži měl zarudlou a plnou hnisajících boláků, tvář tak oteklou, že skoro neviděl, a ústa otevřená dokořán, jak lapal po dechu. I z dálky Axis slyšel, jak mu dech bublá v plicích.

Veremund s Yr se přibelhali za ním. Byli na tom ještě hůř, pokud to vůbec bylo možné.

Faraday se ostře nadechla a na okamžik se odvrátila. Skoro Yr nepoznala – kam se poděly bystré modré oči, nezdolný humor a vědoucí úsměv?

Zmizely, vymazala je stejná nákaza, která trávila i Ogdena s Veremundem.

A Zeherah – dokonce i stoičtí Avar už nedokázali mlčet a hájem se rozlehlo tiché sténání. Zeherah už nedokázala chodit, proto se musela z kruhu vyplazit. Prsty škrábala po zemi a nohy táhla bez užitku za sebou.

„Musím jim pomoci!“ prohlásil Axis šokovaně, ale když udělal krok vpřed, stiskla mu Shra pevně ruku a zastavila ho.

„*Nesmíš se jich dotknout!*“ zasyčela. „Nech je být, Axisi,“ pokračovala laskavěji, „ví, co dělají.“

Axis se zastavil, v hrůze zíral na scénu před sebou, potom obrátil pohled k Faraday. „Věděla jsi to?“ zašeptal.

Pomalů zavrtěla hlavou, aniž by odtrhla oči od skupiny před sebou. „Ne. Já... věděla jsem, že jsou tady – dorazili před několika hodinami, aniž by je někdo spatřil, a zmizeli v kamenném kruhu – ale neuvědomila jsem si...“

Axis polkl a pohlédl zpátky na Strážce. Jejich oči se ve tmě podivně třpytily. Ogdenovy a Veremundovy zlatě, Yřiny safírově, Zeheražiny rubínově. Leskly se jako drahokamy.

„Moc nakazila oči stejně jako srdce,“ zašeptal Axis a konečně pochopil.

Potom se objevil Jack. Kráčel vzpřímeněji než ostatní, ale také se při chůzi opíral o hůl. Axis si byl jist, že jinak by se plazil stejně jako Zeherah. S námahou se potácel vpřed, zastavil se u ostatních Strážců, aby popadl dech, potom udělal ještě několik kroků.

„Zdravím tě, Muži z hvězd,“ zachroptěl a Axis sklonil hlavu, protože nedokázal odpovědět.

„Urazili jsme dlouhou cestu,“ řekl Jack a pak se nepochopitelně rozesmál.

Byl to příšerný zvuk, horečnaté chechtání, a Axis nedokázal potlačit trhnutí. „Co se stalo?“

„Stalo?“ Jackův smích utichl stejně náhle, jako začal. „Stalo? Jen jsme následovali Proroctví, Muži z hvězd. Copak nepotřebuješ Duhové žezlo?“

„Tak to říká Proroctví, ano.“

„Ano, Proroctví říká, že se s ním musíš postavit Ničiteli. No, nastala Ohňová noc a my ho dnes v noci stvoříme.“

„Řekli mi, že použijete moc starých Hvězdných bohů, kteří se zřítili na zem o první Ohňové noci,“ řekl Axis. „To ona vás nakazila?“

„Ano.“ Jack se odmlčel a svěsil hlavu. Očividně přemýšlel, kolik toho Axisovi říct. „Muži z hvězd, tohle bych ti neměl říkat, ale přesto to udělám. Nechci, aby to vědění s námi zemřelo.“

Faraday si utřela oči. Nechtěla, aby ji Strážci viděli plakat. Vzpomněla si, jak jí kdysi u starých mohyl řekli, že nikdo toho neobětuje pro Proroctví tolik jako oni. Teď tady stáli a všichni viděli jejich oběť... a přesto Faraday přemýšlela, jestli jsou skutečně tak vševědoucí, jak někdy předstírali, nebo jestli bude muset být přinesena ještě větší oběť.

„Muži z hvězd.“ Jack sevřel hůl ještě pevněji a zavrával o další krok vpřed. „Dávej si dobrý pozor na to, co leží na dně Posvátných jezer. Starí bohové vládli mocí, kterou sotva dokážeme pochopit, a dokonce i ty by ses jí měl bát. Chovej se k jezerům s úctou, Axisi, a nikdy se nesnaž odhalit jejich tajemství.“

Pokud to, co viděl před sebou, byl důsledek takového odhalení, pak po něm naprosto netoužil. Přikývl.

„Dobře. A teď, Axisi, do toho, co uděláme, nesmíš nijak zasáhnout. Bude to náš největší dar tobě... a dáme ti ho dobrovolně a s láskou. Až... až skončíme, bude úkolem Avar žezlo dokončit.“

Jack pohlédl na Faraday. „Krásná paní, přejeme ti hodně štěstí ve všem, co uděláš. Ty...“ Hlas se mu zlomil a Jack musel sebrat všechny síly, aby pokračoval. „Vedla sis moc dobře a my jsme na tebe moc pyšní. Tvůj úkol byl nejtěžší a nejosamělejší. Pamatuj si vše, co tě Matka naučila, krásná paní, a doufám, že jednoho dne najdeš lásku a mír, které si zaslouhuješ.“

Faraday už se nedokázala ovládat a propukla v usedavý pláč. Axis ji objal pažemi okolo ramen a ona se k němu přitiskla, rozechvěle však natáhla ruku ke Strážcům. „Omlouvám se za všechno, co jsem řekla v Carlonu,“ vzlykala. „Odpusťte. Nechápala jsem.“

Teď měl blízko k slzám Jack a jeho smaragdové oči potemněly. „Vždy jsme tě milovali,“ řekl a odvrátil se. „A vždy budeme.“

Faraday se téměř zhroutila a Axis ji musel obejmout oběma pažemi, aby ji udržel na nohou. Shra jí pošeptala něco do ucha a Faraday přikývla, zhluboka se nadechla a opět se napřímila.

„Jsem v pořádku,“ zamumlala a Axis ji zdráhavě pustil.

Jack se vrátil k ostatním Strážcům a společně se posadili do kruhu. Jack uchopil svoji hůl a posledním zbytkem sil ji zarazil do země ve středu kruhu.

Vzali se za ruce, sklonili hlavy a...

„Ne!“ zaječela Faraday a Axis ji znovu chytil, neboť se obával, aby se k nim nerozběhla. „Ne!“

Ale Strážci ji neslyšeli. Dali se do tichého, smutného zpěvu a v jejich hlasech zněla hudba větru a vln.

Hůl vzplála. Zářila tak oslnivě, že Axis musel zavřít oči a odvrátit se. V následujícím okamžiku ho zalila vlna tak žhavého horka, že odtáhl Faraday o osm či devět kroků zpátky a zakřičel na Shru, ať se ukryje za ním.

Když konečně sebral odvahu pohlédnout zpátky, Strážci tvořili kolem hořící hole pět ohnivých sloupů. Znovu se odvrátil. Ne kvůli horku, ale protože se nedokázal dívat, jak umírají.

Teprve když ucítil, že žár polevil, otočil se. Hůl i Strážci zmizeli a zůstala po nich jen zářící hromada žhavých uhlíků. Občas z ní vystřelily plamínky, tu rubínové, jindy zase safírové nebo smaragdové.

Uhlíky hučely, ale ne hudbou, nýbrž mocí, a Axis zíral a nedokázal od nich odtrhnout oči. Pomalu pustil Faraday a ta se napřímila. Její slzy zmizely, ale tvář jí brázdil žal.

Uhlíky praskaly a hučely a jen velmi, velmi pomalu jejich žár pohasínal a plamínky mizely. Nápor moci vyprchal.

Nakonec k nim Axis přistoupil. Hromádka se rozpadla v černý popel, který stále tu a tam doutnal, ale v nočním vzduchu rychle chladl.

Aniž by Axis věděl proč, prohrábl ho nohou.

Rozhrnul ho ve středu a ztuhl.

Zářila v něm hlavice Jackovy hole. Dříve bývala zčernalá, ale teď se leskla čistým stříbrem. Zdobily ji rytiny svinutých šlahounů a bylo do ní zasazeno pět drahokamů – dva zlaté, jeden safír, jeden rubín a jeden smaragd.

Axis se sehnul a vzal ji do ruky. Na dotyk byla chladná a měla velikost zaťaté mužské pěsti, byla však mnohem těžší.

Byla to hlava Duhového žezla.

Otočil je v ruce a drahokamy ozářily háj pestrobarevným světlem. Paprsky hučely zvláštní mocí. V mysli Axis slyšel, jak se Strážci

smějí. Byl to tichý, příjemný smích, jako by vyslechli obzvláště dobrý vtip.

Axis schoval hlavici v dlaních a světlo pohaslo. Zhluboka se nadechl a vzhlédl. Všichni v háji na něj hleděli. Co teď?

„Teď,“ řekla Shra věcně, „ti dáme hůl, díky které budeš moci tu parádivou hračku použít.“

Prošla okolo Faraday i Axise a vstoupila do kamenného kruhu. Za obloukem se zastavila. „Otče, půjdeš se mnou? Budu potřebovat tvoji pomoc. A ty pojď taky, Axisi.“ Na okamžik se zamyslela. „Ty také, Faraday. Zazpíváš Stromu země.“

Grindle se připojil k Axisovi a Faraday a společně vstoupili do kruhu kamenů. Shra zamířila ke kmeni Stromu země a ostatní ji následovali.

„Faraday,“ řekla Shra. „Zazpíváš Stromu země?“

Ale co? přemýšlela Faraday mimoděk. Zpívala Stromu země jen jednou, a to ji vedl Hvězdný poutník. Co má zpívat? Otevřela ústa – a všimla si, že na ni ostatní hledí, proto se pustila do první písničky, která ji napadla. Byla to ukolébavka, již hospodyně Renkinová zpívala sazenicím. Napřed jen broukala melodii, ale potom přidala i slova, která ji napadla, a zpívala o oběti Strážců a o stvoření žezla. Zpívala o tom, že potřebují hůl, která by žezlo doplnila, a potom ji něco napadlo a zpívala i o tom, že je nutné, aby se moc starých bohů ukrytá v žezle spojila s mocí země a stromů. Artor byl ochromen a poražen podobným spojenectvím, a tak díky němu jistě přemohou i Gorgaelovu temnou moc.

Melodie se změnila a z ukolébavky se stal vítězoslavný nápěv. Strom země si broukal do rytmu a Faraday slyšela, jak se přidaly i ostatní stromy v Avarinheimu i v Minstrelovém moři.

Zvuk vibroval zemí a pronikal jí nohama do těla. Zvedla paže i tvář ke Stromu země a pochopila, že i v oběti je někdy život, a ať už jsou nyní Strážci kdekoli, radují se a jsou...

„Nespoutaní,“ řekla a zmlkla.

Zamrkala a pohlédla na Axise. Zíral na ni a v dlaních stále svíral stříbrnou hlavici žezla.

„Nespoutaní,“ zopakovala a rozesmála se.

Shra se také usmála, potom zatahala otce za ruku. „Otče, zvedneš mě?“

Grindle si posadil dceru na rameno a Shra se natáhla po kmeni stromu. Axis odtrhl oči od Faraday a obrátil pohled k ní. Mohl by přísahat, že se kmen Stromu země před chvílí tyčil dobrých šedesát stop vysoko, než se rozvětvil, ale nyní viděl, že asi čtyři kroky nad nimi vyrůstá z kmene malá větev.

Grindle vyzvedl Shru, jak nejvýše mohl, a dívka vztáhla buclaté ručky. Na okamžik se zdálo, že na větev stejně nedosáhne, pak ale pokynula prsty a větev se sklonila, Shra ji pevně chytila a kolem se rozlehl její zvonivý smích.

Větev hladce odpadla od kmene.

Grindle postavil dceru na zem a Shra podala větev Axisovi – nebyla to ale větev, nýbrž štíhlá hůl z lesklého dřeva. „Vezmi si ji s požehnáním Stromu země i lidu Avar, Muži z hvězd,“ řekla. „Je to náš dar a umožní ti použít moc žezla i Matky. Hůl ti propůjčí moc stromů.“

Axis se zhluboka nadechl a hůl přijal. Moc starých bohů ve spojení s mocí stromů vytvoří skutečně úžasnou zbraň. Vsunul hůl do otvoru v základně stříbrné koule a nijak ho nepřekvapilo, že dokonale zapadla. Když se s ní pokusil zakroutit, zjistil, že nemůže holí pohnout.

Hůl a hlava splynuly v jedno.

„Duhové žezlo,“ řekla Faraday tiše a Axis zbraň bez přemýšlení zvedl nad hlavu a mávl jí ve velkém oblouku.

K nočnímu nebi vystřelily obrovské blesky a jejich energie zapraskala a zařvala hájem. Někde se Strážci opět tiše zasmáli.

Axis si žezlo rychle a trochu zahanbeně zastrčil do podpaží a zakryl hlavu dlaněmi. „Co s ním mám dělat?“ zeptal se. „Nemohu tu stát, zakrývat ho rukama a čekat, až Gorgael přijde za mnou.“

Faraday se zasmála. „Tady,“ řekla, sehnula se a utrhla z měňavých šatů kus látky. Ubohé šaty, pomyslela si Faraday, neustále je trhám na kusy.

Omotala žezlo pruhem látky a ustoupila. „Nesundávej ho, dokud se nepostavíš Gorgaelovi,“ řekla.

Axis přikývl a chystal se promluvit, když ho Grindle vzal za loket.

„Muži z hvězd, Avar pro tebe mají ještě něco.“

Zmatený Axis se nechal Grindlem odvést kamenným obloukem zpět do háje. Čekalo na ně několik náčelníků a jeden z nich, Brode, vystoupil vpřed.

„Muži z hvězd,“ řekl, „vzpomínám si, že už jednou jsi tu před námi stál a my ti odmítli pomoc. Zmýlili jsme se. Možná jsme měli jednat už dřív. Ale teď ti *pomůžeme*.“

Axis se usmál, protože jim byl za ta slova i za přiznání vděčný, ale netušil, co by pro něj mohli ještě udělat. Získal Duhové žezlo a teď už mu zbývalo jen postavit se Gorgaelovi.

„Nemůžeme sice bojovat,“ pokračoval Brode, „ale můžeme ti pomoci jinak.“

Odmlčel se. „Můžeme najít Gorgaela.“

Axis téměř přestal dýchat. „Najít Gorgaela?“

„Axisi.“ Brode se usmál. „Copak sis myslel, že prostě vyjdeš ven z Avarinheimu a Gorgael tam na tebe bude čekat? Ne, Gorgael přebývá ve své Ledové pevnosti daleko na severu.“

„Jak ji chcete najít? Viděli jste ji?“

„Ne. Ale Gorgaelova matka byla Avar, proto také on je zčásti Avar. Cítíme ho a tudíž ho můžeme i vystopovat. Pět z nás,“ mávl na muže za sebou, „se s tebou vydá na sever. Zavedeme tě ke Gorgaelově pevnosti.“

„Ne. Je to nebezpečné, *příliš* nebezpečné.“

„Nebojíme se smrti, Muži z hvězd, a *dokážeme* ho najít. Jeho krev nás neustále volá a jeho kouzla nás nematou.“

Axis byl odhodlaný přesvědčit je, aby si to rozmysleli. „I já mám stejnou krev jako on. Najdu ho sám.“

„Cítíš ho, Axisi? Najdeš ho? Avarská krev je v tomto ohledu silnější než ikarijská. A budeme ti dělat společnost.“

„Mám společnost.“ Axis kývl na Arna, který čekal ve stínech stromů.

„Ano, vidíme ho a bereme ho na vědomí. Axisi, dovol nám to udělat už kvůli naší hrdosti.“

„Je téměř jisté, že zemřete,“ namítl Axis.

Brode přikývl, ale víc neřekl.

Axis je nechal ještě chvíli čekat, aby si mysleli, že o tom přemýšlí, nikoho však neoklamal. „Dobrá,“ řekl laskavěji. „Pojďte se mnou, jste vítáni.“

Přistoupila k němu Faraday a položila mu ruku lehce na paži. „Já půjdu taky,“ řekla.

„Ne!“

Ledová pevnost

„Tvrdil jsi, že jí Artor zabrání zasadit poslední strom – a zmýlil ses! Moje armáda je pryč! Pryč! Pryč!“

„No tak,“ začal Temný muž, ale Gorgael ho odmítl poslouchat.

„Copak jsi neslyšel, jak jejich Píseň roztrhala moji armádu na kusy?“ zavřískl.

Temný muž sebou trhl, ale neustoupil. Timozel seděl u ohně a oči měl plné stínů.

Gorgael podřepl, zkroutil paže a roztáhl drápy. Zavrčel a potřásl hlavou.

„Všechno vede k...“ zkusil to Temný muž znovu.

„A teď má i Duhové žezlo,“ vrčel Gorgael. Hlas měl tichý, ale o to nebezpečnější. Znehybněl, přimhouřil oči a zahleděl se na Temného muže před sebou. Gorgael už mu nevěřil, vůbec ne.

Temný muž si všiml Gorgaelova výrazu a modlil se, aby měl na netvora ještě nějaký vliv. Azhure byla zranitelná, protože cestovala Horami ledových stěn spolu se synem, a Temný muž chtěl Gorgaela alespoň na čas rozptýlit... pokud se mu to podaří.

„Prorocví jen pracuje,“ řekl. „Měl jsi to očekávat, Gorgaele.“

Gorgael naklonil hlavu na stranu a dál na něj hleděl přimhouřenýma očima. „Co tím myslíš, ‚pracuje‘?“

„Drahý chlapče,“ řekl Temný muž tak otcovsky, jak jen dokázal. „Proroctví nejsou jen prázdná slova. Celá situace se mi nelíbí o nic víc než tobě – ale popravdě nejsem nijak překvapený. Proroctví stanovilo několik podmínek, které musí být splněny, než budeš moci Axise jednou provždy zničit. A to se teď *stalo*.“

Gorgael naklonil hlavu ještě víc na stranu.

„Prastaré duše v kolébkách spící po celé zemi zpívají,“ vysvětlil Temný muž. „Stromy. Proroctví bylo přesvědčeno, že *musí* být vysazeny. A stejné je to i s Duhovým žezlem. Proroctví se nedopracuje ke svému konci, pokud se žezlo nedostane Axisovi do rukou.“

Gorgael se napřímil, ale aura moci kolem něj se nerozplynula. „Chceš tím říct, že všechno, co jsem udělal, bylo zbytečné?“ řekl. „Že jsem tady mohl klidně sedět u ohně, ohřívat si nohy a prostě čekat, až se můj bastard bratr objeví?“

„Ach ne, vůbec ne,“ namítl Temný muž rychle. „Vůbec ne. Proroctví spoléhalo, že ho tvoje síla a moc dovedou ke zdárnému konci. Bez tvého přispění, Gorgaele, by nebylo vůbec k ničemu.“

Gorgael se úplně narovnal a snažil se přemýšlet.

„Proroctví chce, abys zvítězil,“ pokračoval Temný muž. „Má tě rádo. Proto přivede Axise až na práh tvé pevnosti, abys ho mohl zničit.“

Aura nebezpečí kolem Gorgaela konečně pohasla. „Co tím myslíš?“

Temný muž se pod kápí usmál. „Proroctví se *musí* dopracovat ke svému konci, Gorgaele. Proto s sebou Axis na cestu sněhem a ledem vzal svoji zkázu. Faraday.“

„Ach!“

„Teď už chápeš? Proroctví *chce*, abys zvítězil, Gorgaele.“

* * *

Temný muž zmizel a Gorgael s Timozelem seděli u ohně. Vypili několik sklenic vína a teď hleděli jeden na druhého s opileckou náklonností.

„Já mu tak docela nevěřím,“ prohlásil Gorgael.

Timozel vyprázdnil svůj pohár. „Je velmi temný.“

Gorgaelovi to z nějakého důvodu připadalo nesmírně vtipné, proto zařval smíchy.

Po chvíli však jeho smích utichl. „Ale ať už je důvěryhodný, nebo ne, nemůžu popřít, že mi Proroctví přivede Faraday. *Musí* být onou milenkou. *Musí!*“

Timozel se zamyslel. „Kdo jiný by jí byl? Tmavovlasá žena?“

Gorgael na Timozela zavrčel a všechna jeho dobrá nálada se vypařila na slunci nejistoty. „*Musí* to být Faraday, Timozele!“

„Temná žena je velmi mocná.“

Gorgael znovu zavrčel, protože si vzpomněl na noc, kdy se objevila v jeho komnatě.

„A také velmi krásná. *Mohla* by být dobrou milenkou.“

Gorgael zaškrábal drápy o područky křesla. „Pro Proroctví *nic* neznamená! Copak se o ní někde zmiňuje?“

Timozel se zamračil a v duchu si Proroctví odříkal. „Nemyslím...“

„Přesně!“ vykřikl Gorgael. „Vůbec o ní nemluví! Ale Faraday je v něm všude. Je ženou, která vysadila prastaré duše, ženou, která ulehla s vrahem svého manžela. *Očividně* Axisovou milenkou.“

„Pravda. Viděl jsem je na vlastní oči.“

„Ano. Timozele?“

„Ano?“

„Timozele, věřila by ti?“

„Ano,“ odpověděl Timozel pomalu. „Kdybych jí dal dobrý důvod, pak asi ano.“

Gorgael se usmál. „Dobře.“

69

Tundra

Axis křičel, hádal se, prosil, a dokonce i hrozil, ale Faraday jen tiše stála a nechala ho, ať se vzteká.

„Jdu s vámi,“ řekla, jakmile skončil.

Axis se obrátil k pěti Avar, ale ti jen tiše a zdvořile mlčeli. Přítel stromů se sama musela rozhodnout, jestli je doprovodí, nebo ne, a nebylo na místě, aby ji od jejího rozhodnutí zrazovali.

Shra byla rozčilená, ale ani ona se nepokusila Faraday její úmysl rozmluvit.

A tak se Axis podřídil, ale bál se o ni.

Cestovali nalehko. Všichni měli pláště, ale byl na ně zvláštní pohled. Axis se zahalil do karmínového pláště, pod kterým ukrýval zlatou tuniku. Faraday si oblékla zelený plášť a tenké šaty, které jí darovala Matka, a jejím jediným dalším kusem oblečení byly měkké kožené boty. Arne byl oděn nejlépe ze všech, protože měl na sobě pevné boty a silné plstěné oblečení, ale Avar si také nevedli špatně v tunikách a kamaších, i když jejich boty si jen těžko radily se sněhem a ledem tundry.

Překvapivé bylo, že Arne vycházel s avarskými muži docela dobře. Možná Brode a jeho společníci rozuměli Arnově zarputilé povaze, nebo Arne dokázal ocenit znalost lesa a stopařské dovednosti, které muži předváděli. Ať už byl důvod jakýkoli, trávil většinu dnů a večerů tichým rozhovorem s jedním nebo i více Avar.

Z háje Stromu země vyrazili lesem na severovýchod. Tři z mužů nesli malé brašny se zásobami, ale Brode je ujistil, že dokud budou v lese, poradí si, a v tundře jistě najdou sněžné králíky nebo ptáky, které by si ulovili k večeři.

Večer Arne pomáhal Avar rozdělat dva ohýnky. O jeden se dělil on s Avar, o druhý Axis s Faraday.

První večer seděli Axis s Faraday téměř úplně mlčky. Podělili se o jídlo, které jim Brode přinesl, vedli velmi povrchní rozhovor, potom zmlkli a jen sledovali praskající plameny. Axis toho toužil Faraday tolik říct, ale nevěděl, jak začít. Napadlo ho, že by jí mohl vyprávět pár zábavných historek o Caelumovi, ale pak ho napadlo, že by to nebyl dobrý nápad. Potom si řekl, že by jí mohl vykládat o dobrodružstvích, která zažil na západě, ale v příliš mnoha vystupovala Azhure, a přestože věděl, že Faraday a Azhure jsou přítelkyně, nebylo mu příjemné s Faraday o manželce hovořit.

Vystavěl jsem mezi námi tolik zdí, pomyslel si nevrle a šťouchl špičkou boty do žhavých uhlíků. Kdysi jsme spolu mluvili a smáli se... ale kdysi také věřila mým lžím.

Zatraceně, člověče! nadával si. *Promluv* s ní! Otevřel ústa, ale v tu chvíli se Faraday ladně a tiše zvedla a zmizela v nedalekém křoví.

Axis rychle sklopil zrak. Bezpochyby šla vykonat potřebu a jistě by neocenila, kdyby ji zvědavě sledoval. Ale po půl hodině si začal dělat starosti a zeptal se Arna s Brodem, jestli neviděli, kterým směrem šla.

Arne pokrčil rameny a ukázal na křoví, ve kterém zmizela. „Tam, Muži z hvězd.“

Axis se zavrtěl a oči mu potemněly starostí.

„Patří ke stromům, Muži z hvězd,“ poznamenal Brode. „Najde cestu domů.“

Ale Brodova poznámka Axise neuklidnila. Chvíli pochodoval kolem ohně, plášť mu vlál u kotníků, potom vstoupil do křoví.

Toulal se lesem skoro půl hodiny, volal Faradayino jméno a byl stále zoufalejší. Upadla a zranila se snad? Podařilo se ji snad Gorgaelovi nějakým temným kouzlem unést přímo z lesa? Ale zrovna když se chystal vrátit zpátky a přesvědčit i ostatní, aby ji šli hledat, objevila se za ním. „Axisi, tiše, probudíš půlku Tencendoru.“

„Kde jsi byla?“ vykřikl a popadl ji za ramena.

Napjala se a Axis ji pustil. „Byla jsem v bezpečí, Axisi. Nedělej si o mě starosti.“

Víc neřekla. Vrátila se k ohni, zabalila se do pláště a usnula.

Axis tam dlouho stál a díval se, jak spí. Potom se také uložil ke spánku, ale trvalo dlouho, než konečně usnul. Občas se natáhl a dotkl se žezla u svého boku, ale většinou zíral přes oheň na Faraday a oči měl uštvané vzpomínkami a vinou.

Ráno vstala brzy a opět skoro na hodinu zmizela v lese.

Tentokrát Axis dokázal potlačit strach, ale viditelně se uvolnil, až když se konečně vrátila. Snědla několik soust a usmála se. „Jsem připravena.“

A tak vyrazili.

Faraday mizela každé ráno a každý večer. Když se vrátila, pohrával jí vždy na rtech úsměv, který se někdy ještě rozšířil, když spatřila Axise, a oči jí zářily tajemným citem, který Axis nedokázal rozluštit.

„Všichni musíme jít,“ řekla jednou, když ji Axis nutil, aby mu pověděla, kam odchází.

* * *

Cesta Avarinheimem byla snadná, ale jakmile dorazili na severní okraj lesa, čekalo je studené, ponuré počasí. Stáli mezi posledními stromy skoro půl hodiny a dívali se, jak nad rovinatou tundrou poletuje sníh. Po jejich levici se na západě tyčily k nebi Hory ledových stěn a Axis se na ně dlouze zadíval, ale na sever a na východ se táhla jen rovinatá, zasněžená země.

„Ví někdo, kam až se tundra táhne?“ zeptal se Axis Avar.

Odpověděl mu Loman z klanu Prázdné dutiny. „Ne, Muži z hvězd. To nikdo neví. Kdo by se vydal tak daleko od stromů?“

Axis si vynadal, že se nezeptal Ravensbund'anů, jestli někdy zamířili tak daleko.

„Je to jen zasněžená pláň, Muži z hvězd,“ řekl Brode tiše. „Bílá severská rovina, a kdybys šel dost dlouho na západ nebo na východ, došel bys k šedému moři, které se táhne donekonečna.“

„A jak najdete Gorgaela?“ Axis měl dojem, že cítí drobounký tah na duši, jako by se do ní zasekl malinkatý drápek, ale kromě toho, že ho to táhlo na sever, nevěděl, kam přesně jít.

„Dozvíme se to,“ řekl Brode s jistotou, ale když na něj Axis pohlédl, spatřil, že má tvář zbrázděnou starostí.

Když si Brode všiml jeho pohledu, pokrčil rameny a snažil se svoji starost zlehčit. „Jde o lesy, Muži z hvězd. Nikdo z nás je ještě na dlouhou dobu neopustil, a někteří z nás vůbec. Jen druidi se vydávali na jih ke Kapradinovému jezeru a jejich moc jim umožnila žít dlouho bez stínu nad hlavou.“

„Pojďte,“ řekla Faraday, „ztrácíme čas.“ Vykročila do severské pustiny, Axis si pospíšil se žezlem v ruce za ní a Arne s Avar je následovali.

* * *

Gorgael vypátral malou skupinku okem své mysli, sotva vyšla z lesa a vstoupila do tundry.

„Tam jsou!“ vykřikl a podělil se o vidinu s Timozelem. „Tam jsou!“

Obrátil se k Timozelovi, který stál ve dveřích. „Jdi a nezklam mě.“

Timozel úsečně přikývl a zmizel.

* * *

A tak šli. Dul prudký víchř, ale nebránil jim v chůzi, a sníh sice byl studený, ale také natolik udusaný, že se po něm docela snadno šlo.

Chlad a sníh připomínaly Axisovi Gorkenský průsmyk.

„Možná tady někde narazíme na Timozela, Faraday,“ řekl.

Faraday zamrkala. Už dlouho si na Timozela nevzpomněla. Chudák. Co se s ním asi stalo, když uprchl z Carlonu?

„Proč myslíš, Axisi? Slyšel jsi o něm něco?“

„Timozel velel Gorgaelově armádě skraelingů, Faraday, a když je stromy v Gorkenském průsmyku zničily, uprchl na východ. Nepochybuji o tom, že se schovává někde tady ve sněhu.“

Faraday se zprudka zastavila a zírala na něj. *Timozel* velel Gorgaelově armádě?

„Tys to nevěděla? Ach, Faraday.“ Natáhl k ní ruku, ale ona ustoupila.

„*Timozel velel Gorgaelově armádě?*“

Axis se proklel. Zapomněl, jak odtržená od všech Faraday při výsadbě stromů byla. „Faraday, Timozel se změnil. Stal se... zrádcem z Prorocství.“

„Ach, ne!“

Faraday a Timozel si byli před její svatbou s Borneheldem blízcí, a přestože se vztah mezi nimi začal po jejím sňatku kazit, pořád měla Timozela ráda. Věděla, že skrývá temné myšlenky, ale tohle? Ne. „Ne!“

Ostatní se zastavili a ohlédlí se po nich, ale Axis na ně mávl, ať se drží zpátky.

„Faraday, prosím, poslouvej mě. Timozel se spíkl s Gorgaelem. Pokud ho tady někde zahlédneš, Faraday, nemluv s ním. U hvězd, Faraday, *nevěř mu!*“

Zhluboka se nadechla. „Timozel!“

„Faraday?“

„Ano. Ano, slyšela jsem tě, Axisi. Budu opatrná,“ řekla.

Potom se obrátila a vydala se za ostatními.

Axis tam chvíli stál a vířícími vločkami sledoval, jak ztuhle kráčí vpřed a šaty svírá tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou.

* * *

Tu noc našel Axis správná slova.

Počkal, dokud se Faraday nevrátila z tajuplné procházky, nezabalila se do pláště a nenachystala ke spánku. Pak promluvil.

„Faraday.“

Otevřela jedno oko a zamrkala na něj.

„Faraday. Kdysi jsi mi řekla, že je příliš pozdě na to, abych cokoli řekl a napravil křivdu, které jsem se na tobě dopustil.“

Pomalou se posadila, plášť si tiskla pevně k tělu a tvář pod zelenou kápí měla bledou.

„Faraday, doufám, že tomu tak není.“

„Axisi...“

„Ne, nech mě chvíli mluvit, Faraday. Budeš poslouchat? Slíbíš mi, že neodejdeš do noci a nenecháš mě tu samotného?“

Kývla.

Zadíval se jí do očí. „Kdysi jsi mi řekla, že to, co mezi námi bylo, je pryč.“ Hořce se zasmál. „Že jsem svobodný. No, možná jsi rozvázala naše sliby, ale moje svědomí bylo spoutáno řetězy tak těžkými, že mi jejich řinčení mnoho nocí nedávalo spát.“

„Nelituješ, že jsi se oženil s Azhure?“

„Ne... nelituji. Pokud něčeho lituji, pak toho, že do mého života nevstoupila jako první, protože bych ti tolik neublížil... ne! To jsem neměl říkat. Faraday, nikdy jsem nelitoval, že jsem se do tebe zamiloval. Lituji jen toho, jak jsem se k tobě choval. Jsi příliš skvělá, než aby sis zasloužila takové zacházení.“

Odmlčel se a sklopil zrak k rukám. Když opět vzhlédl, jeho oči byly plné bolesti a sebeznechucení. „Proklínal jsem Bornehelda za to, že byl špatný manžel – ale kdo se k tobě zachoval hůř, Faraday? Borneheld... nebo já?“

„Axisi!“ Faraday obešla vrávoravým krokem oheň a objala ho pažemi. Rozplakal se a ona ho několik minut kolébala a utěšovala.

„Je mi to tak líto, Faraday. Bohové, vím, že to nestačí, ale tolik lituju toho, co jsem ti provedl.“

„Zachoval ses ke mně odporně, Axisi, ale nebyla to jen tvá vina. Ano, mohl jsi mi o Azhure povědět dřív, ale i kdybys to udělal, i kdyby mi to někdo řekl, stejně by to bolelo. Bývalo by lepší, kdybys mi to řekl v okamžiku, kdy mi Borneheld padl mrtvý k nohám?“ Usmála se. „Představ si, Axisi, že by ses otočil a řekl mi: ‚No, rád tě po tak dlouhé době zase vidím, Faraday, ale našel jsem si někoho jiného.‘“

Axis se mdle pousmál.

„A *byla* jsem to já, kdo tu noc přišel do tvých komnat a svedl tě, Axisi. Chudáku. Ale tak dlouho jsem o tobě snila, tak dlouho jsem po tobě hladověla, že už jsem nemohla dál čekat.“

Spustila ruce a přitiskla se k němu. Nemyslela si, že by to Azhure vadilo. Alespoň pro jednu. „Nenadešel vhodný okamžik, kdy mi to říct, Axisi. Nebyl žádný laskavý způsob. A já tak získala osm dnů s tebou. Osm dnů a osm úžasných nocí.“

Odmlčela se a zvážněla. „Ano, myslím, že jsi se zčásti provinil i ty, Axisi, ale myslím, že největší vinu nese prorok, který to zatracené

Prorocství sepsal. Nikdo z nás mu neunikl. Popadlo mě, ubohou, prostou Faraday, roztrhalo mi život na kusy a rozhodilo je do větru. A tvůj život taky. I Azhuřin. A půl tuctu dalších lidí.“

„Lituješ, že už nejsi jen Faraday, dcera hraběte Isenda?“

„Lituješ, že už nejsi Axis, Válečná sekera Seneschalu?“

Oba zaváhali, pak se tiše zasmáli. „Ne,“ řekl Axis, „ale myslím, že existují chvíle, kdy toužíš po míru mládí. Získal jsem víc, než jsem ztratil. Co ty?“

Dlouho mlčela, než konečně odpověděla. „Oba jsme se toho hodně naučili a hodně jsme získali, Axisi. Dal jsi mi víc radosti, než tušíš.“

Zvedl její tvář ke své. „Co tím myslíš?“

„Axisi.“ Prudce se mu zadívala do očí. „Axisi, pokud se mi něco stane, pokud... se něco stane, slib mi, že se napřed vydáš do Posvátného háje, než se vrátíš domů k Azhure.“

„Faraday!“ Čirá bolest v jejích očích ho šokovala. „Nic se ti nestane...“

„Nezačni mi teď lhát!“ obořila se na něj. „Oba kráčíme vstříc mnohem většímu nebezpečí, než jaké jsme doposud zažili. *Nezačni mi znovu lhát!*“

„Ochráním tě...“

„Slib mi to!“

„Slibuji, Faraday. Pokud se ti něco stane, vydám se napřed do Posvátného háje a teprve potom se vrátím k Azhure.“

Oddychla si a uvolnila se. „Děkuji, Axisi.“

Hleděl na ni, jako by ho teprve teď něco napadlo. „To tam chodíš každé ráno a večer?“

„Ano, Axisi. Ale, prosím, neptej se mě proč.“

Přikývl, pevně ji objal a kolébal ji. „Co budeš dělat, Faraday, až tě Prorocství propustí? Co budeš dělat, až život bude zase patřit jen tobě?“

Když odpověděla, hlas měla chladný. „Nemyslím si, že mě Prorocství někdy nechá jít, Axisi. Obávám se, že uvíznu v jeho spárech navěky.“

„Ne! Faraday!“ Hladil ji po tváři a utíral jí slzy.

Otřásla se a posadila se. Dlouze se na něj zahleděla, potom se naklonila blíž a políbila ho. Prohloubila polibek, až už to nedokázala dál snášet, a odtáhla se.

„Ne, Axisi,“ řekla. „Ty a já můžeme být jen přátelé. Nic víc. Zase bys lhal, kdybys mi tvrdil něco jiného. Axisi, přeji ti jen to nejlepší.“

Loučila se s ním a on to věděl. „Já tobě taky,“ řekl tiše. „Nikdy jsem pro tebe nic jiného nechtěl.“

Přikývla, protože věděla, že říká pravdu, potom se vrátila zpět na lůžko.

Ani jeden z nich tu noc neusnul.

* * *

Sledoval je celý den a dlouho do noci. Díval se, jak Axis objímá Faraday pod hvězdami, jak ji líbá. Poprvé po mnoha měsících se Gorgael uvolnil.

„Dobře,“ zašeptal. „*Miluje* ji. Ano, ano, ano, Proroctví mi přivádí milenku!“

* * *

Daleko, v ještě temnější díře bytí, se Temný muž pro sebe usmál. „Hodné děvče,“ mumlal. „Hodné, hodné děvče.“

* * *

Čtyři dny poté, co opustili les, začali Avar umírat.

Nezabíjel je chlad, protože Axisova kouzla je udržovala v teple a za nocí jim dávala oheň. Udolal je prostý hlad po stromech. Avar nedokázali žít bez lásky a ochrany stromů.

První dva zemřeli čtvrtou noc zabalení v pláštích u ohně.

„Dostali se příliš daleko od lesa. Jejich srdce přestala tlouct,“ vysvětlil Brode, když bledý, otřesený Axis ustoupil od těl do chladného světla rána.

„U hvězd, člověče!“ obořil se na něj Axis drsně. „Seber své společníky a vrať se zpátky do Avarinheimu.“

Brode zavrtěl smutně hlavou. „Ne, Muži z hvězd, protože jak bys našel cestu? My Gorgaela *cítíme*.“ Přitiskl si ruku na hrud'. „Jeho krev nás k sobě volá.“

„Zatraceně, přece dokážu najít cestu, ne? Prostě mi ukažte směr!“

Ale Brode opět zavrtěl hlavou. „Porodila ho naše žena, Muži z hvězd, a my ti nyní pomůžeme ho pohřbít. Příliš dlouho jsme se drželi stranou a já a moji společníci se teď už neodvrátíme.“

„Ale zemřete.“

„To jsme věděli, už když jsme vyrazili na cestu.“

Následujícího rána našli mrtvého dalšího Avar a Loman a Brode byli kolem úst a očí šediví a ruce se jim třásly, když vytřepávali sníh z pláštíků.

Axis na ně dlouze a tvrdě hleděl, ale oni se jen beze slova odvrátili a znovu se začali plahočit sněhem dál na sever.

70

„Věř mi“

A tak šli dál. Brode a Loman je vedli napřed na sever, potom na severovýchod. Počasí se zhoršilo a břítý chlad jim navzdory Axisovým kouzlům pronikal až do morku kostí.

Axis občas slyšel buďto Lomana, nebo Broda, netušil, který z nich to byl, v noci plakat a jeho srdce plakalo s nimi. Ale bez Avar by Gorgaelovo hnízdo pravděpodobně nikdy nenašel – anebo by se Gorgael postaral o to, aby ho našel jen za jeho vlastních podmínek. Mohl se tu toulat celé týdny, dokud by se nezlomil jeho duch a neovládlo ho zoufalství – pak by byl i přes Duhové žezlo pro Gorgaela jen chutným zákuskem.

Jednou večer, osm dnů po odchodu z lesa, se zastavili. Ani jeden z mužů už dva dny neuložil žádné zvíře a to ráno snědli poslední zásoby. Večer nezasytí kručící žaludky ničím jiným než sněhem roztopeným nad Axisovým magickým ohněm.

Faraday seděla mlčky a světlo plamenů se jí mihotalo po tváři a natažených rukou. Axis si o ni dělal starosti. Cestou na sever ještě víc pohubla a stala se křehčí. Pod očima nyní měla temné kruhy a její vlasy ztratily lesk.

„Faraday?“

Vstala. „Brzy se vrátím, Axisi.“ Zastavila se, jako by se chystala říct ještě něco, ale pak správný okamžik pominul a ona zmizela ve vířícím sněhu.

„Faraday?“

„Muži z hvězd. Loman umírá,“ zavolal Arne.

Axis ještě chvíli hleděl do sněhu a vůbec si neuvědomoval, že má v očích slzy, potom se obrátil na podpatku a vydal se k ohni, který Arne sdílel s Brodem a Lomanem.

Za poslední den Loman velmi zeslábl. Axise proto nepřekvapilo, že klesl na zem a odmítl vstát.

Dřepl si vedle něj. Brode seděl po Lomanově druhém boku a Arne u jeho hlavy. Loman si pro sebe něco mumlal.

Brode vzhlédl a zadíval se na Axise. Oči avarského muže byly nepřírozně žluté a zarudlé a jako papír tenkou kůží na tvářích měl propadlou – Brode na světě už také dlouho nezůstane.

„Vzpomíná na stezky svého mládí. Muži z hvězd, a hledá cestu do Posvátného háje.“

„Najde ji?“

„Ano. Loman je silný a jeho nohy ji jistě najdou.“

Na několik minut se odmlčel, něžnýma očima pozoroval Lomana, potom pohlédl zpět na Axise.

„Už zítra dorazíme ke Gorgaelovu hnízdu, Muži z hvězd. Je blízko. Už ho taky cítíš, ne?“

„Ano,“ řekl Axis. „Celý den se mi zdá, že temnota okolo nás houstne, a temné tóny narušují melodii Hvězdného tance. Je blízko.“

Brode přikývl a znovu se sklonili nad Lomanem.

* * *

Faraday kráčela s hlavou skloněnou sněhem a rukama si přidržovala plášť. Bylo chladno, ale bolest, která jí svírala srdce, byla ještě ledovější. Pokaždé, když nyní opouštěla Posvátný háj, loučila se, jako by to bylo naposledy, a užívala si s ním každický okamžik, protože nevěděla, kdy a jestli se ještě vrátí.

Byla už skoro úplná tma a Faraday se zdržela dlouho. Pospíchala proto k záři ohně v dálce. Zamžourala do tmy. Axis, Arne a Brode se skláněli nad někým na zemi. Loman. Sevřela plášť pevněji a přidala do kroku. Loman jistě ocení, když mu pomůže najít cestu do Posvátného háje.

Větre a noci se nesl podivný, sotva rozeznatelný šepot.
 Faraday se zastavila a vítr jí omotal plášť kolem těla. Nic. Pospíchala dál.
 A znovu, tichý šepot ve větru, a tentokrát zahlédla vpravo pohyb.
 Zastavila se a nervy jí zahořely. Prsty si odhrnula vlasy z tváře, soustředila se, hleděla do tmy a poslouchala, jestli neuslyší neobvyklé zvuky.
 „Faraday.“ Šepot tak slabý, že ho sotva slyšela.
 Šepot... a tiché zachechtání.
 „Faraday.“
 Zírala a doufala, že se jí to jen zdá, že se zmýlila.
 Její pohled upoutal plápolající oheň. Otočila se zpátky. Axis zvedl hlavu a zadíval se jejím směrem, ale zrovna když se chystala zavolat, chorý muž na zemi se křečovitě vzepjal a Axis se k němu opět sklonil.
 „Faraday.“
 Tentokrát nebylo pochyb. Faraday zavřela oči a zasténala.
 „Faraday? To jsem já, Timozel.“
 Sebrala odvalu a zadívala se doprava. Timozel dřepěl asi o čtyři nebo pět kroků dál ve sněhu, natahoval k ní ruku a oči mu zářily.
 Nebyl to Timozel, kterého si pamatovala.
 „Pomoz mi, prosím,“ žadonil.
 „Timozele... jdi pryč.“
 „Faraday, prosím, pomoz mi. *Pomoz mi!*“
 Nedělej to, Timozele, prosím, nedělej to! prosila v duchu, ale pokud ji Timozel slyšel, ignoroval ji.
 „Uvěznil mě, Faraday! Uvěznil! Přinutil mě vstoupit do svých služeb.“
 „Ne,“ řekla, ale nedokázala se odvrátit ani zavolat o pomoc. Na ramenou jí jako těžké břímě spočívala tíha Proroctví. Ať už nyní udělá cokoli, nezvrátí jeho směr.
Rudá laň ztuhla, protože ji vyděsil pohyb mezi stromy.
 „Víš, kdy mě zajal, Faraday?“ Timozel se plazil blíž. „U Kapradinového jezera, když mě Yr kouzlem uspala. Ano, přesně tehdy. Zatímco ty ses koupala v Matčině světle, zarýval mi Gorgael drápy do duše.“
 „Ne,“ řekla hlasitěji. Ne, tehdy ne, prosím, Matko! Ne tehdy!

„Ano, tehdy,“ prohlásil Timozel co nejubožeji. „Jsem stejná oběť jako ty, Faraday. Prosím, pomoz mi. Chci uniknout. Věř mi.“

Vytréštila tmavé, vlahé oči a celé tělo se jí rozechvělo.

„Jdi pryč,“ zamumlala, vítr zachytil plášť a odhalil její tělo.

Timozel už byl skoro u ní a prsty šmátral po lemu pláště. „Prosím, Faraday. Chci znovu najít světlo. *Prosím, Faraday! Pomoz mi. Jsi moje přítelkyně. Pomoz mi!*“

Ne! křičela v mysli, ale nedokázala to pronést nahlas. Koutkem oka viděla, jak Axis u ohně vstává a zastiňuje si oči. Náhle ji ale vítr zatáhl za vlasy a ty jí zakryly výhled.

Ne! Ale Proroctví ji sevřelo a odmítalo pustit.

Laň zvedla přední nohu, slechy jí zacukaly a oči naplnila děsivá vzpomínka. Potom...

„Věř mi,“ šeptal Timozel u jejích nohou. *Věř mi.*

Ne!

„Axisi,“ vykřikla. „Odpusť!“

...se odvrátila a...

Timozel ji popadl za kotník.

„Mám tě!“ zajásal.

...odskákala mezi stromy, do mihotavého zlatého světla. Byla volná, nespoutaná.

* * *

Axis se zhluboka nadechl a povzdychl si. Přemohl ho smutek. Nemyslel si, že na něj Lomanova smrt tolik zapůsobí.

„Je volný a jeho nohy lehce běží po stezce Posvátného háje,“ řekl Brode.

„Chceš, abych...“

„Ano. Děkuji, Muži z hvězd.“

Arne s Brodem ustoupili a Axis zůstal chvíli klečet u těla. Potom také ucouvl a Lomanovo tělo vzplálo žhavým ohněm.

Všichni se tiše rozloučili.

Teprve později, mnohem později si Axis uvědomil, že se Faraday nevrátila. Napřed si nedělal starosti, protože někdy v Posvátném háji strávila i dvě či tři hodiny. Ale jak noc ubíhala, začal Axis šílet.

Arne držel Muže z hvězd za paži. „Nenech se chytit do pasti,“ chraptěl přes zaťaté zuby, protože potřeboval všechnu sílu, aby Axise zadržel. „Pokud ji chytil, brzy ji najdeme. Brode říká, že už zítra.“

„Ach, hvězdy,“ řekl Axis. „Má tu špatnou. Co jsem jí to *provedl*?“

Axis si byl jistý, že zvítězí – *musel* – ale podaří se mu zachránit i Faraday, nebo už je ztracená?

* * *

Otupěla chladem a hrůzou. Její jemná kůže se v sevření Timozelovy ruky připomínající spár dávno zhmoždila. Táhl ji dlouhým ledovým tunelem. Za stěnami z ledu dováděli a poskakovali podivní tvorové, které led ještě dál znetvořil, ale Faraday nezajímalo, jestli je rozpozná, nebo ne.

Na konci tunelu se nacházely dveře a Faraday moc dobře věděla, co za nimi najde.

„Věřila jsem ti, Timozele,“ vypravila ze sebe.

„Hlupačko.“

„Copak pro tebe moje důvěra nic neznamená? Kdysi jsi slíbil, že budeš mým kavalírem a budeš mě chránit... Tak co to teď děláš?“

Timozel se zastavil a Faraday klesla na podlahu. Šaty měla roztrhané a tělo jí poznamenal jak chlad, tak Timozelovy kruté ruce.

„To ty jsi *zlomila* všechna pouta mezi námi!“ zařval. „*Zlomila* jsi je a propustila mě do Gorgaelovy něžné péče! Tak teď nebreč, že jsem zradil tvoji důvěru.“

Sípavě se nadechl. „Podívej se na mě.“

Odvrátila hlavu ještě víc.

„Podívej se na mě!“

Nezareagovala na jeho hlas, ale na kruté trhnutí za paži, a pomalu se otočila.

„Běhno,“ řekl. „Teď neseš následky svých vlastních činů.“

Sevřel prsty ještě víc a Faraday nedokázala potlačit tiché, bolestivé vzlyknutí.

„Nasad' příjemný výraz, Faraday, protože tě očekává Gorgael. Bude tvým skutečným pánem a budeme spolu sedět u ohně a pít víno z křišťálových sklenic už navždy, navždy, navždy.“

Vytřeštila oči nad šílenstvím v jeho hlase, ale pak dveře na konci chodby zaskřípaly a ona trhla hlavou jejich směrem.

Timozel vytáhl Faraday na nohy. Popadl ji do náruče a vydal se chodbou k otevřeným dveřím. Za nimi se na podlaze třepotal dlouhý stín.

Faraday zabořila tvář do Timozelovy hrudi. Nenáviděla se za to, ale Timozel jí byl mnohem milejší než netvor v komnatě. Pokusila se hluboko uvnitř nahmatat Matčinu moc, ale byla pryč, zadušená Ničitelovými temnými kouzly. Faraday se modlila, aby Timozel během několika kroků, které je od dveří dělily, prozřel, vzpomněl si na přátelství a věnost, kterou jí kdysi přísahal, modlila se, aby se otočil a utekl s ní do bezpečí a do světla.

Ale věděla, že to neudělá.

Sotva překročili práh, změnila se teplota. Bylo tu tepleji. Zafňukala, zavřela pevně oči a schoulila se v Timozelových pažích do ještě menšího klubíčka.

„Faraday.“

Netvor pronesl jméno se zvráceným syčením a mlaskáním, jako by měl problém je vyslovit.

„Jak jsem po tobě toužil.“

Ucítila, jak se Timozelův postoj změnil, jak ztuhl, jako by...

„Ne!“ zakřičela a Timozel ji vložil Ničiteli do náruče.

Bojovala ze všech sil, kopala, kousala a škrábala (a zalykala se, jak na holé kůži, na ústech a na prstech cítila ještěří kůži), ale neudělala na něj žádný dojem. Jen se smál a vítězoslavně sípal.

„Jdi!“ zařval na Timozela. „Jdi!“

* * *

Seděli u ohně s křehkými sklenkami jemného vína v rukou.

Gorgael skoro podřimoval a přivřenýma očima sledoval Faraday v křesle naproti. Podařilo se jí zahalit se do potrhaných šatů a ruka, v níž držela sklenici vína, se jí nekontrolovatelně třásla. Většina vína jí stekla po ruce dolů a nahromadila se v rudé louži v jejím klíně.

Gorgael se cítil víc než naplněný. Byl připravený být štědrý. Byla by škoda ji zabít. Skutečná škoda. Znovu ho napadlo, jestli si ji

nemůže nechat. Možná by se mohl Axise zbavit, aniž by Faraday zabil. Cítil něhu, ochranné pudy. Nebyla povolná, ale to přijde s časem.

Timozel seděl u ohně mezi nimi. Cítil útěšný dotek vidiny a věděl, že Gorgael zvítězil.

Boj skončil. Timozel seděl u ohně se svým pánem a Faraday po boku. Všechno dobře dopadlo. Timozel našel světlo a svůj osud.

Z křišťálových sklenic usrkávali výtečné vino.

Zvítězili.

Pět dlaní ostré oceli

Nastalo ráno a Brode zcela zřejmě umíral, trval ale na tom, že je doprovodí až k Ničitelovým dveřím.

„Cítím ho, Muži z hvězd,“ sípal. „Už není daleko.“

„Je to mezi ním a mnou,“ řekl Axis něžně. „Brode, už jsi udělal dost. Počkej na mě tady.“ Pohlédl na Arna, který stál vedle avarského muže a podpíral ho. „Ty taky, Arne. Zůstaň tady. Před Gorgaelem mě neochráníš.“

Oba na něj jen zírali a oči jim ztvrdly odhodláním.

„Prosím.“ Axis to zkusil znovu, i když věděl, že je to marné. „Zůstaňte tady. Sněžení ustalo. Nechám vám tu hořet oheň.“

Probudili se těsně před úsvitem a zjistili, že někdy během noci přestal padat sníh. Dokonce i vítr utichl. Axis netušil, jestli Gorgael ještě stále ovládá počasí. Pokud ano, pak možná chtěl, aby poslední kus cesty urazili za jasného světla.

Možná aby poznali, o co přijdou, když tady zemřou.

Axis se odvrátil od Broda a Arna a zadíval se na tundru. Ležela před ním bílá rovina a bolestivě se třpytila, jak se první ranní paprsky slunce odrážely ve sněhových krystalech.

Kde je Faraday? Dostal ji Gorgael? Nebo se moudře rozhodla zůstat v Posvátném háji?

Axis věděl, že ji má Gorgael. Cítil Ničitele, cítil, jak se jeho zhoubná působnost šíří pustou krajinou jako temná skvrna.

A cítil i jeho radost. To se přes noc změnilo. Včera byla Gorgaelova přítomnost také zhoubná, to ano, ale vyzařovala z ní i jistá opatrnost. Nyní z ní přímo sálalo škodolibé uspokojení. Skoro po zasněžené krajině *tančila* radostí.

Axis se zachvěl. Sehnul se a zvedl Duhové žezlo. Nevěděl sice, jak přesně ho použít, ale dostal jistý nápad... A vděčil za něj Azhure. Několik minut na žezlo hleděl, na jeho hlavu zakrytou kusem látky z Faradayiných šatů, potom ho prudce vrazil do poutka na opasku.

Prsty mu sklouzly k meči a mimoděk sevřel jeho jílec. Doufal, že dnes pro zbraň najde cíl.

Zvedl hlavu a usmál se na společníky. Byl to zářivý úsměv, plný naděje a odvahy, a muži se neubránili tomu, aby na něj nezareagovali stejným způsobem.

„Pojďte, přátelé,“ řekl. „Půjdeme? Brode? Kudy?“

Brode kývl k severovýchodu a zasténal, když ho Arne pevně objal paží.

Axis na Avar ustaraně pohlédl, ale ten po několika minutách přidal do kroku a brzy dokázal jít bez pomoci.

Šli tři hodiny. Oči je bolely od zářícího sněhu a po čase si museli stáhnout do čela kápě, aby si je před jasem zastínili.

Kolem poledne se Axis zastavil a zadíval se na západ.

„Co se děje?“ zeptal se Arne.

„Vlny,“ řekl Axis a otočil se. „Slyšíte je?“

Arne s Brodem zavrtěli hlavami.

„Vlny Iskruelského oceánu,“ pokračoval Axis. „Tříští se o Pobřeží ledních medvědů.“ Zmlkl, zavzpomínal, potom pokrčil rameny a pokračoval v chůzi.

* * *

Pevnost zahlédli v půlce odpoledne. Tyčila se v dálce před nimi.

„Hvězdy,“ vydechl Axis užasle, „je nádherná!“

Něco takového nečekal. Věděl, že bratr má někde tady své sídlo, ale očekával temnou, páchnoucí noru, ne tento krystal tyčící se nad zasněženou plání jako čistě bílá ruka vyrážející vítězoslavně z hrobu.

Pevnost byla obrovská, ale zároveň elegantní, a sluneční paprsky se od ní odrážely v tisíci různých barvách.

„Ledová pevnost,“ vydechl Brode a Axis na něj pohlédl.

Ale nedokázal od krásné stavby na severovýchodě odtrhnout oči na dlouho. Neměl dostatek představivosti na to, aby něco podobného sám vytvořil, kdežto jeho bratr, tak temný a krutý, stvořil takovou nádheru.

„Krásné je jen to, co i šíří krásu,“ poznamenal Arne úsečně.

„To máš pravdu,“ řekl Axis. „Brode, jsi dost silný na to, abys pokračoval v cestě?“

„Chci vidět Ničitele mrtvého, než *sám* umřu,“ řekl Brode. „Budou v pořádku, Muži z hvězd.“

Axis přikývl a bez dalšího slova se společně vydali dál křupavým sněhem.

* * *

Trvalo jim skoro dvě hodiny, než se k Ledové pevnosti dostali, a poslední část cesty šli v dlouhém stínu, který vrhala na sněhovou pláň. Právě onen stín prozrazoval skutečnou povahu krystalu. Možná se tyčil ve své nádhře ke slunci, ale jeho stín byl stejně temný jako havraní křídlo. Na povrchu byl čistý, uvnitř však tlouklo temné srdce.

Před ledovými zdmi se Axis naposledy pokusil společníky přesvědčit, ať počkají venku. Oba rázně odmítli.

„Uvnitř se ukrývá zrada,“ řekl Arne.

Brode jen zavrtěl hlavou, protože už nedokázal promluvit.

A tak Axis kývl. Byl si jist, že na ně uvnitř čeká smrt, ale každý muž měl právo zvolit si, jak zemře, a muži na svém rozhodnutí znovu a znovu trvali.

„Pojďme,“ řekl Axis a při pomyšlení, že se konečně setká s nevlastním bratrem, ho nervózně zamrazilo.

Prorocství.

* * *

Dovnitř vstoupili malými dveřmi v jižní stěně pevnosti. Byly otevřené a nestřežené a Axis nyní jasně cítil Gorgaelovu přítomnost.

Obklopovala ho jako odporný zápach – jinak to Axis popsat nedokázal, a když uviděl Brodův výraz, poznal, že Avar to cítí stejně.

Arne tasil meč a protlačil se kolem Axise. Tvářil se klidně a jednal odhodlaně. Arne o svém úkolu nepochyboval a ani ho nenapadlo zvážit pošetilost svých činů.

Axis ho následoval a Brode odhodlaně kulhal jako poslední.

Vnitřek krystalu připomínal jedno velké bludiště. Ledové tunely vedly pod šílenými úhly nahoru, dolů i do stran. Schody končily lesklými stěnami a klesaly od stropů. Znovu a znovu se museli vracet, protože se ocitli v prázdných komnatách a slepých uličkách.

Čas ztratil všechnen význam.

Do krystalu vstoupili pozdě odpoledne, ale světlo uvnitř se v průběhu hodin nijak neměnilo. Vyzařovalo trpělivě ze stěn, vlnilo se na ledových površích a mihotalo po podlahách a stropech. Čas mohli určit jen podle sílící únavy a ani na tu už se nemohli spolehnout.

Brode se držel za hrud', oči měl zapadlé a šedé a vrávorál, jak nejlépe uměl, za karmínovou postavou před sebou a temnější, přísnější siluetou ještě před ní. V této zvrácené stavbě mu všechno připadalo špatné a v nepořádku. Cítil šílenou mysl, která pevnost postavila, cítil její nenávist a touhu.

A cítil i její avarskou krev, která se tolik podobala té jeho. Brode po celý život z celého srdce vyznával avarskou víru v nenásilí, ale nyní poznal, že to byl jen klam. Avar měli násilí v krvi. Možná ho neprojevovali činy, ale rozhodně postojem k životu. Talentované děti nechávali procházet krutou zkouškou, při nejmenší provokaci vybuchovali vzteky a pak tu byla i zášť, kterou Barsarbe chovala k Azhure.

A byl tu i Gorgael.

Byl spíše dítě Avar než Ikarii. To avarská krev živila jeho nenávist a stvořila Ničitele. Ikarijská krev mu možná poskytla prostředky a moc k dosažení cílů, ale avarská krev v něm vzbudila *potřebu* ničit.

Brode zasténal a opřel se o hladkou ledovou stěnu. Ruka mu ale sklouzla po povrchu a Brode klesl na kolena. Axis s Arnem už skoro zmizeli z dohledu.

Zezadu ho někdo popadl za vlasy a Brode ucítil na krku ostrou čepel.

„Axisi,“ zašeptal a k jeho úžasu ho Axis zaslechl.

Prudce se otočil, plášť za ním zavlál a v ruce se mu zaleskl meč. Světlo z ledu se odrazilo v čepeli a ta se nedočkavě zaleskla, jako by už cítila kořist.

Axis spatřil Broda, jak s výrazem čirého zoufalství klečí na kolenou. Za vlasy ho držel Timozel a ke krku mu tiskl meč.

Timozel se změnil. Už to nebyl bezstarostný chlapec ani pohledný muž, tvář měl šedou a skoro stejně vyzáblou jako Brode. Jeho pěkný vzhled byl ten tam. Vlasy měl přilepené k hlavě tenkou vrstvou ledu. Oči, které dříve míval temně modré, nyní modř jen lemovala, duhovky měl totiž docela bílé. Cenil zuby a Axis si napřed myslel, že bolesti, ale pak si uvědomil, že se Timozel usmívá.

Axis slyšel, jak se Arne za ním pohnul. „Zůstaň tu,“ rozkázal mu. „Timozel je můj.“ Meč se mu chvěl v ruce.

„Dej mi svůj plášť,“ řekl Arne a Axis se na okamžik zdržel, aby rozvázal tkanice, a Arne mu sňal plášť z ramen. Zlatá tunika pod ním zářila stejně jasně, jako když ji Axis před Azhure poprvé rozbalil na Rozeklané hoře.

Axis cítil, jak mu tíha pláště zmizela z ramen, ale neexistovalo pro něj nic než Timozel. Dokonce i Brode, chudák Brode, který umíral na hrotu Timozelova meče, byl skoro nepodstatný.

Na tuto chvíli čekal Axis velice dlouho.

A Timozel také.

„Ani ve snu by mě nenapadlo,“ zavrčel Timozel, „že tě najdu, jak se v celé svojí zlaté parádě plížíš domem mého pána. Chce tě zabít sám, ale já tohle plánoval celý život a nedovolím, aby mi to vzal.“

Axis se k němu pomalu vydal a Jorgovým mečem mával lehce před sebou. „Proč, Timozele?“

Timozel zaklonil hlavu a zařval smíchy, ale ve chvíli, kdy Axis udělal rychlý krok vpřed, zavřel Timozel s cvaknutím ústa a popadl Broda pevněji za vlasy.

Avar vykřikl, když se mu Timozelův meč zařízl na šířku prstu do kůže.

„Proč, Axisi? Protože jsem si už jako dítě všiml žhavých pohledů, které po tobě matka vrhala, cítil jsem její horký dech, když tě sledovala při šermířském výcviku na nádvoří.“

„Embeth tvého otce milovala.“

„Lháři! Embeth nemilovala nikoho než tebe! Zradila s tebou mého otce! Kdy, Axisi? Kdy k tomu došlo poprvé? Když ti bylo jedenáct a objevil ses u nás doma? Nebo jsi ji pošpinil, až když ti bylo třináct? Čtrnáct?“

„Nikdy jsem Ganelona nezradil, Timozele. Já a tvoje matka jsme se stali milenci až po jeho smrti. Ctil jsem tvého otce a měl jsem ho rád.“

Ale Timozelovi na Axisových slovech nezáleželo. Po celý život tajil odpor k Axisovi, k jeho schopnostem a vůdcovství. Kdyby tu Axis nebyl, Timozel by zazářil. *Timozel* by se stal Válečnou sekerou.

„Nikdy jsi mi neposkytl uznání a zodpovědnost, které jsem si zasloužil, Axisi. Kdybych zůstal pod tvým velením, zemřel bych jako obyčejný voják.“

Axis se rozesmál a jeho smích zněl stejně drsně jako Timozelův. „A teď zemřeš jako opovrhovaný zrádce pod velením zrůdy, která se ani neměla narodit.“

Timozel ohrnul rty a vycenil zuby, z hrdla mu však neunikla ani hláška. Brode se v jeho sevření pohnul a Timozel zamrkal a pohlédl dolů, jako by na avarského muže dočista zapomněl.

Axis využil Timozelova rozptýlení a vrhl se na něj.

Timozel ihned a instinktivně zareagoval. Bodl mečem po Axisovi... a přímo skrz Brodovo tělo.

Avar se silně zachvěl, ale když umíral, rty se mu roztáhly v úsměvu. A přestože Axis sváděl zoufalý souboj s Timozelem, zahlédl v Brodových očích stinné lesní stezky. Na okamžik ho to rozptýlilo a Timozelovi se tak podařilo vytrhnout meč a odhodit mrtvé tělo stranou.

Timozel vykřikl čirým nadšením, přitiskl se ke stěně, aby se vyhnul Axisovu výpadu, a sotva ho nebezpečí minulo, sám zaútočil. Dostal šanci ukázat, kdo je lepší, kdo se měl stát v první řadě velitelem.

Axis se ladně otočil na jedné noze a odrazil Timozelův útok. „Vzpomínám si,“ zašeptal, když se tváří na okamžik přiblížil k Timozelově, „jak jsem jednou ležel s tvou matkou v posteli...“

Timozel vztekle zavyl a napadl Axise sérií bodnutí a seknutí, která by méně zdatného protivníka připravila o hlavu.

„...její tělo bylo propletené s mým... a tak teplé...“

Timozel zabručel, vypouklil oči a tvář se mu stáhla zuřivostí.

„...mluvili jsme o tobě...“

„Lháři!“ vztekal se Timozel a otočil hlavu, takže Axisův meč na poslední chvíli minul jeho ucho.

„...napadlo mě tehdy, „jak řeknu Embeth‘...“

Něco v Timozelově mysli prasklo. Odhodil všechnu opatrnost, lstivost a výcvik a nechal se ovládnout nenávistí k muži před sebou...

...podobně blízko byl i k mé matce, když s ní lehával...

...odhodil meč, který se zařinčením přistál na podlaze, a vrhl se Axisovi rukama po hrdle.

„Říkal jsem si,“ zabručel Axis, uhnul do strany a nechal Timozela udělat krok vpřed, „jak jen Embeth oznámím, že se její syn ocitl na špatném konci pěti dlaní ostré oceli?“

A vrazil Timozelovi Jorgův meč do břicha.

Jakmile ucítil, že čepel pronikla ven Timozelovými zády, pustil jílec a ustoupil.

Timozel vyrazil překvapený výdech, klesl na kolena a sevřel rukama jílec meče, který mu vězel v těle.

„Samozřejmě,“ řekl Axis a jeho tvář i hlas byly bezvýrazné, „byla to čistě rétorická otázka, protože co se mě týká, skončil jsi na tom *správném* konci oceli. Poznáváš ten meč, Timozele?“ Tvář se mu zkroutila. „Poznáváš? Je Jorgův, Timozele, a když jsem mu ho vytrhl z těla, přísahal jsem, že mu najdu mnohem lepší cíl.“

Timozel se pomalu převrátil a kolem jeho těla se začala šířit kaluž kouřící krve.

Jak to může takhle skončit?

Jak to může...?

Jak...?

Axis stál, těžce dýchal a hleděl na Timozelovo tělo. Měl toho muže rád a pečoval o něj od dětství. Ctil ho, protože to byl Embethin a Ganelonův syn. Byl na jeho úspěchy stejně hrdý jako jeho rodiče.

Snažil se Timozelovy smrti litovat, ale zjistil, že nemůže.

Timozel ho zradil... a bezpochyby zradil i Faraday.

Axis pohlédl do chodby, kde stál Arne a držel v ruce Axisův plášť.
„Faraday.“

Hudba hvězd

Vytáhl Duhové žezlo z opasku a vydal se k Arnovi.

Teď už mu záleželo jen na tom, aby našel Gorgaela – a Faraday.

Prošel kolem Arna a ten se k Muži z hvězd mlčky připojil.

Bludiště ledových chodeb už Axise nemátlo ani mu nešálilo smysly. Žezlo v jeho ruce bylo teplé a jemu se zdálo, že začíná pulzovat. Jeho kroky se rozléhaly Ledovou pevností a někde v její hloubce Axis cítil, i když neslyšel, výkřik.

Volal ho bratr.

Prodloužil krok. Neexistovalo nic než potřeba najít Gorgaela. Připadalo mu, jako by ho Proroctví Ledovou pevností vedlo, a když zabočil za roh a vstoupil do dlouhé ledové chodby, na jejímž konci se nacházely masivní dřevěné dveře, přepadl ho pocit, jako by mu Proroctví zarylo ledově žhavé drápy do vnitřností a táhlo, *smýkalo* s ním směrem k nim.

Teprve u samotných dveří si Axis vzpomněl, že má v patách Arna. Otočil se tak rychle, tak prudce, že Arna popadl rukou za krk a přirazil ho ke zdi dřív, než se ten stačil nadechnout.

„*Zůstaň tady!*“ zavrčel Axis s tváří zuřivě staženou.

Arne věděl, že vztek nevyprovokoval on, nýbrž to, co se ukrývalo za dveřmi.

Přikývl.

„Zůstaň tady,“ zopakoval Axis klidněji. „Proroctví si nežadá tvoji přítomnost v komnatě. Proroctví si *nežádá* tvoji *smrt!*“

Znovu zvýšil hlas a Arne kývl.

„Chci, aby tohle někdo přežil,“ řekl Axis, potom Arna pustil.

Axis se zhluboka nadechl, a protože stále hleděl Arnovi do očí, zahlédl Arne něco z emocí, které se v Muži z hvězd bouřily.

„Budu sledovat dveře,“ řekl. „A podržím ti plášť.“

Axisovi vyhrkly při Arnových slovech do očí slzy. „A modli se za mě a lady Faraday. Uděláš to pro nás?“

Arne znovu přikývl a i v jeho očích se leskly slzy.

„Ano.“

* * *

Axis stál před dveřmi, v jedné ruce držel Duhové žezlo, druhou svíral kliku. Zhluboka se nadechl a pomalu zklidnil myšlenky a soustředil se. Znal třetí sloku Proroctví. Věděl, že obsahuje klíč k jeho zkáze i k záchraně. *Měl* prostředky ke Gorgaelovu zničení, ale jen když se bude soustředit.

A Gorgael to také věděl. Ničitel udělá vše proto, aby ho rozptýlil.

Axis se soustředil na Hvězdný tanec, na jeho krásnou hudbu, a nechal se jím prostoupit. Vzpomněl si na Azhure a na Caeluma a na jejich lásku a čerpal z nich sílu.

Potom stiskl kliku, otevřel dveře a vstoupil do komnaty, aby se setkal s bratrem.

* * *

Dveře se za ním tiše zavřely.

Gorgael stál asi deset nebo dvanáct kroků od něj a možná před zapáleným krbem, protože Axis měl dojem, že za ním plápolá nějaká zář.

Vypadal stejně odporně jako tehdy na nebi nad mohylami a jeho přítomnost byla tak zlá a zkažená, jak si Axis pamatoval z nočních můr, kterými ho bratr po většinu života týral.

Gorgael stáhl tvář do grimasy, ohrnul rty, odhalil psí zuby a jazyk mu vyklouzl z úst na bradu. Křídla měl roztažená za sebou a jejich pařáty se leskly.

Bylo to zvláštní, ale nejsilnější emocí, kterou z něj Axis vycítil, byla závist.

Axis nechápal, jak vypadá z Gorgaelova pohledu – sebejistý, zlatý, vznešený. Byl přesně takový, jaký si Gorgael přál být, a nyní před ním stál, světle modré oči měl klidné, postoj uvolněný a sebejistý.

Axis si neuvědomoval, co Gorgael cítí, protože jediné, co za soustředěnou maskou viděl, byla Faraday.

Gorgael ji držel pevně ve spárech, jeden jí zaryl hluboko do hrdla, druhým ji držel okolo pasu.

Faradayiny kdysi tak krásné šaty z ní visely v cárech a kůži měla poškrábanou a zhmožděnou.

Faraday k němu otočila tvář a její oči, zprvu tak mdlé bolestí a strachem, se k Axisově hrůze rozzářily nadějí, prosbou a láskou.

Axis se zhluboka nadechl, zachoval klidný výraz a soustředil se.

„Zdravím tě, bratře,“ zasyčel Gorgael.

Axis kývl a udělal krok vpřed – jen jediný, protože Gorgael zaryl drápy ještě hlouběji. „Já tebe taky, Gorgaele.“

„Konečně,“ řekl Gorgael a zavrtěl se. „Konečně se setkáváme, ty a já. Přesně jak Proroctví předpovědělo.“

Axis ho ignoroval a zvědavě klouzal pohledem po komnatě, i když ve skutečnosti nic neviděl. „Není tady, aby ti pomohl?“

„Kdo?“ Gorgael naklonil hlavu na stranu. „Kdo?“

„Tvůj přítel,“ řekl Axis. „Vlčí hvězda.“

Gorgael zmateně přešlápl a přemýšlel, o jaký trik se Axis snaží. „Vlčí hvězda?“

„Muž, který tě vycvičil, Gorgaele.“

„Temný muž?“

To se hodí, napadlo Axise, vskutku hodí. „Vycvičil i mě.“

„Ne!“ zasyčel Gorgael a Faraday mimoděk zasténala, jak jí zabořil drápy hlouběji do těla. „Ne!“

„Ale ano, bratře. Já vstoupil do Proroctví vycvičen, a nebyl to můj... náš otec, kdo mě učil.“

Gorgael vzpomínal na to, jak často Temný muž mizel, někdy i na mnoho měsíců. Trávil ten čas cvičením Axise? Vzpomněl si na to,

kolikrát se Temný muž objevil a věděl přesně, co si Axis myslí a co dělá. Věděl to proto, že Axise právě opustil? Možná po dobré večeři a veselém rozhovoru?

A Vlčí hvězda!

„Nejmocnější z talonů-zaklínačů,“ řekl Axis. „Myslím, že to od začátku naplánoval. Kdy si asi tohle Proroctví pro své pobavení vymyslel? Kdy začal připravovat kousky skládačky? Jsme jen pěšáci ve hře, kterou se baví, Gorgaele, nic víc. Proroctví jsou jenom obyčejné tlachy, které nás mají zmást.“

Gorgael zavřeštl a Faraday vykřikla spolu s ním, ale Axis nedovolil, aby ho to rozptýlilo.

„Loutky mluví a pohybují se podle jeho příkazů. Ten šedý vlk nás teď bezpochyby odněkud z bezpečí sleduje, tleská a chechtá se.“

Axis udělal další krok vpřed a Gorgael byl tentokrát tak pohlcen myšlenkami na Temného muže, na jeho zradu a manipulace, že si toho ani nevšiml.

„Komu asi přeje vítězství, Gorgaele, co myslíš? Tobě... nebo mně? Jak to asi vymyslel? Na čí stranu se postavil?“

Další krok a Axis sevřel pevně Duhové žezlo.

„Mně je to jedno,“ pokračoval, „protože chci porazit tebe i Vlčí hvězdu, tvého Temného muže.“

Gorgael rychle otočil hlavu a uvědomil si, jak blízko se Axis dostal.

Tiše zasyčel.

Faraday vykřikla.

Axisovo soustředění polevilo a na okamžik mu přes tvář přelétl výraz plný agonie.

Gorgael znovu zasyčel, tentokrát vítězoslavně.

Axis bojoval s emocemi, bojoval ze všech sil, aby kolem sebe znovu vztyčil zeď soustředění.

Stálo ho to všechny síly, a ještě něco navíc.

Pomalu, aby jeho pohyb nevyprovokoval Gorgaela k činu, sundal volnou rukou z Duhového žezla látku.

Komnatu prozářilo duhové světlo a Gorgael vykřikl a rozeštkal se.

V tu chvíli obrátil proti zlatému bratrovi vše, co měl. Komnatou se zmítala temná moc tak zlá, že doslova syčela, a bojovala s duhovým svitem.

Chaotická hudba Tance smrti vřeštěla a kroutila se ve vzduchu a temná moc i hudba zhutněly, obklíčily Axise a zahalily ho zlovoleným, zákeřným stínem.

Axis moc cítil, cítil, jak na něj útočí, jak kolem něj duní hrůza a zkáza vesmíru, jak po něm touží. Zavřel proto oči a soustředil se, soustředil se tak usilovně, že z mysli vytlačil nejen Faraday, ale dokonce i Gorgaela. Soustředil se jen na Hvězdný tanec.

Nechal se zalít jeho krásou a ladností a poslouchal...

Buch.

Natáhl se po...

Buch.

...zpomalil tlukot svého srdce...

Buch.

...do rytmu...

Buch.

...hvězdného tance. A v...

Buch.

...bušení Hvězdného tance Axis slyšel...

Buch.

...tlukot Azhuřina srdce a Caelumova srdce a srdcí všech, kdo ho milovali. Sebral odvahu a vzmužil se, otevřel oči a zvedl Duhové žezlo v ruku. Přijal do sebe celou moc Hvězdného tance a nechal ji vtéct do Duhového žezla, až cítil, jak tluče...

Buch.

...do rytmu Hvězdného tance a...

Buch.

...jeho vlastního srdce.

Axis postoupil vpřed a zvedl žezlo nad hlavu.

Gorgael zařval tak čirou nenávistí a primitivním strachem, že ledové zdi pevnosti popraskaly. Sebral všechnu energii a sílu a zaútočil na Axise mocí Tance smrti.

Obklíčila Muže z hvězd, srazila se s hudbou Hvězdného tance, pátrala a tloukla a pronikala, až zběsilé řinčení tanců burácelo komnatou, Ledovou pevností, tundrou i zbytkem světa.

A zkrouceným, pomateným tlukotem Tance smrti dunělo šílené bušení Gorgaelova srdce, které samo o sobě vzbuzovalo ve všech, kdo ho slyšeli, zoufalství.

Protože na okamžik...

Buch.

...se zdálo, že temný stín kolem Axise k němu pronikl, dusí ho a zabíjí zoufalstvím, ale pak propíchl mrak rubínový paprsek a zlatý a další zlatý a safírový a smaragdový...

Buch.

...a duhová moc žezla živená smíchem prastarých Strážců zaplavila komnatu i stín a postupně, velmi, velmi pomalu, začaly duhové světlo a smích pohlcovat moc Temné hudby i Tance smrti a mrak okolo Axise se rozplýval v prsty, které marně přebíhaly po komnatě, dokud se i ony nerozplynuly před neúprosným...

Buch.

...bušením Hvězdného tance.

A Axis se dál soustředil, upíral modré oči na Gorgaela a udělal další krok vpřed.

Gorgael zareagoval. Udělal to jediné, co mohl. To jediné, co mohlo narušit Axisovo soustředění... to jediné, co mělo podle Proroctví Axisovo soustředění zničit.

Axis postoupil o další krok vpřed, mrak Temné hudby se vytratil a Gorgael rozsápal Faraday břicho.

Něco uvnitř Axise se také roztrhlo, vzepjalo, zkroutilo se a křičelo, ale on nedovolil, aby ho to rozptýlilo, ne když byl tak blízko u cíle.

Nemohl jí pomoci.

Bolest roztrhala Faradayinu mysl na kusy a zbytky její přičetnosti zmizely. Posledním dechem, který kdy měla vtáhnout do plic, zakřičela...

Matko!

A Gorgael vykřikl spolu s ní a vítězoslavně jí rozsápal hrdlo.

A po celou dobu stříkala z Faradayina roztrhaného těla krev a hrozila roztrástit Axisovo soustředění, ale Axisovi se zdálo, že vidí, jak se v komnatě objevila žena, vzala Faraday do náruče, objala ji a políbila na ústa, a jen to mu dovolilo udržet si štít koncentrace neporušený, přesto ale křičel...

* * *

...a někde velmi, velmi daleko skryla Azhure tvář v dlaních a křičela spolu s ním, když Faraday zemřela místo ní. V tu samou chvíli vyklouzlo z Rivčina těla na lůžko dítě, otevřelo ústa a začalo kvílet.

* * *

Gorgael netušil, co se děje. Axis křičel, ale moc Duhového žezla nepolevila a duhové paprsky i nadále poletovaly po komnatě a honily poslední úponky tmy.

Na kolik kusů bude muset Faraday roztrhat, než Axisovo soustředění selže?

Gorgael zvedl spár, aby pokračoval v trhání – možná stačilo už jen jediné seknutí a zvítězí. Ale Faraday byla pryč. Gorgael překvapeně zamrkal. V jednu chvíli mu její ochablé tělo viselo v náruči, a vzápětí bylo pryč a jediné, co mu zůstalo, byly chuť a vůně její krve, to jediné mu připomínalo její teplo. Zavřeštěl, protože Axis se pohnul vpřed, vibroval mocí a na tváři měl výraz, kterému Gorgael nikdy nechtěl čelit.

Axisovo soustředění ani na okamžik nepolevilo.

Gorgael pochopil.

Zabil špatnou ženu.

Temný muž mu *lhal*. To žena s havraními vlasy byla klíčem, skutečnou milenkou... a Gorgael se zmýlil.

Prohrál, a věděl to.

Padl na kolena, prosebně vztáhl ruce, velké stříbrné oči vytřeštil hrůzou a koktal, slintal a žebral.

„Axisi, jsem tvůj *bratr*! Jsem syn Hvězdného poutníka! Slituj se! Nikdy jsem nepoznal lásku a teplo, kterých se dostalo tobě. Byl jsem zajatcem Proroctví a Prorokových Istí stejně jako ty. Jsem tvůj *bratr*! *Bratr*! Tvůj...“

Axis zvedl žezlo nad hlavu, z drahokamů stále pulzovala divoká zář, a vrazil Gorgaelovi rukojet' do hrudi. Opřel se do žezla celou vahou a Gorgael padl na záda, bezmocně mával nohama, rukama i křídly a Axis cítil, jak do bratrova těla a duše proniká moc a krása Hvězdného tance.

Dřevo Stromu země se zabodlo Gorgaelovi do srdce a roztrhlo ho. Něco černého a odporného otřáslo jeho tělem a prohnalo se celou Ledovou pevností.

Gorgael se naposledy křečovitě vzepjal a zůstal nehybně ležet.

Axis cítil, jak ho naplnila tak mocná životodárná síla, až zavrával, a byl by upadl, kdyby se neopíral o žezlo zabořené v Gorgaelově hrudi.

Ale ovládly ho také úzkost a ztráta, a tak se Axis sklonil nad žezlem a nad bratrovým tělem a rozplakal se.

„*Faraday!*“

* * *

Arne se vyškrábal na nohy. Krvácel z uší a z nosu a celé tělo se mu třásl kvůli moci a hrůze, která vyrazila ven z komnaty spárami ve dveřích. Stál, snažil se vzchopit a uvěřit tomu, že *žije*.

A pak uslyšel, jak stěna vedle něj praskla.

V hrůze sledoval, jak se zdí šíří tenoučká prasklina, kroutí se a zvětšuje, až byla dost široká na to, aby do ní vsunul prst.

Vzápětí se objevila další puklina a další a brzy celá stěna doslova *plodila* trhliny, které se svíjely a rozrůstaly, jako by byly živé.

„Axisi!“ Arne zaklel. Stáli v srdci obrovské praskající a hroučící se ledové hory.

„Axisi!“

Rozrazil dveře tak zoufale, až si málem natrhl svaly na ramenou, a vlétl do komnaty.

V protější stěně se nacházel krb, před nímž se Axis skláněl nad něčím temným a odporným a opíral se o... hůl?

Arne přeběhl komnatu a popadl svého pána za ramena. „Axisi! *Vstávej!*“

Axis pomalu zvedl hlavu. „Arne?“

„*Vstávej!*“ zakřičel Arne znovu a pokusil se Axise odtáhnout, postavit ho. Je snad zraněný? Tuniku měl potřísněnou krví.

„*Vstávej!*“

Axis mrknul a zavrtěl hlavou. V rukou stále svíral žezlo a mezi prsty mu pronikalo světlo. Rukojeť byla zaražená v Gorgaelově těle,

které se, jak si Axis s odporem všiml, rozpadalo. Maso se odlupovalo z kostí a žebra se ohýbala a propadala do hrudníku.

„Pojď,“ řekl Arne něžněji, „je po všem.“

Axis si povzdychl. „Ano, je po všem.“ Zvedl se, každický pohyb mu činil potíže, a jak vstával, vytrhl žezlo Gorgaelovi z hrudníku. Tím se tělo rozpadlo úplně a Axis ucítil, jak se mu podlaha pod nohama zachvěla.

Arne přehodil Axisovi plášť přes ramena a táhl ho ke dveřím.

„Faraday je mrtvá,“ řekl Axis.

„Tak pro ni žij!“ vykřikl Arne. „Pokud tady zemřeš, Ničitel zvítězí. Pojď. Axisi! *Pojď!*“

Axis se konečně pohnul. Udělal jeden krok, pak druhý, vrávoral ke dveřím a Arne mu byl v patách.

Když míjel útržek zelené látky na podlaze, sehnul se, zvedl ho a zabalil do něj hlavu žezla.

Jeho zář potemněla, ale Axis stále cítil, jak mu tepe v ruce.

„Faraday,“ řekl ještě jednou a opustil komnatu.

* * *

Běželi mezi rozpadajícími se stěnami a ostrými kusy ledu, které se na ně řítily ze stropu. Bludiště chodeb se kroutilo a zmítalo a Axis s Arnem znovu a znovu padali, jeden pomáhal druhému na nohy, jeden druhého zachraňoval a někdy je od smrti dělil jen vlasek nebo ruka zabořená do záhybů látky. Axis netušil, jak z pevnosti unikli, ale dostali se ven a vypořádali se do slunečního svitu.

Slunce?

Minula celá noc, aniž by si toho všimli?

Zastavili se třicet kroků od Ledové pevnosti, lapali v mrazivém vzduchu po dechu a ohlédli se.

Celá pevnost se propadala do sebe. Axis si uvědomil, že se hroutí směrem ke komnatě, v níž leželo Gorgaelovo tělo. Napadlo ho něco zvláštního – nádherný ledový krystal představoval krásu, po které Gorgael hluboko ve svém nitru tolik toužil.

A na jediný okamžik si Axis plně uvědomil, jak osamělý a strašlivý život Gorgael vedl. Téměř s ním soucítit, ale pak se pevnost zřítíla k zemi a myšlenka i soucit zmizely, jako by nikdy neexistovaly.

Bylo po všem.

* * *

Axis klesl ve sněhu na kolena a zabořil tvář do rukou. Arne stál bezmocně vedle něj a cítil něco z přítelova žalu.

Stáli tam dlouho, studený severní vánek jim čechral vlasy i pláště, dva muži zmrazení ve zmrzlé krajině.

* * *

Axis zvedl hlavu. Postavil se, byl ztuhlý a celé tělo ho bolelo, a podal Duhové žezlo Arnovi.

„Tady, vezmi si ho.“

„Ale, Muži z hvězd.“ Arne se zapotácel a převzal žezlo, jako by bylo doruda rozžhavené. „Co s ním mám...“

„Vezmi si ho,“ řekl Axis drsně. „Odnes ho zpátky do Sigholtu a předej ho Azhure. Postará se o něj.“

Arnovy oči ztvdly odhodláním. „Moje místo je...“

„*Splníš můj rozkaz!*“ vykřikl Axis a Arne ucouvl před bolestí a úzkostí v Axisových očích.

„Ted' už mě žádný zrádce neohrožuje,“ pokračoval Axis a litoval svých břitkých slov. „Je *po všem*, Arne. A tam, kam se vydám ted', musím jít sám. Prosím, vezmi si žezlo a běž.“

Arne přikývl, ale zaváhal. Měl se vydat do pustiny sám? Neměl koně, zásoby, jídlo, nic...

„Doprovodím ho,“ ozval se drsný hlas.

Oba muži se otočili.

Asi sedm nebo osm kroků od nich seděla Urbeth.

„Urbeth?“ řekl Axis a skoro nemohl uvěřit tomu, co vidí.

Zadívala se na hromadu ledu tající na slunci. „Když se řítíla k zemi, nadělala tolik rámusu, Muži z hvězd, že probudila moje medvíd'ata. Rozhodla jsem se podívat, co se děje.“

„Omlouvám se za hrubé vyrušení, Urbeth. Doprovodíš Arna? Ukážeš mu cestu?“

Přikývla. „Mám Arna ráda. Líbí se mi jeho smysl pro humor. Pojd', Arne. Doprovodím tě až k Rozeklané hoře. Myslím, že dál už to zvládneš sám.“

Arne se otočil k Axisovi, otevřel ústa, ale zjistil, že neví, co říct.

Axis mu položil ruku na rameno. „Děkuji ti, Arne. Neboj se o mě, protože se zase setkáme.“

Arne přikývl a odvrátil se. Upřel oči na obrovskou medvědicí, která se zatím vyhrabala na nohy, a především na její hřbet.

„Můžeš jít po svých!“ obořila se na něj a zamířila na západ.

Arne ji bez ohlednutí následoval a žezlo bezpečně ukryl pod pláštěm.

73

Klamy a převleky

Axis je dlouho sledoval, díval se, jak velký bledý obrys a menší tmavá postava míří na západ, a téměř dvacet minut k němu doléhalo tiché mručení jejich hlasů.

Když nakonec osaměl a obklopily ho jen ticho a lehký prašan zvířený větrem, zhluboka se nadechl. Nastal čas navštívit Posvátný háj. Bylo nutné splnit slib, který dal Faraday.

Ach, bohové, *Faraday!*

Axis se schoulil, protože ho opět zasáhl žal.

Faraday!

Znovu před sebou viděl Gorgaela s tváří staženou nenávistí, jak jí roztrhl napřed břicho, potom hrdlo. Ale ještě horší byla bolest a strach v jejích očích, se kterými Axis nic nezmohl.

Aby zvítězil, musel ji nechat trpět... a ona to věděla. Pochopila, že zemře, a Axis si uvědomil, že to věděla už velmi dlouho.

„Doprovodila mě na sever, aby se obětovala a já mohl žít?“ zašeptal.

Tolik mě milovala?

Sklonil hlavu a znovu se rozplakal.

* * *

Když z něj konečně vyprchaly skoro všechny emoce a Axis vstal, slunce už zapadalo za obzor a on poznal, že pro Faraday truchlil skoro celý den. Ale ani většina dne nestačila. Ani celý život by neučinil zadost Faradayině lásce a odvaze.

Otočil se, protože ho napadlo, že by měl stát tváří k východu, až zazpívá Píseň pohybu a přenes se do Posvátného háje, ale zarazil se... zastavil... a srdce se mu napřed stáhlo, potom divoce rozbušilo v hrudi.

Přes tundru se jako živoucí pomsta hnala černá postava. Plášť se za ní nadouval jako křídla obrovského dravce a kápě se třepotala, ale Axis pod ni přesto neviděl.

Věděl ale, že muž se usmívá.

„*Temný muž?*“ zeptal se Gorgael zmateně.

Axis věděl, kdo to je.

Muž se blížil a Axis slyšel, jak si hvízdá nějakou veselou odrhovačku a luská prsty, jako by se nesmírně bavil.

Hvízdání se neslo tundrou k Axisovi a žal se v okamžení proměnil ve zlost.

Temný muž se zastavil asi tři kroky od Axise, ztichl, ale nohou stále podupával do rytmu.

„No,“ řekl vesele, „konec dobrý, všechno dobré, a *skončilo* to dobře, nebo ne, Axisi?“

Axis po něm skočil. Neměl žádnou zbraň a věděl, že Temný muž ovládá Temnou hudbu, temnou moc, ale přesto se na něj vrhl. Toužil popadnout zaklínače pod krkem.

Srazil Temného muže na zem, ale nepodařilo se mu chytit ho a talon-zaklínač se odkulil stranou. V následujícím okamžiku Axis zjistil, že mu na krku stojí černá bota a tlačí ho k zemi. Vířila kolem něj temnota.

„Jsi Axis Úsvit, syn Rivky,“ řekl Temný muž tiše, „kdysi Válečná sekera, nyní Muž z hvězd a bůh písně, ale nemysli si, že mě přemůžeš. Ještě ne! Máš před sebou dlouhou cestu, musíš vyrůst a projít po mnoha stezkách, než odhalíš to, co já, než ovládneš mé triky.“

Axis sípal po dechu, popadl Temného muže za kotník, nepokusil se ho však odstrčit.

„Velmi moudré, Axisi,“ řekl Temný muž. „Učíš se rychle... Ale to ty vždycky, už jako dítě.“

„Kdo jsi?“

„Já?“ vykřikl Temný muž opět vesele. „Já? Jsem Temný muž, Drahý muž, učitel samotného Gorgaela. Nemyslíš, že jsem odvedl dobrou práci?“

„Kdo jsi?“

„Našel jsem ho, víš?“ řekl Temný muž. „Byl tehdy ještě malé dítě. Držel jsem ho v náruči a tulil ho k sobě. Byl jsem jediný, kdo mu kromě těch hloupých skraelingů projevil lásku. Ale samozřejmě jsem ho také zradil.“

Kdo jsi?

„Kdo jsem? V jakém převleku jsem navštívil *tebe* jako dítě a jako dospělého muže? No, nech mě přemýšlet.“ Plášť Temného muže zavířil a Axis konečně viděl pod kápi.

Smála se na něj pohledná mladá tvář s veselýma očima, orámovaná měděnými kudrnami.

Axis se zmateně zamračil. „Kdo...?“

„Ach!“ Mladík luskl kajícně prsty. „Promiň. Takhle jsem se zjevil *Rivce*, když *ona* byla ještě mladá – byl jsem trubadúr, který jí zpíval o kráse tajemných Zapovězených národů, takže když Hvězdný poutník přistál na střeše Sigholtu, ihned ho přijala. Připravil jsem mu cestu, víš? Všechno jsem naplánoval.“

Kdo...

Plášť znovu zavířil a na Axise nyní hleděla tvář muže středního věku zbrázděná útrapami a smutkem. Kolem rysů zastíněných dvoudenním strništěm visely neupravené černé vlasy. Podrážděně se poškrábal na bradě a Axis si všiml, že má ruce ztvrdlé léty dřiny.

„Nehraj si se mnou. Nikdy jsem tě neviděl...“

„Nikdy jsi mě neviděl? Ach! Ach!“ Zazubil se. „Odpusť, Axisi. Takhle jsem se zjevil *Azhure*, když *ona* byla ještě mladá.“

Posměšně se Axisovi uklonil. „Kovář Alayne k tvejm službám, vašnosto. Občas jsem dělal *Azhure* v jejím utrpení společnost.“

Axisova tvář se stáhla vzteky a rukama pevně sevřel nohu na svém hrdle. Ale než se mohl pohnout nebo cokoli říct, Temný muž si shodil z ramen plášť a nechal ho odlétnout ve větru.

Mírné modré oči, prořídlé hnědé vlasy a postava sehnutá stářím a artritidou.

Při pohledu na Axisův výraz zařval smíchy. „*Dokonalý* převlek, Válečná sekero! A *dokonalé* postavení k manipulaci!“

„Moryson!“

„Ano, Moryson. Mohl jsem být bratrem-velitelem, ale to by bylo příliš nápadné a příliš nebezpečné – mohli mě odhalit. Ale být prvním rádcem, to bylo velmi lstivé. Chudák Jayme. Myslel si, že to byl on, kdo přicházel se všemi nápady a vymýšlel plány, ale... ale já byl celou dobu s ním, našeptával, zasíval semínka, navrhoval. Radil.“ Radostně se zachechtal.

„Proč myslíš, Axisi, že se Jayme rozhodl navštívit Gorkenskou pevnost zrovna v době, kdy tam Searlas odvezl Rivku, aby porodila?“ Moryson se sklonil a opřel se rukama o koleno. „A kdo navrhl, abychom jeho bastarda neutopili ve vědru, jak Searlas chtěl, ale vzali ho raději do Seneschalu? Kdo navrhl, že bys byl ideální Válečná sekera?“

„A učil jsi mě jako dítě?“ Axisův hlas byl nebezpečně tichý.

„Houpal jsem tě a zpíval ti celé roky, Axisi, a tys tam ležel a poslouchal. Bylo snadné tě učit, stejně snadné jako teď Caeluma.“

Axis se pod Morysonovou nohou napjal a muž se zasmál. „A *kdo*, Axisi, *kdo* navrhl, abychom tě poslali na bojiště u Gorkenské pevnosti oklikou přes Pevnost mlčenlivé ženy a Smyrton?“

„Abych našel Strážce a Azhure?“

„Ach,“ zašeptal Moryson, „vždycky ses učil rychle.“

Hbitě uskočil, a zatímco se Axis škrábal na nohy, odložil převlek Morysona a vzal na sebe mnohem starší klam.

Axis se zastavil a užasl nad jeho proměnou.

Stál před ním krásný Ikarii ve třpytivém stříbrném šatu, který se modře blýskal, kdykoli se pohnul. Měl stříbrná křídla a na tváři tak vědoucí a smutný výraz, až se Axisovi zadrhl dech v hrdle.

„Tak jsem se zjevil Strážcům,“ řekl a Axis zmateně zamrkal.

„Jako Prorok,“ vysvětlil.

„Proč?“ zašeptal Axis. „*Proč Proroctví?* Jaký to mělo všechno smysl? Pověz mi to, než zešílím!“

Prorokova postava se zavlnila a Vlčí hvězda se zjevil ve své skutečné podobě. „Posadíš se ke mně, Axisi? Promluvíme si. Posvátný háj může chvíli počkat, a když se ještě hodinku zdržíš, slib Faraday tím neporušíš.“

„Víš všechno?“

„Skoro všechno,“ řekl Vlčí hvězda. „Ale i přesto mě Proroctví občas dokázalo překvapit. Posad' se, Axisi, a promluvíme si.“

Axis zdráhavě klesl na zem a přinutil se uvolnit. „No?“

„No... co?“

„Pověz mi o Proroctví. Proč jsi ho stvořil? Byly to jen bláznivé tlachy pro tvé pobavení?“

Vlčí hvězda si povzdychl a prohrábl si prsty měděné kudrny. „Bláznivé tlachy?“ Krátce se zasmál, roztáhl jedno zlaté křídlo, pak je obě složil za sebe. „Ach, Proroctví mělo svůj význam, Axisi, hluboký význam.“

Pohodlně se usadil. „Já Proroctví Ničitele ‚nestvořil‘, ale byl jsem to já, kdo ho *sepsal*.“ Zazubil se. „Vzpomeň si na to, Axisi, jak sis v Pevnosti mlčenlivé ženy Proroctví poprvé přečetl. Poslední prsty, které se ho dotýkaly, byly mé.“

Axis netrpělivě mávl rukou a Vlčí hvězda si povzdychl. „Některé věci bych musel vysvětlovat roky, Axisi, a ty musíš napřed vyrůst, než je budeš moci vyslechnout, proto se o to nebudu ani pokoušet. Zemřel jsem... jistě víš jak... a uložili mě do mohyly k ostatním – po mé smrti nás bylo *devět*.“ Na okamžik se zadíval Axisovi do očí. „Prošel jsem Hvězdnou bránou a vstoupil do jiné existence.“

Zmlkl a na nějaký čas se rozhostilo ticho.

„Existoval jsem,“ řekl Vlčí hvězda nakonec a Axis sebou trhl, protože viděl, jak v očích talona-zaklínače krouží hvězdy. „Víc nemohu říct. Ale zatímco jsem... existoval... odhalil jsem jistě věci. A ty si vyžádaly, abych se vrátil zpět do tohoto světa.“

„Počkej.“ Axis se naklonil vpřed a nepřátelství, které k Vlčí hvězdě cítil, zmizelo v žízni po vědění a pochopení. „Veremund mi před časem vyprávěl tvůj příběh.“

Tvář Vlčí hvězdy zůstala bez výrazu, ale na hrdle mu zacukal sval.

„Řekl mi, že už v mládí tě uchvátila představa jiných světů. Dospěl jsi k názoru, že každé slunce má svůj svět, možná podobný tomu našemu, který okolo něj krouží. Pozoroval jsi nekonečný vesmír a vyvodil sis, že existuje nespočetné množství světů. Ostatní si mysleli, že je to bláznovství, ale mě to přimělo přemýšlet. Vlčí hvězdo... co jsi našel za Hvězdnou bránou?“

Vlčí hvězda se pousmál. „Ptáš se, jestli jsem našel jiné světy, Axisi? No... pochopitelně. Ale o tom ti povyprávím někdy jindy. Byl to,“ odmlčel se, „možná jeden z důvodů, proč jsem se vrátil.“

Otřásl se a jeho úsměv zmizel. „Dost. Vrátil jsem se, protože jsem se mezi jiným dozvěděl, že svět, který jsem tolik miloval a sloužil mu... ano, Axisi, *miloval* jsem Tencendor a sloužil mu navzdory svým činům... čekají velké problémy. Čas nepokojů. A válek. Věk, který ho rozerve na kusy. Ale byl tady způsob, jak škody napravit.“

„Prorocství?“

„Ano. Prorocství existovalo nezávisle na mně. Nestvořil jsem ho. Našlo si mě a využilo mě jako mnoho jiných. Přimělo mě vrátit se zpět Hvězdnou bránou a jako Prorok mu od té doby sloužím. Naverboval jsem Strážce, sepsal ho, díval se, jak se můj milovaný národ rozpadá, přesně jak Prorocství předpovědělo, zplodil jsem Azhure a po celou dobu se snažil zajistit, aby Prorocství uspělo.“

„Všemi jsi manipuloval.“

„Ano!“ vyplivl Vlčí hvězda. „Manipuloval. Nezastavím se před ničím, abych dosáhl úspěchu. Nedovolím, aby Prorocství vstoupily do cesty nepodstatné emoce, dobro nebo zlo!“

„Vlčí hvězdo.“ Axis zatahal za svoji zlatou tuniku.

„Ano?“ zavrčel Vlčí hvězda.

„Vidíš ty krvavé skvrny?“

Vlčí hvězda na něj pohlédl a mávl rukou. „Ty? Pcha!“

Faradayina krev zmizela.

To rozzlobila Axise víc než cokoli jiného.

„Zmizí pocit viny stejně lehce, Vlčí hvězdo?“ zavrčel a popadl Vlčí hvězdu za předloktí.

Vlčí hvězda ztuhl, ale nesetřásl ho.

„Byla to Faradayina krev, Vlčí hvězdo! *Faradayina!* Zemřela místo Azhure!“

„Ano,“ řekl Vlčí hvězda tiše.

„Vmanipuloval jsi ji do Gorgaelovy nory?“

Nad tundrou se rozhostilo dokonalé ticho. Axis... cítil... jak daleko, velmi daleko, naráží na Pobřeží ledních medvědů šedé vlny, ale jejich hukot také utichl. Nebylo tu nic než pustá sněhová pole a Vlčí hvězda... který mu hleděl do očí.

„Ano,“ řekl a hlas i tvář měl klidné. „Vmanipuloval.“

Axisovy prsty se křečovitě stáhly, zaryl je Vlčí hvězdě do paže, ale talon-zaklínač nijak nezareagoval.

„Ano?“ zašeptal Axis. „Ano? Zavraždil jsi ji!“

„Ty ubohý hlupáku!“ zařval Vlčí hvězda a vytrhl se mu. „Byl bys radši, kdyby se celé Proroctví zhroutilo? *Byl bys radši, kdyby se Gorgaelovi do spárů dostala Azhure?*“

Axis na zaklínače zíral.

„Poslouchej mě,“ řekl Vlčí hvězda, který už vyčerpал všechnu trpělivost. „Gorgael mohl zvítězit, zvítězil by, kdyby zajal Azhure místo Faraday. Azhure je sice mocná, ale jemu by se postavit nedokázala. Přemohl by ji... a zabil. Dokázal by ses soustředit a udržet pod kontrolou Hvězdný tanec, který protékal Duhovým žezlem, kdyby ti před očima rozsápal Azhure?“

„A tak jsi zavraždil Faraday.“

„Ano. Když se na to chceš dívat takhle.“

„Obětoval jsi ji!“

„Oklamal jsem Gorgaela a přiměl ho uvěřit, že to Faraday je tvou skutečnou milenkou, a zachránil jsem tak život tobě, Azhure i celému Tencendoru. Jen na tom záleží.“

„A Faraday zemřela.“

„Jsi ubohý hlupák, Axisi.“ Hlas Vlčí hvězdy byl nyní tichý a velice rozzlobený. „Proč mě neobviňuješ z Jorgovy smrti? Nebo ze smrti Vysokého oka? Ze smrti tisíců mužů u Gorkenské pevnosti? Ze ztráty Timozelovy nevinnosti? Proč ne? Cítíš se totiž provinile, protože jsi tam jen stál a díval se, jak Faraday umírá!“

„Neměl jsem na vybranou,“ odvětil Axis rázně. „Kdybych se ji pokusil zachránit, odsoudil bych k smrti nás oba. Musela zemřít.“

Ztuhl, jako by nemohl uvěřit, co řekl.

„Ano,“ řekl Vlčí hvězda a do hlasu mu pronikl soucit. „Musela zemřít a svojí smrtí zachránila tebe, Azhure a celý Tencendor, a *věděla to!* Byl to největší dar, jaký jsem jí mohl oplátkou za její život dát.“

Natáhl se, vzal Axise za ruku, a když znovu promluvil, hlas měl velmi tichý. „Věděla to, Axisi. A věděla, že tady už pro ni není místo.“

„Hvězdy, Vlčí hvězdo, co teď budu dělat?“

Dokonce i Vlčí hvězda musel zareagovat na ryzí bolest v Axisově hlase. „Odsuneš vinu stranou, Axisi, splníš Faradayino poslední přání a navštívíš Posvátný háj. Potom se vrátíš domů k Azhure a znovu

vybudoješ Tencendor do jeho původní krásy, budeš se učit a růst a zaujmeš právoplatné místo mezi Hvězdnými bohy a já se možná jednoho dne vrátím a podělím se s tebou o vědomosti, které jsem získal za Hvězdnou bránou. Možná ti i povím o světech, které jsem tam našel... To by se ti asi líbilo. A budu ti také muset prozradit, jaká nebezpečí jsem za Hvězdnou bránou odhalil.“

Zmlkl a stiskl Axisovi něžně ruku.

„Teď jdi a vyzvedni si Faradayin dar.“

Plynulým pohybem vstal a odkráčel do tundry.

To bylo naposledy, co ho Axis spatřil, jako postavu mizející v dálce.

Zatímco se na něj díval, zahalil Vlčí hvězdu opět černý plášť, třepotal se mu za zády a k Axisovi přes tundru dolehly tóny veselé melodie, kterou si pohvizdoval.

Faradayin dar

Axis v duchu zazpíval Píseň pohybu a přenesl se do Posvátného háje. Bylo to hluboce magické místo a Axis nijak nepochyboval o tom, že se do něj dokáže přenést stejně jako do Sigholtu.

A tak se taky stalo.

Bílá tundra okolo se rozplynula ve smaragdovou zář a ta se proměnila ve stromy lemující stezky Posvátného háje. Axis udělal, co mohl, aby ovládl rozechvělé nervy, a vykročil po stezce co nejodhodlaněji. Co tu najde? Svatí ho neměli nikdy rádi a nevěřili mu – co si o něm pomyslí teď? Jejich milovanou Faraday mu roztrhali před očima a on vůbec nic neudělal.

Možná proto k němu vždy cítili takovou nechuť. Možná to nějak věděli.

Stezka se rozšířila a stromy ustoupily. Nad hlavou mu ve věčném tanci vířily hvězdy a hudba Hvězdného tance tu byla vskutku mocná. Před ním se ve velkém, tichém kruhu otvíral háj.

Axis se nejistě zastavil na jeho okraji. Háj mu připadal jiný, i když hned nedokázal říct proč. Zůstal nehybně stát a snažil se pochopit.

Háj prostupovala stále stejná moc. Cítil, jak kolem něj krouží a pozoruje ho.

Stromy, uvědomil si nakonec. V minulosti navštívil háj dvakrát, jednou ve snu a jednou se na Faradayino výslovné přání stal svědkem

Raumovy proměny, a pokaždé cítil, jak ho z okolního lesa pozorují oči.

Ted' tu však nebyly. Ach, některé sice zůstaly a Axis cítil, jak čekají... čekají na něco, ale byl jich tu jen zlomek.

Axis se uklidnil, když pochopil rozdíl, a vstoupil do háje. Proč Faraday chtěla, aby sem zašel? Co myslel Vlčí hvězda... „darem“?

Našlapoval opatrně, protože ho ticho znervózňovalo. Kde jsou Svatí? Dříve ho vždy přišli pozdravit.

Jeho pozornost upoutal pohyb v trávě a Axis se s trhnutím zastavil.

Je to jen vánek, říkal si a udělal další krok.

Nefoukal ale žádný vítr.

Znovu se zastavil a srdce se mu rozbušilo. Věděl, že se stane něco důležitého – cítil, jak se kolem něj sbírá moc háje – a vlasy na šíji se mu naježily.

Rozlehlo se naprosté ticho.

Další krok a další, velmi, velmi opatrně, a tráva se znovu pohnula.

Axis se opět zastavil. Srdce mu bušilo tak silně, až měl pocit, že mu vyskočí do krku. Svíralo ho tušení *hrozby* a Axis se musel přemáhat, aby se neotočil a neutekl.

Opatrně se rozhlédl. Nic se nehýbalo... jen trs trávy asi patnáct kroků před ním.

Proč se tolik bojím? Neporazil jsem právě Gorgaela? *Nezvítězil jsem?* Tak proč se tolik bojím? Jako dítě ztracené v temném lese za noční bouře?

Proč? Protože *byl* dítě ztracené v temném lese.

Axis udělal několik kroků, a když se nic nestalo, několik dalších. Blížil se k onomu kusu trávníku a věděl, že ať už se má stát cokoli, stane se to právě tady.

Zhluboka se nadechl, sebral veškerou odvahu a s ledovou tíhou osudu na ramenou přistoupil k něžně se kolébající trávě.

Leželo na ní malinké nahé dítě.

Axis zavrával šokem a zbledl. Na několik zabušení srdce nedokázal popadnout dech.

Malinký chlapec.

Ne! Ne! To ne!

Roztřásl se natolik, že musel klesnout na kolena.

Vedle dítěte.

Dítě spalo, pomalu pohybovalo ručkama, zatínalo je v pěst a snilo o matce. Hlavičku mu pokrývalo hebké blondřaté chmýří a tělíčko mělo buclaté a zdravé.

Bylo tak malé a Axis poznal, že mu nemůže být víc než sedm nebo osm týdnů, možná ani to ne.

Axis se k dítěti natáhl a zjistil, že se mu ruka tolik třese, až ji musel zatnout v pěst, aby mohl pokračovat. Jakmile se ovládl, dotkl se hlavičky dítěte.

Probudilo se s tichým výkřikem a Axisovi poskočilo srdce. Pomalu, zasněně otočilo hlavu, zapátralo po ruce, která ho probudila, a pohlédlo na Axise Faradayinýma zelenýma očima.

„Ach, bohové,“ zamumlal Axis zlomeně a vzal dítě do náruče.

Jak jsem jí mohl provést ještě tohle po všem utrpení, kterým kvůli mně musela projít?

Dítě se mu přitulilo k hrudi, jako by ho poznalo, a zabořilo ručku do látky zlaté tuniky.

Krev dítěte ho volala, zpívala mu a Axis cítil, jak jeho vlastní krev odpovídá. Nebylo pochyb o tom, že je to jeho syn.

Proč mi to neřekla? Proč? Proč? Proč?

Axis se rozplakal, tiše a pomalu, aby nerozrušil dítě. Nebylo divu, že Faraday každé ráno a každý večer odcházela do háje. Šla nakrmit jejich syna, hrát si s ním.

Ted' byla mrtvá a jejich krásný syn už se s ní nikdy nesetká.

Axis sklopil hlavu a jeho slzy kanuly na dítě. Seděl tam dlouho, kolébal se a truchlil pro Faraday.

* * *

„Jmenuje se Israel.“

Axis zamrkal, utřel si slzy, ale nevzhlédl.

„Dala mu to jméno, protože se jí zdálo, že se podobá snu.“

„Snu?“ Axis konečně zvedl hlavu. Několik kroků od něj stál Svatý se stříbrným kožichem.

Číselo z něj čiré nepřátelství.

„Israel,“ zamumlal Axis. „Krásné jméno. Sen?“

Nepřátelství zesílilo. „Snila o domově a štěstí a věděla, že je nikdy nezíská. Ve spánku se jí někdy o tom jméně zdálo.“

Axis na okamžik zavřel oči, aby potlačil bolest a vinu.

„Chtěla, abych ti řekl, že máš chlapce vzít domů k Azhure a vychovat ho. Říkala, že mu Azhure bude dobrou matkou.“

Axis se odvrátil, protože už nedokázal pohled Svatého dál snášet. Azhure se kdysi bála, že jí vezme Caeluma a dá ho na vychování Faraday. Jaká ironie. Teď Azhure vychová Faradayina syna.

„Také řekla, že chlapce jednoho dne dáš Avar.“

„Cože?“ Axis pohlédl na Svatého a ochranitelsky chlapce sevřel.

„Israel je dar, Muži z hvězd, ale především dar Avar. Faraday nežila dost dlouho,“ stříbrný kožich se odmlčel a tvrdě se na Muže z hvězd zadíval, „aby je přivedla zpět z vyhnanství. To udělá nakonec Israel. Stane se králem-mágem Avar. Naučíš ho, co budeš moct a dokud budeš moct, ale až přijde čas, převezmou péči o něj a jeho výcvik Avar.“

Ne, chystal se Muž z hvězd zašeptat, ale Svatý ho předešel.

„Také pro tebe umírali, Muži z hvězd.“

Nezemřelo jich tolik jako ostatních, chtěl Axis zakřičet, ale Svatý to vytušil.

„I ona zemřela.“

Axis zavřel ústa a sklopil hlavu na souhlas.

Axisi?

Zvedl hlavu. Stříbrný kožich zmizel a mezi stromy stál bílý jelen. Chvěl se, jako by se na otevřeném prostranství bál. Zakoulel očima úzkostně k nebi, ale nakonec přemohl strach a elegantně, vznešeně přistoupil k Axisovi a k dítěti.

Axisi?

Raume?

Ano, tak jsem se kdysi jmenoval.

Přišel jsi, abys mi také spílal?

To bych nikdy neudělal, Axisi. Přišel jsem splatit dluh.

Dluh?

Axisi, před lety jsi na hranicích Avarinheimu zachránil můj a Shřin život. Za to jsem ti dlužil dva životy.

Ano.

Jeden jsem ti tehdy vrátil. Řekl jsem ti, že Faraday žije.

Axis sklopil hlavu a vzpomněl si. *Ano.
Ted' ti vrátím druhý život, který ti dlužím.*

Axis zvedl oči.

Faraday žije.

Axis vytřeštil oči a zadržel dech.

Ale neexistuje v žádné podobě, která by ti k něčemu byla, Muži z hvězd. Občas ji možná zahlédneš, ale už s ní nikdy nepromluvíš. Už se jí nikdy nedotkneš. Už jí nikdy neublížíš. Běhá nespoutaně, Axisi, a konečně se od tebe osvobodila.

Jelen se odmlčel, znovu se rozechvěl, a když k němu Axis natáhl mlčky ruku, rozběhl se ke stromům a zmizel v lese.

„Ne!“ vykřikl Axis a dítě zafňukalo. „Ne, vrať se! Vrať se!“

Epilog

O devět let později...

„Tati?“

„Ano?“ Axis pohlédl dolů do Isfraelových zelených očí, usmál se a stiskl synovi ruku pevněji.

„Ty nemáš les moc rád, že ne?“

Axis se neklidně zasmál a zadíval se znovu na stezku, po níž šli. Po obou stranách se k nebi vzpínaly stromy, působily ale mírumilovně, ne stísněně, a ve slunečních paprscích, které pronikaly smaragdovými nebesy, poletovali ptáci a motýli. Toho dne zrána přivedli s Azhure své děti na severní pobřeží Minstrelového moře. Udělali si piknik na březích Nordry a Axis s Isfraelem pak vstoupili do lesa.

Dělali tak dvakrát do roka už od chvíle, kdy se Axis vrátil do Sigholtu s dítětem v náruči. Přestože se nikdy neodvážil zeptat, tušil, že se Azhure někdy prochází lesy s Caelumem, Isfraelem nebo s dcerou, a možná i se všemi třemi. Mezi Azhure a tím, co dříve bývalo Faraday, existovalo pevné pouto a Axis přemýšlel, jestli se Faraday někdy zjevila Azhure v lidské podobě.

Jednou se Azhure zeptal, ona však na něj jen pohlédla a opatrně změnila téma.

Isfraela se Axis nikdy neptal.

„No?“ Isfrael zatahal Axise netrpělivě za ruku.

„Ale ano, mám je docela rád, Isfraeli. Jak by někdo mohl opovrhnout takovou nádherou? Ale máš pravdu v tom, že se tu necítím příjemně. Já...“

Jak to chlapci vysvětlit? „Les a já užíváme jiné druhy magie.“ Axis si náhle uvědomil, že přesně o to jde. „A i když si jeden druhého vážíme, necítíme se spolu příjemně.“

Ale Isfrael se nemínil vzdát. „Azhure les miluje a on ji.“

„Ozařuje les, pláň i moře bez rozdílu.“

„Ano, asi máš pravdu, tati.“

Axis se nikdy nezabavil úlevy nad tím, že Azhure přijala Isfraela tak dobře a rychle do rodiny. Posledních devět let zažívali štěstí, s jakým nikdo z nich nepočítal ani v něj nedoufal. Jejich srdce se po tragédiích, které zažili, uzdravila a rodina se kolem nich rozrostla a poskakovala, dováděla a smála se v chodbách Sigholtu a na březích Jezera života.

Jeho rodina. Jeho děti. Už jich měl pět, ale Axis skutečně považoval za své jen tři. Dvojčata se stále držela stranou. Z Draka vyrostl nevrlý chlapec, tichý a uzavřený. Poslouchal, to ano, ale Axis cítil, že v něm těsně pod povrchem křehkého klidu dřímá vzpoura. Nezůstalo v něm nic z ikarijského původu – dokonce i jeho tvář ztratila ikarijské rysy. Nenarostla mu křídla ani se u něj neprojeví schopnosti zaklínače. Draze za svoji zradu zaplatil, ale Axis, Azhure, a především Caelum mu stále nevěřili. Často ho posílali na dlouhé měsíce k Belialovi, Cazně a jejich dvěma dětem.

Říční hvězda byla upjatá dívka. Dělal Drakovi společnost, i když tvořili podivný pár. Ikarijský původ se u ní projevil naplno, narostla jí křídla a získala i schopnosti zaklínačky. Byla celá zlatá a fialová jako její teta Pěnice a usmívala se, hrála si a objímala oba rodiče se zjevnou láskou.

Ale přesto byla samotářská a někdy seděla dlouhé hodiny mlčky a odmítala si hrát s ostatními dětmi. Necítila k nikomu odpor nebo nepřátelství, ne tak docela, ale Axis ji někdy přistihl, jak na něj hledí s podivným výrazem, a zamrazilo ho u páteře. Pokaždé, když Drako odjel do Belialova domu v Carlonu, požádala Říční hvězda o svolení zůstat s dědečkem na Ostrově mlhy a paměti. Dobře s Hvězdným poutníkem vycházela a byl také stále z velké části zodpovědný za její výcvik.

A tak Drako a Říční hvězda trávili dlouhé měsíce mimo domov, a i když se vrátili, do života na Sigholtu nezapadali.

Caelum... nádherný, úžasný Caelum. Bylo mu už skoro dvanáct a z celého srdce miloval svůj ikarijský původ. Nikdy mu nevyrašila křídla – odmítal je s tím, že žádný z rodičů křídla nemá a on chce být jako oni – ale jinak byl Ikarii téměř v každém ohledu... až na ohromující soucit a pokoru. Bude z něj zaklínač jako žádný jiný, pomyslel si Axis hrdě.

Axisův výraz zněžněl, když si vzpomněl na své páté a Azhuřino čtvrté dítě. Před třemi lety mu porodila dceru (*dalsí* dceru, připomněl

si). Od Azhure dostala jméno Zenith a velice se podobala matce, ale Axis si neuvědomoval, že jeden z důvodů, proč Azhure pokaždé vyhrkly slzy, když se na dceru zadívala, byla skutečnost, že v Zenithiných očích zářila znovuzrozená duše.

Také se stane zaklínačkou, ale Axis tušil, že nebude potřebovat ikarijskou moc, aby okouzila duše mužů.

„Přiletí na Caelumovy narozeniny Volný pád a Pěnice?“

Israelův hlas zněl opět trochu netrpělivě, a Axis se proto pokusil probrat ze zasnění. Israel musel mít pocit, jako by po lesních stezkách krácel sám. Do Yuletide zbýval už jen týden a domy Úsvitů a Hvězd často využívaly Caelumových narozenin a posvátných obřadů Yuletide k tomu, aby se všichni sešli jako rodina.

„Ano.“ Axis se na chlapce usmál. „A Hvězdný poutník se k nám taky připojí.“

Hvězdný poutník našel domov na Ostrově mlhy a paměti – Axis tušil, že tam působí boží dopuštění mezi kněžkami Hvězdného řádu. Obvykle vedl obřady Yuletide na ostrově, ale toho se mohli ujmout i jiní zaklínači, a proto se tento rok Hvězdný poutník rozhodl připojit o Yuletide k Axisovi a Azhure v Sigholtu.

Axis trávil většinu dní právě v Sigholtu. V prvních dvou třech letech po konečné bitvě s Gorgaelem pobýval spolu s Azhure dlouhé týdny v Carlonu nebo cestoval zemí a staral se o to, aby nový národ Tencendoru vyšel z chaosu a rozkolu předchozího tisíciletí silný a plný života. Většině Tencendořanů se po válce dařilo dobře. Achařané se vrátili k farmaření a Ikarii konečně získali zpět krásná města v Minstrelovém moři. Usadila se tam i Pěnice s Volným pádem, který byl korunován talonem.

Volný pád, Ho'Demi, Ysgryff, Magariz a Belial spravovali svá území spravedlivě, a Axis už proto nemusel dávat svoji přítomnost v Tencendoru tolik najevo. Setkával se s nimi formálně dvakrát do roka a neformálně ještě častěji, ale stále víc a víc času trávil za závojem modré mlhy, která obklopovala Sigholt, zkoumal a studoval své schopnosti, které se dál prohlubovaly, hovořil s ostatními bohy, miloval Azhure a hrál si se svými dětmi.

Někdy s nimi pobývali i Rivkah, Magariz a jejich syn. Magariz vystavěl a dál rozšiřoval nové město na úrodných pláních mezi řekami Ichtar a Azle. Severin nahradil zničený Hsingard a spolu s nově

vybudovaným Jervois se staly největšími městy Ichtaru. Axisova matka a Magariz si pak pro sebe postavili pěkný palác na kopci nad městem.

Ať už měl Axis k Rivčinu synovi jakékoli výhrady, z větší části zmizely. Zared zdědil matčin důvtip a odvalu a otcův tmavý vzhled a věrnost a Axis měl z mladšího nevlastního bratra až nečekanou radost. Doufal, že tentokrát naváže s bratrem blízký vztah, místo aby se nenáviděli a soupeřili spolu.

Azhuřin otec už se neobjevil. Nikdo netušil, kam zmizel – dokonce i Azhure tvrdila, že nic neví – a Axise nezajímalo, jestli se ještě někdy ukáže, nebo ne. Možná prošel znovu Hvězdnou bránou a vrátil se na věčnost, kde měl zůstat už poprvé. A možná někde spřádal další plány.

Ale Axis si s Vlčí hvězdou nedělal starosti. Pokud se vrátí, Axis se s ním vypořádá.

Od strašlivého dne v Gorgaelově komnatě Axis už nikdy Duhové žezlo neodkryl. Stále ho halil kus látky z Faradayiných šatů a Axis žezlo umístil do tajné komnaty v Sigholtu. Věděl, že ho jednou bude muset prostudovat, prozkoumat stopy Strážců, které v něm, jak věděl, stále zůstávaly, ale ještě nenastal správný čas.

Jediným mráčkem na nebi Axisova jinak prosluněného života bylo vědomí, že Avar jednou vznesou nárok na jeho nejmladšího syna.

Avar většinou zůstávali v Avarinheimu, i když některé klany se vydaly po stezkách Minstrelového moře. Tvrdili, že počkají, dokud Isfrael nedospěje, dokud Faradayin syn nezaujme právoplatné místo krále-mága, teprve pak se vydají na jih.

Axis dál hovořil s Isfraelem o návštěvě Hvězdného poutníka, ale čím hlouběji mířili do lesa, tím neklidnějším se Axis stával. S každým rokem ho výlety do Minstrelového moře s Isfraelem víc a víc rozrušovaly. Věděl, že Avar během několika let požádají, aby Isfrael žil s nimi a naučil se jejich způsobům a magii stromů – a Axis nevěděl, jestli unese ztrátu Faradayina syna, když už přišel o Faraday.

Axis pohlédl na Isfraela. Byl kouzelné dítě, a jak rostl, Axis v něm viděl víc a víc z Faraday. Obzvláště po pravidelných návštěvách Niažina háje.

Byli už blízko a Axis s Isfraelem zmlkli. Dokonce i zvuky lesa ztichly a ptáci je tiše sledovali, místo aby vesele poletovali korunami.

Tam. Přímě před nimi. Jako vždy na ně čekala.

Shra.

Musí jí být už patnáct nebo šestnáct, pomyslel si Axis, když se blížili. Měla tmavé oči a vlasy svého lidu a křehkost avarských žen, ale jinak byla na svůj národ neobvykle vysoká a měla světlou pleť. Mezi Avar se těšila velké úctě, protože zastávala místo starší druidky, a také Axis s Isfraelem si jí velice vážili. Vyzařovala z ní moc, ale nebyla to hrozivá moc, jakou Axis s Azhure cítili u avarských druidů v minulosti, nýbrž nesmírně mírumilovná. Shru obklopovala aura takového klidu, že se Axis v její přítomnosti někdy cítil jako nešikovný stájník.

„Vítej, Axisi,“ řekla, stiskla mu krátce ruce a políbila ho na tvář.

„Isfraeli.“ Usmála se a vzala chlapcovu tvář do dlaní. „Pokaždé, když tě vidím, jsi o dlaň vyšší.“ Sklonila se a dotkla se jeho tváří rty.

Chlapec se potěšeně začervenal. Těšil se na Shru skoro stejně jako na matku. Znal svůj původ a věděl, že jednoho dne bude muset odejít k Avar a žít s nimi, a věděl také, jak to otce trápí. Ale pokud byli všichni Avar jako Shra, pak si byl Israel jist, že se mu u nich bude líbit.

Shra spustila ruce a pohlédla na Axise. „Musíš počkat na okraji háje.“

„Já vím,“ řekl Axis hrubě. Vždy čekal, nechtěný, nevítaný, stranou – proč mu to musela Shra znovu připomínat?

Kývla, vzala Isfraela za ruku a vedla ho pryč.

Vždy mířili k Niažinu háji. Axis tak docela netušil proč... Netušil, proč to Faraday táhne k místu, kde byla pohřbená Niah. Háj vypadal stále tak, jak ho Faraday vysadila. Mýtinu obklopovalo devět stromů s propletenými větvemi, které propouštěly zářivé sluneční paprsky. Uprostřed háje kvetly hustě v kruhu a zřídka i na zbytku travnaté mýtiny měsíčice, Azhuřino znamení.

Shra odvedla Isfraela ke kruhu fialových květů a pokynula mu, ať se posadí doprostřed. Sklonila se a několik minut s ním tiše hovořila, potom vstala a zamířila k opačné straně háje. Na jeho okraji se zastavila a ohlédla se napřed po Israelovi, který seděl trpělivě mezi květinami, potom krátce po Axisovi.

Nakonec se otočila a zmizela ve stínech.

Čekali, Axis v kruhu stromů, Israel v kruhu květů. Někdy čekali jen pár minut, jindy celé hodiny. Ale ať už to trvalo jakkoli dlouho, Israel vždy čekal trpělivě, nevrtil se ani nepromluvil. Dokonce i jako

dítě, když se sotva plazil a Axis ho sem poprvé přinesl, byl Isfrael trpělivý.

Dnes se objevila téměř okamžitě.

Jako obvykle ohlásil její příchod bílý jelen.

Axis sebou překvapeně trhl, když za sebou uslyšel prasknutí větve. Bílý jelen se k němu přiblížil na krok či dva, tělo měl napjaté, temné oči obezřetné.

Chvěl se, ale dovolil Axisovi, aby se krátce dotkl jeho hřbetu.

Zdravím, Raume.

Zdravím, Axisi Muži z hvězd. Jak se máš?

Dobře. A ty?

Jelen neodpověděl a Axise rozhovor stejně nezajímal. Oba se otočili zpět k háji.

Isfrael byl celý napjatý a rozechvělý, protože věděl, že matka už je nedaleko. Těkal očima po stromech a přemýšlel, zpoza kterého asi vystoupí.

Nakonec k jejich šoku vystoupila ze stínu bílého jelena.

Axis vyskočil a srdce se mu rozbušilo. Ještě nikdy se k němu natolik nepřiblížila. Hvězdy, stačilo by udělat krok vpřed a natáhnout ruku a dotkl by se jí!

Zůstal ale nehybně stát, i když ho to stálo mnoho sil. Děsil se, že kdyby se jí dotkl, zmizela by.

Krátce na něj pohlédla, v očích měla překvapený, vylekaný pohled, hlavu i šíji napjatou a svaly na zádech se jí třásly. Jediným skokem vběhla do háje a lehce, ladně přistoupila k synovi.

Isfrael tiše vykřikl radostí a vztáhl k ní ruce, i když nevstal.

Laň se k němu přiblížila, sklonila hlavu a nosem se dotkla chlapcovy tváře a krku.

Isfrael ji hladil po šíji a ramenou, zabořil jí prsty do tmavě rusé srsti a po lících mu kanuly slzy. Jako vždy mlčel, ale Axis věděl, že někde hluboko uvnitř s matkou komunikuje.

Po několika minutách laň pokrčila nohy a klesla vedle chlapce. Seděli tam skoro hodinu, Isfrael objímal laň pažemi okolo krku a ona se otírala hlavou o tu jeho.

Obklopovaly je tančící sluneční paprsky a poletovali kolem nich pestrobarevní motýli, ale lesní ptáci v úctě mlčeli, a dokonce i Píseň stromů utichla. Les je tiše a nehybně objímal.

Axisovy oči se naplnily slzami. Ten pohled ho vždy hluboce dojal a on z celého srdce toužil se k synovi a k Faraday připojit.

Ale ona ho tam nechtěla. Chtěla jen svého syna. Všechna láska, kterou k němu chovala, buďto zmizela, nebo byla pohřbená tak hluboko, jako by nikdy neexistovala.

Byla nyní nespoutaná, nespoutaná bolestí, zradou... i láskou k Axisovi.

* * *

Když vstala, Axis očekával, že odběhne do lesa jako obvykle.

Ale tentokrát to neudělala.

Laň se třásla tak silně, až si byl Axis jistý, že ji křehké nohy neudrží, vydala se však k místu, kde spolu s bílým jelenem stál.

Jelen za ním ztuhnul... Axis cítil, jak ztuhnul celý les.

Zastavila se asi krok od něj a Axis si uvědomil, že se také chvěje. Pomalu, až bolestivě pomalu zvedl Axis ruku.

Zakývala hlavou a tmavé oči se jí vyplašeně rozšířily.

Ztuhl s prsty prosebně nataženými. Měl dojem, že jeho srdce buší tak hlasitě, že už samotný jeho zvuk ji musí polekat.

Trhla hlavou a zakoulela úzkostně očima. Ale přesto i nadále natahovala čenich blíž, jako by si nemohla pomoci. Byla tak blízko, že teplým dechem čechrala chlupy na hřbetu Axisovy ruky.

Ach, hvězdy, pomyslel si Axis a nedokázal se nadechnout, je tak blízko! Ještě jedno zabušení srdce a dotknu se jí.

Ale okamžik předtím, než se mohla otřít o Axisovy prsty, se bílý jelen za ním pohnul a kouzlo zlomil.

Laň vylekaně zalapala po dechu a uskočila stranou a bílý jelen se postavil mezi ni a Axise.

„Faraday!“ vykřikl Axis.

Zastavila se a oči jí zahořely nepopsatelnou emocí, potom se otočila a s bílým jelenem po boku odběhla svobodně do lesa.

Nespoutaná.

Rejstřík

ACHAR: království, které kdysi zabíralo většinu pevniny a jehož hranice tvoří Andeiské, Tyrrské a Vdovské moře, Avarinheim a Hory ledových stěn. Začleněno v Tencendoru.

ACHAŘANÉ: lid Tencendoru

ADAMON: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů. Je nejstarší a je bohem nebes.

ALAYNE: skarabostský kovář, který kdysi vyprávěl Azhure příběhy.

ALAUNTI: legendární psí smečka, která dříve patřivala Vlčí hvězdě. Nyní doprovází Azhure. Patří k Nižším.

ALDENI: malá provincie v západním Acharu, která se zabývá pěstováním obilí. Spravuje ji vévoda Roland pod nadvládou prince Beliala.

ALEJ: cesta v chrámovém komplexu na Ostrově mlhy a paměti

ALNAR: druidka Avar

ANDAKILSA: řeka daleko na severu Ichtaru, která tvoří hranici mezi Ichtarem a Ravensbundem. Po celý rok je splavná a vlévá se do Andeiského moře.

ANDEISKÉ MOŘE: nevyzpytatelné moře, které omývá západní břehy Acharu.

ANNWIN: nejstarší dcera sesazeného a vypovězeného hraběte Isenda ze Skarabostu, sestra Faraday a manželka lorda Osmara

ARCEN: největší město v Arcnessu

ARCNESS: velká provincie na východě Acharu, specializuje se na chov prasat.

ARHAT: ravensbundský válečník

ARNE: bývalý Sekerník a v současné době velitel kohorty ve spojené armádě. Často vystupuje jako Axisův osobní strážce.

ARTOR ORÁČ: podle Seneschalského bratrstva jediný pravý bůh. Kniha pole a brázdy, svatá kniha Seneschalu, tvrdí, že Artor dal lidem pluh, díky němuž mohli opustit životní styl lovců a sběračů,

usadit se na jednom místě a obdělávat půdu, čímž položili základy civilizace.

AVAR: starý národ Tencendoru, který žije v lese Avarinheim. Avar se někdy říká lidé Rohu.

AVARINHEIM: domov Avar

AVONSDALE: provincie v západním Acharu, kde se pěstují luštěniny, ovoce a květiny. Spravuje ji hrabě Jorge pod vládou prince Beliala.

AXIS: syn princezny Rivky a ikarijského zaklínače Hvězdného poutníka Úsvita. Dříve býval Válečnou sekerou Sekerníků, nyní se stal Mužem z hvězd, o němž hovoří Proroctví Ničitele. Po obnovení Tencendoru založil Axis vlastní rod, dům Hvězd.

AZHURE: dcera Vlčí hvězdy a Niah z Noru. Je provdaná za Axise.

AZLE: velká řeka, která od sebe odděluje provincie Ichtar a Aldeni. Vlévá se do Andeiského moře.

BALDWIN, SOL: velitel sigholtské posádky

BARSARBE: avarská druidka

BEDWYRSKÁ PEVNOST: pevnost na dolním toku řeky Nordry, která střeží přístup ke Grálovému jezeru od Nordmuthu. Odehrála se u ní velká bitva mezi Axisem a Borneheldem.

BELAGUEZ: Axisův válečný oř

BELIAL: druhý nejvyšší velitel Axisovy armády. Dlouholetý přítel a stoupenec Axise Úsvita. Stal se princem západního Tencendoru. Za manželku má Caznu, dceru prince Ysgryffa.

BÍLÝ JELEN: magický tvor, v nějž se proměnil Raum. Je to nejposvátnější stvoření lesa.

BLEDÁ HVĚZDA LOMKŘÍDLO: ikarijská zaklínačka

BORNEHELD: vévoda z Ichtaru a král Acharu. Syn princezny Rivky a jejího manžela, vévody Searlase, nevlastní bratr Axise a manžel Faraday ze Skarabostu. Po zavraždění strýce Priama usedl Borneheld na trůn Acharu. Zabit.

BOROLEAS: starší seneschalský bratr. Vypovězen.

BRADOKE: poručík v Axisově vojsku

BRATR-VELITEL: nejvyšší velitel bratrstva Seneschalu. Obvykle ho volili starší bratrstva. Tento úřad byl doživotní. Bratr-velitel byl mocný, vládl nejen bratrstvu a jeho pokladům, ale také Sekerníkům. Posledním bratrem-velitelem Seneschalu byl Jayme.

BRATŘI-ORÁČI: Seneschal každé acharské vesnici přidělil bratra-oráče. Měli za úkol opatrovat pluh, šířit Cestu pluhu a střežit duše vesničanů. Mnoho bratrů-oráčů stále zůstává v Tencendoru a uctívá Cestu pluhu.

BRODE: avarský muž, náčelník Klanu tiché chůze

BURDEL: bývalý hrabě, pán Arcnessu a přítel Bornehelda, vévody z Ichtaru a krále Acharu. Popraven Axisem za zločiny proti lidu Skarabostu.

BYSTRÉ OKO MODROPÍRKO: velitel spáru ikarijské letky

BYSTROZRAK ŽELEZNÝ SPÁR: velitel spáru ikarijské letky

CAELUM: nejstarší syn Axise a Azhure. Narodil se o Yuletide. Jeho jméno znamená „hvězdy na nebesích“.

CARLON: hlavní město Tencendoru a bývalá rezidence acharských králů. Leží u Grálového jezera.

CAZNA: dcera prince Ysgryffa z Noru, sestřenice Azhure a manželka Beliala

CESTA KŘIDLA: obecný termín, který někdy popisuje životní styl Ikarii

CESTA PLUHU: náboženská poslušnost, kterou učil Seneschal. Obsažena v Knize pole a brázdy. Cesta pluhu se soustředila na pluh a obdělávání země. Její hlavní zásadou bylo orání půdy v rovnoběžných brázdách, stejně jako se mysl a srdce musejí očistit od kacírství a zlých myšlenek, aby v nich mohla vyrůst pravá víra. Neobdělaná příroda byla podle jejího učení zlá, proto Achařané nenáviděli lesy a hory, které reprezentují přírodu, jež se nedá ovládat, a musely tedy být vymýceny. Tam, kde se to nepodařilo, se jí lidé alespoň vyhýbali, protože Seneschal tvrdil, že je domovem hroživých bytostí. Dobrá byla jen obdělaná krajina, protože sloužila člověku. Cesta pluhu byla cesta pořádku a podřízení přírody člověku. Mnoho Achařanů v ní stále věří.

CESTA ROHU: obecný termín, který někdy popisuje životní styl Avar.

CRIAH: avarská žena z klanu Plochého kamene

CULPEPPER FENWICKE: starosta města Arcen v Arcnessu

ČAROVNÝ LES: magický les, který leží za hranicí Posvátného háje.

ČAS PROROCTVÍ NIČITELE: čas, který začíná narozením Ničitele a Muže z hvězd a skončí, až jeden porazí druhého.

DEWES, SYMONDS: ovčák z Arcenu
 DOBO: ravensbundský válečník. Zabit.
 DRAČÍ HVĚZDA ÚSVIT: druhý syn Axise a Azhure. Dvojče Říční hvězdy (také znám jako Drako).
 DRAHÝ MUŽ: viz Temný muž
 DRU-BEORH: obchodník
 DRUIDOVÉ: náboženští vůdci avarského lidu. Ovládají magii, i když obvykle není příliš mocná.
 DUHOVÉ ŽEZLO: zbraň zmíněná v Proroctví Ničitele
 DUCHOVÉ: další pojmenování pro skraelingy
 DŮM HVĚZD: Axisův rod
 DŮM ÚSVITU: současná vládnoucí dynastie Ikarii, vládne už tisíce let
 EDOWES: voják v Arnově jednotce v Axisově vojsku
 EGERLEY: mladý muž ze Smyrtonu
 ELIEN: avarská žena z klanu Plochého kamene
 EMBETH, LADY Z TARE: vdova po Ganelonovi z Tare, matka Timozela a dobrá přítelkyně a bývalá milenka Axise
 FARADAY: dcera vévody Isenda ze Skarabostu a jeho ženy, lady Merlion. Kdysi bývala manželkou Bornehelda a královnou Acharu, nyní putuje zemí jako Přítel stromů.
 FAZOLKA: avarská žena zavražděná při útoku na háj Stromu země o Yuletide. Matka Shry.
 FINGUS: předchozí Válečná sekera. Zesnulý.
 FINNIS: vypovězený bratr-oráč
 FLEURIAN: baronka z Tarantaise a Grevillova manželka. Je jeho druhou ženou a je mnohem mladší než on.
 FLULIA: jedna z ikarijských Hvězdných bohů, je bohyní vody
 FLURIA: říčka, která protéká Aldeni a vlévá se do Nordry.
 FRANTIŠEK: starý seneschalský bratr z Útočiště v Gorkenu
 FULBRIGHT: acharský zákopník v Axisově vojsku
 FULKE: baron, správce Romsdalů pod nadvládou prince Beliala
 FURNADO: ravensbundský válečník
 GANELON: pán Tare, dříve manžel Embeth, lady z Tare. Zesnulý.
 GARLAND: hospodář ve Smyrtonu
 GAUTIER: poručík Bornehelda, vévody z Ichtaru. Zabit.
 GILBERT: seneschalský bratr, kdysi pomocník a poradce bratra-velitele

GORGAEL: Ničitel, zlý pán severu, který má podle Proroctví Ničitele ohrožovat Achar. Je nevlastním bratrem Axise, protože mají stejného otce, Hvězdného poutníka. Gorgael touží dobýt jižní země. Ovládá Tanec smrti, Temnou hudbu, která je protikladem Hvězdného tance.

GORKEN: město pod hradbami Gorkenské pevnosti

GORKENSKÁ PEVNOST: významná pevnost v Gorkenském průsmyku v severním Ichtaru. Opuštěná.

GORKENSKÝ PRŮSMYK: úzký a šedesát mil dlouhý průsmyk, jediná cesta z Ravensbundu do Ichtaru. Leží mezi Horami ledových stěn a řekou Andakilsou.

GRÁLOVÉ JEZERO: obrovské jezero na dolním toku řeky Nordry. Na jeho břehu leží Carlon a Seneschalská věž.

GREVILLE: baron, pán Tarantaise

GRINDLE: avarský muž, náčelník Klanu ducha stromu

GRYF: legendární létající tvor Tencendoru. Inteligentní, krutý a odvážný. Obzvláště nebezpečný je pro Ikarii, kterým trvalo mnoho set let, než je vyhubili. Temný muž s Gorgaelem je znovu stvořili. Díky temné magii se rodí březí a čtyři měsíce po narození vrhnou devět mladých. Ta se všechna rodí březí... a tak dále.

GUNDEALGA: široký, mělký brod na Nordře, leží jižně od Urqhartských kopců.

HAGEN: bratr-oráč ze Smyrtonu, manžel Niah a nevlastní otec Azhure. Hagen zemřel během šarvátky s Azhure.

HÁJ STROMU ZEMĚ: háj, v němž roste Strom země. Nachází se v severním Avarinheimu, který zde hraničí s Horami ledových stěn. Je to nejdůležitější háj Avar, kde se (občas spolu s Ikarii) shromažďují a vykonávají náboženské obřady.

HANORI: ravensbundský stařešina

HELM: avarský mladík

HESKETH: kapitán palácové stráže v Carlonu. Milenec Yr.

HNÍZDO PIRÁTŮ: po mnoho století běžně používaný název pro Ostrov mlhy a paměti. Stále na něm žijí piráti.

HO'DEMI: náčelník ravensbundského lidu

HOGNI: avarské děvče

HORDLEY: hospodář ve Smyrtonu, starší vesnice

HORY LEDOVÝCH STĚN: vysoké pohoří, které se táhne severním Acharem. Domov Ikarii.

HOSPODYNĚ RENKINOVÁ: venkovanka ze severního Arcnessu
HRANIČNÍ VRCHY: hory, které leží na východní hranici Acharu mezi Horami ledových stěn a Vdovským mořem. Avar byli za nimi uvězněni Seneschalem a Sekerníky.
HSINGARD: velké město ve středním Ichtaru, bývalé sídlo vévodů z Ichtaru, nyní zcela zničené Skraelingy
HVĚZDNÁ BRÁNA: jedna z posvátných památek Ikarii, leží pod starými mohylami a je jen obtížně dostupná.
HVĚZDNÍ BOHOVÉ: devět ikarijských bohů, Ikarii znají jména jen sedmi z nich. Viz Adamon, Xanon, Narcis, Flulia, Pors, Zest a Silton.
HVĚZDNÝ CHRÁM: jedno z ikarijských posvátných míst, nachází se na Ostrově mlhy a paměti.
HVĚZDNÝ KLID VÝŠINA: ikarijský zaklínač, jeden z těch, kdo pomáhají odkrýt Hvězdnou bránu.
HVĚZDNÝ POUTNÍK: ikarijský zaklínač, otec Gorgaela, Axise a Pěnice
HVĚZDNÝ ŘÁD: řád kněžek, který sídlí v Hvězdném chrámu. Každá z nich se při složení slibů vzdává svého jména.
HVĚZDNÝ SVIT DOBROSRDCE: ikarijský zaklínač
HVĚZDNÝ TANEC: zdroj síly ikarijských zaklínačů, hudba hvězd tančících věčný tanec na nebi
CHARONITÉ: málo známý národ Tencendoru, který žije v podsvětí.
CHRÁMOVÁ HORA: náhorní plošina na velké hoře, která dominuje Ostrovu mlhy a paměti. Nachází se na ní chrámový komplex.
IGREN FENWICKE: manželka starosty Arcenu, Culpeppera Fenwicka
ICHTAR: největší a nejbohatší provincie Acharu. Ichtar získává bohatství z chovu dobytka a z těžby nerostů a drahých kamenů. Axis ho daroval princí Magarizovi.
ICHTAR: říčka, která protéká Ichtarem a vlévá se do Azle.
IKARII: jeden z národů Zapovězených, který žije v Horách ledových stěn. Někdy se mu říká lid Křídla.
ILFRACOMBE: sídlo hraběte ze Skarabostu, dům, v němž vyrostla Faraday.
IMIBE: ravensbundska žena a Caelumova chůva

IN'MARI: ravenbundska žena, dcera Ho'Demiho a Sa'Kuyi, provdaná za Izanagiho

INARI: ravenbundský válečník

ISEND: hrabě, bývalý pán Skarabostu, tmavý a přitažlivý, i když fintivý lord. Otec Faraday. Žije nyní v exilu.

ISFRAEL: chlapeček, dar

IZANAGI: ravenbundský válečník

JACK: starší Strážce

JASNÁ HVĚZDA HNÍZDO: ikarijská zaklínačka

JASNÉ OKO: ikarijská žena a členka letky

JASNÝ OBLAK ÚSVIT: mladší bratr a vrah Vlčí hvězdy Úsvita

JAYME: bývalý bratr-velitel Seneschalu

JERVOIS: městečko ležící na Tailemském ohybu řeky Nordry. Vstup do Ichtaru.

JEZERA TŘÍ BRATRŮ: tři malá jezera v jižním Aldeni

JEZERO ŽIVOTA: jedno z magických jezer Tencendoru. Nachází se na západním konci Sevřeného průsmyku v Urqhartských kopcích v sousedství Sigholtu.

JITŘENKA ÚSVIT: matka Hvězdného poutníka a mocná zaklínačka. Byla vdovou po Rychlém mraku, předchozím talonovi. Zavraždil ji Vlčí hvězda Úsvit.

JORGE: hrabě z Avonsdale a jeden z nejzkušenějších vojenských velitelů v Acharu

JUDITH: bývalá královna Acharu a vdova po Priamovi. Nyní žije v odloučení v Tare.

KAPRADINOVÁ ŘEKA: řeka, která pramení v Kapradinových pahorcích, odděluje Arcness a Skarabost a vlévá se do Vdovského moře.

KAPRADINOVÉ JEZERO: velké jezero uprostřed Kapradinových pahorků. Avar a Ikarii ho znají také jako Matku.

KAPRADINOVÉ PAHORKY: nízké a úzké pohoří, které odděluje Arcness a Skarabost.

KAREL: zesnulý král Acharu, otec Priama a Rivky

KASTALEON: jedna z velkých acharských pevností. Rozkládá se na řece Nordře ve středním Acharu.

KAVALÍR: někdy složí acharský rytíř přísahu šlechtičně. Jejich vztah je čistě platonický. Kavalír dámu chrání a podporuje. Slib kavalíra může zrušit jen jeho smrt nebo výslovné přání dámy.

KENRICKE: velitel poslední kohorty Sekerníků, která na Axisův rozkaz střežila Seneschalskou věž. Nyní bojuje v Axisově spojené armádě.

KLAN DUCHA STROMU: jeden z avarských klanů, vede ho Grindle.

KLANY: Avar se dělí do klanů, které jsou víceméně totožné s rodinami.

KNIHA POLE A BRÁZDY: svatá kniha Seneschalu, kterou měl sepsat sám Artor a věnovat ji lidstvu.

KOPRETINA: avarská žena

KOROLEAS: velká říše jižně od Tencendoru. Vztahy mezi oběma zeměmi jsou většinou srdečné.

KOTLÍKOVÉ JEZERO: jezero v Lese mlčenlivé ženy

KOUZLA: viz Magie

LACHTANÍ NADĚJE: loď prince Ysgryffa z Noru

LEDOVÁ PUSTINA: pustina na severu Ichtaru mezi Horami ledových stěn a Urqhartskými kopci

LEDOVÍ ČERVI: Gorgaelovi mocní netvoři, kteří přivodili pád Gorkenské pevnosti. Byli stvořeni z ledu a sněhu a mají tvar červů, podle nichž dostali jméno. Tito obrovští tvorové nosí v břichu skraelingy. Dokáží se vztyčit do výše dvaceti či třiceti kroků nad muže či hradby a vyvrhnout obsah svých břich za linie nepřítele.

LES MLČENLIVÉ ŽENY: temný a neprostupný les v jižním Arcnessu, leží v něm Pevnost mlčenlivé ženy.

LESY: Seneschal učí, že všechny lesy jsou zlé, protože jsou plné temných démonů, kteří plánují napadnout Achar. Proto se většina Achařanů lesů a tmy mezi stromy bojí. Téměř všechny lesy v Acharu byly vymýceny. Jediné stromy, které v Acharu rostou, jsou ovocné stromy a plantáže na stavební dřevo.

LETKA: vojenská organizace Ikarii

LOMAN: avarský muž z klanu Prázdné dutiny

MAGARIZ: kdysi velitel Gorkenské pevnosti, nyní jeden z Axisových nejvyšších velitelů a pán severních teritorií Tencendoru. Manžel Rivky, Axisovy matky.

MAGICKÁ JEZERA: starý Tencendor měl několik magických jezer, jejichž moc je nyní téměř zapomenuta. Jsou známa také jako Posvátná jezera.

MAGIE: Seneschal učí, že všechna kouzla a magie, zařikávání a bylinkářství jsou zlé. Zabývají se jimi jen Zapovězené národy, které magii používají, aby zotročily Achařany. Všichni Artorovi oddaní Achařané se proto magie báli a nenáviděli ji, ale to se teď pomalu mění.

MALFARI: hlíza, na které závisí strava Avar. Melou z ní mouku na chleba.

MATKA: buď avarské jméno pro Kapradinové jezero, nebo všezahrnující jméno pro přírodu, která se někdy personifikuje jako nesmrtelná žena.

MASCEN: baron v Rhaetii

MERLION: žena vévody Isenda ze Skarabostu, matka Faraday. Zemřela v bouři, kterou vyvolal Gorgael u starých mohyl.

MERSE: druidka Avar

MĚSÍCE: platí pouze pro severní hemisféru

leden: měsíc vlka

únor: měsíc havrana

březen: měsíc hladu

duben: měsíc tání

květen: měsíc květin

červen: měsíc růží

červenec: měsíc sklizně

srpen: měsíc trávy

září: měsíc suchého listí

říjen: měsíc kostí

listopad: měsíc jinovatky

prosinec: měsíc sněhu

MĚSÍČICE: velmi vzácné a křehké fialové květiny, které kvetou jen za úplňku. Niah je kdysi chodila za úplňku trhat s Azhure.

MĚSÍČNÍ BÁŇ: posvátná bůžka na Chrámové hoře zasvěcená měsíci. Může do ní vstoupit jen Představená, a právě v ní byla počata Azhure.

MĚSÍČNÍ HROBKA: podle legendy se nachází na Chrámové hoře. I v době, kdy Ikarii stále létali po jižním nebi, byla hrobka používaná jen zřídka, takže na ni skoro všichni zapomněli.

MĚSÍČNÍ KOMNATA: hlavní audienční síň carlonského královského paláce, kde se také pořádají plesy a hostiny.

MINARETOVÉ VRCHY: staré jméno pro Kapradinové pahorky. Jméno pochází od minaretů dávných ikarijských měst, která se táhla celým pohořím.

MINSTRELOVÉ MOŘE: jméno nového lesa, který Faraday začala vysazovat pod Avarinheimem.

MIRBOLT: avarská druidka. Zesnulá.

MODROKŘÍDLO VĚČNÝ LET: člen ikarijské hlídky v letce

MOHYLY: prastará pohřební místa ikarijských talonů zaklínačů. Nachází se v jižním Arcnessu.

MORYSON: seneschalský bratr, rádce, pomocník a přítel bratra-velitele

MUŽ Z HVĚZD: muž, který podle Proroctví Ničitele jediný dokáže porazit Gorgaela – Axis Úsvit.

NÁHRDELNÍK: zvláštní geologický jev v Ravensbundu

NARCIS: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů. Narcis je bůh slunce.

NEVELON: poručík vévody Rolanda z Aldeni, zahynul v Jervois.

NIAH: pocházela z rodu barona z Noru, starší sestra prince Ysgryffa. Matka Azhure, byla svedena Vlčí hvězdou a zavražděna bratrem Hagenem. Byla Představenou Hvězdného řádu.

NIČITEL: jiné jméno pro Gorgaela

NIŽŠÍ: označení tvorů, jejichž magie z nich dělá téměř bohy.

NOR: nejjižnější provincie Acharu. Lidé z Noru jsou tmavší a exotičtější než zbytek Achařanů. Noru vládne princ Ysgriff.

NORDMUTH: přístav v ústí řeky Nordry

NORDRA: velká řeka, která je hlavní dopravní tepnou Acharu. Pramení v Horách ledových stěn, protéká Avarinheimem a pokračuje do severního a středního Acharu. Lidé vodou z ní zavlažují, plaví se po ní a rybaří v ní.

OGDEN: jeden ze Strážců. Veremundův bratr.

„OREJ ŠIROKO, OREJ HLUBOKO“: acharská fráze, která se používá jako požehnání, ochrana proti zlu nebo pozdrav. S úpadkem Seneschalu a Cesty pluhu se přestala z velké části používat.

ORR: charonitský převozník

OSMARY: lord a manžel Annwin, Faradayiny starší sestry

OSTRÉ PERO ZPĚVÁK: ikarijský velitel perutě a spáru

OSTROV MLHY A PAMĚTI: jedno z posvátných míst Ikarii, kdysi známé jako Pirátské hnízdo

PERUŤ: nejmenší jednotka ikarijské letky. Skládá se z dvanácti Ikarii (mužů i žen).

PEVNOST MLČENLIVÉ ŽENY: jedna z magických pevností Tencendoru, leží v Lese mlčenlivé ženy.

PEVNOSTI: tři velké magické pevnosti Acharu. Všechny je před tisíci lety postavili Ikarii. Viz Spiredore, Sigholt a Pevnost mlčenlivé ženy.

PĚNICE: dcera Rivky a Hvězdného poutníka Úsvita, sestra Axise a manželka Volného páda Úsvita

PĚT RODIN: nejvýše postavené rody nově založeného Tencendoru, v jejichž čele stojí princ Belial, princ Magariz, princ Ysgryff, náčelník Ho'Demi a Volný pád.

PIRÁTOV město v severním přístavišti Hnízda pirátů – Ostrova mlhy a paměti

PÍSEŇ STROMŮ: jakákoliv Píseň, kterou stromy zazpívají. Mnohokrát zpívají o budoucnosti, někdy zpívají Píseň lásky a ochrany. Stromy také mohou zpívat Píseň smrti.

PÍSEŇ ZNOVUZROZENÍ: jedno z nejmocnějších ikarijských kouzel, které dokáže znovustvořit život v okamžiku, kdy uniká z těla. Nedokáže ale oživit už mrtvého člověka. Dokáže ji zazpívat jen ti nejmocnější zaklínači.

PÍSEŇ ZROZENÍ: píseň, která dokáže podle ikarijských a avarských legend stvořit život. Hvězdný poutník před ikarijským shromážděním tvrdil, že si ji Axis zpíval v matčině lůně.

PLUH: pod nadvládou Seneschalu měla každá acharská vesnice pluh, který sloužil nejen k orání, ale byl také hlavní relikvií Achařanů uctívajících Cestu pluhu. Pluh věnoval Achařanům Artor Oráč, aby vybudovali civilizaci. Podle učení Seneschalu se Achařané používáním pluhu lišili od Zapovězených. Ani Avar, ani Ikarii neobdělávají pole.

POBŘEŽÍ LEDNÍCH MEDVĚDŮ: sto mil dlouhé pobřeží, které se táhne od Mrtvého lesa v severozápadním Ravensbundu až ke zmrzlé tundře nad Avarinheimem. Je velmi vzdálené a krásné.

PORS: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohem vzduchu.

PORUČNÍK VÝCHODU: pozice, kterou vytvořil Axis, když obnovil Tencendor. Předal ji Azhure. Je to dočasná funkce, která vzešla ze skutečnosti, že všichni staří šlechtici z východního Acharu byli při Axisově tažení na jih zabiti nebo vypovězeni ze země.

POSMRTNÝ ŽIVOT: všechny tři národy, Achařané, Ikarii i Avar, věří v existenci posmrtného života, jak ale vypadá, to závisí na jednotlivé kultuře.

POSVÁTNÁ JEZERA: čtyři magická jezera Tencendoru: Grálové jezero, Kotlíkové jezero, Kapradinové jezero (nebo Matka) a Jezero života. Podle legendy byla stvořena během Ohňové noci, kdy se z nebe zřítily staří bohové.

POSVÁTNÝ HÁJ: nejposvátnější místo Avar. Obyčejní smrtelníci do něj přicházejí jen zřídka. Obvykle jedině avarští druidové dokáží najít stezky do Posvátného háje.

POWLE, WAINWALD: mladý muž, syn mlynáře Powla ze Smyrtonu

PRIAM: zesnulý král Acharu, strýc Bornehelda a bratr Rivky. Zavraždili ho Borneheld, Jayme, Moryson a Gilbert.

PROROCTVÍ NIČITELE: prastaré proroctví, které předpovídá vzestup Gorgaela na severu a Muže z hvězd, který ho může zastavit.

PRSTENEC HVĚZD: viz zaklínaččin prsten

PŘEDSTAVENÁ: První kněžka Hvězdného řádu devíti kněžek na Chrámové hoře. Jako ostatní se vzdala svého jména, když složila sliby. Tento úřad kdysi zastávala Niah z Noru.

PŘEVOZNÍK: Charonita, který se plaví po podzemních řekách podsvětí. Jmenuje se Orr a patří k Nižším.

PŘÍTEL STROMŮ: v avarských legendách je Přítel stromů osoba, která je zavede zpátky do původního domova jižně od Hraničních vrchů. Přítel stromů má Avarinheim přivést na stranu Muže z hvězd. Proroctví Ničitele odhalilo, že Přítelem stromů je Faraday.

PŘÍZRAKY: další pojmenování pro skraelingy v Proroctví Ničitele

PSÍ PLANINA: planina, která se táhne od severního Ichtaru k řece Nordře a rozkládá se mezi Hraničními vrchy a Urqhartskými kopci. Pojmenována podle tamních smeček toulavých psů.

PUTUJÍCÍ HVĚZDA ÚSVIT: matka Jitřenky a babička Hvězdného poutníka. Byla zaklínačkou a pocházela z domu Úsvitu. Byla rovněž manželkou talona a zemřela tři sta let před Proroctvím Ničitele.

RAUM: avarský druid, nyní posvátný bílý jelen

RAVENSBUND: provincie na dalekém severu Tencendoru

RAVENSBUNĎANÉ: obyvatelé Ravensbundu. Achařané je dříve nenáviděli a považovali je za kruté barbary. Nyní je všeobecně ctí pro jejich bojové schopnosti a věrnost Axisovi.

REINALD: kuchař v Sigholtu na odpočinku. Kuchtík, když tam žila Rivkah.

RELM: avarská žena z klanu Borovicové stezky

RHAETIA: malá oblast v Acharu, na západě Kapradinových vrchů. Vládne jí baron Mascen.

RIVKAH: princezna, sestra krále Priama a matka Bornehelda, vévody z Ichtaru, a Axise. Provdaná za prince Magarize.

ROLAND: vévoda z Aldeni, který nyní žije v Sigholtu.

ROMANA: dcera vévody Rolanda z Aldeni

ROMSDALE: provincie jihozápadně od Carlonu, kde se převážně pěstuje vinná réva. Spravuje ji baron Fulke.

ROZEKLANÁ HORA: nejvyšší hora v Horách ledových stěn, domov Ikarii

RUDÝ SPÁR: ikarijský muž

RYCHLÉ PERO JASNOKŘÍDLÁ: velitelka perutě v ikarijské letce

RYCHLÝ MRAK ÚSVIT: otec Vraního chocholu a Hvězdného poutníka. Předchodí talon Ikarii.

ŘÍČNÍ HVĚZDA ÚSVIT: třetí dítě Axise a Azhure, dvojče Dračí hvězdy

SA'KUYA: ravensbundska žena, manželka náčelníka Ho'Demiho

SEARLAS: předchodí vévoda z Ichtaru a otec Bornehelda. Kdysi byl manželem princezny Rivky. Zesnulý.

SEKERNÍCI: bývalé elitní bojové křídlo Seneschalu. Jeho členové nesložili svaté sliby, přesto zasvětili své bojové dovednosti přáním a zájmům Seneschalu. Sekerníci byli hlavním důvodem, proč se Achařanům podařilo ve válkách Sekery porazit Avar a Ikarii a v následujících letech se těšili zasloužené vojenské slávě. Kdysi jim velel Axis jako jejich Válečná sekera, nakonec však byli rozpuštěni a

začlenění do Axisova vojska. Bojují za sjednocení Tencendoru a porážku Gorgaela.

SENESCHAL: kdysi všemocná acharská náboženská organizace. Bratrstvo Seneschalu řídilo náboženský život Achařanů. Mělo velice důležitou roli nejen v každodenním, ale také v politickém životě národa. Učilo poslušnost Artorovi a Cestě pluhu.

SENESCHALSKÁ VĚŽ: kdysi velitelství Seneschalského bratrstva, ukázalo se, že se jedná o jednu ze starých tencendorských pevností, Spiredore.

SEVERIN: nové město, které Magariz postavil jako náhradu za hlavní město Ichtaru.

SHRA: avarské dítě. Dcera Fazolky a Grindla. Spojila se s Matkou spolu s Faraday a vykazuje potenciál stát se velkou druidkou. Když ji zajali a téměř ubili k smrti obyvatelé Smyrtonu, Axis, tehdy ještě Válečná sekera, jí zachránil život tím, že jí zazpíval Píseň znovuzrození, a Azhure jí a Raumovi pomohla utéct z vězení.

SICARIUS: vůdce smečky alauntů, jeden z Nižších

SIGHOLT: jedna z magických pevností Tencendoru, která stojí na břehu Jezera života v Urqhartských kopcích. Axisův domov.

SILTON: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohem ohně.

SÍŇ UCTÍVÁNÍ: velká síň, která stojí v každém městě i vesnici. Lidé si v ní každý sedmý den vyslechnou bohoslužbu. Konají se v ní svatby, pohřby a zasvěcení nově narozených dětí Cestě pluhu. Obvykle je to nejvýstavnější budova v celé vesnici.

SKALI: mladá avarská žena, dcera Kopretiny a Grindla. Zemřela během útoku skraelingů na háj Stromu země o Yuletide.

SKARABOST: velká východní provincie Acharu, která zásobuje království obilím. Nyní ji spravuje Azhure jako Poručnice východu.

SKRAEBOLDOVÉ: velitelé skraelingů

SKRAEFEAR: starší zbývající skraeboldů

SKRAELINGOVÉ: říká se jim přízraky nebo duchové, pocházejí ze severských pustin a živí se strachem a krví. Kdysi byli nehmotní, ale jak Gorgaelova magie sílila, získali hmotné tělo.

SLAVNOSTI Avar a Ikarii:

Yuletide – zimní slunovrat v posledním týdnu měsíce sněhu

Beltide – jarní slavnost v prvním dni měsíce květin

Ohňová noc – letní slunovrat v posledním týdnu měsíce růží

SMYRTON: velká vesnice v severním Skarabostu, tvoří vstup do Zapovězeného údolí.

SPÁR: ikarijská vojenská jednotka, která se skládá z dvanácti perutí.

SPIREDORE: jedna z magických pevností Tencendoru, nyní patří Azhure.

STÍNOLES: acharské jméno pro Avarinheim

STRAŠIDELNÉ BAŽINY: velké a nehostinné bažiny ve východním Arcnessu. Říká se, že v nich žijí podivní tvorové.

STRAUM: velký ostrov u pobřeží Ichtaru, obydlený povětšinou lovci tuleňů

STRÁŽCI: kouzelné bytosti spojené s Proroctvím Ničitele

STRÁŽKYNĚ BRÁNY: strážkyně brány smrti v podsvětí a matka Zeherah. Počítá duše, které bránou procházejí. Patří k Nižším.

STROM ZEMĚ: svatý strom Ikarii a Avar

SVATÍ: téměř božští a nejsvatější členové avarské rasy. Žijí v Posvátném háji.

ŠERA ZÁTOKA: velká zátoka na západním pobřeží Tencendoru. Vody v ní jsou špinavé, znečištěné koželužnami podél řeky Azle.

ŠERÉ HORY: pusté pohoří, které se táhne podél Šeré zátoky. Kdysi se v nich těžily opály, nyní jsou opuštěné.

ŠIRÉ KŘÍDLO HAVRAN: velitel spáru ikarijské letky

ŠIROKÁ ZÁTOKA: velká zátoka, která leží mezi Acharem a Koroleasem. V jejích klidných vodách se dobře rybaří.

ŠVITOŘÍCÍ: podivní tvorové z dolů v Šerých horách

TAILEMSKÝ OHYB: velký ohyb na řece Nordře, kde se odklání ze západního směru a teče na jih k Nordmuthu a Tyrrskému moři.

TAJNÁ RADA: shromáždění poradců acharského krále, mezi něž obvykle patří pánové největších provincií v Acharu. Radu nahradili v Tencendoru vůdci pěti Prvních rodů.

TALON: dědičný titul pro vládce Ikarii (a kdysi také celého Tencendoru). Posledních šest tisíc let pocházejí z domu Úsvitu.

TALON ZAKLÍNAČ: taloni Ikarii, kteří jsou zároveň zaklínači.

TANABATA: ravensbundský stařešina

TANEC SMRTI: temná hudba hvězd, která je protikladem Hvězdného tance. Zazní, když hvězdy minou krok a srazí se, nebo když se nafouknou do rudých obrů a implodují. Jen velmi málo zaklínačů

dokáže použít Temnou hudbu – dokáže to Temný muž, Gorgael a občas i Azhure.

TARANTAISE: chudší acharská provincie. Závisí na obchodu. Spravuje ji baron Greville.

TARE: malé město v severním Tarantaise, závislé na obchodu. Domov Embeth, lady z Tare.

TARSKÉ PLÁNĚ: pláň mezi Tare a Grálovým jezerem

TEKAWAI: čaj ravenbundského lidu, vyráběný ze sušených řas. Je podáván během velkých ceremonií a pije se ze šálků ozdobených krvavě rudým sluncem.

TEMNÝ MUŽ: Gorgaelův učitel. Také známý jako Drahý muž.

TENCENDOR: prastaré jméno Acharu, které se používalo do válek Sekery. Obnovil ho Axis, který sjednotil Achařany, Avar a Ikarii.

TIMOZEL: syn Embeth a Ganelona z Tare, patřil k Sekerníkům. Býval Faradayin kavalír. Jeho duši ovládl Gorgael.

TRAVNATÉ PLÁNĚ: obrovské obilné pláň pokrývající většinu Skarabostu

TYRRSKÉ MOŘE: oceán jihovýchodně od Acharu

UR: stará žena, která žije v Čarovném lese. Celá tisíciletí bděla nad dušemi avarských druidek.

URBETH: medvědice v severských pustinách

URQHARTSKÉ KOPCE: menší obloukovité pohoří ve středním Ichtaru

ÚTOČIŠTĚ: mnoho seneschalských bratří dávalo přednost životu v ústraní, v různých útočištích po celém Acharu, kde se věnovali mystériím Artora Oráče. Mnoho jich tam stále zůstává.

VÁLEČNÁ SEKERA: velitel Sekerníků. Jmenuje ho bratr-velitel pro jeho neochvějnou loajalitu k Seneschalu, oddanost Artoru Oráči a Cestě pluhu a velitelským schopnostem. Axis byl poslední, kdo tuto pozici zastával.

VÁLEČNÝ GENERÁL: titul, který udělil Borneheldovi, vévodovi z Ichtaru, král Priam. Borneheld tímto de facto ovládl všechny acharské armády.

VÁLKY SEKERY: války, během nichž Achařané pod vedením Seneschalu a Sekerníků vyhnali Ikarii a Avar z Tencendoru za Hraniční vrchy. Trvaly několik desetiletí a byly výjimečně krvavé a násilné. Odehrály se asi tisíc let před časem Proroctví Ničitele.

VDOVSKÉ MOŘE: rozlehlý oceán na východě Acharu. Z neznámých ostrovů a zemí za Vdovským mořem připlouvají nájezdníci, kteří sužují Koroleas.

VENATOR: Azhuřin válečný oř

VEREMUND: jeden ze Strážců, bratr Ogdena

VÉVODOVÉ Z ICHTARU: páni Ichtaru. Linie vymřela s Borneheldem.

VLČÍ HVĚZDA: devátý a nejmocnější ikarijský talon zaklínač. Pohřbený v prastarých mohylách. Byl zavražděn brzy po nástupu na trůn. Otec Azhure.

VLK: luk, který kdysi patřival Vlčí hvězdě Úsvitovi, nyní ve vlastnictví Azhure.

VOJENSKÉ TERMÍNY:

- oddíl: skupina třiceti šesti mužů, obvykle lučištníků
- jednotka: skupina sta mužů, buď z pěchoty, kopiníků, nebo kavalerie
- kohorta: pět jednotek, pět set mužů

VOLNÝ PÁD ÚSVIT: syn Zářivého pířka a Vraního chochola Úsvita, následník trůnu talona a manžel Pěnice Úsvit

VRANÍ CHOCHOL ÚSVIT: současný talon Ikarii

VYSOKÉ OKO ČERNOKŘÍDLÝ: ikarijský velitel spáru

VYŠŠÍ: devět Hvězdných bohů

VZDÁLENOSTI:

- míle: asi sedm kilometrů nebo čtyři a půl naší míle
- krok: asi jeden metr nebo jeden yard
- dlaň: asi dvacet centimetrů nebo osm palců

XANON: jedna z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohyní nebes a manželkou Adamona.

YR: jedna ze Strážců

YSBADD: hlavní město v Noru

YSGRYFF: princ, pán Noru, bratr Niah a strýc Azhure

ZAHRADA: zahrada Matky

ZAKLÍNAČČIN PRSTEN: prastarý prsten, který kdysi patřil první zaklínačce, nyní ho nosí Azhure. Správně se jmenuje Prstenec hvězd a je těsně spojen s Hvězdnými bohy.

ZAKLÍNAČI: ikarijští kouzelníci. Mnoho z nich je velmi mocných. Všichni zaklínači mají ve jméně element spojený s hvězdami.

ZAKLÍNAČKA: první z ikarijských zaklínačů. Jako první odhalila moc Hvězdného tance. Ikarii si velmi váží její památky. Tímto titulem teď někdy oslovují Azhure.

ZÁPADNÍ HORY: ústřední acharské pohoří, které se táhne na západ od řeky Nordry k Andeiskému moři.

ZAPOVĚZENÉ ÚDOLÍ: jediný známý vstup z tencendorských plání do Avarinheimu. Řeka Nordra tudy vtéká do Acharu.

ZAPOVĚZENÉ ÚZEMÍ: země Zapovězených, Avarinheim a Hory ledových stěn

ZAPOVĚZENÍ: jméno, které dal Seneschal Ikarii a Avar. Seneschal tvrdí, že to jsou zlé bytosti, které lidstvo zotročily magií a kouzly. Během válek Sekery před tisíci lety Achařané vytlačili Zapovězené za Hraniční vrchy do Stínolesa a Hor ledových stěn. Dnes už se jméno neužívá.

ZÁŘIVÉ PÍRKO: žena Vraního chocholu Úsvita, talona Ikarii

ZEHERAH: pátá Strážkyně

ZENITH: děvčátko

ZEST: jedna z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohyní země.

ZLATÉ PÍRKO: jméno, které Rivkah přijala mezi Ikarii po Axisově údajné smrti při porodu. Na žádost charonitského převozníka Orra ho odložila a přijala své původní jméno.

Sara Douglass

Muž z hvězd

1. vydání

Anglický originál Starman

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 134. publikaci

Ostrava 2009

Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 279 Kč

www.fantomprint.cz